

MARAL ATMACA

SARHAT

GÖZ BAĞI

EPHESUS

GURUR'un

intikam planlarından haberdar olan Farah, evliliğini kurtarabilmek adına kocasına birçok kez şans verir. İkisi arasındaki bağın dengesini bozan bu intikam ateşi, Gurur'un son bir karar vermesiyle iyice alevlenir. Farah'ı ardında bırakma pahasına aşkı değil, intikamı seçmiştir. Farah, Gurur'un bu hamlesine karşılık vermek zorunda kalır. Yapacağı karşı hamle, Gurur'un kurduğu tüm planları altüst edecek. Farah'la ilgili gerçekler ortaya çıktıkça dengeler geri dönülemez bir şekilde değişecektir. Gerçekler birer birer gün yüzüne çıktığında ise asıl yıkımı yaşayan Gurur olur. Çünkü karısı, sandığı kadın değildir.

"Meğerse yıllarca gözlerimde onun masumiyetini kutsayan bir göz bağı taşımışım. Bir gece ansızın maskesi düştüğünde kalbimde yeşeren umut söndü ve tüm gülüşleri bir trajediye dönüştü."

YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR

f /ephesusyayinlari
@ /ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

BİR ANLIĞINA
HER ŞEY
DURDU.

AKLIM.
BEDENİM.
NEFESİM.

HAREKET EDEN
VE ŞİDDETLE
ÇARPAN TEK ŞEY
KALBİMDİ.

BÖLÜM 2

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ...

Deli Kral & Karanlığın Kızı

Deli Kral'ın döndüğü haberi, vadilerden uğursuz kulelere kadar tüm diyara yayılmıştı. Kuzgunlar sarayın yüksek kulelerinde dönüyor, kandiller bile onun adını fısıldar gibi titriyordu. Sanki karanlıkta saklanan tüm iblisler ortaya çıkıp ona secde ediyordu. Bu dönüş prenseste hiç bitmeyecek bir kâbusu uyandırmıştı.

Güney'in kudretli hükümdarı, yani prensesin babası, Deli Kral'ın neden döndüğünü biliyordu. O sadece güç ve ihtişam isteyen biri değildi; intikamını ölümle mühürleyen bir şeytandı. Geri dönmesinin nedeni hükümdarın kızını almaktı, ölü ya da diri... Hükümdar tuzağını ustaca kurdu ve prensesin nişanlanacağı haberini tüm diyara yaydı. Eğer Deli Kral saraya gelirse muhafızlar onu yakalayıp darağacına gönderecekti.

Davet gecesi saray soylularla dolmuştu. Kadife pelerinler, renkli elbiseler ve fısıldaşan kahkahalar arasında yalnızca prenses huzursuzdu. Babasının planı işe yaramazsa yaşlı bir lordla nişanlanmak zorunda kalacaktı. Oysa prenses zaten evliydi... Üstelik krallığın en korkulan adamıyla.

Salonun çift kanatlı kapıları açıldığında derin bir sessizlik çöktü. Deli Kral tüm heybetiyle içeri girdiğinde avizelerin ışığı bile titremiş gibiydi. Deliliğiyle anılan bu adamın yüzü, krallıktaki tüm erkekleri kışkındıracak kadar kusursuzdu. Sarı saçları avizelerin ışığında parlıyor, yeşil gözlerinde alaycı bir ifade doluyordu. Bakışları tek bir şey söylüyordu: "Kimse karımı benden alamaz."

Kılıcı kınından çıktığında prensesi isteyen ihtiyar lord bir çılgık bile atamadan yere yığılmıştı. Ölümün sesi sarayın kubbelerinde yankılanırken kimse Deli Kral'a yaklaşmaya cesaret edemedi. O gece sarayın dengesi değişmişti. Deli Kral herkese gözdağı vererek prensesin yaşadığı saraya yerleşti. Artık Karanlığın Kızı'yla aynı çatı altındaydı. Fakat prenses sandığı gibi biri değildi. Zaman geçtikçe onu daha yakından tanıdı ve karşı koyamadığı bir güçle ona çekildi. O karanlığın kıızıydı ama karanlık dışında güzel olan her şeydi. Bir porselen kadar kırılğan, bir gül kadar nahif, bir melek kadar masumdu. Gülümsediğinde Deli Kral'ın etrafındaki tüm karanlık dağılır, o an cennetin varlığına inanırdı. Karanlığın Kızı onun yüreğine düşen bir ateşti ve Deli Kral yanmaktan korkardı.

Prensese tanıdıkça Deli Kral'ın onu koruma isteği büyüdü. Karısı sanki gökyüzünden onun cehennemine düşen bir melekti. Korkunç yüzünü herkese gösterir, fakat prenesten saklardı. Çünkü onu korkutup kaybetmek istemiyordu. Karanlığın Kızı'yla mutluydu ama intikam arzusundan da vazgeçmemişti.

Bir gün bu arzuya yenildi ve prensesin krallığına savaş açtı. Karanlık toprağın üzerine çöktü, sis tüm diyarı esir aldı. Zırhlar çarpıştı, sancaklar yükseldi ve savaş meydanı kana bulandı. Deli Kral durdurulamazdı, önüne çıkan her nefes yok olmaya mahkûmdu. Ancak savaşın ortasında yüzünü siyah bir peçeyle örten bir savaşçı belirdi. Kılıçlar çekildi ve tüm krallığın gözleri önünde çarpıştılar. Hiçbiri geri çekilmedi. Deli Kral ilk kez kendine denk biriyle karşılaşlıyordu.

Bir anlık boşluk yakalayıp hamle yapmıştı savaşçının peçesi yere düştü. Zaman durdu. Karşısındaki kişi Karanlığın Kızı'ndan başkası değildi. O narın sandığı karısı kılıcını boynuna dayadı. "Bu krallık benim," dedi. "Beni geçmeden onu alamazsın!"

O kudretli kralın eli titredi ve kılıcı yere düştü. Çünkü Deli Kral o an anlamıştı: Bu savaş çoktan kaybetmişti. Karşısında düşmanı değil, kalbi duruyordu. Ve insanı kalbine karşı kılıç sallayamazdı.

SARKAÇ

MARAL ATMACA

İKİNCİ KİTAP

SARKAÇ 2: GÖZ BAĞI (Özel Baskı)

Yazar: Maral Atmaca

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Zeynep Karadeniz

Son Okuma: Eda Nur Karavaş

Kapak Tasarım: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2026

ISBN: 978-625-5701-50-3

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2026, Maral Atmaca

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları

kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zekâ) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

DİKKATİ Bu eserde argo ifadeler, küfür, şiddet unsurları ve yetişkinlere yönelik sahneler bulunmaktadır. Bu nedenle eser küçük yaştaki okurlar için uygun değildir. Okuyucuların içerik hakkında bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı arka kapakta yer almaktadır. Kurgudaki karakter ve olaylar tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla herhangi bir bağlantısı bulunmamaktadır.

İKİNCİ KİTAP

SARKAÇ

MARAL
ATMACA

*Düzenleme
Ny.özlem*

EPHESUS

BÖLÜM 1

KAVGA VE KARMAŞA

“**K**arşıma çıkan tüm yollar,
yürümek istemediğimde değil,
geriye dönemediğimde
benim oluyordu.”

Babam benim için akrabalarından oluşan bir ekip hazırlarken ne düşünüyordu, bilmiyordum ama bunun kötü bir fikir olduğuna tüm kalbimle inanıyordum. Akrabalarımın içinde nerede sorunlu biri varsa onu benim ekibime almıştı. Özellikle Esvet ve Nihat daha hastaneye gelir gelmez ayaklarının tozuyla yapmışlardı yapacaklarını. Bu ikisi anne tarafım için büyük bir utanç kaynağıydı.*

Esvet'in ekipten birinin cüzdanını çalmasını beklemiyordum. Bence o bile kimin cüzdanını çaldığını bilmiyordu. Babam neyse de Gurur ve Asaf'ın yanında tartışıp tüm rezilliklerini ortaya döken kuzenlerim şimdi yeni gelenleri izliyordu. Kılıç Aslan, İskender ve Zaza adım adım buraya yaklaşıyordu. Esvet gözlerini özellikle Kılıç Aslan'dan ayırmazken bu işin içinden nasıl çıkacağını merak ediyordum.

Çantasındaki cüzdandan hemen kurtulmalıydı. Bakalım bu durumdan nasıl sıyrılacaktı? Kuzenlerim yanıma geldiğinde Kılıç Aslan sinirli bakışlarını Esvet'ten çekip babama döndü. Diyarbakır'dan gelen kuzenlerime

tebessüm eden babam, “Hoş geldiniz gençler,” dediğinde Zaza ona doğru bir adım attı.

“Hoş bulduk, ağam.” Uzanıp babamın elini öperek alnına koydu. Bizde büyüklerimizin eli öpülürdü. Bu onlara duyduğumuz saygı ve sevgiyi gösterme şekliydi.

Babam baştan ayağa Zaza’yı süzerken gözlerinin içi gülüyordu. “Ne çok büyümüşsün, Zahide.” Bir baba sıcaklığıyla onu izliyordu. “En son gördüğümde küçücük bir kızdın.” Şimdiyse genç bir kadına dönüşmüştü.

Zaza çocukken de maskülen giyinmeyi seven biriydi, şimdi de öyleydi. Kahverengi saçları çenesinin altına gelecek kadar kısaydı. Saçlarının kesiminden dolayı yüzü daha yuvarlak görünüyordu. Ela gözlerindeki ışıltıyla babama bakıyordu. Onun karşısında olmak bile Zaza’yı mutlu ediyormuş gibiydi çünkü babam aşiretimizin ağasıydı. Herkes kolayca ona ulaşamazdı.

Zaza’nın üzerinde siyah bir tişört ve hâkî rengi bir pantolon vardı. Siyah deri ceketini üzerindeki ve postalları da ayağındaydı. Zaza benden sadece bir yaş büyüktü, yani yirmi altı yaşındaydı. Çocukken de hep sürüden bağımsız hareket ettiği için kolay kolay süslü kıyafetler giymezdi veya bebeklerle oynamazdı. Daha o dönemlerde asker olmak en büyük hayalimdi. Acaba ordudan neden atılmıştı?

Zaza bir adım kenara çekilince babamın gözleri İskender’i buldu. “Yolculuk nasıl geçti, İskender Ağa?” diye ona sataştı. “Hâlin keyfin yerinde mi?”

İskender elindeki tespihi cebine koyarak babama yaklaştı. “İdare ediyoruz, amca.” Uzanıp babamın elini öperek alnına koydu. “Memlekettekilerin selamını getirdim.”

“Başım gözüm üstüne.” Babam uzun zamandır görmediği yeğenine sınıksı sarıldı. İskender’e sarılırken ölen kardeşine sarılır gibi hisliydi. Onu çok özlediğini görebiliyordum. “Bir daha kendini bu kadar çok özletme.” Bunları söylerken bile sesi buruktu.

İkisi için duygusal sayılacak bir sarılmadan sonra İskender, yavaşça ondan ayrılıp derin bir nefes aldı. “Denerim.” Bu sözlerin ne anlama geldiğini hepimiz iyi biliyorduk. Çok sık cezaevine girdiği için dışarıda ne kadar kalacağını o bile bilmiyordu.

İskender, ölen amcama çok benziyordu. Amcamla pek anımız yoktu çünkü ben çocukken ölmüştü ama onun fotoğraflarını görmüştüm. Tıpkı babası gibi İskender’in de gür kahve tutamları vardı. Saçlarının yanlarını kısaltıp arkaya doğru taramıştı. Böylece geniş alnı ortaya çıkmıştı. Onda en çok sevdiğim şey kehribar gözleriydi, gözleri hipnoz edici bir etkiye sahipti. Bakanın içine çeken türden gözlerinin bir derinliği vardı.

Zamanının çoğunu hapishanede geçirmesine rağmen iri ve güçlüydü. Bunun nedeni babamın ona içeride çok iyi bakmasıydı. Hapishanede bile olsa babam onunla ilgilenmeyi hiç bırakmıyordu.

Son olarak babamın gözleri Kılıç Aslan'ı bulunca, başından beri sessizliğini koruyan Kılıç elini sol göğsüne bastırarak babama selam verdi. Diğerlerinin yaptığı gibi babamın elini öpmemişti. Ona kızmak yerine bu hareketi babamı güldürdü çünkü Kılıç Aslan Tozlu böyle biriydi. Kendi babasının önünde bile eğilip bükülmezdi. Ona istemediği bir şeyi kolay kolay yaptıramazlardı. Bunun en büyük örneği üç kez kendi düğününden kaçmasıydı. Babam onun kişiliğini çok iyi bildiğinden öpmesi için ona elini uzatmamıştı.

Bunun yerine gülmemeye çalışarak, "Babanla işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Babasını hatırlamak bile Kılıç Aslan'ın yakışıklı yüzünün kasılmasına neden olmuştu. "En son gördüğümde dinime imanıma küfrediyordu." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "İyidir herhâlde."

Babamdan sonra Kılıç Aslan'ın bakışları beni bulunca omuzlarımı dikleştirdim. Bu kasıntı herifin siyah gözlerine bakınca bile oradaki meydan okumayı görebiliyordum. Büyük ihtimalle babam onu İstanbul'a getirtmek için ekibin başına geçeceğini söylemişti. Kendi ekibimde liderliği ona vermeye hiç niyetim yoktu. Babamın ona ne söylediğiyle ilgilenmiyordum, ben ondan değil, o benden emir alacaktı.

Kılıç Aslan sadece bakışlarıyla bile liderliğini bana duyuruyordu ancak bu konuda geri adım atmayı düşünmüyordum. Bu herif hayatımda gördüğüm en ukala ve kibirli insandı. Burnu yere düşse eğilip almayacak biriydi. Onu bu kadar göklere çıkaran şeylerden biri de kadınların ona duyduğu hayranlık olabilirdi. Görünüş olarak gerçekten dudak uçuklatan cinstendi. Uzun boyu, geniş omuzları ve insanlara attığı üstten bakışları etrafındaki çoğu kadını fazlasıyla etkiliyordu.

Küçük ağa kendinden başka kimseyi sevmediği için görünüşüne oldukça önem veriyordu. Siyah saçları daima bakımlı, kıyafetleri de hep ütülü olurdu. Üzerindeki siyah gömleğinde bile tek bir kırışık yoktu. Gömleği pantolonunun siyah rengiyle uyumluydu. Üzerinde ceket yoktu ve rahat olmayı sevdiği için kravat takmamıştı.

Gömleğin ilk iki düğmesi açık olduğu için bronz teni dikkat çekiyordu. Altın orana sahip yüz hatları olan birinin öz güveni vardı üzerinde. Uzun yüz tipi, belirgin elmacık kemikleri ve etli dudaklarıyla gerçekten baş döndürücüydü. Özellikle de kuzguni siyah gözlerini size dikip baktığında insanın kalbini hızlandırırды.

Neyse ki benim üzerimde pek etkisi yoktu. Yine de akraba olduğumuza seviniyordum, ileride onun yakışıklılığını kullanabilirdik. Bence kadın düşmanlarımız için Kılıç Aslan iyi bir avantajdı. Ona haddinden uzun bakmış olmalıyım ki Gurur, kaşlarını çatınca hemen bakışlarımı Kılıç'tan çektim. Bu delinin kıskançlık damarı tutarsa kuzen falan dinlemezdi.

Hızlıca hepsine sarılıp *hoş geldin* dedim. Erkek kuzenlerime sarılmak Gurur'un sinirden homurdanmasına neden olduğu için tanışma faslını kısa tutmuştum. Onları Gurur ile tanıştırdıktan sonra işin en zor kısmına geldik. Şimdi birbirleriyle tanışmalılardı. İlk gelenleri gösterip, "İstanbul'daki kuzenlerim," dedim hızlıca. "Nihat ve Esvet." Daha sonra bu ikisine diğerlerini gösterdim. "Diyarbakır'dan gelen kuzenlerim Kılıç Aslan, İskender ve Zaza."

Ekip ilk kez birbiriyle tanışırken iki taraf da oldukça mesafeliydi. Anne tarafım Kürtlerden hoşlanmazdı, Nihat ve Esvet ise bunun en büyük kanıtıydı. Ayrımcılık yapan sadece bu ikisi değildi, karşı taraf da onlardan olmayan ikiliye pek sıcak bakmıyordu. Sırf âdet yerini bulsun diye dil ucuyla birbirlerine *hoş geldiniz* dediler. Anlaşılan sıkça sorun yaşayacaktık.

Kılıç Aslan, Esvet'in karşısında durup uzun boyuyla onu ezmeye başladığında gerildim. Duygusuz gözleri Esvet'in üzerinde gezinirken yüzünde mimik dahi oynamıyordu. "Cüzdanımı vermeyi düşünüyor musun?" Sesi tam da ondan beklediğim gibi soğuk ve hissiz çıkmıştı.

"Neyden bahsediyorsun?" Esvet onu anlamazdan gelip başını kaldırdı. "Cüzdanını neden benden istiyorsun?"

Sabırlı olmak Kılıç Aslan'ın tabiatında yoktu ama kendini zorlayarak birkaç kez derin derin nefesler aldı. "Benden aldığın şeyi güzellikle vermezsen..."

"Ne olur?" Esvet ona kafa tutunca, Kılıç Aslan onun belini kavrayıp sırtını sertçe duvara vurdu.

"Geri almasını bilirim!" Cüzdanını nereye koyduğunu görmüş olmalı ki onun çantasına bile bakmadan elini Esvet'in yakasından içeri soktu. Esvet'in şaşkın bakışları eşliğinde sütyeninin içine sakladığı cüzdanı çıkarıp almıştı.

Gözlerini kocaman açan Esvet, önce başını eğip göğüslerine baktı, daha sonra da Kılıç Aslan'a dikti bakışlarını. "Sen az önce benim göğüslerime mi dokundun?" Bir anda kaşlarını çatı. "Tacizci puşt!" Dizini kaldırdığı gibi Kılıç Aslan'ın bacak arasına geçirerek onu iki büklüm etmişti.

Ben de bundan korkuyordum.

Zaza sinirlenerek ona doğru bir adım atınca Esvet omzundaki çantasını çıkarıp yere fırlattı. "Yaklaş da suratının fotokopisini duvara çıkarayım!" Hemen Zaza'nın kolunu tutarak onu durdurdum.

“Tavsiye etmem, kuzen.” Esvet süslü bir kokona gibi görünebilirdi ama dövüş sanatlarında ustaydı. Hepimizi tekte yere sererdi.

İskender yerde iki büklüm duran Kılıç Aslan'ın nasıl olduğuna bakacaktı ama bunu yanlış anlayan Nihat, Esvet'in önüne geçti. “Geride dur!” Onun Esvet'e zarar vereceğini düşünmüştü.

Daha fazla dayanamayıp araya girdiğimde düşman bakışlarım Esvet ve Nihat'ın üzerindeydi. “Siz ikinizin sorunu ne?”

Esvet yerdeki çantasını alarak omuzlarını dikleştirdi. “Ne sorunumuz olacakmış?” Yüzünü buruşturarak koridordaki insanları gösterdi. “Şuraya bak, etrafımız Kürt ve Lazlarla dolu.” Büyük bir mağduriyet yaşıyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Nihat ile ikimiz türümüzün tek örneği gibiyiz.” Nihat'ı sahiplenircesine onun koluna girdi. “Türkleri temsil eden sadece biziz.”

Nihat gülmemeye çalışarak, “Kuzen,” diye başını ona doğru uzattı. “Bence Türkler onları temsil etmemizi istemezdi.” Bir hırsız ve dolandırıcı olduklarını düşünürsek bence de bunu istemezlerdi.

Kılıç Aslan kıpkırmızı olmuş bir suratla ayağa kalktı, nihayet Esvet'in ona yaşattığı acıdan kurtulabilmişti. Boynundaki damarlar şişerken ölümcül gözlerle Esvet'e bakıyordu. “İkinci kez bana vurmaya kalkışırsan kadın falan dinlemem!”

“Bak sen şu küçük ağaya.” Esvet, Kılıç ondan fiziksel olarak daha güçlü olmasına rağmen onu küçümseyerek başını omzuna eğdi. “Kadın falan dinlemeyip beni incitecekmiş.” Atom karınca, kaşlarını çatarak Kılıç Aslan'ın üzerine yürüdü. “Tüm kemiklerini kırdığımda bakalım beni tehdit edebilecek misin!”

Nihat hemen onun ensesini tutarak Esvet'i yanına çekti. “Enerji patlaması mı yaşıyorsun sen!” Esvet'in koluna yapışarak onu zorla asansöre doğru sürüklemeye başladı. “Bir kahve belki seni sakinleştirir. Hani Türkleri temsil ediyorduk? Türkler bu kadar saldırgan değil!”

“Tehdit altındaki hiçbir Türk susmaz, kapat çenen!”

“Kimse seni tehdit etmedi, herifin hayalarına tekme atan sensin.”

“Göğüslerimi elledi!”

“Sen de o cüzdanı oraya saklamasaydın!”

“Nihat biraz daha konuşursan Allah yarattı demem, gömerim seni buraya!” Nihat'ın onu zorla asansöre bindirmesiyle şimdilik ikisinden de kurtulmuştuk ama şimdilik.

Kılıç Aslan, İskender ve Zaza; Aksa'yı görmek için onun odasına girince Gurur babama döndü. Yüzünde alaycı bir ifade varken yeşil gözleri

kısılmıştı. “Bu çocukların gelişi ne iş?” Hepsinin bir anda buraya gelmesinin normal bir hasta ziyareti olmadığını anlayacak kadar zekiydi.

Babam onların buraya gelme amacını ustaca gizleyerek Aksa’nın odasına yürüdü. “Kuzenlerini görmeye gelmişler.”

Gurur’un sorgulayan bakışları beni bulunca omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ben de bilmiyorum.” Ona gördüğü tüm bu değişik insanların artık hayatımın her alanında olacağını söyleyemezdim. En azından sevkiyattan önce bunu bilmemeliydi.

Babamla konuştuğumdan beri çok keyifsizdim, sevkiyatı ileri bir tarihe ertelemişti. Ekiptekilerin birbirine karşı çok ön yargılı olduğunu görünce buna mecbur kalmıştı. Sevkiyata kadar birbirimize güvenip az da olsa aramızdaki buzları eritmemizi umuyordu. Bu sevkiyat ailemiz için çok önemli olduğundan babam ince eleyip sık dokuyordu. Her şeyi batırmamızdan korkuyordu.

Bizi sevkiyata göndermeden önce birbirimize alışmamızı bekleyecekti. Böylece büyük gün geldiğinde olası bir tehlikede hepimiz bir diğerine sırtımızı yaslayacak kadar ona güvenecektik. İki farklı kültüre bölünen bir ekibin kolay kolay birbirine ısınacağını sanmıyordum. Bizden yana bir sorun yoktu ama Esvet ve Nihat annemin kopyası misali bizlere karşı çok ön yargılıydı.

Tüm ekip bizimle beraber malikânede yaşayacağı için annem fenalık geçirmişti ama babamla onu sakinleştirmeyi başarmıştık. Anneme yaşadığımız maddi sıkıntıyı anlatıp iflasın eşiğinde olduğumuzu söylemiştik. Bunu duyduğunda neredeyse bayılacaktı. Onun gibi lüks zevkleri olan bir kadın için düşük bütçeyle yaşamak ölüm gibiydi.

Bu sevkiyatın önemini ve misafirlerimizin buradaki amacını anlayınca kuzenlerime karşı daha sabırlı olacağına söz vermişti. Annemi mutlu eden tek şey korkaklığı bırakıp babama yardım etmemdi. Onun vârisi olarak üzerime düşeni yapmaya karar verdiğimi görünce az da olsun keyfi yerine gelmişti. Ne yazık ki en az babam kadar annem de bana hiç güvenmiyordu ve bu işin üstesinden gelebileceğimi düşünmüyordu.

Bu bir haftada olan tüm gelişmeler bundan ibaret değildi. Dün malikânenin tadilatı bittiği için bizimkiler tekrar eve dönmüştü. Gurur düşündüğümünden daha kısa sürede evdeki hasarı yaptırmıştı. Telefonda annemle konuştuğumda Gurur’un evdeki eşyaları bile yenileriyle değiştirdiğini söylemişti. Hepsi de annemin zevkine göre özellikle seçilen lüks ve pahalı eşyalardı.

İlk kez annemin Gurur'dan övgüyle bahsettiği bir ana tanık olmuştum, telefonda sesi mutlu geliyordu. Gurur bir süre daha onun evinde yaşamamı istediği için henüz malikâneye dönmemiştik. Bir haftadır Gurur'un evinde kalıyordum ve itiraf etmeliyim ki hayatımın en iyi haftasıydı.

Gurur için de öyle olduğuna emindim, sadece ikimizin yaşadığı bir evde canımızı sıkan kimse olmuyordu. Caner abimin bana zorbalık yapmadığı, Seçil'in beni sinir etmediği bir evde yaşamak çok güzeldi. Tüm günümü Gurur'un sevdiği yemekleri yapmayı öğrenmekle geçiriyordum. Gurur akşamları eve geldiğinde ona kapıyı açan ben oluyordum.

Yemekten sonra birlikte mutfağı toplayıp bazen film izliyorduk bazense gece geç saatlere kadar sohbet ediyorduk. Gecenin sonunda masal okuyarak beni uyuttuktan sonra kendi odasına gidiyordu. Her şey fazla iyiydi ve ben bunun bozulmasından çok korkuyordum.

Aksa dört gün önce hastaneden taburcu olmuştu. Taburcu olduktan sonra ailesinin olduğu bir eve gitmeye yanaşmadığı için babam onu bir otele yerleştirmişti. Yanımda kalması için çok ısrar etmişim ancak Aksa bunu da istememişti. Dört gün boyunca otelde onu ziyaret edip karnındaki yarayla ilgilenmişim. Kendini biraz toparlayınca amcam ve Asaf tekrar evlilik için yakasına yapışmıştı.

Aksa taburcu olmadan evlenmeyeceğini söyleyip durduğu için Asaf nikâh tarihini ileri bir tarihe ertelemek zorunda kalmıştı. Aksa'nın kaçmak için karnındaki yarayı bahane ettiğine emindim. Otele yerleştiğinde bile kaçamamıştı, Asaf adamlarını onun odasının önüne yığmıştı. Buna rağmen Aksa onunla evlenmeyi düşünmüyordu, ta ki dün babam onu görmeye gidene kadar.

Babam onunla ne konuştu, bilmiyordum ama Aksa fikrini değiştirip Asaf ile evleneceğini söylemişti. Ne kadar sorsam da bana neden kararını değiştirdiğini söylememişti. Ancak bazı tahminlerim vardı. Babam onu evlenmeye ikna etmek için Aksa'nın tek zaafını kullanmış olabilirdi, yani beni.

Onun evliliğinin bana sağlam bir müttefik kazandıracağını söylediyse Aksa fikrini değiştirmiş olabilirdi. Evlilik neydi ki kuzenim benim için ölüme bile giderdi. Aksa kabul edince o tekrar vazgeçmesin diye Asaf işleri hızlandırmıştı. Aksa düğün istemediği için aile arasında bir nikâh kıyılacaktı. Dünden beri onu bu evlilikten vazgeçirmek için elimden geleni yapmışım ama beni dinlemiyordu.

Şu anda Asaf'ın evinde nikâhları kıyılıyordu. Gurur ve Seçil dışında hepimiz buradaydık. Seçil'i burada istemeyen Aksa'ydı, Gurur ise Asaf'ın nikâhına katılacak biri değildi.

Aksa'nın nikâh şahidi bendim, Asaf'ın şahidiyse bir arkadaşığıydı. En dışeli gözlerle Asaf'ın yanında oturan kuzenime bakıyor, bakışlarımla onu bundan vazgeçirmeye çalışıyordum. Ancak Aksa beni görmezden geliyordu. Gelinlik bile giymek istememişti. Gelinlik şöyle dursun, cenazeye katılıyormuş gibi siyah bir elbise giymişti.

Nesibe yengeyi sinirden deli edecek siyah, uzun bir elbiseydi. Yarım kollu elbise ayak bileklerine kadar uzundu. Başına siyah tülü olan bir şapka takmıştı, ellerinde bileklerine kadar uzanan siyah bir eldiven vardı. Sürdüğü ruj bile siyahtı. Gerçek anlamda cenazeye katılan birine benziyordu. Belki de bu evliliği bir ölüm olarak görüyordu ve kendi cenazesine katıldığını insanlara gösteriyordu.

Nikâh memuru mikrofonu eline alıp açılış konuşmasını yaptıktan sonra ezbere bildiğimiz o sözleri söylemeye başladı. "Birbirinizle evlenmek istediğinizi bizlere beyan ettiniz ve bizler de gereken araştırmayı yaptık. Evlenmenize bir mâni olmadığını tespit ettik. Ancak evlenmek istediğinizi bir kez de şahitler ve misafirler huzurunda sesli söylemeniz gerekiyor." Asaf'a doğru dönerek, "Sayın Asaf Bolatlı," dedi. "Hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan kendi arzunuzla ve özgür iradenizle Aksa Atılğan ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Asaf fazladan bir saniye bile düşünmeden, "Evet," derken ifadesi fazla ciddiye. Sanki evlenmiyordu da önemli bir iş anlaşması yapıyordu.

Nikâh memuru bu sefer de Aksa'ya döndü. "Sayın Aksa Atılğan, hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan kendi arzunuz ve özgür iradenizle Asaf Bolatlı ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?" Nikâh memuru özgür iradenizle dediğinde Aksa'nın gözleri önce babasını, sonra benim babamı ve daha sonra da Asaf'ı buldu. Onun özgür iradesini elinden alan üç kişiye sırasıyla ama nefretle bakmıştı.

Aksa evet veya hayır demedi, nikâh memurunun sorduğu soruyla sessizleşmişti. Onun bu suskunluğu Asaf'ın yerinde rahatsızca kıpırdanmasına neden olmuştu. Aynı kadın tarafından ikinci kez nikâh masasında terk edilme ihtimalini düşündükçe yüzü geriliyordu. Aksa'nın suskunluğu ona yoğun bir stres yaşattığı için boynundaki kravatını gevşetti. Sanki boğuluyordu. Aksa ya hayır derse? İşte bu ihtimal Asaf'a ecel terleri döktürüyordu.

Nikâh memuru havadaki yoğun gerginliği soluyunca biraz kararsız kalsa da sorusunu tekrarladi. "Sayın Aksa Atılğan, hiç kimsenin baskısı ve etkisi altında kalmadan kendi arzunuz ve özgür iradenizle Asaf Bolatlı ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Aksa daha fazla dayanamayıp başındaki şapkayı masaya atarak hemen ayağa kalktı. Masadan ayrılacağı esnada Asaf bir hışımla yerinden kalkıp

sertçe onun kolunu tuttu. Aksa'nın bir kez daha kaçıp gitmesinden endişe ettiğinden kolunu fazla sıkı tutuyordu. Mavi gözlerini onun nefret dolu kahve irislerine kenetleyerek sıkıdığı dişlerinin arasından konuştu.

"Bunu yaparsan ağır sonuçları olur." Aksa'ya buradaki tüm Tozluları gösterdikten sonra gözleriyle beni işaret edip, "Hepiniz için!" dedi sert bir sesle. Son kısmı söyleyince Aksa kaskatı kesilmişti, Asaf onu benim hayatımla tehdit ediyordu.

Hayatım kuzenimin mutluluğundan daha önemli değildi. İstemiyorsa evlenmek zorunda değildi. Tam Aksa'ya bundan bahsedip onu durdurmaya çalışacaktım ki kolunu Asaf'ın elinden çekti. Ona duyduğu nefreti gizlemeden yüzüne bakarken, "Bazı şartlarım var!" diyerek çenesini dikleştirdi. "Şartlarımın hepsini kabul etmezsen seninle evlenmem, Bolatlı."

Son ana kadar evlilik için şartları olduğunu Asaf'a söylememişti. Bunu sona saklamasının nedeninin Asaf'ı köşeye sıkıştırmak olduğunu biliyordum. Şartlarını kabul etmezse Aksa yine gidecekti. Asaf onu kolundan tutarak buradan çıkarınca hemen ayağa kalktım. Nesibe yenge onların birazdan döneceğini söyleyerek nikâh memurunu oyalarken Asaf ve Aksa'nın peşinden dışarı çıktım.

Asaf hole çıkana kadar Aksa'nın kolunu bırakmamıştı. Etraftaki hizmetçilere kızgın gözlerle bakıp, "Kaybolun!" deyince hizmetçiler hemen bir yerlere dağılmaya başladı. Aksa'nın şartlarını merak ettiğim için bir duvarın arkasına saklanıp gizlice onları izlemeye başladım.

Asaf'ın çatık kaşları neredeyse birleşmişti. Hesap sorar gibi ters gözlerle Aksa'ya bakarken nabızı hızlı atıyordu. "Şartların nedir!"

Aksa'nın boyu kısa olduğundan Asaf'ı görmek için başını bir hayli kaldırmıştı. "Farah bir gün babasının yerini aldığı anda, yani lider olduğunda o masada onu her konuda destekleyeceksin." Kalbim müthiş bir acıyla burkuldu. İlk şartı bile benimle ilgiliydi.

Asaf'ın gözlerinin içine bakarak düz çizgideki dudaklarını araladı. "Gurur'u karşına almak pahasına kardeşimin yanında olacaksın."

Asaf ondan böyle bir şey duymayı beklediği için hiç şaşırılmamıştı. "Benim desteğimin Gurur'u durduracağını mı sanıyorsun?" Burnunun direğini sıkarak başını iki yana salladı. "Gurur'u hiç tanımıyorsun, ilkeleri olmayan bir adam." Aklına gelenlerle kaşlarını çatarken öfkesi tüm yüzüne yayılmıştı. "Daha geçen hafta beni senin hayatınla tehdit etti!"

Sindiğim duvarın yanında buz keserken duyduklarımı inanamadım. Gurur onu kardeşimin hayatıyla mı tehdit etmişti? Aksa'nın bendeki değerini bilmiyor olamazdı. O sadece benim kuzenim değil, kardeşim gibiydi. Gurur konusunda bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştım.

Aksa anlamayan gözlerle ona bakarken burada olan her şeyi kontrol etme arzusuyla dolmuştu. “Neden bahsediyorsun?”

Birazdan söyleyeceklerini kimse duymasın diye Asaf etrafını kontrol edince hemen başımı geriye çektim. Duvarın arkasına çekildiğimde Asaf’ın, “Farah’ın sevkiyatta kullanacağı adamlar için bana geldiğini Gurur biliyor,” dedi. Bildiğini zaten tahmin ediyordum. “Beni senin hayatınla tehdit ederek bu bilgiyi benden aldı. Farah’a vereceğim adamları kendi adamlarıyla değiştirecek.”

“Ve sen de bunu yapmasına izin mi verecektin?”

“Hayır!” diyen Asaf’ın sesi keskindi. “Ümit’e kızının sevkiyatı üstlendiğini ve ona iyi bir ekip kurmasını tavsiye eden bendim.” Gözlerimi irice açtım, duymayı beklemediğim şeylerin şokundaydım. “Farah bilmiyor ama ekibini bile onun için ben kurdum.” Bir dakika, ne?

Saklandığım yerden başımı yavaşça uzattığımda Asaf’ın yüzünü sertçe ovuşturduğunu gördüm. Öfkesinin dışı vurumu sert simasına yansıyor. “Farah içine kapanık asosyal bir kız, kendi kanından olmayan bir ekibe bağlanamazdı. Bir araştırma yapıp kuzenlerinin içinde en iyilerini onun için seçtim. Hazırladığım listeyi Ümit’e verip gerisini ona bıraktım.”

Bir süre duraksadıktan sonra alaycı gözlerini Aksa’ya dikti. “Buna dâhil olmasaydım kuzenlerden oluşan bir ekip sence Ümit’in aklına gelir miydi? Ümit, Farah’ı yetersiz bulduğu için onu geri planda tutmayı düşünüyordu.” Asaf, babamı bu işi bana vermesi için ikna mı etmişti? İşte bunu beklemiyordum.

En az benim kadar duyduklarının şokuna giren Aksa’nın gözlerinde merak vardı. “Bunu neden yaptın?”

“Kapıma gelip benden yardım isteyen bir kıza ihanet etmiştim.” Asaf’ı belki de ilk kez takdir ediyordum. Bana ihanet ettiğini düşündüğü için kuzenlerimden oluşan bir ekiple bunu telafi etmeye çalışmıştı. Asaf hakkında ne kadar da yanılmışım. O yaptığı hataların sorumluluğunu alan biriydi.

Duyduklarından sonra Aksa belki de ilk kez ona nefret ederek bakmıyordu. Aksa’nın zayıf noktası bendim ve Asaf’ın benim için bir şeyler yaptığını öğrenmek ona olan bakışlarını yumuşatmıştı. Tıpkı babam gibi Aksa da Asaf’ın benim için iyi bir müttefik olacağını düşünmeye başlamıştı. Bunu onun bakışlarından görebiliyordum.

“İkinci şartım ayrı odalarda kalmak.” Kendiyle ilgili şartını sunarken ona duyduğu nefret geri dönmüştü. “Evlensek bile aynı odada kalmayacağız.”

Asaf burnundan derin bir nefes verdi, ona karşı ilgisiz görünmeye çalışarak başını salladı. “Sen istesen bile senin odana gelmem.” Omuzlarını dikleştirdi. “Başka şartın var mı?”

“İstedğim her an evden çıkabilmeliyim.”

“Yanında adamlarım olduğu sürece, tamam.” Aksa tam itiraz edecekti ki Asaf kaşlarını belli belirsiz çattı. “Şansını zorlama, güvenliğin için bu gerekli.”

Korumalardan nefret etse de bu konuda Asaf’ın fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. “Ve son olarak...” diye başını kaldırdı. “Bu evde yaşayacaksam annem, babam ve Seçil hiçbir koşulda buraya gelmeyecek.”

Son derece ciddi bir ifadeyle kararlı gözlerini Asaf’ın mavilerine kenetledi. “Ne maddi ne manevi anlamda o üçüne yardım edeceksin.” Onu kullanarak Asaf’tan para koparmalarını istemiyordu ya da bizim eve yaptıkları gibi bu eve yerleşmelerini.

Onun ailesinden Asaf da hoşlanmadığı için kabul etmesi zor olmadı. “Bugünden sonra bir daha buraya gelemeyecekler.” Kaşlarını yukarı kaldırıp alaycı bir sesle, “Başka?” diye sordu. “Başka bir şartın kaldı mı?”

Aksa bir süre düşündü ama aklına bir şey gelmeyince başını iki yana salladı. “Sadece bunlar.”

“Şimdi sıra benim şartıma geldi.” Asaf aralarındaki son adımı kapatıp onun üzerine eğildiğinde Aksa’ya olan bakışları fazla ciddi ve tehditkârdı. “Benimle evli olduğun sürece benden nefret etsen bile beni aldatmayacak ve başka birini sevmeyeceksin.” Kısacası ona sadık kalmasını istiyordu. Asaf’ın tek şartı Aksa’nın sadakatiydi.

“Tamam.” Aksa bir saniye bile düşünmeden onun şartını kabul etti, kolay kolay birilerine âşık olacak bir kadın değildi. Büyük bir umursamazlıkla işaret parmağını Asaf’a doğrulttu. “Sen istediğinle düşüp kalkabilirsin, bu konuda sana engel olmayacağım.”

Bir şeyleri ima eder gibi gözlerini Asaf’ın mavilerine kenetleyip soğukça gülümsedi. “Hatta nikâhtan hemen sonra da bir kadını kollarına alabilirsin.” Kinayeli gözlerle ona bakıp ekledi. “Ya da nikâhtan önce.” Son kısmı fazla vurgulu söylemişti. Nikâhtan önce derken bir şeylere değindiği çok açıktı.

Beş yıl önce nikâh memuru gelmeden hemen önce ne yaşanmıştı?

Aksa bunları söyledikten sonra tekrar içeri girerken Asaf anlamaz gözlerle onun arkasından bakıyordu. Aksa’nın neyi ima ettiğini anlamaya çalışıyordu ama hiçbir cevap anlamadı. Çenesinde bir kas seğirirken, “O sıkık günde ne yaşandı!” diye hırlayıp o da içeri girdi. Aksa’nın beş yıl önce onu neden terk ettiğini deli gibi merak ediyordu. Bunu öğrenmek isteyen sadece o değildi.

İki taraf da birbirinin şartlarını kabul ettiği için nikâhları kıyıldı. Aksa, Asaf ile evlenmeyi kabul edip deftere imzasını atınca herkes rahat bir nefes almıştı. Nikâhtan sonra Aksa dinleneceğini söyleyerek bir nevi bizleri yeni

evinden kovmuştu. Yengem hakkı varmış gibi bir de bunun için yol boyunca Aksa'ya kızmıştı. Amcamsa sonunda inatçı kızını evlendirdiği için mutluydu.

Asaf ve Aksa'nın konuşmalarını duymadan önce Gurur'un evine geri dönmeyi düşünüyordum. Onunla yaşamayı sevdiğim için uzun süre onun evinde kalabilirdim. Ancak Asaf'ı Aksa'yı öldürmekle tehdit ettiğini duyunca her şey değişmişti. Ona bu kadar sinirliyken evinde yaşayamazdım. Babamın evine geri dönmüştüm. Gurur arada sırada arıyordu ama telefonlarını açmıyordum.

Aksa'nın hayatı kimse için pazarlık konusu olamazdı.

Üzerime rahat bir şeyler giyerek bir alt kata indiğim sırada Esvet odasından çıkmıştı. İçinde mavi buklelerin olduğu sarı saçlarını açık bırakmıştı. Benim aksime çok şık bir elbise giymişti. Uzun kollu kısa elbisenin ona yakışmadığını söyleyemezdim. Diz kapaklarına kadar gelen çizmeleriyle bence hoş görünüyordu. Çantasını ve ceketini bir elinde tutarken bana doğru yürüdü. "Kuzeninin nikâhı nasıl geçti?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Evlendiler işte." Giydiklerini gösterdim. "Böyle hazırlanmış nereye gidiyorsun?"

Koluma girerek benimle merdiveni inmeye başladığında keyifsiz görünüyordu. "Ümit enişte ekibin kaynaşması için bir restoranda rezervasyon yaptırmış." Üzerimdeki yün kazağı ve pantolonu işaret etti. "Böyle mi geleceksin?"

"Yemekten haberim yoktu."

Yeşil gözlerini kıstı. "Nihat sana söylemedi mi?" Başımı iki yana salladığımda Esvet yüzünü buruşturdu. "O aptal sana söylemeyi unutmuş olmalı." Merdivende durup elimi tutarak beni yukarı çekmeye başladı. "Seni hazırlamak için fazla vaktimiz yok."

"Aslında bu kıyafetle yemeğe katılabilirim."

"Kapat çeneni, Medine fukaraları gibi gezemezsin." Üzerimdeki kıyafetlere tiksinererek bakarken beni zorla odama doğru sürüklüyordu. "O Kılıç denen piç seni çok küçümsüyor, ona bakınca bile bunu anlayabiliyorum. Bu ekibin bir parçası olmasına rağmen seni lideri olarak görmüyor. O herife her konuda ondan daha iyi olduğunu göstermelisin."

"Bunun giydiklerimle ne ilgisi var?"

"Bir kadının görünüşü onun en büyük silahıdır."

"Annem gibi konuşuyorsun."

“Babam bana her kızdığında küfreder gibi halama benzediğimi söyler,” dediğinde gülerек odama girdim. Eğer hırsız olmasaydı annemin en sevdiği yeğeni olabilirdi.

Esvet’in gardıroptan çıkardığı her kıyafete yüzümü buruşturmuştum. Annem dolabı yeni moda kıyafetlerle dolduruyordu ama hiçbirini benim zevkime uymuyordu. Esvet’in bana uzattığı hiçbir kıyafeti beğenmemem en sonunda onu sinirlendirmişti. “Pekâlâ, bakalım bunlara ne diyeceksin?” Tekrar gardırobu karıştırmaya başlamıştı.

Esvet siyah, kısa kollu ve balıkçı yaka bluzlardan birini aldı. Hemen ardından kahverengi mini bir etekle bana uzattı. Çekmeceleri karıştırıp siyah tül çoraplarımı verdikten sonra beni giyinme odasına doğru itti. “Denemedi karar verme.” İtiraz istemeyen bakışlarıyla mecburen içeri girdim.

On dakika içinde hızlıca giyinip yatak odama döndüğümde Esvet baştan ayağa beni süzüyordu. “Hımm, bir şeyler eksik sanki.” Bir kez daha gardırobu karıştırmaya başladı. Askıdan siyah bir ceket çıkarıp bana uzattığında artık bu işkencenin bitmesini istiyordum. “Bunu bir dene.”

Gönülsüz bir şekilde ceketı giyerken Esvet giyinme odama girdi. Oradaki dolaptan benim için bir çift çizme alarak geri dönmüştü. “Bunları da giymeni istiyorum.”

Derin bir nefes alıp yatağın kenarına oturarak çizmeleri giymeye başladım. “Spor ayakkabılarım daha rahattı.”

Bana üstten bakışlar atarken bir an gözlerini devirdiğini sandım. “Erkekleri etkilemek istiyorsan rahatından ödün vermelisin.”

“Erkekleri etkilemek istemiyorum.”

“Peki, ya kocanı?”

“Gurur’un kıyafetlerimle bir sorunu yok.”

Esvet’in bakışları bana kendimi aptalmışım gibi hissettiriyordu, yeşil gözleri öyleymişim gibi bakıyordu. “Gurur ne giydiğine karışmıyor olabilir ama unutma ki o da bir erkek ve erkekler çekici kadınlara karşı koyamaz.”

Ayağa kalkıp aynanın karşısına geçerken soğukça gülümsedim. “Gurur’a çekici görünmek istemiyorum.” Yansımaıa bakarken siyah gözlerimin ardından geçen karanlık parıltıyı Esvet görmemişti. “Benim Gurur için farklı planlarım var.” Onun aklını başından alacaktım, hem de gerçek anlamda.

“Ne demek istedin?” diye sordu ama ona cevap vermedim. Sessizce aynadan kendimi izliyordum. Gurur ona neler yapabileceğimi hiç bilmiyordu ve olmaması gereken tek kadının yanında olduğundan haberi yoktu.

Aynadan kendime baktığımda gördüklerimi beğendim. Siyah bluzun üzerine giydiğim ceket çok yakışmıştı. Mini dar eteğim kalçamın tam

altına geliyordu ve ceketin uzunluğu eteğin hizasındaydı. Uzun çizmeler dizlerimin üzerine geldiği için çok yakışmıştı. Topuzumdaki kalemi çıkardığımda saçlarım ahenkle omuzlarıma döküldü. Bu hâlimi beğenmediğimi söyleyemezdim ama bu şekilde dışarı çıkmak istediğimden emin değildim.

“Çok yakıştı.” Esvet gözlüğümü çıkarmak için uzanınca ona izin vermedim.

“Kalsın.” Camların ardından dünyaya bakmak bana kendimi daha güvende hissettiriyordu.

Esvet bir şekilde bu kılıkta öğle yemeğine gitmem için beni ikna etmişti. Birlikte odadan çıkıp aşağıya indiğimizde dış kapıya doğru koşan İskender'i gördüm. Işık hızıyla dışarı çıkmıştı. Sadece on saniye sonra Zaza koridorun sağından çıkıp İskender'in peşinden koşarak çıktı. Esvet ile göz göze geldiğimizde, “Siktir!” diyen Kılıç Aslan'ın sesini duyduk.

Kılıç ve Nihat da Zaza'nın çıktığı koridordan fırlayıp dış kapıya koşunca iyice endişelendik. “Onları bu kadar korkutan ne?” diye sormuştum ki elindeki sopayla gelen annemi görünce, “Kaç!” diye bağırp ben de kapıya koştum. Annemin neye sinirlendiğini bilmiyordum ama gözü bu kadar dönmüşken hepimizi birbirimize katabilirdi.

Esvet ile koşarak dışarı çıkıp hemen arabama bindik. Yola çıktığımızda Esvet ile aynı arabada olmaktan pişman olmaya başlamıştım. Kuzenim telefonunu çıkarıp öndeki arabada olan Nihat'ı aradı. Nihat, Kılıç'ın arabasındaydı. Nihat telefonu açınca Esvet hoparlöre alıp, “Halam niye sizi sopayla kovalıyordu?” diye sordu.

Nihat'ın gülüşünü duydum. “Bir sebebi yok, teyzem bizi gördüğü an cinnet geçiriyor.”

“Niye?”

“Teyzemin akraba sevgisini bilmiyor olamazsın.”

“Diğerleri neyse de biz onun yeğenleriyiz.” Esvet homurdanarak kemerini taktı. “Bizi diğerleriyle aynı kefeye koyamaz.” Böyle konuşmasından nefret ediyordum çünkü ben de bir Kürt'tüm ve insanların bizi ayrıştırmasından hoşlanmıyordum.

İkinci kez Nihat'ın gülüşünü işittim. “Hoparlör açık, kuzen.” Yani Kılıç Aslan bunları duyuyordu.

Esvet hiç endişe etmeden göz devirir gibi baygın bir hareket yaptı. “Birin yüzüne söylemeyeceğim şeyi arkasından da söylemem. Yanındaki piçin duyup duymaması umurumda mı sanıyorsun?” Öğürür gibi bir ses çıkardı. “O herif tam üç kadını nikâh masasında bırakmış bir kadın düşmanı.”

“Peki, sen nesen?” Bu konuşan Kılıç’tı. “İrkçi bir kleptomani¹ beni mi yargılıyor?”

“En azından eşcinsel değilim.” Esvet onu sinirlendirmek için alayla güldü. “Kabul et, küçük ağa, sen eşcinselsin. Bu yüzden o kadınlara karşı bu kadar mesafelisin. Belki de baban senin için yanlış cinsten eş arıyor.”

Kılıç Aslan ani bir frenle arabayı durdurunca ona çarptım. Hareket hâlindeki trafikte arabayı durdurmasını beklemediğim için zamanında frene basamamıştım. Arkadan ona çarptığımda Esvet ile ikimiz öne doğru savrulmuştuk. Eğer kemerlerimizi takmasaydık ön camdan dışarıya fırlayabilirdik.

Kılıç Aslan öndeki arabadan bir hışımla çıkınca Esvet de hemen kemerini çözüp dışarı çıktı. Onu bu kadar sinirlendirmişken kaçması yerinde bir hareket olurdu. Arabadan indiğimde Kılıç deliye dönmüş bir hâlde Esvet’in üzerine yürüdü. Yüz hatları öfke ve tahammülsüzlüğün birleşimiyle gerilmişti. Yanında duran ellerini sıkarken siyah gözleri Esvet’e duyduğu nefretten kararmıştı.

Boğazından hırıltıyı andıran bir ses çıkarıp, “Gelip yüzüme de söyle-sene hangi cinsten hoşlandığımı!” dedikten sonra aralarındaki mesafeyi kapatmak için öne atıldı.

Ancak Esvet hemen arabanın diğer tarafına kaçmıştı. İskender, Zaza ve Nihat yanıma geldiğinde tıpkı benim gibi onların da yüzünde bıkkınlık vardı. Bu yemek güya bizi bir araya getirecekti ancak Kılıç ve Esvet daha yola çıkar çıkmaz birbirlerine girmişti. Esvet ondan kaçmak için ön kaportasını dağıttığım arabanın etrafından dönerken güldü. “Anlaşılan gerçekleri duymak beyimizi çok kızdırdı.”

Kılıç’ın yüzündeki öfkenin kaynağı Esvet’in arsızlığıydı. Hem ondan korkup kaçıyordu hem de hâlâ saçma sözleriyle canını sıkıyordu. Kaşlarının kavisi çatılırken Esvet’i yakalamak için hızlıca arabanın etrafında döndü. “Seni elime geçirdiğimde dövüş yeteneklerin bile seni benden kurtaramayacak!”

Esvet küçük bir çocuk gibi gülerek arabanın diğer tarafına kaçtı. “Senden korktuğum için kaçtığımı sanma, Ümit eniştaye bugün ekipten kimseyi dövmeyeceğime söz verdim.” İkisinin arasında araba varken durup meydan okuyarak Kılıç’ın gözlerine baktı. “Yarın karşıma çıksana, küçük aslancık,” diyerek onun ikinci ismine değindi. “Bakalım o zaman kim kaçıyor.”

Kılıç’ın sıktığı dişlerinin gıcirtısını ta buradan duyabiliyorduk. Bir anda arabanın üzerine çıkıp Esvet’in yanına atladı. Esvet’e kaçma şansı tanımadan kolunu yakaladığı gibi sırtına doğru bükümüştü. Kılıç hızlıca Esvet’in

¹ Bir kişinin belirli bir neden olmaksızın gösterdiği istemsiz hırsızlık davranışdır. (Editör Notu)

arkasına geçip kızın ensesini kavradı ve yüzünü arabanın ön kısmına yasladı. Bir suçluyu tutuklayan polisler gibi görünüyordu.

“Amcama verdiğin sözü siktir et!” Esvet’in canını fazla yakmayacak şekilde yanağını biraz daha arabanın kaportasına bastırdı. “Şimdi göster bana marifetlerini.”

Esvet kendini kurtarmaya çalıştı ama hiçbir şey yapamadı, Kılıç onu kısıkvrak yakalamıştı. Sinirden çırpınarak, “Bırak beni!” diye bağırdığında bile onu tehdit etmeye kalkıştı. “Bırak yoksa...”

“Yoksa ne! Arsız bir hırsız bana ne yapabilir!” Kılıç arkadan onun üzerine eğildiğinde kaşları çatıktı. İri cüssesi Esvet’in ince bedeninin üzerine kaparken dudaklarını onun kulağının yakınına getirdi. “Sabrımı zorluyorsun, kleptomani.” Buz gibi bir sesle konuşurken boynundaki nabızı sinirle atıyordu. “Biraz daha benimle uğraşmaya devam edersen sana dünyayı tersten gösteririm!”

“Şu elimi bırak da kim kime dünyayı tersten gösteriyor, hep birlikte görelim!”

“Sen harbi kaşınıyorsun!”

İskender esneyerek baygın bakışlarını onlara dikti. “Sıkılmaya başladım,” dediği an Kılıç ve Esvet aynı anda bir küfür savurdu. İkisini durduracak tek şey İskender’in sıkılan canıydı.

Kılıç, Esvet’i bırakıp geriye çekildiğinde ikisi birbirine öldürmek ister gibi bakıyordu. Esvet bileğini tutup ters bakışlarını ona çıkardığında Kılıç bir an onun bileğine baktı. Kolunu sırtının arkasında tutmak isterken Esvet’in bileğini haddinden fazla sıkıdığını daha yeni anlıyordu. Esvet’in ince bileğindeki kızarıklığı görünce kısık bir sesle küfredip hızlı adımlarla arabasına yürüdü.

Esvet onun arkasından çatık kaşlarla bakarken, “Öyle de vicdanlıdır be-yimiz,” diye homurdanıp o da benim arabama doğru yürüdü.

Zaza güzel yüzünü ovuşturarak zaten dağınık olan saçlarını dağıttı. “Bu ikisinden çok çekeceğiz,” diye sızlanmıştı ki İskender uykulu bir şekilde esneyince dirseğini onun karnına geçirdi. “Canın sıkılırsa canını sıkarım!”

Karnına yediği darbeyle İskender acı içinde öne doğru büküldü. “Sadece uykum gelmişti!”

Yanına gidip omzuna dokundum. “İyi misin, amcam oğlu?” Kaşlarımı çatarak sinirli bakışlarımı Zaza’ya çıkardım. “Şu koluna sahip çıksana.”

“Ne zaman esnese devamında canı sıkılıyor.” Zaza omuzlarını silkerek indiği arabaya yürüdü.

Nihat ise Kılıç'ın arabasına doğru giderken, "Benim ne işim var bunların arasında," diye sızlanıyordu.

İskender doğrulduğunda şimdi daha iyi görünüyordu. Onun için endişelendiğimi görünce kehribar gözlerinde sıcak bir ifade belirdi. "İyiym ben, amcam kızı." Bana göz kırpıp o da arabasına doğru yürüdü.

Esvet üst üste kornaya basınca derin bir nefes aldım. "Geliyorum!" Ön kaportası pert olmuş bir arabayla restorana gidecektik.

Yolun kalanında neyse ki kimse sorun çıkarmadı da kazasız belasız restorana ulaştık. Arabanın anahtarını valeye uzatırken bile utanmıştım. Kaportası parçalanmış o arabayı herkesten saklamak istiyordum. Hep birlikte restorana girdiğimizde garsonlardan biri masamıza kadar bize eşlik etti.

Önünden geçtiğimiz masaların dolu olması beni çok tedirgin ettiği için etrafıma kaçamak bakışlar atıyordum. İskender buradaki insanlara olan ürkek bakışlarımı görünce kolunu omzuma atarak beni yanına çekti. İçtiği sigaranın kokusunu alırken başını eğip bembeyaz olan suratıma baktı. "İyi misin, amcam kızı?" Sosyal anksiyetemi iyi biliyordu.

Kolunun altına iyice sokulup güçlkle duyulan bir sesle, "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Kalabalık beni tedirgin ediyor."

İskender bir abi sıcaklığıyla beni göğsüne çekip saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Sadece bir yemek, sakın olmaya çalış." Bunu deneyecektim.

Birlikte yürürken köşedeki masada Aksa bizi bekliyordu. Onun yanına giderek hepimiz masadaki yerimizi aldık. Zaza ceketini sandalyesinin arkasına asarken soru dolu gözleri Aksa'nın üzerindeydi. "Sen daha bugün evlenmedin mi? Ne işin var burada?"

Aksa menüye bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Amcam bu yemekte olmam gerektiğini söyledi. Ayrıca evlendiysem ne olmuş?" İki parmağını ağzına doğru götürüp öğürür gibi yaptı. "O herifle gerdeğe girecek değilim ya."

"O artık senin kocan." Onu kınayarak masadaki menüye uzandım. "İnsanların içinde kocan hakkında daha ölçülü konuşmalısın."

Esvet sinirle gülerken yeşil gözleri beni açıkça yargılıyordu. "Farah sen de ne koca düşkünü çıktın be kızım."

"Hayır, ben sadece evli insanların birbirlerinin arkasında konuşmalarını doğru bulmuyorum. Aynı şey Asaf için de geçerli." Menüye yüzüme kadar çekip arkasına saklandım. "Çiftler birbirlerini temsil eder, ne sorunları varsa bunu kendi aralarında çözmeliler. İnsanların yanında birbirlerini küçük düşürmelerini onaylamıyorum."

"Ama kocanın sana yaptığı tam olarak bu, bayan psikolog."

Nihat'ın alay ederek söylediklerine, "Hayır," diye karşı çıktım. "Kocam beni küçük düşürecek bir şey yapmıyor."

"Öyle mi dersin?" Kılıç'ın kinaye barındıran sözleriyle menüyü yüzümden çektim. Tek kaşını kaldırmış, alaycı gözlerle beni izliyordu. "Kocan aileni bitirmeye çalıştığı için hepimiz bugün bu masadayız. Buna rağmen seni küçük düşürmediğini mi söylüyorsun?"

"Kocamın yaptıkları yanlış ama kendince haklı sebepleri var." Omuzlarımı dikleştirerek hepsine uyarı niteliğinde bakmaya başladım. "Bu masada kocam konuşulmayacak. Doğrusuyla yanlışıyla o benim kocam ve onunla ilgili şeylere ben karar veririm. Onu yargılamak kimsenin haddine değil." Kuzenlerimin hepsi homurdanarak önüne dönünce rahat bir nefes almıştım. İnsanların Gurur hakkında kötü konuşmalarından nefret ediyordum.

Garsonlar siparişlerimizi alıp gittiğinde masanın üzerinde duran telefonum tekrar çaldı. Gurur'un aradığını görünce telefonu sessize aldım. Asaf'ı Aksa'nın hayatıyla tehdit ettiğini öğrendiğimden beri onun telefonlarını açmıyordum. Yemeklerimizin gelmesini beklerken hepimiz fazla sessizdik, birbirimizle konuşacak bir şeyimiz yoktu. Babam bu yemeğin bizi yakınlaştıracığını düşünüyorsa büyük yanılıyordu.

İki masa ötemizdeki kalabalık grup çok gürültücüydü. Hepimiz fazla sessiz olduğumuz için mi onları duyuyorduk yoksa onlar fazla mı yüksek sesle konuşuyordu, bilmiyordum ama her konuştuklarını duyuyorduk. Üç kız ve yedi erkekten oluşan on kişilik bir gruptu. Hepsi gündüz vakti içip yüksek sesle konuşarak kahkaha atıyordu.

Böylesine lüks bir restoranda buradaki insanları rahatsız edecek kadar gürültücü oluyorlarsa bunun tek bir nedeni vardı. Hepsi de hatırı sayılı ailelerin çocukları olmalı ki restoran görevlileri onları uyarma gereğinde bulunmuyordu. Giyim kuşamları bile para içinde yüzdüklerini açık bir şekilde gösteriyordu. Ancak konuşma tarzları fazla edepsiz ve görgüsüzdü.

O masadakilerden birinin söyledikleri canımı sıkmaya başlamıştı. "Yanındaki kızı çekip aldığımda hiçbir şey yapamadı, piç." Gülerek konuşurken bacakları ayırık bir şekilde oturuyordu. Boynuna kadar vücudunun her yerinde dövmeleri olan bu adam koltuğa yayılmış, dalkavuklarına övünerek bir şeyler anlatıyordu.

"Lavuğun gözleri önünde sevgilisiyle oldum ama korkudan gıkı çıkmadı." Masadaki herkes buna gülerken ben dâhil bizim masamızdakiler kaşlarını çatmıştı.

Arkadaşlarından biri onu destekleyerek, "Oğlum kim sana ne yapabilir ki?" diye onu gazladı. "Süleyman Giriz'in oğluna kim ne yapabilir? Yanlarından karılarını çekip alsan sesleri çıkmaz."

Süleyman Giriz ismini duyunca hepimiz göz göze geldik. Esvet ve Nihat dışında hepimiz birbirimize anlamlı bakışlar atıyorduk. Bu ikisi babamın dünyasına yabancı oldukları için duyduğumuz ismin kim olduğunu bilmiyordu. Esvet gözlerini kısarak öne doğru eğildi. “Ne kaçırdık?”

Yan masayı kontrol edip kısık bir sesle ona açıklama yapmaya başladım. “Süleyman Giriz yeraltının tehlikeli kaçakçılarından biri ve anlaşılan...” Başımla dövmeci adamın olduğu masayı gösterdim. “Onun oğluyla aynı mekândayız.”

Tedirginliğimi gizlemeden masadaki telefonumu alıp çantama koydum. “Bir sorun çıkmadan gidelim buradan. Belli ki bu herif Mehmet Giriz.”

Zaza yerine yayılarak bacak bacak üstüne attı. “Mehmet Giriz ise ne olmuş?”

“Herifin psikopat olduğunu duymuştum. Babasına güvenerek girdiği her mekânda sorun çıkartan bir züppe.”

Aksa gülmemeye çalışarak öne eğildi ve kısık bir sesle, “O piçin lakabı Kulağı Kesik Mehmet, sol kulağı yok,” diye mırıldandı. “Yıllar önce Gurur’a sataşmak gibi bir aptallık yapmış. Gurur’un olduğu bir mekânda nişanlısı Leyla’ya asıldığı için Gurur onun kulağını keserek babasına göndermiş.”

Aksa bu olayı anlatırken Gurur’un yaptığı şeyden aldığı hazzı gizleyemiyordu. “Süleyman’a gönderdiği mesaj çok açıktı, sen oğlunun kulağını çekmezsen çeken birileri çıkar.”

Gurur kendi liderlik döneminde damarına basmadığı insan bırakmamıştı. Bu yüzden tüm bölge liderleri onu yıkmak için konseyde onun aleyhine oy verip yerine yeğeni Karun’u liderliğe getirmişlerdi. Diğer masadan birileri Mehmet’i konuşturmaya devam ederek, “Kıza ne oldu?” diye sordu, üslupları midemi bulandırıyor.

Mehmet kirli sakalını kaşırken tüm dişlerini göstererek sırıttı. “Ne olacak, sayemde gerçek bir erkek tanımış oldu.”

“Peki, kızın rızası var mıydı, kanını siktiğim piçi!” İskender’in yan masaya laf atmasıyla hepimiz kısık bir sesle küfrettik. Böyle olacağını biliyordum! Canı sıkılmaya başlamış olmalı ki kavga çıkarıp karakolluk olmanın peşine düşmüştü.

İskender’in yüksek sesle onlara laf atmasıyla Mehmet ve arkadaşlarının gözleri bizim masayı buldu. Masadaki herkesi gözden geçiren Mehmet’in bakışları bende oyalanınca gri gözlerinin ardından sadistçe bir ifade geçti. Sandalyemde rahatsızca kıpırdandım, beni tanımıştı. Gurur’a kinli olduğu için onun karısının kim olduğunu biliyordu.

Artık onun radarına girmiştik, sorun çıkarmadan gitmemize izin veremeyecekti. Esvet yan masadaki züppenin bana olan bakışlarından rahatsız

olup, "Eee?" diye Mehmet'e sataştı. "Anlat bakalım, nasıl beceriyormuşsun sen insanları?"

Mehmet ürkütücü gözlerini benden çekip Esvet'e döndü. Esvet bizim dünyamıza çok yabancı bir yüz olduğu için onun kim olduğunu bilmiyordu. Arkadaşlarımızdan biri sandığı için pişkince Esvet'i izliyordu. "Niye sordun, sen de mi altımda inlemek istiyorsun?"

Kılıç Aslan sigarasını yakarak sandalyesine yaslanıp iki tarafı izlemeye başladı. Bunu yaparken oldukça sakın görünüyordu. Esvet ise gözlerini Mehmet'e dikip küçümsercesine ona bakıyordu. "Lütfen beni altında inlet," diye onu kışkırttı. Yeşil gözleri hınzırca bakarken rujlu dudaklarını büzdü. "Şu övündüğün erkekliğini bir de bana göster, bakalım beni nasıl becereceksin?" Biraz daha becerme sözünü duyarsam kusacaktım.

Mehmet onun meydan okumasına karşılıksız kalmayarak masasındaki arkadaşlarına Esvet'i gösterdi. "Kızı getirin."

"Cık cık cık." Esvet başını iki yana sallayarak güldü. "Köpeklerini gönderme, sen gel beni al." Bizim masayı gösterdi. "Hatta bu masada becer beni." Bu şuursuzun sarf ettiği sözler hepimizi sinir ederken Mehmet sandalyesini iterek ayağa kalktı. Gerçekten geliyor muydu?

"Siktir!" diye küfredti Nihat. "Buraya geliyor."

Zaza sandalyesini sağa çekerek Esvet'in yanından biraz uzaklaştı. "Bunu görmek istediğimden emin değilim."

İskender uykulu gözlerle esneyerek bileğindeki saatini kontrol etti. "Bu işin sonunda hapse girmeyeceksek kılımı bile kıpırdatmam." Yan masaya laf atarak her şeyi başlatan o değilmiş gibi konuşuyordu.

Bense öldürmek ister gibi Esvet'e bakıyordum. "Bu işin sonunda hapse girmeyeceğiz ama..."

"Cenazeye katılacağız," diyen Aksa sözlerimi tamamladı. Bu masada bir tek beni güvende tutmak istediği için beni yanına çekti ve çatık kaşlarla Esvet'e bakmaya başladı. "Birileri öldürülmeye pek bir hevesli!"

Kılıç Aslan ise yaslandığı sandalyesinde sessizlik içinde sigarasını içiyordu. İfadeyiz yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu ama çok sakın görünüyordu. Bu konuyla ilgili herhangi bir yorum yapmadan sigaranın dumanını içine çekerek Mehmet'in masamıza gelişini izledi. Bu suskunluğunu neye yormam gerektiğini bilmiyordum.

Mehmet, Esvet'in kolunu sertçe tutup onu ayağa kaldırdığında İskender ve Nihat kaşlarını çatı. İkisi tam ayağa kalkacaktı ki Kılıç küçük bir hareketle onları durdurdu. Esvet'in ne yapacağını görmek istiyordu. Ancak Esvet hepimizi şaşırtarak hiçbir şey yapmadı. Mehmet onu peşinden sürükleyerek,

“Masamıza gel de bizi eğlendir, bebeğim,” dediğinde bile Esvet ona hiç karşılık vermemişti.

Kılıç sigaranın dumanını ciğerlerine çekerek tek kaşını yukarı kaldırdı. “Gerçekten hiçbir şey yapmayacak mısın?” Gri duman dudaklarının arasından süzülürken Esvet’in ne işler karıştırdığını anlamaya çalışıyordu. “Seni böylece götürmesine izin mi vereceksin?”

Esvet hınzırca gülümseyerek başını salladı. “Enişteme söz verdim, bugün kimseyi pataklamayacağım.” Mehmet’in masasındaki züppelere baktığında gülüşü genişledi. “Bence de biraz onları eğlendirmeliyim.” Hayır, o böyle uysal bir kız değildi. Bir şey yapacaktı ama ne yapacağını henüz bilmiyorduk.

Mehmet, Esvet’i kendi masasına doğru sürükleyince Kılıç Aslan buna daha fazla tepkisiz kalamadı. Sakinliğini korumaya çalışarak, “Yerinde olsam kızı bırakırdım,” diyerek sigarayı kül tablasına bastırıp söndürdü. “Hemen.”

Mehmet durup omzunun üzerinden Kılıç’a baktığında hâlâ Esvet’in kolunu tutuyordu. “Bu sürtük senin sevgilin mi?” Pişkince güldü. “Eğer öyleyse bu daha da eğlenceli olacak.”

Kılıç sandalyesine yaslı bir şekilde onu izlerken başım hafifçe omzuna doğru yatırdı. Mehmet’e attığı umursamaz bakışlarıyla onu küçümsüyordu. “O kız benim hiçbir şeyim değil.”

“O zaman sorunun ne?”

“Benim sorunum masamdaki kızı alman.” Ellerini sandalyenin kenarlarına bastırıp ağır bir hareketle ayağa kalktı. “Şimdi şöyle yapıyoruz, koçum.” Ceketini çıkararak kalktığı sandalyeye attı. “Sen kızı bırakacaksın, ben de buradan canlı çıkmaya izin vereceğim.”

Kılıç gömleğinin kollarındaki manşetleri açarak birkaç kat yukarı kıvrırdı. Daha sonra siyah gözlerini Mehmet’in öfkeli gözlerine dikerek ona kapıyı gösterdi. “O gevşek ağzını sıkmeden topla itlerini git!”

Kılıç’ın bu çıkışıyla Mehmet yüksek sesle gülerek arkadaşlarına döndü. “Piçi görüyor musunuz, daha kime posta koyduğunu bilmiyor.”

“Eee yeter be!” Esvet bir anda kolunu çekerek dirseğini onun karın boşluğuna gömdü. “Git ötede havla dedik sana!”

Karnına yediği dirsek darbesiyle Mehmet öne atılıp Esvet’in saçlarını ensesinden yakaladı. Kızın saçlarını yumruğuna dolayınca Kılıç bir hışımla onun yanında belirmişti. “O elini kırıp mabadına sokmazsam!” Mehmet’in Esvet’in saçlarındaki elini bileğinden yakalayıp sertçe çekti. Esvet’i kolundan tutup arkasına aldığı gibi Mehmet’in suratına kafa atarak onu yere serdi. Mehmet’in arkadaşları masalarından fırlayınca bizimkiler de devreye girdi. Ortalık çok pis karışmıştı.

İki taraf birbirine yumruk yumruğa girse de oturduğu yerden kalkmayan sadece Aksa ile ikimizdik. Çıkan kavgadan ötürü diğer masalardaki herkes bağırarak dışarı kaçarken biz iki kuzen yerimizden hiç kıpırdamıyorduk. Henüz sipariş ettiğimiz yemekler bile gelmemişti ama masada birkaç atıştırmalık vardı.

Aksa kopardığı ekmeği mezelerden acı sosa batırıp ağzına attı. “Hımm acısı çok iyi.” Tabağı önüme uzattı. “Tadına bakmak ister misin?”

Sostan küçük bir lokma aldığımda yüzümü buruşturdum. “Ben daha iyisini yapardım, içine ceviz bile koymamışlar.” Boş masayı gösterdim. “Açım, yemekler için çok bekler miyiz?”

Aksa kısa bir an sandalyelerin havada uçtuğu kavgaya bakıp başını iki yana salladı. “Bir süre daha yemekler gelmez, kuzen. Garsonlar kavgayı ayırmakla meşgul.”

“Sence bu ne zaman biter?”

“Daha yeni başladılar, hemen bitmez.”

“Çoktan polisleri aramış olmalılar.”

Aksa hemen çantalarımızı alıp beni ayağa kaldırdı. “Bu yakınlarda daha iyi bir restoran olduğuna eminim.” Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek bana kapıyı gösterdi. “Tatlıyı ben ısmarlarım.”

Ona gülümseyerek elini sıkıca tuttum. “Yemekler de benden.” Diğerleri yüzünden nezarete düşecek kadar aptal değildik.

Kavga edenlere fazla yaklaşmadan masaların arasından geçmeye başladık. Restoranda bir izdiham yaşanıyordu. Kılıç yerde Mehmet’i yumruklamakla meşguldü. Esver ise onun biraz yakınında durmuş, Kılıç’a yaklaşmaya kalkışan herkesi yere seriyordu. İskender bir adamın ensesini kavrayıp suratını masaya gömmüştü. Zaza ise iki kızı saçlarından yakalayıp kafalarını birbirine vurarak onları yere savurmuştu. Nihat’a bakınca onun yerdeki bir adamı tekmelediğini gördüm.

Bence bizsiz de iyi idare ediyorlardı.

Hava kararırken biz Aksa ile malikânenin arka bahçesindeki salıncağımızda sallanıyorduk. Ayrı geçirdiğimiz beş yılın acısını çıkarmak ister gibi tüm günümüzü birlikte geçirmiştik. Huzur içinde bir öğle yemeği yedikten sonra birlikte vapura binerek küçük bir boğaz turu yapmıştık. Tüm bu süreçte telefonlarımız hep kapalıydı. Kimsenin arayıp bizi rahatsız etmesini istememiştik.

Martılara simit atmış, sinemada bol kahkahalı bir film izlemiş ve ihtiyacımız olmasa bile alışveriş yapmıştık. Bisiklet kiralayıp lisede olduğu gibi

hep gittiğimiz o parka bile gitmiştik. Aksa karnındaki yaradan dolayı bisikletin pedallarını çeviremediği için benim önüme oturmuştu. Parktaki kaydırakta bile kaymıştık. Seyyar satıcılardan ben onun için kâğıt helva almıştım, o ise bana süt mısırı.

Sevgiyi kâğıt helvaya benzettiğim için ona olan sevgimi bir kâğıt helvayla gösterdiğimi biliyordu. O da bana en sevdiği şeyi, yani süt mısırı almıştı. Birlikte geçirdiğimiz çok güzel bir gündü. Onu malikâneye gelmeye ikna ettiğimde annemi arayıp Seçil'i evden göndermesini istemiştım. Aksa onu gördüğü an çıldırdığı için bir sorun çıkmasını istememiştım. Henüz yarası iyileşmemişken Seçil ile kavga etmesi doğru olmazdı.

Zaten Seçil de Aksa'nın eve geleceğini öğrenince anneme hiç zorluk çıkarmadan hemen arkadaşına gitmişti. Aksa onu görürse karnındaki yaranın bile onu durdurmayacağını iyi biliyordu. Aksa salıncakta hafifçe sallanırken burukça gülümsedi. "Eskiden ne çok severdim bu evi ama şimdi bu evde sevdiğim tek şey sen ve bu salıncığım."

Tam karşıma bakarak sallanırken iç çektim. "Geçmiş geçmişte bırakmanın bir yolunu bulmalıyız." Bu ikimiz için de geçerliydi.

Umutsuzca bakan kahve irislerini bana diktiğinde bu konuda fazla karamsardı. "Babam bana bekâret testi yaptırmak istemişti, Farah. Seçil'in yalanlarına inanarak küçük kızına o testi yaptırmak isteyen babam beni vurdu." Karnını gösterdi. "Ölebilirdim ve bu onun umurunda bile olmazdı."

Kaşları kızgınlıkla çatıldı, bana gösterdiği öfkenin ardında derin bir azap vardı. "O testi bana değil, Seçil'e yaptırmalı. Namus bekçiliği yapan o yosma kim bilir kaç kişiyle yatmıştır."

"Aksa o senin ablan. Seçil'den ben de hoşlanmıyorum ama ablan hakkında düzgün konuşmalısın." Yüzümü buruşturarak onu kınamaya başladım. "Ablana yosma demen çok çirkin."

Çatık kaşlarında değişen bir şey olmazken kafama hafifçe vurdu. "Bana onu savunma, olmadığı bir şey demiyorum. Kocanda gözü olduğunu söyleyen sendin."

"Evet ama..."

"Farah sus artık, senin yumuşak kalbini hiç çekemem!"

"Peki."

Önüme döndüğümde aldığı sinirli nefesleri duydum. "Biri sana sesini yükseltince hemen başını eğip peki demenden nefret ediyorum."

Kolumu tutarak ona bakmamı sağladı. Bana bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama bu onun canını yakıyordu. "Sen kimsenin kölesi değilsin, kardeşim. Daha nereye kadar itaatkâr bir köle gibi yaşayacaksın?" Burnunun

direği sızlamış gibi, “Farah,” diye mırıldandı kısık bir sesle. “Eski Farah’ı çok özlüyorum.”

Çoğu zaman onu ben de özliyordum.

Bu konuda ona bir şey söylemek yerine susup önüme döndüm ama Aksa susmadı. “O bir ayda sana ne yaptılar? Bunu bana ne zaman anlatacaksın?”

“Aksa lütfen.” Bu konuda üzerime gelmesini istemediğim için yalvaran bir sesle onu susturdum. “Geçmişte olanlar hakkında konuşmak istemiyorum.”

Aradan geçen yıllara rağmen hâlâ olanları anlatmaya hazır olmadığımı görünce başını salladı. Israr ederek beni üzmem istemiyordu. Tam önüne dönmüştü ki aklına ne geldiyse tekrar bakışlarını bana dikti. “Günlerdir sana söylemek istediğim bir şey var ama bir türlü konuşacak vaktimiz olmadı.” Yüzündeki ciddiyete bakılırsa önemli bir şey olsa gerekti.

“Bana ne söyleyeceksin?”

Bunu nasıl söyleyeceğini bilmez bir hâlde yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Babamın beni vurmasının tek sebebi beş yıldır onlardan kaçmam değildi.” Bu söyleyeceklerini kimse duymasın diye arka bahçeyi kontrol etti. “Farah bizimkiler çok çirkin bir işe bulaşmış.” Yüzünü ovuşturarak nefesini sesli bir şekilde verdi. “Gurur bunu öğrenirse hiçbirini yaşatmaz.”

Neyden bahsettiğini anlamıyordum ama işin içinde Gurur’un olması beni endişelendirmeye başlamıştı. “Aksa ne söyleyeceksen lafı dolandırmadan söyler misin?”

Konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki bir anda sustu. Gurur’un adı geçince bile değişen bakışlarımı görmek onu duraksatmıştı. Konuşmadan önce bir gerçeği bilmek ister gibi kahve gözlerini kıstı. “Gurur’a karşı ne hissediyorsun, Farah?” Derimin altı ısınmaya başladı. Böylesine küçük bir soru bile yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu.

Aksa meraklı gözlerle bana bakınca ondan gerçeği gizleyemedim. “Onu seviyorum.” Bunu sesli itiraf ederken bile utanıyordum ama gerçek buydu ve bunu uzun süre Aksa’dan saklayamazdım. “Onu çok seviyorum, kuzen.” Hatırladıklarımın içim burkuldu. Burnumun direği sızladığında kalbimin sıkıştığını hissettim. “Onu o kadar çok seviyorum ki o beni kaybetmek için uğraştıkça ben onu kazanmaya çalışıyorum.”

“Farah...”

“Onu kaybetmek istemiyorum.” Bir anda söylediklerimle Aksa sertçe yutkundu. Nemli gözlerimi kuzenimin kahvelerine kenetlerken bakışlarım buruktu. “Farkındayım, er veya geç beni bırakacak ama...” Boğazımda bir düğüm oluşurken konuşmak için kendimi zorladım. “O günlerin daha geç gelmesini istiyorum.”

Dudaklarımda acıdan kaynaklı bir tebessüm oluştu. “Biliyorum, çok aptalca ama bir anda değil, yavaş yavaş kendimi onun gideceğine hazırlamak istiyorum.” Kalp kırılmadan önce her şeyi kafada bitirmek istiyordum.

Ona sanki duyması gereken en kötü şeyi söylemişim gibi Aksa neye uğradığını bilemedi. Yüzü kireç gibi soldu, gözlerimin içine acı çekerek bakıyordu ve bu acının kaynağı bendim. Sanki benim için üzülüyor, benim için acı çekiyordu. Bana her ne söyleyecekse tüm sözlerini yutup salıncaktan kalktı. “Üşümeye başladım, içeri girelim.”

Salıncaktan kalkıp omuzlarımdaki şala sarılarak peşinden yürüdüm. “Bana ne söyleyecektin?”

Yamuk saçlarını arkaya doğru iterken önemsiz bir şeyden bahseder gibi, “Hiç,” dedi. Bana gülümsemek için kendini zorladı. “Önemli bir şey değildi.”

Üşüdüğünü gösterircesine dibime kadar girip şalımı paylaştı. “Çok soğuk, hızlı yürü.” Sanki beni geçiştirmek için böyle davranıyordu. Aksa’nın benden bir şeyler sakladığını hissettim ama anlatması için ısrar etmedim. Bilmem gerekecek kadar önemli bir şey olsaydı zaten söylerdi.

Malikâneye girip salona geçtiğimizde annem ve yengelerim oturuyordu. Annem bir moda dergisini karıştırıyordu, Nesibe yenge akşam yemeğinden önce bir şeyler atıştırıyordu ve Yonca yenge tırnaklarını törpülüyordu. Seçil’i havuzda boğmaya kalkıştığım günden beri sadece Seçil değil, Nesibe yengem de bana soğuk yapıyordu. Beni gördüğünde bile kaşları çatılıyordu.

Aksa ile koltukta yan yana oturduğumuzda yengemin eleştirel bakışları kızına döndü. “Daha bugün evlendin sen, ilk günden kocanın evinden çıkıp buraya gelemesin.”

Aksa baygın gözlerle ona bakmamak için kendini zor tutarak sırtının arkasına yastık koydu. “O da nikâhtan hemen sonra işe gitti, niye kimse Asaf’a bir şey demiyor?”

Nesibe yenge çay bardağını sehpanın üzerine bırakırken suçlayıcı gözlerini kuzenimden çekmiyordu. “Sen böyle asilik yaparsan kocanı daha çok evden kaçtırsın. Bir erkeği eve bağlamak karı kısmının işi.” Ona beni gösterdi. “Bak, şu bile o tımarhane kaçkınıni kendine bağladı, adam evimizden çıkmıyor.”

“Anne yengem bana şu diyor,” diye sızlandım.

“Şu bile mi?” Annemin hesap soran bakışları saniyesinde yengemi buldu. “Benim kızımın neyi varmış da şu bile diyorsun, Nesibe?”

“Katil kızının neyi yok ki.”

“Seçil’i biraz tartakladı diye katil olmadı. Ayrıca benim kızım annesinin dizinin dibinde oturuyor.” Annem ona Aksa’yı gösterdi. “Senin kızın gibi beş yıldır firari değil.”

“Yenge beni diline dolama, saygımdan sana karşılık vermem ama...” Tüm bunları ben başlatmışım gibi Aksa sırtının arkasındaki yastığı alıp kafama geçirdi. “Kızını pataklarım!”

Kafamı tutarak sızlanırken anneme ters gözlerle bakıyordum. “Yengemin tek kızı Aksa mı? Niye onun hakkında konuşuyorsun, Seçil’i yersene.”

Annem yanındaki yastığı alıp yüzüme fırlattı. “Sana da yaranılmıyor!” Şamaroğlanına dönmüştüm.

Yüzüme çarpan yastık ayaklarımın önüne düştüğü için onu alıp yanıma koydum. Gurur’un içeri girmesiyle herkes birbiriyle sataşmayı bırakmıştı. Tüm gün telefonlarını açmadım diye Gurur’un bana olan bakışları sertti. Ancak üzerimdeki kıyafetleri görünce bakışları değişmişti. Beni bu kadar özenli görmeye alışık olmadığı için tepeden turnağa beni süzüyordu. Yeşil gözlerinde oluşan o beğeni kanımı kaynatıyor, yanaklarımı ısıtıyordu.

Yediğim yastıklar yüzünden dağılan saçlarımı görünce Gurur’un tadı kaçtı. “Saçlarına ne oldu senin?” Yüzüme dağılan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken önüme dönüp ona bakmadım. Bakışlarımı ondan çektiğimde, “Hayırdır kaynana?” diyen sesini duydum. “Kızın yine niye trip atıyor bana?”

“Nereden bileyim ben?” Annem ona yukarıyı gösterdi. “Kavga edecek-seniz al karını, odana götür. Salonumda tek bir eşyanın kırılmasını istemiyorum.”

“Anne ben onunla hiçbir yere çıkmam.” İkisine de sırtımı döndüm. “Söyle ona odama gelmesin, misafir odalarından birinde kalsın.”

“Kaynana söyle kızına, beni sinirlendirmesin. Karımla aynı çatı altındayken sikseler başka bir odada kalmam.”

“Anne ona söyle, terbiyeli konuşsun!”

“Kaynana söyle kızına, ne söyleyecekse kendi söylesin!”

“Anne söyle ona, ben onunla konuşmuyorum.”

“Sebebini sor, kaynana.”

“Sorma anne, söylemem.”

“Söylemeyecekse trip de atmayacak o zaman.”

“Keyfimin kâhyası mı, istediğimi yaparım.”

“Haberin olsun kaynana, kızın elimde kalacak!”

“Anne söyle ona, hiçbir şey yapamaz!”

“Defolun gidin evimden, piç kuruları!” Annemin kızgın sesi ikimizi de susturmuştu. “Daha son yaptığınızı unutmadım, bir de sizin dırdırınızı çekmem!” Önce Gurur’a sonra da bana ters gözlerle bakıyordu. “Birbirinize ne söyleyecekseniz beni araya katmadan söyleyin!” Omuzlarını dikleştirerek saçlarını arkaya doğru savurdu. “Kimse için telefon görevi görmeyecek kadar değerliyim.”

Homurdanarak önüme döndüm, burada o kadar yer varken Gurur da gelip tam karşımdaki koltuğa oturdu. Bacakları hafif aralıklı oturmuştu ki gözleri annemi bulunca derin bir nefes alıp oturuşunu düzeltti. Bunu gören annemin ona olan bakışları yumuşamıştı. Birbirleriyle itişip dursalar da Gurur’un ona saygı duyduğunu iyi biliyordu.

Gurur hesap soran bakışlarını bana dikince bir kez daha onu görmezden geldim ve onun dışındaki her yere baktım. “Ya sabır!” diyen kızgın sesini duydum ama herkesin içinde daha fazla üzerime gelmedi.

“Sen neden buradasın, baldız?” Bu sefer de Aksa’ya sataşmaya başlamıştı. “Daha ilk günden kocanın evinden mi kaçtın?”

Tıpkı benim gibi Aksa da Gurur’un Asaf’ı onun hayatıyla tehdit ettiğini iyi biliyordu. Bu yüzden yoğun bir nefretle Gurur’a bakarken bakışlarındaki soğukluğu gizlemiyordu. “Sana baktıkça Farah’ın yerinde olmadığımı seviyorum. Asaf bile senin yanında melek sayılır.”

Gurur’un gözleri Aksa ile ikimizin üzerinde oyalanmaya başladığında sorunun ne olduğunu çok hızlı anladı. Aralarında geçen konuşmayı Asaf’ın bize anlattığını artık biliyordu. Gurur’un dudağının köşesi kıvrıldığında bu sinsi gülüşünün sebebinin iyi biliyordum. Doğrudan karşısına geçip ondan hesap soramazdım. Bunu yaptığımda ben de Asaf’a neden gittiğimi ona açıklamak zorunda kalırdım.

İçeriye önce babam, daha sonra da kuzenlerim girince neredeyse gülecektim. İskender dışında hepsi buradaydı ve hepsinin üstü başı dağınıktı. Polislerin gelip kavgaya karışan herkesi tutukladığını biliyordum. Şu saate kadar hepsi nezaretteydi. Babamla birlikte eve geldiklerine göre onları içerdiren çıkaran babamdı. Olanlardan Gurur’un da haberi olmalı ki onlara bakarken gülmemek için yanaklarının içini ısıırıyordu.

Kılıç Aslan, Esvet, Nihat ve Zaza ölümcül gözlerle Aksa ile ikimize bakıyordu. Onları bırakıp kaçtığımız için çok sinirli olduklarını gizlemiyorlardı. En önde yürüyen babam bile kızgın gözlerini bize dikmişti. “Gemiye ilk terk eden fareler de buradaymış.”

Aksa açık bir şekilde gülerek bana doğru biraz kaydı. “Batan bir gemide kalmak akıllıca olmazdı, amca.”

“Baba ben nezarete girmekten korkuyorum,” dedim kısık bir sesle. “Yoksa onları bırakıp gitmezdim.” İyice Aksa’ya sokulup ondan destek almaya çalıştım. “Sicilimin temiz kalmasını istiyorum.” Gözlerim amca oğlunu ararken, “İskender nerede?” diye sordum.

Kılıç ceketini koltuğun üzerine atarken yakışıklı yüzünde küfreder gibi bir ifade vardı. “Bir gece nezarete kalmazsa yarın sabah polislerden birini öldüreceğini söyledi. Polis memurunu tehdit etmekten tekrar gözaltına alındı,” dediğinde Aksa ile gülüşmeye başladık. Böyle bir şey duymayı bekliyorduk.

Babam yorgunca annemin yanına oturdu, bugün yaptığım şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğrattığımı saklamıyordu. O yemeğin amacı bir araya gelmemizdi, ilk fırsatta kaçmamız değil. “Farah senin sicilin temiz kalmaz. Bir gün yerime geçtiğinde hiç istemesen de elini kirleteceksin.”

“Bunu yapmayacağım, baba.” Kendimden emin bir şekilde başımı iki yana salladım. “Bir gün yerine geçsem bile ben hiçbir zaman sizler gibi olmayacağım. Sorunları çözmenin tek yolu kan dökmek değil.”

“Neymiş peki yolu?” Bunu soran Gurur’du. Biraz merakla biraz da alayla beni izliyordu. “Biri sana saldırdığında ona karşılık vermeyip ne halt edeceksin?”

“Saldırıları savuştururum ama öldürmem.”

“İlk kanı nasıl ve ne koşullarda dökceğini çok merak ediyorum.” Bir gün öyle bir anın geleceğini biliyormuş gibi tuhaf gözlerle bana bakıyordu. “Senin için oldukça sarsıcı olacağı kesin.” Yeşil gözlerinin ardından hastalıklı bir parıltı geçti, Gurur sadece bakışlarıyla beni tedirgin ediyordu. “O esnada kusacağını ve uzun süre kendine gelemeyeceğini tahmin etmek zor değil.” Soğukça gülerek beni gösterdi. “Hassas yüreğinin kaldıramayacağı bir an olacaktır.”

Düşüncesi bile kanımı dondurmaya yetiyordu ama beni asıl dehşete düşüren Gurur’un bana hissettirdikleriydi. Bakışları öyle bir günün gelmesini ister gibiydi. “Sen kötüsün.”

Gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. “Bunu daha yeni anlıyor olmazsın.”

Onunla tartışmak istemediğim için ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. “Yemeğimi odamda yiyeceğim, beni beklemeyin.” Biraz yalnız kalıp kendimi dinlemek istiyordum.

Salondan ayrılıp çatı katına çıkmıştım. Gurur’un aşağıda mı yoksa burada benimle mi yiyeceğini bilmediğim için yemek yemedim. Kitaplığım-daki kitaplardan birini alıp şöminenin yanındaki sandalyeme oturdum. Odamda bir şömine vardı ama Gurur’dan dolayı onu hiç yakmıyordum.

Sallanan sandalyenin gıcırtısını iştirken öne ve arkaya doğru hafifçe sallanarak kitap okuyordum.

Okuduğum bir şiir kitabıydı ve çoğu mısralar çok etkileyiciydi. Bazen sadece bir şairin yazdığı bir şiir olmak isterdim. Bazılarının üstünkörü okuyup geçtiği ama bazılarının derinlemesine düşündüğü kısa bir şiir.

Kitap okumaya kendimi o kadar çok kaptırmıştım ki aradan geçen saatlerin hiç farkında olmamıştım. Ben kitap okurken dünyayı unutan o insanlardandım. Dudaklarımın arasında arkasını çiğnediğim kalemle ara ara sevdiğim satırların altını çiziyordum. Gözlüğüm kaydıkça onu burnumun üstüne itiyor, daha sonra gözlerimi tekrar satırlarla buluşturuyordum. Kulaklarımdaki kablolu kulaklıktaysa sevdiğim şarkılar çalıyordu.

Odamın kapısı gürültüyle açılana kadar gayet huzurluydum. Ancak Gurur'un içeri giriş şekli korkudan irkilmeme neden olmuştu. Kapı duvara çarpacak bir sertlikte açılmıştı. Çatık kaşlarla telefonda konuşuyordu ve bakışları fazla ürkütücüydü. "O konseyde aleyhime oy veren herkesin ecdadını sikeceğim, Ali!" Kapıyı çarparak kapattığında soluğum kesildi. Korktuğum olmuştu.

Gurur üç yıl önce hakkında çıkan infaz kararını kimlerin onayladığını öğrenmişti ve içimden bir ses bu bilgiyi ona babamın verdiğini söylüyordu. Belli ki yine birbirleriyle dalaşmıştı ve babam onu kızdırmak için eski meseleleri açmıştı.

Odanın içinde sinirden dönüp dururken Gurur'un yüz ifadesi fazla sertti. Gerilen vücudunu, kasılan kaslarını ve hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Kaşları çatıktı, gözleriyse sinirle kısılmıştı. "Karun ve Duha'nın dalağını sikeceğim!"

Boştaki elini sarı saçlarının arasına daldırıp her bir tutamını öfkeyle dağıttı. "Yarın akşam için bir yemek ayarla, hepsini aynı masaya toplayacağım!" Telefonu kapatıp bir hışımla bana döndüğünde sandalyeme sindim. Ağır bir kriz yoldaydı.

Ona bakınca bile ciddi bir öfke krizi geçirmeye çok yaklaştığını görebiliyordum. Yeğeninin onun hakkındaki ölüm kararını onaylaması onda büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Duyduğu hayal kırıklığı öfkeyi tetikliyordu ve öfke de sağduyuyu yok ediyordu. Delici bakışları benim üzerimde oyalandıkça normal olmayacak şekilde hızlı nefesler alıyordu.

"Babanın bana söylediklerini sen de biliyor muydun?" Ağır adımlarla bana doğru yürüyünce hemen sandalyeden kalktım. "Karun'un konseyde verdiği oyu biliyor muydun, Farah?" Her an her şeyi yapabilirdi.

Arkaya doğru adımlar atmamak için kendimi zor tutarken korku içinde başımı salladım. "Biliyordum."

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken beden dili fazla gergindi. “Biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?” Ses tonu kalınlaşırken yanında duran ellerini sıktı. Nefes alışları biraz daha hızlanınca daha çok endişelenmeye başladım. Hedefine kitlenmiş bir yırtıcı gibi gözlerini benden ayırmıyordu.

Aldığı her solukla geniş omuzları hareket ediyor, göğüs kafesi yükselip alçalıyordu. Yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleştiğinde sıktığı dişlerinin arasından, “Dışarı!” diye hırladı kalın bir sesle. “Hemen dışarı çık!”

Bana bağırdığında irkilerek arkaya doğru bir adım attım. Parmaklarımın arasındaki kitap korkudan yere düştüğünde, “Gurur,” diye fısıldadım ama sesimi duyduğundan bile emin değilim. Yeşil irisleri kararırken kontrolünü kaybetmesi an meselesiydi. “Sakin olmalısın.” Geçirdiği krizlerin bazen ağır sonuçları olabiliyordu. “Evet, biliyordum ama bunu senden özellikle saklamadım.” Ondan çok korksam da titreyen bacaklarımı zorlayıp ona doğru bir adım attım. “Sorsaydın söylerdim.”

Çekingen adımlarla ona yaklaşıırken hareketlerim fazla temkinliydi. “Sen sormayınca ben de geçmişte kalan tatsız bir konuyu açmadım.” Tam karşısında durup başımı kaldırdım. “Bana inanmalısın, sana yalan söylemiyorum.” Titreyen parmaklarımı uzatıp yüzüne dokundum. Parmak uçlarım yanağına sürtünürken onu sakinleştirmeye çalıştığımı biliyordu.

“Sorsaydın gerçeği senden saklamazdım.” Boştaki elimi omzuna bastırıp parmak uçlarımda ona doğru uzandım. “Nefes alışların çok düzensiz, benimle nefes almalısın.” Yanaklarını avuçlarıma alırken korksam da onu bırakıp bu odadan çıkmadım. “Yaşadığın hayal kırıklığının boyutunu anlayabiliyorum ama bana güvenebilirsin.” Yumuşak bir sesle konuşup gözlerimi onun yeşillerine kenetledim. “Ben seni hiç üzmeyeceğim, Gurur. Sırtından vurmayacak ve seni kandırmayacağım.”

Elimin altındaki gergin vücudu gevşerken bakışlarındaki sertlik kaybolmaya başlamıştı. Ona gülümseyerek, “Ben hep yanında olacağım, Gurur’um,” diye fısıldadığımda nefes alamadı.

Yanında duran yumrukları açılmış, gözlerimin içine dalıp gitmişti. Gurur’un bir, “Farah,” deyişi vardı ki adım onun dudaklarından çok güzel çıkıyordu. Az önce yumruk olan ellerini belimin iki yanına koydu.

Sahiplenircesine belimi tutarken gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. “Dudaklarından çıkan her söze çok kolay inanıyorum, bir tek senin dürüstlüğünden şüphe duymuyorum.” Omuzlarını bükerek üzerime eğildi. “Sana yalvarıyorum, beni düş kırıklığına uğratma.”

“Gurur...”

“Yapma Farah, kaldıramam.” Yeşil gözlerindeki keder bana kimsesizliğini iliklerime kadar hissettirirken sesi ona yakışmayan bir zayıflıktaydı.

“Sen benim kendimden bile sakındığım bir güzelliktesin. Bana her şeyi yap ama sen de beni kandırma.” Karun’un konseyde yaptığı şeyin acısıyla söylediği sözler gözlerimin dolmasına neden olmuştu çünkü ben de onu kandıranlardandım. Hem de en başından beri.

Karun’dan sonra birinin daha ondan bir şeyler saklamasını istemediği için üzerime biraz daha eğildi. Alacağı cevaptan korkarcasına titrek bir sesle, “Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu. “Eğer varsa şimdi söyle.”

Saf ayağına yattığımı ama aslında bilmediğimi sandığı her şeyi bildiğimi söylemeyi çok istedim. Ancak Karun ile ilgili gerçeği yeni öğrenmişken ona daha fazla yüklenmek istemedim. Bu akşam için bir düş kırıklığını da ona ben yaşatmak istemediğim için sustum. Belki de gerçeği öğrenince beni bırakıp gitmesinden korkmuştum.

Başlarda masum gibi görünen ama şimdilerde beni bir çıkmaza sürükleyen bir oyunun içinde bocalıyordum. Omzundaki diğer elimi de yanağına koyup yüzünü avuçlarımdan içine aldım. Ona karşı duyduğum suçluluğun içinde kaybolurken, “Yok,” dedim iç çekerek. “Senden sakladığım hiçbir şey yok.” Henüz ona gerçekleri söylemeye hazır değildim.

Gurur rahatlayarak nefesini verirken tüm vücudu gevşemeye başlamıştı. İstemediği şeyler duyacak diye çok korktuğunu görebiliyordum. Ben ona cevap verene kadar kendini fazla kasmış olmalı ki yorgun düşmüş gibi alnını alnıma yaslayıp bende dinlendi. Gözlerini yumduğunda ılık nefesi yüzüme çarpıyordu. “Kuzenine zarar vermezdim.”

Gözleri kapalı bir şekilde kurduğu cümle dudaklarımda küçük bir tebessüm yaratmıştı. Asaf’ı tehdit etmesine rağmen Aksa’yı incitmeyeceğini bilmek rahat bir nefes almamı sağlamıştı.

Gurur’un elleri benim belimdeydi, benim ellerimse onun yüzünde. Bu pozisyondayken çok huzurlu görünüyordu. Avuçlarımdan altındaki kirli sakalını okşayıp burnumu onun burnuna sürttüğümde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Rahat dur, Farah.” Sesi kalbimi eritecek bir sıcaklıkta çıkmıştı.

Bu yakınlıkta onu izlerken ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha anlıyordum. Benim olmayacak bir güzellikteydi. Tek bir tel kirpiğine bile büyülenmiş gözlerle bakıyordum. Bakışlarımı dudaklarına kaydığında bu çekime daha fazla karşı koyamadım. Birbirimize bu kadar yakinken onu görmezden gelecek güçte değildim. Kontrolüm dışı etli dudaklarına uzanıp onu öptüm. Ellerimin altındaki yüzü buz kestiğinde gerginliğini belimi tutan ellerinde hissetmiştim.

Tek yaptığım dudaklarımı hafifçe onun dudaklarına bastırmaktı. Daha sonra ben de gözlerimi yummuştum ama dudaklarımızın temasını

koparmamıştım. Şaşırtıcı bir şekilde Gurur beni itmedi veya kendini geriye çekmedi. Ilık nefeslerimiz birbirine karışırken birleşen dudaklarımızı o da ayırmamıştı. Bana karşılık vermedi, ben de zaten onu tutkulu bir şekilde öpmemiştim. Tek yaptığım ilkinde olduğu gibi dudaklarımla onun dudaklarını kapatmaktı.

Uzun süre bu şekilde kaldık. İçinde şehvet veya cinsel dürtülerin olmadığı masum bir öpücükle birbirimizde soluklandık. Sanki ruhlarımız ılık nefeslerimizde süzülüp birbirine karışıyordu. Bu tür küçük öpücükler en gizli duyguları tetiklerdi. Kalbin kapılarını aralayıp duygusal etkileşimi artırırdı.

Birleşen dudaklarımızda cinselliği çağrıştıran hiçbir şey yoktu. Bu daha çok saf sevgiyi yoğun bir şekilde hissetmek gibiydi. Birbirimize duyduğumuz tüm o karmaşık duygular sevginin en yalın ve en somut şekline bürünüp bizi kuşatmıştı. Küçük bir öpücüğün bizi birbirimize daha çok bağladığını hissedebiliyordum ve böyle hisseden sadece ben olamazdım.

Yumduğum gözlerimi yavaşça aralayıp başımı usulca geriye çektim. Dudaklarım Gurur'un dudaklarından koptuğunda gözlerini açtı. Uzun kirpiklerinin arasından bana bakınca derimin altı ısınmaya başladı. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma akın ederken ne yapacağımı bilemedim. Çok utanmıştım ve bunu ondan saklayamıyordum. Onu öperken devamında ne kadar utanacağımı hiç hesaba katmamıştım.

Gurur'un yeşil gözleri cayır cayır yanan yüzümde gezindiğinde gülmemek için yanaklarının içini dişledi. "Yanımda tişörtünü çıkarırken utanmıyorsun ama küçük bir öpücük seni utandırıyor mu?" Muzırca göz kırptı. "Ne iş, el kızı?"

Utançtan gözlerimi kaçırırken, "O başka bu başka," diye homurdandım.

Onun dışında her yere bakıyordum ama, "Haklısın," diyen sesi beni daha fazla utandırıyor. "Tişörtünü çıkarman potansiyelinin çok üstünde bir hareketti." Benimle uğraşmaktan zevk alıyordu.

"Şunu hatırlatıp durmaz mısın?" Film izlerken anın verdiği heyecanla o tişörtü nasıl çıkardım, bilmiyordum ama hatırladıkça daha fazla utanıyordum. "Belimi bırakır mısın, gitmek istiyorum."

"Yok öyle kaçmak, Nemrut'un kızı." Belimi daha sıkı tutunca çekingen gözlerle başımı kaldırdım. Gözleri yoğun bir şekilde boynumda oyalanıyordu. "Seninle bir anlaşma yapalım." Başını yana doğru eğerek boynuma uzandığında kalbim tekledi. "İstedğin zaman beni öpebilirsin ama ben de her istediğimde boynundan öperim." Bunları söyledikten sonra dudaklarını boynuma bastırınca titreyerek omuzlarına tutundum.

Başımı yan tarafa yatırarak ona boynumda daha çok alan açarken, “Boynumu öpmek dudaklarımı öpmekten daha çok ilgini çekiyor,” diye homurdandım.

Son söylediklerim onu güldürdüğü için gülüşünün sıcak dokusunu tenimde hissetmiştim. “Senin o acemice öpücüklerin gerçek bir öpüşmenin yakınından bile geçemez.” Belimi daha sıkı tutarken burnunu boynuma sürterek kokumu ciğerlerine çekti. “Henüz dudaklarının tadını bilmiyorum ama teninin lezzetini iyi biliyorum.” Dilini boynumda gezdirmeye başladığında ayakta durmakta güçlük çektim. “İşte bu yüzden şu an için sadece boynuna meftunum.” Gurur’un beni baştan çıkarmak için fazladan çabalamasına hiç gerek yoktu.

Dizlerimin bağı titrediğinde nefes alışlarım hızlandı. Gurur’un diliyle boynumda yaptığı şeyin etkisi müthişti. Boynuma dişlerini geçirdiğinde inleyerek tırnaklarımı tutunduğum omuzlarına geçirdim. “Sana bir şey itiraf etmeliyim, Farah.” Isırdığı yerin üzerinde dilini gezdirmeye başladığında gözlerim kapanmıştı. Kendimi tamamen onun insafına bırakmış gibiydim. Gurur boynumdaki tatlı işkencesini sürdürürken boğuk bir sesle, “Üzerindeki bu şeyler sana çok yakışmış,” diye fısıldadı. Esver’in bana zorla giydirdiği kıyafetleri beğenmesi hoşuma gitmişti. Ondan aldığım küçük bir iltifat bile ayaklarımı yerden kesiyordu.

Isırdığı yerdeki acıyı almak ister gibi aynı yere dudaklarını bastırınca bacaklarımın arası zonkladı. Sadece boynumla ilgilenmesini istemiyordum. Elleri vücudumun her yerinde gezinsin, dudaklarıyla tenimin her noktasını keşfetsin istiyordum. Uyarılmışım ve daha fazlasını arzuluyordum.

Gurur boynuma son bir öpücük kondurup başını yavaşça geriye çekince suratım asıldı. Bana yetmeyen o öpücüklerden daha fazlasını arzuluyordum. Asık suratımı görünce gözlerini küstü. “Sorun ne?”

“Yok bir şey.” Neyim olduğunu anlamasın diye hemen ona sırtımı dönüp yatağa yürüdüm. Onun meraklı bakışları eşliğinde yatağa uzanarak ona arkamı döndüm. “Uykum geldi, uyuyacağım.”

“Bu saatte mi?”

“Evet.”

“Pijamalarını giymeden mi uyuyacaksın?”

“Evet.”

“Farah çizmelerinle yatağa girdin.”

“Sana ne, böyle uyuyacağım!”

Gülüşünü duydum. “Şimdi kimmiş bakalım huysuz.”

Adım seslerini duyduğumda bile ona doğru dönmedim. Ağırılığıyla yatağın yaylarını gıcırdattıktan sonra omuzlarımı tutarak beni sırtüstü çevirdi. “Hiç olmazsa çizmelerini çıkaralım.”

Yatağın kenarından aşağıya kayarak diz üstü oturdu. Çizmemin fermuarını açarak onu ayağımdan çıkardı. Küçük bir çocukmuşum gibi benimle ilgilenmesine hayret ediyordum ama bunu başından beri yapıyordu. Bana karşı fazla sabırlı ve ilgiliydi. Sanki onun bebeğiydim.

Yemeklerimi yediğimden emin oluyordu ve küçük dairemizin ev işlerinde bana yardım ediyordu. Saçlarımı tarayıp onları örüyor, beni yatağıma koyup üzerimi örtüyordu. Eline bir masal kitabı alıp ben uyuyana kadar bana masal okuyordu. Herkesin korktuğu Deli Gurur, bana bir bebek gibi bakıyordu. Bu başından beri böyleydi. Gurur Kalender gerçek anlamda bambaşka bir mevzuuydu.

Çizmelerimi çıkarıp yatağın yanına attığında gözle görülür bir şekilde rahatlamıştım. “O şeyler çok rahatsız edici.” Çizmeleri ona şikâyet ederek tül çorapların içindeki ayaklarıma baktım. “Ayaklarım şiştiği için sızlıyor.”

Ayaklarım onun dizlerinin üzerinde dururken yeşil gözleri ilgili bakıyordu. “Çorapları da çıkar.”

Sırtımın arkasına iki yastık koyarak daha rahat oturdum. Ellerimi mini eteğimin altına daldırarak tül çorabı aşağıya çektiğimde Gurur başını çevirip bakmadı. İki çorabı da diz kapaklarımın üzerine kadar sıyırdıktan sonra eteğimi düzelttim. Gurur uzanıp dizimin üzerindeki çoraplardan birini kenarlarından kavrayıp ayaklarımdan çıkardı. Aynı şeyi diğer çoraba da yapmıştı.

Onları yere attıktan sonra ayaklarımı tekrar dizlerinin üzerine koydu. Sağ ayağımdan başlayıp hafifçe ovuşturunca kalbim teklede. Ayaklarımdan sızladığını ona söylerken bana masaj yapmasını beklemiyordum. Acısını almak istercesine ayağıma masaj yapıyordu. Ayak parmaklarımdan her birini hafifçe sıkıp bırakıyor, bileğimi ovuşturuyordu. Büyülenmiş bir şekilde onu izliyordum. Gurur’un ilgisi insana kendisini özel hissettiriyordu.

Kimse Gurur Kalender’i bir kadının ayaklarına masaj yaparken hayal edemezdi. Bu insanların hayal gücünün çok ötesinde bir durumdu. Bunu bizzat yaşamama rağmen ben bile bu gördüklerime inanamıyordum. Önemli bir iş yapar gibi son derece ciddi bir surat ifadesiyle ayaklarımla ilgileniyordu. “İyi geliyor mu?” Bunu sorarken bile gözlerini ayaklarımdan ayırmamıştı.

Kuruyan dudaklarımı güçlkle aralayıp, “Evet,” demeyi başardım ama sesimden yaşadığım şaşkınlık hissediliyordu. “Bu işten anlıyor gibisin, sanırım ilk kez yapıyorsun?”

Gurur ayak parmaklarımı kavrayıp bileğimi sağa sola hafifçe oynatırken sınırdan güldü. “Aslına bakarsan ilk kez yapıyorum.” Kalbime yayılan ısıya engel olamadım. Ayaklarına masaj yaptığı ilk kadın bendim.

Şimdi de parmaklarını ayağımın altındaki o hassas dokuya bastırdı. “Masajdan hiç anlamam, eğer canını yakarsam söyle bana.” Canımı yakması şöyle dursun, bileğimi kırsa bile bunu söylemezdim. İlk kez birinin ayaklarına masaj yapıyordu ve o kişi bendim. Bunun benim için anlamını bilemezdi.

Gurur ayaklarımdaki sızıyı alana kadar her iki ayağıma da masaj yapmıştı. Parmaklarının sihirli bir etkisi olmalı ki beceriksizce yaptığı masaj çok iyi gelmişti. Onun dokunuşlarıyla vücudum gevşerken sol ayak bileğimdeki dikenli tel dövmesine dokundu. Parmakları dövmemin üzerinde gezinirken yeşil gözlerindeki suçluluğu gizleyemiyordu. O dövmenin bir yarayı gizlemek için yapıldığını o da biliyordu.

Uzun süre sol ayak bileğimdeki dövmeye baktı, daha sonra da sol elinin bileğine eğdi bakışlarını. Bileğindeki siyah deri bilekliğe attığı bakışlar fazla manidardı. O bilekliğin ondaki anlamını bir türlü anlamıyordum ama onu hiç çıkarmıyordu. İç çekerek bakışlarını bileğinden çekti. Ayağımı tutup hafifçe yukarı kaldırdıktan sonra başını eğdi ve dudaklarını bileğimin iç tarafına bastırdı. Nabzım hızlandı, bunun geç kalınmış bir özür olduğunu biliyordum.

Beni kaçırmısaydı ben de ondan kaçıp bir kurt kapanına yakalanmayacaktım. Ayağımdaki o dikiş izlerinin ve dövmenin sebebi oydu. Bazı özürler kelimelere dökülmezdi, Gurur’un yaptığı gibi küçük öpücüklerin içine gizlenirlerdi.

Gurur yüzümü seyrederken yeşil gözlerinde iç ısıtan bir ifade vardı. “Yemek yedin mi? Aç uyumamalısın.”

Bu konuda suçluluk hissederek kucığımdaki ellerimle oynamaya başladım. “Tüm gün Aksa’yla dışarıda olduğum için yemek yapamadım.”

Bana tebessüm ederek ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü. “Yemeği ben hazırlarım ama bulaşıklara elimi sürmem.” Arkasından âşık gözlerle onu izliyordum. Aç bir şekilde uyumama kolay kolay izin vermezdi.

Temizlikten ve bulaşıklardan pek anlamazdı ama iyi yemek yapardı. Ne yazık ki Gurur yemek yaparken mutfagın içinden geçerdi. Ortaya lezzetli bir tabak yemek çıkarırdı ancak mutfakta da kırılmadık şey bırakmazdı. Daha mutfağa gireli iki dakika bile olmamışken içeriden bir şeylerin kırılma sesi geldi ve Gurur’un sinirli küfredişini duydum. “Bu siktiğim bardakları niye ayağımın altında geziyor!” Gülererek yataktan çıktım. Hiç şaşırtmıyordu.

Bardaklar yerde değildi ama koca cüssesiyle masaya çarpmış olmalı ki masanın üstündeki bardakları yere düşürmüştü. Mutfağa doğru yürürken, “Çık mutfağımdan, yemeği ben hazırlayacağım,” diye ona seslendim. “Daha fazla dağıtmadan lütfen terk et orayı.”

“Yemeği ben hazırlayacağım,” diye içeriden seslendi. “Farah lütfen siktir olup gider misin?”

“Düzgün konuş karınla!”

O sinir bozucu gülüşünü duydum. “Karımla düzgün konuştuğumuz için lütfen dedik herhâlde.” Ve ikinci kez bir şeylerin kırılma sesini işittim. “Sürekli bana çarpan bu masanın ecdadını sikeceğim! Seni doğuran ağacın, yapan marangozun amına koyayım!” Bir deliye masanın cansız bir obje olduğunu ve kimseye çarpamayacağını nasıl anlatabilirim ki!

Sakarlığını bile kabul etmeyecek kadar benmerkezciydi.

Mutfağa girdiğimde masanın üstündeki çoğu şeyin yerde kırık olduğunu gördüm. Gurur sürekli masaya, pardon masa sürekli Gurur’a çarptığı için üzerindeki eşyalar düşüp kırılmıştı. “Burada ne oldu?” diye sorarken gülmemeye çalışıyordum.

Gurur yerdeki kırık cam parçalarını toplarken ters gözlerle masaya bakıyordu. “Ona sor.” Kime? Masaya mı?

Telefonu çalınca elindeki cam parçalarını çöpe attı. Telefonunu çıkarırken cebinden bir şey düşmüştü. Yere düşen gümüş bilekliğe bakıyordum. Gurur bakışlarımı takip edince yerdeki bilekliği gördü. Telefonu hâlâ çalışıyordu ama onu açmak yerine eğilip bilekliği aldı.

“Melek’e mi aldın?” diye sordum safça.

Israrla çalan telefonu cebine koyarken bilekliğe gergin bakışlar atıyordu. Meraklı bakışlarım onu strese sokuyormuş gibi sarı saçlarını dağıttı. “Melek için almadım.”

Ensesini ovuştururken bana yandan bir bakış attı. Soğuk terler dökmeye başlamıştı ve biraz da utanmış gibiydi. “Bunu...” Sesi kısık çıkınca boğazını temizleyip bir şeyler mırıldanarak küftetti. Az kalsın kahkaha atacaktım. Onu benim için almıştı ama bana nasıl vereceğini bilmiyordu, böyle şeyleri sıkça yapan biri değildi.

Onun kıvranımlarını izlemek çok zevkli olsa da cesaretini kırmamak için bunu uzatmadım. “Yakından bakabilir miyim?” Küçük adımlarla yanına gidip elindeki bilekliği aldım.

Normalde bu tarz bilekliklere takılı bazı *charm*’lar olurdu ama bunda gül dışında hiçbir şey yoktu. Gümüş bilekliğe sadece küçük siyah bir gül takılıydı. Sanki bu bileklik için özel olarak yapılmış bir güldü. Kalbimde

kelebekler uçuşurken gülümsediğimin farkında değildim. Siyah gül benim en sevdiğim çiçektir. Bileğimdeki bilekliği çıkarıp Gurur'un aldığını taktım.

Takı takmaktan hoşlanmazdım ama bu tarz bileklikleri çok severdim. Gurur hep bu bilekliklerden taktığımı görünce benim için özel yaptırmış olmalıydı. Ona bileğimdeki bilekliği gösterip kocaman gülümsedim. "Bu benim olsun mu?" Onu daha fazla strese sokmak istemediğimden benim için aldığını anlamamış gibi yapıyordum. "Baksana, bana çok yakıştı."

Yeşil gözleri önce bileğimdeki bilekliğe, daha sonra da dudaklarımdaki gülümsemeye kaydı. Küçük bir bilekliğin beni bu kadar mutlu etmesini şaşkınlıkla izliyordu. Kalbimdeki mutluluk sadece dudaklarımdan taşmıyor, aynı zamanda gözlerimdeki ışıltıyı artırıyor. Bu bileklik Gurur'un bana aldığı bir hediyeydi ve benim için anlamı paha biçilmezdi. Beni düşünerek yaptırdığı bir bilekliğin bendeki yeri çok ayrıydı. Gurur yalandan öksürerek rolünü ustaca sürdürdü.

"Senin için almamıştım ama madem beğendin, senin olsun."

"Hımm." Üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Madem benim için almadın, o zaman onu sahibine vermelisin."

Bilekliği çıkarmaya kalkıştığımda gergince, "Kalsın," dedi aceleyle. Bunu haddinden hızlı söylediğini fark edince kısık bir sesle ikinci kez kendine küfretti. "Bu böyle olmayacak." Homurtuyla karışık bir şeyler söyledikten sonra derin bir nefes aldı. Onu bu kadar gerdiğim için bana olan bakışları kızgındı. "Senin için almıştım, tak işte."

"Ama az önce başkası için aldığını söylemiştin."

"Şimdi de senin için aldığımı söylüyorum."

"Bir öyle diyorsun bir böyle, kim için aldın bunu?"

Burnundan nefesini sertçe verdiğinde çenesinde bir kas seğirdi. "Senin için aldım diyorum."

"Yalancı."

"Kocaya yalancı denmez, Farah Hanım." Beni tersleyerek bileklikteki siyah gülü gösterdi. "O gül bile sana aldığımın kanıtı. Senin dışında kimse yası çağrıştıran bir gülü sevmiyor."

Dudaklarımda çok güzel bir gülümseme belirdi. "Yani gerçekten benim için aldın? Peki, neden bana bunu aldın?"

"Bir nedeni yok, içimden geldi." Umursamaz görünmek için yüzüne duygusuz bir ifade kondurup omuz silkti. "Bu şeylerden hep takıyorsun, belli ki seviyorsun."

"Bu bilezikte sadece bir tane *charm* var."

Yeşil gözleri bileğimdeki bileklikte oyalanırken başını ağır ağır salladı. “Sana iyi hissettiren şeylerin aksesuarını yaptırıp bilekliğine takman için boş.” İki adımla karşımda belirdi. Elimi tuttuğunda içim titremişti, küçük bir teması bile beni heyecanlandırıyordu.

“Senin için unutulmaz olan güzel anıları bu bileklikte toplayabilirsin.” Parmağı bileğimdeki bilekliğin siyah gülüne sürtünürken gözlerimin içine bakıyordu. “Güzel anılarını *charm*’a dönüştürüp bu halkayı tamamlayabilirsin.”

“O zaman bilekliğime bir tane ateş eklemeliyim.”

Şaşıarak dudaklarını büktü. “Ateş mi?”

Hızlıca başımı sallayarak ona gülümsedim. “Sen de beni mutlu ediyorsun ve sen ateşsin.” Kırpıstırdığım kirpiklerimin arasından ona bakarken Gurur’un bakışları dudaklarımdaki gülümsemedeydi. “Bence halkadaki ikinci obje ateş olmalı.”

İç çekerek yüzümdeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken parmaklarının tersi yanağıma sürtünmüştü. “Nasıl istersen öyle yap.” Telefonu bir kez daha çalınca derin bir nefes alarak benden uzaklaştı. “Ne var, Ali!”

Çatık kaşlarla telefonu açtığına Ali ona ne söylediyse yüzünü buruşturdu. “O iki beceriksiz yardımım olmadan zor barışır. Bir de kör randevuya çıktı aptallar. Restorandan ayrıldıklarında üzerlerine kurşun yağdırın. İkisine de bir şey olmasın ama birbirlerinin değerini anlayacak kadar onları korkutun,” dedikten sonra telefonu kapatıp bana döndü. “Sen yemeğe başla, Bige ile konuştuktan sonra sana yardım ederim.” Bunları söyledikten sonra Bige’yi arayarak mutfaktan çıkmıştı.

Yine ne işler karıştırıyordu?

Sabah uyandığımda Gurur odada yoktu. Onu aradığımda bu akşamki yemek için bazı planlamalar yapması gerektiğini, akşama hazır olmamı söylemişti. Tüm bölge liderlerini topladığı o yemeğe benim de katılmamı istiyordu. Bunu hiç istemiyordum ama babam da orada olacağı için mecburen kabul etmiştim. Babam da liderlerden biriydi ve Gurur ona zarar vermeye kalkışırsa ona engel olmak için orada olmalıydım.

Odamdan çıkıp aşağıya inene kadar Aksa’nın dün gece burada kaldığını anlamamıştım. Seçil ile karşılıklı koltuklarda oturuyorlardı ve birbirlerine düşmanca gözlerle bakıyorlardı. Kardeşinin çoktan gittiğini düşündüğü için Seçil eve dönünce kötü bir sürprizle karşılaşmıştı. Salonda sadece kuzenlerim vardı, yani bizim ekip.

Hepsi de gözlerini Seçil ve Aksa’ya dikmiş, olası bir saldırıyı durdurmak için tetikte bekliyordu. Ortam çok gergindi, biri nefes alsa duyuluyordu.

İskender'in yanına oturup kulağına doğru uzandım. "Döndüğünü görmek güzel." Kendi isteğiyle geceyi nezarete geçiren bir deliydi.

Aksa ve Seçil'in yarattığı gerginlik yüzünden o da yüksek sesle konuşmayıp bana doğru uzandı. "Amcam sabahın köründe gelip beni çıkarmasaydı daha mutlu olurdum."

"Yahu içeride seni bu kadar cezbeden ne var?"

Gülerek her an birbirine saldıracakmış gibi duran Aksa ve Seçil'i gösterdi. "En azından bu ikisi yok."

"Birbirlerine dalsalar sence kim alır?" diye sordum saçma bir merakla.

İskender bana yamuk saçlı kızı, yani Aksa'yı gösterdi. "Karnındaki dikişler olmasaydı açık ara maçı alacağına bahse girerdim."

"Ama dikişleri var."

"Bu yüzden hepimiz diken üstündeyiz, ablasına saldırırsa dikişlerini katabilir."

Seçil ikisinin bakışmalarından sıkılmış gibi yanaklarının içini havayla doldurdu. "Tüm gün bunu sürdüreceksin? Ne olduysa hepsi geçmişte kaldı."

Aksa kaskatı bir şekilde koltukta otururken sağında Kılıç, solundaysa Nihat vardı. En küçük bir atakta onu yakalayacaklarını biliyordum. "Merak etme, bu tüm gün sürmeyecek." Ona Kılıç ve Nihat'ı gösterdi. "Bu ikisi beni rahat bıraktığı an suratını dağıtacağım."

"Bence deneme." Seçil sırtarak onun karnını işaret etti. "Tabii tekrar hastaneye yatmak istemiyorsan."

Daha fazla dayanamayan Aksa bir hışımla ayağa kalkmaya çalıştığında Kılıç ve Nihat omuzlarına bastırarak onu yerine çiviledi.

"Ay yeter ya!" Esvet sinirlenerek ayağa kalktı. "Bu gerginlikten içim şişti." Ekiptekilere sırasıyla bakıp bize Aksa'yı gösterdi. "Şu asimetrik saçlı kız dikişlerini patlatmasın diye onu tutuyoruz, değil mi?" Başıyla Seçil'in olduğu tarafı gösterdi. "Aksa bu lensliyi döverse rahatlayacak, biz de bu sinir bozucu gerginlikten kurtulacağız, değil mi?"

Esvet sırtarak her birimize tek tek baktı. "Size bir önerim var. Bu çakma gözlüyü ben döveyim, Aksa rahatlasın ve biz de işimize bakalım." İlk oyu kendine vererek elini kaldırdı. "Kabul edenler?"

Nihat anında elini kaldırdı. "Sonuçta ikisi de benim kuzenim değil."

Zaza stresten bir bacağını yere vurup gergin bir ritim tutarken o da elini kaldırdı. Seçil inanamayan gözlerle ona bakınca Zaza ne kadar kinci biri olduğunu bir kez daha gösterdi. "Çocukken saçımı çekmiştin."

Ben de elimi kaldırdım ve Seçil benden hesap bile sormadı, neden el kaldırdığımı iyi biliyordu. Kocamda gözü vardı, bu bile el kaldırmam için yeterliydi. Benden sonra Aksa da elini kaldırdı. Eli havadayken Esver'e bakıyordu. "Benim yerime onun burnunun üzerine iyi bir yumruk indirirsen sana hırsız demeyi bırakınm."

İki taraf da kendi kuzenleri olduğu için Kılıç ve İskender el kaldırmadı ancak bu Esver'i durdurmadı. Üzerindeki ceketini çıkarırken Kılıç ve İskender'e bakıp sinsice güldü. "İkiye karşı beş oy, beyler. Adil bir oylama olduğu için demokrasiye saygı duymalıyız."

Seçil başına gelecekleri bildiği için, "Amca!" diye babama seslenerek kapıya koştuğunda Esver onun kolunu arkadan yakaladı. Seçil'i kendine doğru çevirdiği gibi burnunun üstüne sert bir yumruk atarak onu yere serdi. Kızın üzerine atlayıp Seçil'in o süslü suratına bir yumruk daha geçirdiğinde Seçil'in çığlığı tüm odayı doldurmuştu.

Kılıç Aslan ve İskender ağız dolusu küfrederek hemen onlara doğru koştu. Aksa ve Nihat ise gülerек beşlik çakıyordu. Zaza telefonunu çıkarmış, bu olayın her anını kaydediyordu. Kılıç arkadan Esver'in belini yakalayarak onu Seçil'in üzerinden çekti. İskender ise burnu kanayan Seçil'i yerden kaldırıyordu. Esver kendini Kılıç'tan kurtarmaya çalışırken ellerini ve ayaklarını çırparak Seçil'e ulaşmaya çalışıyordu.

"Bırak beni dağ ayısı, henüz işim bitmedi!"

"Dur artık yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Kızgınlıkla kaşlarını çatan Kılıç onu koltuğa fırlattığında Esver koltuğa çarpıp yere düştü. Başta Kılıç olmak üzere hepimiz kaskatı kesildik. Eyvahlar olsun, geliyordu gelmekte olan. Nihat dudaklarını oynatarak Kılıç'a kapıyı gösterdi.

"Kaç."

Esver düştüğü yerden başını kaldırıp dağınık saçlarının arasından sinirli gözlerle Kılıç'a bakıyordu. "Şimdi ben senin ebeni bellemez miyim!" Kedi gibi tıslayıp ayağa kalkarak Kılıç'ın üzerine atladı ve onu sırtüstü yere düşürdü. Kılıç'ın karnının üzerine oturur oturmaz yumruğunu suratına geçirdi. "Sen kim oluyorsun da beni yere fırlatıyorsun!"

Esver ikinci kez ona yumruk atmaya kalkıştığında Kılıç onun bileğini yakaladı. Esver'in attığı yumruktan dolayı dudağı kanıyordu. Kan beynine sıçramış gibi onun bileğini sertçe sıkıyordu. Siyah gözlerinde yıldırımlar çakarken boğazından çıkan kalın bir sesle, "Kime bulaştığına dikkat et demiştim sana!" diye onu tehdit edip bir anda Esver'i altına aldı.

Nihat onu durdurmak için öne atıldığında Zaza hemen oturduğu koltuktan fırladı. Onu Kılıç'tan uzak tutmak için koşup Nihat'ın sırtına atlayarak koluyla boğazını sıktı. "Kuzenimden uzak dur!"

Nihat onun kolunu boğazından çekmeye çalışırken Zaza'yı sırtından atmak için uğraşıyordu. "Kuzenin olacak piç benim kuzenimden uzak duracak!" Bir anda herkes birbirine girmişti.

Orta sehpanın üzerindeki çerezleri alan Aksa yanıma gelip oturdu. Sakince bana tabaktaki bademleri gösterip gülümsedi. "İster misin?" Dayanamayıp iki kavrulmuş badem aldım.

"Teşekkür ederim."

"Ne oluyor burada!" Babamın gür çıkan kızgın sesiyle herkes durup başını kapıya çevirdi. Annem, babam, Nesibe yenge, Kerim amcam, Caner abim ve Asaf Bolatlı kapının önünde durmuş; tüm bu hengâmeyi izliyordu. Hadi bakalım, başlıyor bizim mesai.

Babamın içeri girmesiyle herkes donmuş bir şekilde öylece kalakalmıştı. Babamın sinirli bakışları ilk İskender'i buldu. Seçil'in saçı başı dağılmıştı ve burnu kanıyordu. İskender ise ona yardım etmek için onun kolunu tutuyordu. Babam konuyu bilmediği için Seçil'i o hâle getiren kişinin İskender olduğunu düşündü.

Babam kaşlarını kızgınlıkla çattığında İskender hemen elini çekip Seçil'den uzaklaştı. "Göründüğü gibi değil." Durduk yere kabak onun başına patlayacaktı.

Babam ve yanındakilerin bakışları bu sefer de Zaza ve Nihat'ı buldu. Zaza maymun gibi Nihat'ın sırtına atlayıp onu boğuyordu. Bizimkilerin gelişiyle hemen kolunu Nihat'ın boynundan çekip yere atladı. "Göründüğü gibi değil."

Bu sefer tüm gözler yerde sırtüstü yatan Esvet'i ve onun üzerinde olan Kılıç'a kenetlendi. Kılıç, Esvet ona zorluk çıkarmasın diye onun bileklerini yakalamış, kollarını başının üstüne kenetlemişti. İkisi birbirine fazla yakın görünüyordu. Önce birbirlerine baktılar, daha sonra aynı anda küfredip kapının önünde dikilenlere döndüler. "Göründüğü gibi değil!" Bunu da aynı anda söylemişlerdi.

Kılıç hemen onun üzerinden çekilince Esvet ayağa kalkmıştı. Bu sefer de babam ve yanındakilerin bakışları Aksa ile ikimizi buldu. Herkes saç baş birbirine dalmışken biz yan yana bir koltukta oturuyorduk. Bu görüntü babamı kızdırdı çünkü ikinci kez sürüden aykırı hareket ediyorduk. Dün onları restoranda bırakıp kaçmıştık, bugünse her birini kendi hâline bırakıp koltukta sefa sürüyorduk.

Babamın sinirli gözleri Aksa'nın elindeki tabakta ve parmaklarımın arasındaki bademde oyalandığında Aksa ile aynı anda, "Göründüğü gibi," dedik ve Asaf dışında herkes bize tersçe bakmaya başladı. Asaf ise bıyık altından gülmekle meşguldü.

Babam yumruğunu sıkarak ekiptekilere koltukları gösterdi. “Geçin şöyle!” Herkes suçlu çocuklar gibi bir yere oturunca babam sırasıyla her birimize kızgınlıkla bakmaya başladı. “Burada olanları biri anlatsın.”

Seçil bulduğu bir peçeteyi kanayan burnuna bastırırken öfkeli gözlerle Esver’i gösterdi. “Bu orospu burnumu kırdı!”

Esver yanındaki yastığı alıp onun suratına fırlattı. “İkinci kez kırmamı istemiyorsan ağzını topla!”

İyice hiddetlenen babam silahını çıkararak tavana bir el ateş etti. “Yeter! Kimin karşısında olduğunuzu unutmayın. Birbirinize sataşmak yerine doğru düzgün anlatın şunu!” diye bağırdığında konudan alakasız bir şekilde annem tavandaki deliğe baktı.

“Hayatım sakın olur musun, ya kurşun avizeme gelseydi.” Böyle bir ortamda bile tek düşündüğü avizesi miydi?

Seçil burnu yüzünden acı çeken bir ifadeyle, “Amca,” diye fısıldayıp timsah gözyaşlarını dökmeye başladı. “Bunlar Esver’in beni dövmesi için bir oylama yaptı ve hepsi de bunu kabul etti.” İçli içli ağlarken suçlayıcı bakışları Aksa ile ikimizin üzerindeydi. “Her şeyi bu ikisi başlattı.”

“Yalan söylüyor, baba.” Kendimi savunarak başımı iki yana salladım. “Esver oylamayı başlatınca Aksa ile mecburen kabul etmek zorunda kaldık.”

Kılıç ve İskender oylamaya katılmadıklarını söylemek üzereydiler ki Aksa kaşlarını çatarak ikisini de susturdu. Daha sonra babama dönüp o da bizi savundu. “Dün restorandan kaçtık diye ekipten bağımsız hareket ettiğimizi düşünüp bize kızmıştın. Biz de mecburen ekiple aynı oyu verdik.”

“Demek ekibe uydunuz?” Babam gırtlığından çıkan hırıltılı bir sesle Aksa’nın elindeki tabağı ve avucumdaki iki bademi gösterdi. “Ekiptekiler saç baş kavga ederken ikinizin ukinmasını nasıl açıklayacaksınız?”

Aksa kolunu omzuma atarak babama masumca gülümsedi. “Amca, biz asil kısraklarız.” İşaret parmağıyla birbirine giren grubu gösterdi. “Ne işimiz var bu repinen eşeklerle. Farkımızı ortaya koymak için asaletimizi korumalıyız.”

“Katılıyorum,” dediğimde Zaza’nın fırlattığı yastık suratıma çarptı. Babam burada olmasaydı her biri bizi parçalayabilirdi.

Babam yarım saat boyunca kızgın sözleriyle hepimizi haşladı. Bir daha böyle bir şey yaşanırса bunun ağır sonuçları olacağını söyleyerek bizleri tehdit etmişti. Daha sonra kahvaltı bile yapmadan çekip gitmişti. Annemse babamı kızdırdığımız için bize demediğini bırakmayıp onun arkasından gitti. Nesibe yenge, Seçil’i hastaneye götürmek için onunla evden ayrıldı.

Kerim amcaya gelirsek... Aksa’ya kızmaya kalkıştığında Asaf’ın tek bir kaş çatışıyla geri adım atmak zorunda kalmıştı. Ekibimdekiler de kendilerine

çekidüzen vermek için odalarına çekilmişti. Burada kalan sadece Aksa ile ikimizdik, bir de Asaf.

Asaf, Aksa'nın karşısındaki koltuğa oturduğunda karı koca birbirine gergin bakışlar atıyordu. Ceketinin kollarını yukarı toplayan Asaf, "Evet?" diyerek soru dolu bakışlarını Aksa'ya dikti. "Tahminen ne zaman eve dönmeyi düşünüyorsun?"

Aksa bir bacağına diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandığında Asaf'ın gözleri onun kısa eteğinde oyalandı. Bacak bacak üstüne atınca eteği iyice yukarı toplanmıştı. Asaf'ın aklına evdeki erkekler gelmiş olacak ki kaşları belli belirsiz çatıldı. "Benimle eve geliyorsun."

Kuzenim inatçı bir tutumla çenesini dikleştirdi. "Farah'ın yanında kalmak istiyorum."

"Biraz da Farah senin evine gelsin."

"Benim bir evim yok."

"Artık var!" Asaf'ın sert sesi Aksa'yı susturmuştu. Karısına karşı sabırlı olmaya çalışarak öne eğilip kollarını dizlerine yasladı. "Odalarımız ayrı olabilir ama karımla ayrı evlerde yaşamayacağım."

Aksa'nın her şeyi bana anlattığını bildiği için benim yanımda ayrı odalarda kalacaklarını söylemekten çekinmiyordu. "Sana ve..." Yüzünü buruşturarak Aksa'nın yamuk saçlarına baktı. "Asimetrik saçlarına tahammül ediyorsam sen de karşılığında benim sınırlarımı zorlamayacaksın."

Asaf'ın mavilerinden ima dolu bir ifade geçtiğinde tehdit eder gibi Aksa'ya beni gösterdi. "Bir anlaşmamız olduğunu unutma." Ne yazık ki anlaşmanın içeriğini gizlice dinlemiştim. Aksa ona sorun çıkarmayacaktı, o da her konuda beni destekleyecekti.

Aksa tırnaklarını koltuğun döşemelerine geçirirken tahammülsüz gözlerle Asaf'a bakıyordu. "Senin o kasvetli köşkünde çok sıkılıyorum. Evde hizmetçiler, dışarıda korumalar, tek başıma ne halt edeceğim orada?"

Asaf cebindeki sigara paketini çıkarırken elinden geldiğince ona karşı ilgisiz görünmeye çalışıyordu. "Evli kadınlar evde ne yapıyorlarsa sen de onu yapabilirsin."

Aksa'nın yüzünde komik bir ifade oluştu. "Yani tüm gün temizlik yapıp kirlilerini yıkayayım ve kıyafetlerini mi ütüleyeyim?" Beti benzi atmaya başladı. "Sen şimdi yemeklerini yapıp kapıda seni karşılamamı da istersin?"

Asaf'ın sert yüz hatları yumuşarken gözlerinin ardından muzır bir parıltı geçti. "Saydıklarını yapmak istersen hayır demem."

"Hizmetçin mi var senin?"

"Evet, sanırım yedi tane."

“Neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun.”

“Sen de benim neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun.”

Aksa sinirle sıkıdığı elini sertçe koltuğa vurdu. “Boşanmak istiyorum.”

Paketten çıkardığı bir dal sigarayı dudaklarına yerleştiren Asaf’ın keyfi yerindeydi. “Şunu kafana sok, seni boşamayacağım.” Sigarasını yakmak için çakmağı çıkarmıştı ki duraksadı. Mavi gözleri bir süre Aksa’nın üzerinde oyalandı, daha sonra başını çevirip salonu kontrol etti. Soğuk havadan dolayı tüm camların kapalı olduğunu görünce derin bir nefes alıp dudaklarının arasındaki sigarayı çekti. Aksa’nın astımı vardı.

Ayağa kalkıp Aksa’ya kapıyı gösterdi. “Gidelim artık.”

Onu almadan Asaf’ın buradan ayrılmayacağını iyi bildiği için Aksa isteksizce ayağa kalktı. “O evde kalmamı istiyorsan eğlenebileceğim bir şeyler almalısın.”

İkisi kapıya doğru yürürken Asaf’ın sinirli homurtusunu duydum. “İnsanların özel hayatına sızdığın tüm o cihazlar odanda. Seni uyarıyorum, o şeylerle benim hesaplarıma girmeye kalkışma. Aksi takdirde hepsini gözlerinin önünde parçalarım.”

Aksa onun sırtıyla bakışarak yürürken sinirli homurtular çıkarıyordu. “Senin sıkıcı hesaplarınla ilgilenmiyorum. Son çıkan şu bilgisayarlardan da aldın mı?”

“Evet.”

“Eski karnın hesaplarım *hack*’leyip çıplak fotoğraflarınızı internet sitelerine yayacağım.”

“Kimsede çıplak fotoğrafım yok.”

“Hüsrana uğradım.”

Asaf durup omzunun üzerinden baş belası karısına baktı. Bu uzaklıktan bile mavi gözlerindeki hınzır ifadeyi görebiliyordum. “Beni çıplak görmek istiyorsan söylemen yeterli,” diyerek göz kırptığında Aksa’nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Aksa böyle bir karşılık almayı beklemediği için utancını alayla gizlemeye çalıştı. “Çıplak erkek görmek istesem sence sana mı gelirdim?” Bunları söyledikten sonra salondan çıktı. Asaf ise kaskatı bir hâlde onun peşinden gitti. Birbirlerinin gırtlığına yapışmadan bakalım kaç gün aynı evin içinde kalacaklardı?

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 2

YASAKLI YEMEK

“Olmayacak bir dua da değildik aslında,
sadece yanlış yerde ve yanlış zamanda birbirimizle rastlaştık.”

Akşam Gurur beni evden almaya geldiğinde çok gergindim çünkü bu yemeğin amacını iyi biliyordum. Geceye özel yarım kollu siyah bir elbise giymiştim ama gözlüğüm gözlerimdeydi ve saçlarım her zaman olduğu gibi dağınık topuzdu. Dışarısı çok soğuk olduğu için omuzlarımda da şalım vardı. Değişen tek şey elbisemdi, bunun dışında her şeyiyle aynıyım. Gurur ile restorana giderken arabayı kullanan oydu. Bu gece için nasıl planları olduğunu bilmediğim için fazla tedirgindim.

“Şey...” Kısık bir sesle konuşup dikkatini çekmeye çalıştım. “Bu gece bizi ne bekliyor?”

Gurur tek eliyle direksiyonu ustaca kullanırken yolu kontrol edip kısa bir an bana döndü. Daha şimdiden korktuğumu görünce beni yatıştırmak için bakışlarını biraz yumuşattı. “Orada kalp krizi geçirmemen için olacakları önceden bilmen daha iyi.”

Önüne dönerek hızını biraz düşürdüğünde hoşuma gitmeyecek şeyler söylemeye başlamıştı. “O masada üç yıl önce hakkımda infaz kararı çıkaran

tüm liderler, onların eşleri veya sevgilileri olacak. Hepsi beni çok iyi tanıdığı için başlarına gelecekleri az çok tahmin ediyorlar. Bu yüzden hiçbiri yemeğe katılmak istemedi.” Dudağının köşesi tehlikeli bir yavaşlıkla kıvrıldı, onları nasıl ikna ettiğini anlamak zor değildi.

Bu gülümsemesi fazla soğuk ve ürkütücüydü. “Onları gelmeye mecbur bıraktım.” Bunu tahmin etmiştim.

Aklıma gelenlerle kalbim kasıldı. “Annem de mi orada olacak?” Babamın yemekte olacağını biliyordum ama annemi beklemiyordum.

Gurur samimiyetten uzak bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. “Annene bulaşacak kadar aptal bir herif değilim.”

“Peki, babam zarar görecektir mi?”

“Hayır.”

“Tam olarak ne olacak?”

Gurur arabayı sağa çekerek durdurdu. Bu konuşmayı yolu takip ederek yapamazdı. Bana döndüğünde yeşil gözleri fazla temkinli bakıyordu. Bu gece olacıklara beni önceden hazırlarken ürkütüp kaçırmak istemiyordu. “O masadaki her lider sevdiği birinin ölümüyle yüzleşecek.” Kaskatı kesilip koltuğun kenarını sıktığımda bakışları koltuğun döşemesine tutunan elimde oyalandı. “Evet, babam da değer verdiği birini kaybedecek.”

Korkuyla yutkundum. “Bu gece ölecek miyim?” Babamın en değer verdiği insanlardan biriydim.

Öldüğümün düşüncesi bile Gurur’un çenesini sıkmasına neden olmuştu. Çatık kaşlarının altında beni izlerken bakışları sert, sesiye kararlıydı. “Bu âlemdeki herkes ölebilir, Farah ama sen hep yaşayacaksın.” Beni her şeyden koruyacağını sözünü verir gibi, “Tırnağına dokunanın eceli olurum,” dedi.

“Peki, ya bunu sen yaparsan?” Dudaklarımdan çıkan her kelime onu daha çok kızdırıyordu. “Söylesene, Deli Kral.” Ona lakabıyla hitap ederek gözlerinin en derinine baktım. “Ya katilim sen olursan?”

Cevap vermeden önce bir süre yüzümü, titrek çıkan nefeslerimi ve ürkek bedenimi izledi. Onun yanındayken bile bir yanımda hep ondan korkuyordum ve bunu görmekten nefret ediyordu. “Bedenini hep yaşatacağıma söz veriyorum.” İçli bir nefesi ciğerlerine çekerken yeşil gözlerinde engel olamadığı bir karmaşa vardı. “Ama ruhun için aynı şeyleri söyleyemem.”

Ruhunu demir parmaklıkların arkasında tutan bir kadının hüznüyle ona gülümsedim. “Sence ruhum yeterince canlı mı?”

Direksiyonun üzerinde hareketsiz duran elini yan tarafına indirerek başını usulca salladı. “Yaralı ama hâlâ yaşayan bir ruh taşıyorsun içinde,

Farah.” Gözlerini gözlerime kenetledi, onun yeşillerinde hiç hayat yok gibiydi. “İnsanın ruhuna kadar öldüğünü düşünmesi nasıl bir histir, hiç bilmiyorsun ve umarım hiç bilmezsin.” Midemdeki yakıcı his yukarı tırmanıp asit gibi boğazımı yaktı. O bunun nasıl bir duygu olduğunu iyi biliyordu.

Asıl konumuza dönerek eskisinden daha ciddi ve katı bakmaya başladı. “Bu gece baban da sevdiği birini kaybedecek ama o sen olmayacaksın.”

“Bunu yapamazsın!” Arabadan inmek için hemen emniyet kemerimi çözmeye çalıştım ancak Gurur kolumu tutarak beni durdurdu.

“Mikail Tozlu,” dediğinde çırpınmayı bıraktım. Mikail kuzenlerimden biriydi ama kan bağımın olmasını istediğim biri değildi. Babamın Diyarbakır’daki işlerini hallediyordu fakat ailemize yakışmayan ve hiçbirimizin onaylamadığı çok şey yapmıştı.

Küçük kızları alıp fuhuş çetesine sattığına ama öncesinde onları istismar ettiğine dair söylentiler vardı. Babam bu söylentileri duyunca geçen yıl onu İstanbul’a getirtmiş ve yakasına yapışarak ondan hesap sormuştu. Mikail hakkında çıkan tüm söylentileri yalanlayıp o iğrenç şeylerin hiçbirini yapmadığına babamı inandırmıştı. Mikail eğer Aksa’yı da taciz etmeseydi belki ben de ona inanabilirdim.

Lise zamanlarımızda Aksa’yla Elmas annenin yanına Diyarbakır’a gittiğimizde Mikail konaktan çıkmamaya başlamıştı. Ata binmek için Aksa’yla konaktan ayrılıp çiftliğe gitmiştik. Mikail bize eşlik ediyordu ve yol boyunca gözleriyle Aksa’yı taciz etmişti. O gün Aksa attan düştüğünde bileğini incitmişti. Mikail beni çiftlikteki ecza dolabından krem getirmem için göndermişti. Döndüğümde onları bıraktığım yerde bulamamıştım.

Etrafıma baktığımda Aksa’nın koşarak ahırdan çıktığını ve çok korktuğunu görmüştüm. O kadar çok korkmuştu ki burkulan ayağının üzerine basarak ahırdan fırlamıştı. Hemien arkasından Mikail çıkmıştı ve kanayan kafasını tutuyordu. Henüz Aksa bana hiçbir şey söylemeden Mikail yalanlarını sıralamaya başlamıştı. Aksa’nın bileğine bakmak için bacağını tuttuğunu ama kuzenimin her şeyi yanlış anladığını söylemişti.

Aksa ise korkuyla arkama saklanıp ağlayarak *gidelim* deyip durmuştu. O gün kaçarcasına çiftlikten çıkmış ve kimseye en küçük bir açıklama yapmadan apar topar İstanbul’a geri dönmüştük. Olanları babama anlatmamız gerektiğini söylememe rağmen Aksa bana izin vermemişti. Bizden on yaş büyük birinin sözlerine karşılık kimsenin ona inanmayacağını söyleyerek beni susturmuştu.

Aksa kendini Mikail’den koruyup ondan kurtulacak kadar şanslıydı. Eğer onun kafasına vurup zamanında oradan çıkmasaydı daha kötü şeyler

yaşanabilirdi. Mikail'in taciz ettiği tek kişinin Aksa olmadığını iyi biliyordum. O herif pisliğin tekiydi. Gurur bana onun ismini söylediğinde tepkisiz kalmıştım, öyle bir adamın ölmesi beni üzmezdi.

Hiç tepki vermemem Gurur'u şüphelendirdiği için gözlerini kısarak yüzümü incelemeye başladı. "Onun ölmesine üzülmediğine göre anlaşılan sen de o herifin nasıl biri olduğunu biliyorsun." Aklına gelenlerle ifadesi sertleşti. "Sana bir şey yaptı mı?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak içini rahatlatmaya çalıştım. "Bana bir şey yapmadı ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum."

Mikail'in bana elini sürmemesi Gurur'un rahat bir nefes almasını sağlamıştı. "Bu gece ölen herkes Mikail gibi olan adamlar. Özellikle bölge liderlerinin değer verdiği ama gerçekte ciğeri beş para etmeyen insanları seçtim. Onlar için sakın üzülme, her biri yaşarken çok korkunç şeyler yaptı." Direksiyonu sıkarken son derece ciddi bir şekilde gözlerime bakıyordu.

"Geçmişlerine derinlemesine indiğimde zorla alıkoyma, tecavüz ve çocuk istismarıyla karşılaştım. Nüfuslu ailelerden geldikleri için ceza bile almadan yaptıkları pisliklerden sıyrılmışlar." Gurur'un söylediklerinden sonra ne düşüneceğimi bilmez bir hâlde ona bakıyordum.

Gurur ise bende yarattığı karmaşanın farkında olmadan bana olanları anlatmaya devam ediyordu. Elinin tersiyle solgun yüzüme dokunup yanığımı okşamaya başladı, bunu beni sakinleştirmek için yaptığını biliyordum. "Bir tek Karun ve Duha'nın etrafında öldürecek bir adam bulamadım. O iki piçin yanında çalıştırdıkları adamlar bile fazla iyi ve düzgün insanlar." Yani diğerlerini gerçekten öldürmüştü.

Mikail gibi Gurur'un diğer kurbanlarının da ölmeyi hak ettiklerine emindim ama bu beni mutlu etmiyordu. Ölümlere sevinen biri değildim. Gurur elini yüzümden çekerken derin bir nefes aldı. "Tunus tüm adamlarının içinde en çok Kadem ve Uraz'a değer veriyor. Kadem'e dokunamazdım, o ve Bige fazla yakın." İçeriye biraz hava girsin diye camı açtı. "Ben de Uraz'ı seçtim."

Sertçe yutkundum. "Onu öldürdün mü?"

"Hayır, o çocuk gerçekten iyi biri ama Tunus onun öldüğünü düşünmeli." Kafamı iyice karıştırarak soğukça güldü. "Uraz'ın üzerinde ne varsa aldık ve sıfırdan başlangıç yapacağı bir ülkeye gönderdik."

Anlattığı çok normal bir şeymiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "O piçin hesabını parayla doldurdum, gittiği yerde rahat bir hayatı olacak. Geri dönerse bu sefer gerçekten onu öldüreceğimi bildiği için ülkeye adımını bile

atamaz.” Tüm bunları normalleştirerek anlatmıyor mu, çıldırma sebebim olacaktı.

Onaylamaz gözlerle dik dik ona bakıyordum. “Birini yerinden yurdundan mı ettin?”

Hayretler içinde kalmış gibi kaşlarını çatı. “Öldürseydim daha mı iyiydi?”

“Hayır ama ülkeden kovmak da doğru bir şey değil.”

“Hesabındaki sayısız parayla uçağa binerken hiç de üzgün değildi, puşt.”

“Ondan aldığın eşyaları ne yaptın?”

“Başka birinin üzerine yerleştirip Uraz diye Tunus’a yutturacağım.”

“Duha’ya gerçeği söyleyeceğim.”

“Seni gebertirim,” derken sinirden gülüyordu. “Şu hâle bak, karımız diye her şeyi anlatıyoruz ama o kalksın, bizi satsın.”

“Ben senin suç ortağın değilim.”

“Evet, öylesin küçük ördek.” Burnumun ucuna küçük bir fiske vururken sinirli görünmek için üstün bir çaba sarf ediyordu. “Biz seninle bir ekibiz, birimiz battığında diğeri de boğulur.”

Suratımı asarak kapıya doğru kayıp ondan uzaklaştım. “Ben boğulmak istemiyorum.”

Önüne dönüp arabayı çalıştırırken Gurur’un dudaklarında küçük bir tebessüm vardı. “Ben de boğulmana izin verecek bir adam değilim.”

Tekrar yola çıktığımızda, “Canım tatlı çekti,” diye sızlanmaya başladım. “Yemeği evde yeseydik bize tatlı yapardım.” Yemekten sonra tatlıya yumulduğumu iyi biliyordu.

Arabayı kullanırken telefonunu çıkarıp bir numarayı arayarak kulağına yasladı. “Yalçın, söyle oradaki şeflere, limonlu *cheesecake* yapsınlar.” Gülümseyerek arkama yaslandım. Hangi tatlıyı sevdiğimi bilmesini beklemiyordum.

Yolun kalanı ikimiz için de fazla sessiz geçmişti. Çantamdaki kulaklığı çıkarıp telefonuma takarak yol boyunca müzik dinlemiştim. Gurur ara ara beni kontrol edip önüne dönerek arabayı sürüyordu. Etrafında birçok korumanın olduğu bir restorana geldiğimizde Gurur uzanıp kulağımdaki kulaklığı çıkardı.

Nabzımı yoklar gibi sıcak gözlerle bakarken, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Burada olmak, bunun bir parçası olmak ve korktuğum tüm o insanlarla aynı masada bulunmak istemiyorum.”

Gurur bana duymak istediğim sözleri söylemedi veya beni eve göndermeye yanaşmadı. Bunun yerine önce kendi kemerini, daha sonra da benimkini açıp yönünü bana çevirdi. “Korktuğun tüm o insanların benden ödü kopuyor.”

Çenemi tutarak eğdiğim başımı yukarı kaldırdı ve çenemi yavaşça okşadı. “Farkında değilsin ama sen içerdeki tüm o insanlardan daha cesursun, hepsinin korktuğu biriyle her gün aynı odada kalıyorsun.” Bana restoranı gösterdi. “O ödlekle de aynı masaya oturabilirsin.”

“Bunları beni motive etmek için söylüyorsan...” Titreyen ellerimi kaldırıp ona gösterdim. “Hiç işe yaramıyor.”

Gurur elini çenemden çekip beni arabadan indirmek için farklı bir taktik uyguladı. “O restorana girersen sana yeşil erik alırım.”

“Bu sefer olmaz.” İnat ederek kollarımı göğsümde birleştirdim. “Beni hep böyle kandırıyorsun.”

“Siyah gül ister misin?”

“Hayır.”

“Şu çok sevdiğin Hindistan cevizli çikolatalara ne dersin?”

“Çocuk muyum ben, hayır tabii ki.”

Uzanıp arka koltuktaki ceketini alarak iç cebinden çek defterini çıkardı. “Ne kadar istiyorsun söyle.” Kahkaha attım.

Sesli gülerken başımı iki yana salladım. “Vereceğin hiçbir para beni bu arabadan indiremez.” Çek defterini camın önüne atıp arabadan indi. Hızlı bir şekilde arabanın etrafını dönüp kapımı açtığı anda hemen koltuğun kenarlarına yapıştım. “Bunu yaparsan...” Daha ben cümlemi bitirmeden Gurur kolumdan tuttuğu gibi zorla beni arabadan çıkardı. Saniyeler içinde beni sırtına atmasıyla isyan ettim. “Bu hiç adil değil!”

Tüm korumalarının gözleri önünde beni sırtında taşıyarak restorana götürmeye başlamıştı. “İnsan gibi sorduğumuzda kabul etseydin.”

“İnsan gibi sormadınız!”

“Hayvan gibi mi sorduk?”

“Seninle konuşmuyorum ben!”

“Farah,” derken gülüşüyle kulaklarımı şenlendirdi. “Bağırdığını sandığında bile aslında sesin çok kısık çıkıyor. Nefesini boşuna harcama derim.”

“Ben de çok şey söylüyorum ama beni dinleyen bir kocam yok.”

“Ulan sanki sen kocanı çok dinliyorsun!”

“Gurur bağırdığını sandığında bil ki gerçekten bağıırıyorsun,” diye sızlandıgımda tekrar gülüşünü duydum.

“Kocasına laf yetiştirecek kadar da büyümüş.” Bana çocuk muamelesi yapmasından öyle böyle nefret etmiyordum.

Gurur restoranın merdivenini çıktıkça sırtından baş aşağı sarkmaya devam ediyordum. Artık bunu rutin hâline getirdiğimiz için beni indirmesi için bağıırıp çağırmıyordum. Bunu daha önceleri yaptığında da hiç bağıırıp çırpınmazdım, kendi istemediği sürece beni indirmeyeceğini bilirdim. Yaptığım tek şey gözlüğüm düşmesin diye onu tutmaktı.

Sıcak hava beni karşılayınca içeri girdiğimizi anladım. Gurur birkaç dakika yürüyüp durduğunda, “Hepsi içeride mi?” diyen sesini duydum.

“Bige Hanım dışında hepsi burada.” Bir çuval gibi Gurur’un sırtından sarkarken kimseyi göremiyordum ama bu Ali’nin sesine benziyordu.

“Hımm.” Gurur düşünürcesine birkaç mırıltı çıkardı, anlaşılan beni yere indirmek gibi bir düşüncesi yoktu. “O süslü kuş bir yere geç kalmayacak kadar dakik biri. Başına bir iş gelmiş olmasın?”

“Evden geç çıktığı için gecikti, birazdan burada olur.”

“Madem öyle, misafirlerimizi bekletmeyelim.”

“Farah Hanım’ın ayağında bir sorun mu var?” diye sordu Ali. “Neden onu sırtında taşıyorsun?”

“Bıraktığım an kaçır.”

“Kaçmam, bırak beni,” dedim sakince.

“Yemezler güzelim,” diyerek yürümeye devam etti. “Seni senden daha iyi tanıyorum.”

“İçerideki herkesin gözleri önünde beni sırtında mı oraya götüreceksin? Çok ayıp.”

“Ne ayıbı ulan? Karımı ister sırtımda taşıyım ister kucağımda, o piçlere ne oluyor!”

“Ama bu çok barbarca.”

“Normalde çok kibarım değil mi, Farah Hanım?”

“Konuşmuyorum ben seninle.”

O keyifli gülüşünü duymak kalbimi hızlandırıyordu. “Bakalım kaç dakika sürecek.” Ona uzun süre küs kalmadığımı veya doğru düzgün trip atmadığımı iyi biliyordu.

Yerdeki fayansları sayarken düz bir koridordan geçtiğimizi anladım. Daha sonra farklı bir yere girmiş olmalıyız ki fayansların rengi ve şekli

değişmişti. İnsanların olduğu bir yerdeydik, hepsinin fısıltılarını duyabiliyordum. Gurur yavaşça beni yere indirdiğinde uzun süre onun sırtından sarktığım için başım dönmüştü. Dengemi koruyana kadar kolumu bırakmamıştı. Düşmeyeceğimden emin olunca kolumdaki elini çekti.

Gözlüğümü düzelterip dağılan saçlarımı yüzümden çektiğimden bir masanın yanında durduğumu gördüm. Omuzlarımdan kayan şalıma sarılacak kadar ürkmüştüm, masada birçok kişi vardı. Babam dâhil tüm bölge liderleri buradaydı ve çoğunun yanında bir kadın oturuyordu. Gurur ile ikimiz masanın en başında duruyorduk. Herkes gözlerini dikmiş bize bakarken Gurur'un arkasına saklanmamak için kendimi zor tutuyordum.

Gurur sandalyemi benim için çekerek oturmamı bekleyince derin bir nefes aldım. Sandalyeye oturduğumda o oturmadı. Sandalyemin arkasında dururken elini omzuma koyarak yönünü masadakilere çevirdi. "Öncelikle hoş geldiniz," dedi ve hemen sonra ekledi. "İki saniyeden daha uzun karıma bakıp onu tedirgin ederseniz gırtlığınızı sikerim!" Tüm gözler anında üzerimden çekilmişti.

Onlar bana bakmayınca onları daha rahat izleme fırsatı buldum. Sadece babam değil, Karun Kalender ve Duha Tunus da buradaydı. Bölge liderlerinden biri olmasına rağmen Asaf burada değildi. Bunun nedeni Gurur'un hakkında infaz kararı çıktığında, Asaf henüz bölge lideri değildi. Babası öldükten sonra onun yerine geçtiğinden bu masada olması gerekmiyordu.

Gurur'un abisi Şeref Kalender ve yengesi Güzin de buradaydı. Şeref bir bölge lideri olmamasına rağmen Gurur onları da buraya getirdiyse haklı bir sebebi olmalıydı. Bu masadaki herkes fazla gergin görünüyordu. İçerideki ölüm sessizliğini Bige kapıdan girerek böldü. Kahverengi saçları açıktı ve kâkülü kaşlarının üzerine kadar geliyordu.

V yaka mini bir elbise giydiği için sadece göğüslerinin kıvrımı değil, bacakları da dikkat çekiyordu. Yüksek topukluların üzerinde ustaca yürümesi hayranlık uyandırıyor. Bige Saka'nın dişil enerjisi gerçekten çok yüksekti. Bu kadının inkâr edilemez baskın bir aurası vardı. Bu tür ortamlara hep giriyormuş gibi rahat ve kendinden emin adımlar atıyordu. Dudaklarındaysa olmazsa olmazı kırmızı ruju vardı.

Bige'nin içeri girmesiyle Karun ayağa kalkıp ceketinin önünü ilikleyince tüm liderler göz göze geldi. Yeraltının tehlikeli adamlarından biri olan Karun'un önünde herkes ayağa kalkar, elini öperdi ancak Karun, bir tek karısının önünde ayağa kalkıp ceketinin önünü kapatırdı. Sadece bu hareketiyle bile kendi gibi olan adamlara eski karısına saygı duymaları gerektiğini göstermişti.

İkisi barıştı mı, bilmiyordum. En son resim sergisinde onları bir arada görmüştüm ve birbirlerine attıkları bakışlar fazla soğuktu. Boşandıkları ve devamında olanlar yüzünden araları açık diye biliyordum ama boşanmalarına rağmen Bige hâlâ Karun'un evinde yaşıyordu. *Saka ve Sanrı*'nın çetrefilli ilişkisini anlamak çok zordu.

Karun masadan ayrılıp Bige'ye doğru yürüdü. Mavi gözlerindeki işareti yakalamıştım. Bige'ye yaklaşırken gözleriyle onun düşen omuzlarını göstermişti. Mesajı alan Bige hemen omuzlarını dikleştirip kaybettiği öz güveni korudu. Bunu görünce Karun'un gözlerinde memnuniyet dolu bir ifade oluştu. Eski karısını bu masadakilere karşı hazırlıyordu.

Karun onun yanına gittiğinde ikisi kısık sesle bir süre kendi aralarında konuştu. Onları duyamasam da Karun'un Bige'yi bazı konularda uyardığını tahmin edebiliyordum. Daha sonra Karun onun elini tutarak onu masaya getirdi. Bige'nin sandalyesini çekip oturmasına yardım ettikten sonra masadakilere döndü. "Buradaki herkesin karımı tanıdığını varsayıyorum." Düz bir sesle konuşup sandalyesine yaslandı. "Bu yüzden tanışma faslına gerek yok."

"Karım mı?" Karun'un annesi Güzin Hanım rujlu dudaklarını büzerek, "Eski karım demek istedin sanırım?" diye onu düzeltti. Kadının ela gözleri tiksinti içinde Bige'ye bakıyordu. Gelininden hoşlanmadığı çok açıktı.

Annesini izlerken Karun'un omuzları gerildi. "Eski mi yoksa yeni mi olduğuna ben karar veririm." Bunları söylerken sesi fazla soğuktu. "Ona hâlâ karım diyorsam demek ki eski değil." Annesinin gözlerinin içine bakarak kolunu Bige'nin sandalyesinin arkasına koydu. Bu hareketi fazla sahipleniydi. Anlaşılan aralarındaki buzlar erimeye başlamıştı.

İlk kez Gurur'un abisi ve yengesiyle aynı ortamdaydım. Yengesinden çok abisini merak ettiğimden gözlerim Şeref Kalender'i buldu. Bu adam Gurur'a ateşten korkmayı öğrettiği için hissiz gözlerle onu izliyordum. Ona baktıkça Karun'un babasına ne kadar çok benzediğini daha iyi anlıyordum. Oğulları Çağrı ve Levent fiziksel olarak Güzin Hanım'a benziyordu ancak Karun babasının kopyasıydı. İkisinin de sert yüz hatları, kumral saçları ve mavi gözleri vardı.

İlerleyen yaşından dolayı Şeref'in saçlarına aklar düşmüş ve yüzündeki kırışıklıklar artmıştı ancak Karun onun gençliği gibiydi. Bu adam Gurur'dan parası için nefret ediyordu, peki ya oğlundan? Karun'dan nefret etmesinin sebebi neydi? Duyduğuma göre Şeref Kalender küçük kardeşi ve oğlunun hayatını zehretmişti. Gurur'a ateşten, Karun'aysa soğuktan korkmayı öğretmişti. Gurur hep yanardı, Karun da hep donardı.

Şimdi bile soğuk havalara rağmen Gurur bir gömlek ve pantolonla gezer, ceketini hiç giymezdi. Karun ise yazın bile ceketini çıkarmazdı çünkü hiç ısınmazdı. Şeref bu ikisine tam olarak ne yapmıştı?

Şeref Bey oğluna sataşarak masadaki gerginliği artırdı. “Madem onu hâlâ karın olarak görüyorsun...” diyerek gözlerini Bige’ye dikti. “Gelinimiz elimi öpsün de kocasının babasına hürmette kusur etmesin.” Havadaki atmosfer bir anda gerilmişti.

Buradaki herkes onlara bakmaya başlamıştı. Kalenderler arasındaki çatışmayı çok iyi bildikleri için Bige’nin Şeref’in elini öpüp öpmeyeceğini merak ediyorlardı. Şeref aynı teklifi Gurur’un karısına, yani bana yapamazdı. Buna kalkıştığında Gurur’un onun suratını dağıtacağını iyi bilirdi. Küçük kardeşinin ne denli arıza olduğunu bildiğinden kolay kolay Gurur’a veya bana sataşamazdı.

Bige ters gözlerle kayınbabasına bakarken omuzlarını dikleştirerek onun elini öpmeyeceğini gösterdi. Bunu gören Karun’un gergin vücudu gevşedi. Dudağının köşesi kıvrıldığında ukalaca babasının gözlerinin içine bakıyordu.

“Bana bile elini öptüren bir kadına elini öptüreceğini mi sanıyorsun?” İkinci kez karısını kendinden daha üstün göstermesini takdir etmiştim. Aralarında ne geçerse geçsin insanların yanında birbirlerini yüceltiyorlardı. “Benim karım kimsenin elini eteğini öpmez. Git dalkavuklarına öptür elini.”

Şeref Bey bozulan suratındaki ifadeyi gizleyemezken Güzin Hanım kaşlarını çatarak, “Karun!” diye onu uyardı. “İnsanların içinde babanla düzgün konuş.”

“Karşınızda çocuk yok, Güzin Hanım.” Bige onu tersleyerek oturuşunu dikleştirdi. “O sesiniz bir daha kocama yükselirse sonuçlarına katlanırsınız.” Karun gülüşünü saklamak için dudaklarını birbirine bastırırken Gurur yüksek sesle güldü.

“Daha şimdiden eğlenmeye başladım.” Bense her an bir aile çatışmasının içine sürükleneceğiz diye diken üstündeydim.

Bölge liderlerinden Sadri’nin hesap soran bakışları Gurur’u buldu. “Neden buradayız?”

Herkesin önünde bir kadeh beyaz şarap vardı ama Gurur dışında kimse içmiyordu. Masanın en başında yanımda oturan Gurur onların çırpınışlarından sadistçe bir zevk alıyordu. “Neden burada olmamalısınız?” diye sorarken yeşil gözlerinin hedefinde Sadri vardı. “Üç yıl önce tam olarak böyle bir masada değil miydiniz? Belki eskiyi yâd etmek istersiniz diye

düşündüm.” İnsanları korkutmaktan hoşlandığı için soğukça güldü. “Sahi siz üç yıl önce neden toplanmıştınız?” Sebebini çok iyi bilse de onları zorlamaya devam etti.

Masadaki kimseden çıt çıkmayınca hayrete düştüm. Söylentiler yalan değildi, tüm bölge liderleri Gurur’dan korkuyordu. Hepsi birbirine bakıp ona ne cevap vereceklerini düşünürken korkuları yüzlerine yansiyordu. Kimsenin bu konuda konuşmayacağını gören Karun nefesini bıkkınca verdi. “İnfazın için.” Bakışlarını amcasına çevirdi. “Sanki bilmiyorsun.”

“Demek infazım için?” Gurur sakince başını sallayarak tehlikeli gözlerini yeğenine dikti. “Peki, kimler onayladı infaz kararını?” Karun dâhil hepsi.

Ancak Karun diğerlerinden farklı olarak onu korumak için bunu yapmıştı. O dönem Gurur’un yerine daha yeni Kalender tahtına çıktığından diğer liderlerin gözüne batamazdı. Onlarla aynı oyu vermiş ve hemen ardından amcasını yurt dışına kaçırarak onu bu infazdan kurtarmıştı. Bence Gurur bu konuda Karun’a kızmamalıydı.

“Hepimiz onayladık.” Bunu söyleyen Duha’ydı. Karun ve Duha’nın da bu deliden korktuğunu görebiliyordum ama diğerleri gibi susmuyorlardı.

Şeref Bey kendini bu olayın dışında tutarak sinirli gözlerle Gurur’a baktı. Mavi gözlerindeki o yoğun kin beni endişelendiriyordu. “Ben kurulda bile değildim. Liderlerin yaptığı bir oylama için ben neden buradayım?”

Gurur bıyık altından gülerek onu izliyordu. “Sen farklı bir sebepten buradasın *abi*.” Ona bir şeyi hatırlatırcasına yüzünde derin bir ima vardı. “Senin sayende Kocaeli’ye küçük bir ziyaret yapmışken karşılığında sana teşekkür etmeyeyim mi?” Bige ile ikisi aynı arabadayken Şeref’in onlara saldırdığını duymuştum. Gurur bunun acısını abisinden çıkarmaya kararlıydı.

“Farah’ı eve gönder.” Babam daha fazla dayanamayıp sessizliğini bozdu. “Oylamada bile yoktu, kızım neden burada?”

“Evde sıkılayı,” diyen Gurur’a hayret ettim. Beni zorla buraya getirmişti!

Gurur korkudan ne kadar çok titrediğimi görünce masadaki elimi tuttu. Elimin üzerinde onun sıcak elini hissettiğimde boş bulunup irkildim. Gurur avucundaki elimi sıkarak sıcak bakan gözlerini bana dikti. “Sakin ol.” Gözlerime akın eden yaşları görünce kaskatı kesilerek, “Şşşş,” diye mırıldandı. Beni böyle bir ortama getirdiği için suçluluk duyduğunu biliyordum. Bunu gizlemeye çalışırken başını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Bakışları bana güven vermek ister gibi dostane bakıyordu. “Bugün bu masada saçının teline bile zarar gelmeyecek iki kadından birisin.” Tehlikeli bir şekilde güldü. “Aslında ikiniz dışında diğerlerinin belasını sikeceğim.”

Güçlkle bakışlarımı onun yeşillerine kenetleyip, “İkincisi kim?” diye sordum.

Gurur’un yengesi olduğu için diğer kadının kendisi olduğunu düşünen Güzin Hanım tam sevinmeye başlamıştı ki Gurur, “Orada oturuyor,” diyerek bana Bige’yi gösterdi. Bu sözlerle Güzin Hanım bozguna uğramıştı, Gurur ona ne olacağıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. Sadece abisinden değil, yengesinden de nefret ediyordu. Karı koca kim bilir ona neler yapmışlardı.

Garsonlar servis arabalarıyla içeri girince buradaki herkesin suratı kireç gibi solmuştu. Tuhaf bir şekilde gelen yemekler hepsini ürkütmüştü. Gurur ise arkasına yaslanmış, sırtarak onların yemeklere attıkları tedirgin bakışları izliyordu. “Yemeklerimiz de geldi.”

Yeşil gözlerinden geçen tehlikeyi herkesin gördüğüne emindim. “Damak zevkinize hitap etmesi için yemeklerle özellikle ilgilendim.” Herkes neden bu kadar korkmuştu? Yemeklerin içinde zehir mi vardı?

Çorba veya diğer alternatifler es geçilerek herkesin önüne doğrudan ana yemekler konuldu. Hepimizin önüne bir tabak et koymuşlardı. Garsonlar çekilince masadaki tüm gözler Gurur’u buldu. Bizim tabağımızda kırmızı et varken onun tabağındaki balık göze çarpıyordu. Bu da herkesi kendi tabağındaki et konusunda şüpheye düşürüyordu. Korku dolu gözlerle tabağındaki ete bakıp bununla ne yapacağımı düşünüyordum.

İçinde gerçekten zehir olabilir miydi?

Bu masada tabağındaki eti yemeye istekli olan sadece Bige vardı. Çatal ve bıçağa uzanınca Karun hemen onun elini tuttu. “Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum?”

Bige önce tabağına, daha sonra da Karun’a bakıp dudaklarını sarkıttı. “Ama bu et,” diye fısıldayıp olayı dramatize etmesini hayretle izledim. “Bir ısırık alayım, başka yemeyeceğim.” Karun’u ikna etmek için kendini acındırıp, “Anlamıyorsun, çok müşkül bir durumdayım,” dedi. “Bir parça diyorum ya, sadece bir parça yiyeyim, başka yemem.”

“Bige tut kendini.” Karun onun elini masanın altına koyarak yemesine izin vermedi. “Et konusundaki oburluğunu biliyorum ama bunu yiye-mezsın.”

“Tamam, yemeyeceğim, bırak elimi.” Kahve gözlerindeki inatçı bakış bunun tam tersini söylüyordu. “Ben iradesi güçlü bir kadını, yememi istemiyorsan yemem.”

Karun ona zerre kadar güvenmiyor olmalı ki kısık gözlerle Bige’ye bakıyordu. “O eti yersen geceyi hastanede geçireceğini temin ederim,” diye onu

tehdit etti. “Mideni yıkatmak için seni hastaneye götürmemi istemiyorsan sakın yeme.”

“Midemi yıkatacak kadar ne var bu ette?”

“Eve gidince anlatırım. Bir kez olsun koca sözü dinle ve yeme bunları.”

“Ben hep koca sözü dinliyorum bir kere.”

Karun’un kaşları kızgınlıkla çatıldı. “Say ulan bana bir tane! Şu zamana kadar sözümü dinlediğin tek bir konu söyle?”

Big e omuz silkerek onun bakışlarından kaçındı. “O kadar çok ki hiç aklıma gelmiyor,” diye homurdandığında Karun sinirden güler ek başını iki yana salladı.

“Tertemiz dövmek gerek seni.”

Duha eti kendinden uzaklaştırarak yüzünü buruşturdu. “Hiç aç değilim.” Yemeyeceğini belirterek inatçı bakışlarını Gurur’a çıkardı. “Bu yemeği başka zamana ertelese k olur mu? Kadem beni kız arkadaşıyla tanıştıracaktı, bunu kaçırmak istemiyorum.”

“Olur tabii.” Gurur gülümseyerek başını salladı. “Parçalarına ayrılmadan o sandalyeden kalkacağını düşünüyorsan kalkabilirsin.”

Duha’nın yüzündeki tüm kaslar seğirdi. “Bu ne demek lan şimdi?”

Gurur ne zaman giydiğini anlayamadığım ceketinin iç cebine uzandı. Cebinden küçük bir kumanda çıkararak bizlere gösterdi. “Hepinizin sandalyesinin döşemesinde vücut ısı nıza duyarlı bir bomba var.” Hepimiz sertçe yutkundüğümüzda yanımdaki akıl hastası güler ek başını salladı. “Big e ve Karun yerine oturduktan sonra tek bir düğmeyle aktif hâle getirdim. O bombaların kışınızdan patlamasını istiyorsanız kalkmayı deneyin.” Bir bombanın üstünde mi oturuyordum?

Masadaki herkesten yüz kızartıcı küfürler yükselirken neredeyse ağlayacaktım. “H-hiç kalkamayacak mıyız ayağa?”

Sorduğum soruya karşılık Gurur ayağa kalktı. “Benimkinde yok.” Güler ek tekrar yerine oturdu. “Ama siz kalkamazsınız.” Elim ayağım titrerken beni deli ederek hınzırca, “İstersen bir dene,” diyerek bana sataştı. Daha sonra masadakilere döndü. “Blöf yapıp yapmadığımı anlamak için siz de deneyebilirsiniz.”

Buradaki kimse bir akıl hastasını test etmek istemediğinden ayağa kalkmaya cesaret edemedi. “Allah’ın cezası psikopat!” Big e sinirle bağır sa da o bile ayağa kalkmaya korkuyordu. “Makyajımı tazelemem gerekirse ne halt edeceğim? Herkesin gözleri önünde yüzümü pudralayıp ruj mu süreyim!”

Bir bombanın üzerinde oturuyorken bu kadının tek düşündüğü makyajı mıydı?

Gurur ondan böyle bir çıkış bekliyormuş gibi yüksek sesle güldü. “Burada yapabilirsin, eminim buradakiler seni çok yadırgamaz.”

“Ama çantam arabada kaldı.” Bige buradaki herkesin sinirleriyle oynayarak ağlamaklı bir ifadeyle burnunu çekti. “Farkında olmadan dudaklarımı dişlediğim için rujun çoğunu emiyorum.” Bedbaht bir hâlde başını ellerinin arasına aldığı anda Karun dâhil herkes inanamayan gözlerle ona bakıyordu. “Kırmızı rujumu istiyorum!”

Duha deliye dönerek kaşlarını çatı. “Kıçımızda patlayacak bir bombanın üzerinde otururken tek derdin rujun mu?”

Bige agresif bir tutumla, “Evet!” diye ona bağırdığında Karun küfrederken Gurur adamlarına döndü.

“Buraya bak koçum.” Gülerek Bige’yi gösterdi. “Dışarı çıkıp yengenin çantasını getir.” Gurur, Bige’nin tuhafıklarına alışmış gibiydi. Birlikte yaptıkları o Kocaeli seyahatinde ne yaşadıklarını çok merak ediyordum.

Güzin Hanım sinirlenerek elini sertçe masaya vurdu. “Buradaki kimse onun rujuyla ilgilenmiyor! Bırak bu saçmalığı da şu bombaları imha et!”

“Ben ilgileniyorum.” Gurur kinaye barındıran bakışlarını yengesine kenetledi. “Kocan yüzünden onunla saldırıya uğradığımızda bile tek derdi kırmızı rujuydu.” Yüzünü ekşitti. “Kırmızı rujum deyip tutturacak tüm gece. Keyfimin içine limon sıkmasını istemiyorum, bu yüzden önceliğim onun rujunu getirmek.”

“Deli deliyi dakikasında bulurmuş!” diyen yaşlı adam Sadri’den başkası değildi. Karun’a bakıp ona Bige ve Gurur’u gösterdi. “Bu ikisini daha az yan yana getir.”

“Sana mı soracağım, lan!” Çenesinde bir kas seğirirken Karun sert bir sesle onu susturdu. “Kendi işine bak.”

Bige rahat durmayıp bu sefer de bölge lideri Sadri’ye sataştı. “Bana bir daha deli dersin ayağa kalkarım!” Bunu gerçekten yapacakmış gibi görünüyordu. “Kendimle birlikte hepinizi havaya uçurduğumda görürsünüz deliyi!” Hepimize gözdağı vererek saçlarını arkaya doğru savurdu. “O rapor gerçek değil!”

“Konumuz Kalender’in karısının tuhafıkları değil!” Haşım hırslı bakışlarını Gurur’a yöneltti. “Bizlerin kim olduğunu unutmuş olamazsın. Bu gece burada başımıza bir iş gelirse bundan sıyrılacağım mı sanıyorsun?”

“Çok da sikimde lan.” Gurur içkisini yudumlarken kimseyi zerre kadar umursamıyordu. “Yemeğinizi yiyin yoksa hepinizin kışında kocaman bir delik açılır.”

Karun yemeye yanaşmayarak bu işten sıyrılmaya çalıştı. “Akşamüzeri yemeği fazla kaçırmış olmalıyım.” Tabagı öne doğru iterek kendinden uzaklaştırdı. “Midemde bir lokma için bile yer yok.”

“Kalender Beyciğim ile aynı tokluğu yaşıyorum,” diyen Duha da yemeye yanaşmadı. “Hiç aç değilim.” Karun’un karşısında oturması bile onu kızdırıyordu, ikisinin arası açıktı.

Ben bu masadan nasıl kalkacağımı düşünürken Bige ve Karun kendi aralarında kısık bir sesle konuşuyorlardı. Kendilerini masadakilerden soyutlayıp alçak bir sesle koyu bir sohbete tutuşmuşlardı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama oldukça eğleniyor gibilerdi. “Oh, Allah muhabbetinizi artırsın.” Duha araya girip sinirli gözlerle ikisine bakmaya başladı. “Biz burada kışımızda ter dökerken sizin keyfinize diyecek yok.”

Ona bakmak bile Karun’u kızdırıyordu. “Senin kışından bize ne lan!”

Güzin Hanım gelini ve oğlunun az önceki keyifli sohbetlerine değinerek Karun’a baktı. “Şimdi gülüp eğlenmenin zamanı mı? Bu masada kaldıkça hepimiz sinirlenmeye başlıyoruz, bir de üstüne siz gülerек daha fazla canımızı sıkmayın.”

Bige kamyon arkası sözlerden birini kaynanasına söyleyip, “Yangın gör-seler akılları gidecek ama sorsan hepsi ateş,” dediğinde Karun tekrar güldü. Bunlar karı koca çok farklı bir kafadalardı.

Güzin Hanım’ın Bige’ye olan tahammülsüzlüğü yüzünün her zerresinden okunuyordu. “Haddini aşmaya başladın,” diye konuşup gelinini ikaz etti. “Kimi karşına aldığın hakkında zerre kadar fikrin yok!”

“Kimi karşıma aldığımı çok iyi biliyorum.” Bige belli belirsiz sırıttığında iki kadın meydan okuyan gözlerle birbirine bakıyordu. “Şu zamana kadar kimleri karşıma aldığımı bir bilseniz.” Omuzlarını dikleştirdi. “Hiçbiri artık yaşamıyor. Bence siz kimi karşınıza aldığınıza dikkat edin.”

Karun’un babası olaya müdahale ederek oğlunu hedef aldı. “Sustur karını.”

“Sen sustur karını.” Karun, babasının gözleri önünde kolunu Bige’nin omzuna koyarak arkasına yaslandı. “Benim karım susacağı yeri de konuşacağı zamanı da iyi bilir.”

Gurur onları izlerken uykusu gelmiş gibi esnedi. “Kendi aranızda tartışmayı bırakın.” Hepsini susturarak tüm dikkatleri üzerine çekti. “O kadar

hazırlık yaptım, karnınızı doyurun.” Bize zorla bu şeyleri yedirmeye kararlıydı!

Bölge liderlerinden Devrim’in karısı tabağını öne itti. “Ben hiç aç değilim.”

Karun’a büyük bir hayranlık duyduğunu iyi bildiğim Ragıp, “Canım bir şey yemek istemiyor,” dediğinde onun karısı da yemek istemedi.

“Diyetteyim, sadece salatayla besleniyorum.”

Karun’un annesi tiksinti dolu gözlerle tabağındaki ete bakıyordu. “Diyetisyenim bir süre bana yüksek kalorili şeyleri yasakladı.” Yapmacık bir üzüntüyle dudaklarını büzdü. “Bu masada yiyeceğim bir şey yok.”

Şeref Bey kin dolu gözlerle Gurur’a baktı, ona bir şeyi hatırlatmak istercesine bakışları manidardı. “Uzun zamandır vejetaryenim!” Tükürürcesine konuştuğunda neyi ima ettiyse bu Gurur’u güldürdü.

“Bilmez miyim.”

Buradaki herkes buldukları bir bahanenin arkasına saklanıp yemeyeceğini söyleyince Gurur bakışlarını bana çevirdi. “Bakalım güzel karım da sizinle aynı fikirde mi?” Dalga geçercesine konuşurken omzunun üzerinden beni izliyordu. Yeşil gözlerindeki ifade fazla şeytaniydi. “Sen de aç değilsin?”

Babam kırmak ister gibi dişlerini sıkarken masadaki eli yumruk olmuştu. “Kızımı rahat bırak!”

Beni kullanarak babamın canını sıkın Gurur açık bir şekilde ona meydan okuyordu. “Buraya gelip beni durdursana?” Babam yerinden kalkamazdı, kimse bunu yapamazdı. Birimiz ayağa kalkarsa hepimiz havaya uçardık. Benim burada olmam bile babamı o sandalyeye mahkûm ediyordu.

Gurur beni zorlayıp duygusuz bir şekilde tabağımı gösterdi. “Ye hadi.” Beni ne kadar korkuttuğunu iyi biliyordu ama bunu umursamıyormuş gibi davranıyordu. Tüm düşmanları bu masada olduğu için onların yanında bana karşı iyi niyet gösteremezdi.

“L-lütfen.” Sesim titrerken ona olan bakışlarım ağlamaklıydı. Bunun bir parçası değildim ve olmak da istemiyordum. Bu insanların arasında olmak bile beni korkutuyordu. “Ben senin tabağından yesem olur mu?” diye sordum kısıp bir sesle. “Tabii izin verirsen?”

Gurur’un yeşillerinde küçük bir yumuşama oldu ama bu çok kısa sürdü. Düşmanlarının yanında özellikle bana sert davranmaya çalışıyor, bu insanlara beni umursamadığını gösteriyordu. Gurur’un bana olan zaafını

anlarsa herkes onu köşeye sıkıştırmak için beni kullanmaya kalkıştı. Buna rağmen dayanamayıp tabağını benim önüme itti. “Karnını doyur.”

Rahat bir nefes aldığım da Gurur diğerlerine döndü fakat ifadesi fazla katıydı. “Sulu gözlü karıma küçük bir ayrıcalık tanımış olabilirim ama aynı şey sizin için geçerli değil.” Hepsinin önündeki yemeği gösterdi. “O tabaklardaki tüm et bitmeden kimse bu masadan kalkamaz.” Herkes buz keserek tabağına bakıyordu. İçine gerçekten zehir koymuş olabilir miydi?

Gurur buradakileri köşeye sıkıştırmaktan büyük bir haz alırken bakışlarını Şeref’e yöneltti. Ona olan tavrı alaycıydı. “Hadi *abi*.” Abi kısmını her defasında küfrederek gibi söylüyordu. “Yemeğe başlaman için seni teşvik etmeli miyim?”

Gurur güldüğünde yeşil gözlerinde kısa bir an yoğun bir acı görmüştüm ama bunu çok hızlı gizledi. “Daha iyi bir atmosfer olması için masaya birkaç mum getirtmemi ister misin?” Şeref’e bir şeyleri hatırlatmak ister gibi bakışları kinayeliydi. “Sen seversin mumları.” Karun’un kaskatı kesildiğini gördüm.

Şeref suskunluğunu korurken mavi gözlerinde zerre kadar pişmanlık yoktu. Aksine Gurur’a olan bakışları suçlayıcıydı. “Bu gece çok fazla düşman kazandın, Gurur.” Bu sözlerle açık bir şekilde onu tehdit ettiğini görebiliyordum. “Bu geceden sonra arkana kollasan iyi edersin.”

Karun ve Duha dışında tüm liderlerden onaylayan sesler çıkınca, “Siktiğim piçleri,” diyen Gurur onlardan zerre kadar korkmadan güldü. “Sanki daha önce dostummuşsunuz gibi davranmayı bırakın. Hepinizin bu masada olmasının nedeni daha önce beni öldürmeye çalışmanız değil mi? Değişen bir şey mi var?”

Bir adam Bige’nin çantasını getirip ona uzattığında Ragıp, “Sonsuza kadar bizi bu masada tutamazsın,” diyerek Gurur’a bir gerçeği hatırlattı. “Hepimizin arabasında ve telefonunda yerimizi gösteren vericiler var. Bizden haber alamadıklarında adamlarımız buraya damlar.” Bir dakika, hiçbirinin koruması burada yok muydu? Gurur’a bir kez daha hayret ettim. Tüm liderleri korumasız bir şekilde buraya getirtmesi hiç kolay değildi.

Bige çantasından küçük bir ayna çıkarıp kırmızı rujunu tazelerken Gurur omuzlarını dikleştirdi. “Gelsinler.” Ne onları ne de onların korumalarını tehdit olarak görüyordu. “Hepsi için yeteri kadar yerimiz var.”

Duha yerinde rahatsızca kıpırdandı fakat altındaki bombayı hatırlayınca küfrederek hareketsiz kaldı. “Tuvalete gitmem lazım!”

Balıktan bir lokma aldığımda fazla tatsız geldiği için suratımı astım. Bunu gören Gurur tabağımdaki balığa biraz tuz serpip limon sıkarken Duha'ya kapıyı gösterdi. "Git, sana engel olan yok."

"Lan oğlum sen bir dönsene artık tımarhanene!" Duha kızgınlıkla yumruğunu masaya geçirdi. "Altımdaki bombayı imha edecek tuşa bas da gideyim. Siktir, çok sıkıştım!"

Gurur balığı benim için tatlandırıp tabağı önüme ittikten sonra masadaki peçeteye uzandı. "Hepinizin sandalyesindeki bombalar birbirine bağlı. Biri ateşlenirse diğerleri de patlar. Birini durdurursam hepsi durur." Gülmemeye çalışarak Duha'ya döndü. "Hepinizi serbest bırakmak hiç içimden gelmiyor."

"Siktir git piç!" diye bağırdı Duha. "Altıma mı yapayım koyduğumun iti!"

"Yap oğlum." Gurur'un rahatlığı herkesi deli ediyordu. "Burada biz bizeyiz, kimse sana çok görmez."

Masadaki kadınlardan biri gözlerini büyüterek, "Ay burada mı yapacak!" diye hayrete düştü. "Her yeri kokutursa bu sandalyeden kalkmayacağımın garantisini veremem!"

Utançtan yüzü kızarmaya başlayan Duha, "Herkesin gözü önünde yapacak değilim!" diye sinirle soludu. "Kemal, söyle karına, kapatsın çenesini!"

"Düzgün davran kadına." Bige ona kızdıktan sonra dudaklarımı emerek sürdüğü ruju dudaklarına yedirdi. "Siz erkeklerin yediği haltlar yüzünden biz bu masadayız."

Duha tüm öfkesini Bige'den çıkarmak istercesine tahammülsüz gözlerle ona bakıyordu. "Sen orada ne yüzle konuşabiliyorsun?" Masadaki elini sıktı. "Senin yüzünden buradayım, lan!"

"Bana bağırp durma." Bige sakince konuşup kapağını kapattığı ruju çantasına attı. "Gurur beni kandırdığı için Karun ile ikiniz buradasınız." Tüm suçu Gurur'a atarak çantayı yere bıraktı. "Eve gidince açıklarım sana her şeyi."

Duha ona bakarken sıktığı dişlerinin arasından hırlar gibi bir ses çıkardı. "Tabii eve gidebilirsek!" Duha ikinci kez Bige'ye sesini yükseltince Karun'un mavilerine delici bir öfke yerleşti.

"Üçüncü kez ona sesini yükseltirsen siktığım patlayıcıları bile ayağa kalkıp suratını dağıtmama engel olamaz!"

İçerideki yoğun gerginlikten herkes birbirine çatacak yer ararken Duha sinirle soludu. “Siktir git lan!” dedi. “Kalktığında daha sen bana ulaşmadan havaya uçarsın.”

“Sen de öyle!” diye onu tehdit etti Karun. “Tüm düzenek birbirine bağlıysa burayı havaya uçurmaya bir kişinin ayağa kalkması yeter!”

Karun ve Duha hep olduğu gibi birbirlerine sataşmaya başlayınca Bige’nin ikisini kontrol ettiğini, daha sonra da tabağındaki ete yumulduğunu gördüm. Bu kadın gerçekten bir et canavarı olmalı ki etin zehirli olup olmadığını umursamadan onu yemeye başlamıştı. Henüz kimse onun bu yaptığını fark etmemişti ama ben hayretler içinde Bige’yi izliyordum. Hayır, bunlar normal bir insanın davranışları değildi.

Kim içinde zehir olduğunu düşündüğü bir eti yer ki?

Gurur balığı yemediğini görünce tabağını önüne çekip balığın kılçıklarını benim için temizledi. Bunu yapmadan önce masadakileri kontrol etmiş ve kimsenin ona bakmadığından emin olmuştu. Şu anda herkes Karun ve Duha arasındaki geçen laf dalaşını izliyordu. Gurur hızlıca balığın kılçıklarını ayıklayıp tabağı önüme bıraktı.

Gurur yoğun bir ilgiyle bana bakıp, “Karnını doyur, güzelim,” diye bana göz kırpınca tebessüm ederek çatala uzandım. Kimse ona bakmadığında bana karşı fazla iyiydi.

Karnımı doyurmaya başlamışken Bige’nin, “Gurur?” diyen sesiyle başımı kaldırdım. Boş tabağını göstererek gülümsedi. “Tadı çok güzeldi, bir tabak daha alabilir miyim?” Herkes sessizleşmiş, restoranın içi buz kesmişti.

Masadaki tüm gözler Bige’yi bulmuştu. Herkesin ona attığı şaşkın bakışlar çok komikti. Karun onun boş tabağına bakarken şoke olmuştu. Yüzü bembeyaz olurken önce tabağa, daha sonra da Bige’ye baktı. Bu hareketi birkaç kez tekrarlayıp en sonunda tekrar Bige’ye döndü. “Kimi yedin sen?” diye sorduğunda Bige sertçe yutkunurken ben kemiklerime kadar sarsıldım.

Kimi yedin de ne demekti?

Hızla Gurur’a döndüğümde bana yarım ağız gülerek arkasına yaslandı. Midemde yoğun bir bulantı hissederken masadaki etlere korku dolu gözlerle bakıyordum. Buradakiler zehirden korktukları için değil, insan eti olduğundan şüphe ettikleri için yemeye yanaşmamıştı! Damarlarımdaki tüm kan çekildi. Onlara böyle düşündüren neydi?

Gurur daha önce birilerine insan eti mi yedirdi?

Böyle bir şey yaşanmış olmalı ki herkes tabaktaki etin insan eti olacağını düşünmüştü. Bu masada böyle düşünmeyen bir tek Bige ile ikimiz vardık.

Bizler Gurur ve onun sapkın intikam anlayışını yeteri kadar bilmediğimiz için etin zehirli olabileceğini düşünmüştük. Buradakiler gibi insan eti ihtimali aklımıza bile gelmemiştir. Titremelerim artmıştı. Gurur'un bana göstermediği korkunç bir yüzü olabilirdi.

Karun'un ona *kimi yedin* diye sormasıyla Bige serseme dönmüştü. "Anlamadım?"

Onu uyarmasına rağmen Bige'nin o eti yemesi Karun'u deliye çevirmişti. Sinirden çenesinde bir kas seğirdi. "Yediğin o şey insan eti bile olabilir!"

Tıpkı benim gibi Bige de gerçeği idrak edince yutkunarak masadaki tabaklara döndü. Güzel yüzü bembeyaz olurken tek tek herkesin önündeki tabağa bakıyordu. İnsanlar onu izliyordu, o ise onların tabağındaki eti. İçinde yaşadığı karmaşanın boyutunu bilemezdim ancak hislerini ustaca gizlemeyi başardı. Yediği etten dolayı rahatsız mı hissetti yoksa keyfi yerinde miydi, bilemiyordum. Duygularını solan yüzüne yansıtmıyordu.

Hepimiz onun öğürüp kusmasını beklerken Bige derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Dudaklarına küçük bir gülümseme kondurarak Gurur'a boş tabağını gösterdi. "Bir tabak daha alabilir miyim?" dediğinde herkes küfrederken Gurur kahkaha attı.

Karun ise Bige'nin yamyamlığı karşısında ondan uzaklaşarak, "Siktir, manyak karı!" demişti.

Herkesin Bige hakkında fısıldayarak konuşması ve Karun'un ürkmüş gözlerle ona bakması çok komikti. Gurur, Bige'yi onların bakışlarından kurtarmak istercesine nefesini bezgince verdi. "Canım sıkılayı ve kabul edün, eğlenceli değulsunuz." Farkında olmadan yine Karadeniz ağzıyla konuşmaya başlamıştı ve bu çok tatlıydı.

Bölge liderlerinden Sadri kaşlarını çatı. "Buradan çıkınca üzerine tüm şarjörü boşalttığımda ne kadar eğlenceli insanlar olduğumuzu göreceksin!"

Gurur onu bir tehdit olarak görmediği için baygınca gözlerini devirdi. "Eminum yaparsun, Sadri Efendi," diye konuşup ona yaklaşan iri korumasına döndü. Uzun boylu dev gibi bir adam elindeki metal kutuyla Gurur'un yanına gelmişti.

"Abi," diye konuşup kutuyu masaya bıraktı. "İlaç saatin geçiyor."

Gurur içinde ilaçlarının olduğu kutuyu elinin tersiyle iterek, "Geçsun," dedi sakince. "Daha sonra kullanayım."

Kemal'in yanındaki sarışın kadın o tiz sesiyle kulaklarımızı tırmaladı. "Ne demek daha sonra kullanırım!" diye Gurur'a çıkıştı. "Zaten kafan kırık geziyorsun, bir de o ilaçları aksatırsan hiç çekilmezsin!"

Kadının ince sesi Duha'yı rahatsız ettiği için dişlerini sıkarak, "Kemal, sustur şu karını!" diye yüzünü buruşturdu. "Bok gibi paran var, şu karının ses tellerini yaptırmak aklına gelmiyor mu?"

Gurur'dan dolayı buradaki herkes çok sinirli olduğu için öfkelerini çıkaracak birilerini arıyordu. Kemal çatık kaşlarla Duha'ya bakarken tahammülsüzlüğü gözlerine yansıyor. "Karım değil, sevgilim lan!" Duha sürekli *Kemal sustur karını* dediği için Kemal cinnet geçirmek üzereydi. "Karım ve sevgilimi birbirinden ayırt edemeyecek kadar çok mu içtin!" Hem evliydi hem de sevgilisi mi vardı?

Bige abartılı bir şekilde öğürerek, "Midem bulandı," dedi. Bölge liderlerinden birine doğrudan sataşmayı sorun etmeyip kahve gözlerini yaşlı adama, yani Kemal'e dikti. "Ama yediğim etten değil, bu masadaki insanların şerefsizliklerinden." Karun'un kadını da tıpkı onun gibi fazla korkusuzdu.

Kemal karşılık olarak Bige'ye tam bir şey söyleyecekti ki Karun belindeki silahı çıkarıp sertçe masaya koydu. Bu apaçık tehdit karşısında Kemal dudaklarını birbirine bastırarak susmayı tercih etti. Karun ortalığı karıştırmaktan başka bir şey yapmayan Bige'yi de uyardı. "Rahat dur. Bu masadaki herkesi bana kırdırmak istemiyorsan rahat dur."

Gurur ayağa kalkarak arkasındaki korumaya bakınca adam başını sallayarak dışarı çıktı. Dışarı çıktı ama daha fazla adamla geri dönmüştü. Masanın diğer ucuna hepimizin görebileceği bir projeksiyon kuruldu. Gurur ellerini masaya bastırarak öne doğru eğildi. "Hayde biraz eğlenelim." Gerçeklikten uzak bir şekilde güldüğünde henüz bitmediğini anladım. "Gece daha yeni başlayı."

Gurur ikinci bir kumandayı eline aldığı anda Karun sigara paketini çıkardı. Çakmağı daha yeni çıkarmıştı ki masadaki herkes uyarı niteliğinde öksürünce Bige kahkaha attı. Karun o çakmağı yakarsa Gurur'un yapacakları herkesi korkutuyordu. Kimse onun yanında ateş yakmaya cesaret edemezdi. Karun bile endişelenerek Gurur'a çakmağı gösterdi. "Gözünü kapat lan, sigaramı yakacağım." Bige'nin kıkırtısı burada eğlenenin sadece o olduğunu gösteriyordu. Karun'un Gurur'dan korkması onu çok eğlendiriyordu.

Gurur kendinden beş ay küçük yeğenine bezgin gözlerle bakıyordu. "O kadarcık ateş beni rahatsız etmez."

"Emin misin?" diye sordu Duha. "Kriz geçirip bize saldırma ihtimalin de var."

Masadaki kadınlardan biri olan Beste Hanım ürkerek Karun'a döndü. "O çakmağı yakma," diye fısıldadı. Gurur duymasın diye kısıp bir sesle

konuştığını zannediyordu, oysaki buradaki herkes onu duyuyordu. Masada öne eğilip, “Ateş görünce kuduz köpekler gibi etrafına saldırdığını görenler var,” deyince kaşlarım çatıldı. Kimin kocasına köpek diyordu bu?

“Erkek görünce saldıranlardan daha iyi değil mi?” dediğimde buradaki-lerden daha şaşkındım, masadaki konuşmaya dâhil olmayı hiç düşünmüyordum. Kocam için kuduz köpek benzetmesi yapan kadına öldürmek ister gibi bakıyordum. “O dilini ağzının içinde tut, Beste Hanım.” Gözlerinin içine bakarken sesim fazla tehditkârdı. “Aksi takdirde bir daha konuşacak bir dilin olmayacak.”

Beste denen kadın yüksek sesle güldü. “Bak sen şu bey kızına,” diye beni küçümsedi. “Yanında baban ve deli kocan varken sen konuşur muydun?”

Tam ona gereken cevabı verecektim ki masadaki herkesin beni izlediğini fark ettim. Onların bana olan bakışları anksiyetemi tetiklediği için cesaretimi kırmıştı. Eğer beni izlediklerini daha geç görseydim belki o zaman Beste denen şu kadına ağzının payını verebilirdim ancak şimdi tek kelime edemiyordum. Herkes gözünü dikmiş bana bakarken karşılık vermek şöyle dursun, saklanacak yer arıyordum.

Beste denen kadının karşısında susup bakışlarımı kaçırmam Gurur’da büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bu masadaki herkes ondan korkarken benim de buradaki herkesten korkmam canını sıkmıştı. Gurur bakışlarını benden çekerek beni gözlerine yasakladı. Bunu görmek beni üzmüştü. Suratımı asarak, “Eve gitmek istiyorum,” derken sesim küskündü.

Gurur ısrarla beni görmezden gelerek adamlarına döndü. “Farah Hanım’ı evine götürün.”

“Kalacağım,” dedim inatlaşarak.

Gurur bana kötü hissettirerek omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ne istiyorsan onu yap.” Bunları söylerken bana hiç bakmıyordu.

Daha fazla dayanamayıp sinirlenerek ayağa kalktığımda herkesin korkudan ödünü koparmıştım. Sandalyelerimizdeki bombalar yüzünden kimse kalkamıyordu ama Gurur beni kızdırdığı için bunu yapmıştım. Kimse parlamayınca benim sandalyemde bomba olmadığını anlayıp tuttukları nefeslerini geri vermişlerdi. Gurur’un beni görmezden gelmesine o kadar sinirlenmişim ki açıkçası ayağa kalkarken bomba hiç aklıma gelmemişti.

Yürüyüp Beste Hanım’ın yanına gittim ve ensesindeki saçları kavrayıp kadının suratını masaya çarptım. Herkes hayretler içinde bana bakarken kadının yüzünü tabaktaki ete gömmüştüm. “Babam ve deli kocamın yanında

böyle şeyler yaptığımı da oluyor!” Başımı kaldırıp sinirli gözlerle Gurur’a baktım. “Şimdi oldu mu?” Benden yapmamı istediği şey tam olarak buydu!

Babam iri gözlerle bana bakarken Gurur’un dudağının kenarı yana doğru kıvrıldı. “İşte şimdi oldu.” Keyifli bir şekilde bana elini uzattı. “Buraya gel, Farah.”

“Şiddetten beslenen bir psikopatla odamı paylaşıyorum!” Homurdanarak yanına gidip sandalyeme oturdum. Bana isteğim dışında yaptırdığı şeylerden nefret ediyordum ama bunu neden yaptırdığını da biliyordum. İnsanların karşısında korkup kabuğuma çekilmek yerine onlara gerektiği gibi karşılık vermemi istiyordu.

Beste Hanım yüzünü silerken duyamadığım bir sesle bana kızıyordu. Gurur ise büyülenmiş ve etkilenmiş gözlerle beni izliyordu. “Bir isteğin var mı?” İsteddiği oldu ya, nasıl da hemen ilgi gösterirdi. İnsanların bizi izlediğini bildiğim için ona gülümsemek için kendimi zorlayıp başımı iki yana salladım.

Önüme döndüğümde bile Gurur yoğun bakışlarını benden çekmedi. Az önce tanık olduğu şeylerin etkisine girmiş bir hâlde soluksuz beni izliyordu. Onun bakışları kan akışımı hızlandırıp beni utandırdığı için, “Şey...” diye geveleyip konuyu farklı bir yere çekmeye çalıştım. “Yemeğimi bitirdim, bu gece tatlı yok mu?” Söyleyecek daha iyi bir şey aklıma gelmemiştii.

Sadece bakışlarıyla bile beni utandırmak Gurur’u eğlendirdiği için gülmemeye çalışarak yanaklarının içini dişledi. “Olmaz olur mu?” Yanında duran korumaya döndü. “Yengenin tatlısını getir, koçum.”

“Bildığımız tatlı mı?” diye sordu Duha.

“Evet,” dedi Gurur.

Duha’nın siyah gözleri kısıldı. “Basbayağı bildiğimiz şu şekerli tatlılardan mı?”

Gurur ona başını salladı. “Evet.”

Duha bu sefer de kaşlarını yukarı kaldırdı. “Normal tatlılardan mı bahsediyorsun?”

“Evet!” Gurur’un sesi şimdi daha sert çıkmıştı. “Derdin ne senin?”

“Şu hâle bak,” diye homurdandı Duha. “Karısını evcil hayvanı gibi eğitmiş, puşt,” dediğinde neyden bahsettiğini anlamadım. “Yemeğimi yedim, tatlı yok mu diyor.” Duha sinirlerimi bozarak meraklı bakışlarını Gurur’a çevirdi. “Şu işin tekniğini bana da söylesene? Elay’ı bir kez olsun böyle uysallaştıramadım.” Burada evcilleştirilen ben miydim? Neredeyse kahkaha atacaktım. Hiçbir şey bildikleri yoktu.

Dışarıdan bize bakan herkes Gurur'un beni kontrol ettiğini, yönlendirdiğini ve evcilleştirdiğini düşünebilirdi ancak durum tam tersiydi. Beni pasif gören ve Gurur'dan korkan bu insanlar ilişkimizin içyüzünü bilmiyordu. Aslında Gurur'a bir şeyler yaptıran, onu istediği noktaya çeken ve onu manipüle eden bendim. Başından beri Gurur'u ufak ufak işliyor, onun tüm sistemine sızıyordum. O bile onun üzerindeki etkimin farkında değildi. Dışarıda görünen ve gerçekte olan şeyler çok farklıydı.

Duha'nın benden evcil bir hayvan gibi bahsetmesiyle Gurur'un omuzları gerildi. Tam ayağa kalkacaktı ki Bige kaşığı alıp Duha'nın kafasına fırlattı. "Kadınlardan evcilleştirilmesi gereken hayvanlarmış gibi bahsetme!" Oturduğu sandalyeyi gösterdi. "Şimdi ayağa kalkarım görürsün!"

Alnına çarpan kaşıkla Duha inleyerek kafasını tuttu. "Şaka yapıyordum!"

"Kendi cinsin üzerinden şaka yap!" Bige onu tersledikten sonra tuzluğu alıp Gurur'un kafasına attı. "Sen de kızı sindirip durma!" Bige Saka'yı sevmediğimi söyleyemezdin.

Gurur son anda başını yana eğerek Bige'nin attığı tuzluktan kurtuldu. Bige'ye kızmak yerine sinirli bakan gözlerini Karun'a dikti. "Karının eline koluna sahip çık, insanlara bir şeyler fırlatıp durmasın."

Karun sıkıntıdan parmaklarının arasındaki çakmağı çevirirken sinirden güldü. "Ellerine ters kelepçe taksan bile o yine insanlara fırlatacak bir şeyler bulur," dedi ve ekledi. "Masada bir satır olmadığı için şanslısın." Bu sözlerden ne anlamalıydım? Bige daha önce Karun'a satır mı fırlatmıştı?

"Her neyse." Gurur ayağa kalktığında planının en can alıcı noktasına gelmiş gibi beni de ayağa kaldırdı.

Korkunç bir şey yapmak üzere olduğunu anladığım için, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Bir şey olduğu yok." Gurur beni ürkütmemek için yumuşak bir sesle konuşup üzerime eğildi. "Bundan gerisi uykunu kaçırarak türden şeyler." Yanımdaki korumalara döndü. "Onu eve götürün."

Endişe içinde babama baktığımda babam kendinden çok benim için korkuyordu. "Eve git, Farah," derken o da birazdan yaşanacakları görmemi istemiyordu. "Hiç burada olmamalıydın."

Tereddüt ederek yerimde hiç kıpırdamadım. Gidersem Gurur babama bir şey yapar mıydı? Başımı kaldırıp Gurur'a baktığımda yeşilleri fazla donuktu. "Lütfen," diye fısıldadım. "Babam eve sağ salim dönsün."

Gurur, ruhsuz gözlerle babama baktıktan sonra tekrar bana döndü. Bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordum çünkü fazla hissizdi. "Eve

git.” Bana söylediği tek şey bu olmuştu. Daha sonra adamlarına dönüp onlara beni gösterdi. “Onu eve götürün.”

Babam bakışlarıyla gitmem gerektiğini söyleyince hiç istememe rağmen kapıya yürüdüm. Restorandan çıktığımda Ali bana eşlik ediyordu. Binmem için arabanın kapısını açınca ona restoranı gösterdim. “İçeride ne yaşanacak?”

Ali bu konuda bir şey söylemeyeceğini gösterircesine dudaklarını birbirine bastırdı. İnat ederek arabaya binmediğimde derin bir nefes alarak bana doğru bir adım attı. “Babanız için endişelenmenize gerek yok. Gurur Bey’in bu geceki planında babanızı öldürmek yok.”

“Peki, ne yapacak?” İkinci kez ona restoranı gösterdim. “Orada neler yaşanacak?”

“Sizi korkutacak her şey,” dediğinde kemiklerime kadar ürktüm. Bunu gören Ali bana arabayı gösterdi. “İşte bu yüzden gitmeniz gerek, görecekle-
rinizi mideniz kaldırmaz.”

“Ama Bige de içeride.”

“Bige Hanım bu tür şeylerin içine doğmuş biri.” Ali gözlerimin içine bakarak, “Tavandan düşen parçalanmış insan uzuvları onu korkutmaz,” dedi. Yerimde sendelediğimde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. İçeride olan şey bu muydu? Ceset yağmuru mu?

Hemen arabaya binip kapıyı kapattım. Orada her ne yaşanacaksa artık bilmek istemiyordum. Gurur’un sadistçe intikam oyunları zihnimi kirletmeyecektim.

Gurur’un intikam anlayışı gerçekten hastalıklı derecede korkunçtu. Bu geceyle ilgili içimi rahatlatan tek şey seçtiği kurbanların hepsinin rezil insanlar olmasıydı.

Buraya gelirken Gurur bana kurbanları hakkında bilgi vermişti ve onların bazılarının tecavüzcü olduğunu söylemişti, bazıları da çocuk istismarında bulunmuş. Yine de böyle bir şeye gerek var mıydı? Onları farklı şekillerde de cezalandırabilirdi. Gurur hakkındaki birçok şeyi ısrarla görmezden geliyordum, onun nasıl biri olduğunu kabullenmek ondan korkup kaçmama neden olurdu.

Gurur’un düşmanlarından biri olmak istemezdim, intikam anlayışı kan dondurucuydu. Ve içimden bir ses bir gün düşman olacağımızı söylüyordu.

BÖLÜM 3

KAYGILI VE DARGIN

“**B**eni incitmeyeceğini o kadar çok söylüyordu ki sanki bunu bana değil, kendine aşıyordu.”

O korkunç gece hakkında Gurur ile hiç konuşmamıştık. Ben gittikten sonra restoranda neler yaşandığını ona hiç sormamıştım, o da bu konuda bana bir şey söylememiştir. Aramızda bir sorun çıkmaması için ikimiz de o gecenin konusunu açmıyorduk. Evliliğimizi olumsuz yönden etkileyecek her şeyden kaçınıyorduk. Birbirimizi üzecek şeylerden uzak duruyor ve bir şekilde evliliğimizi yürütüyorduk. Görünürde her şey yolundaydı.

Aramızda çıkan tek tartışma Gurur'un saldırganlığıydı ve buna da ben sebep oluyordum. Evden birileri canımı sıkınca hemen Gurur'a yetiştiriyordum. Sinirlenerek onların canına okuduğunda çok ileri gittiği için ona kızıyordum. Tabii o da bana karşılık verince yine tartışıyorduk ancak birbirimize bir saatten daha uzun küs kalamıyorduk.

Aradan geçen günler bile bizi bir adım ötesine taşımaya yetmemişti. Aramızdaki ilişki sanki hep yerinde sayıyordu, ikimizin arasında cinsel yaklaşma hiç yoktu. Bazı anlarda Gurur'u kıskırtmak için küçük girişimlerde bulunduğumu inkâr edemezdim. Bunlar gece uyurken daha kısa şeyler

giymek, havluyla banyodan çıkmak veya ona sırtışmak gibi küçük şeylerdi. Ancak Gurur sinir bozucu bir iradeyle tüm çabalarımı geri püskürtüyordu.

Beni karısı olarak değil, düşmanının kızı olarak gördüğünden bana elini bile sürmüyordu. Babamla işi bittiğinde hayatımdan çıkmayı düşündüğü için beni gerçek anlamda karısı yapmaktan kaçınıyordu. Kum torbasını geriye savuracak şiddette sert bir yumruk attığımda ter içinde kalmıştım. Son günlerde kocamı baştan çıkaracak bir yol bulamadıkça soluğu malikânenin sosyal tesislerinde alıyordum.

Üç yıl öncesine kadar buradan hiç çıkmazdım. Evdekiler beni hantal ve tembel bir kız olarak gördüğü için sosyal tesisleri kullanacağım akıllarına bile gelmezdi. Bu yüzden ben de her fırsatta malikânenen çıkıp bahçede yürüyüş yapıyormuş gibi davranarak gizlice buraya girerdim. Bir alt katta korumaların atış talimi yaptıkları salon bile vardı. Odamda geçirdiğim son üç yılı saymazsak dokuz yaşından beri alt kattaki salona defalarca inmiştim.

Babama çalışan ve benim çok sevdiğim bir koruma vardı. Adı Ferdi'ydi ve o benim sevdiğim tek korumaydı. Bir şeytan tarafından kaçırılıp bir ay boyunca rehin tutulduktan sonra bir türlü kendime gelememiştim. Bir gün benim için tekrar gelecekler korkusu aklımı kaçırmama neden olacaktı. Sık sık atış talimi yaptıkları salona giderdim ve uzun süre raftaki silahlara bakıp dururdum.

Ferdi abi bir gün beni orada yakalayınca kaçmama izin vermemişti. Çocuk ellerime bir silah tutuşturup bana hedefleri göstermişti. “Dene,” diyen sesini hâlâ duyar gibiyim. Tetiğe basmam için beni zorlamıştı ama attığım kurşun hedefin yakınından bile geçmemişti.

Ağlayarak silahı yere attığımda Ferdi abi karşımda diz çöküp omuzlarımı tutmuş ve “*Bir gün senin için geleceğinden korkuyorsan denemeyi bırakmalısın,*” demişti.

Benden uykuvarımı çalan ve beni bu kadar çok değiştiren şeyi çok iyi biliyordu. Gözlerimin içine bakarak, “*Bir köşeye saklanıp korktuğun şeylerin sana gelmesini bekleme, kendini hazırlayıp korkularının üzerine git,*” demişti. O günden sonra Ferdi abi bana silah kullanmayı ve kendimi savunmayı öğretmeye başlamıştı.

Bazen atış talimi yapardık bazense buraya, yani bir üst kata çıkıp savunma dersleri üzerinde çalışırdık. Tüm bunları gizlice yapardık, onun beni çalıştırdığını birilerinin bilmesini istememiştim. Bunu gizli tutmamın birçok nedeni vardı. Babam yetersiz biri olduğumu düşünürse benim yerime abim Caner'i veliahdı seçebilirdi. Böylece ben de onların karanlık dünyasının bir parçası olmazdım.

Korktuğum ve nefret ettiğim bir dünyanın parçası olmamak için kendimi her konuda pasif ve yetersiz göstermiştim. Ancak değişen hiçbir şey olmamıştı, hâlâ babamın bilindik tek veliahdı bendim. Sanki kaçtıkça daha çok bu kirli dünyanın içine çekiliyordum. Üstelik artık Ferdi abi de yoktu, babamı korumaya çalışırken bir saldırıda hayatını kaybetmişti.

Kum torbasına yeni bir yumruk atmaya hazırlanıyordum ki duyduğum adım sesleriyle hemen geriye çekildim. Aceleyle kum torbasından uzaklaşarak önceden çalıştırdığım koşu bandına bindim. Hafif ritimlerle koşarken gözlerim kapıdaydı. Gurur'un içeri girmesiyle şaşırdım, onun spor yapmak için malikânedeki tesisleri kullandığını bilmiyordum. Neden şaşıırıyorsam, evde egzersiz yapılacak tek yer burasıydı.

Yine de benden bir saat sonra uyanıp soluğu burada almasını beklemiyordum. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman altı vardı. Henüz saat çok erken olduğu için yeşil gözleri uykulu bakıyordu. Koşu bandında koştuğumu görünce esnemesini güçlükle bastırdı. "Her yerde seni arıyordum. Korumalar buraya girdiğini söylemeseydi dışarıda olduğunu düşünürdüm." Koşu bandına tuhaf gözlerle bakmaya başladı. "Sabahın köründe koşmak nereden çıktı?"

"Annem son günlerde domuz gibi yediğimi söyledi." Bu yalan değildi, annem dün bana gerçekten böyle bir şey söylemişti. "Benim için tuttuğu özel spor hocası bugün eve geliyormuş. O gelmeden biraz egzersiz yapayım dedim."

"Hımm." Gurur alıcı gözlerle baştan ayağa beni süzmeye başladığında yine derimin altı karıncalanmaya başlamıştı.

Yukarıdan sıkıca bağladığım saçlarımı, gözlüksüz gözlerimi ve bakmaktan keyif aldığı açık boynumu uzun süre izledi. Üzerimde sporcuların giydiği yarım atlet ve tayt vardı. Gurur'un gözleriye atletin açık yakasından taşan göğüslerimde, düz karnımda ve tayttan belli olan kalçalarımnda yoğun bir şekilde geziniyordu.

Edepsiz bakışlarıyla beni utandırırken gülmemeye çalışıyordu. "Ben vücudunda herhangi bir fazlalık göremiyorum." Başını omzuna doğru eğip bir kez daha beni süzdü. Bana yandan bir bakış atarken dudağında pis bir sırıtış vardı. "Her şey olması gerektiği gibi."

Utançtan az kalsın koşu bandından düşecektim. "Şunu keser misin?"

"Neyi?"

"Kalçama bakıyorsun."

Gözlerini kalçamdan güçlkle ayırıp kendine gelmek için başını iki yana salladı. Silkelenerek uyanmaya çalışır gibi bir hâli vardı. “Bakmıyordum.” Yalancı.

Sabah ereksiyonu dedikleri şeyle bakışıyordum. Gurur önündeki şişkinliğin farkında mıydı, bilmiyordum ama uzun süre o bölgeye bakmadım. Gurur bakışlarımı yakalamadan hemen önüme dönüp koşmaya devam ettim. Şu aptal kız oyununa son vermeyi düşündüğüm için eskisi gibi *o ne*, deyip ona sataşmadım. Bir şekilde ona her konuda bilgim olduğunu söylemenin bir yolunu bulmalıyım.

Gurur koşu bandının yanında durduğunda ellerimin üstü gözlerine ilişti. Gözlerindeki anlamayan ifadeyle başını kaldırdı. “Ellerine ne oldu senin?”

Düşük ritimlerle koştuğum için ellerime bakmayı sorun etmedim. Bir saate yakın yumruk attığımdan dolayı ellerimin üstü tahriş olmuştu. Dudaklarımı büzerek ona kum torbasını gösterdim. “Hep orada durduğu için denemek istedim ama beceremedim, canım çok yandı.”

“Ellerini sarmalıydın.” Gurur düğmeye basarak koşu bandını durdurdu. “Çıplak elle yumruk atmak akıllıca değil.” Kolumu tutarak beni bandın üstünden indirdi.

Etrafına bakınca raftaki bandajları gördü. Oraya doğru yürüdüğünde ne yapacağını çok iyi bildiğim için bakışlarım kapıyı buldu. Gurur’un arkasında gözü varmış gibi, “Kaçarsan canına okurum,” diye beni uyarması homurdanmama neden oldu. Bandajları aldıktan sonra yanıma geldi. “Ellerini uzat.”

Ellerimi arkama sakladım. “Bunu istemiyorum, yumruk atmak çok vahşi bir eylem.”

“Vahşi bir eylem mi?” Kafamın üstünde iki kulağım daha varmış gibi şaşkınca bana bakıyordu. “Biri sana vurduğunda ona böyle mi söyleyeceksin?” Başımı salladığımda yakışıklı yüzü gerildi. “Uzat şu ellerini.”

“Niye?”

“Altyapını görmek istiyorum.”

“İnşaat mıyım ben, ne altyapısı?”

“Farah uzatır mısın ellerini?”

“Hayır.”

“Uzat ulan şu ellerini!”

“Peki.” Ellerimi hemen ona uzattığımda boynundaki nabızı atmaya başladı. Bana olan bakışları fazla sertti.

“Bir daha peki dersen o dilini keserim.”

Başımı hızlıca salladım. “Peki, demem.”

Sinirden avucunun içindeki bandajları sıkıyordu. “Bu dememiş hâlin mi?” diye sorduğunda dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu görünce gülümseyerek elime uzandı. “Gerçekten dilini kesmeyeceğim, rahat ol.”

Ellerimi açıp bandajları sırasıyla avucuma sardı. Ellerimle işi bitince bana kum torbasını gösterdi. “Dene bakalım, nasıl yumruk attığını görmek istiyorum.” Yürüyüp kum torbasının yanında durarak hafifçe vurdum. Gurur hemen sağımda bana koçluk yaparken kaşları belli belirsiz çatılmıştı. “Daha sert.”

Bir öncekinden bir tık daha sert vursam da kum torbası yerinden bile kıpırdamadı. Gurur sabırlı olmaya çalışarak derin derin nefesler aldı. “Farah, insan gibi şu siktiğim şeye vurur musun?”

“Deniyorum.” Sızlanarak kolumu kaldırıp aynı düzeyde bir yumruk daha attım ve kum torbasında yaprak bile kıpırdamadı. Çok iş yapmışım gibi omzumu tutup kolumu esnetmeye çalıştım. “Bu sefer çok sert vurduğum için kolum ağrıdı.”

Gurur beni kum torbası niyetine yumruklamak ister gibi kızgın bakıyordu. “Sen buna sert vurmak mı diyorsun?” Bana olan öfkesini çıkarmak ister gibi yumruğunu kaldırıp kum torbasına geçirdi. Darbenin şiddetiyle kum torbası arkaya savruldu ve bana doğru gelip suratıma çarptı. Hadi ama!

Kalçamın üzerine küt diye düştüğümde acıyan burnumu tutarak hemen ayağa kalktım. “Seni babama söyleyeceğim!”

Kapıya doğru birkaç adım atmıştım ki Gurur yerinden hiç kıpırdamadan sadece kolunu uzattı ve ensemden yakalayıp beni yanına çekti. Başını eğip yüzüme bakarken yeşil gözlerinde hınzır parıltılar vardı. “Nereye kaçtığını sanıyorsun?” Parmaklarını kartal pençesi gibi enseme geçirip beni yerime çivilemişti.

Kısık gözlerle yüzümü izledi ama herhangi bir hasar bulamayınca alay etmeye başladı. “Güzel suratında bir sorun yok, babasının nazlı kızı.” Zorla beni karşısında durdurup bir adım geriye çekildi. “Bana şöyle en sağlamından birkaç yumruk atmadan hiçbir yere gitmiyorsun.”

Afallayarak gözlerimi büyüttüm. “Sana vurmamı mı istiyorsun?”

Gurur benden çok basit bir şey istemiş gibi beni bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. “Pratik yapıyoruz, Nemrut’un kızı, her şeyi abartmakta üstüne yok.” İkimizin arasındaki mesafeyi gösterip ona yaklaşmamı istedi. “Senin atacağın amatör yumruklar beni yerimden bile kıpırdatamaz.” Bence bundan bu kadar emin olmasındı.

Başlamamı isteyen bir hareket yaptı. “Hamleni yap.” Şeytan diyor ki o ukala suratının tam ortasına bir tane geçir ve yüzündeki küstah ifadeyi oradan sil!

Kendimi açık etmek için henüz çok erken olduğundan derin bir nefes alıp öfkeme hâkim oldum. Benden istediği gibi ona saldırıp vurmaya çalıştım ama aslında gerçek anlamda çaba göstermiyordum. Gurur bunu bilmediği için bu konuda çok uğraştığını sanıyordu. Ben ona vurmaya kalkıştıkça başını sağa sola çekiyor ya da yana doğru kayarak acemi saldırılarımı bertaraf ediyordu.

“Ama hep kaçıp durursan sana nasıl vurabilirim ki?” Koşup üzerine atladığımda onu sırtüstü düşürmüştüm. İkimiz yere düşerken son anda ellerimi başının arkasına koyarak kafasının zemine çarpmasına engel olmuştum.

Gurur boylu boyunca yere düştüğünde onun üzerindeydim. Ellerim başının altında olduğu için kollarım yüzünün iki yanında duruyordu. Üzerine atlarken saçlarımdaki kalem düştüğünden saçlarımda onun yüzüne dökülmüştü. İşin trajik yanı bacaklarım açık bir şekilde üzerinde oturduğum için sertliğini bacaklarımın arasında hissediyordum. Çok uygunsuz bir pozisyondaydık.

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, Gurur bu yakınlıkta yüzümü seyrederken sertçe yutkundu. “Çok tuhaf bir kızsın,” diye mırıldanıp başının altındaki ellerime değindi. “Beni düşürürken bile önceliğin beni korumak.” Bu onu hayrete düşürüyordu.

Gördüğüm en güzel yeşilleri kuşanan gözlerine bakarken iç çektim. “Ben seni incitemem, Gurur. Canını yakığımı düşündüğün anlarda bile ben seni korumanın yollarını ararım.”

Yeşil gözleri titreşirken içine çektiği nefes bile canını yakıyormuş gibi boğazı düğümlendi. Yanında duran ellerini kaldırıp belimi tuttuğunda bakışları özür diler gibiydi. Elinin altındaki tenim yanmaya başlamıştı.

“Ben seni inciteceğim, Farah.” Bana karşı işleyeceği günahın mahcubiyeti yakışıklı yüzüne nakşedilirken, “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Doğrudan olmasa da ben seni çok inciteceğim. Sana ait olan her şeyi yakıp yıkacağım ve bu da seni çok incitecek.” Ailemi bitirecek sevkıyattan bahsediyordu ve neyden bahsettiğini bildiğimi biliyordu.

Gözlerimi sızlatan yaşlar birbirini takip edip ardı ardına göz pınarlarıma yüklendi. Gözyaşlarıma direnerek ağlamadım. “Biliyorum.” Alçak bir sesle konuşurken yüzüne çarpan nefesimde bile ona yalvaran bir şeyler vardı. “Ve o gün geldiğinde bizim masalımız son bulacak, değil mi?”

İnkâr etmesini, hatta bu konuda beni oyalayıp kandırmasını bekledim. Ancak sevkiyatı bile öğrenmemi o sağlamışken yalanların ardına sığınmadı. “Evet,” diyerek canımı bir kez daha yaktı. “O gün geldiğinde seni özgür bırakacağım.” Bunlar duymaktan nefret ettiğim şeylerdi ama Gurur en başından beri bana karşı hep fazla açıktı.

Ne benimle evlenme amacını gizlemişti ne de bu evde olma amacını. Gurur belki de bir tek bana karşı bu kadar açık ve dürüsttü. Bense yalnızca ona dürüst değildim. Onu kandırmadığım tek bir anım bile yoktu ve bunu en başından beri yapıyordum. Kendimle ilgili doğruları ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, artık doğru zamanı da beklemiyordum çünkü bunun bir zamanı yoktu.

Sonuçları benim için ağır olsa da hepsini bir anda öğrenmeliydi. Bunu da her şeyin son bulacağı gün öğrenmeliydi. Nasıl olsa sevkiyattan sonra bir daha birbirimizin hayatında olmayacaktık. O gün öğrenmesi bana bir şey kaybettirmezdi, zaten o günden sonra onu görmeyecektim. Ne bana olan nefretini görecektim ne de öfkesini. Aramızdaki her şey sevkiyatta son bulacaktı.

Ben canımı yakan bir ayrılığı düşünürken Gurur’un aklından geçenler çok başkaydı. Dudaklarıma olan yoğun bakışları bile onun ne düşündüğünü anlamama yetiyordu. Kalbim tekledi. Beni öpmek istiyordu ama bunu yapmayacağını biliyordum. Beni öpmek için çıldırıyordu ancak tek bir öpücüğün bile işleri onun açısından karıştıracığını biliyordu.

Oynadığım masumiyet oyununun bana bazı avantajları olduğundan ben ona kıyasla daha şanslıydım. İstedğim her şeyi yapıyordum ve Gurur davranışlarına bir anlam yüklemiyordu. Bazı şeylerin farkında olmayacak kadar saf olduğumu düşünüyordu. Burnumu burnuna sürterek ona iyice yaklaştım. Masum gözlerle ona bakıp dudaklarını gösterdim.

“Öpeyim mi?”

Anında gerildi. Tutkudan uzak küçük öpücüklerime alışmıştı ama bu öpücüklerin onun üzerindeki etkisini bilmiyordum. İstese de bu yakınlıkta irislerine yerleşen beklentiye gizleyemiyordu. İlgisiz görünmeye çalışarak tek kaşını alaycı bir ifadeyle yukarı kaldırdı. “Benim üzerimde pratik mi yapıyorsun?”

Dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamazken, “Evet,” dedim dürüstçe. “İzlediğimiz o filmdeki kadın bu konuda çok iyiydi. Senin üzerinde pratik yaparak bir şeyleri öğrenmeye çalışıyorum.”

Aklına ne geldiyse kaşlarının kavisi belli belirsiz çatıldı. “Öğrendiğinde ne olacak?”

Ona kocaman gülümsedim. “Seninle ayrıldığımızda yeni kocam beni öperken ona daha iyi karşılık veririm.”

Bir anda beni altına aldığı anda sırtım soğuk zeminle buluştuğu için irkildim. Gurur yakıcı bir öfkeyle ve ağırlığıyla beni eziyordu. “Benden ayrılır ayrılmaz biriyle mi evlenmeyi düşünüyorsun?” Yüzünün her noktası bir anda değişmişti. Gözleri kısıldığında çenesini sıkıdığı için dişleri gıcırdıyordu. “Boşanır boşanmaz başka bir adamın kollarına mı atacaksın kendini?”

“Evet,” derken şaşkınca ona bakıyordum. “Bunda ne var ki herkes bunu yapıyor.”

“Kimse böyle yapmıyor, Farah!” Gür çıkan sesi irkilmeme neden olunca sakinleşmek için üstün bir çaba gösterdi. “Dinle!” Bir kez daha sesi kontrolü dışında yüksek çıkınca dudaklarını birbirine bastırdı. Beni ürkütmeden bazı şeyleri bana aşılama çalışıyordu. “Bir yakınımızın cenazesini kaldırdığımızda aileden birini evlendirmek için ne kadar bekleriz?”

Bu konuşmanın varacağı yeri merak ederek, “Kırkının çıkmasını bekleriz herhâlde,” dedim safça.

Beni istediği noktaya çekmenin memnuniyetiyle başını hafifçe salladı. “Gördün mü, cenazeden sonra bile düğün dernek kurmak için belli bir zamanın geçmesi gerekiyor.” Yeşil gözlerinin ardında oluşan o sinsi ışıltıyı gizlemeye çalışarak ciddiyetini korudu. “İnsanlar boşandığında da tekrar evlenmek için bekleme süreleri var.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Sen tam olarak ne biliyorsun ki?” Beni kandırdığını sanan bu işgüzar adama ne diyeceğimi bilemiyordum. Çocuk kandırır gibi beni yalanlarına inandırırken kınarcasına diliyle damağına vurdu. “Daha örf ve âdetlerimizi bilmiyorsun, bu nasıl cehalet?” Bunları söylerken Gurur’un gözleri haylazca parlıyordu. “Biz boşandıktan sonra tekrar evlenmen için önce o bekleme süresini doldurmalısın.”

“Bekleme süresi ne kadar?”

Gözlerinin kenarları hafifçe kısılırken gülmemeye çalışıyordu. “En az otuz yıl.”

Bu duyduklarıma inanamadığım için gözlerimi belerterek şaşkınca ona bakmaya başladım. “Yirmi beş yaşındayım, otuz yıl daha beklersem elli beş yaşında olurum. O zaman kim ne yapsın beni?”

Gurur’un dudağının köşesi seğirdi, ciddiyetini korumak için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Sen otuz yıllık bekleme süresini doldur, sonrasına bakarız.” Bana büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi alçak gönüllülükle

kendini gösterdi. “Hadi yine iyisin, kimse almazsa ikinci kez ben alırım seni.” Nankörün tekiymişim gibi suçlayıcı bir ifade takınmasına hayret ettim. “Böyle iyi bir kocan var, hiç değerini bilmiyorsun, Farah.”

Kendimi tutamayıp yüksek sesle gülmeye başladım. “Yiyesim var benim bu kocayı.” Çok sempatikti.

Karnımın üzerinde otururken başını geriye çekerek kendini ağırdan satmaya başladı. “Kendimi kimseye yedirmem.”

Ellerimi yere bastırıp öne atılarak onu sırtüstü yere düşürdüm ve hemen üzerine çıktım. Şimdi onun karnının üzerinde oturan bendim. Ona saldırıp boynunu ısırduğımda yüksek sesle güldü. “Yiyesim var derken ciddi miydin? Çekil ulan üzerimden.”

Beni itmeye çalışırken bile gülüyordu. Birbirimizle uğraşıp atışmayı çok seviyorduk. Gurur gülmeyi seven biriydi, benim yanımda hiç somurtmuyordu, daha doğrusu bunu yapamıyordu. Birlikteyken her defasında gülecek bir şeyler buluyorduk.

Boynunu çok sert ısırması olmalıym ki gülüşünün o hoş tınısı kayboldu ve boğazından çıkan kalın bir sesle inledi. Hemen başımı kaldırıp endişeli gözlerle ona bakmaya başladım. “Acıttım mı?”

Dağınık saçlarımin arasından Gurur’a baktığımda bakışları tamamen bana odaklanmıştı ve göz bebekleri büyümüştü. Yeşil gözlerindeki ifade derinleşmişti. Önce sorunun ne olduğunu anlamadım ama kasıklarının üzerine oturduğum için eşofmanını zorlayan sertliğini bacaklarımin arasında hissettim. Omurgama soğuk bir his yayıldı.

Boynunu ısıırken farkında olmadan onu tahrik etmişim. Yanlış bir pozisyonda yaptığım bir şey onun uyarılmasına neden olmuştu. İri elleri belimi iki yanından kavradığında soluğum kesildi. Aramızdaki çekime direnmeye çalışıyordu ancak işi hiç kolay değildi çünkü kasıklarının üzerindeydim. Uzandığı yerde başını hafifçe eğerek yüzüme baktığında terlemeye başlamıştı.

“Farah.” Hızlanan nefeslerinin arasından güçlkle konuşmuştu. “Yavaşça üzerimden kalkabilir misin?”

Kadın erkek fark etmez, insan vücudunun cinsel istek ve ihtiyaçları vardı. Böyle durumlarda hormonlarımızı kontrol edemediğimiz için dürtülerimizi bastıramazdık. Gurur son üç yıldır kimseyle cinsel ilişkiye girmemişti, bense tüm hayatım boyunca. Gurur yavaşça onun üzerinden kalkmamı istiyordu çünkü küçük bir sürtünme ona her şeyi yaptırabilirdi.

Aptalı oynamaya devam ederek hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yaptım. “Peki.” Benden istediği gibi ona sürtünmemeye çalışarak üzerinden kalktım.

Ayağa kalktığımda eşofmanını zorlayan o yere hiç bakmayıp kapıya yürüdüm. “Boynunu kopartacak kadar sert ısırmadım, yerde uzanmayı bırakıp benimle gel,” diye yalandan sızlandım. Bunları söylerken arkamı dönüp ona bakmıyordum. “Kahvaltıyı hazırlarken bana yardım etmelisin.”

Az önce uyarılmasına neden olduğum için arkamdaki kızgın sesini duydum. “Sabah sabah insanda kahvaltı edecek hâl mi bıraktın!”

“Anlamadım?”

Tam ona bakacaktım ki Gurur, “Sakın dönme!” diye hızlıca beni uyardı. Dönersem önündeki şişkinliği benden saklayamazdı. “Sen düz devam et, ben buradaki duşu kullanıp geliyorum.”

Durup kapıyla bakışmaya başladım. “Neden odamızdaki duşu kullanmıyorsun?”

“Bu hâlde dışarı çıkamam!”

“Ne var ki hâlinde?”

Sinirle ettiği küfürleri duyabiliyordum. “Çok acıktım, bana kuymak yapar mısın?” Beni buradan göndermek için farklı bir taktik deniyordu. “Kocan aç mı kalsın, Farah?”

Gülüşümü bastırarak kapıyı açtım. “Kocamın canı kuymak çektiyse hemenecik yaparım.” Daha fazla üzerine gitmeyip yanından ayrıldım. Onun kıvranımlarını görmeyi çok isterdim ama bunu yapmadım. Yavaş yavaş aptal kız rolünü bıraktığım için artık bu konularda Gurur’un sinirleriyle oynamıyordum.

Kahvaltıdan sonra Gurur, Ali ile çatı katındaki terasa çekilmişti. İş konuşacaklarını söyleyip benden onları rahatsız etmememi istemişti. Annemin benim için tuttuğu spor hocasıyla uğraşmaktan onları rahatsız edecek zamanımı yoktu. Hava çok soğuk olduğu için Erhan Bey bizi malikânenin büyük salonunda çalıştırıyordu. Bizi diyordum çünkü çalıştırdığı tek kişi ben değildim. Güya benim için buraya gelmişti ama annem ve Esvet de hemen onun programına dâhil olmuştu.

Hepimiz tayt ve atletle salonun ortasında şekilden şekle giriyorduk. Kılıç Aslan, İskender’in evde canı sıkılmasın diye onunla dışarı çıkmıştı. Nihat ve Zaza ise bir köşeye oturmuş, salondaki bu çılgınlığı izliyordu. Zaza, Esvet gibi bu tür egzersizleri sevmezdi. Elindeki silahı temizlerken baygın gözlerle

arada sırada bize bakıyordu. Nihat ise telefonunda şaka programları izliyordu.

Annem ve Esvet bana göre daha esnek oldukları için Erhan Bey'in gösterdiği ısınma hareketlerini kolayca yapıyorlardı. Ancak annemin deyişiyle kazık gibi olan ben ne eğiliyordum ne de bükülüyordum. Çok rahat kırk yaşında olan Erhan Bey'in ela gözleri umutsuz bir vakaya bakar gibi beni izliyordu. "Farah Hanım, parmak uçlarınız ayaklarınıza değecek şekilde öne eğilmelisiniz."

Üzerimde bir tayt varken yapamayacağım tek şey buydu. Arkamda Nihat ve önümde Erhan Bey vardı. Hangi tarafa dönsem buradaki birine kıcımlı gösterecektim. Affedersiniz ama kimsenin önünde eğilip arkamı çıkarmak istemiyordum. "Belimi incitmişim," diye bir bahane uydurdum. "Eğilemiyorum."

Annem ve Esvet'in maşallahı vardı, kimseyi umursamadan eğilip kalkıyorlardı. Erhan Bey yanıma gelip bana yardımcı olmaya çalıştı. "Belinizi zorlayacak bir hareket değil." Belimi tutmak için ellerini uzatmıştı ki Gurur'un içeri girmesiyle hemen adamdan uzaklaştım.

Annem bunu görünce nefes nefese yönünü Gurur'a çevirdi. "Sorun çıkarmak için geldiysen hemen git." Ellerini beline koyarak çenesini dikleştirdi. "Burada forma girmeye çalışıyoruz, senin kıskançlıklarını hiç çekemeyiz."

Daha içeri adımı attığı an karşılaştığı bu muameleyle Gurur neye uğradığını anlamadı. "Neyden bahsediyorsun, kaynana?" Olanları anlamak için önce bize sonra da Erhan Bey'e tuhaf gözlerle baktı.

Bugün spor hocasının geleceğini bildiğinden onun burada olmasını yadırgamadı. Yürüyüp tekli koltuğa yayılarak annemi şaşırttı. "Ben medeni biriyim, çalışmanıza engel olmayacağım." Cebindeki telefonu çıkarıp kendi hâlinde takılmaya başlaması çok şaşırtıcıydı. "Siz devam edin, benden yana sıkıntı yok."

Normalde bunu yapmayacaktım ama Gurur'un ne kadar medeni olduğunu görmek için Erhan Bey'in benden istediği hareketi yapmayı kabul ettim. Erhan Bey'in önüne geçerek ona arkamı döndüm. "Böyle mi yapacağım, hocam?" diye sorup ayak parmaklarıma dokunmak için eğilmeye kalkıştım.

"Sikeyim, öyle yapmayacaksın!" Daha ben yere eğilmeden Gurur bir hışımla ayağa kalkınca annemin gazap dolu bakışları onu buldu. Gurur yüzündeki öfkeyi gizlemeye çalışırken derin derin nefesler aldı. "Üşüyecek ondan şey ettim."

Etrafına bakıp koltuğun üzerinde duran Esvet'in ceketini aldı. Yanıma gelip ceketini belime bağlayarak kalçamı örtmesi neredeyse beni güldürecekti. Ceketin kollarını karnımdan sıkıca bağlayarak düğüm atmıştı.

"Kızın kalçası mı üşüyor, piç herif!" Annem ona çıkışarak üzerine gitmeye devam etti. "Üşüyorsa o ceketini ona giydir, kalçasına bağlama."

Gurur'un yüzü sertleşirken ters bakışlarını anneme çıkardı. "Karımın neresinin üşüdüğünden sana ne, kaynana!" demişti ki annemin de bir atlet ve dar bir taytla durduğunu görünce kısık bir sesle küfretti. "Ana kız delirtecek bunlar beni!" Nihat'a doğru yürüdüğünde Nihat gülmemeye çalışarak hemen ceketini çıkarıp Gurur'a uzattı.

Gurur annemin karşısında durup onun tüm itirazlarına rağmen zorla ceketini beline bağladı. Annem ona kızarak ondan kurtulmaya çalıştıkça Gurur onu zorlayıp ceketini çıkarmasına izin vermiyordu. "Sen de üşüteceksin, rahat dur!"

Sinirden gözü seğiren annem, "Defol git evimden, medeniyet görmemiş vahşi!" diye bağırıp Gurur'un bağladığı ceketini çıkarmaya çalıştı. Ancak Gurur hemen belindeki silahı çıkardığı gibi tavandaki avizeye doğrulttu.

"Onu çıkarırsan avizeni delik deşik ederim!" Annem anında ellerini ceketten çekmişti. Gurur ile zıtlarırsa milyon dolarlık avizesine ne olacağını iyi biliyordu.

Gurur'un bu salonda değer verdiği tek kişi annemle ikimizdik. Bu yüzden Esvet'e karışmayıp kalktığı koltuğa geri oturdu. Erhan Bey, tedirginlikle anneme Gurur'u gösterip, "Sorun çıkarmayacağına emin misiniz?" diye sordu. Daha şimdiden Gurur'dan korkmaya başlamıştı.

Annemin kızgın bakışları damadını bulunca Gurur teslim oluyormuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Hiç karışmayacağım, dediğim gibi ben medeni bir insanım." Buradan bakınca pek de öyle görünmüyordu.

Erhan Bey üçümüzün karşısında durup yeni direktiflerde bulundu. "Bacak kaslarımızı esnetmek için yere uzanıp yan dönelim hanımlar." Bu gerçekten gerekli miydi?

Annem ve Esvet yere serdikleri matların üzerine uzanınca mecburen ben de onlara uydum. Yan bir şekilde yere uzandığımızda Erhan Bey tepemizde dikilip bizi yönlendirmeye devam etti. "Bir ayağınızı kaldırıp indirin." Bu kadar mı?

Uzandığım yerde koluma yaslanırken sağ bacağımı yukarı kaldırıp indirmeye başladım. Her hareketle bacağımızı iyice ayırıyor, tekrar birleştiriyorduk. Gurur güya kalçamı kapatmıştı, şimdi de bacağımı açıp duruyordum. Üstelik bunu yaparken arkamı kapatan ceket açılıyor ve kalçamın

şeklini gösteriyordu. Gurur gittikçe spor hocasından nefret etmeye başladı için çatık kaşları neredeyse birleşmişti.

Kıskandığını gizlemek için benim sağlığını düşünüyormuş gibi davrandı ve sert yüz ifadesini yumuşatmaya çalıştı. “Farah sen bu hareketi yapma, bir yerini inciteceksin, güzelim.” Sakin olmaya çalışarak anneme döndü. “Sen de bu hareketler için fazla yaşlısın.”

Yaptırdığı botokslara rağmen annemin yüzü seğirirken siyah gözlerindeki öfkeyle Gurur’a bakıyordu. “Sen kime yaşlı diyorsun, hadsiz piç!”

“Anne kocama piç deyip durmaz mısın?”

“Söyle kocana, karışıp durmasın!”

“Karışmıyorum,” diye düzeltti Gurur. “Sağlığını düşünüyorum.” Daha sonra tehditkâr bakışlarını Erhan Bey’e çıkardı. “Bu ikisine daha usturuplu hareketler göstermen senin yararına olur.” Geldiğinden beri zavallı adamı tedirgin ediyordu.

Erhan Bey soğuk terler dökerek bize döndü. “Daha hafif hareketlerle başlayalım. Sırtüstü uzanın...” demişti ki daha cümlesini bitirmeden Gurur uyarı niteliğinde öksürünce Erhan Bey alnındaki teri sildi. “Ayağa kalkın lütfen.”

Üçümüz ayağa kalktık, annem her an Gurur’un üzerine adayabilirdi. İşimize karışıp durduğu için Gurur’u parçalamak istiyordu. Erhan Bey karışımızda durup kollarını yukarı kaldırdı, daha sonra kollarını yukarıda tutup sağa doğru eğildi. Bizden de aynısını yapmamızı isteyince onu taklit ettik. Şükürler olsun ki Gurur bu hareket için bize sorun çıkarmamıştı.

Birkaç kez sağa yaptığımız hareketi bu sefer de sol taraf için yaptık. Gurur’un telefonu çalınca bizi kontrol etti. Her şeyin yolunda olduğunu görünce telefonu kulağına yaslayarak dışarı çıktı. Gurur’un gittiğini görünce Erhan Bey bize hemen yeni bir hareket sundu. Yere sırtüstü uzanıp bir bacağımızı diz kapağımızdan tutup karnımıza kadar çekmemizi istiyordu.

Dizimizi kendimize her çektiğimizde yine alttan kalçamızın şekli belli olacaktı. Normalde annem bunu sorun etmezdi ama Gurur evdeyken bu harekederi yapmayı artık o da doğru bulmuyordu. “Emin misiniz, Erhan Bey?” Ona kapıyı gösterdi. “Damadımın nasıl biri olduğunu siz de görüyorsunuz. Buraya gelirse size yapacakları konusunda endişeliyim.”

Gurur’un yanında süt dökmüş kediye dönen adam, o gidince bizi eleştirmeye başlamıştı. “Böyle çağ dışı yobaz adamlara pabuç bırakmamalısınız, Demet Hanım.” Annemi kışkırtmaya başlayınca ağzım bir karış açıldı. “Spor bir sanattır, kimsenin sanatıma karışmasını istemiyorum. Damadınız

işime karışıp duracaksa bu evde bir dakika bile durmam.” Bu yürek yiyen herif niye Gurur buradayken sanatını savunmamıştı?

“Siktir git be!” diye ona çemkirdim. “Sen kime yobaz diyorsun, densiz herif!” Üzerine yürüdüğümde annem hemen araya girerek önümde dağ gibi dikilmişti.

Annem kolumu sıkıca tutarken özür dileyen bakışları Erhan Bey’in üzerindeydi. “Kızımın kusuruna bakmayın lütfen. Normalde ona küfrederseniz bile sesini çıkarmaz ama konu kocası olunca içinden Deccal çıkıyor.”

Çatık kaşlarla annemi önümden çekmeye çalıştım. “Anne çekil lütfen, bu herif Gurur’uma yobaz dedi!”

“Farah, kimse senin deli kocana bir şey demedi!” Annem fenalık geçirecekmiş bana bakarken suratı kıpkırmızı olmuştu. “Ördeğim sen niye böylesin?” Kafama bir tane geçirip canımı yaktı. “Yobaz demişse ne olmuş, sanki olmadığı bir şey!”

“Ne yani, Gurur yobaz mı?”

“Değil mi, Farah?”

“Değil, öyleyse bile bu herifin haddine mi onun hakkında konuşmak.”

“Allah’ım, deli çıkacağım bu kız yüzünden!” Annem beni tersleyerek Erhan Bey’in yanına gidip yalvar yakar onu kalmaya ikna etti. Pişkin herif bıraksak sanki gerçekten gidecekti de.

Tek bir ders için bizden dünyanın parasını alacaktı, bir de nazlanıp, “Bilemiyorum, Demet Hanım,” diyordu. Çenesini dikleştirip gururu incinmiş gibi davranması beni şoke ediyordu. “Bu şartlar altında çalışabilir miyim, bilmiyorum.” Ciddiyim, bu adam siktirip gidebilir miydi? Normalde küfürden hoşlanmazdım ama bu adamın kaprisleri ve annemi kendine yalvartması ağzımı bozmama neden oluyordu.

Annemin yoğun ısrarlarından sonra Erhan Bey trip atmaya bırakıp kaldığı yerden bizi çalıştırmaya devam etti. Sırtüstü uzanıp az önce bize söylediği hareketi yapmaya çalıştık. Bir ayağımı uzatırken diğer ayağımı dizimden büküp karnıma çekiyordum. Annem ve Esvet’in yaptığı gibi yapıyordum ancak ona kızdığım için kafayı bana takan Erhan Bey her hareketimde sorun buluyordu. Sürekli yanlış yaptığımı söyleyip beni zorluyordu.

Diz kapağımı karnıma degecek kadar kendime doğru çekmeme rağmen tepemde dikilip sinirlerimi bozmaya devam etti. “Yanlış yapıyorsunuz, Farah Hanım.” Ellerimle karnıma çektiğim dizimi gösterdi. “Biraz daha asılmalısınız.”

“Daha ne kadar asılabilirim ki?” diye sızlandım. “Biraz daha çekersen, dizim karnımı delecek.”

Kendiyle getirdiği pilates bandını bize verip, “Kalkmayın,” dedi. “Bandı ayağınıza geçirip bacağınızı yukarı kaldırarak esnetin. Her hareketle biraz daha yukarı kaldırın.”

Daha şimdiden eklemelerim sızlarken bandı ayağımın altına sabitledim ve esnek bandın yardımıyla bacağımı yukarı kaldırmaya çalıştım. “Diziniz bükülmeyecek şekilde, Farah Hanım.” Kafayı taktı bana.

Sırtüstü yerde uzanırken banda asılıp bacağımı dizimden bükmemeye çalışarak yukarı kaldırdım. Erhan Bey bacaklarımın arasına girip diz çöktü ve kaldırmaya çalıştığım ayağımı bileğinden yakaladı. “Hiç çaba göstermiyorsunuz.”

Güya bana yardım ediyordu ama bacağımı omzunun hizasında kaldırarak canımı yakmıştı. Acıyla inlediğimde küçük bir açıklamayla beni geçiştirdi. “Kasıklarınızda biraz yanma olacak ama kalıcı değil.” Bacağımı bu kadar büyük bir açıyla açmadan önce en azından ısınmama izin vermeliydi.

Erhan Bey bacaklarımın arasında dururken yukarı kaldırdığı bacağımı yere doğru eğiyor ve bu sefer daha büyük bir açıyla kaldırıyordu. “Ne halt ediyorsun, orospu çocuğu!” Gurur’un kükreyen sesini duyduğumuzda Erhan Bey irkilerek hemen ayağa kalktı.

“Ben işimi yapıyo...” dedi ama daha cümlesini tamamlamadan Gurur’un yumruğu onun suratında patladı.

Çattığı kaşları yüzünden alnındaki ince çizgiler belirirken Gurur onu hiç duymuyordu. Yere düşürdüğü adamın yakasına yapışıp yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Senin işin karıma haddinden fazla yaklaşmak değil!” Onu kendine doğru çekip suratına kafa atarak yüzünü kana buladı.

Hepimiz hemen ayağa kalkıp Gurur’u durdurmaya çalıştık ama onu Erhan Bey’in üzerinden çekemedik. Onu bacaklarımın arasında o pozisyonda görmek şuurunu yitirmesine neden olmuştu. Hayvani bir öfkeyle adama bir yumruk daha attığında Erhan Bey’in burnunu kırmıştı. Ne anemin bağırışları ne de Esver’in çırpınışları onu durdurabilirdi.

Nihat ve Zaza ise heyecanlı bir film izliyorlarmış gibi sırtarak bu olanları izliyordu! Sanki onlar da Erhan Bey’e sinir olmuştu. Gurur’un kıskançlığı ürkütücü ve tehlikeli bir boyuta ulaşmak üzereydi. Kontrolünü tamamen kaybederse Erhan Bey buradan sağ çıkamazdı. Daha şimdiden birkaç sert yumrukla adamın suratını kan içinde bırakmıştı.

Yaşanacak şeylerin korkusu aklımı başımdan aldığı için, “Yeter dur!” diye koluna yaptım. “Dur artık, onu öldüreceksin!”

Gurur başını hızla çevirip bir anda bana bakınca onun korkunç yüzüyle karşılaştım. Yüz hatları öfke ve ölümün kasvetiyle seğirirken sıkıdığı dişlerinin arasından, “Tüm bunları bu herifin altına yatmadan önce düşünecektin!” deyince sertçe yutkundum.

Bir anda zaman durmuş gibi salonun içi buz kesmişti. Bu cümleyi düşündüğüm anlamda söylemediğini, yere uzanmamdan bahsettiğini ve öfke anında yanlış kelimeler seçtiğini biliyordum. Neyi ne amaçla söylediğini biliyordum ama sözlerinin üzerimde korkunç bir etkisi vardı.

Onu bırakıp hemen kapıya yürüdüğümde Gurur’un arkamdan, “Sik keyim!” diyen kızgın sesini duydum. Peşimden gelirken aceleyle, “Farah, yemin ederim o anlamda söylemedim!” diye kendini açıklamaya çalıştı. “Öyle demek istemediğimi iyi biliyorsun!” Koşarak merdiveni çıkmaya başladığımda arkamdan, “Farah dinle!” diye bağırıp peşimden gelmeyi sürdürdü. “Beni yanlış anladın.”

Beni yakalamasına izin vermeden çatı katına çıkıp hemen kendimi banyoya kilitledim. Sadece otuz saniye sonra Gurur kapının diğer tarafındaydı. “Farah, özür dilerim.” Beni ne denli üzdüğünü iyi bildiği için sesi pişmanlık içinde çıkmıştı. “İnan ki o anlamda söylemedim.”

“Hangi anlamda söylediğinle ilgilenmiyorum.” Kapıya dik dik bakarken tek istediğim beni yalnız bırakmasıydı. “Daha ne dediğini bilmeyen bir şursuzsun!”

“Farah ne olur böyle yapma.” Alnını kapıya yasladığını ve bir elini kapıya bastırıldığını hissettim. “Doğru kelimeleri seçemeyecek kadar öfkeliydim. Orada demek istediğim şey o herifin yanında yere uzanmandı.” Bunu biliyordum. Sinirlendiğim tek şey kurduğu yanlış bir cümle değildi.

“Onun burnunu kırdın, Gurur ve suratı kan içinde!”

“Bana onu mu savunuyorsun?” Onun da gittikçe sinirlenmeye başladığını agresif çıkan sesinden anlayabiliyordum. “Başına gelenleri hak etti!”

“O kadarını hak etmedi!” Ne yazık ki hiç hak etmediğini söyleyemiyordum. Gurur’un tepkisini bilmesine rağmen benden uzak durmamıştı.

Gurur’un aldığı sinirli nefesleri duyabiliyordum. “Onu uyarmadığımı söyleyemezsin!” diye hırlarken sesi yine fazla gür çıkmıştı. “Siktiğim piçi seni yere yatırmak için gitmemi bekliyormuş!”

“Beni yere yatırmadı, yerde uzanıyordum!”

“Ve o senin dibindeydi!”

“Dibimde değildi, bacaklarımın arasındaydı.”

Yüz kızartıcı küfürler ederken, “Bu daha da kötü!” diye kızarak kapıya sertçe vurdu. “Herif karimin bacakları arasundadır, ben oraya durup alkış mi tutacaktım!” Hatırladıkça daha fazla sinirleniyordu ve sinirlendikçe şivesi değişiyordu.

“Yumruklaman da gerekmiyordu.”

“Az bile yaptım!”

“Zorba haydut!”

Küfreder gibi, “Nemrut’un kızı!” diye bağırdı.

“Laz hödüğü!”

“Çık ula dışarı!”

“Defol git odamdan!” Ben de ona bağırarak ayağımın ucuyla kapıya vurdum. “Dağ ayısı yobaz!”

“Kırdurmayasun şu kapıyı!” Kapı kolunu çekiştirerek açmaya çalıştı. “O siktiğim piçi bacağuni bir omzuna kadar açmış, sen de oni savun!”

“Hiçbir yerimi açmamıştı, üzerimde tayt vardı.”

“Giymeyeceksun bir daha o daracuk şeyleri!”

“Sana mı soracağım, ne istersem onu giyerim!”

“Ev erkek kaynakı ula, erkek kaynakı! Giymeyeceksun deduysem giymeyeceksun!”

“Defol git şuradan, sinirleniyorum artık!”

“Çık da yüzüme karşı sinurlen bakayım, Farah Hanum!”

“Çıkarım çıkmam, sana ne!”

“İnatçı çocuk!”

“Huysuz ihtiyar!”

“Gideyrum bu evden! Bu yaşta çoluk çocukla mı uğraşacağım! O piçi savunduğun için kendi ayaklarınla bağa gelip özür dilemedükçe de dönmeyeceğim!”

“Hem suçlusun hem de üstüne özür mü bekliyorsun?” Pişkinliğin bu kadarına pes doğrusu. “Özür falan dilemeyeceğim.”

“Oni göreceğüz, Farah Hanum,” dedikten sonra kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duydum. Gittiği gibi geri dönecekti, ayaklarına kapanıp ondan özür dilemeyecektim.

Gözlerimin altındaki morluklarla bakışırken içimden Gurur’a az sövmüyordum. Dengesiz herif dediğini yapmıştı ve gerçekten de evden gitmişti.

Duyduğuma göre Kalenderlerin malikânesine yerleşmişti. Gitmesinde bir sorun yoktu ama onun gidişinin üzerinden daha birkaç gün geçmeden sarkacım ortadan kaybolmuştu. Evin içinde casusları mı vardı, bilmiyordum ama sarkacımın Gurur'da olduğundan çok emindim.

Yanımda olmadığı için masal okuyarak beni uyutamazdı. Beni uyutan bir diğer faktörü ortadan kaldırıp ona gitmem için beni zorluyordu. *Kendi ayaklarıyla bana geleceksin*, derken benden sarkacımı alacağını tahmin bile edemezdim. İşi gücü bırakıp benimle uğraşan bir kocam vardı.

Tüm ekip arabalardan indiğimizde Kalenderlerin malikânesine bakıyorduk. Buraya sarkacımı almak için gelmiştim ama tek başıma evden çıkamamıştım. Her ne kadar kocamın ailesi olsalar da buraya yalnız gelmek istememiştim. Bizimkiler içeri girmeye yanaşmayarak bana devasa malikâneyi gösterdi. Eve girmemi istiyorlardı ama bunu yapacağımı hiç sanmıyordum.

Kılıç Aslan kolumdan hafifçe iterek beni yürümeye zorladı. "Gidip iste şu sarkacı, sen de uyu biz de."

Zaza esneyerek uykulu gözlerinin arasından sitemle bana bakıyordu. "Uyuyamayınca gece bizi niye uyandırırıyorsun? Ekip ruhu bu değil."

"Tam olarak bu." Homurdanarak korku dolu gözlerle karşımdaki görkemli malikâneye bakıyordum. "Babamı siz de duydunuz, her şeyi birlikte yapmalıyız. Birimiz uyuyamayınca diğerlerimiz de uyumamalı."

Nihat'm aklı hemen fesatlığa kaydığı için sırıttı. "Her şeyi birlikte yapacağız derken ne demek istiyorsun?" Ela gözleri kısıldığında dudaklarında pis bir gülüş belirdi. "Birimiz seviştiğinde diğerlerimizde mi onunla sevişecek?"

Esvet gülüşüne engel olamadı. "Grup mu yapacağız?" Kılıç, İskender ve Nihat'ı kafadan eleyip alıcı gözlerle önce beni, daha sonra Aksa'yı ve en sonunda da Zaza'yı süzdü. "Yeni deneyimlere açığım, kızlar."

Zaza dördümüzü uygunsuz bir vaziyette hayal etmiş olmalı ki midesi bulanmış gibi elini karnına bastırdı. "Senin açık olduğun her şeye kapalıyım."

Aksa ona Zaza ile ikimizi gösterip yüzünü buruşturdu. "Enseste karşıyım."

Esvet'in gözleri beni bulduğunda kollarımı çapraz bir şekilde göğsümün üzerinde birleştirdim. "Lütfen şaka yaptığını söyle." Sesim korkuyla çıkınca Esvet kahkahasıyla kulaklarımızı doldurdu.

"Çok tatlısın, Farah."

İskender uzaylı görmüş gibi dördümüze tuhaf gözlerle bakıyordu. "Siz kızlar kendi aranızda böyle şeyleri mi konuşursunuz?"

Zaza parmaklarını tarak gibi kullanıp kısa saçlarının arasından geçirirkti alaycı bakışlarını İskender'e dikti. "En azından siz erkekler gibi kadınları çekiştirmiyoruz."

Kılıç Aslan'ın ifadesi sertleşti. "Kadınları çekiştirmekten daha önemli işlerimiz var."

Nihat başıyla İskender'i gösterdi. "Onun sıkılmamasını sağlamak gibi."

İskender ne hatırladıysa beti benzi atmıştı. "Dün akşam beni pavyona götürdüler."

Kılıç'ın Nihat'a olan bakışları suçlayıcıydı. "Bunun fikriydi."

"Bir kadın üzerime kustu." İskender, kadının kusmuğunu hâlâ üzerinde hissediyormuş gibi temiz gömleğine baktı. "Biraz daha zorlasaydı iç organlarını bile üzerime çıkarabilirdi."

Nihat kınarcasına onu izlerken cık cık diye sesler çıkarıyordu. "Seni oraya bir kadınla yat diye götürdüm, ona mide bulandırıcı şeyler anlat diye değil."

Esvet gözlerini kısarak İskender'e yaklaştı. "Biriyle yattın mı peki?" Bu konuların meraklısıydı. "Onca zamandır hapisteymişsin, içeride kadın bulmak zordur."

İskender ondan uzaklaşarak gömleğinin yakasını düzeltti. "Pavyondan biriyle yatmayacağım."

Esvet mavi saçlarını parmağına dolarken sırtarak yine onun dibine kadar girdi. "Kriterlerini söyle, sana birini ayarlarım."

"Kimseyle yatmak istemiyorum."

"Kadın olmak zorunda değil ki eski sevgililerimden birini..."

İskender onu daha fazla konuşturmadan Esvet'i Kılıç'a doğru itti. "Git onunla uğraş!"

Kılıç, Esvet'in omuzlarını tutup onun yönünü Nihat'a doğru çevirdi ve omuzlarından hafifçe öne itti. "Kuzeninle uğraş."

Nihat gülerek kollarını iki yana açıp, "Gel kız buraya," dedi eğlenen bir sesle. "Sen ne yapacaksın onları, gel benimle uğraş."

Esvet'in gülüşü genişlerken Nihat'ın kollarının arasına girip dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Ay ne yapacağım onları, biz bize yeteriz."

"Esvet cüzdanımı çalarsan belanı sikerim! İki sarıldık diye rahat dur."

"Çalmıyordum, elim cebine gitmiş, alışkanlık işte." Herkes gülmeye başladıığında onları kendi hâline bırakıp malikâneye yürüdü.

Güvenlik kulübesinde duran iri adam beni tanımış olmalı ki hemen bahçe kapısını açtı. Bahçeye girince kendimi çok tuhaf hissettim, buraya ikinci kez geliyordum. İlk gelişim Gurur ve Leyla'nın nişanı içindi. O gün bir yabancı gibi buraya gelip onların nişanına katılmışım. Bugünse Gurur'un karısı sıfatıyla bu kapıdan içeri girmiştim.

Kaderin işleyişini anlamak kolay değildi.

Nişanları bahçede olduğu için malikâneye adım attıkça gözlerim bahçenin farklı noktalarında oyalanıyordu. Her adımımınla geçmiş gözlerimin önünde canlanıyordu. Gurur'un yeğenleriyle horon tepmesini, Leyla ile dans edişini ve babamla bu bahçede reyhani oynadığımızı hatırlıyordum. Gurur'un nişanlısına takı taktığımı bile anımsıyordum. Leyla'yla ilgili şeyleri hatırladıkça içim burkuluyordu. Sanki onun sevdiği adamı ve yaşaması gereken hayatı ondan çalmışım. Çoğu zaman böyle hissediyordum.

Sarışın bir hizmetçi kapıyı açıp beni içeriye buyur etmişti. Onu takip ederek çift kanatlı bir kapının önünde durdum. İçeri girdiğimde tüm aile kahvaltı masasındaydı. Benim gelişimle hepsi susup gözlerini bana dikmişti. Onların bakışları beni tedirgin ettiği için kapının önünde öylece duruyordum. Ne içeriye doğru bir adım atabiliyordum ne de arkaya.

Gurur'un tüm yeğenleri bu masadaydı, tabii Bige ve Kenan da buradaydı. Gurur ise sandalyesinde arkaya yaslanmış, beni buraya getirmenin hazzını yaşıyordu. Bugün buraya geleceğimden çok eminmiş gibi gözlerinde zafer parıltıları vardı. Sanki beni buna mecbur eden o değilmiş gibi davranıyordu.

Bige'nin bana olan bakışlarını yakaladım. Bazı yönlerden annemle birbirlerine çok benzedikleri için bana annemin gözleriyle bakıyordu. Bir kalemle tutturup özensizce topladığım saçlarıma, gözlerimdeki gözlüğe, üzerimdeki salaş kazağa ve kot pantolonuma dikkat kesilmişti. Kahverengi gözleri ayaklarımdaki spor ayakkabılarda bile oyalanmıştı. Ve hayır, Bige'nin bakışları rahatsız edici değildi, beni izlerken dudaklarında küçük bir tebessüm vardı.

Sanki beni sevimli buluyormuş gibi gözlerinin kahvesinde hoş bir parıltı belirdi. Modadan uzak zevkimi yadırgamıyor veya kınamıyordu. Onun bakışlarında bana kendimi kötü hissettirecek hiçbir şey yoktu. İki elti birbirimizden çok farklıydık, Bige Saka şık ve zarif bir kadındı. Bense asosyal ve annemin deyişiyle paspaldım.

Onların bana olan meraklı bakışları beni rahatsız ettiğinden sık sık başımı eğip ayaklarıma bakıyordum. "Hoş geldin, Farah." Bige bana gülümseyerek ayağa kalkıp yanıma geldi. Burada olmaktan ne kadar rahatsız

olduğumu anladığı için beni rahatlatmaya çalıştı. “Seni burada görmek çok güzel.”

Big e bir anda bana yaklaşıp sarıldığında ne yapacağımı bilemedim. Onu kendimden uzaklaştırmam hoş olmazdı, sarılışına karşılık vermemek de beni kaba gösterirdi. Ailem dışındaki kimseye kolay kolay yakınlık gösteremediğim için böyle temaslara hazırlıklı değildim. Kendimi zorlayarak sarılışına karşılık verdim. Ona çok kısa sarılıp hemen ondan ayrılmıştım.

Gülümsemeye çalışarak, “Hoş buldum,” dedim. “Nasılsın, Big e?”

“Teşekkür ederim, sen nasılsın?”

Masaya baktığımda dudağımdaki zoraki gülümseme silindi. Ben sanki burada hiç yokmuşum gibi Gurur önüne dönmüş, kahvaltısını yapıyordu. Başını çevirip bu tarafa hiç bakmıyordu. Tripli olması gereken kişi ben değil miydim? Sonuçta sarkacımı alıp beni buralara kadar getirten oydu. Kocam benden daha nazlıydı!

Melek tuhaf bir kıyafetin içinde yanıma gelip bana kocaman gülümsedi. “Hoş geldin, Farah yenge.” Uzanıp yanaklarıma sulu öpücükler bırakmaya başladığında bundan ne kadar çok rahatsız olduğumu gizlemeye çalıştım. Gurur ile aramızdaki sahte evliliği bilmesine rağmen bana sürekli yenge demesine alışamıyordum.

Melek’e tebessüm ettikten sonra masaya doğru yürüdüm. Herkes Gurur’un yanına gideceğimi beklerken benim adımlarım Karun’un yanında durdu. Bu evde bir tek onun yanında gerilmiyor veya korkmuyordum. Bunun tek nedeni Karun’a duyduğum sevgi değil, aynı zamanda benim için yaptıklarıydı. Gurur beni kaçırdığında Karun o kulübeye zamanında gelmeseydi belki de şimdiye yaşamıyor olacaktım. Ona hayatımı borçluydum.

Sandalyesinin yanında dururken beni izleyen adama içten bir şekilde gülümsedim. “Merhaba, Karun abi.” Habersiz gelmenin mahcubiyetiyle. “Kusura bakma, böyle destursuz gelmek zorunda kaldım,” dedim.

Karun’un mavi gözlerinde bir abinin sıcaklığı oluşurken belli belirsiz tebessüm etti. “Ne kusuru, Farah.” Nasıl biri olduğumu iyi bildiğinden beni korkutmamaya çalışıyordu. “Burası senin de evin, bunu biliyorsun. Geç otur, biz de kahvaltı yapıyorduk.”

Bakışlarım bir kez daha Gurur’u bulduğunda tüm keyfim kaçmıştı. Israrla beni yok sayıp kahvaltısını yapıyordu. Küçük adımlarla onun yanına giderken homurdanmadan duramadım. Pek de nazlıydı el oğlu! Gurur’un sandalyesinin yanında dikilip samimiyetten uzak bir sesle, “Özür dilerim,” dedim. Sarkacımı ondan geri alana kadar huyuna gitmeliydim.

Ekmeğine tereyağını sürerken fazla umursamazdı. “Ne için özür diliyorsun?” Bunu söylerken dönüp bana bakmamıştı bile.

Suçlu çocuklar gibi ayaklarıma bakarken sesim kısıldı. “Sana şey dediğim için...”

“Ney dediğin için?”

“Neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun?”

Gurur tereyağlı ekmeğini iştahla yerken omuzlarını kaldırıp indirdi. “En küçük bir fikrim bile yok.”

Sinirden tavana bakıp Allah’tan kendim için sabır istedikten sonra tekrar Gurur’a döndüm. “Özür diledim işte, eve dön artık.” Niye bu kadar uzatıyordu ki.

Kocam olacak öküz, taze gelinler gibi tripli bir şekilde bakışlarını ısrarla benden kaçırıyordu. “Dönmeyeceğim, önce ne için özür dilediğini söyle.”

Sinirlerime hâkim olmak için üstün bir çaba gösteriyordum. “Sana zorba bir haydut olduğunu söylediğim için özür dilerim.”

“O değuldur, diğer söylediğünden bahset.”

“O kadar şey söyledim ki hangi birinden bahsedeyim?”

“Ben de onu deyim, Farah Hanım.” Gurur ayağa kalkıp bana sırtım dönerek yürüdü. “O kadar şey söyledun ki hangi biri için özür dileyeceksun?”

Onu takip edip küçük adımlarla peşinden gitmeye başladım. “Hepsi için toplu bir özrü kabul etsen olmaz mı?”

Önümde yürürken dikleştirdiği omuzlarıyla bakışıyordum. “Olmaz ula, kalbimi kirdun. Doğru düzgün telafi etmelusun.”

Şaka gibiydi! Uzun kahvaltı masasının etrafında dönmeye başlamıştık. Masadakiler şaşkınlıkla bize bakarken biz onların etrafında dönüp duruyorduk. Gurur benden kaçmak için adımlarını hızlandırdıkça ona yetişmeye çalışıyordum. “Tamam, dur da hepsi için tek tek özür dileyeyim. Adımların büyük, sana yetişmekte güçlük çekiyorum.”

İnadıma daha büyük adımlar atmaya başladı. “Durmayacağım, biraz da sen koş benum peşimde.”

“Sen benim peşimde hiç koşmadın ki!”

“Önce sen benum peşimde koş bakayım, sonrasını düşünürüz.” Bige kahkaha attığında yanaklarım utançla kızardı. Kocamla rolleri değişmiştik!

Amacı beni peşinde koşturmaksa bunu gerçekten yapıyordu çünkü o öndeydi, ben de arkasında ilerliyordum. Artık sinirlenmeye başlıyordum.

“Masanın etrafında dönmekteki amacımızı söyler misin? Bu masa çok m. kutsal, neden onu tavaf ediyoruz?”

“Canım öyle isteyi.” Gurur masanın etrafında bir tur daha döndü ve tabii ben de onun peşinde.

“Başım döndü, lütfen durur musun?”

“Heç umurumda değil.” Bu iş böyle olmayacaktı.

Onun peşini bırakıp hızlı adımlarla kapının yanına geldim. Aramızdaki mesafeyi kontrol ettikten sonra kaşlarımı çatarak eğlenen gözlerine baktım. “Sana söylediğim tüm o şeyleri hak ettin! Hiçbiri için pişman değilim! Sarkacım kaybolmasaydı buraya bile gelmezdim! Özürmüş, yok sana özür!” Bunları söyledikten sonra koşarak hemen dışarı çıktım. Peşimden gelip beni yakalamasını istemiyordum.

Salonun kapısından uzaklaşırken Gurur’un gülererek, “Tekrar gelecek” dediğini duymuştum. Uyumak için sarkacıma ihtiyacım olduğunu bildiği için tekrar geleceğimi düşünüyordu. Hayır, uykusuzluktan kafayı sıyırsam bile ikinci kez bu adamın ayağına gelmeyecektim!

Bir Hafta Sonra

Evden birilerinin aradığını bildiğimden telefonlara bakmıyordum. Bir ruh gibi deniz kenarında yürürken gördüğüm halüsinasyonlar beni çıldırtmak üzereydi. Uykusuzluğun en korkunç yan etkilerinden birini yaşadığım için evde duramamış, gizlice dışarı çıkmıştım. Bir hafta olmasına rağmen Gurur eve dönmemişti ve sarkacımı da bana göndermemişti. İkinci kez ona gitmediğimden beni uyutan tek şeyi vermeye yanaşmıyordu.

İlk iki gün hiç uyuyamamıştım. Kırk sekiz saat boyunca gözümü bile kırpmamıştım. Uykusuzluk canıma tak etmesine rağmen bir türlü uyuyamamıştım. Annem ve babam bu duruma dayanamayıp Gurur ile konuşacaklarını söylemişti ama buna izin vermemiştim. Ailemden kimse o herifin ayağına gitmeyecekti. Buna şiddetle karşı çıktığımda babam son çare olarak beni narkozla uyutmuştu.

Narkozla uyumanın benim için ağır sonuçları oluyordu. Ne zaman narkoz alsam uyandığımda sersem gibi oluyordum. Midem bulanıyor, sık sık kusuyor ve çoğu zaman ne yaptığımı bilmeyecek kadar kendimden geçiyordum. Narkoz aldığımda günün çoğunu uyuşturulmuş gibi geçiriyordum. Sarkacım olmadan geçirdiğim beşinci gecenin sabahında narkoz almayı da bırakmıştım. Son iki gündür hiç uyumamıştım.

Bu son bir haftadır Gurur bana ne yaşattığını hayal bile edemezdi. Uyu-yamadıkça uyku problemimin kaynağına iniyordum ve o kaynak halüsinasyonla dönüşüp canıma okuyordu. Her yerde derisi yanmış bir adam ve siyah bir köpek görmeye başladığım için aklımı kaybedecektim. Olur olmadık her anda onları görüyor, kendimi parmaklıkların ardında buluyordum.

Deniz kenarında yürürken yanımda geçen tek tük insanın bana attığı tuhaf bakışları görebiliyordum. Uyuyamadığım için gözlerim kan çanağına dönmüştü ve gözlerimin altı morarmıştı. Tenim solmuş, dudaklarım kurumuştum. Baygın bakıyor ve uyuşuk adımlar atıyordum. Beni görenler muhtemelen bir bağımlı olduğumu düşünüp yadırgıyor veya kınıyordu. Çoğu da acıyan gözlerle bana bakıyordu.

Boş bir banka yorgunca oturduğumda elimde sıkıştığım telefon bir kez daha çaldı. Yeni bir halüsinasyonun gazabına uğramadan, “Ben iyiyim baba,” diyerek telefonu açtım. “Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Yanında annem olmalı ki arkadan endişeli sesini duyabiliyordum ama babamın sesi daha baskındı. “Farah, o hâlde yanına hiç koruma almadan dışarı çıkamazsın!” Yürümekte bile zorlandığımı bildiği için çok korkmuş olmalıydı. “Yerini söyle, seni almaları için birilerini göndereceğim.”

“Lütfen bunu yapma.” Banka uzanıp gökyüzünü izlemeye başladım. “Eve döneceğim ama öncesinde biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Farah’ım, benim güzel kızım, sen benim yüreğime mi indireceksin?” diyen sesi yalvarır gibi çıkmıştı. “O hâlde tek başına dışarıda olmamalıydın. Yerini söyle, geleyim yanına.”

“Baba lütfen dur artık.” Gözlerimden birbiri ardına yaşlar akarken vücudumdaki titremeyi kontrol edemiyordum. Gerçek anlamda bir bağımlıya benziyordum. “Her şey üstüme üstüme geliyor, biraz nefes almaya ihtiyacım var. Beni bulmaya çalışma ya da adamlarını peşime takma. Senden tek istediğim birkaç saat beni yalnız bırakman,” dedikten sonra aramayı sonlandırıp telefonu hepten kapattım.

Ayaklarım bankın kenarında taşarken sırtüstü uzandığım yerde mavi gökyüzünü izliyordum. Islak kirpiklerimi kapattığımda bile bir gram uyku gözlerime uğramıyordu. Çok fazla üşüdüğüm için titriyordum. Evden can havliyle çıktığım için üzerime hiçbir şey almamıştım. Çantamı bile almamıştım, yanımda olan tek şey telefonumdu.

Birinin gölgesini üzerimde hissettiğimde yumduğum gözlerimi araladım. Tepemde dikilen adama sarhoş gözlerle bakarken onun neden burada olduğunu anlayacak durumda değildim. Uykusuzluğun bana yaşattığı sarsıntıdan dolayı Sonat’ın burada olma sebebini derinlemesine

düşünemiyordum. Onunla ilk kez burada ve bu bankta karşılaşmıştık. Belki de buraya sık gelen biriydi.

Tepemde dikilirken uykusuzluktan baygın bakan gözlerime ve gözlerimin altındaki koyu halkalara bakıyordu. “Sarhoş veya bağımlı mısın?” Anlamaya çalışarak kahve gözlerini kıstı. “Hangisisin?” Oradan bakınca ikisinden biri gibi görünüyor olmalıydım.

Güçlkle oturup kenara kayarak ona bankta oturacağı alan açtım. Eğdiğim başımı ellerimin arasına alıp sıkarken sesim iniltiyle çıkmıştı. “Sarhoş olsam ne yapardınız?” Uykusuzluk bende baş ağrısı yapıyordu.

“Ayılman için bir kahve getirirdim,” diyen sesini duydum.

“Bağımlı olsaydım ne yapardınız?”

“Kurtulman için gereken her şeyi.”

“Neden?” Başımı kaldırıp yorgun gözlerle ona baksam da neyin peşinde olduğunu anlayamıyordum. “Beni tanımıyorsunuz bile, neden tanımadığınız birine yardım edesiniz ki?”

Titreyişlerime kayıtsız kalamadığı için üzerindeki siyah ceketini çıkardı. “Birine yardım etmek için onu tanımak gerekmiyor.” Giymem için ceketini tutunca onu geri çevirmedim. Çok üşüdüğümünden teşekkür ederek ceketini giymiştim. Cekete sinen sigara ve parfümünün kokusunu soluyordum. Sırtımı banka yasladım, kısık gözlerini üzerimden çekmiyordu. “Ne bu hâlin? Neyin var?”

Gurur yüzünden bu hâlde olduğum için gözlerimin ardı sızlayınca başımı gökyüzüne kaldırıp ağlamamaya çalıştım. “Uyuyamıyorum.” Gözyaşlarımı tutabildim ama ağlamaklı çıkan sesim için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. “Çok uykum var ama uyuyamıyorum.”

“Uyku problemin mi var?”

“Benim birçok problemim var.” Gökyüzünü izlemeyi bırakıp gözlerimi karşımdaki denizin hırçın dalgalarına diktim. “Bazen sadece yok olmak istersin.”

İşi muzırlığa dökerek bakışlarımın odağında olan denizi gösterdi. “Atlamayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, bu tür şeylere meylim yok.” Öylesine bir şeyden bahseder gibi ince omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Yaşamayı seviyorum.”

Sonat sessizlik içinde beni dinlerken yüzündeki duygusal dalgalanmayı gördüm. “Yaşamak,” diye mırıldanırken sesi iç çeker gibiydi. “Güzel bir şey olsa gerek.”

İçime bir kasvet çöreklediğinde artık bakışlarımın odağında onun karamsar bakan gözleri vardı. “Bunlar ölü bir adamın sözleri mi?”

Sonat’ın yüzü yaşadığı kederin yükünü taşıyormuş gibi sertleşmişti. Kahve irislerini doğrudan bana dikerken derin bir boşluğun içinde kaybolmuş gibiydi. “Hepimiz biraz ölü değil miyiz?” Odağını yitiren gözlerle beni gösterdi. “Sen biliyor musun, ne zaman öldüğünü veya katilini?”

Hatırladıklarımın burukluğuyla tek bir gözyaşım gözlerimin çukurundan süzüldü. “Ne zaman öldüğümü biliyorum.” Bir damla gözyaşının sıcaklığını yanağımda hissederken başımı yavaşça salladım. “Dokuz yaşındaydım.”

Gözlerimi gözlerine kenetledim ve buruk bir tebessümle konuştum. “Öldüğümde dokuz yaşındaydım.” Dudaklarım titrerken başımı iki yana salladım. “Ama katilimi bilmiyorum, o kısım meçhul.”

Sonat bakışlarını benden çekip denizi izlemeye başladı, içindeki boşlukta kaybolmuş gibiydi. Onun da aşamadığı, bir türlü üstesinden gelemediği derin bir acısı olmalı ki bir şeylere tutunma ihtiyacı olduğunu hissettim. “Doğduğumda.” Dudaklarından çıkan tek şey bu olmuştu.

Yersiz bir merakla, “Doğduğunuzda ne oldu?” diye sordum.

Sert rüzgâr bizden yana esince üzerimde ceketinin olmasına rağmen ben üşüdüm ama o rüzgârı bile hissetmedi. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında gözlerinde gördüğüm şey derin bir boşluk ve dinmek bilmeyen bir matemdi. “Doğduğumda ölmeye başladım.” Ve ikinci bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Sebebi hiç tanımadığım bir adamdı.

“En acısı da...” diye başladığım cümlemi, “Bir cenazemiz bile olmadı,” diye tamamladı. Çünkü kimse öldüğümüzü bile anlamadı. Her şey fazla sessiz ve bir anda olmuştu.

Sonat ile ortak acılarımızın olduğunu anladığımda sanki ona biraz daha yakınlaşmıştım. İkimiz de susup hırçın denizin kıyıya vuran dalgalarını izlerken çok fazla ortak noktamızın olduğunu düşünmeye başladım. Sonat’ın yanındayken hissettiklerime bir anlam veremiyordum, onunla ilgili her şey çok tuhaftı. Bizi birbirimize bağlayan bir ipin iki farklı ucunda gibiydik.

Sanki o ip ikimizin de parmağına bağlıydı. Birbirimizden uzaklaştıkça aramızdaki ip geriliyor, yaklaştıkça bize nefes aldırıyordu. Her şey fazla garipti. “Acaba önceki hayatımızda tanışıyor olabilir miyiz?” Sessizliği bozarak ortaya yeni bir teori attım. “Sizinle ilgili bana tanıdık gelen bir şeyler var.”

Beni izlerken bakışları sanki daha ışıltılı ve daha derindi. Bana olan bakışları nazik ve sevgi doluydu ama aynı zamanda gözlerinde anlam veremediğim karanlık bir şeyler vardı. “Önceki hayat diye bir şeyin varlığına

inanacak kadar hayalperest misin?” Alay ettiğinde düz çizgideki dudakları kıvrıldı. “Seninle ilgili bana yabancı gelen hiçbir şey yok.” Sözlerinde derin bir ima sezdim ama gerçekte ne demek istediğini anlamadım.

Burada çok fazla seyyar satıcı olurdu. Kâğıt helva satan birini görünce Sonat’a döndüm. “Yanınızda para var mı?”

Sonat bakışlarımı takip ettiğinde kâğıt helvaları gördü. Gözlerinin çevresinde ince çizgiler belirdiğinde hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. Satıcının yanına gidip iki kâğıt helva alarak geri dönmüştü. Yanıma oturduğunda birini bana uzam.

“Teşekkür ederim.” Kâğıt helvanın jelatinini açmaya başladığımda ini parmakları arasında öylece tuttuğu şeyi gösterdim. “Yemeyecek misiniz?”

“Sigara içtikten sonra belki.” Üzerime eğilince korkudan neredeyse sıçrayacaktım. Bu yakınlaşmaya hazır değildim, bu tür ani hareketler beni ür-kütüyordu. Nefesini yüzümde hissedeceğim kadar bana yaklaşıp elini üzerimdeki ceketin cebine uzattı. Bunu yaparken korkudan solan yüzüme ve kırpıştırdığım gözlerime bakıyordu.

“Neden bu kadar ürkeksin?” Sesinin sıcaklığı yüzüme çarpıyordu. “Sakin ol Farah, sadece sigara paketimi alacağım.” Sigarasını alıp geriye çekildiğinde hemen bankın kenarına doğru biraz kaydım. Aramıza koyduğum mesafeye hoşnutsuz gözlerle baktı ama bu konuda herhangi bir şey söylemedi. Bana bu kadar yaklaşmak yerine sigarasını benden isteyebilirdi.

Paketini açtığım kâğıt helvadan bir ısırık aldığımda sevdiğim bir şeyi yerken aldığım o hazdan daha fazlasını yaşıyordum. Sonat sigarasını içerken dudaklarından süzülen dumanın arasından yüzümde oluşan tebessümü izliyordu. “Dünyanın en leziz şeyini yiyormuş gibi davranıyorsun.”

Gülerek başımı salladım. “Çünkü dünyanın en leziz şeyini yiyorum.”

“İki kurşluk bir atıştırmalığın nesini bu kadar seviyorsun?”

“Bana hissettirdiklerini.” Önüme döndüğümde bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. “Çocukken sevgiyi kâğıt helvalara benzetirdim.”

Denizin tuzlu kokusunu içime çekerken gülümsediğimin farkında değildim. “Dışı sert, içi fazla yumuşak.” Soğuktan pembeleşen elimdeki kâğıt helvadan kocaman bir ısırık aldım. “Büyüdüm ve düşüncelerimde değişen hiçbir şey olmadı. Sevgi gerçekten de kâğıt helva gibiymiş, dışı sert ve meşakkatli ancak içi yumuşak ve sıcak.”

“Arzuladığın o yumuşak sıcaklığa kavuştun mu?” diye sorarken o beni izliyordu, bense denizi.

Gurur aklıma geldiğinde göğüs kafesim sıkışmaya başlamıştı. O da tıpkı bu deniz gibi hırçın ve asiydi. Kuzeyin oğlu bir deli dalga gibi hayatımın altını üstüne getiriyordu. Tıpkı Karadeniz gibi bazen durgun bazense sertti. Kendini hiç kasmayan, kafasına eseni yapan arızanın tekiydi. Herkese gösterdiği o sert kabuğunu bir tek benim yanımda kırıyor, beni gözünden bile sakınıyordu.

Kabul ediyordum, bazı şuursuz ve kontrol edilemez kötü alışkanlıkları vardı. Beni bir haftadır uykusuz bırakmak gibi bazı düşüncesiz davranışlara sahipti. Ancak biliyordum ki o inatçı herif hiçbirini beni üzme için yapmıyordu. Eminim uyumanın bir yolunu bulduğumu, bu yüzden ikinci kez sarkaç için ona gitmediğimi düşünüyordu. Gurur eğer günlerdir ne hâlde olduğumu bilseydi bir dakika durmaz, sarkacı bana getirirdi.

Onu aklamak veya kendi içimde haklı çıkarmak için böyle düşünmüyordum. Ben kocamı tanıyordum ve nasıl biri olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. O deli adamın merhametli bir yanı vardı. Bile isteye bana acı çektirecek biri değildi. Gurur ile ilgili düşüncelerin içinde kaybolmuşken, “Evet,” diye başımı salladım. “Arzuladığım o sıcaklığı buldum.”

“Kimden?”

“Gurur’dan, yani kocamda aradığım her şeyi buldum.” Gurur’dan bahsedince Sonat’ın yüzü aniden değişti. İfadesi sertleştğinde sebepsiz yere endişelenmeye başlamıştım. Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi bana olan bakışları tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı. Yanında duran elini sıkıttığında avucundaki kâğıt helvanın ezildiğini gösteren o çıtırtıyı duymuştum.

Bankın kenarına doğru biraz daha kaydığında beni korkuttuğunu anladı. Silkelenir gibi başını iki yana sallayıp yüzündeki sert ifadeyi oradan silmeye çalıştı. Bakışlarını yumuşatmak için kendini zorlayıp yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Aradığın şeyi bulduğun için senin adına sevindim.” Pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

“Teşekkürler.” Üzerimdeki ceketini çıkarıp yanına bıraktım. “Umarım siz de aradığınızı bir gün bulabilirsiniz.” Yarısına kadar yediğim kâğıt helvayı gösterdim. “Tekrar teşekkür ederim.” Bunları söyledikten sonra kaçarcasına yanından ayrılmıştı. Bu adamın sohbeti hoştu, iyiydi ancak bazı anlarda tüylerimi diken diken ediyordu.

Ona Gurur’dan bahsedince yüzünde oluşan o ifade de neydi?

BÖLÜM 4

SANA BAĞIMLI

“Bazen doğru yolu bulmanın tek şartı önce yolunu kaybetmekten geçiyordu. Öyle bir kaybol ki tünelin sonunda gördüğün ışık, yalnızca bana ait olsun.”

Bir taksiye atlayıp eve geldiğimde taksinin parasını kapıdaki adamlar ödemişti. Habersiz bir şekilde evden çıktığım için annem ve babam canıma okumuştı. Açıkçası onlar bana kızarken söylediklerinin yarısını bile duyamamıştım, uykusuzluktan sarhoş gibiydim. Odama çekilip günün kalanını yoğun bir depresyon içinde geçirmiştım. Uyuyamadığım için hiçbir şey yapamıyor, yapmaya çalışınca da odaklanamıyordum.

Akşamın bir saatinde duvardaki saatle bakışırken telefonuma gelen mesaj sesi saatle olan bakışmamı bölmüştü. Ekranı baktığımda Karun'dan gelen mesajı gördüm.

“Farah, piç kocan yanımda. Hoparlörü açarak birazdan seni arayacağım. Konuşma boyunca bana abi demiyorsun.”

Karun'un neyden bahsettiğini anlamak için gönderdiği mesajı tam üç kez okumuştım. Buna rağmen hiçbir şey anlamadım.

Ben burada onun yüzünden uykusuzluktan sürünürken Gurur Bey yeğenleriyle gününü gün ediyordu. Telefon çalınca mesajında yazdığı gibi Karun'un beni aradığını gördüm. Onun yerine Gurur'un aramasını çok isterdim. Spor hocası yüzünden ikimiz de günlerdir birbirimize küsmüştük. Erkeklerin küsmediğini düşünenler henüz Gurur Kalender ile tanışmamıştı.

Telefonu açıp mesajında benden istediği gibi, "Merhaba, Karun," dedim. Normalde ona abi derdim ama orada ne işler dönüyorsa abi dememi istememişti.

Karun'un hoparlörü gerçekten açık olmalı ki Gurur'un, "Niye abi demiyor?" diyen kısık ama sinirli sesini duymuştum.

"Farah, sana bir soru soracağım." Karun hiç beklemediğim bir soruyla beni şaşırttı. "Beni seviyor musun?" Anlamadım?

Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için telefonu kendimden uzaklaştırıp birkaç saniye ekrana baktım. Günlerdir doğru düzgün uyuyamadığım için acaba yine halüsinasyon görüyor ve gerçekte olmayan şeyleri mi duyuyordum? Başlarda Karun'un neyin peşinde olduğunu anlamadım ama biraz düşününce Kalender erkeklerinin birbirleriyle uğraşmaktan ne denli zevk aldığını hatırladım.

Belli ki Karun yine amcasını kızdırmanın peşindeydi. Bu yüzden, "Evet," diyerek başımı salladım. "Seni çok seviyorum." Bunu ona söylemekte bir sakınca görmedim, Karun onu bir abi gibi sevdiğimi biliyordu.

Gurur'un kısık ama öfkeli sesini ikinci kez duydum. "Sor bakayım ha şuna, hangi anlamda seveymiş?" Neredeyse gülecektim, şivesi değiştiğine göre bu uzaklıkta bile onu kızdırmanın bir yolunu bulmuştum.

Bu sefer de Bige'nin fısıltısını işittim. "Hangi anlamda sevdiğini sor." Ne yapıyordu bunlar orada? Kulaktan kulağa mı oynuyorlardı?

Karun hem Bige'yi hem de Gurur'u kızdırma pahasına, "Farah," derken sesi her an gülecekmiş gibi çıkmıştı. "Ben de seni seviyorum." Bunları söyledikten sonra aramayı sonlandırdı.

Az önce ne yaşadığımı sorgularken şaşkın gözlerle telefonun ekranıyla bakışıyordum. "Ne tuhaf bir aile bunlar." Kalenderler hayatımda gördüğüm en sıra dışı ve tuhaf ailelerden biriydi. Bige onlarla bu kadar iyi geçindiğine göre onun da en az onlar kadar kafası kırık olmalıydı. Bige'nin yerinde o malikânede ben olsaydım bir günde aklımı kaçıırırdım.

Gece herkes uyumak için odasına çekildiğinde malikâne fazla sessizleşmişti. Saatlerce odamın içinde dönüp durmuş, kendimi uyutmanın çeşitli yollarını aramıştım. Bir ara babam odama gelmiş ve benim için aldığı yeni uyku ilaçlarını vermişti. Son bir haftadır denemediğim uyku ilacı kalmadığı

için işe yaramayacağını biliyordum. Sırf babamın gönlü olsun diye gözle-
rinin önünde ilaçları almıştım.

Babam gittiğinde bile iki saat boyunca yatakta dönüp durmuş, Gurur'a
bol bol küfrederek yataktan çıkmıştım. Kitap okumaya çalışmış, rahatlatıcı
müzikler açmış ve tekrar yatağa girerek sesli masallar dinlemiştim. Dinle-
diğim hiçbir masal beni uyutamamıştı, onlar Gurur'un sesinden değildi.

Saat gecenin dördünü bulduğunda artık çıldırmak üzereydim. Deneme-
diğim son bir şey kaldığı için Gurur'un parfümünü alıp yastığıma sıkmış ve
Instagram hesabına girip fotoğraflarından birine bakıp durmuştum. Sarkaç
dışında uyumak için ihtiyacım olan üç şey daha vardı. Bunlar Gurur'un
kokusu, yüzü ve masal anlatan sesiydi. Parfümü ve fotoğrafı sayesinde ilk
ikisini bulmuştum ancak sesi eksikti.

Sesli masal okuyan bir siteye girip onu Gurur'un sesi diye hayal etmeye
çalıştım. Düz bir şekilde masal okuyan bu ruhsuz sese tahammül edeme-
diğim için yastığı alıp duvara fırlattım. "Masal böyle mi okunur! Hani ne-
rede mantık hatalarına itiraz ya da her satır başı küfür!" Gurur'un masal
okuma şekline alıştığım için hiçbir şey beni kesmiyordu!

Sırtımı yatak başlığına yaslayıp derin derin nefesler aldım. Elim ayağım
sinirden titrerken aklımı kaybetmek üzereydim. Sarkaç veya Gurur olmadan
tek başıma uyumanın bir yolunu bulmalıyım. Tüm hayatımı onlara bağlı
geçirerek yaşamak istemiyorsam bunu yapmalıyım. Telefonumdan gelen
müzik sesiyle irkildim. Gecenin dördünde birilerinin beni aramasını bek-
lemiyordum.

Telefona doğru eğilince ekranda yazan ismi görmek kalbimi hızlan-
dırdı. Gurur arıyordu. Ekranımdaysa *Laz Hödüğü* yazıyordu çünkü onu
bu şekilde kaydetmiştim. İstemsizce içimde kabaran bir heyecanla hemen
telefonu alıp tam açacaktım ki son anda kendime engel oldum. "Ne halt
ediyorsun, Farah?" diye kendime kızdım. "Telefonun başında çaresizce bek-
lediğini bu kadar belli edemezsin."

Hemen açmayıp üçüncü çalışında telefonu açtım. Sesimi yeni uyanmış
gibi çıkarıp esneyerek, "Bu saatte beni rüyada mı gördün, Gurur?" diye
sızlandım. "Ne istiyorsun?"

"Uyuyor muydun?" Onaylayan mırıltılar çıkardığımda rahatlayarak ne-
fesini verdi. Gecenin dördünde aklına gelmiş olmalıyım ki uyumanın bir
yolunu bulup bulmadığımı anlamak için beni aramıştı. Hayır deseydim
hemen çıkıp geleceğini biliyordum. Gelmesini istemiyordum, tekrar bana
böyle bir şey yaşatma ihtimaline karşı uyumanın bir yolunu bulmalıyım.

"Uykunu bölmeyeyim, sen uyumana devam et."

“Peki.”

Telefonu tam kapatacaktım ki, “Farah,” diyen sıkıntılı sesi beni durdurdu. “Ben uyuyamıyorum.” Neredeyse kahkaha atacaktım. Anlaşılan bu ayrılıkta uykuları kaçan tek kişi ben değildim.

Ona karşı yumuşamamaya çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. “Bana ne bundan?”

“Ne demek sana ne? Sen uyuyamayınca ben sana böyle mi yapıyordum?”

“Sensiz de uyuyabiliyorum.” Yatakta yan dönerken bir gram uyku için her şeyi yapacağımı ondan saklamaya çalışıyordum. “Sarkaç olmadan da uyuyabiliyorum, istersen hiç geri verme.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Benim artık sana ihtiyacım yok,” dedim.

Sertçe yutkunduğunu duydum, hemen sonra sinirli sesi kulaklarımda çınladı. “Ne demek bana ihtiyacın yok?” Telefonun diğer ucunda bir hareketlilik sezdim. Sanki yataktan çıkıp deli gibi odanın içinde dönmeye başlamıştı. “Bir kocan olduğunu birkaç günde unuttun mu!”

“Gecenin bir yarısı tartışmak için beni aradıysan kapatıyorum.”

“Bekle!” Önce sesi kızgın ve sert çıktı ancak daha sonra kapatmamdan endişe ederek sesinin tınısını düşürdü. “Kâbus gördüğüm için uyandım ve tekrar uyuyamıyorum.”

“Bana ne bundan?”

“Ne gördüğümü sormayacak mısın?”

“Rüya yorumcusu değilim, ne diye sorayım?”

“Yavrum, bak sinirleniyorum, böyle konuşup iyice ayarlarımla oynamak! Yine geliyorlar bana sağdan soldan.”

“Bana ne bundan?”

“Şunu söyleyip durma!”

“Peki, söylemem.”

“Bunu da söyleme.”

“Hiçbir şey söylemeyeceğim çünkü kapatıyorum.”

“Kapat ulan!” diye bana resti çekti. “Senin de uykun kaçtı, şimdi nasıl uyuyacaksın bakalım.”

Aradığım fırsat ayağıma geldiği için hemen battaniyeyi üstüme çektim. “Uykumu sen kaçırdın, beni sen uyutacaksın.” Küfreden sesi beni güldürdü. Beni araması büyük bir hataydı.

O inatçı sesini duydum. “Telefonda bana masal okutacağını sanıyorsan, bundan daha fazla yanılamazsın, Farah Hanım.”

“Peki, ben de gider, evdeki kuzenlerimden isterim bunu.”

“Uzan yatağa, istediğin masalı okuyacağım!” Kıkırdadığımda, “Gülme şöyle,” diyen sinirli homurtusunu duydum. “Zaten gülüşünü de göremiyoruz kaç haftadır.” Son söylediklerini sanki istemsizce ağzından kaçırmıştı.

Uzanıp komodinin üzerindeki kablolu kulaklığı telefona taktım. Başımı onun parfümünün kokusunun sindiği yastığa yasladığımda iç çektim. Galeriye girip Instagram’dan aldığım fotoğrafını açtım. “Tamam, ben hazırım, masal okuyabilirsin.” Artık uyumam için gereken tüm şartlar tamamıydı.

Gurur istediğim gibi bana masal okumaya başladığında bu sefer uyuyacağıma çok emindim ama yine hüsrana uğradım. On dakika boyunca masal okuyan sesini dinleyip yastığımdaki kokusunu soludum ve ekrandaki fotoğrafa baktım ama hiç işe yaramadı! Her şey fazla yapay geliyordu. İhtiyacım olan şey yastığa sıkılan parfümü değil, Gurur’un ten kokusuydu.

Ruhu olmayan bir fotoğrafa bakmak yerine onun yakışıklı suratındaki mimikleri görmeli, ruhunu gözlerinin içinde izlemeliydim. Yanımda olmayınca masal okuyan sesi bile beni uyutmaya yetmiyordu. Masalın ortasında nefes alışlarımı düzenli çıkarıp ona uyuduğumu düşündürtmeye başladım. Uyuduğumdan emin olmak için masalı sonuna kadar okumuştum. Tüm bu süreçte hiç konuşmayıp çoktan uyumuşum gibi rol yapmıştım.

Masal bittiğinde derin bir nefes alıp uyuduğumu sandığı için, “Seni uyuttuk uyutmasına da bakalım biz nasıl uyuyacağız,” diyen içli sesini duydum. “Rüyalarım da bile artık rahat vermiyorsun.” Bu ondan duyduğum son şeydi, daha sonra telefonu kapatmıştı. Şu inadı bırakıp eve dönse her şey son bulacaktı.

Onu çok özlemiştim.

Sabah annem ve babam odama gelip dün gece de hiç uyumadığımı görünce babam daha fazla dayanamamıştı. Artık buna bir son vereceğini söyleyip odamdan çıktığında ne yapacağını kestirememiştim. Ta ki annem birkaç saat sonra odama gelip Kalenderlerin akşam yemeğine bize geleceğini söyleyene kadar. Babam Karun ile konuşup Gurur yüzünden narkozla uyuduğumu söyleyerek gerçekleri biraz çarpıtmıştı.

Sadece üç gece narkoz almıştım. Karun olanları duyunca devreye girip Gurur ile aramızdaki bu sürtüşmeyi bitirmeye karar vermişti. Bu yemeğin amacının bizi barıştırmak olduğunu biliyordum. Acaba Karun, Gurur’u gelmeye nasıl ikna edecekti? O inatçı herif ben ona gitmedikçe buraya gelecek biri değildi.

Dünürlerimiz ilk kez evimize yemeğe gelecekleri için akşama kadar annemin telaşı hiç bitmemişti. Her şeyin kusursuz olmasını istediği için bir geceliğine çocukları bile evden kovmuştu. Akrabalardan kimsenin ayak altında dolaşmasını istemiyordu. Kılıç Aslan, İskender, Nihat, Esvet ve Zaza'yı bir otele göndermişti. Onlar da bu cümbüşün bir parçası olmak istemedikleri için dünden razıydılar geceyi dışarıda geçirmeye.

Akşamüstü Esvet beni arayıp nezarette olduklarını, İskender'in otele bir kavga çıkararak hepsini karakolluk ettiğini söylemişti. Babam onları oradan çıkarıp farklı bir otele götürmesi için birilerini göndermişti. Bence İskender yine onlarla gitmeye yanaşmayacaktı ve bir gece daha nezarethane de kalıp cezaevine olan özlemini dindirmeye çalışacaktı.

Şu zamana kadar Aksa ile nezarethanelerden uzak durmuştuk ama er veya geç İskender'in ikimize de bu deneyimi yaşatacağını biliyordum. Kalenderlerin gelme saati yaklaştıkça annem karabasan gibi tepeme çöküp hazırlanmam için bana baskı yapıyordu. Her an gelebilirlerdi ama ben salondaki koltuktan kalkmıyordum. Günlerdir beni uykusuz bırakmışken bir de Gurur için hazırlanacak mıydım? Cehenneme gitsin.

Gelenleri burada istemediğimi gösterircesine rahatımdan ödün vermemiştim. Beyaz bir tişört ve çizgili pijamamla duruyordum. Uzun çoraplarımı ayaklarıma geçirmiş ve yün terliklerimi giymiştim. Saçlarımı kalem yardımıyla dağınık topuz yapıp siyah çerçeveli gözlüğümü takmışım. Annemin bana kızması umurumda bile değildi, kendi evimde istediğim gibi giyinirdim.

Benim dışımda evdeki herkes özenle hazırlanmıştı. Seçil bile iki kat makyaj yapıp gözlerini kapıya dikmişti. Gelen sanki benim değil, onun kocasıymış gibi özenliydi. Annem şık bir elbisenin içinde tepemde dikilirken artık bana yalvaracak duruma gelmişti. "İki aile ilk kez bir araya geliyor ve sen dünürlerimizin karşısına bu şekilde mi çıkacaksın? Farah bugün bir kuğu olmana ihtiyacım var."

"Anne, ben ördeğim!"

Kaşlarını çattı, her an kafama bir tane geçirebilirdi. "Bir geceliğine kuğu olsan ölmezsin!"

"O zaman bir ördek yerine kuğu doğursaydın."

Böbürlenerek baştan ayağa kendini gösterdi. "Benim muhteşem ötesi genlerimde bir sıkıntı yok, sen babanın tarafına çekmişsin." Birilerinin onu duymasını zerre kadar umursamıyordu.

Salonun kapısı açıldığında babam yanındaki Kalenderlerle içeri girdi. Tüm ailenin gelmesini beklemiyordum. Gurur'un gelmesi beni şaşırtmıştı

ama o da buradaydı. Annem yüzündeki tebessümle, “Hoş geldiniz,” diyerek onları karşılarken oturduğum yerde Gurur’a ters bakışlar atıyordum. Onu karşılamak için ayağa bile kalkmamıştım.

Gurur baştan ayağa üzerimdeki pijamalara bakarken yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Buraya gelirken beni pijamaların içinde göreceğine çok eminmiş gibi hiç şaşırılmamıştı. Gözleri yüzüme kenetlendiğinde ilk dikkatini çeken gözlerimin altındaki koyu halkalar olmuştu. Dudaklarındaki kıvrılma kaybolduğunda artık ona yalan söylediğimi, dün gece de dâhil hiç uyuyamadığımı anlamıştı.

Gözlerinin yeşiline işleyen yoğun suçluluk duygusunu ve pişmanlığı çok net gördüm. Bir gece bile beni uykusuz bırakmaya kıyamadığından bana masal okuyan adam, bunca zaman boyunca beni uyutmamıştı. Bunu anlamak bile kendine kızmasına neden olduğu için yüzü sertleşmişti. Kaşları büküldü, özür diler gibi gözlerime bakınca bakışlarımı ondan çektim. Ona kızgın ve kırgındım.

İki aile ayaküstü birbirleriyle tanıştıktan sonra doğrudan yemek masasına geçilmişti. Çok geç geldikleri için annem yemeklerin daha fazla soğumasını istemiyordu. Yemek salonuna geçtiğimizde hiç istememe rağmen annem beni zorla Gurur’un yanına oturmuştu.

Masada dönen konuşmalardan kendimi soyutlayıp yemeğimle ilgilenmeye çalışıyordum ancak Gurur’un bakışlarını üzerimde hissederken bir şeyler yemek çok zordu. Günlerdir beni görmeyince çok özlemiş gibi gözlerini üzerimden çekmiyordu. Ona bakmasam bile bakışlarının yakıcılığını her zerremde hissediyordum.

Caner abim yemeğin başından beri onları burada istemediğini belli ederek babamı sinir etmeye başlamıştı. Herkesin dikkatini çekecek şekilde abartıyla yüzünü buruşturup, “Ne zaman bitecek bu yemek?” diye sordu. “Can sıkıcı olmaya başladı.” Bir an önce yiyin de gidin der gibi konuşmuştu.

Babam daha fazla dayanamayıp tam abimi uyaracaktı ki Bige gözlerini Caner’e dikti. Ona kapıyı gösterirken evin hanımı oymuş gibi rahat davranıyordu. “Bu masada olmaktan memnun değilsen siktir git.” Ev sahibini evinden kovan o değilmiş gibi Caner’e tehditkâr bir gülümseme sundu. “Aksi takdirde can sıkıntısını gidermek için işe canını almakla başlayacağım.”

Karun gülmemeye çalışarak karısını gösterdi. “Buna yeltendiğinde onu durdurmam.”

Gurur rahatça omuzlarını kaldırıp indirdi. “Keyifle izlerim.”

Annem gereksiz bir heyecana kapılarak, “İçeride çekirdek vardı,” deyince hepimizin bakışlarının hedefi oldu. Abimi dövdürmeye ne kadar istekli

olduğunu saklayamamıştı. Annem pot kırdığını anlayınca konuyu toparlamaya çalışarak, “Ay ne çekirdeği,” diye yapmacık bir sitemle Bige’yi kınamaya başladı. “Evimize gelip oğlumuzu dövecekler, biz de çekirdek çitleyerek izleyecek miyiz?” Aceleyle başını iki yana salladı. “Buna asla müsaade etmeyiz.” Tabii ki kimse ona inanmamıştı.

Babam artık ona yalvaracak hâle gelip, “Demet sus artık,” diye kıvrandı. Zavallı adam ne çekiyordu annemden.

Babama şirinlik yapmaya başlayan annemin rol yeteneğini şaşkınlıkla izliyordum. “Hayatım, Bige hamile ya şimdi, belli ki canı birilerini dövmeyi istemiş.” Dudaklarını büzerek babama gülümsedi. “Hamile kadınları mutlu etmek sevaptır diye öyle demiştim. Ben konuklarımı en iyi şekilde ağırlayan bir kadınam.” Gözleriyle abimi gösterdi. “Caner zaten alışık dayak yemeye.” Biri artık annemi susturabilir miydi?

Bige hamile miydi? Bunu bile daha şimdi öğrenirken Bige anneme gülümsedi. “Çok düşüncelisiniz, Demet Hanım.” İçimden bir ses bu iki kadını yan yana getirmek çok sakıncalı diyordu. Bige, annemi daha şimdiden sevmeye başlamış gibi içtenlikle konuştu. “Size hayran kaldığımı söylemeliyim.”

Annem öz kızına bakar gibi ilgili gözlerle onu izliyordu. “Ben de seni çok sevdim, daha sık bizi ziyaret etmelisin.” Ona beni gösterdi. “Farah ile arkadaş olmanızı çok isterim. Hakkında duyduklarım doğruysa Farah’ın el-tisinden öğreneceği çok şey var.” Annem birazcık bile Bige’ye benzememi istediğini saklayamıyordu. Bige’yi ben de seviyordum ama ona benzemek gibi bir niyetim yoktu. Birilerinin kopyası olmak yerine kendimi kusurlarımla seviyordum.

Annem Bige’den öğreneceğini bir şeyler olduğunu söyleyince Seçil, “Ne gibi mesela?” diye sordu. “Farah’a ne öğretebilir ki?”

Bige’nin kıvrılan dudaklarını gördüm. “Ne mi öğretebilirim?” Seçil’in gözlerinin içine derin bir kinayeye bakıp sırtıttı. “Mesela biri kocasına asırlırsa boynunu beş farklı yerden kırmayı öğretebilirim.” Sertçe yutkundum. Bige, Seçil’in Gurur’a attığı kaçamak bakışları yakalamış olabilir miydi? Kadınlar bu tür şeyleri çok hızlı sezerdi.

Sırf Seçil’e bir ayar vermek için suskunluğumu bozdum. “Bunu öğrenmeye can atıyorum,” diyerek buradaki herkesi şaşırttım. Gurur’a kızgın olmama rağmen Seçil’e duracağı yeri göstermek için Gurur’un koluna girdim. Bunu yaparken bakışlarımın hedefinde Seçil vardı. “Eminim öğreneceklerim çok işime yarayacak. Sen ne düşünüyorsun, Seçil abla?” Bundan nefret etmesine rağmen inadına ona abla demiştim.

Benden böyle bir atak görmenin mutluluğuyla annem elini göğsüne bastırdı. “Gururlu bir anneyim şu anda.” Daha sonra beni sinirden deli ederek Gurur’a döndü. “Oğlum sen de eve geri dön de gerçek anlamda *gururlu* bir anne olayım.” Keşke bu gece ben de kuzenlerimle otele gitseydim!

Gurur’dan hiç ses çıkmayınca başımı çevirip ona baktım. O ise kolundaki elime bakıyor, bunun keyfini çıkarıyordu. Ona bu kadar sinirliyen koluna girmemi beklemiyordu. Yeşil gözlerini gözlerime diktiğinde orada gördüğüm haylaz parıltılar beni utandırdığı için hemen kolundan çıkıp önüme döndüm. Bu hareketim onu güldürmüştü. Gülüşünün o erkeksi hoş tınısını duymak bile ona olan öfkemi yatıştırıyordu ve kalbimi eritiyordu.

Big’e’nin ete olan düşkünlüğünü Gurur’un düzenlediği o yemekte yeterince görmüştüm. Ağzının suyunu akıtarak tabağındaki bonfileye uzanmıştı ki midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. “Anneciğim, bırak artık şu inadı.” Herkesin içinde başını eğip karnıyla konuşmaya başlayacak kadar rahat ve kaygısız bir kadındı. “Yahu sende de ne Laz inadı varmış. Hiç mi anne tarafına çekmedin?”

Karun’un önündeki tabağı alıp karnına doğru tuttu. “Hayatımın anlamı, bizim bu tabaktaki şeye ihtiyacımız var.” Doğmamış bebeğiyle konuşurken tabağı geri yerine koyup tiksinerken çatalındaki brokoliyi gösterdi. “Babam bile bu kadar uzun süre bana ot yediremedi. Sakın brokoli bir ot değil deme çünkü annen için tüm sebzeler birer ot.”

“Big’e, ne halt ediyorsun?” Karun’un soğuk bakışlarını görene kadar bebeği istemediğini hiç düşünmemiştim. Big’e karnıyla konuşmaya başlayana kadar Karun’un keyfi yerindeydi ancak şimdi ifadesi fazla katıydı.

Boşandıktan sonra aynı evde yaşadıklarında bile aralarında bazı sorunlar olduğunu biliyordum. Ancak bir bebek yaptıklarına göre sorunlarını hallettiklerini düşünmüştüm. Yanılmışım, bebeği hatırlamak Karun’u kızdırdığına göre henüz aşamadıkları bir şeyler vardı. “Burada bari yapma,” diye Big’e’yi uyardı.

Big’e onun inadına elini karnına bastırıp Karun’un gözlerinin içine bakarak bebeğiyle konuşmayı sürdürdü. “Anneciğim, söyle şu babana, rahatsız olan kalksın masadan.” Herkesin dikine giden bir kadındı. “Ya da biz kalmalım yoksa fena olacak.” Masayı Karun’un kafasına geçirecekmiş gibi görünüyordu ve bence onda bu potansiyel vardı.

Big’e ayağa kalkınca Karun çenesi kaskatı bir hâlde onun kolunu yakaladı. “Otur şuraya.”

Misafirlerimiz gözlerimizin önünde tartışmayı sorun etmiyordu, Big’e kolunu sertçe çekti. “Biz oturmak istemiyoruz.”

Karun sıktığı dişlerinin arasından, “Siz oturur musunuz şuraya?” diye saçma bir cümle kurdu. Ne izlediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bige oturmaya yanaşmayıp ters gözlerle Karun’a bakınca Karun ona yenildi ve nefesini sertçe vererek bakışlarını Bige’nin karnına dikti. “Annene oturmasını söyler misin?”

Bige ondan duymak istediği şeylerin rahatlığıyla sandalyesine oturdu. “Şanslısın çünkü bebeğimiz babasını üzmemek istemiyor.”

“Benim bebeğim değı...” diyecekken birden sustu.

“Haklısın, senin bebeğin değil, ona başka bir baba bulacağım.”

Karun’un mavilerinde şimşekler çakarken sinirden nevre dönmüştü. “Sikerim!”

Bige gülmemeye çalışarak omuz silkti. “Senin bebeğin değil.”

“Benim ulan!” Karun’un geri adım atması masadakileri güldürmüştü.

Tam rahat bir nefes alıp önümüze dönmüştük ki bu ikisi yine rahat durmadı. Karun kendi tabağını hiçbir şey yemeyen Bige’nin önüne itti. “Ye şunu.”

Bige onun tabağındaki ete bakarken üzgünce dudaklarını büzdü. “Yiyemiyorum kocam.” Kahroluyormuş gibi yüzünde acıklı bir ifade vardı. “Bebek bana et yedirmiyor. Babası kılıklı çocuk, daha şimdiden yediğim içtiğim şeylere karışıyor.”

Karun’un kaşları alayla yukarı havalandı. “Babası kılıklı mı? Ben senin yediklerine hiç karışmadım.”

“Ama senden olan karışıyor.”

“Yedi ay bunu sürdürecekt.” Karun ona doğru eğildi, sanki bebeği aldırması için Bige’yi ikna etmeye çalışıyordu. “Daha gebeliğin başındasın, farkında mısın?”

Bige’nin bakışları kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Doğuma kadar sana hiç et yedirmeyecek. Gerçekten buna hazır mısın?”

“Yedi ay göz açıp kapayana kadar geçer.”

“Seni şişmanlatacak.”

“Doğumdan sonra diyet yaparım.”

“Göğsüne yapışıp duracak, hem de her saat başı.”

“Bunu sen de yapıyorsun, değişen bir şey yok ki.” Karun içtiği suyu püskürterek çıkardığında neredeyse boğulacaktı. Peçeteye uzanırken yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu.

“Herkesin içinde söylediğin laf mı şimdi?”

Herkes bıyık altından gülerек onların atışmasını izlerken Bige buradaki insanları Karun’a gösterdi. “Bunlar da aynı haltı yiyor, ne var bunda?” Normal bir şeyden bahseder gibi çok rahat ve açık sözlü bir kadındı. “Bizler sevişebilen varlıklarız.” Herkes değil, mesela biz henüz o kategoriye girememiştik.

“Bige, ben bu çocuğu istemiyorum!” Karun’un bir anda söyledikleri masada büyük bir gerginliğe yol açtı. Ondan böyle bir çıkış beklemediğimiz için hepimiz şaşkındık. Bige ise donmuştu. Güzel yüzündeki tüm kan çekilirken öylece kalakalmıştı.

Belki de ilk kez bir konuda Karun’a kızmış ve onu onaylamamıştım. Bebekle ilgili bir sorunu varsa yalnız kaldıklarında bunu Bige’yle konuşabilirdi. Herkesin içinde böyle bir şey söyleyerek onu ne kadar zor durumda bıraktığının farkında mıydı? Bige, Karun’a en sağlamından okkalı bir tokat atsa yemin ederim içim rahatlardı. Kalender erkeklerindeki bu densizlik çekiyecek çile değildi.

Bige kendini toparlamak için lavabo bahanesiyle masadan kalkınca herkesin tadı kaçmıştı. “Bige’yle ilgili bir sorunun varsa bunu ona daha uygun bir zamanda ve yerde söylemeliydin!” Sert bir sesle konuştuğumda babam dâhil buradaki herkes afallayan gözlerle bana bakıyordu. Bense sinirli bakışlarımı Karun’a dikmiş, yaptığı şeyi onaylamadığımı gösteriyordum.

Olaylara kolay kolay müdahale eden biri değildim ama onun bu yaptığını görmezden geledim. “Herkesin içinde onu rencide etmen hoş değildi.” Sandalyemi iterek ayağa kalktım. “Ama siz Kalenderlerde sağduyu ne gezer ki.”

Gurur’un omzuna çarparak yanından geçtiğimde arkamdan, “Ben ne yaptım şimdi!” diyen kızgın sesini duydum. Sanki o süttten çıkmış ak kaşıktı.

Bir süre sonra yemeğini yiyen salona geçmişti. Bige geri döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlamıştı ama Karun’a karşı oldukça mesafeliydi. Annemle ikisi yan yana oturmuş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Gurur ise Çağıl ile pencerenin önünde koyu bir sohbe tutuşmuştu. Peki, ben ne yapıyordum? Herkesten uzak bir köşede oturmuş, uykusuzluğun bana yaşattığı strese direnerek kitap okuyordum.

Elimdeki kitabın sayfalarına uyuşuk gözlerle bakarken kendimi burada dönen entrikalardan soyutlamıştım. Okuduğum bir satır hoşuma gidince gözlerimi kitaptan ayırmadan saçlarımdaki kalemi çıkardım. Sevdiğim cümlelerin altını çizerek kalemin arkasını dudaklarımın arasında gezdirdim.

Kalemin arkasını dişlediğimin farkında olmadan okuduğum sayfayı bitirmeye çalışıyordum.

Boynum kaşınınca kalemi ağzımdan çıkarıp boynuma sürttüm. O kadar hâlsizdim ki elimle boynumu kaşımaya bile üşeniyordum. Kitaptaki erkek karakterin romantik hareketleri hoşuma gittiği için sık sık gülümsüyordum. Keşke her şey kitaplardaki gibi olsaydı.

Tutulan boynumu esnetmek için başımı kaldırdığımda Gurur'un bakışlarıyla karşılaştım. Sanki uzun zamandır beni izliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Beni izlemek bile onu mutlu etmeye yetiyormuş gibi davranıyordu. Yeşil gözlerindeyse vücudumun ısınmasına neden olan yakıcı bir parıltı vardı. İçsel bir arzunun dışa vurumu gibi bana olan bakışları derinleşmişti. Nabzım hızlandı.

Gurur tutkulu gözlerle beni izliyordu.

Aklıma doluşan müstehcen görüntülerle yanaklarım ısınınca hemen önüme döndüm. Sadece bakışlarıyla beni utandırdığını görmek eminim yine onu güldürmüştü ama bunu görmek için ona bakmadım. Umarım bu gece de burada kalmazdı ve ailesiyle giderdi. Tabii bunu yapmadan önce sarkacımı bana vermesini umuyordum.

"Farah, o kitabı bırakıp yanımıza gelir misin?" Annemin sesini duysam da başımı kitaptan kaldırmadım. Onu duymamış gibi yaparsam belki beni rahat bırakırdı. "Buraya gelir misin, canım?" Hayır, bunu yapmayacaktım.

"Farah buraya gel!" Annemin emir kipi taşıyan sert sesini duyunca sanki yoğun bir elektrik akımına kapıldım.

Hemen başımı kaldırıp, "Peki," dedim aceleyle.

Yanına gitmek için ayağa kalkmıştım ki annem bu sefer de, "Otur yerine," dedi ve ben de oturdum. Benimle bu ses tonuyla konuştuğu sürece bana her şeyi yaptırabilirdi. Orada Bige'yle ne işler karıştırıyordu?

Yemekten sonra aradan biraz zaman geçince içecek ve tatlı ikramı başlamıştı. Ne yazık ki gecenin çoğu Bige'nin birilerine sataşmasıyla geçiyordu. Gerçi bu sefer Bige bir şey yapmamıştı, Seçil alelade bir şekilde onu kışkırtıyordu. "Kendini bir yıl boyunca neden ölü gösterdiğini çok merak ediyorum?" Sözlü saldırılarda bulunarak Bige'yi köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. "Bunu yapmak için çok haklı bir sebebin olmalı?"

Bige, Seçil'i zerre kadar bir yerlerine takmıyordu. Onun derdi masada herkesin içinde bebeği istemediğini söyleyen Karun'a bir ders vermektir. "Sebebi çok açık değil mi?" Bacak bacak üstüne atarak Karun'un sinirleriyle oynamaya başladı. "Karun ile yaşadığım inişli çıkışlı ilişkiden sıkılmıştım.

Ben de kendimi ölü göstererek dünya turuna çıktım.” Bunlar kavga etmek için bizim evimize gelmeyi mi bekliyordu?

Karun’un yüzü kasıldığında dizinde duran eli yumruk oldu. Masada çok ileri gittiği için Bige’nin böyle davrandığını biliyordu. Bu yüzden ona karşı sabırlı olmaya çalıştı. Ancak ikisinin birbirine attığı sinirli bakışlar görülme-yecek gibi değildi. Herkesi susturan bu gergin bakışmayı ben bölmüştüm. Kucağımdaki tabaktan irice bir yeşil erik alıp *hart* diye ısırdığımda salonda duyulan tek ses benim eriği ısırırken çıkardığım sestti.

Herkesin gözleri beni bulduğunda son derece sakin bir şekilde eriği yemeye devam ettim. Erikleri her ısırdığımda çıkardığım katur kutur sesleri Gurur’un sinirlerine dokunuyordu. Bunu iyi bildiğimden daha çok ses çıkarmaya çaba gösteriyordum. Gurur’un çenesi kaskatıydı. Eriğe tiki olduğu için ben yedikçe onun dişleri kamaşıyor, kaşları çatılıyordu.

Bige ve Karun sık sık tartışarak buradakilere yeterince gerginlik yaratmamış gibi şimdi de biz başlamıştık. Tabaktan aldığım her erikle Gurur’un bakışları ölümcül bir boyuta ulaşıyordu. Dişlerini sıktağı için çenesindeki kaslar seğiriyordu. Seçil ona yaranmak için beni azarlardı.

“Kaldır şu tabağı,” derken tek derdi Gurur’un gözünde biraz puan toplamaktı. “Ne buluyorsun bu meyvede, aklım almıyor.” İğrenç bir şey yiyormuşum gibi Seçil yüzünü buruşturdu. “Çocukken de ceplerini hep erikle doldururdun.”

“Ne yediğimden kime ne?” Rahatsız edici sesler çıkararak erikleri yerken Gurur ile göz göze geldim. Sinirden gerim gerim gerilen yüzünü görmek daha fazlasını yapmam için beni teşvik ediyordu. Gözlerinin içine bakıp tabaktan aldığım bir eriği *hart* diye ısırdığımda Gurur bir küfür savurup hışımlla ayağa kalktı.

“Çocuk!” diye kızıp hemen dışarı çıkmıştı. Huysuz ihtiyar!

Gurur gidince Seçil sinirli bakışlarını bana dikti. Hakkı varmış gibi benden hesap soruyordu. “Yaptığını beğendin mi?”

“Seçil, gereğinden fazla Gurur’u savunuyorsun.” Bige dayanamayıp ona sataştığında sözleriyle Seçil’i dumura uğratmıştı. Bige kâkülünü düzeltirken kahve gözlerinin ardında büyük bir ima vardı. “Eniştene olan sevgin takdire şayan.”

Bige’nin bu sözlerle ne demek istediğini bir tek Seçil anladığı için rahatsızlığını gizlemeye çalıştı. “Ne sevgisi, canım.” Bige ona soğuk terler döktürüyor olmalı ki gözlerini kaçırdı. “Ben yine gerginlik çıkmasın diye öyle şey etmiştim.”

“Sen şey etme, Seçil.” Bige iğneleyici gözlerle doğrudan ona bakıyordu. “Karı koca arasında olan şeylere şey edip durma. Yoksa birileri de sana şey eder, aklın şaşar.”

Seçil ondan sıkılmış gibi daha fazla dayanamayıp saldırgan bir tutum gösterdi. “Senin benimle derdin ne?”

Caner, Seçil’e arka çıkarak Bige için, “Bela arıyor,” dedi. “Susacağı yeri bilmiyor.”

Karun’un mavilerinde tehlikeli bir parıltı geçti. “Sustursana.”

“Bizim gelinimizi susturacak, öyle mi?” Çağıl gülerek arkasına yaslandı. “Denesin bakalım.”

“Hırgürün lüzumu yok, beyler.” Babam her iki tarafa da müdahale ederek onları yatıştırmaya çalıştı. “Herkes sakın olsun.”

Eriği sesli bir şekilde ısırp birkaç kişinin sinirleriyle oynadıktan sonra ayağa kalktım. Daha fazla burada kalıp iki ailenin çatışmasını izlemek istemiyordum. Hole çıktığımda Gurur’u sırtı dönük bir şekilde telefonda konuşurken gördüm. Gözlerim üst kata çıkan merdiveni bulduğunda yapacağım şey çok basitti. Ses çıkarmadan gizlice yukarı çıkacaktım.

Aklımdaki küçük operasyonu gerçekleştirmeden önce son kez Gurur’u kontrol ettiğimde artık telefonla konuşmadığını gördüm. Bana bakıyordu ve merdivene olan bakışlarımı yakalamış gibi alaycıydı. Tüm bu alaycılığın altında onun bile saklayamadığı bir şey vardı ve o da bana duyduğu özlemimdi. Elini istemsizce cebinden çıkardığında parmaklarını açıp hafifçe tekrar kapattı. Sanki bana dokunmak için çıldırıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bana doğru bir adım atınca hemen merdivene koştum. Kısık bir sesle küfrettikten hemen sonra, “Farah, bekle!” diye peşime takıldı. “Benden uzun süre kaçamazsın!”

“Seni görmek istemiyorum!” Basamakları ikişer ikişer çıktım. “Benden ve odamdan uzak dur!”

“Odan sikimde bile değil ama karımdan uzak durmayacağım!”

“Ağzı bozuk edepsiz herif!” Bir üst kata çıktıktan sonra hemen sağa dönüp tekrar merdivene tırmandım. “Bir karın olduğu şimdi mi aklına geldi!”

“Bir karım olduğunu bildiğim için buradayım, delirtme beni!”

“Zaten delisin, hem de birden fazla raporu olan bir deli.”

Peşimden koşarken o da bana kızıyordu. “Seni yakaladığımda bakalım yine böyle car car konuşabilecek misin!”

“Bırak artık peşimi, boşayacağım seni!”

“Ben seni boşamadıkça bi’ sikim yapamazsın!”

“Düzgün konuş!”

“Sen de kaçma!”

Odama girip hemen kapıyı kilitlemeyi denedim ancak daha kapata-
madan Gurur kapıyı sertçe iterek açtı. Onu burada istemediğimi bilmesine
rağmen odama girip kapıyı arkasından kapatarak kilitletti. Anahtarı cebine
koyup yönünü bana çevirdiğinde yeşil gözleri alaycıydı. “Şimdi nereye ka-
çacaksın?”

Banyo kapısıyla bakıştığım da onun da gözleri ikinci sığınağımın kapısını
buldu. Önce kapıya baktık, daha sonra da birbirimize. Bir anda banyoya
koştuğumda Gurur benimle aynı saniyede harekete geçti. Daha ben kapıya
ulaşmadan arkadan belimi yakalayarak beni durdurdu. Belimdeki ellerini
itmeye çalışırken sırtım onun kaslı göğsüne yaslıydı.

Tırnaklarımı ellerinin üstüne geçirip öfkeyle, “Sana benden uzak dur
diyorum!” diye bağırdım. Onu burada istemiyordum.

Canını yakmak için tırnaklarımı ellerinin üstüne geçirdiğimde sinirle-
nerek beni arkaya çekti ve banyo kapısından uzaklaştırdı. “Dur da konu-
şalım artık!”

Beni kendine çevirdiği an, “Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!” diye
bağırıp ona tokat atmaya kalkıştım. O kadar sinirliydim ki bunu yapmayı
gerçekten denedim.

Gurur refleks gösterip elimi havada yakaladığında kaşlarımı çattım.
Bunu görünce dudağının köşesi titredi, dudakları kıvrılmak için onu zor-
ladı ama ben bu kadar sinirliyken gülmedi. Elimi bırakıp bana yanağını
gösterdi. “Tamam, vur, hak ettim.”

İkinci kez ona vurmaya kalkışmadım. Bunu yapmak yerine arkaya doğru
birkaç adım atarak aramıza biraz mesafe koydum. “Odamdan ve evimden
gitmeni istiyorum.” Bunları söylerken bakışlarım donuk, sesimde buz gi-
biydi.

Ona karşı neden bu kadar mesafeli olduğumu gözlerimin altındaki mor-
luklara baktıkça daha iyi anlıyordu. Bu konudaki pişmanlığı tüm yüzüne
yayılırken cebinden çıkardığı sarkacı yatağın üzerine attı. “Başlarda bir inat
uğruna bunu senden aldım ama daha sonra vermememin bir nedeni vardı.
Kendini bu şeyden kurtaracağını ummuştum.” Yüzü sert çizgilerle şekille-
nirken sıkıdığı çenesinde bir kas seğirdi. “Sonsuza kadar bir objeye bağlı ya-
şayamazsın.”

Ona perişan hâlimi ve uykusuzluktan çöken gözlerimi gösterdim. “Onsuz da yaşayamıyorum.” Kaç gündür titremekten nöbet geçiren vücudumu gösterip yumruklarımı sıktım. “Şu hâlime bak, bağımlılara benziyorum!”

“Bağımlısın, Farah!” Bana sesini yükseltirken kızgınlığı kaskatı olan omuzlarına yansıyordu. “Belki bir kimyasala değil ama şu siktiğim yakuta bağımlısın.”

“Beni zorlayarak bir şeyleri bıraktıramazsın.”

Bana sinirlenerek hırsla saçlarını dağıttı, duyguları gibi artık saçları da darmadağındı. “Kendini birazcık önemsesen ben de seni düşünmek zorunda kalmam ve seni bir şeylere zorlamam.” Göz bebekleri donuklaştığında hissiz bir öfkeyle beni gösterdi. “Kendin için yaptığın hiçbir şey yok, bunu denemiyorsun bile!”

“Kendim için bir şey yapacağım, Gurur Kalender.” Ona olan tüm öfkem gözlerimde yer edindiğinde ciddiyetle yeşillerine baktım. “Senden boşanacağım!”

Gurur’un yüzünde duygusal bir dalgalanma yaşandığında beni ikaz edercesine dişlerini sıktı. “Şunu söylemeyi kes.” Sakin sesi kopmak üzere olan bir fırtınanın habercisiydi.

Bu konuda kararımı verdiğimi gösterircesine kararlılıkla çenemi dikleştirdim. “Senden boşanacağım, Gurur.”

Yanında duran ellerinin parmakları içe doğru büküldüğünde yumruklarını sıktı. Delici bakan gözlerini bana kenetleyerek baskın ve kararlı bir sesle konuştu. “Sen beni boşayamazsın, Farah.”

“O davayı açacağım.”

“Ben istemediğim sürece benden boşanamazsın.”

İçimdeki tüm korkuları bastırıp dalga geçercesine güldüm. “Senden boşandığımda bir daha hayatımda olmayacaksın.”

Gözlerinin ardından korkunç bir ifade geçtiğinde nabızı hızlandı. “Sana yeter dedim.”

“Bir daha yüzümü görmeyecek, sesimi duymayacaksın.”

“Yeter Farah, sus artık!”

“Boşandıktan sonra kendime yeni bir hayat kuracağım. Evet, bunu yapacağım, seninle ilgili her şeyi ardımda bırakacağım!”

“Kes şu siktiğim zırvalıklarını!”

“Bunu yaptığımda zırvalık olmadığını göreceksin!”

“Farah susman gereken bir noktadasın!”

“Umurumda bile değilsin...” Gurur beni susturmuştu ama şiddet uygulayarak veya bir şeyleri kınıp dökerek değil. Beni susturma şekli fazla beklenmedik ve ummadığım bir şekilde olmuştu. Bana duyduğu öfkeyle aramızdaki mesafeyi kapatmasını ve yüzümü ellerinin arasına alıp üzerime eğilmesini beklemiyordum. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki dudaklarıma kapanan dudaklarla bozguna uğramıştım.

Gurur beni öpmüştü.

BÖLÜM 5

KÜÇÜK ATIŞMALAR

“S enden uzaklaşmak için kendimden ne çok gittiğimi bilseydin yine böyle davranır mıydın bana?”

Geçmiş

Gurur okula gitmek için odasından çıkarken yerdeki çantasını tekmeleyerek ilerliyordu. Çantaya tekme atarak onu birkaç adım ileriye savuruyor, daha sonra çantaya yetişip tekrar ona tekme atıyordu. Kendi çantasını bile taşımayacak kadar tembel bir çocuktü. Merdivenin üstünde durduğunda yerdeki çantayı biraz sağa ve sola ayarladı. Daha sonra arkaya çekilip önce çantaya, hemen sonra da basamaklara baktı. Gözleri kısıldığında yüzünde orta sahadan şut çekecek bir futbolcunun ciddiyeti vardı.

Yeşil gözlerini biraz daha kısıtı, ciğerlerine büyük bir nefes çekti ve ileriye atılıp çantaya tüm gücüyle vurdu. Çanta merdivenlerden fırlayıp basamaklardan yuvarlanmaya başladığında Gurur soluğunu tutmuştu. Basamaklardan pata küte düşen çantayı izlerken çıt çıkarmıyordu. Çanta son basamaktan yuvarlanıp yere düştüğünde Gurur olmayan seyircilerin coşkulu tezahüratlarını kafasının içinde duydu ve küçük yumruklarını sıkarak, “Gooool!” diye bağırdı.

Bunu neredeyse her sabah yaptığı için onu gören hizmetçiler gülerik holden geçiyordu. Gurur ise on yaşındaki bir çocuğun haylazlığıyla ellerini yukarı kaldırmış, hayalet seyircilerinin alkış tufanlarını büyük bir gururla göğüslüyordu. “Teşekkürler, teşekkürler.”

Dışarıda onu gören herkes onun delirdiğini düşünürdü ki zaten Gurur normal bir çocuk da değildi. Çantasıyla attığı golün sevincini uzun süre yaşamadan abisinin, “O ırz düşmanının kanını sikeceğim!” diyen kızgın sesini duydu. Başını çevirdiğinde gözleri bu kattaki odalardan birinin kapısında oyalandı. Şeref ve Güzin’in sinirli sesleri Defne’nin odasından geliyordu.

Gurur bu insanların Defne’ye bir şey yapmasından endişelenerek hemen onun odasına doğru yürüdü. Aralıklı kapının önünde durduğunda Şeref odanın içinde sinirle dönüp duruyordu. Güzin ise Defne’nin kıyafetlerini gardıroptan çıkarıp aceleyle yatağın üzerindeki bavula koyuyordu. “Bu olay duyulursa rezil oluruz, Defne daha on üç yaşında.” Onun elbiselerini bavula gelişigüzel atıp yüzünü ovuşturdu. “Nasıl hamile kalabilir, o daha çocuk!”

Hamile mi?

Kim hamile? Defne mi?

Gurur henüz on yaşında olduğu için hamileliğin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Abisi ve yengesini bu kadar kızdırdığına göre hamilelik iyi bir şey olmasa gerek. Şeref’in sertleşen yüzünü kapı aralığından gördüğünde mavi gözlerinden geçen o sert ifade Gurur’u ürkütmüştü. Son derece ciddi bir suratla karısına dönüp, “Bebekten kurtulmalıyız,” dedi. “Kimse bu olayı duymadan Defne’nin karnındaki o piçten kurtulmalıyız.”

“Doktoru sen de duydun, bebek dört aylıkmış.” Güzin buna şiddetle karşı çıkarak kocasının önerisine yanaşmadı. “Kürtaj için geç kalınmış.”

“Sikimde değil, o piçi doğurmayacak!”

“Kürtaj olursa Defne ölebilir!” Güzin sinirli adımlarla yürüyüp kocasının karşısına dikildi. “Senin arkadaşının yaptığı ahlaksızlık yüzünden kızımı kaybetmeyeceğim!” Gurur belki de ilk kez yengesini, Defne’yi bu kadar içten bir şekilde savunurken görüyordu.

İnce kaşlarını çatıp Şeref’ten hesap sorarken öfkesi narin bedeninden taşıyordu. “O herifi evimize sen soktun, kızıma olanlar senin de suçun!” Kocasını göğsünden sertçe iterken güzel yüzü yoğun bir öfkeyle sarsılıyordu. “O kansızın öldüğünü göreceğim, Şeref!”

“Güzin...”

“Onu içimize sen soktun!” Bağırarak Şeref’i susturduğunda ela gözlerinden birkaç damla yaş süzölmüştü. “Senin arkadaşın kızımı bu hâle

getirdi!” Odanın içi buz kesmişti ama Gurur duyduklarından hiçbir şey anlamıyordu. Tüm bu olanlar bir çocuğun bilmediği şeylerdi.

Omuzları düşen Şeref, karısını sakinleştirmek için sinirli bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. Mavi gözleri Güzin ile aynı öfkeyi taşıırken sesini daha kısık çıkararak, “Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu.

Yengesinin sırtıyla bakışan Gurur onun sarsıcı sözlerini işitti. “Bu skandalın dışarı sızmasına izin vermeyeceğiz. Defne bugün evden ayrılacak ve doğuma kadar gözden uzak bir yerde yaşayacak. Daha sonra bebeği bir yurda verip kızımızı evine getireceğiz.” Gurur hemen kapıdan uzaklaşıp merdiveni inerken duyduklarına inanmak istemiyordu. Defne ablasını evden mi gönderiyorlardı?

Defne’yi nerede bulacağını iyi bildiği için dışarı çıkıp bahçenin sol tarafına baktı. Yanılmamıştı, ablası yine oradaki defne ağacının yanındaydı. Son dört aydır gününün çoğunu hep o ağacın yanında geçiriyordu. Gurur dâhil evdeki çocuklar ona ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu ama Defne çok değişmişti. Artık neredeyse hiç gülmüyor, kimseyle konuşmuyor ve onlarla vakit geçirmiyordu.

Gününün çoğunu ya odasında ya da bahçedeki defne ağacının altında geçiriyordu. Yemeklerini bile onlarla yemiyordu. Karun ve Çağıl havuzun yanındaki şezlongda yan yana oturmuş, üzgün gözlerle Defne’yi izliyordu. İkisi de okul üniformasının içindeydi ama okula gidecek gibi durmuyorlardı. Gurur onların yanına gittiğinde Karun başını kaldırıp mavi gözlerini ona dikti.

Aylardır cevabını merak ettiği şeyi bir kez de Gurur’a sorarak, “Ablamın nesi var?” dedi kederli bir sesle. “Artık okula gitmiyor, bizimle oynamıyor ve hep üzgün.”

Çağıl suratını asarak küskün bir şekilde başını eğdi. “Doğum günümde bile mutlu değildi.” Ablasına gücenmiş gibi ayakkabılarına bakıp somurtmaya devam etti. “Sekiz yaşına girdim ama sevinmedi bile. Artık benle piylik de yapmıyor.”

“Defne abla hamileymiş da.” Gurur kapı aralığından duyduğu şeyleri onlarla paylaşırken yeşil gözlerinde birçok soru işareti vardı. “Nedur bu hamilelik, siz bilir misunuz?”

Ablasının ölümcül bir hastalığı olduğunu düşünen Karun ayağa kalktığı anda beti benzi atmıştı. “Ablam hasta mı?” Çocuk bedeni gerildi. “Kanser gibi bir şey mi olmuş?”

Çağıl'ın ela gözlerinde dehşete kapılan bir ifade oluştu. "Ya bize de bulaşırsa?" Korkuyla ayağa kalkıp Gurur ve Karun'dan uzaklaştı. "Ben hamile olmak istemiyom."

"Defne abla bu yüzden mi bizden uzak durayı?" Gurur gözlerini kısarak bir ağacın altında kederli bir şekilde oturan Defne'ye baktı. "Hamileluğu bulaşuci olmalı ki bizlere bulaşsun istemeyi."

"Bulaşırsa ne olur?" diye sordu Karun.

Çağıl korkarak ellerini karnına bastırdı. "O zaman bizim de karnımız büyür mü?" Ablasını ispiyonlayarak Gurur ve Karun'a doğru kafasını uzattı. "Defne abla karnısında hamile olmuş olabilir, göbüşü gittikçe büyüyor."

Çağıl kolunu kaldırıp işaret parmağıyla Defne'nin olduğu yönü gösterdi. "Bu yüzden artık bol kıyafetler giyiyo çünkü karnısı büyüyö. Annem ondan bunu saklayacak bol şeyler giymesini istedi." Çağıl dudaklarını sar kıtarak ellerini tekrar karnına bastırdı. "Ya benim de karnım büyürse? Ben büyüyünce asker olmak istiyom, hamile değil!"

Karun sinirlenerek elinin tersiyle küçük kardeşinin kafasının arkasına bir tane geçirdi. "Asker olmayacaksın dedim sana!"

Çağıl daha ensesindeki acıdan kurtulamazken ikinci darbe Gurur'dan gelmişti. Çağıl'ın askerlere olan bu tutkusu Gurur'u da kızdırdığı için sertçe onun kafasına vurdu. "İnşallah sen de hamile kalursun da kurtuluruz senun bu askerluk sevdandan."

Çağıl kafasına tutarak ağlamaya başladı. Ela gözlerinden yaşlar yuvarlanıp düşerken, "Sizi anneme dicem!" diye sızlanmaya başladı. "Yine beni dövdüler dicem!" Ellerini kafasından çektiğinde Gurur ve Karun'u kızdıran bir inatla, "Asker olcam işte!" diye bağırdı. "Görürsünüz, büyüyünce asker olcam!"

"He olursun, salak." Karun onu yetersiz gördüğünü gizlemeyen gözlerle küçük kardeşine bakıyordu. "Ağlakları askere almıyorlarmış bir kere."

Çağıl hemen susup ağlamayı bırakınca Gurur sinsice sırıttı. "Ha bu büyüyecek de asker olacak, öyle mi?" Gülerek başını iki yana salladı. "Kim napsun bu sümüklüyü."

"Sizi anama dicem!"

"Yengeme biraz daha ana dersin bizden önce o senun kafayı kırar." Güzin Hanım fazlasıyla böyle şeylere takıntılıydı.

Çağıl ıslak yanaklarını silerken şimdi de gülüyordu. "Anam beni döverse ben de Levent'i döverim." Onun bu çıkışı Gurur ve Karun'u da güldürmüştü.

Evdeki düzen herkes için farklı işliyordu. Karun sıklıkla Gurur'u döverdi ama Gurur kolay kolay ona el kaldırmazdı. Onun yerine gidip Çağıl'ı döverek Karun'a olan hıncını çıkarırdı. Çağıl'ın gücü Gurur'a yetmediği için o da gidip beşiğindeki Levent'i hırpalardı.

Karun tam bir şey söyleyecekti ki Gurur'un gülüşü silindi. "Defne abla yine ağlayı." Gurur gözlerini Defne'den ayırmazken gördükleri karşısında çocuk yüreği sızlamıştı. Defne artık çok sık ağlıyordu. Sırtını ağacın gövdesine yaslayıp dizlerini karnına çekmişti. Kendini korumak ister gibi kollarını dizlerine sarmıştı ve başını eğerek ağlıyordu. Son dört aydır gözyaşları hiç dinmiyordu.

Üç çocuk koşarak hemen onun yanına gidip Defne'nin başında toplandı. Karun, ablasının döktüğü içli gözyaşlarına kıyamayıp, "Abla," diye fısıldadığında mavi gözlerine yaşlar akın etmişti. "Abla niye ağlıyorsun? Bir yerin mi acıyor?"

Defne başını kaldırdığında Gurur onun ayaklarının önüne kıvrılıp yanında diz çöktü. "Neyin varidur, Defne abla?" Ellerini Defne'nin dizlerine koymak istediğinde Defne irkilerek hemen kendini geriye çekti. Titreyen ellerle eteğini aşağıya çekerken korkusu yüzüne yansıyor. Gurur, Karun ve Çağıl göz göze geldiğinde üçünün de bakışlarında kafa karışıklığı vardı. Defne artık birinin ona dokunmasından bile korkuyordu.

Eskiden onlara sarılan, onları sırtında taşıyan ve yataklarına kıvrılıp onlarla uyuyan Defne gitmiş, en küçük temasla ürken bir Defne gelmişti. "Abla yapmayasun böyle." Gurur onun ayaklarının önünde, dizlerinin üstünde dururken içi acıyarak Defne'ye bakıyordu. "Neyin vardur, söyleyesun bize?" Onu böyle görmeye dayanamıyordu.

Defne sırasıyla onlara bakarken yeşil gözlerinden birbiri ardına yaşlar dökülmeye başladı. Onları ne kadar üzdüğünü görebiliyordu ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü o da çok üzgündü. Başına gelenlerden sonra artık yalandan bile tebessüm edemiyordu. Hayat sanki onun için son bulmuş gibi ruhu bedeninden çekilmişti. Aradan dört ay geçmesine rağmen hâlâ başına gelenleri anlayamıyor, çektiği bu acıyı dindiremiyordu.

O günü hatırladıkça yeşil gözleri korku, acı ve bolca hüznle doluyordu. Yüzündeki bu derin ızdırap çocuksu bir masumiyetle bir araya geldiğinde bile Defne kendini fazla kirli hissetmekten alıkoyamadı. "Ben birazdan evden ayrılacağım." Canından çok sevdiği bu üç çocuğu gidişine hazırlarken dudakları titriyordu. "Bir süre yanınızda olmayacağım."

Bir korku çöktü Karun'un içine ve küçük bedeni titredi. "Abla," derken bile sesi fazla zayıf çıkmıştı. "Bizi bırakıp gidecek misin?"

“Seni anama söylerim,” diyen Çağıl ağlamaya başladı. “Ona derim, Defne ablam gidiyo.” Onu evden gönderenlerden birinin de annesi olduğunu bilmeden ıslak gözlerle Defne’ye bakıyordu. “Biz mi seni üzdük?”

Gurur öne atılıp sıkıca Defne’nin ellerine yapıştı. “Bir daha seni üzme, yeceğuz.” Defne’nin onları bırakmasını istemiyordu, Defne onların her şeyi yiydi. Ailedeki tek kız Defne olduğu için bu üç çocuk onun üzerine titreyen bir dediğini iki etmezdi. Bu evde bir tek Defne’yi dinleyip onun her dediğini yaparlardı, üçünün tek ortak noktası Defne’ye olan sevgileriydi.

“Defne abla gitmeysun.” Gurur ona yalvarmaya başlarken her an gidecek korkusuyla ellerini sıkıca tutuyordu. “Bizi bırakmazsan ha şu zarganayla heç kavga etmeyeceğum.” Bunları söylerken ona Karun’u gösteriyordu. “Çantamı da ona taşıtmayacağum.” Yüzü acıyla kasılırken Gurur öksüz çocuklar gibi başını omzuna yatıp, “Gitme seni heç üzmem,” dediğinde Defne ağlayarak onu kollarının arasına aldı. Küçük amcasına sımsıkı sarılırken ondan nasıl ayrılacağını bilmiyordu. Gitmek veya kalmak Defne’nin elinde değildi ki... Anne ve babası onu bu evden gönderiyordu.

“Şimdi beni iyi dinlemenı istiyorum.” Ağlamaktan Defne’nin sesi çattallaşırken Gurur’un omuzlarını tutup ikisinin yüzünü aynı hizaya getirdi. “Yokluğumda annemle babamı kızdıracak bir şey yapmanı istemiyorum.”

Gurur’un çocuksu yüzüne bakınca Defne yanaklarına süzülen yaşları tutamadı. “Benim güzel amcam.” Belki de son kez Gurur’u şımartıyor, amca diyerek nazıyla oynuyordu. “Sana yalvarıyorum onların gazabını üzerine çekme.” Gittiğinde aklı hep burada kalacaktı, Gurur ve Karun’u koruyacak kimse kalmayacaktı.

Gurur’un sırtını yakan ateş Defne’nin ciğerlerini dağlardı.

Karun’u üşüten ayazsa Defne’nin yüreğini titretirdi.

Gittiğinde Gurur ve Karun’a ne olacaktı?

Elini uzatıp Karun’u yanına çağırduğında tıpkı Gurur gibi Karun da onun yanına diz çökmüştü. Defne veda eder gibi Karun’un kumral saçlarını okşarken küçük kardeşine olan bakışları içliydi. “Babamın tersine gitme,” diye ona yalvarırken gözlerinin pınarlarından yaşlar akıyordu. “Yapma kardeşim, o canavarın damarına basma.” Şeref Kalender kendi kanından olanları bile harcayacak kadar korkunç biriydi. Karun’a bir fenalık yapmasından ödü kopuyordu.

Defne kıyamayan gözlerle Gurur ve Karun’a bakarken titreyen bir sesle, “Çağıl ve Levent’i size, sizi ise Allah’a emanet ediyorum,” dedi. Bu iki çocuğu Allah’tan başka kimse Şeref ve Güzin’in zulmünden koruyamazdı.

Defne Allah'ın adaletine inanan bir çocuktur. Elbet bir gün herkes yaşattığını yaşayacaktı.

Karun, ablasının onlarla vedalaştığını anlayınca çocuk kalbi sıkıştı. Mavi gözlerini yaşların sızısı zorlarken bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ancak Defne onu susturdu. Kardeşine arkasındaki ağacı gösterip, "Karun'um," dedi ah eder gibi.

Bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmez bir hâlde Karun'a baktı ve on üç yaşındaki bir çocuğun ağzına yakışmayan o kelimeler dudaklarından döküldü. "Eğer olur da başıma bir iş gelirse sana vasiyetimdir, Karun. Şimdi olmazsa bile ileride beni bul ve bir defne ağacının toprağına göm." Defne bu gidişin bir dönüşü olmadığını hissediyordu.

Karun, Defne'nin söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu ama ortada onu ağlatacak kadar kötü bir şey olduğunu seziyordu. Kırpıklarının arasından yaşlar akarken sırf ablası daha fazla üzülmessin diye başını salladı. Neyi kabul ettiğini bile bilmiyordu. Bir gün yanında bir tabutla Ordu'dan ayrılacağını bilmeden Defne'nin ona vasiyet ettiği şeyi kabul etmişti.

Defne önce Gurur ve Karun'a, daha sonra da bir köşede somurtarak onları izleyen Çağıl'a sımsıkı sarıldı. Gitmeden önce ona da birkaç nasihatle bulunmadığından Çağıl'ın ona gücendiğini anlamıştı. Çağıl evin sevilen çocuklarından biri olduğu için Defne onu anne ve babası hakkında uyarma gereğinde bulunmamıştı.

Fakat küçük kardeşine de diyecek birkaç sözü vardı. "Bir gün büyüyünce çok iyi bir asker olacağına tüm kalbimle inanıyorum." Bu sözleri Çağıl'ı avutmak için söylemiyordu, Defne buna gerçekten inanıyordu. Çağıl'ın yüzünü avuçlarının arasına alıp yanağını okşadı. "Hayallerinin peşinden koşmaktan asla vazgeçme kardeşim." Kendini zorlayarak Çağıl'a gerçeklikten uzak bir gülümseme sundu. "Kalbinin arzuladığı şeylerin peşinden gittiğin sürece mutlu olabilirsin."

Annesi onun bavuluyla dışarı çıktığında, Defne gitme zamanının geldiğini anladı. Bahçedeki çocuklara son bir kez daha sarılıp hiç istemese de ayağa kalktı. Görmesi gereken biri daha olduğu için onları bırakıp eve yürüdü. Annesinin yanından geçerken kalbi ona küsmüş gibi bir kez olsun Güzin Hanım'a bakmamıştı. Korumalar onun eşyalarını arabaya taşırken Defne eve girip Levent'in odasına doğru ilerledi. En küçük kardeşini görmeden bu evden ayrılamazdı.

Bir daha onları göremeyeceğini içten içe biliyordu.

Gurur ve onun yapacaklarıyla ilgili aklıma her türlü çılgınlık gelirdi ama beni öpmesi... İşte bu ihtimal aklımın kıyısına bile ulaşmazdı. Onun beni öpmesini tetikleyen şeyi tam olarak bilmiyordum. Günlerdir birbirimizi görmememiz mi yoksa eve döndüğü ilk gecede tartışıp ondan boşanmak istemem mi? Cevap bunlardan biri de olabilirdi veya her ikisi de.

Boşanmak istediğimi söyledikçe onu ne denli kızdırdığımı görmüştüm hatta üzerime yürüyünce bir an bana şiddet uygulayacağını bile düşünmüştüm. Bana bunu düşündürecek kadar sinirlenmişti. Ancak Gurur Kallender bir kez daha ondan beklenileni yapmayıp beni şaşırtmıştı. Öfkeli adımlarla üzerime yürüyüp beni öpmesini beklemiyordum.

Beni öpme şekli izlediğim o filmlerdeki gibi ateşli değildi, benden aldığı bana satmıştı, yani benim daha önce yaptığım gibi yapmıştı. Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırarak beni susturmuştu. Hepsi bu. Bu bile kontrolünü yitirmesi için yeterliydi. Kendi başlattığı şeye yenilerek dudaklarını hafifçe kıpırdatıp beni öpmeye başladı. Bunu yaparken son derece yavaş ve nazikti.

Onun gibi kontrolsüz birinden beklenmeyecek kadar ölçülüydü. Sanki beni ürkütüp kaçırmak istemiyordu. Belki de bu konudaki tecrübesizliğini ve bunun benim gerçek anlamdaki ilk deneyimim olduğunu bildiği için kontrollü davranmaya çalışıyordu.

Arada sırada dudaklarına kondurduğum o küçük öpücükleri saymadığı için beni öperken çok dikkatliydi. Bir yanı bana gerçek bir öpüşmenin nasıl olduğunu göstermek için çıldırırken diğer yanı onu kontrollü olmaya zorluyordu. Bu yüzden dudaklarımın üzerindeki hareketleri yavaş ama kışkırtıcıydı.

İtiraf etmeliydim ki ona nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Beni öpmesinin şaşkınlığını yaşadığım için onu itsem mi yoksa karşılık mı versem, kararsızdım. Tercihim ikincisiydi. Dudaklarıma olan yoğun ilgisi aklımı başımdan aldığı için neyi nasıl yapacağımı bile unutmuştum. Aklım gerekli gereksiz birçok soruyla meşgulken çıldırmak üzereydim.

Daha önce kimseyle gerçek anlamda öpüşmemiştim. Ya karşılık verdiğimde her şeyi batırırsam? O zaman beni öpmeye son verir miydi? Çıldıracaktım, uzun zamandır beklediğim bu anı bile kendim için dünyanın en güç şeyi hâline getirmeyi başarmıştım. Gurur kafamın içinde başlattığım kargaşayı sezmiş olmalı ki beni harekete geçirmek için ellerini yüzümden çekti. Bunu yaparken dudaklarımızın temasını koparmamıştı, hâlâ beni öpüyordu.

Eli boynuma süzülüp ensemi kavradığında bile put gibi öylece duruyordum. Beni öpmesine izin veriyor ancak ona karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmuyordum. Gurur ensemdeki saçlarımı yumruğuna doladı ve hafifçe çekince canım yandığı için kısık bir sesle inledim. İniltim dudaklarımın aralanmasına neden olunca Gurur dudaklarımın arasına sızdı. Adi herif.

Aralanan dudaklarımın arasında kendine yer edindiğinde artık karşılık vermemi istediğini anladım. Parmak uçlarımda yükselip omuzlarına tutundum ve ondan gördüğüm şekilde onu öpmeye başladım. Ona verdiğim acemice karşılıkların onun için yetersiz olacağına çok emindim ancak benden karşılık bulmak Gurur'u tetiklemişti. Boğazından hırıltıyı andıran kalın ve anlaşılmaz bir ses çıktı, şimdi öpücükleri daha hoyrattı.

Ona karşılık verdiğim an için boyutu değişmişti, Gurur artık daha saldırgan ve daha talepkârdı. Az önce dudaklarımı nahifçe öperken şimdi daha sabırsız ve tutkuluydu. Bana nefes bile aldırmıyordu. Soluksuz bir şekilde beni öptüğü için kolları arasında titremeye başladım ancak bu acıdan veya nefessizlikten kaynaklanmıyordu. Ona duyduğum arzuyla kavrulan vücudumun dudaklarına verdiği bir tepkimeydi.

Onun dudaklarını hissetmek ve onun tarafından öpülmek hayal ettiğimin çok ötesinde bir duyguydu. Bunu yaşamak ne okuduğum kitaplarda anlatıldığı gibiydi ne de izlediğim o filmlerde görüldüğü gibi. Nabzım Gurur'un öptüğü dudaklarımda atarken kalbim hiç olmadığı kadar hızlanmıştı.

Beni arkamdaki duvara ittiğinde sırtım soğuk duvarla buluştu. Artık duvar ve Gurur arasında sıkışmıştım. Dudaklarıyla dudaklarımı talan ederken belimin arkasındaki eli sırtımdan aşağıya doğru kaydı. Dokunduğu her yeri kor gibi yaktığının farkında olmadan iri eli tişörtümün altına sızdı. Düz karnıma sürtünüp göğüslerime doğru uzanan eli titremelerimi artırmıştı.

Dudaklarımı sabırsız, aceleci ve hoyratça öperken onun kolları arasında nefes bile alamıyordum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırarak çektiğinde iniltim odada duyulan tek şeydi. Nasırlı eli göğsümü kavramak üzereyken son anda kendini durdurdu. Beyninde yıldırımlar çakmış olmalı ki beni öptüğünü hatta bana dokunmak üzere olduğunu yeni fark edip durdu.

Başını yavaşça çektiğinde yumduğum gözlerimi usulca açtım. Hızlı hızlı nefes alırken onun omuzlarına tutunmasaydım düşebilirdim. Gurur'un yeşilleri âdeta parlıyordu. Ben onun gözlerine bakıyordum, o ise öpülmekten şişen dudaklarına. Göz bebekleri büyümüş ve derinleşmişti. Nefes aldıkça

ılık nefesi aralıklı dudaklarımın arasına sızıyor, dudaklarımı karıncalandırıyor.

İstemsizce ıslak dudaklarımı emdiğimde Gurur'un çenesi kasıldı, gırtlığından anlaşılmaz bir ses çıkardı. Sanki tekrar dudaklarıma yumulmamak için kendini zor tutuyordu. Tişörtümün altındaki elini görünce omuzları gerildi ve alnından ince bir ter damlası süzüldü. Sanki yanıyordu ve onu bu yangına atan bendim.

Önce tişörtümün altına sızan elini çekti, daha sonra da bakışlarını güçlükle yüzüme çıkardı. Dudaklarının bende yarattığı sarsıntıyla hızlı hızlı nefes alırken yüzüm cayır cayır yanıyordu. Aldığım hazzın yanı sıra utanmıştım da ve kızaran yanaklarım beni ele veriyordu. Beni daha fazla utandırmaması için kıvranırken Gurur'un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

“Üzerime atlayıp beni öptüğün için mutlu musun?”

Anlamadım?

Onun üzerine atlayıp onu öptüğümü mü iddia ediyordu? Bu herif neden böyleydi! Hiçbir konuda sorumluluk almıyor, her şeyin içinden sıyrılmayı biliyordu. “Ben öyle hatırlamıyorum,” dedim safça. “Sen beni öptün.”

Gözlerinin kenarları hafifçe kısılırken yüzünde küçük bir çocuğun haylazlığı vardı. “Belli ki sende B12 eksikliği var, bana saldırıp beni öpen sendin.” Dehşete kapılırken bu egoist adamla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Az önce beni öperek bana büyük bir lütufta bulunmuş gibi çenesini dikleştirdi. “Ben her iyi kocanın yapacağı gibi sana karşılık verip duygularını incitmedim.”

Omuzlarındaki ellerimi çekip göğsüne hafifçe vurdum. “Bu kadar iyi ve düşünceli olmasaydın ne yapardım!”

Yana doğru bükülmek için titreyen dudaklarını birbirine bastırıp gülüşüne engel oldu. “Ne kadar iyi ve düşünceli biri olduğumu az önce bizzat kabul ettin.” Cebindeki telefonu çıkarıp ses kaydını açtı. Telefonu bana uzattığında şaşkınlıkla ona bakıyordum. “Kayıtlara geçmesi için tekrar söyler misin?”

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım, bir kez daha onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Kendi yaptığı şeyleri bile benim üzerime yıkan bir deliydi.

“Benim kocam çok iyi ve düşünceli.” Gülüşlerimin arasından telefona doğru uzanıp ona istediğini verdim. “Üzerine atlayıp onu öptüğümde bile beni düşünerek bana karşılık verecek kadar iyi biri.” Sesli gülerken başımı kaldırıp muziplik akan yüzüne baktım. “Oldu mu, padişah hazretleri?”

Gurur performansımı yetersiz bulmuş olmalı ki yalancı bir kınamayla dudaklarımı gösterdi. “Gülmeden daha içten bir şekilde söylemelisin.”

Kıkırtıma engel olamadım. “Bana zorla söylediğin şeylere gerçekten inanıyor musun?”

“Son kısım hiç olmadı.” Kaydı durdurup telefonu cebine koydu. “Gülüp durduğun için söylediklerin anlaşılmıyor.”

Aklıma gelenlerle dudaklarım kıvrıldı. “Gülüştümü kaydetmiş oldun.”

“Anlamadım?”

Tebessüm ederek telefonun olduğu cebini gösterdim. “Bir gün, bir zamanlar sana nasıl güldüğümü unutacağın kadar ayrı düşersek artık sende bir kaydı var.” Duymayı beklemediği bu sözlerle tüm vücudu gerildi, yakışıklı suratındaki neşe kayboldu. Şimdi aklında tek bir soru vuku bulmuştu. Bir gün gülüşümü bile unutacak kadar birbirimizden kopar mıydık?

Bunu ciddi anlamda düşünmeye başladığında sevkıyat gününü hatırlaması da kaçınılmazdı. Yeşil gözlerinde derin bir kayıp oluştuğunda Gurur belimi yakaladı ve beni göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. Kolları arasında buz kestim, Gurur’un kolları kemiklerimi kıracak bir şiddette beni sarmıştı. Afalladım hatta şoke oldum. Bir gün ayrılacağımız gerçeği Gurur’u öyle bir sarsmıştı ki kontrolü dışında kendini bana sarılırken bulmuştu.

Onun iri kollarının arasında kaybolduğumda ılık nefesini saçlarımın tepesinde hissettim. Bunu neden yaptığı hakkında bir şey söylemedi, zaten ben de ona bu konuda bir şey sormadım. Başım göğsüne yaslıyken patlayacakmış gibi hızlanan kalbinin sesini dinliyordum. Deniz esintisini andıran o ferahlatıcı kokusunu soluduğumda esnemeye başladım. Uykum gelmişti.

Günlerdir doğru düzgün uyuyamadığımı için kokusunu soluyunca gözlerim saniyeler içinde kapanmıştı. Günlerdir ihtiyacım olan tek şey buymuş gibi vücudum çok hızlı uykuya teslim olmuştu. Bacaklarım büküldüğünde Gurur düşmeme izin vermeyerek hemen beni kucağına aldı. Uykudan kaynaklı bir sersemlik yaşadığımı anlamadığı için, “Farah,” diyen sesi kulağa fazla endişeli geliyordu. “Neyin var?”

Kedi gibi göğsüne kıvrılırken esnedim. “Uykum var.” Bunları söylerken gözlerimi açıp ona bakamıyordum ama kendimi fazla huzurlu hissediyordum. Onun göğsünde kendime yer edinirken çok hızlı uykuya dalmıştım. Bu sefer beni uyutmak için masal okumasına bile gerek kalmamıştı, özlemine çektiğim koku ihtiyacım olan her şeye sahipti.

Ve ben anladım ki beni asıl uyutan şey onun kokusuydu.

Artık o da bunu biliyordu.

Günlerden sonra deliksiz bir uyku çekmiş olmalıyım ki öğlene doğru uyanmıştım. İlk kez bu saatlere kadar uyuyordum ve bunun sebebi gündür yaşadığım uyku problemiydi. Yataktan çıkmaya yeltenmişim ki boynumda hissettiğim bir sıcaklıkla başımı hafifçe çevirdim. Gördüklerimle soluğum kesilmişti.

Gurur yatağımdaydı.

Geceyi benimle geçirmesini hayal dahi edemezdim. Kalbim hızlanmaya başladığında bunun gerçekliğini sorguluyordum. Gurur vücudumda en sevdiği yere, yani boynuma yüzünü gömerek uyuyakalmıştı. Artık boynumun onun yuvası olduğunu biliyordum ve ilk kez onu bu kadar huzurlu görüyordum. Uyurken bile hep tetikte ve diken üstünde olduğu için kaşları çatık olurdu ancak şimdi öyle değildi. Yakışıklı yüzü büyük bir huzurun güzelliğiyle gevşemişti.

Boynumun kıvrımına sürtünen burnu, kokumu içine çektikçe onu daha çok uyumaya teşvik ediyordu. Çenesi omzum ve boynum arasında bir yere yaslı olduğu için nefes aldıkça ılık nefesi tenimi gıdıklıyordu. Dışarıdaki gün ışığı onun sarı saçlarına yansidikça saçlarına dokunmayı istiyordum. Yüzünü ellerimin arasına alıp avuçlarımı kirli sakalında gezdirmek için çıldırıyordum.

Yakışıklı kelimesi onun için az kalırdı, çok güzel görünüyordu. Kendisiyle sık sık övündüğü kadar vardı, Gurur gerçek anlamda büyüleyiciydi. Kirpiklerini aralamasını ve beni içine çeken o yeşil gözlerini görmeyi her şeyden çok istiyordum. İlk kez geceyi benim yatağımda geçirmişti.

Bir kolu karnımı sarıyordu ve bir bacağı bacaklarımın arasındaydı. Ona doğru yan bir şekilde uyuduğum için benim bacağım da onun üstündeydi. Birbirimize sarılıp sabaha kadar sarmaş dolaş uyuduğumuza inanamıyordum. Omzunun üzerinde duran elimi yavaşça kıpırdatıp sarı tutamlarına dokundum. Bunu yapmama kızmazdı, değil mi? Ne de olsa dün gece beni öperek daha fazlasını yapmıştı.

Pardon, üzerine atlayıp onu öpen bendim!

Parmaklarımı sarı saçlarının arasına daldırırken tebessüm ettiğimin farkında bile değildim. Saçlarını okşarken Gurur hafif mırıltılar çıkarınca uyanmaya başladığını anladım. Sadece saçlarına dokunmak bile beni dünyanın en mutlu kadını yapmaya yeterdi. Çenesini tutarak başını yavaşça kaldırıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Evet, bunun için beni utandıracağını bilmeme rağmen onu öperek uyandırmak istemişim.

Dudaklarına kondurduğum öpücük dün geceki gibi tutku ve şehvet barındırmıyordu. Daha önceki öpücüklerim gibi küçük ve masumdu. Yanağını öper gibi dudaklarını öpüp başımı geri çektim ancak kapalı kirpiklerinde değişen bir şey olmayınca uzanıp onu tekrar öptüm. Tekrar, tekrar ve tekrar öptüğümde Gurur'un gözleri kapalıydı ama dudakları kıvrıldı. "Beni uyandırmadan bunu yapmayı bırakmayacaksın, değil mi?"

Yanımda uyumasının mutluluğuyla gülümseyip dudaklarını tekrar öptüm. İçimden taşan bir neşeyle yanağını okşayıp canlı bir sesle, "Günaydın, Gurur'um," dedim. Kollarımın arasındaki vücudu elektrik akımına uğramış gibi kasıldı ve gözlerini araladı.

Benim tarafımdan sahiplenilmenin onda yarattığı sarsıcı etkiyle yeni bir güne uyanmıştı. Emin değildim ama içimden bir ses ilk kez birinin onu *Gurur'um* diyerek uyandırdığını söylüyordu. Ne zaman adının yanına sahiplenme eki koysam Gurur çok tuhaf tepkiler veriyordu.

Yeşil gözlerini görmek günümü güzelleştirirken yarı uykulu gözlerle beni izliyordu. Yatakta kıpırdanıp, "Saat kaç?" diye sormuştu ki başını çevirince sarmaş dolaş bir vaziyette olduğumuzu gördü. Kaskatı kesildi. Yüzü gerilirken çarpılmış gibi hemen kendini yatağın diğer tarafına attı. Uykusu bir anda dağılmıştı. "Beni yatağına mı attın?" Yüzünde inanamayan bir ifade vardı. "Yapmadığın bir tek bu kalmıştı."

İkimiz yatağın farklı uçlarında dururken aramıza çok rahat iki kişi sığardı. Yatakta bağdaş kurarak oturduktan sonra anlamayan bakışlarımı ona çıkardım. "Sen yatağıma girmişsin." Her şeyin sorumlusu olarak beni görmezdi. "Ben bir şey yapmadım."

Gurur sırtını yatak başlığına yaslariken yeşil gözlerindeki suçlayıcı ifade beni çıldırtıyordu. "Yatağında olmamın suçlusu sensin." Yeni uyandığı için henüz sesi açılmamıştı, uykulu sesi kalın çıkıyordu. "Gece kollarımda sızıp kaldın. İnsanlık edip seni yatağına yatırmak istedik ama kollarını ahtapot gibi boynuma sarmıştın." Beni hayretler içinde bırakarak bu işten de ustaca sıyrılmaya başladı. "Bir türlü beni bırakmadığın için acıyıp yanında uyudum." Sırtının arkasındaki yastığı alıp kafama fırlattı. "Yani senin yüzünden buradayım."

Ben bu adamı boğarım!

Kafama çarpan yastığı yanıma bırakırken üzerindeki beyaz tişörtü ve siyah eşofman altını gösterdim. "Ahtapot kollarımdan kurtulamadığın için yatağıma girmişsin ama ahtapot kollarım üzerini değiştirmene engel olmamış." Gülmemeye çalışarak onun sıklıkla söylediği bir sözü taklit ettim. "Ne iş?"

Bile isteye yatağıma girmişti. Önce beni yatağa yatırmış, daha sonra üzerine değiştirip yanıma yatmıştı. Bunu kabul etmek yerine başını eğip üzerine bakmaya başladı. Giydiklerini görünce kısık bir sesle küfredip dehşete kapılmış bir ifadeyle bana döndü. Gurur usta bir oyuncuydu.

“Ne yaptın ulan bana?” Ona zorla bir şey yapmışım gibi pikeyi göğsünün üzerine çekip kaşlarını çatı. “Masum ayaklarıyla beni yatağına attığın yetmezmiş gibi bir de soydun mu?”

Yastığı alıp suratına geçirdim. “Ben sana bir şey yapmadım!”

“Üzerimdeki kıyafetleri değiştirdiğine göre belli ki bir şey yapmışsın!”

“Şunu kes, sana hiçbir şey yapmadım.”

Kendi isteğiyle yatağıma girdiğini kabul etmek yerine saçma ithamlarda bulunarak beni sinir ediyordu. İrzına geçmişim gibi pikeyi boynunun altına kadar çekmesini şaşkın gözlerle izliyordum. Yeşil gözleri muzırca bakarken ciddi görünmek için kendini zorluyordu. “Masum dedik, şeytan çıktı.” Kınarcasına bana ters ters bakmaya başladı. “Bana ne yaptın, sapık ördek!”

“Şunu yapma dedim sana!” Sinirlenerek üzerine adayıp karnının üzerine oturdum ve yastığı bu sefer daha sert suratına geçirdim. “Kabul et işte, geceyi benimle geçirmek istedin!”

Beni itmeye çalışırken canımı yakmak istemediği için fazladan güç uygulamıyordu. “Kalk üstümden,” derken gülmemeye çalışıyordu. “Önce yatağına attın, şimdi de üzerimize atlıyorsun.”

“Adamıyorum üzerinize!” Yastıkla bir kez daha ona vurdum. “Gece yatağıma gelen sizsiniz.”

“Biz kimsenin yatağına girmeyiz, Farah Hanım.” Böbürlenerek çenesini kaldırdı. “Tabii sen de haklısın, gördün böyle yakışıklı kocayı, üzerine atlamadan duramıyorsun.”

Sabah sabah sebepsiz yere utanmışım. “Öyle şeyler yapmam ben.”

Benimle uğraşmaktan aldığı zevk, parıldayan gözlerine yansıyor. Dudaklarında çarpık bir gülüş oluştuğunda bir kez daha kendi yaptığı şeyi üzerine yıkmayı başarmıştı. “Farkındaysan yine üzerimde olan sensin.” Beni daha fazla utandırarak hınzırca güldü. “Umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındasındır.” Bu sözlerin devamında gelecekleri çok iyi biliyordum. Yüzü keyifle gevşerken beni deli etmenin hazzını yaşıyordu.

“Milyar dolarlık bir kocan var. Boy pos endam desen, Rabb'im hepsini vermiş.” En sevdiği şey kendini övmek olduğu için altımda yatarken bile omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. “Allah özene bezene yaratmış beni. Eşim benzerim yok. Anlasana kızım, ben tek başıma bir ulusum. Sabah akşam

şükretmelisin böyle bir kocan olduğu için.” Gülüşünü bastırmaya çalışarak haylazca bakan gözleriyle beni gösterdi. “Çirkin şans dedikleri şey bu olsa gerek.”

Kahkaha attım. Beni sinir ediyordu.

Sabah sabah sinirlerimin üstünden girip altından çıktığı için kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Annemin erkek versiyonu gibiydi. “Mademki bu çirkin tüm şansını senden yana kullandı, o zaman senden biraz daha faydalanmalıyım.” Dudaklarını gösterdim. “Öpeyim mi?”

Benimle uğraşmanın rahatlığı vardı üzerinde. Yüzünde duygusal bir dalgalanma oluştu, belli ki dün geceyi hatırlamak muzip bakan gözlerine yoğun bir koyuluk katmıştı. Aklından geçenlerden habersiz biraz utangaç biraz da çekingen bir ifadeyle, “Dün gece nasıldı?” diye sordum. “Şey... Benim gerçek anlamdaki ilk öpücüğüm sayılırdı. Söylesene, nasıldı?” Bunu gerçekten merak ediyordum.

Gurur’un bakışları dudaklarıma kaydıığında altımdaki vücudu kasıldı. Sadece dudaklarıma bakmak ve dün geceyi hatırlamak bile vücudunu harekete geçirmişti. Altımdaki kıpırtıdan uyarıldığını anlıyordum, bacaklarımın arasını zorlayan sertliğini hissetmeye başlamıştım. Gözlerinin can alıcı yeşili biraz daha koyulaştığında dudakları istemsizce aralandı. Bunlar olurken bakışlarını bir türlü dudaklarımdan ayırmıyordu.

Merakla ondan cevap beklediğimi gördüğü için kendini zorlayarak birkaç kez yalandan öksürdü. “Yeteri kadar iyi değildin.” Bakışlarını gözlerime çıkardı, gözlerinin ardında muzır parıltılar vardı. “Biraz daha pratik yapmalısın.” Derimin altı kor gibi yanmaya başladı. Bunun anlamı onun üzerinde deneme yapmaya devam etmem miydi? Kalbim tekledi. Onu öpmemi istiyordu.

“Hımm.” Üzülmüş gibi yapıp dudaklarımı sarkıttım. “Demek dün geceki öpücüklerim senin için yetersizdi.” Gülmemeye çalışarak gözlerinin içine baktım. “Peki, istediğin gibi biraz daha pratik yapacağım.” Üzerinden kalkmaya çalışarak sinirleriyle oynamaya başladım. “Eminim korumalardan biri pratik yapmam için bana yardımcı olur,” dediğimde Gurur’un eğlenen ifadesi bir anda kayboldu. Kaşları çatıldığında yüzü sertleşmişti. Daha ben onun üzerinden kalkamadan belimi yakaladığı gibi beni altına almıştı.

Gurur’un ağır cüssesinin altında ezilirken bana olan sinirli bakışları deliceydi. Kaşlarının arasındaki mesafe daraldığında sıkıldığı çenesinde bir kas seğirdi. “Az önce ne dedin sen?” Yüzündeki sert hatlar yoğun bir öfke tarafından kuşatılmıştı. Bana olan kızgın bakışları bile korkudan ödümü

koparıyordu. “Birinin karımı öpmesi şöyle dursun, dönüp de ikinci kez bakanın dalağını sikerim!”

Masum bir ifadeyle ona bakarken kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. “Pratik yapmamı sen söyledin.”

Çatık kaşlarının arasında derin çizgiler oluşurken gırtlğından sinirli bir hırıltı çıkardı. “Ben burada dururken git dışarıdaki piçlerle mi pratik yap dedim?”

Bana kızıp durduğı için küskün bir tavırla suratımı asmaya başladım. “O zaman kocanla pratik yap deseydin. Ben nereden bileyim ne demek istediğini?”

Sinirden boynundaki damarlar belirginleşip nabız gibi atarken bana olan bakışları biraz daha sertleşti. “Sana alt yazı geçilmeyince hiçbir şey anlamıyor musun?”

“Hayır,” dedim safça. “Bir şeyleri anlamam için alt yazı şart.”

“Türkçe konuşuyorum burada.”

“Ama üstü kapalı Türkçe konuşuyorsun. Seni anlamamı bekleyeceğine ne derdin varsa açık açık söyle.”

“Farah, kaybol gözümün önünden.”

“Üzerimden kalkmadığın sürece zor biraz.” Homurtular çıkararak üzerimden çekilmesi bana rahat bir nefes aldırmişti. Biraz daha ağırlığıyla beni ezseydi kaburgalarımı kırabilirdi. Gurur yataktan çıkıp doğrudan banyoya girince ben de üzerimi değiştirmek için gardırobu açtım. Daha bu huysuz adama kahvaltı hazırlamalıydım.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 6

GENETİK KARMA

“**B**üyük bir karanlığı aydınlatacak güçte olan tek şey küçük bir umut olabilirdi. Tüm umutlanımı sana bağlamışken beni karanlığa itme.”

Günler birbirini kovalarken tüm ekip artık babamın sevkiyat gününü belirlemesini bekliyorduk. Aynı evin içinde yaşamaktan hepimize gına geldiği için bir an önce sevkiyatı yapıp birbirimizden uzak durmak istiyorduk. Biz bir türlü birbirimizle kaynaşmadıkça babam sevkiyatı öne almıyordu. Şu zamana kadar iyi yönden pek gelişme gösterdiğimiz söylenemezdi, aradan geçen günlerde tüm ekip tam yedi kez karakolluk olmuştu. Her defasında Aksa ile olay yerinden kaçmamız babamı delirtiyordu.

İskender, canı sıkıldıkça yanındaki herkesi peşinden nezarete düşürecek bir yol buluyordu. Aksa ile ikimiz her defasında işin içinden sıyrılıp ekipten bağımsız hareket ediyorduk. Biz diğerleriyle ortak hareket etmedikçe babam da sevkiyatı ilerleyen tarihlere erteleyip duruyordu. Her an iflas edebilirdik, bu sevkiyat bizi ipten alacak tek şeydi ama babam büyük bir risk alıp sevkiyat tarihini geciktiriyordu. Görmek istediği ekip henüz onun istediği kıvama gelmemişti.

Bugün babam hepimizi iş yerine çağıracağı için soluğu Tozlu Holding'de almıştık. Burada ne işimizin olduğunu bilmediğimiz için onun ofisinde sessizlik içinde bekliyorduk. Babam iş ortaklarından biriyle görüştüğü için sıranın bize gelmesini sükûnet içinde bekliyorduk. Bu görüşmeyi bizim olduğumuz ofiste yaptıklarından onları rahatsız etmemek adına fazla sessizdik.

Telefonuma gelen bildirim sesiyle WhatsApp'a girdim. Esvet'in *Genetik Karma* adında bir grup açıp beni de eklediğini görünce başımı kaldırıp ona baktım. Hepimizi gruba eklediği için tüm gözler ona kenetlenmişti. Tam karşımda oturan Esvet bacak bacak üstüne atarken başını telefondan kaldırmıyordu. Gruba attığı mesajla herkesin gözleri tekrar telefonu bulmuştu. *"Bence artık bir grubumuz olmalı,"* yazmıştı. Böylelikle babam iş konuşurken bizler sessizlik içinde grupta konuşmaya başladık.

Kılıç Aslan: *Bu sikik grubun adı neden Genetik Karma?*

Esvet: *"Kraliçe ve Soytarıları" olmasını mı isterdin, küçük aslancık? Bilgin olsun, burada bahsettiğim kraliçe benim.*

Kılıç Aslan: *Kraliçeymiş, siktir git.*

Zaza: *Şu grubun adını daha düzgün bir şey yapın yoksa çıkarım.*

Nihat: *"Askeriyeden Kovulmanın İncelikleri" olsun grup adı. Sence nasıl?*

Zaza: *"Bir Erkek Orospusunun Günlüğü" olsun. Sence nasıl?*

İskender: *Bunu sevdim, bu olsun :)*

Nihat: *Amına koyduğum piçi, sen cezaevi dışında bir şeyleri seviyor muydun?*

Aksa: *Biraz daha küfrederseniz Farah gruptan çıkar ve o çıkarsa ben de çıkarım. Kız küfür sevmiyor, düzgün konuşun!*

Ben: *Gerçekten çıkarım, haberiniz olsun. Küfürlerinizi sansürleyin!*

Esvet: *Nasıl olacaktı o iş? Mesela ben Kılıç denen şu insan müsvedesine "gelmişini geçmişini siksınler" demek istesem bunu nasıl sansürleyeceğim?*

Kılıç Aslan: *Biraz daha üzerime oynarsan ben senin gelmişini geçmişini seveceğim, hırsız kız!*

Zaza: *Sevmek derken aslında sikerim mi diyorsun?*

Esvet: *Aha, herif iki dakikada sansürü buldu. Nelere kadirim be!*

Aksa: *Siktir git!*

Nihat: *Hani küfür yoktu lan?*

Farah ayrıldı.

Esvet, Farah kişisini ekledi.

Esvet: Küfretmeyin, kız kaçıyor!

“Evet, gençler.” Babamın sesiyle başımı telefondan kaldırdım. Babam ve danışmanı Veysel amca gözlerini dikmiş bizlere bakıyordu.

İş görüşmeleri bitmiş olmalı ki ofiste sadece ikisi vardı. Kırk dakikadır görüştüğü diğer adam gitmişti. Babamın kahve hareleri sırasıyla her birimizin üzerinde oyalanmaya başlayınca bir terslik olduğunu anladım. “İşler gittikçe daha da kötüye gidiyor. Sevkiyatı daha fazla erteleyemem ama öncesinde bu işi ne kadar istediğinizi bana göstermelisiniz.”

“Baba, eğer gösteri falan yapacaksak valla ben yokum,” dedim hızlıca.

İskender kocaman esneyip ağzını kapatma zahmetine bile girmede, utanmasa koltukta uzanıp uyuyacaktı. “Amca ben bu işi istemiyorum, kurbanın olayım bi’ sal beni.”

“İşi istediğimizi sana nasıl gösterebiliriz?” Esvet hınzırca gözlerini kıstı. “Enişte farkındayım, oradan bakılınca hepimiz sirk ucubeleri gibiyiz ama inancın olsun, bende ip üzerinde yürüyecek kabiliyet yok.” Bir şeyleri değerlendirebilir gibi dudaklarını büzerek ayağındaki sivri topuklu ayakkabılara baktı. “Ayakkabıları çıkarsam acaba bir şansım olur mu?”

“Bu ip cambazı hırsız, bir sirk ucubesi olabilir ama...” Aksa başını kaldırarak çenesini dikleştirdi. “Ben öyle değilim, amca. Bir sirkte harcanmak için yazılım mühendisi olmadım, ayrıca ben fillerden korkarım.”

Nihat kısa saçlarını karıştırarak anlamayan bakışlarını Aksa’ya çıkardı. “Filler ne alaka?”

“Sirkte fil olur.”

“Fillerden korkmam ama kendimden daha büyük şeylerle aynı ortama girmekten hoşlanmıyorum.” Zaza büyük bir ciddiyetle babama bakıyordu. “Sirke gideceksek ben yokum, amca.”

Babam *ne saçmalıyorsunuz* der gibi bize bakarken Kılıç her birimize kendimizi aptal gibi hissettiren bakışlar atıyordu. Pencerenin önünde dikilirken sırtını duvara yasladı ve bir elini cebine koyarak rahat bir duruş sergiledi. “Kendimizi ona kanıtlamamızı istiyor.”

“Sirkte mi?” diye sordu Esvet.

“Kim çıkardı lan bu sirk mevzusunu!” Kılıç bizimle ne yapacağını bilmez bir hâlde sinirli gözlerle her birimize baktı. “Amcam belli ki sevkiyattan önce bizleri test etmek istiyor. Bizi sahada görmek istiyor, buraya kadar anlaşılmayan bir şey var mı?”

Hepimiz aynı anda el kaldırdığımızda Kılıç kısık bir sesle bir küfrediç babama döndü. “Bizden ne yapmamızı istiyorsun?” Havadaki ellerimizi ırlarla görmezden geliyordu.

Babam kısa bir an Veysel amcayla göz göze geldi, ikisinin birbirine attığı bakışlar manidardı. Bizi sevkiyata gönderip göndermeyeceğini, birazdan bize vereceği görevin üstesinden gelip gelmeyeceğimiz belirleyecekti. Masasının etrafından dönüp hepimizin onu görebileceği bir yerde durdu. “İlk göreviniz olduğu için sizleri fazla zorlamayacak bir şeyler düşündüm. Tahir Mayıs ismi sizlere bir yerden tanıdık geliyor mu?”

Hepimiz birbirimize baktığımızda bakışlarımızda aynı soru işareti vardı. Tahir Mayıs ismini ilk kez duyuyorduk, Aksa dışında. Kuzenim yamuk saçlarının kısa tarafım kulağının arkasına sıkıştırırken, “Yasa dışı maçların ünlü boksörü değil mi?” diye sordu. “Yeraltının tehlikeli adamlarının katıldığı bahislerde dövüşen bir uyuşturucu bağımlısı diye biliyorum.”

Aksa’nın bu konuda bilgisi olması babamın gözlerinde küçük bir parlaltının oluşmasını sağladı. “Nevra Mistik hakkında bilgin var mı?”

Babamın bu sorularla nereye varacağını merak eden Aksa başını salladı. “Tahir’in dişi versiyonu diyebiliriz. O kaltağın ringdeki tüm rakiplerini öldürdüğünü duydum.”

“Güzel.” Babam kalçasını masaya yaslayarak keyifli gözlerle Aksa’ya baktı. “En azından ekipteki biri bu âlemde olanlar hakkında bilgi sahibi. Sizden bu geceki kafes dövüşlerine gelmenizi istiyorum.” Betim benim atmaya başladı. Ne işimiz vardı öyle bir pislik yuvasında?

“Sebepten?” Kılıç oldukça ciddi bir suratla babama bakarken siyah gözleri sorgulayıcıydı. “Oraya gidip ne yapacağız?”

“Bu gece için büyük bir bahis dönüyor.” Babam rahat görünmeye çalışsa da ihtiyar yüzünde beni endişelendiren bir şeyler vardı. “Liderler dâhil birçok önemli adamın katıldığı ciddi bir bahis. İçerideki köstebeklerimizden aldığım istihbarata göre herkes parasını Tahir ve Nevra’ya yatırmış.”

Kılıç’ın burada dönen oyunları anlamış gibi yüzü kasıldı. “Sen de karşı taraf üzerine bahis oynadın, değil mi?”

“Başka şansımız yoktu.” Bu konuşan Veysel amcaydı. Bu gece olacaklar konusunda endişesini gizlemeden bizlere bakıyordu. “Paraya ihtiyacımız var ama dibi bulduğumuzu bildikleri için kimse bize borç vermeye yanaşmıyor. Bahiste ortaya konulan paranın büyüklüğü sevkiyattaki kazancımızın yarısına tekabül ediyor.”

“Ya bahsi kaybederseniz?” İstemsizce ayağa kalkıp yerimde rahatsızca kıpırdandım. “O zaman ne olacak?”

Yoğun bir stresle yüzünü ovuşturarak Veysel amca, “O zaman sahip olduğumuz son parayı da kaybederiz,” diyerek nefesimi kesti. “Kulağa aptalca geldiğinin farkındayım ama bu riski almalıydık. Ya bahsi kazanarak diğer tüm liderlerin parasını alırız ya da kaybedip yarın iflasımızı duyururuz.”

“Ama...”

“Farah bunu yapmalıydım,” diyen babama inanamayan gözlerle bakıyordum.

“Sahip olduğumuz son şeyi bahis konusu yaptın baba!”

“Riskli ama mantıklı.” Kılıç, babamı savununca çatık kaşlarla ona döndüm. Tam ona bu saçmalığın ne demek olduğunu soracaktım ki konuşmama izin vermedi. “Bahisteki meblağ sevkiyattan gelecek paranın yarısına tekabül ediyormuş.”

Onu doğru şekilde anlamamı ister gibi sırtını duvardan ayırıp derin bir nefes aldı. “Birkaç ayda toplanmayacak bir meblağdan bahsediyoruz. Bahsi biz kazanırsak ve üstüne sevkiyattan gelen paraya sahip olursak...” diyerek gözlerimin içine baktı. “Totalde altı ay gibi bir zaman kazanmış oluruz. İflası geciktirip işleri düzeltmek için altı ayımız olacak.”

Kaşlarını çatan Esvet sinirlenerek ayağa kalktı. “O bahsi nasıl kazancağız?”

“İşte bunu da siz bulacaksınız.” Asıl görevimiz buymuş gibi babamın kahve irisleri her birimizin üzerinde gezinmeye başladı. “Tahir ve Nevra ilk turda kaybetmeliler.”

Nihat işi kolay yoldan çözmek isteyerek sırtıttı. “İkisini de topuğundan vuralım, bitsin bu iş.”

“Etraflarında düzinelerce koruma var.” Babam umutsuzluk içinde başını salladı. “Üstelik maçtan önce başlarına bir iş gelirse herkes benden şüphelenir. Ne de olsa bir tek ben paramı onlara yatırmadım.” İşin içine hile girdiğinde bahis yatardı.

Burada olanları anlamaya çalışan Zaza ela gözlerini kısarak koltuğuna yaslandı. “Şimdi ben doğru mu anladım? Bu geceki bahsi kazanmana yardım edersek sevkiyatı yapmamıza izin vereceksin, öyle mi?” Babam başını salladığında Zaza çantasını alarak ayağa kalktı. “Pekâlâ, biraz kafa kafa verip bu konuda ne yapacağımızı düşüneceğiz.”

Esvet gülerek kapıya yürürken çok rahattı. “Merak etme enişte, bu iş tam biz Genetik Karmalara göre.”

Veysel amca yüzündeki tuhaf ifadeyle anlamayarak, “Genetik Karmalar mı?” diye sorduğunda Aksa öğürür gibi bir ses çıkardı.

“Ekibimizin yeni ismi ve hayır, bu ismi seçerken bize sormadı!”

Babamın iş yerinden çıktıktan sonra Aksa onun yeni evinde toplanmamız konusunda ısrar etmişti. Asaf’ın bu saatte işte olduğunu ve boş evde kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini söylemişti. Bu geceki iş için kafa kafa verip sıkı bir plan yapmamız gerektiğinden sessiz bir yere ihtiyacımız vardı. Bizim malikânede her köşeden biri çıktığı için orada sağlam bir plan kuramazdık.

Bir seferlik Asaf’ın evini kullanabilirdik ama bunu her zaman yapamazdık. Bu tür gizlilik içeren planlar için kendimize ait özel bir alanımız olmalıydı. Bu konuyu babamla konuşacaktım. Malikânenin kuzey kanadında kullanılmayan bir salon vardı. Orayı çalışma alanımız olarak dekore ettirebilirdi. İhtiyacımız olan tek şey Aksa için gereken teknolojik cihazların temin etmesiydi.

Aksa’nın kullandığı tüm cihazlar Asaf’ın evinde olduğu için Boladı malikânesine gelmek zorunda kalmıştık. Hizmetçiler bize içecek bir şeyler ikram ettikten sonra Aksa onlara bizi rahatsız etmemelerini söyleyip odasının kapısını kapatmıştı. Kuzenimin odasına girdiğimiz an gördüklerimiz hepimizi şaşırtmıştı. Bu oda genç bir kadının odasından çok uzaktı, duvarın bir bölümünde birçok ekran ve bilgisayar vardı.

Sanki bir kayıt odasıdaymışım gibi hissediyordum. Her yerde ne iş yaradığını bilmediğim cihazlar vardı. Aksa bize *keyfinize bakın* deyip hemen bilgisayarlardan birinin başına geçmişti. Herkes odanın bir köşesinde durup etrafına garip bakışlar atarken Aksa, büyük kulaklıklarını takıp hızlıca bilgisayarın tuşlarına basıyordu. “Yolda amcamdan istediğim kulübün krokisini çıkarmalıyım. Bu bahis kimin mekânında yapılmış ve kulübün kaç çıkışı var öğrenmeliyiz. Olası bir çatışmada tüm çıkışları ezbere bilmeliyiz.”

“Sen bunları yaparken biz ne yapacağız?” diye sorduğumda saati kontrol etti.

“Kulübün ana bilgisayarına sızabilirsem bahsi düzenleyen kişilerin isimlerine ve katılımcı listesine erişim sağlayabilirim. Bunu yapabilirsem Tahir ve Nevra’nın bu geceki rakiplerini öğrenebiliriz. Ancak bu tür bilgilere erişim sağlamak için güvenlik ağını delmeliyiz ve bu da matematiksel beceri istiyor. Gereken donanıma sahibim ama aynı anda hepsini yapmam biraz zaman alabilir.”

“Farah sen bu konuda iyi değil miydin?” Esvet odadaki tek yatağın üzerine yayılarak otururken elindeki kokteyli yudumluyordu. “Matematiksel algoritmaya sahipsin. Eğer şu yamuk saçlı kıza yardım edersen işi daha hızlı biter ve biz de nasıl bir yol izleyeceğimizi tartışabiliriz.”

Haklı olduğu için Aksa'nın yanındaki sandalyeye oturup bilgisayarlardan birinin başına geçtim. "Sen bulduğun kodları bana pasla, senin için onları taratıp analiz edebilirim." Ona yardım etmem hoşuna gittiği için Aksa te-bessüm ederek başını salladı. Birlikte çalışırsak işimizi daha hızlı bitirirdik.

Saatler Sonra

"Bu bahsi düzenleyen Gurur muymuş?" Şoke olmuş bir hâlde elde ettiğimiz verilerden çıkan isme bakıyordum. Bu adam her taşın altında çıkmak zorunda mıydı?

Aksa ile bilgisayar başında oturmaktan belimiz ağrımişti ancak uzun bir çabadan sonra benim yardımımıla Aksa gereken tüm bilgilere sızmıştı. Kulüp sandığımız şeyin bir kumarhane olduğunu ve bu geceki müsabakanın kumarhanenin gizli bir katında yapılacağını öğrenmiştik. Beni şoke eden şey o yerin Gurur'a ait bir kumarhane olması ve bu bahsi düzenleyen kişinin Gurur olmasıydı.

Kalenderler sektördeki en iyi güvenliği sunuyordu, onlardan birinin güvenlik ağını kırmak Aksa'yı çok zorlamıştı. Onların ağına saldırdığımız anlaşılırsa karşı tarafın hackerları saniyesinde yerimizi tespit edebilirdi. Bunun olmaması için Aksa doğrudan onların sistemine girmemiş, dolambaçlı yollardan bilgi işlemcisine sızmıştı. Gurur ve Asaf'ın arası bu kadar kötüyken yeni bir gerilime neden olmak istememiştik. Ne de olsa bu işi Asaf'ın evinde yapıyorduk.

Hazırladığımız çıktıları ekiptekilere uzattığımız için son yarım saattir hepsi elindeki kopyaları inceliyordu. O kopyalarda kumarhanenin imar planı, katılımcıların listesi ve Tahir ile Nevra'nın rakiplerinin bilgileri vardı. "Bu da Gurur'un babana kurduğu bir tuzak, farkında mısın?" Kılıç elindeki belgeleri incelerken fazla düşünceli görünüyordu.

"Amcam bahse ev sahipliği yapan kişinin Gurur olduğunu bilseydi asla böyle bir işe girişmezdi." Babamı arayıp sorsak eminim bize farklı bir isim verecekti, perde arkasında Gurur'un olduğu aklına bile gelmezdi.

Gurur, babamın elinde kalan son parayı da almanın bir yolunu bulmuştu. Kuklalarını aracı edip bu bahsin babamın kulağına gitmesine neden olmuştu. Liderler ve mafya babalarının bahis için küçük oynamayacağını tahmin eden babam, büyük bir risk alıp tüm parasını karşı tarafa yatırmıştı. Ya batacaktı ya da kazanacaktı.

Bu kayıtlara ulaşana kadar Tahir ve Nevra'nın gerçek anlamda yeraltının boks şampiyonları olduğunu bilmiyordum. Onlar dururken babam parasını

nasıl karşı tarafa yatırabilirdi? Bu delilikti. Babam maddi yönden bu kadar kötü durumdayken Gurur babamın bahiste dönen tüm parayı kazanmak isteyeceğini tahmin etmiş olmalıydı. Bu yüzden de gereken tüm organizasyonu bizzat yapıp müsabaka için kendi mekânlarından birini seçmişti. Gurur bu geceki bahiste hiçbir aksiliğin çıkmasına izin vermezdi. Tahir ve Nevra'nın etrafına bir ordu dolusu adam yığarak onları koruyacağından emindim.

Artık neden kumarhane işlettiğini daha iyi anlıyordum, Gurur gerçek anlamda bir kumarbazdı. Bir masada dönen tüm hilelere sahipti. Babam bir kez daha Gurur'un tuzağına düşmek üzereydi. "Kamuran ve Ceylan denen boksörler hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum. Bu ikisi Tahir ve Nevra'nın bu geceki rakipleriydi. Onların kaybetmesi bizim sonumuz olurdu.

"Bilemiyorum." Esvet dövüş konusunda çok iyi olduğu için odanın içinde dönüp dururken gözlerini elindeki belgelerden ayırmıyordu. Ceylan'ın fotoğrafının olduğu dosyayı bize gösterip odanın tam ortasında durdu. "Kız şu zamana kadar katıldığı hiçbir maçı kaybetmemiş, aynı şekilde Kamuran da öyle. Bakıldığında ikisi de çok iyi, büyük ihtimalle Ümit enişteyi aldatan da bu oldu."

Zaza yerinde rahatsızca kıpırdanarak meraklı bakışlarını ona dikti. "Ne demek istiyorsun? İkisi de bu iş için iyiye sorun ne?"

"Sorun Tahir ve Nevra." Esvet'in güzel yüzünde iç karatan bir ifade vardı. "Kamuran ve Ceylan iyi olabilir ama iki tarafın performansını karşılaştırdığımda Tahir ve Nevra açık ara alır bu maçı." Yatağın üstündeki dizüstü bilgisayarı gösterdi. "Aksa ve Farah kumarhanenin krokisini çıkarırken ben de ringe çıkacak bu dört ismin önceki maçlarından birkaçını izledim. Tahir ve Nevra ringde daha acımasız, fevri ve kuralsız oynuyor. Üstelik Kamuran geçen yıl bileğinden küçük bir sakatlık yaşadığı için Tahir'in karşısında dezavantajlı. Hepsi bu da değil, Kamuran'ın sağ kroşesi bence zayıf, Tahir bunu fark ederse bunu kendi lehine çevirebilir."

"Hay sikeyim!" Nihat sinirlenerek ayağa kalkıp yüzünü sertçe ovuşturdu. "Desene bu gece her şekilde kaybedeceğiz bu bahsi."

"Amcam bahsi kaybederse biz de sevkiyata gidemeyiz." Zaza agresif bir tutumla kısa saçlarını dağıtıp odanın içinde dönmeye başladı. "Bizden istediği ona bu bahsi kazandırmamız." Ama nasıl? Bu bahsi babama kazandırmak imkânsızlığa kafa tutmakla eş değerd.

Döner sandalyenin üzerinde bir tur atan Aksa, elindeki belgeleri bilgisayarın önüne fırlattı. “Anlaşılan amcam bizden imkânsız istemiş. Bizlik bir mesele olsa tamam diyeceğim ama tüm iş Kamuran ve Ceylan’da bitiyor.”

“Ya bizlik bir mesele olsaydı?” Kılıç Aslan’ın zamansız sesiyle hepimizin gözleri onu buldu. Pencerenin önünde dikilirken siyah gözlerinde derin bir gizem vardı. Umutsuzluğa kapılan suratlarımızı izlerken dudağının köşesi usulca kıvrıldı. “Bahsi kazanmanın tek yolu bu işi gerçek anlamda ele almamız.”

Esvet ayakta durmaktan yorulmuş gibi kendini yatağın üzerine atıp bakışlarını ona çıkardı. “Müşabakanın kontrolünü nasıl ele alacağız?” Alay ederek güldü. “Tahir ve Nevra’ya gidip kaybetmeleri için yalvaracak mıyız?”

Kılıç’ın vücut dili de ifadesi gibi çok rahattı. Bir elini cebinde tutarken bakışları Esvet’e odaklanmıştı. “Kaybetmesi için kimseye yalvarmayacağız, kaybetmelerini sağlayacağız.” Dudağının köşesi tembelce yana kıvrılırken gözlerini Esvet’in yeşillerine kenetledi. “Sen ve ben,” dedi. “O ringe biz çıkıp alacağız bu maçı.” Boğazım düğümlendi. Düşündüğüm şeyi kastetmiyordu, değil mi?

Kamuran ve Ceylan’ın yerine ringe çıkmaktan mı bahsediyordu?

Tüm ekip donup kalmıştık, hepimiz bunun bir çılgınlık olduğunu düşünüyorduk. Ancak Esvet, Kılıç ile göz kontağını kesmiyor, onun önerisini ciddi anlamda değerlendiriyordu.

“Saçmalamayın,” dedim aceleyle. “Bu çok riskli.” Şiddetle karşı çıkarak ayağa fırladım. “Birkaç kişiyi yumruklamak ve ringde bir boksörle karşılaşmak aynı şey değil! Üstelik Nevra’nın rakiplerini öldürmeden o sahadan çıkmadığını söylediniz.” Bunun Esvet için ölümcül sonuçları olabilirdi. Hayatı söz konusuken böyle bir şeye kalkışmasına izin veremezdim. Bu sadece Esvet için değil, Kılıç için de çok tehlikeliydi.

Nihat da benimle aynı fikirde olduğunu göstermek istercesine yanımda durup ikisine döndü. “Farah haklı, bunun ikiniz için de çok tehlikeli sonuçları olabilir. Bu yasa dışı bir müsabaka, yani ölümler serbest.”

“Katılıyorum.” Zaza da bu çılgınlığa yanaşmayarak başını iki yana salladı. “Orada ölüp ölmemeniz umurumda değil ama aynı ekte olduğumuz için mecburen cenazenize katılmam gerekecek.” Düşüncesi bile üşenmesine neden olmuş gibi Zaza omuzlarını düşürdü. “Cenazelerden hoşlanmıyorum. Acaba sevkiyattan sonra ölebilir misiniz?” İşin trajik yanı bunu sorarken fazla ciddi olmasıydı.

Aksa yürüyüp gardırobunu açarak askıdaki kıyafetlerini karıştırmaya başladı. Bulduğu iki siyah elbiseyi askısıyla alıp bana gösterdi. “Amcam bu

ekibi kurunca bir gün lazım olur diye cenazedeki kıyafetlerimizi önceden ayırmıştım.” Normal bir şeyden bahseder gibi bana gülümsedi. “Bak bu yakası tüllü olan benimkisi.” Diğer elbiseyi gösterdi. “Bu da seninki.”

Alacağım cevaptan çok korksam da ona bunu sormadan edemedim. “Kuzen, senin dolabında neden ikimiz için birer tane cenaze elbisesi var?”

Aksa masumca omuzlarını silkerek bana buradakileri gösterdi. “Bu beceriksizlerden birinin daha ilk görevimizde öleceğini tahmin etmek zor değildi.” Kılıç ve Esvet’e bakıp güldü. “Anlaşılan ilk bu ikisi gidecek. Bir de yas kıyafeti bakmakla uğraşmayalım diye her şeyi önceden ayarladım.”

Komik değildi ama bu saçmalık karşısında kendimi tutamayıp gülmeye başladım. “Her zamanki gibi çok düşüncelisin.”

“Ölmeyeceğiz.” Kılıç yakasını düzelterek kendisini gösterdi. “Kendi adıma konuşursam o ringden canlı çıkacağımı biliyorum.” Başını omzuna doğru eğerek alaycı gözlerle Esvet’i süzdü. “Ama mavi saçlı kızı bilemem.”

Esvet belki de ilk kez bu kadar sessizdi. Bu konuda bir şey söylemeden önce bunu ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Elindeki dosyadan gözlerini ayırmayıp Nevra’nın fotoğrafıyla bakışırken sessizliği bizi endişelendiriyordu. Kabul ederse Nevra’nın üstesinden gelip gelemeyeceğini düşünüyordu.

Yeşil gözleri Nevra’nın fotoğrafının üzerinde gezinirken dudakları yavaşça kıvrıldı. “Ben bu hatunu o ringe gömerim gömmesine ama ya güzel suratıma hasar verirse?” Derin bir nefes alıp başını salladı. “Pekâlâ, bu riski alacağım.”

“Benim buna rızam yok.” Katı bir sesle konuşurken bakışlarını Kılıç ve Esvet üzerinde geziniyordu. “Bu ekibin lideri benim ve iznim olmadan bunu yapamazsınız!”

Kılıç tehlikeli planını savunarak bakışlarını bana çıkardı. “Ekibin beyni de benim ve benim fikrimle bahsi kazanabiliriz.”

“Bu çok tehlikeli.”

“Risk yoksa kazanç da yok.” Tam bir şey söyleyecektim ki Kılıç yanıma gelip karşımda durdu. Uzun boyu ve kaslı vücuduyla beni ezerken omuzlarını hafifçe bükerek üzerime eğildi. “Daha iyi bir fikrin yoksa benim bulduğum çözümü onaylamak zorundasın. Kamuran ile Ceylan o ringe çıkarsa maçı kaybedeceğiz ve baban sahip olduğu son parayı da kocana kaptıracak.”

Kılıç’ın yüzü tehlikeli bir gizemle kararırken gözlerinin ardından geçen ifade ürkütücüydü. “Maçı alırsak sadece amcama kazandırmış olmayacağız,

aynı zamanda Gurur Kalender'i kendi mekânında alt edeceğiz. Bu gerçekten hiç ilgini çekmiyor mu?"

"Oradan bakınca kocamla savaşmak isteyen biri gibi mi görünüyorum?"

Gerçeklikten uzak alaycı bir gülümseme kondu dudaklarına. "Kırılma noktasına girmek üzereyiz, Farah. Bu noktada kocanı savunamazsın." Kılıç'ın kaşları çatıldı, aklımı başıma toplamamı ister gibi ters bakıyordu. "Ya ona karşı koyup kocanla savaşacaksın ya da ona yenilip ailenin sonunu hazırlayacaksın!"

"Ama bu çok kötü bir fikir!" Kaşlarım çatıldı, bana dayattığı bu saçmalıkta içime sinmeyen çok şey vardı. "Ringe çıkacak boksörler önceden belirlendi. Oraya gidip öylece ringe çıkacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Kılıç her şeyi çoktan planlamış gibi soğukça güldü. "Herkes ringe dövüşenin Kamuran ve Ceylan olduğunu düşünecek."

Aksa'nın kahve gözlerinde yoğun bir merak belirdi. "Bu nasıl olacak?"

"Maske." Bunu diyen Esver'ti. Bilgisayarı açıp bize Ceylan'ın yasa dışı bir maçını gösterdi. Ceylan'ın yüzünde gözlerini kapatan siyah bir maske vardı. Taktığı maske yüzünün hepsini kaplamıyor, sadece gözlerini gizliyordu.

"Ceylan'ın sol kaşında çirkin bir yara var," diyen Esver sırtıttı. "Bundan utandığı için tüm maçlarında maske takıyor." Başını bilgisayardan kaldırıp Kılıç'ı gösterdi. "Bu geceki maçta Kamuran da partneriyle uyumlu bir maske taksa kimse bir şeyden şüphelenmez." Daha şimdiden Kılıç'a Kamuran muamelesi yapmaya başlamıştı.

Nihat bir kadeh şarapla kafayı bulmak ister gibi kadehi kafasına dikip tüm içkiyi bitirdi. "İçeriye nasıl gireceğiz?" Kadehi sertçe masaya bırakıp elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Böylesine büyük bir bahsin olduğu mekâna elimizi kolumuzu sallayarak giremeyiz."

"Amcam bir şekilde bizi içeri sokacaktır," dedi Zaza. "Ona bahsi kazandırmamızı istediğine göre kumarhaneye girişimiz konusunda bir şeyler düşünmüş olmalı." Zaza güldü. "Ringe çıkacağımız aklına bile gelmez, bence sürprizi bozmayalım."

"Hadi diyelim ki içeri girdik." Kollarımı göğsümde birleştirip inatçı bir tutumla çenemi dikleştirdim. "Kapıdaki korumaları atlatıp Kamuran ve Ceylan'ın kulisine nasıl gireceğiz? Diyelim ki bir şekilde bunu da yaptık, onları maça çıkmamaya nasıl ikna edeceğiz?" Kılıç'ın dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirince az kalsın küfredecektim. "Umarım planında onları etkisiz hâle getirmek yoktur?" diye sordum.

Sakince omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hızlı ve acısız olacak." Kim için?

Esvet çantasını alıp kapıya yürüdü. “Hadi gidelim, bu geceki maça hazırlanmalıyım.”

Hepimiz toparlanıp kapıya yönelmiştik ki arkamızdan Aksa’nın, “Bu şeyi odamda bırakıp nereye gidiyorsunuz?” diyen sesini duyduk. Ona döndüğümüzde ters gözlerle koltukta uyuyan İskender’e bakıyordu. İskender’in uyuduğunu gören herkesten yüz kızartıcı küfürler çıkmıştı. Ben de diyorum İskender’in sesi niye hiç çıkmıyor, meğerse uyumuş.

Nihat onun yanına gidip İskender’i sertçe sarstı. “Kalk lan, gidiyoruz!”

İskender irkilerek başını kaldırırken kehribar gözleri uyuşuk bakıyordu. “Gidiyor muyuz? Nereye? Geldik mi?”

“Evet, geldik!” Nihat onun koluna yapışıp onu zorla ayağa kaldırdı. “Burada ne planlar döndü ama herifin hiçbir şeyden haberi yok.” Öldürmek ister gibi İskender’e bakıyordu. “İşimiz yok, bir de buna mı özet geçeceğiz?” Ne yazık ki öyle yapacaktık.

“Farah onlar gitsin, sen biraz daha benimle kal.” Aksa yanıma gelip suratını asarak elime yapıştı. “Bu evde çok canım sıkılıyor, biraz daha kalamaz mısın?” Onun ısrarlarına dayanamadığım için kalmayı kabul ettim. Beş yıllık bir ayrılıktan sonra bulduğumuz her boşlukta birbirimizle vakit geçirmeyi seviyorduk.

Diğerleri İskender’i alıp gittiğinde Aksa ile ikimiz evde eğlenecek çok şey bulmuştuk. Saçma sapan makyajlar yapıp dolabındaki kıyafetleri denemiş, müzik açıp podyuma çıkmış gibi odanın içinde bir tur atmıştık. Kendimizi soktuğumuz komik durum ikimizi de eğlendirmişti. Daha sonra tüm o makyajdan ve gülünç kıyafetlerden kurtulup aynı renkte giyinmiştik. Siyah *sweatshirt* ve siyah tayt içinde çok uyumluyduk. Beyaz topuklu çorap ve pofuduk terliklerle fazla rahat görünüyorduk.

Akşama kadar yemiş, içmiş ve bolca eğlenmiştik. Kız kıza keyifli zaman geçirdiğimizi inkâr edemezdim. Aksa yüksek sesle müzik açınca kahkaha attım. Şarkı sözleriyle gülüşüme engel olamıyordum. Bu şarkıda ciddi miydi? Yatağın üstünde, ayaklarımı sarkıtarak onu izlerken Aksa eline saç fırçasını aldı.

“*Düşe kalka böyle geldik*,” derken oynuyordu. “*Biz aşkı dumana verdik*.” Odanın ortasına ilerleyip kapıya sırtını çevirdi. “*Bak yine tribe girdik*.” Bana göz kırpıp, “*Takma düzelir be kanka*,” dediğinde tekrar gülmeye başladım.

Yataktan atlayıp bulduğum bir saç fırçasını elime aldım. “*Bu âlemde kardeşin çok*.” Saçımdaki kalemi çıkarıp saçlarımı savurarak onunla oynamaya

² İntizar ve Hasan Yılmaz, “Düzelir Be Kanka” şarkısı. (e.n.)

başladım. “*Denizde kum bizde dalga,*” dediğimde omuzlarımı hafifçe kıpırdatıp kalçamı salladım. “*Hallederiz, sıkıntı yok.*” Çapkınca Aksa’yı süzüp ona göz kırptım. “*Takma, düzelir be kanka.*”

Oynayarak birbirimize doğru ağır adımlarla yaklaşıırken, “*Dönmesek de köşeyi biz,*” dedik aynı anda. “*Kaybetmeyiz neşeyi biz.*” Resmen bağırarak çalan şarkıya eşlik ediyorduk. “*Hani yok mu bi’ şeyimiz.*” Aksa yüksek sesle güldü. “*Takma düzelir be kanka.*”

“*Bu âlemde kardaşın çok,
Denizde kum, bizde dalga.
Hallederiz, sıkıntı yok,
Takma, düzelir be kanka.*”

“*Bırak da kader utansın.*” Ona yaklaştığımda omzumla onun omzuna vurdum. “*Herkes seni mutlu sansın,*” dediğimde Aksa etrafımda oynayarak dönerken, “*Hayat buysa üstü kalsın,*” dedi neşeyle. “*Takma, düzelir be kanka.*” Bildiğin göbek atarak oynuyorduk.

Odada çalan müziğe rağmen, “Karını karımdan uzak tut, Bolatlı,” diyen o tanıdık sesi duydum. “Bu yamuk saçlı kız karımın dengesini bozuyor.”

Aksa ile irkilerek kapıya döndüğümüzde kapının önünde dikilen ikiliyle sertçe yutkunduk. Gurur ve Asaf buradaydı. Müzik sesi ve çıkardığımız gürültüler dışarıdan bile duyuluyor olmalı ki ikisi kapıyı bile çalmadan içeri girmişti. Kapıyı çaldılsa bile biz duymamıştık. Kapının üç adım önünde durmuşlar, tuhaf gözlerle bize bakıyorlardı. Yüzüm kızarmaya başlamıştı.

İkisi de üzerimizdeki uyumlu kıyafetlere, oynamaktan terleyen yüzlerimize ve mikrofon niyetine kullandığımız taraklara garip bakışlar atıyordu. Gurur kolay kolay Asaf’ın evine gelecek biri değildi. Hava kararmıştı, eve gidip beni bulamayınca soluğu burada almış olmalıydı. Az önce olanları gördüğü için yüzündeki garip ifadeyi saklamadan tek kaşını havaya kaldırdı.

“Ne iş?”

Utançtan elimdeki tarağı arkama saklayıp yerimde kıpırdandım. “Şey... Biraz eğleniyorduk.”

“Hımmı.” Sükûnet içinde başını ağır ağır salladı, yeşil gözleri bir nedenden dolayı benden hesap soruyordu. “Telefonlarımı niye açmadın?”

Arka planda bangır bangır çalan müziği işaret ettim. “Aradığını duymadım.”

“Bu müzikte duymazsın tabii.” Gurur bana karşı sabırlı olmaya çalışırken sık sık yanındaki Asaf’a ters bakışlar atıyordu. “Neden bu herifin evindesin, Farah?”

“Kuzenim burada yaşadığı için onunla biraz zaman geçirmek istedim.”

“Kuzenin sana gelsin, sen niye buraya geliyorsun?” Gurur’un bu çıkışıyla Asaf’ın yüzünde beliren ifadeyi görüp Aksa ile göz göze geldik. Daha önce buna benzer bir şeyi Asaf da Aksa’ya söylemişti.

İşaret parmağımla kapı önünde dikilen iki adamı gösterdim. “Sizin aranız kötü diye kardeşimden uzak durmayacağım.”

Aksa koluma girerek sözlerimi onayladı. “Birbirimize gidip gelebiliriz, bununla bir sorunuz varsa umurumuzda değil.” İkisinin kaşlarını çatmasını zerre kadar umursamamıştı.

Başından beri sessizliğini koruyan Asaf derin bir nefes alıp boyundaki kravatı çekiştirdi. “Kuzeninin buraya gelmesinin bir sakıncası yok.” Öldürücü gözlerle Gurur’a baktı. “Bu piçi evimde istemiyorum.”

Gurur’un çenesinde bir kas seğirirken yanında duran elini sıkıyordu. “Siktirtme bana evini, karım burada olmasaydı bu boktan evin eşiğinden bile girmezdim.” Ters bakışlarını bana çıkarıp dışarıyı gösterdi. “Elimden bir kaza çıkmadan gidelim!” Bunları söyledikten sonra dışarı çıkmıştı.

Aksa kızgın gözlerle kocasına bakarken kahve gözleri eleştireldi. “Biraz daha kibar olamaz mıydın? Senin yüzünden belki de bir daha Farah’ı buraya göndermeyecek.” Kuzenimin evine gelmek için Gurur’dan izin alacak değildim.

Aksa’nın saçlarına baktıkça daha fazla sinirlenen Asaf kaşlarını belli belirsiz çattı. “Topla şu odayı.” Dağınıklıktan hiç hazzetmiyormuş gibi odadaki karmaşaya kızgın gözlerle bakıyordu. “Odan da saçların gibi orantısız!” dedikten sonra o da dışarı çıktı.

Bir süre kapıya baktıktan sonra başımı çevirdim ve Aksa’nın yamuk saçlarını göz hapsine aldım. “Şu saçlarının kesimini düzeltsen sana bakarken daha az kaşlarını çatar.”

Aksa sırtarak omuzlarını silkti. “Onun sempatisini kazanmakla ilgilenmiyorum.” Ne hatırladıysa yüzündeki gülüşü soldu. “Bu gece kumarhanede o da olacak. Bırak saçlarımı da kocalarımıza yakalanmadan geceyi nasıl atlatacağımızı düşün.”

“Bir yolunu buluruz,” diye mırıldandım ama onlarla aynı mekândayken kendimizi nasıl gizleyeceğimizi ben de bilmiyordum.

Gurur ne işler çevirdiğimi anlarsa canıma okurdu.

Saat gecenin ikisi olduğunda heyecanım ve korkum artmaya başlamıştı. Akşam yemeğinden sonra herkes odalarına çekilince Gurur her zamanki

gibi bana masal okuyup beni uyutmuştu. O bana masal okurken uyuyormuş taklidi yaparsam uyumadığımı anlardı, bu yüzden gerçekten uyumuştum. Gurur ve babam farklı arabalarla evden ayrıldıktan sonra Esvet odama gelip beni uyandırmıştı. Evdeki kimseye yakalanmadan gizlice dışarı çıkmıştık.

Bir tek arka kapıyı koruyan korumalar evden çıktığımızı görmüştü ama onlar da her şeyi önceden bildikleri için bize sorun çıkarmamıştı. Babam planımızın içeriğini bilmiyordu ama bu görevi o bize vermişti. Önceden korumalarla konuşmuş ve evden çıkmak istediğimizde bize sorun çıkarmalarını söylemişti. VIP araçlarımızdan siyah bir arabayla evden ayrılmıştık.

Babamdan tek istediğimiz kimliğimizi deşifre etmeden bizi kumarhane sokmasıydı. Babamın bizim için çıkardığı sahte kimlikler işimizi hiç kolaylaştırmıyordu. Hepimiz garson kılığında bir şekilde içeri girmeyi başarmıştık, tanınmamak için yanımızda getirdiğimiz siyah maskeleri takıyorduk. Ceylan'ın maçlarında taktığı siyah maskenin bir benzeriydi. Bizi görenler sevdiğimiz bir boksörü desteklemek için onun maskesinden taktığımızı düşünecekti.

Esvet çok sosyal bir kız olduğu için yanında getirdiği maskeleri buradaki birkaç garsona da vermiş, onları da maske takmaya ikna etmişti. Ne kadar çok kişi bu maskelerden takarsa daha az dikkat çekerdik. Bir süre sonra diğer garsonlar da bizlerle uyum içinde olmak istediklerinden siyah maskeleri takmıştı. Onlar kadrolu olanlardı ancak bizler bir gece için kiralanan garsonlardık.

İçeri girmesine girdik ama asıl sıkıntı bu gecenin formatıydı. Burası bildiğimiz diğer kumarhanelere hiç benzemiyordu, garson üniformaları da her hafta değişiyormuş. Bu gece özel bir maç olduğu için gecenin teması kan ve tutkuymuş. Bu yüzden erkek garsonların üzerinde sadece askılı siyah pantolon ve boyunlarında siyah bir papyon vardı. Bunun dışında kaslı vücutları tüm çıplaklığıyla görünüyordu.

Biz kadın garsonlarsa göğüslerimizi öne çıkaran siyah, deri bir korse ve kucumuzu bile zor kapatan siyah dar bir etek giyiyorduk. Fileli çorabı olan jartiyerler giymek zorunda mıydık? Saçlarımızı sıkı bir atkuyruğu yapmıştık ve boynumuza tasma gibi siyah bir aksesuar takmıştık. Garsonların soyunma odasında hazırlanırken mini eteğimi aşağıya çektiyordum. "Neden seks köleleri gibi giyindiğimizi biri bana açıklayabilir mi?"

Esvet boy aynasının önünde kendini süzerken güldü. "Bunu senin o kafası bozuk kocana sormak gerek."

Zaza çoğunlukla postal giymeye alışık olduğu için siyah stiletto ayakkabıların içinde can çekişmeye başlamıştı. "Enişte bey kumarhane mi işletiyor

yoksa genelev mi, hiç belli değil!" Zaza tıpkı benim gibi kısa eteğini çekirtirip bize arkasını döndü. "Götüm görünüyor mu?" diye sorduğunda Aksa kıkırdadı.

"Eğilmediğin sürece hayır." Hiçbirimiz eğilmeyi düşünmüyorduk.

Aynanın karşısına geçip baştan ayağa kendimi süzerken ağlayabilirdim. "Şeylere benziyorum." Yüzümde dramatik bir ifade vardı. "Birazdan müşterisiyle buluşacak bir eskorta... Umarım garsonlar da bu geceki eğlenceye dâhil değildir." Yansımamda gördüğüm kadın ben olmaktan çok uzaktı.

Saçlarımı sıkıca enseme bağladığım için gözlerim çekik görünüyordu. Esvet'in bana yaptığı kuyruklu göz makyajı da böyle görünmesini sağlıyordu. Kuzenim *eyeliner*'ı nasıl çekeceğini iyi biliyordu. Bu gece hiçbir şekilde tanınmak istemediğimiz için hepimiz farklı lensler takmıştık. Mavi lenslere alışık olmayan gözlerim sık sık sulanıyordu. Ten makyajım hafifti ama dudaklarımda bordo ruj vardı. Bir kez daha dudaklarımı emip ruju taşıırırsam bu sefer Esvet kafamı duvara çarpabilirdi. Zaza ve benim makyajımı o yapmıştı.

Korse gibi görünen deri büstiyer yüzünden ince omuzlarım ve boynum açıktı. Önde bağcıkları olan büstiyerden her an göğüslerim dışarı fırlayabilirdi. Deri eteğin uzunluğu kalçamın tam altında olduğu için eğilmekten korkuyordum. Dizlerimin üstüne kadar gelen fileli çorap ve eteğin altına uzanan jartiyerin lastiği ortaya seksi bir görüntü çıkarıyordu.

Üzerimdeki her şeyden çok rahatsızdım ama hiçbirini beni boynumdaki deri tasmadan daha çok rahatsız edemezdi. Kendimi gerçek anlamda seks işçisi gibi hissetmeye başlamıştım ve bu iğrençti. Aksa, Zaza ve ben üzerimizdekileri çekirtirip duruyorduk, bir tek Esvet hâlimden rahatsız değildi. Aynadan kendini izlerken sırtıyordu. "Tüm erkeklerin bana dibi düşecek, taş gibi bir hatunum."

Esvet tanınmamak için bu geceye özel spreylilik boyayla sarı saçlarını pembeye boyamıştı. Normalde yeşil olan gözlerinde mavi lensler vardı. Zaza yüzünü buruşturmamaya çalışarak onun pembe saçlarını gösterdi. "Zevklerin küfür gibi."

Bunları söylerken taktığı peruğun uzun saçlarını düzeltiyordu. Zaza kahve kısa saçlarının üzerine siyah bir peruk takarak kendini gizlemişti. İçimizden bir tek o peruk taktığı için sadece onun saçları açıktı. Bence saçlarının üzerine kadar gelen kâkülüyle bu peruk ona yakışmıştı. Üstelik yeşil lensler de onu çok farklı gösteriyordu.

Aksa ise saçlarını sıkıca yukarıda bağladığı için yamuk saçları fazla belli olmuyordu. Ela lensler onu da rahatsız ediyor olmalı ki eli sık sık gözlerine

gidiyordu ama son anda kendini durdurup gözlerini kaşımıyordu. Esvet topuklu ayakkabılarla ustaca yürüyüp kıvırtarak kapıya ilerledi. “Gidelim artık köleler, bu akşam için büyük planlarımız var.” Şuh bir kahkaha attı. “Tüm o zengin piçlerinin paralarını almalıyız.”

Zaza kapıya doğru bir adım atmıştı ki topuklu ayakkabılar yüzünden tökezleyince Aksa hemen onun koluna girdi. “İyi misin, kuzen?” Zaza’nın sıkıntı içindeki yüzüne bakıp güldü. “Beş santim topukluyla bile yürüyemiyorsun.”

Zaza kolunu ondan kurtararak duvara tutunup kapıya ilerlemeye çalıştı. “Askeriyede bize topuklu ayakkabıyla yürümeyi öğretmiyorlardı, kuzen. Size tetikçi lazım oldu da ben mi yok dedim.” İğrenircesine üzerindeki baktı. “Şu hâlime bak, fahişelere benziyorum!” O ayakkabılarla yürüyemiyordu bile, nasıl içki servisinde bulunacaktı, merak konusuydu.

Burası kumarhane katı olduğu için hepimiz dışarı çıkıp diğer garsonların arasına karıştık. Bir alt katta dövüşler yapılıyordu, aşağıya inmek için buradaki garsonların arasına sızmalıydık. Diğerlerden bağımsız olarak bizim ekip ten rengi kulaklık takıyordu. Biri görse bile kulaklıkları garsonlarla iletişimde kalmak için taktığımızı düşünürdü.

Bizler dövüşün olduğu katta çalışacağımız için bu kattaki garsonlar gibi kumar oynanan masaların arasına karışıp servis yapmıyorduk. Alt kattan sorumlu bir adam vardiya değişimi için bizi almaya gelince hepimiz onun peşine takıldık. Kalabalık bir grupla asansöre bindiğimizde ekipteki erkekler biz kızlara, bizlerse onlara bakıp duruyorduk.

Erkeklerin hepsi üstsüz bir hâlde sadece pantolonla dururken kasları çok dikkat çekiciydi. Onlar da bizleri seksi bir kıyafetin içinde görünce ister istemez bunu yadırgayıp bakıyorlardı. Nihat baştan ayağa Zaza’yı süzerken yüzünde inanamayan bir ifade vardı. Göz bebekleri irileştiğinde şoke olarak İskender’in kulağına uzandı. “Zaza kız mıydı lan?”

İskender gülmemeye çalışarak başını salladı. “Arada ben de onun cinsiyetini unutuyorum.”

Bunu unutan sadece İskender değildi, Kılıç da Zaza’ya şaşkın bakışlar atıyordu. “Harbi kıza benziyor.”

Zaza bize eşlik eden görevliyi kontrol edip çatık kaşlarla asansördeki üç şaşkına döndü. “Ne demek kıza benziyor? Normalde erkeğe mi benziyorum?”

Kılıç buna cevap vermemek için hemen başını kaldırıp tavanı kontrol etmeye başladı. Nihat telefonunu çıkarıp yüzünü telefona gömerek bu sorudan kaçtı ve İskender hep yaptığı gibi bileğindeki saate bakarak onu

görmezden geldi. Biz kızlar onların bu şapşallığına gülerken Zaza her birini parçalayabilirdi.

Asansör bir alt kata inerken Kılıç ve Esvet'in birbirine attığı bakışları yakaladım. Esvet alt dudağını ısırmanın çalışarak Kılıç'ın kaslarını dikizlerken Kılıç, baştan ayağa onu süzüyordu. Bu ikisinin arasında cızırdayan elektriği bir tek ben mi hissediyordum? Göz göze geldiklerinde Esvet hemet kendini toparlayıp bir geceliğine pembeye boyattığı saçını arkaya itti. "Fena görünmüyorsun, küçük aslancık," dediğinde Kılıç'ın çatılan kaşlarını gördüm. Sadece sözleriyle bile onu kızdırmayı başarıyordu.

Kılıç onun pembe saçlarını gösterdi. "Saçlarınla derdin ne senin?" Öncesinde de sarı saçlarının arasında mavi gölgeler vardı.

Esvet gülerek sırtını asansörün duvarına yaslayıp yerinde salındı. "Renkli kişiliğimin dışı vurumu diyelim."

Bu gece ringe çıkıp ölümüne bir dövüş yapacak birine göre ikisi fazla rahat görünüyordu. Kırmızı neon ışıkların yandığı düz bir koridorda ilerledik, bir kapıdan geçtiğimizde gördüklerim akıllara durgunluk verecek cinstendi. İçeri girdiğimiz an bağırışlar, alkışlar ve tezahüratlar kulaklarımızı delecekti. Liderler ve onlar gibi tehlikeli olan yeraltının kralları yukarıdaki teraslarında oturmuş, aşağıdaki cümbüşü izliyordu. Aşağıdaysa kafes dövüşü yapıyordu.

Sadece en seçkin insanlar yukarıdaki teraslarda olduğu için aşağıdaki kalabalık yukarı çıkamazdı. Çıkmak da istemiyorlardı, kafesli ringin etrafında durup dövüşenleri yakından izlemek daha çok hoşlarına gidiyordu. Buradan bakılınca aşağıdaki tüm o insanlar fazla vahşi ve barbar görünüyordu. Bizi buraya getiren güvenlik şefi sadece teraslardaki özel müşterilerine servis yapacağımızı, aşağıya inmeyeceğimizi söylemişti.

İsabetli bir karardı, bu kılıkta aşağıdaki barbarların yanına inersek bizi parçalayabilirlerdi. Babama bahsi kazandırırım derken tacize uğramak istemiyordum. Garsonlardan sorumlu şef gidince her birimiz bara yaklaşp içki tepsilerini aldık. Diğer garsonların biraz arkasında kalıp ağır adımlarla ilerlerken Kılıç kısıp bir sesle, "Bu heriflere servis yaparsak elbet birileri bizi tanır," diye fısıldadı. "Burada oylanmak yerine kulise gidip Kamuran ve Ceylan'ı bulmalıyız. Birazdan onların maçı başlayacak."

Aksa çaktırmadan etrafına bakıp bize terasın diğer ucunu gösterdi. "Oradaki kapıyı görüyor musunuz, o kapı dövüşçülerin olduğu kulisin koridoruna açılıyor. Oraya kadar kimseye yakalanmadan gidersek gerisini hallederiz."

Hepimiz dağılıp terastaki localara yöneldik. Herkes bir locaya girip orada oturanlara içki servis ediyordu. Babam, Veysel amca ve birkaç adamın oturduğu locaya doğru yürürken kulağımdaki kulaklıktan Zaza'nın, "Oğlum bu ayakkabılarla yürüyemiyorum ben," diyen sızlanmasını duydum. "Düşmekten korkmuyorum ama düşerken ya götüm görünürse?" Neredeyse gülecektim.

"Kanka sen rahat ol, ben tam arkandayım." Nihat'ın eğlenen sesini duydum ve hemen ardından da Zaza'nın küfredişini.

"Sen arkamdayken bileğimi kırsalar bile yine düşmem!"

"Bu kıyafetin içinde kendimi çok çıplak hissediyorum." Bu sitem eden İskender'di. "Mahremiyet diye bir şey kalmadı."

"Kendini çıplak hissetmen çok normal, zaten yarı çıplaksın." Aksa'nın kıkırtısını duydum. "Heyt be, şu sırt kaslarına bak."

"Aksa, defol git arkamdan!" İskender daha şimdiden huylanmaya başlamıştı. "Ben senin birinci dereceden kuzenim, git Kılıç'ı taciz et."

"Reis, sen niye seninle uğraşan tüm kızları bana paslıyorsun?" Kılıç'ın isyanı beni güldürebilirdi. "Oğlum biriyle de başa çıkmayı öğren."

"Senin başa çıkma yöntemini de iyi biliyoruz, küçük ağa." Kulaklıktan Esvet'in sesini duyduğumda Kılıç'a sataşmak için hiçbir fırsatı kaçırmadığını anladım. "Kızları nikâh masasında bırakmak onlarla başa çıkma yöntemi olamaz."

"Sen önce kıvırtmadan yürümeyi öğren, sonra gel bana bir şeyler anlat."

"Kıçıma mı bakıyorsun?"

"Önümde yürüyorsun."

"Ve sen de kıçıma bakıyorsun, öyle mi?"

"Bakmam için böyle kıvırtmıyor musun?"

Esvet'in, "Siktir git piç!" diyen sinirli sesinden hemen sonra Kılıç'ın gülüşünü duydum.

"Düzgün yürü."

Hepimiz dağılıp bir locaya girdiğimizde babamın olduğu masaya yaklaştım. Gözlerimde mavi lensler ve yüzümde siyah bir maske varken kolay kolay beni tanıyamazlardı. Önce buradaki birkaç adama içki verdim, daha sonra da babama yaklaştım. Aşağıdaki kapışmayı izlerken bir anda onun görüş açısına girdim. "Bir şeyler içer miydiniz, efendim?"

Babam yumuşak sesimi duyana kadar masalarına gelen garsona bakma zahmetine girmemişti. Tanıdık sesimi duyunca aceleyle başını kaldırıp bana

baktığında bir an koltuğundan ayağa fırlayacak sandım. İhtiyar yüzü yoğun, bir şokla kasıldı, maskenin ardındaki yüzün bana ait olduğuna inanmak istemiyordu. Bu gece garson kılığında burada olacağımızı biliyordu ancak garsonların bu kılıkta giyineceklerini tahmin bile edemezdi.

Babamın gözleri sadece iki saniye vücudumda oyalandı, o da ne giydiğimi görmek içindi. Oldukça cüretkâr ve açık bir kıyafetin içinde olduğumu görünce fazladan bir saniye bile vücuduma bakmadan bakışlarını yüzüme çıkardı. Uzun süre giydiklerime bakıp beni utandırmayacak kadar iyi bir babaydı.

Eğilmemeye çalışarak tepsideki içkileri ona uzattığımda kendini toparlamaya çalıştı. Masadaki diğer adamların şüphelerini çekmemek için yüzündeki afallamış ifadeden kurtulmaya çalışıyordu. Babam uzanıp bir kadeh içki aldı, o sırada masasındaki bir adamın söyledikleri canımızı sıkmaya başlamıştı.

“Bu yerin garsonları bu geceki müsabakadan daha çok ilgimi çekmeye başladı.” Adam bunları söylerken alıcı gözlerle baştan ayağa beni süzüyordu. Pişkince sırtarak yanındaki arkadaşına beni gösterdi. “Şu yavruyu bak, gel de bunu becer...”

“Ona bakan gözünü, uzanan dilini sikmemi istemiyorsan kapat çeneni!” Babam bir hışımla silahını çıkarıp yönünü bu densize çevirince, adamın yüzü korkudan bembeyaz kesildi. Babamın elindeki silaha bakarken korkudan dilini yutmuştu.

Babamın kaşlarının kavisi çatılırken her an silahını ona doğrultup tetiğe basacak gibiydi. Umarım bunu yapmazdı, bu her şeyi mahvederdi. “Biriniz bile bana hizmet eden bir kıza yan gözle bakarsa...” Sinirden zangır zangır titrerken delici bakışlarını locadaki insanların üzerinde gezdirdi. “Hepinizin leşini bu masaya sererim!”

Babamın yanındaki bir adam gerginliği önlemek için, “Sakin ol, Ümit,” dedi uzlaşmacı bir sesle. “Ceyhun’u sen de bilirsin, her zamanki densizlikleri.” Babama daha fazla sorun çıkarmadan hemen onların masasından ayrıldım. Bana asılan o herif belki babamdan bile yaşlıydı ama kızı yaşındaki birine yürümeyi sorun etmiyordu.

Birkaç masaya daha içki servis edip diğerlerinden önce Aksa’nın gösterdiği kapıya yetişmiştim. Kapıdan geçip loş ışıkla aydınlanan koridorda yürümeye başladım, her yerde kameralar vardı. Dudaklarımı fazla oynatmamaya çalışarak, “Biraz acele edin,” dedim bizimkilere. “Terastan çıktım, siz de fazla oyalanmadan gelin. Sıradaki maç Kamuran ve Ceylan’ın.” Maç her an başlayabilirdi ama biz daha onları etkisiz hâle getirmemiştik.

“Aynı anda çıkmamız şüphe uyandırır, bunu belli aralıklarla yapmalıyız,” diyen Kılıç Aslan’ın sesini duydum. “Aksa sen İskender ile git, daha sonra da ikişerli gruplar hâlinde biz de çıkacağız.”

“Bir kadın az önce kıcımlı elledi!” Bu Nihat’tı. “Sizin bu sikik operasyonunuz yüzünden burada namusumuz elden gidiyor.”

Zaza’nın homurtusunu duydum. “Her şeyi gördüm, kadın seni ellerken keyfin yerindeydi.”

Nihat’ın gülüşünü işittim. “Hatun güzeldi.”

Koridordaki korumaların arasından düz bir şekilde ilerlerken kulisleri bulmaya çalışıyordum. Garson kıyafeti içinde ve elimde bir içki tepsi varken şimdilik kimse benden şüphelenmemişti. Koridordan sağa döndüğümde tam karşımda bu tarafa gelen Gurur ve Ali’yi görünce ne yapacağımı bilemedim. Eğer buradaki korumalar olmasaydı hemen onlara sırtımı dönüp bir yere saklanırdım ama korumaların bakışları üzerimdeyken bunu yapamazdım.

Mecburen düz bir şekilde ilerlemeye devam ettim ama korkudan kalbim patlayacakmış gibi hızlanmıştı. Gözlerimde lens, yüzümde maske ve üzerimde oldukça cüretkâr bir kıyafet varken Gurur beni tanıyamazdı. Üstelik işimi şansa bırakmamak için yeni aldığım ve hiç kutusundan çıkarmadığım bir parfümü üzerime boca etmiştim. Kokuma kadar her şeyi değiştirmiştim.

Karşı karşıya birbirimize doğru yürürken Gurur ve Ali kendi aralarında konuşuyordu. Gurur’un yakışıklı yüzü ciddiyet içindeydi. Yürüdükçe onları daha iyi duyuyordum. “Bu gece hiçbir aksilik çıkmasını istemiyorum, Ali.” Sesi gibi bakışları da fazla sertti. “Müsabaka bitmeden Ümit bu yerin bana ait olduğunu bilmemeli.” Babam belki bilmiyordu ama biz her şeyin farkındaydık.

Ali onu sakinleştirmek ister gibi hafifçe güldü. “Merak etme, şu ana kadar hiçbir şeyden şüphelenmedi. Her şey plana uygun gidiyor, bu gece kalan son parasını da kaybedecek. Kamuran ve Ceylan şüphe uyandırmayacak bir şekilde kaybedecekler.” Az kalsın elimdeki tepsiyi yere düşürecektim. Babamın bahsini oynadığı kişileri satın almışlardı. İşte bunu beklemiyordum.

Babam ve Asaf’ın Kılıç’ı neden Diyarbakır’dan getirttiğini artık daha iyi anlıyordum. Kılıç’ın takımın beyni olacağını söylerken ona inanmamıştım ama babam haklı çıkmıştı. Kılıç işimizi şansa bırakmak yerine bizzat ringe çıkmayı önerdiğinde ona kızmıştım ama artık en doğrusunu yaptığını biliyordum. Eğer onun planı olmasaydı ve işimiz Kamuran ile Ceylan’a kalsaydı bu geceyi yenilgiyle sonlandıracaktık.

Gurur bir kez olsun başını kaldırıp karşısına bakmadı çünkü Ali'ye bir şeyler anlatmakla meşguldü. Yanımdan geçip gittiğinde rahat bir nefes almamak için kendimi zor tutmuştum. Gittikçe birbirimizden uzaklaşırken Ali'nin, "Bu garsonları kim giydiriyor?" diyen sesini duydum. "Hepsi eskortlara benzemiş."

"Yılmaz piçinin işidir." Gurur'un sesi küfrederek gibi çıkmıştı. "Orospu çocuğu, burayı fuhuş yuvasına çevirdi. Yarın hesabını kesin gitsin."

İki adamın bir kapıyı koruduklarını görünce o kapının ardında boksörlerden birinin olduğunu anladım. Kapıya yaklaştığımda korumalar yolumu kesip, "İçeri giremezsin," diyerek beni durdurdu.

Onlara elimdeki tepsiyi gösterdim. "Gurur Bey maçıdan önce Kamuran Bey ve Ceylan Hanım'a rahatlatıcı bir kokteyl getirmemi istedi." Bunu söylerken sesimin titrememesi için çok çaba harcıyordum.

Korumalardan biri, "Burası Tahir Bey'in kulisi," diyerek bana koridoru gösterdi. "Kamuran Bey ve Ceylan Hanım'ın kulisleri koridorun sağındaki odalarda."

Ona teşekkür edip yanlarından ayrıldım. Dimdik bir şekilde karşıma bakarak yürürken kısık bir sesle, "Nerede kaldınız?" diye bizim çocuklara seslendim. "Siz gelmeden bunlar kulisten çıkıp ringe gidecek gibi."

"Hemen peşindeyiz, sakın arkanı dönme," diyen Aksa'nın sesini duydum. "Kılıç ile geliyoruz, sen düz devam et."

"Sen İskender ile gelmiyor muydun?"

"Masalardaki kadınlardan birinin engeline takıldığı için Kılıç ile çıkmak zorunda kaldık." En azından burada yalnız değildim.

Koridoru dönünce buradaki iki kapıyı da koruyan adamlar olduğunu gördüm. Sanırım Kamuran ve Ceylan buradaydı. İçeri girecektim ki buradaki korumalar da önüme geçti. "İçeri giremezsin."

"Maçıdan önce serinletici bir şeyler içsinler diye boksörlere alkol oranı düşük kokteyllerden vermem söylenildi." Korumanın gözlerinin içine bakıp, "Gurur Bey'in talimatı," dediğimde bile yolumdan çekilmedi.

"Gurur Bey az önce buradaydı ve bize böyle bir şeyden bahsetmedi."

"Ay hayatım, anlasana, kokteyl bahane." Aksa cilveli bir sesle konuşup Kılıç ile yanıma geldiğinde bakışları korumaların üzerindeydi. "Kamuran ve Ceylan'ın maçlara çıkmadan önce farklı fantezileri varmış." Öyle miymiş? Aksa hafif meşrep bir kadın gibi davranarak buradaki adamlardan birine sırnaşmaya başladı. Kolunu adamın omzuna yaslayıp onun kulağına doğru uzandı.

“Maçın gerginliğini yaşadıkları için biraz rahatlamaya ihtiyaçları varmış.” Konuşurken dudaklarını özellikle adamın kulağına değdiriyordu. “Hızlı bir muameleden sonra işim biter. Vardiya değişiminde senin de biraz gevşemeye ihtiyacın olursa...” Parmaklarını adamın ensesine sürterken gözlerini onun mavilerine kenetlemişti. “Üst katta olacağım.” Adamın yutkunuşu görülmeyecek gibi değildi. İyi ki Asaf burada değildi.

Aksa’nın yaptıkları Kılıç’ı kızdırdığı için bir eliyle tepsiyi tutarken yanındaki elini sıkıyordu. Neyse ki taktığı maske sayesinde buradakiler onun sinirli suratını görmüyordu. Aksa’nın can alıcı performansından sonra buradaki adamlar farklı bir amaç için buraya geldiğimizi anlamadı. Yolumuzdan çekilip bizim için kapıyı açtıklarında Kılıç’a karşıdaki odayı gösterdiler.

“Ceylan Hanım orada.” Kılıç’ın da Ceylan’a muamele çekmek için geldiğini düşünmüşlerdi.

Sorun şu ki Kılıç, Kamuran’ın yerine geçecekti, yani kadının odasına giremezdi. Bizim Ceylan’ın odasına girmemiz gerekiyordu. Aksa şuh bir kahkaha atarak adamlara döndü. “O Kamuran için burada.” Kılıç duyduklarıyla renkten renge giriyordu ama işi bozmamak için tepki veremiyordu. Aksa sır verir gibi korumalara yaklaşıp, “Kamuran odasına jigolo istedi,” dediğinde korkumdan Kılıç’ın olduğu tarafa bakamıyordum. Kılıç gibi birine de jigolo demezdin be.

Aksa fırsatını bulmuşken Kılıç’ı sinir ederek gülmeye devam etti. “İnsanların zevklerini sorgulamayı bırakalı çok oldu.” Adamlara Ceylan’ın odasını gösterdi. “Bir kadını rahatlatmak benim de hoşuma gitmiyor ama bunun için iyi bir ödeme aldık.” Bu sözlerden sonra Aksa’nın koluna girip onu Ceylan’ın odasına çekmemi kimse garipsemedi. Bu kızı Asaf’a söylemek isteyen ispiyoncu bir yanım ortaya çıkmıştı.

Kılıç diğer odaya girerken biz de Ceylan’ın odasına girdik. Kapıyı arkamızda kapatırken Aksa elini kalbinin üzerine bastırdı. “Bir an içime Esvet girdi sandım!” Dramatik isyanı beni güldürmüştü, bence iyi iş çıkarmıştı.

Odanın içine yürüdüğümüzde Ceylan’ı boks ayakkabılarını giyerken gördük. Başını kaldırıp kısa bir an bize baktı. Maskesini henüz takmadığı için kaşındaki derin yara göze batıyordu. Yarası fazla derin ve rahatsız ediciydi. Ceylan buradaki varlığımızı sorguladığı için uzun süre kaşına bakmaya çekiniyordum. Kahverengi saçları dikkatimi çekmişti.

Esvet saçlarını pembeye boyarken Ceylan’ın saç rengini unutmuş olmalıydı. Onun gibi mavi lensler takmıştı ama saçlarının rengini gözden kaçırmıştı. Neyse ki spreylere boyalar Esvet’in soyunma odasındaki çantasındaydı. Buraya gelirken kahverengi boyayı da getirse iyi olacaktı. Ceylan bize kapıyı

gösterip tekrar önüne döndü. “Maçtan önce hiçbir şey içmem.” Sanki kızanmak için o ringe çıkacakmış gibi davranması yok muydu, insanı sinirliyordu.

Ceylan’ın içecekleri reddetmesiyle Aksa başını sallayıp, “Siz nasıl isterseniz efendim,” diyerek odanın içine yürüdü. “Maçtan sonra belki içmek istersiniz diye odanıza bir kadeh bırakacağım.”

Aksa odanın ortasına yürüyüp elindeki tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Göğüslerinin arasına sakladığı şırıngayı çıkarıp arkadan Ceylan’a yaklaştığında nefesimi tutmuştum. Aksa onun sandalyesinin arkasına sinsice yaklaştı ve şırınganın ucunu açıp Ceylan’ın ensesine sapladı. Ceylan inleyerek hızla kafasını kaldırdığında Aksa hemen onun ağzını kapatmıştı. Ses çıkarıp dışarıdaki adamları buraya toplamasını istemiyordu.

Ceylan’ın mavi gözleri irileşmiş, daha kendini Aksa’dan kurtaramadan saniyeler içinde gözleri kapanmıştı. Aksa rahat bir nefes alıp kulaklığına dokundu. “Ceylan güzellik uykusuna daldı, Esvet nerede kaldın?” Bir an önce buraya gelmeliydi, hazırlanması için fazla zamanı kalmamıştı.

Esvet’in sesini duymayı beklerken Zaza’nın sıkıntı içinde çıkan sesini işittik. “Bir sorunumuz var.”

Aksa ile göz göze geldik, ikimizin birbirine attığı bakışlar korku doluydu. Son dakika gelişen bir aksilik planda yoktu. Duyacaklarımın tedirginliğiyle sesim titrerken, “Ne sorunundan bahsediyorsun?” diye sordum.

“Bu kuş beyinli erkek Fatma üzerime düştü!” diyen Esvet’in sesi sinirli ve acı çeker gibi çıkmıştı. “Bir ayakkabıyla yürümeyi başaramayan bu arkadaş, narin vücudumu cüssesiyle ezdi. Onun yüzünden sağ elimin bileğini incittim. Bu kadar acıdığına göre kırmış bile olabilirim!” Elim ayağım buz kesti. Bu hiç iyi olmamıştı.

“Kazaydı.” Zaza’nın sesi suçluluk doluydu. “Size bu ayakkabılarla yürüyemediğimi söyledim.”

“Siktir!” Kılıç’ın sesini duyduğumuza göre o da üzerine düşeni yapıp Kamuran’ı uyutmuş olmalıydı. “Esvet elimizdeki tek kadın dövüşçüydü, şimdi ne halt yiyeceğiz! Son dakikada birini bulamayız!” Esvet’in sakatlığı planda yoktu. Bu her şeyi mahvetmişti.

“Ceylan çıksa nasıl olur?” Bunu öneren Nihat’tı. “Esvet saf dışı kaldıysa mecburen Ceylan çıkacak o ringe.”

“Ceylan çıkamaz, onu uyuttuk.” Aksa onu uyandırmaya çalışarak kızı sarsmaya başladı. “Ağır bir ilaçtı, sabaha kadar deliksiz uyuyacak.”

“Ceylan uyanık olsaydı bile o çıkamazdı.” İçki tepsisini masaya bırakıp odanın içinde sinirle dönmeye başladım. “Gurur ve Ali’nin konuşmalarını duydum. İkisini de satın almışlar, bu gece şüphe uyandırmadan kaybedeceklermiş.”

Sanki şimdi bunun yeriymiş gibi İskender’in, “Plan yattıysa eve gidebilir miyiz?” diyen sızlanışını duyduk. “Bu pislik yuvasında canım sıkılmaya başladı.” Herkesten küfreden sesler çıkarken ne yapacağımı bilmez hâldeydim. Esvet’in sakatlanacağı aklımıza bile gelmediği için yedek bir plan yapmamıştık.

“Esvet bileğin çok mu kötü?” diye sordum ama acıklı sesi içimi karartıyordu.

“Elimi bile sıkamıyorum, bu hâlde ringe çıkarsam Nevra beni oraya gömer.”

Nihat ortaya başka bir öneri atıp, “Senin yerine Zaza’yı çıkaralım,” dedi ancak Zaza buna yanaşmadı.

“Beni es geçin, kimse beni oraya çıkaramaz. Korktuğumdan değil ama bu ayakkabılar yüzünden ayak bileğimi burktum.”

Kılıç, “Aksa?” diye sorduğunda kuzenim dehşete kapılarak gözlerini belletti.

“Oğlum, ben yazılım mühendisiyim, ne anlarım dövüşmekten? Saha oyuncusu değilim, bu iş beni aşar.”

“Farah ihtimal dâhilinde bile değil,” dedi İskender. “Amca kızı gölgesinden bile korkuyor, oraya çıksa ilk yumrukta yere devrilir.”

“Şu kaslarım olmasaydı kadın kılığına girip ben çıkardım oraya,” diyen kişi Nihat’tı. “Çaresizliğin bizi getirdiği son nokta.”

“Ben çıkarın ringe,” dediğimde büyük bir sessizlik yaşandı, kimse benden böyle bir çıkış beklemiyordu. Açık konuşmak gerekirse sözler dudaklarımdan çıkana kadar ben de kendimi ihtimal dışı görüyordum. Ben mi çıkacaktım? Tertemiz sıyırmış olmalıydım!

Herkes benden duyduklarının şokunu yaşarken Aksa’nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyümişti. “Sen mi çıkacaksın?” Yanlış duyduğunu düşündüğü için tuhaf bir suratla bana bakıyordu. “Farah sen tokat atmayı bile bilmiyorsun, Nevra üzerinden tır gibi geçer.”

“Sadece geçse iyi, boynunu kırıp seni bir köşeye atar,” dedi Esvet. “O sürtük şu zamana kadar hiçbir rakibinin yaşamasına izin vermemiş.”

“Oraya çıkmayı unut, amcam kızı.” İskender de karşı çıkanların arasındaydı. “Siktiğim bir bahis yüzünden ölmene izin vermeyeceğim!”

“Kaybettik işte, toplanın gidelim.” Bu Zaza’ydı. “Bu bizim değil, arı camının suçu. Biz mi dedik ona böyle bir bahse para yatır diye?”

“Aksa, Farah’ı da alıp buraya gel.” Nihat’ın sesi fazla endişeli geliyordu. “Kuzenimi bile bile ölüme göndermeyeceğim.”

“Farah?” Diğerlerinin aksine Kılıç’ın sesi daha yatıştırıcı ve sakindi. “Üztesinden gelebileceğine emin misin?”

“Ne diyorsun lan sen!” İskender’in sesi kükrer gibi kızgın çıkmıştı. “Kaybedeceğini bile bile kızı oraya mı çıkaracağız!”

“Neden bunun kararını ona bırakmıyoruz?” Kılıç daha şimdiden herkesin sinirleriyle oynamaya başlamıştı. “Bu bahsi kaybedersek amcam bize zaten güvenmiyor, artık hiç güvenmez. Sevkiyatı başka bir ekibe verirse onu da kaybeder.” Bu olduğunda babamın iflasını duyurmaktan başka çaresi kalmazdı. “Farah sıradaki vâris, eğer şimdi gerekeni yapmazsa ona kalacak bir taht olmayacak. O ringe çıkacak potansiyeli varsa çıkmalı.” Kılıç Aslan’ın bu sözleri herkesi susturmaya yetmişti çünkü haklıydı, bu benimle ve geleceğimle ilgiliydi. Bunun kararını ben vermeliydim.

Bana ait olanları korumak istiyorsam elimden gelen çabayı göstermeliydim. Anksiyetem varken herkesin gözlerinin üzerimde olacağı bir ringe çıkabilir miydim, hiç bilmiyordum. Herkes beni izlerken korkup gerilmeden Nevra’ya uzun süre dayanacağımı sanmıyordum. Açıkçası o maçı alacağımı bile düşünmüyordum ama denemeliydim. Kaybetsem bile en azından elimden gelen çabayı gösterdiğimi bilmeliydim. Babam ve aileme bu kadarını borçluydum.

Ceylan’ın arkasına geçip kollarını tutarak Aksa’ya onun ayaklarını gösterdim. “Kimse gelmeden onu taşımama yardım et. Onunla kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz.” Evet, bunu yapacaktım.

Aksa’nın güzel yüzü endişeden kireç gibi soldu, ne diyeceğini bilmez bir hâlde bana bakıyordu. Böyle bir şeye kalkışmam bile ona yoğun bir korku yaşıtıyordu. İlk yumrukta yere serileceğimi düşündüğü için beni bu çılgınlıktan vazgeçirmek istiyordu. Ancak gözlerimdeki kararlı ifade onu susturuyordu.

Ceylan’ı banyoya taşıdıktan sonra Aksa banyo kapısını içeriden kilitledi. Kuzenim beni vazgeçirmeye çalışırken bir yandan da ondan istediğim gibi Ceylan’ı soyuyordu. Ben de boş durmayıp üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başlamıştım. Bu yasa dışı bir maç olduğu için herhangi bir kıyafet zorunluluğu yoktu. Ceylan’ın üzerinden çıkardığımız sporculara özgü siyah yarım atleti hızlıca giydim.

Siyah şortu da giydiğimde rahat bir nefes almıştım. Neyse ki Ceylan bu geceye özgü dar bir şort seçmemişti. Kalçamı sıkan o etekten sonra bu şort çok iyi gelmişti. Ayağımdaki file çorapları çıkarıp çöpe attıktan sonra Aksa elinde yeni çoraplarla banyoya girdi. “Bunları içerideki dolaptan buldum.” Bir çift topuk çorabı görmek beni bundan daha fazla mutlu edemezdi.

“Aksa spor ayakkabılara ihtiyacım var.” Ceylan’ın ayağındaki ayakkabılara iğrenerek bakıyordum. “Onların içinde rahat edemem.”

Aksa bana odayı gösterdi. “Dolapta var ama otuz dokuz numara.” Ben otuz sekiz giyiyordum ama elimizdeki tek ayakkabı onlarsa mecburen giyecektim.

Ceylan’ı banyoda bırakarak odaya girip spor ayakkabıları aldım. Beyaz spor ayakkabıları daha çok seviyordum ama bu gece siyahlarla idare edecektim. Bir numara büyük ayakkabıları giyip ayağımdan çıkmasın diye bağcıklarını sıkıca bağladım. Umarım açılmazdı, benim bağladığım ayakkabıların bağcıkları hep açılıyordu.

Yüzümü gizlemesine yardımcı olması için saçlarımı açıp taradım, gözlerimdeki maskeyi çıkarmamıştım. Kapı tıklatıldığında dışarıdaki biri, “Ceylan Hanım, zaman geldi,” deyince yoğun bir korkuyla Aksa’ya döndüm.

“Mavi lensler Ceylan’ın gözlerinin rengiyle uyuyor ama benim saçlarım siyah.” Ceylan’ın saçları kahverengiydi.

Aksa dolaptan çıkardığı ipek bornozu bana uzatırken benden daha çok korkuyordu ama bunu saklamaya çalışıyordu. “Büyük adamlar terastan izlediği için saç rengini göremezler. Görseler bile ringdeki ışıklardan dolayı saçlarının daha koyu göründüğünü düşüneceklerdir.”

Ayağa kalkıp bornozu giyerek kuşağını bağladım. Aksa bana bir şey olacak korkusuyla titrerken omuzlarımı tutup karşımda durdu. “Biliyorum, baban için bunu yapıyorsun ama Farah sen ne anlarsın dövüşmekten?” Burnunun direği sızlamış gibi sesi kısıldığında kirpikleri titreşti. “Nevra ringden canlı çıkmaya izin vermeyecektir. N’olur bırak bu saçmalığı, gidelim buradan.”

Dışarıdaki koruma bir kez daha kapıya vurunca derin bir nefes alıp kuzenime gülümsedim. “Bunu denemezsem babama olanların suçluluğunu hep çekerim.” Saçlarım iki yanımdan önüme gelirken bornozun şapkasını yüzüme kadar çektim. Dışarı çıktığımda Aksa’nın ne durumda olduğunu görmek için dönüp ona bakmadım. Benim için korktuğunu biliyordum.

Aynı anda Kılıç da dışarı çıktı, onun bornozu siyahtı. Yüzümüzü kapatan şapkanın altında birbirimizi görebiliyorduk. İki yanımda korumalarla

yürümeye başladık. Birkaç koridordan geçerek merdiveni inip bir alt kata inmiştik. Bunu yaparken vücudumdaki titremeyi durduramıyordum.

Her adımla korkum biraz daha büyürken yanımda yürüyen Kılıç “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Rakiplerimiz millî boksörler değil, yasal olarak bir sporcu kimlikleri yok. İyi dövüşüyorlar diye yeraltında boksör ünü kazanan insanlar olduğunu unutma.”

“Eğer bunları beni sakinleştirmek için söylüyorsan hiçbir işe yaramıyor,” diye mırıldandım. Bize eşlik eden korumalar sesimizi duymasın diye fısıltıyla konuşuyorduk. “Beni motive etmek istiyorsan liderin olduğumu söyle.”

Gülüşünü duydum. “Hiçbir zaman benim liderim olamayacaksın.” Bu inatçı herifi ekibimde istemiyordum!

Bir kapının önünde durduğumuzda dışarıdaki tezahüratları ve yoğun gürültüyü duyabiliyorduk. Sunucu ismimizi söylemeden bu kapının açılmayacağını bildiğimiz için sıramızı bekliyorduk. Maçın spikeri, “Ve şimdi de beklediğiniz dev kadro!” diye mikrofona bağırıp izleyicileri coşturmaya başladı.

“Çıktığı tüm maçların hepsini kazanan, rakiplerinin yüreklerine korku salan, ringin kral ve kraliçesi, bu âlemin şampiyonları Tahir ve Nevra!” Dışarıda yoğun bir alkış ve tezahürat tufanı koparken içimdeki kaçma isteğini bastırmaya çalışıyordum. Bu hiç kolay olmayacaktı.

“Bitti mi? Hayır, bitmedi!” diyen sunucu kalabalığı gaza getirmeye devam ediyordu. “Şimdi de sırada acımasızlıklarıyla bilinen, rakiplerine asla merhamet etmeyen, ringde bir deve dönüşen Kamuran ve Ceylan var!” Tahir ve Nevra kadar olmasa da bizim için de bir alkış tufanı kopunca korumalar kapıyı açtı.

Avuç içlerim terlerken göğsümdeki baskı azımsanacak gibi değildi. Yerrimden hiç kıpırdıyamıyordum, dışarıdaki kalabalığın karşısına çıkmaya hazır değildim. Sosyal anksiyetemi çok iyi bilen Kılıç’ın eli elimi sardı. Elimi sıkarak gücünü ve desteğini bana hissettirmeye çalışıyordu. “Bu gece öleceksen bile yalnız ölmeyeceksin,” dediğinde içim kıyıldı. “Ya birlikte çıkarız o ringden ya da birlikte okuturuz selamızı.”

“Korkuyorum.”

“Ölmekten mi?”

Başımı iki yana salladım. “Kaybetmekten.”

Kılıç elimi avucunun içine alarak biraz daha sıktı. “Yanımdayım, kazansan da kaybetsen de. Unutma, bu gece ya birlikte batacağız ya da birlikte çıkacağız.”

Kimseye fark ettirmeden kulağımızdaki kulaklığı çıkarıp yere atarak ayaklarımızla ezdik. Bunlarla ringe çıkamazdık. Derin bir nefes alarak kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Kılıç'ın varlığı bana bir nebze olsun ilerleme gücü verdiği için parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. Korumaların arasında dışarı çıktığımızda yoğun bir alkış senfonisi bizi karşıladı. Bize eşlik eden korumalar kimseyi yanımıza yaklaştırmıyordu.

Kalabalığı yarayarak ilerleyip demir korkulukları olan kafese, yani ringe yaklaştık. Üç basamak çıktığımızda Kılıç içeri girdi ama ben kafesin önünde öylece kalmıştım. Kafesin demir parmaklıklardan oluşan kapısıyla bakışıyor, bir adım ilerisine gidemiyordum. Bu kafese baktıkça çocukluğumda tutulduğum yer gözlerimin önünde beliriyordu. Sanki bir kez içeri girince tekrar çıkamayacakmışım gibi hissediyordum. Korkuyordum ve bu korkuyu yaşamayalı on altı yıl olmuştu.

Gurur ve babam farkında olmadan beni neye zorladıklarını asla bilemezdi. Doğrudan olmasa da bu kafesle sınanmam ikisinin suçuydu. Gurur babama bu tuzağı kurmasaydı babam bizden yardım istemezdi ve ben de ona yardım etmek için burada olmazdım. Onlar farkında değildi ama onların kavgasında en büyük zararı hep ben görüyordum. İkisinin korumayı istediği benken tüm zararı bana vermeleri ne büyük çelişkiydi.

Terleyen avuç içlerimi ve hızlanan nefeslerimi saymazsak şimdilik idare edebilirdim. Daha fazla dikkat çekmeden -çok korksam da- kafesin içine girdim. Kafesin etrafındaki gürültücü insanların varlığını unutmaya çalışırken kaskatı bir hâldeydim. Birileri gelip bornozlarımızı çıkardı. Yüzüm açığa çıktığında gözlerimi gizleyen maskenin varlığı içimi rahatlatıyordu.

Kılıç saçlarımı işaret edince, "Açık kalsın," dedim ancak Kılıç buna yanaşmadı. Kaşlarını belli belirsiz çatarak ikinci kez saçlarımı gösterdi.

"Rakibin saçlarını eline dolarsa seni kısıvrak yakalar." Biliyordum ama saçlarım beni buradaki insanlardan gizleyen şeylerden biriymiş gibi hissediyordum. Sadece maske yeterli değildi, yüzümü gizleyecek her şeye ihtiyacım vardı.

Kafesteki yardımcıları Tahir ve Nevra'nın boks eldivenlerini takarken birkaç kişi eldivenlerle yanımıza geldi. Kılıç o eldivenleri takmayı sorun etmedi ancak ben, "Kalsın," dedim. Onlara tepsideki beyaz sargıları gösterdim. "Bunları istiyorum." Daha önce hiç boks eldiveni kullanmadığım için beni yavaşlatmalarını istemiyordum.

Uzattığım ellerimi benim için sardıktan sonra hepsi kafesten çıkmıştı. Korkumu bastırmaya çalışarak içinde bulunduğumuz kafesin metal korkuluklarına bakıyordum. Hayatımın birçok bölümünde kendimi bir

kafesteymişim gibi hissetmişim ancak gerçek anlamda bir kafese gireceğimi aklıma bile gelmezdi. Bu gece neye kalkıştığım hakkında kimsenin en küçük bir fikri yoktu. Nezarete düşmekten bu kadar çok korkmamın nedeni parmaklıkların ardında olmanın bana hissettirdiği sarsıcı duyguydu.

Dokuz yaşında parmaklıkların ardında yaşadıklarımın sonradan buradaki olmak benim için ölüm gibiydi. Gurur ve babam beni neye zorladığını hiçbir zaman bilemeyecekti. Onlar yüzünden son zamanlarda asla yapmam dediğim işlere kalkışıyordum. Bu kafesin içinde olmak hayatımdaki en büyük travmayı tetikliyordu.

Kafesin etrafını saran kalabalığa baktıkça nefes alışlarım endişe verici bir derecede hızlanıyordu. Saçlarımın dipleri terliyor, vücudumdaki sarsıntı beni histeri bir krize zorluyordu. Nereye bakarsam bakayım demir parmaklıkların ardında yardım isteyen, çığlık çığlığa ağlayan küçük bir kız çocuğu görüyordum. Kimsenin sesini duymadığı o küçük kız geçmişin mezarlığından hortlayıp zihnimi işgal ediyordu. Bu kafesin içinden çıkmadıkça kendimi daha iyi hissetmeyecektim.

Kalabalığa baktıkça tanıdık yüzler de gördüm. Yüzlerinde siyah bir maske olsa da en ön sıralarda duran o beş kişinin bizim çocuklar olduğunu biliyordum. Esvet sağ bileğini tutarken acı çeken gözlerle beni izliyordu. Başımı kaldırıp terastaki seyircilerimize baktığımda herkesin orada olduğunu gördüm. Karun ve Duha Tunus dâhil tüm liderler bu geceki maçı izlemek için özel localarındaki yerlerini almıştı. Gurur, Karun'un olduğu locadaydı.

Babamın masası onların hemen yanındaydı. Maç başlamak üzereyken yukarıdaki herkesin gözleri önünde yönümü babama çevirdim. Dizlerimi hafifçe kırarak babamın önünde eğilip ona selam verdim. Bu hareketim yukarıdaki tüm insanları şaşırtmıştı. Burada bir tek ona saygı duyduğumu gösterircesine elimi kalbime bastırıp babamın önünde eğilmiştim.

Babam bile bu maskenin altındaki kişinin kızı olduğunu bilmiyordu. Beni en son garson kıyafetinin içinde gördüğü için ringe çıkacağımı aklıma bile gelmezdi. Babam ne kadar düşünürse düşünsün ödleğ kızının ringede olduğunu hayal edemezdi. Oysaki kafese girmek ne ki? Onun için canımı bile verirdim.

Ağızımdaki ağızlık beni rahatsız ederken hakem, "Hazır mısınız?" diye sorduğunda iki takım karşı karşıya durduk. Açık konuşmak gerekirse ben hiç hazır değildim.

Nevra benim cüsemde bir kadındı. Bu öğlen onun fotoğraflarını görünce daha kaslı ve iri bir kadın beklemiştim ama öyle değildi. Fotoğraflarında görüldüğü gibi geniş omuzları yoktu. Kumral saçlarını sıkı bir

balıksırtı yapmıştı ve yeşil gözleri bana fazla ters bakıyordu. Kondisyonunun benden daha iyi olduğunu gösterircesine dudağının köşesinde küçümseyici bir gülüş vardı.

Tahir ise Kılıç'tan bile daha iri bir cüsseye sahipti. Işık altında fazla yağlı ve parlak görünen kavruk teni göz korkutuyordu. Adamın balon gibi olan kol kasları ve boğumlu göğüs kasları Kılıç'tan çok beni korkutuyordu. Vücudunun yarısını kaplayan dövmenin mavi mürekkebi tenine işlenmişti. Tahir'in yuvarlak yüzünde görünen pörtlek gözleri işimizin hiç kolay olmadığını söylüyordu. Siyah gözlerinin Kılıç'a attığı bakış sabırsız ve acımasızdı.

İki tarafın arasında duran hakem, "Unutmayın, rakipleriniz dışında kimseye müdahale edemezsiniz," diyerek bize kuralları hatırlattı. "Herkes sadece kendi rakibiyle ilgilenebilir." Gözlerinin ardından anlamlı ancak beni endişeye boğan bir ifade geçti. "Ya pes ederek ya da ölerек bu kafesten çıkabilirsiniz." Sanırım ben seçimi ilk şıktan yana kullanacaktım.

Kafesin kapılarını kapattıklarında hakem düdüğü çalarak kenara çekildi. Ne yani, tüm kurallar bundan ibaret miydi? Centilmence bir dövüş yapmayacağımızı anlamak zor değildi. Kılıç ve Tahir'den biraz uzaklaşıp kendi alanımızı oluşturduğumuzda Nevra bana saldırmak için bir saniye bile beklemedi. Nevra'nın sert yumruğu yüzüme değmeden hemen başımı eğdim. Bir süre savunmada kalıp onun saldırılarını analiz edecektim.

Rakibime karşı bir atakta bulunmadan önce onun hareketlerini ve saldırı şeklini gözlemlemek bana avantaj sağlayabilirdi. Yaptığım analizlerin sonucunda bir saldırı planı oluşturmak istiyordum ancak Nevra bana bu şansı vermedi. Onun karşısında uzun süre savunmada kalamayacağımı çenemin altına yediğim yumrukla anladım. Eğer ağızımdaki ağızlık olmasaydı dişlerimin birbirine çarpıp kırılacağına çok emindim.

Hayır, savunmada kalmak bir kurtuluş olamazdı. Çenemdeki yakıcı acıya direnerek başımı kaldırdığım an Nevra'nın ikinci yumruğu suratımla buluşmak üzereydi. Son anda başımı eğerek sıktığım elimi onun karın boşluğuna geçirdim. Ona attığım yumruk bile fazla isteksizdi çünkü birine fiziksel anlamda zarar vermek istemiyordum. Şiddete karşı hassas olan yanımla bu mücadele için ikna edemiyordum.

Darbem istediğim şiddette olmadığı için Nevra'yı bir adım geriye püskürtmek dışında onda yaprak bile kıpırdamadı. Yumruklarımı yüzümün yakınında tutarak sıradaki hamlesini bekledim. Üzerime atılıp bana tekrar saldırınca kollarımı sağ ve sol yaparak suratımı onun darbelerinden korumaya çalıştım. Yüzüme yumruk atacakmış gibi davrandı ama hedef şaşırtarak bir

anda karnıma vurunca arkaya doğru savruldu. Burası benim gibi nahif birinin olması gereken bir yer değildi!

Nevra'nın bu sert darbesi beni yere düşürünce kalabalık çıldırmış gibi bağırıp ona tezahürat yapmaya başladı. Bu kadın yumruklarını iyi konuşturuyordu, bunu inkâr edemezdim. Ellerimi yere bastırıp tam kalkacağım ki köprücük kemiğime attığı tekmeyle beni sırtüstü yere sermişti. Bir anda üzerime çıkıp karnımın üzerine oturdu ve suratıma yumruğunu geçirince neye uğradığımı anlayamadım. Bu düşündüğümünden daha zor olacaktı.

Ellerimi çapraz bir şekilde tutup kollarımla yüzümü korumaya çalıştım ancak Nevra durmuyordu. Yüzüme vuramayınca kafamın sağına ve soluna yumruklarını geçirmeye başlamıştı. Kulaklarımda müthiş bir çınlama vuku bulmuştu. Her darbesiyle bu dünyayla olan bağım biraz daha kopuyor ve ben geçmişe sürükleniyordum. Kafatasım kırılıp beynim dağılacakmış gibi hissederken bir kafesin içinde olmayı aşamıyordum.

Birileri beni bu kafesin içinden çıkarmalıydı. Artık nefes bile alamıyordum ve Nevra histeri bir krizle titrememi umursamadan üst üste kafama vuruyordu. Bir anda etrafımdaki her şey değişmeye başladığında artık bir kafesin içinde ringde değildim. Aldığım darbelerin sarsıcı etkisiyle bilincimin kumarhaneyi terk edip kafamın içindeki bir anıya hapsediğini anladım. Sıklıkla rüyalarımda gördüğüm korku evinin merdivenlerinde duruyordum. Şimdi bunun hiç zamanı değildi.

Yine üzerimde ayak bileklerime kadar uzanan beyaz bir elbise vardı. Bu elbise sanki benim kefenimdi, zihnim buraya ne zaman gelse üzerimde hep bu elbise oluyordu. Sanki bir ruhtum. Gıcırdayan tozlu basamaklara çıplak ayaklarla basıp indim. Korku evi adı verdiğim bu köşk ne kadar da sessizdi.

Loş bir ışıkla aydınlanan bu evdeki kasveti soluyordum. Her adımım la toz zerrecikleri ateş böcekleri gibi havada uçuşurken aşağıya inip korumaların arasından geçtim. Küçük bir kız çocuğunun kapısında nöbet tutan bu adamlar beni görmüyordu. Bir hayalet gibi aralarından geçip merdiven boşluğundaki kapının önünde durdum.

İçeri girdim ama normalde bu kapının hep kilitli olduğunu biliyordum. İçeri girince bir kat daha merdiven inip bodrum katının kirli zemininde yürüdüm. Tavanda sallanan ampul buranın karanlığına cılız bir ışık sunarken bir hücrenin önünde durdum. Demir parmaklıkların bu tarafında durup içeriye baktığımda gördüklerim kalbimi yasa boğuyordu.

Hücrenin içinde bir döşek, klozet ve siyah bir köpek vardı. Başka da hiçbir şey yoktu. Köpeğin önünde bir çocuğun pantolonundan kopan bir bez parçası vardı. Yerdeki o bez parçasındaki kanları görmek bacağıma

ağnıların girmesine neden oluyordu. Başımı çevirince eski döşegın üzerinde oturan o çocuğu gördüm. İşte bu görüntü hıçkırıklarla ağlamam için beni zorluyordu, o bendim.

Tarak görmeyen siyah saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülen kız çocuğu kesik kesik ağlıyor, bir köpeğin diş izlerini taşıyan bacağına üfleyip acısını yatıştırmaya çalışıyordu. Bazen dişlerini sıkıp yukarıya bakıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ve “Baba,” diye sayıklıyordu ama hemen ardından daha çok ağlayıp başını kanlı bacağına eğiyordu. “B-baba, beni bul artık,” diye fısıldayıp hıçkırıklarla ağlıyordu.

“Baban yerini bile bilmiyor.” Acı bir gerçeği ona hatırlatırken onun ızdırabı karşısında çaresizdim. “Kimse senin için gelmeyecek, oradan çıkmanın bir yolunu bulmalısın.”

Başını çevirip bana baktığında çocuk gözlerinde büyük bir yakarış vardı. “Beni ne zaman buradan çıkaracaksın?”

“Seni orada tutan ben değilim.”

“Olmadığını mı sanıyorsun?” Siyah gözlerindeki acı artık sadece ısırılan bacağı için değildi. “Beni yıllardır bu kafesin içinde tutan sensin.”

Başımı iki yana sallayarak arkaya doğru bir adım attım. “Sana bunu yapan ben değilim.”

“Sen bir psikologsun.” Gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle baktı, yüzünde bir çocuğa yakışmayan bir ifade vardı. “Bir psikolog yıllardır bu gerçeği nasıl anlamaz?”

Gerginliğimi ondan gizlemeye çalışarak, “Neyi?” diye sorarken sesim güçlkle duyulacak bir fısıltıyla çıkmıştı.

“Kim olduğunu ve...” Alaycı bir ifadeyle gözlerini gözlerime kenetledi. “Kim olmadığını.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ayağa kalktığında artık bacağı canını yakmıyor gibiydi. Bana doğru atığı her adımla bacağındaki kanama biraz daha duruyordu. Parmaklıkların diğer tarafında durduğunda artık geçmişimle karşı karşıyaydık. Aramızda demir parmaklıklar varken kuzguni siyahları soğuk bir hisle beni izliyordu. “Beni buraya hapseden sensin çünkü ben senin gerçekte olduğun kişiyim.”

Göğüs kafesindeki kalbim artçı şoklarla sarsılırken kuruyan dudaklarımı güçlkle araladım. “Seni anlamıyorum.”

Dudağının köşesi kıvrıldı, sanki kendimin kötü tarafına bakar gibiydim. “Korkma, çift karakterli değilsin veya kişilik bölünmesi yaşamıyorsun.” Akıldan geçenleri anlıyormuş gibi konuşurken soğuk bakışları kanımı

donduruyordu. Bir çocuk nasıl böylesine donuk bakabilirdi, bunun şaşkınlığını yaşıyordum. “Ben gerçeğim, ben bastırmaya çalıştığın gerçek kişiliğim.”

“Bunu biliyorum.”

Soğukça güldü. “Yeterince bilmiyorsun.” Ne demek istediğini anlamadığımda bana hücrelerini gösterdi. “On altı yıl önce tam burada büyük bir psikolojik çöküş yaşadın. Ağır, sarsıcı ve şiddetli bir çöküş.” Kısa boyundan dolayı beni görmek için başını kaldırdı. Bunu yaparken işaret parmağıyla kendini gösteriyordu. “Sen hâlâ o enkazın içindesin.”

İç çektiğinde gözlerinde bana acıdığım gösteren bir şeyler vardı. “Kurtulduğunu düşünme Farah, sen on altı yıldır hâlâ bu hücrenin içindesin.” Onu oradan çıkarmadıkça da bu kafesten kurtulamayacaktım.

Kendimi bir kez daha burada bulmamın nedeni ringdeki kafesin içine girmemdi. Eğer bu geceki maç olmasaydı ölesiye korktuğum bu yerde olmayacaktım. Hiç olmadık bir zamanda ağır bir yüzleşmenin içine sürüklenmişim. Ringde geçirdiğim kriz, beynimin benimle ilgili tüm gerçekleri bir bedende karşıma çıkarmasına neden olmuştu. Eğer psikoloji okumasaydım şu anda yaşadıklarım beni delirtebilirdi ancak psikolojide sıklıkla görülen bir durumu yaşadığımı biliyordum.

İnsan beyni karmaşık algoritmalarla oluştuğu için bazı yüzleşmeler sıra dışı olabilirdi. Karşımdaki çocuk benim şu zamana kadar kaçtığım tüm gerçeklerden oluşuyordu. “Bana bak.” Ürkek bakışlarıma kendini göstererek, “İyi bak,” dedi sakın ama soğuk bir sesle. “Bak ve bana ne gördüğünü söyle.”

Siyah saçlarındaki asiliği, gözlerindeki cesareti, dik omuzlarındaki meydan okumayı izledim. Kaldırdığı başı, dikleştirdiği çenesi bile korkusuzluğunu haykırıyordu. Dokuz yaşındaki bir çocuğun bedenindeyken küçümseyerek beni gösterdi. “Bir de kendine bak.” Korkudan titreyen şeffaf vücuduma, sönük saçlarıma, düşük omuzlarımdaki ürkekliğe ve solgun yüzüme baktı.

“Bu ben değilim, böyle doğmadım. Benden ısrarla bir sünepe yaratmayı bırak!” Küfreder gibi yüzüme bakıp, “Ben bu kadar aptal, korkak ve gursuz değilim!” diye haykırdı.

Bana yaşattığı dehşet verici duygular yüzünden irkilerek bir adım daha arkaya attığımda bu onu kızdırdı. Kaşlarını çatarken bir böceğe bakar gibi beni izliyor ve bana kendimi değersiz hissettiriyordu. “Duymaktan korktuğun doğrulardan kaçmayı bırak artık! Rüyalarında defalarca buraya geliyorsun. Peki, neden her defasında şeffaf bir görüntün var?” Kızgınlıkla başını salladı. “Çünkü sen henüz kim olduğunu bulamayan bir kayıpsın!”

Bir hayalete benzeyen silik şeklimi gösterdi. “Bu senin hiçlik ve var olma savaşın! Ya tamamen yok olacaksın ya da beni çıkarıp ete kemiğe bürüneceksin.”

Burada olanları anlamakta güçlük çektiğim için zoraki bir sessizliğin içine çekilmiştim. Korktuğumda sesim titrer ve cümlelerim yarım kalır diye konuşmıyordum. Ancak şu anda yarım kalacak cümleleri göze almama rağmen sesim çıkmıyordu. Karşımdaki Farah bana karşı sert ve acımasızdı. “Olduğun ve olman gereken kişi tam karşında duruyor ama sen ona ulaşmak için hiçbir şey yapmıyorsun!”

Kontrolümü yitirip yumruklarımı sıkarak, “Bunu yapmak sandığın kadar kolay değil!” diye bağırdığımda avuç içlerini tüm gücüyle parmaklıklara vurdu.

“Düşündüğün kadar zor da değil, artık beni özgür bırakmalısın!” Daha fazla dayanamayıp kapıya doğru yürüdüğümde arkamdan bağırarak parmaklıklara asıldı. “Beni sonsuza kadar burada tutamazsın!”

Ona doğru döndüğümde çatık kaşlarla bana bakıyordu. “İnsanlara yaşattığın bu yanlış bir gün son bulacak.” Aleni bir şekilde beni gösterip, “Aynadaki yansıma kaybolacak,” diyerek kendini gösterdi. “Ve gerçek olan özgür kalacak.” Bunun olacağından hiç şüphesi yokmuş gibi gözlerimin en derinine baktı. “O gün geldiğinde herkes bu âlemdeki tek kadın liderle tanışacak!”

Siyah gözlerinde gördüğüm acımasızlık karşısında bir an ürperdim. Sonra onun gerçek olmadığını, aslında bastırdığım duygularımdan oluştuğunu hatırlayıp derin bir nefes aldım. Şu anda yaşadığım şey sadece kendimle yüzleşmek değildi, aynı zamanda bir iç çatışmaydı ve bunun nedeni yıllardır görmezden geldiğim duygularımdı.

“Neden oradasın, biliyor musun?” Omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. “Çünkü ben henüz bir şeyleri aşamadım.” Önemli bir parçamı kafamın içindeki kafese hapsetmiştim ve onu dışarı çıkaramıyordum.

Sessizlik içinde beni dinlerken gözlerimden süzülen yaşlara engel olmadım. “Bu benim var olma hikâyem, benim masalım ve benim hayat kavgam.” Kendimle olan bu kavgamda ağır yaralanmışken ikimizin arasındaki parmaklıkları gösterdim. “Bir gün seni buradan çıkardığımda yitirdiğim benliğimi yeniden bulacağım ve kaybettiğim her şeyi geri alacağım.” Gerçek bundan ibaretti.

Artık bana olan bakışları daha dost canlısıydı. “Beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalısın.” Bunu denemediğim bir günüm bile yoktu. On altı

yıl önce burada kendimden çok şey kaybetmişim ve yitirdiğim şeyler artık gün yüzüne çıkmak istiyordu.

“Deniyorum,” demekten başka hiçbir şey söyleyemedim çünkü gerçekten deniyordum.

Geçmişime olan yolculuğum şimdilik son bulmuş olmalı ki etrafımdaki her şey değişmeye başlamıştı. Gözlerimi aralamaya çalışırken gerçek dünyaya dönüşüm benim için çok sancılı olmuştu. Kollarım hâlâ çapraz bir şekilde yüzümün önünde duruyordu. Sanki bu şekilde felç geçirmişim gibi Nevra’nın darbeleri bile kollarımın düğümünü çözememişti. Kafatasımdaki acıyı ve beynimdeki çalkantıyı hissediyordum.

Canım o kadar çok yanıyordu ki kaç dakikadır bu darbelere maruz kaldığımı kestiremiyordum. Kafamın içindeki dünyaya gidişim ne kadar sürmüştü? İçimden bir ses bana saatler gibi gelen o sürenin aslında otuz saniyeden daha uzun olmadığını söylüyordu. Çünkü uzun süre Nevra’nın bu şiddetli yumruklarına maruz kalsaydım şimdiye beyin kanamasından ölmüştüm.

Karnımın üzerine oturan kadın kafamın iki yanına yumruk atmaya bıraktığında buna sevinemedim. Karnımın üzerinde otururken tükürerek ağzındaki ağızlığı çıkarıp dişleriyle boks eldivenlerinin bandını açtı. Yediğim darbelerin acısıyla boğuşurken, “Siktir!” diyen Esvet’in kızgın sesini duydum.

Esvet kafesin çok yakınında olmalı ki sinirli sesini duyabiliyordum. “Onun boynunu kırmak için eldivenleri çıkarıyor!” Lütfen şaka yapıyor olsun.

Ne demek boynumu kıracaktı?

Nevra eldivenleri yeni çıkarmıştı ki ellerimi iki yanımdan yere bastırdım ve öne atılıp suratına kafa attım. Kalan son gücümle onu üzerimden atmaya başarmıştım. Kafamdaki yoğun acıya direnerek ayağa kalktım ama bunu yapmam hiç kolay olmamıştı. Bacaklarım titrerken ayakta duruyordum. Kafama aldığım darbeler yüzünden her şeyi çift görürken gözlerimin önünde yanıp sönen küçük yıldızlar vardı. Bunu gerçekten yaşıyor olamazdım.

Nevra’nın kanayan burnunu tutarak ayağa kalktığını hayal meyal görüyordum. Allah kahretsin, her şey etrafımda dönüyordu. Nevra üzerime yürürken ağzımın içinde rahatsız edici bir his bırakan ağızlığı tükürerek çıkardım. Nevra saldırılarını sürdürüp bana yumruk atmaya çalıştığında onun bileğini yakalamıştım. “Bunu yapmaktan gerçekten nefret ediyorum

ama beni çok zorluyorsun!” dedikten sonra bileğini bükerek arkasına geçtim ve ensesini kavrayıp dizimi suratına geçirdim.

Nevra’yı savurarak yere attım. Sık sık başımı iki yana sallıyor, silkelenip kendime gelmeye çalışıyordum ama başımdaki ağrı ve kulaklarımdaki çınlama hiç kesilmiyordu. Üstelik gözlerimin önü puslu olduğundan her şeyi bulanık görüyordum. Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar açtığımda bile değişen bir şey olmadı. Gözlerimin önündeki buğulu perde kalkmıyordu.

Az önceki darbem Nevra’yı sadece sarstı ancak ciddi bir hasar bırakmadı. Düştüğü yerde kendini çok hızlı toparlayıp tekrar bana saldırdı. Onun üst üste gelen yumruklarından kurtulmaya çalışırken, “Biraz soluklanmama izin versen ölmezsin!” diye sinirlenip başımı yana çektim ve onun darbesinden kurtulur kurtulmaz çenesinin tam altına yumruğumu geçirdim. Daha bana yaşattığı acıdan kurtulmamışken nefes bile almama izin vermeden saldırıyordu.

Çenesinin altına çok sağlam vurduğum için dişlerinin zangirtisini duydum. Dilini ısırması olmalı ki ağzındaki kanı tükürüp çatık kaşlarla üzerime yürüdü. “Seninle işim bittiğinde boynunu kırmaktan büyük bir zevk alacağım!”

“Nedir sizdeki bu boyun aşkı, inan hiç anlamıyorum ama şiddetten hoşlanmıyorum.” Kendimi geriye çekerek bana yaklaşmasına izin vermedim. Tek istediğim bulanık gören gözlerim normale dönene kadar biraz zaman kazanmaktı ancak Nevra bana nefes aldirmıyordu. Karnıma attığı tekmeyle beni arkaya savurduğu için sırtım kafesin parmaklıklarına çarptı. Bu gerçekten çok acıtmıştı.

Kafamın iki yanına yediğim yumruklar yüzünden bir türlü net göremezken şimdi bir de karnımdaki acı nüksetmişti. “Dinle.” Hızlı hızlı nefes alırken bir elimi karnıma bastırdım. “Sana gerçekten zarar vermek istemiyorum ve elimden geldiğince bundan kaçınıyorum.” Dudaklarımdan çıkan acı dolu iniltiyle dişlerimi sıktım. “Ama beni zorluyorsun, lütfen bunu kes.”

Eğildiğim yerden güçlkle doğrulup adım adım bana yaklaşan kadını sağduyulu olmaya zorladım. “İşler ikimiz için de çirkinleşmeden kendi rızanla maçtan çekilemez misin?” Birilerini incitmekten hoşlanmazdım, tüm hayatım boyunca bundan kaçınmıştım. Beni bir şeylere zorlamadan bu maçtan çekilmeliydi.

Nevra’nın dudaklarında beni küçümseyen bir gülüş belirlediğinde hiçbir şeyi kolaylaştırmayacağını anladım. “Demek bana zarar vermektan kaçınıyorsun?” Ortada komik bir şey varmış gibi yüksek sesle güldü. “Senin gibi kaç tanesini bu sahaya gömdüğümde haberin var mı?” Bir anda gülmeyi

kesip aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve bana vurmak için yumruğunu yüzüme savurdu.

Kendimden beklemediğim bir çeviklikle başımı yan tarafa çekerek yumruğunun arkamdaki demir parmaklıklara çarpmasını sağladım. Suratımı dağıtacak bir şiddette attığı o yumruk, kafesin demir parmaklıklarıyla buluşunca acı dolu nidasını duydum. Onun için endişelenerek, “Lütfen dur artık,” demiştim ki bana doğru döndüğü gibi sol yumruğunu yüzüme geçirdi. İyilikten de anlamıyordu!

Dudağım patlayınca birbirine çarpan dişlerimde yumruğunun sarsıntısını hissettim. “Pekâlâ.” Kaşlarım çatıldı, ağızımdaki kanın tadı midemi bulandırmıştı. Sanki bir metal parçasını dişlerimin arasında çiğniyormuşum gibi ağızımda yoğun demir tadı vardı. Boğazımı yakan keskin bir bıçaktan farklı değildi.

“Bu işi senin anladığın şekilde yapalım!” Beni gerçek anlamda kızdırmayı başarmıştı. Dudağımı patlatmıştı ve patlayan bir dudağın açıklamasını Gurur’la anneme yapamazdım.

Nevra bir kez daha bana saldırınca bu sefer bana vurmasına izin vermeden ondan önce davrandım ve kaburgalarına attığım tekmeyle onu geri püskürttüm. Kendini toparlamasına izin vermeden dudağına sert bir yumruk atarak ben de onun dudağını patlattım. Hafifçe öne büküldüğünde doğrulmasına fırsat tanımadan ensesini kavrayıp suratını kafesin parmaklıklarına çarptım. Beni buna zorlamaması için onu uyarmadığımı söyleyemezdi.

İçimden taşan öfkenin hiddeti damarlarıma sızarken istesem de aruk sakinleşemiyordum. “Beni sinirlendirmek en zoru ama bir kez bunu yaptığınızda sonuçlarına katlanırsınız!” Başını geriye çekip tüm gücümle ikinci kez suratını parmaklıklara çarptım.

“Senin yüzünden anneme patlayan dudağım için iyi bir yalan bulmalıyım.” Sinirden kırmak istercesine dişlerimi sıkıyordum. “Benimki gibi bir anneye sahip değilsen neyden bahsettiğini anlayamazsın!” Annem canıma okuyacaktı.

Yüzünü kana buladığım Nevra’yı yere savurup üzerine yürüdüm. Kalkmasına izin vermeden hemen üzerine adadım ve suratına yumruğumu geçirdim. “Senin yüzünden hâlâ gözlerimin önünde küçük noktalar yanıp sönmüyor!” Tüm gücümle sıkıttığım elimi burnunun tam üzerine geçirdiğimde burnundan kanlar fişkırdı. “Merhametsiz olursan insanlardan merhamet bekleyemezsin!” Yaptığı hiç hoş değildi.

Üst üste Nevra'nın suratına geçirdiğim her yumrukla içimdeki öfkeyi basturmaya çalışıyordum. Belki de bunu yapmayı bırakmalıyım, belki de ihtiyacım olan tek şey biraz öfkeydi. Kazanmamı sağlayıp beni bu kafesin içinden çıkaracak tek şeyin öfke olduğunu anladığımda kendimi sakinleştirmeyi bıraktım. Ne olacaksa olsun.

Nevra'yı kendinden geçiren yumruklarımın ardı arkası kesilmezken Esvet'in, "İşte bu be!" diyen heyecanlı sesini duyuyordum. "Abi ben aşırı yükseldim, lezbiyen olsaydım kuzen falan dinlemez, yürürdüm bu kıza." Biri onu en acilinden susturmalıydı.

Bu kafesten ikimizden biri ölmeden ya da pes etmeden çıkamazdı. Bunu bildiğim için Nevra'ya karşı atak şansı tanımamaya çalışıyordum. Yumruk atmaktan kollarım ağrımaya başladı ama duramazdım. Eğer Nevra kendini kurtarırsa bir daha kolay kolay bu avantajı elde edemezdim. Güçlükle elde ettiğim bu şansı heba edecek kadar aptal değildim.

Kazanmak üzereydim. Birazdan Nevra'nın pes edeceğini kanlı suratında ve yenik bakan gözlerinde görmüştüm. Ancak planda olmayan ve kimsenin beklemediği bir şey oldu. Biri arkadan kolumu sertçe tutup beni Nevra'nın üzerinden kaldırdı ve karnıma attığı yumrukla beni yere serdi. Karnıma o kadar sert vurmuştu ki düştüğüm yerde kaburgalarım tutarak acı içinde inlemiştim. Bu da kimdi şimdi!

Başımı güçlükle kaldırdığımda Tahir'in burnundan hızlı hızlı nefesler alarak üzerime yürüdüğünü gördüm. Hani herkes kendi rakibiyle dövüşebilirdi? "Bu da ne demek!" İskender'in öfkeyle çıkan hiddetli sesi gürültücü kalabalıkta bile duyuluyordu. Başımı çevirip ona bakamıyordum ama çok kızdığını anlayabiliyordum. "Faul var! Siktiğim hakemi, bir şey yapsana!"

Tahir adım adım bana yaklaşıırken karnımı tutarak zor bela ayağa kalkmışım. Kılıç ringin bir köşesinde yatıyordu ve ne yazık ki durumu içler acısıydı. Nevra yerden kalkmaya çalışırken Tahir beni parçalamak ister gibi üstüme geliyordu. Başımı çevirip hakeme bakıp bir şeyler yapmasını bekledim. Buna göz yummayacaktı, değil mi? İki kişiyle dövüşmeme izin vermemeliydi.

Bu kural dışı bir şey olduğu için hakemin Tahir'i durdurmasını bekledim ama bunu yapmadı. Müdahale edip etmeyeceği konusunda kararsız kalmış gibi başını kaldırıp terastakilere baktı. Görüş açım yavaş yavaş normale döndüğü için hakemin Gurur'a baktığını gördüm. Gurur ringdeki kadının karısı olduğundan habersiz başını belli belirsiz iki yana sallayarak hakeme karışmaması gerektiğini söylemişti. Nefessiz kaldığımı hissederken yutkunamadım bile.

Hayatımla kumar oynadığının farkında değildi.

Gurur bu gece babama kazandırmak istemediği için Ceylan'ı ama ~~geri~~ çekte beni harcayacaktı. İki kişiyle dövüşmeme göz yummuştu. Öfke damarlarımda kor gibi gezerken yumruklarımı sıkarak yönümü Tahir'e çevirdim. Bu kafesten cesedim bile çıksa Gurur'un kazanmasına izin vermeyecektim! Bu bildiğimiz boks maçlarından değildi, daha çok sokak dövüşleri gibiydi, bu yüzden neredeyse her şey serbestti. Bakalım Kılıç'ın rakibi nasıldı?

Tahir boks eldivenin olduğu yumruğunu yüzüme savurduğunda eğilerek onun ilk darbesinden kurtuldum. Doğrulduğum an bana kendimi savunma şansı tanımadan kaburgalarımın attığı sert tekmeyle beni arkaya savurmuştu. İç organlarımda yer değiştirdiğini düşündüm. Bu denli sert ve acı verici bir darbeydi. Tahir'in iri cüssesine kıyasla daha zayıf ve çevik olduğum için ayağa kalkmayı başardım. Ağzımdan süzülen kanı elimin tersiyle sildiğimde dengemi zor koruyordum.

İkinci kez bana vurmasına müsaade etmeden tüm gücümle bacak arasına tekme atarak onu dizlerinin üzerine düşürdüm. Bögürerek kulak tırmalayan bir ses çıkardığında havaya sıçrayıp başının yan tarafına sert bir tekme atarak onu yan bir şekilde yere düşürdüm. Hemen aramızdaki mesafeyi kapatıp karın boşluğuna tüm gücümle tekme attım ve bunu tekrar, tekrar yapmaya başladım. "Yanlış kadının damarına bastın!" Kalkmasına izin vermeyi düşünmüyordum.

Biri arkadan omzumu tuttuğu gibi beni sertçe çevirince suratıma yediğim yumrukla geriye sendeledim. Nevra'nın beklenmedik yumruğuyla burnumdan kan fışkırırken Aksa'nın, "Kansız piçler, bire karşı iki, adil bir dövüş değil!" diyen bağırmasını duymuştum.

Nevra'nın yumruğu beni sarstı ancak yıkamadı. Terden vücudum parıldarken bana ikinci defa vurmak isteyen Nevra'nın bileğini havada yakaladım ve kemiğin kırılan sesini duyana kadar sertçe büktüm. Kulağımı tırmalayan tiz çığlığını duyduğumda dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. "Şşş," derken gözlerinin içine bakıyordum. "Ben daha yeni ısınıyorum." Sanki bu konuşan ben değildim. Kafamın tasını attırdıklarında karşılarında bambaska bir Farah bulurlardı.

Hemen arkamda bir hareketlilik hissedince dizine vurarak Nevra'ya diz çöktürdüm ve arkamı döndüğüm gibi başımı eğerek Tahir'in yumruğunun başımın üstünden geçmesini sağladım. Çevik bir hareketle başımı kaldırıp Tahir'in karın boşluğuna tekme atarak onu geri püskürttüm. Sandıkları kadar kolay bir lokma değildim.

Tahir'in kaşları çatıldığında dudağımın köşesinde küçük ama tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Dikkat et oğlum, bu biraz acıtacak." Öne atılıp sert bir yumrukla onu iki adım gerilettim. Hemen arkasından kalbinin üzerine ikinci bir yumruk daha attıktan sonra havaya sıçradım ve kafasının yan tarafına tekme atarak onu yere serdim. Dediğim gibi, ben daha yeni ısınıyordum.

Attığım tekmenin şiddetiyle Tahir'in kulağından kan gelmişti. Ellerini yere bastırarak kalkmaya çalıştı ama ciddi bir beyin sarsıntısı geçiriyormuş gibi ilk denemesinde kalkamadı. Başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştığını izledim. Bu gece hepsi beni fazla hafife almıştı, oysaki dokuz yaşından beri arka planda kendimi geliştirişiyordum. Altyapım iyi bir dövüş için müsaitti.

Şiddeti asla onaylamadığım için kolay kolay birilerini incitmezdim ancak bu gece bunu yapmaya mecburdum. Bu maçı babama kazandırmalıydım. Tahir ve Nevra eş zamanlı ayağa kalkmıştı. Tahir önümde dururken Nevra tam arkamdaydı. Görünürde ikisinin arasında kapana kısılmıştım ama içimde zerre kadar korku yoktu.

Bu ringde potansiyelimi keşfetmiş ve yapabileceklerimi görmüştüm. Bu da beni korkutmuyor, korkulacak biri yapıyordu. Bu gece yaptıklarım en çok beni şaşırtmıştı. Daha önce birilerinin üzerinde hiç pratik yapmadığım için dövüş konusunda bu kadar iyi olduğumu hiç bilmiyordum. Savunma sanatlarının tüm tekniklerini biliyordum ama kimsenin üzerinde öğrendiklerimi deneyecek cesaretim olmamıştı.

Rakiplerimin ikisi aynı anda bana saldıracakken biri arkadan Tahir'in omzunu tutup onu kendine doğru çevirdi ve suratına kafa atarak beni Tahir'den kurtardı. Bu kişi Kılıç'tan başkası değildi. Ona biraz zaman kazandırıp kendini toparlayana kadar Tahir'i oyalamıştım. Yüzü gözü kan içinde kalan Kılıç, kısa bir an bana bakıp teşekkür niyetine, "Eyvallah," dedikten sonra Tahir'e odaklandı.

"Tekrarı olmasın lütfen," diyen homurtumu duyduğunu sanmıyordum.

Birinin arkadan ensemdeki saçlarıma asılmasıyla diz kapağımı onun karın boşluğuna geçirdim. Kollarımı arkaya uzatıp Nevra'nın kafasını yakaladım ve öne çekerek omzumun üzerinden ona takla attırdım. Tam önüme düşünce kırdığım bileğine basarak ona hayatının en acı dolu çılgınlığını attırmıştım.

"Neydi söylediğin o söz?" Bileğini ayağımın altında ezerek üzerine eğildim. "Benim gibi kaç tanesini bu sahaya gömmüştün?" Kaşlarım

çatıldığında sıkıtiğim yumruğu kanlı suratına geçirdim. “Beni de gömsene buraya!”

Bir dizimin üzerine çöküp her yumrukla suratını biraz daha kana buladım. Ona nefes aldırmamaya kararlı bir şekilde tüm gücümle yüzüne yumruklarımı geçiriyordum. Artık elini bile kaldıramayacak hâle gelince nefes nefese durup bir elimi çenesinin altına koydum, diğer elimde başının arkasını buldu. Eğer bana direnirse onu kendi silahıyla vurmaktan çekinmezdim.

Nevra'nın güçlkle araladığı gözlerinin içine tüm ciddiyetimle bakarak, “Diğer kurbanlarına yaşattığını yaşamak üzeresin!” dedim. “Güzel boynuna veda et.”

Boynunu kıracaktım gibi blöf yaptığımda Nevra kendini zorlayarak kolunu kaldırdı ve elini iki kez üst üste yere vurdu. Hakem düdüğü çaldığında kopan bu alkış tufanı ve tezahüratlar benim içindi. Nevra pes etmişti. Ringlerin kraliçesi bu gece ilk yenilgisini tatmıştı ve herkes buna şahit olmuştu.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda kan ve ter içindeydim. Herkes hep bir ağızla, “Ceylan! Ceylan! Ceylan!” diye bağırıp burayı inletirken kimse maskenin altındaki kadının kim olduğunu bilmiyordu. Ceylan denen o hain sayemde bu gece iyi bir ün kazanmıştı.

Her solukla omuzlarım şiddetle hareket ederken vücudumda ağrımayan yer yoktu. Hakemin ikinci kez düdüğü çalmasıyla bu sefer, “Kamuran!” diyen tezahüratlar yeri göğü inletti. Dudaklarım kıvrıldı, Kılıç da rakibine pes ettirip kazanmıştı.

Kendime gelmek için şiddetli nefesler alıyordum. Terli yüzüme yapışan saçlarımı çektiğimde Kılıç'm güç bela ayağa kalktığını gördüm. Göz göze geldiğimizde ikimizin de bakışları tükenmiş gibi yorgundu, tüm enerjimizi bu ringde harcamıştık. Önce ona doğru küçük adımlar attım ama daha sonra kazanmamızın verdiği mutlulukla koşup boynuna atladım. İyiydi, iyiydik.

Boynuna sımsıkı sarıldığımda Kılıç gülerek kollarını belime sardı ve beni birkaç tur kendi etrafında çevirdi. “Senin nefes alışına kurban!” derken iyi olduğum için ne kadar mutlu olduğunu saklayamıyordu. Bunu birlikte başarmıştık.

Kılıç Aslan'dan ayrılıp yukarı baktığımda babamın mutluluğu gözlerine yansıyor. Bu uzaklıktan bile aldığı rahat nefesleri görebiliyordum. Maç boyunca gerilen vücudu gevsemeye başlamıştı. Bahsi kazanmıştı ve ona

kazandıranın Kılıç ile ikimizin olduğunu henüz bilmiyordu. Tabii ekiptekilerin de katkılarını unutmamak gerekti. Tüm gün bunun hazırlığını yapmıştık.

Gurur'un olduğu locaya baktığımda öfkesinin yakıcılığını kemiklerime kadar hissetmiştim. Çatık kaşlarla bize bakarken her an bizi kurşuna dizebilirdi. Onun planında Kamuran ve Ceylan'ın kazanması yoktu. Bunun olmaması için ikisini satın alarak kazanma şansını artırmıştı. Ancak evde uyuduğunu sandığı karısı onun mekânına sızmış ve gözlerinin önünde kafes dövüşüne katılmıştı. Gurur'un er veya geç bunu öğreneceğini biliyordum. Tek temennim bir süre daha öğrenmemesiydi.

Gurur ile göz göze geldiğimizde bu uzaklıktan karısına baktığını anlamadı. Siyah maskemin dantel desenleri mavi lenslerin olduğu gözlerimi iyi gizliyordu. Gurur'un gözlerindeki yoğun öfke ve tehlike karşısında korksam da bunu ondan saklamayı başardım. Tahir'i üzerime salıp beni iki kişiyle dövmek zorunda bırakan adamın gözlerinin içine bakarken soğukça gü-lümsedim.

Dudağımın köşesi yana kıvrılırken onunla dalga geçercesine göz kırptığımda Gurur parmaklarının arasındaki kadehi sıkarak parçaladı. İçki parmaklarının arasından süzülürken cam kırıkları sıktığı avucunun içindeydi. Bu gece işimi bitirmeye ant içmiş gibi sert bakışlarını benden çekmiyordu. Ona büyük bir bahis kaybettirmiştim. Daha da önemlisi bu gece Ümit Tozlu'ya karşı kaybetmesinde büyük katkım vardı.

Bunu yapanın karısı olduğunu öğrendiğinde suratının alacağı ifadeyi görmek isterdim.

Korkusuz gözlerle Gurur'a baktıktan sonra babamın locasına döndüm. Kan ve ter içindeyken gözlerimi babamın gözlerine kenetledim ve herkesin bakışları altında ikinci kez babamın önünde eğildim. Yumruğumu kalbimin üzerine bastırarak babamın önünde eğildiğimde localarındaki herkes önce babama, sonra da bana bakmaya başlamıştı. Yukarıdaki insanlar bunun ne anlama geldiğini, neden ısrarla bir tek babama selam verdiğimi anlamaya çalışıyordu.

Bir kız çocuğunun babasına saygılarını sunduğunu nereden bilsinlerdi ki.

BÖLÜM 7

SON HAZIRLIKLAR

“**K**albimi ne zaman susturmayı denesem daha çok
senin adını haykırıyordu. Bir gün sensiz yaşamayı
öğrendiğimde kalbimin fısıldadıklarının da bir anlamı
kalmayacaktı.”

Geçmiş

Defne’yi evden uzaklaştırmak Kalender çocukları için oldukça yıkıcı olmuştu. Gurur, Karun ve Çağl’ın hayat enerjileri çekilmiş gibi hepsi neşesiz çocuklara dönüşmüştü. Defne ablalarının olmadığı bir ev onlar için fazla soğuk ve ruhsuzdu. Aylardır onu görmüyorlardı ve bu konudaki tüm çabaları karşılıksız kalıyordu. Defalarca yalvarmalarına rağmen Şeref ve Güzin onları Defne’ye götürmemişti. Günler birbirini kovalarken evdeki üç çocuk acı bir bekleyişle Defne’nin eve döneceği günü bekliyordu.

Bugün diğer günlerden farklı olarak Güzin’e bir telefon gelmiş ve kızının doğumunun başladığını öğrenmişti. Telefon geldiğinde şans eseri çocuklar onun yanındaydı. Şeref ve Güzin evden çıkmak için hazırlandığında Gurur ve Karun onları da götürmeleri için az yalvarmamıştı. Şeref ve Güzin şiddetle bu fikre karşı çıkmıştı, orada ayak altında dolaşan iki çocuğu istemiyorlardı.

Çağıl olanlara kayıtsız kalamadığı için annesinin eteklerine yapışarak gitmesine izin vermemişti. Güzin'in yumuşak karnı Çağıl'dı ve onu bir tek Çağıl ikna edebilirdi. Çağıl annesinin bacaklarına sarılıp boncuk gözlerini ona dikerek, "Anne, orada sana hiç sorun çıkarmayacak," demişti. Bazı harfleri yutarak konuşan çocuk annesine yalvarıp, "N'olur bizi de götür," diye yalvarınca Güzin en sevdiği oğlunu kıramamış ve çocukları da yanına almıştı.

Yol boyunca arabanın içinde Çağıl hiç susmamış, annesine Defne hakkında sorular sormuştu. Ancak Gurur ve Karun çok merak etseler de tek kelime etmemişti. Güzin'in onlardan nefret ettiğini bildikleri için konuşup sesleriyle onun canını sıkmak istememişlerdi. Eğer bunu yaparlarsa Güzin sinirlenip onları eve gönderir ve Defne'nin yanına götürmez diye korkmuşlardı. Çağıl'ın aksine Gurur ve Karun kendi evlerinde iki sığıntı gibiydi.

Gecenin bir yarısı şehrin dışında büyük bir eve geldiklerinde daha araba tam durmadan Gurur ve Karun arabadan atlayıp eve koşmuştu. Aylardır görmedikleri ablalarını çok merak ediyorlardı. Ancak eve girdiklerinde hiçbir şey bekledikleri gibi olmamıştı. Büyük evin kasvetli duvarları arasında Defne'nin çığlıkları hiç kesilmemişti.

Üst kata çıktıklarında hizmetçilerin sık sık bir odaya girip çıktıklarını gördüler. Güzin odaya girdiğinde kapıdaki adamlara hiçbir koşulda çocukları içeri almamalarını söylemişti. Gurur, Karun ve Çağıl çaresiz bir şekilde Defne'nin kapısının önünde duruyordu, içeriden gelen her çığlık sesiyle biraz daha ağlıyorlardı.

Karun'un mavi gözlerinde birbiri ardına yaşlar akarken on yaşındaki bir çocuğun masumiyetiyle, "Ablam karnından hamileydi," diye fısıldadı. "Belli ki karnı çok ağrıyor." Kapıdan uzaklaşıp koşmaya başladı. "Ona şurup getireceğim, o zaman karnı ağrımaz."

Defne içeriden bağırdıkça Çağıl karnını tutarak daha çok ağlıyordu. Ela gözlerinden yanaklarına yaşlar yuvarlanırken, "Hamileliği daha geçmemiş," diye hıçkırdı. "Karnısı çok ağrıyo olmalı." Defne bağırdıkça Çağıl'ın da karnına kramp giriyormuş gibi karnını tutuyordu.

Güzin dışarı çıktığında içeride olanları Çağıl görmesin diye hemen kapıyı arkasından kapatmıştı. Çağıl artık ablasının çığlıklarını duymaya dayanamadığı için bir köşeye çöküp elleriyle kulaklarını kapattı. Gurur ise yengesini geçip odaya girmeye çalıştıkça Güzin tarafından tartaklanıyordu. Yengesinin engelinden kurtulmaya çalışırken, "Yenge bırakaysun beni," diye ona yalvarıp içeri girmeye çalıştı. "Ablami göreceğüm, bırak da!"

Güzin çatık kaşlarla onun küçük omuzlarını tutarak Gurur'u arkaya itti. Güzin'in ela gözlerinde oluşan o sarsıcı ifade Gurur'a kendisini bir haman böceğiymiş gibi hissettiriyordu. Gurur'dan midesi bulanıyormuş gibi bakışlarında tiksinti vardı ve hep yaptığı gibi yine baştan ayağa onu süzüp yüzünü buruşturmuştu. Yengesinden annelik beklemediği bir günü bile yoktu ama onda gördüğü tek şey iğrenti ifadesiydi.

Güzin onu sert bir sesle uyarıp kaşlarını biraz daha çattı. "Sana içen giremezsin dedim!" Güzin bu çocuktan nefret ettiği kadar hiçbir şeyden nefret etmiyordu.

Gurur tekrar öne atıldı, yengesinin onu ciddiye alması için çok zorlanırsa da onlar gibi konuşmaya çalıştı. "Yenge bırak beni!" Onu yakalayan yengesinin ellerinden kurtulmak için uğraşıyordu ama çabaları karşılık bulmuyordu. "İçeri gireceğim, bırak beni!" Kendini Güzin'den kurtaramayacak kadar zayıf bir çocuktı. "Defne ablayı görmek istiyorum!"

Gurur'un ona bağırmasıyla hiddetlenen Güzin onun ince kollarını kırmak istercesine sıkı. "Çağl ile aşağıda bekle!" Tırnaklarını onun koluna geçirince canı çok yandığı için Gurur ağlamaya başlamıştı.

Yengesinin sivri tımaklarının etine geçtiğini hissettikçe yeşil gözlerinden gözyaşlarını akıtıp, "Yenge bırak," diye yalvarıyordu ancak onun acısından sadistçe zevk alan Güzin, onun kolunu daha çok sıkıyordu.

Aşağıdaki dolapta bulduğu bir şurup şişesiyle yukarı çıkan Karun olanları gördü. Annesinin Gurur'un kolunu sıkıp onu ağlattığını görünce kaşları çatılmıştı. Koşarak yanlarına gelip Güzin'i karnından itmeye çalıştı. "Anne bırak onu!" diye bağırınca Güzin, Gurur'u bıraktı ama elinin tersiyle attığı tokat Karun'un yüzünde patlamıştı. Yere savrulan çocuğun yanağında annesinin parmaklarının izi vardı.

Karun'un bir yanağı kızarmış ve çizilmişti. Annesinin parmağındaki yüzük onun yanağında küçük bir çizik açmıştı. Karun'un gözleri tek bir noktada oyalanırken mavilerine hüznün çökmüştü. Annesinden yediği tokat bile canını şurup şişesinin kırılması kadar yakmamıştı. O şurubu Defne'ye içirip onu iyileştirecekti. Şimdiyse şişe yere düşüp kırılmıştı.

Güzin onun yakasına yapışıp Karun'u kabaca ayağa kaldırırken oğluna duyduğu tiksintiyi gizlemiyordu. İğrenerek Karun'un nemli gözlerine bakıp onu sertçe sarstı. "Sana ayağımın altında dolaşmamamı söylemiştim!" diye bağırduğunda Karun annesinin gözlerinde gördüğü iğrenme duygusunda boğuldu. Gurur ise aynı bakışlarda can vermişti. Güzin onlara hep bu gözlerle bakardı.

Güzin, Karun'un tişörtünün yakasını kavrayıp onu sertçe sarsarken ansızın dudaklarından çıkan acı dolu iniltiyle Karun'u bırakmıştı. Oğluna işkence etmeyi bırakıp başını eğdi ve acıyan bacağına baktı. Bacağına küçük bir kesik vardı ve kanıyordu. Güzin neler olduğunu anlamak için başını çevirince Gurur'u gördü. Gurur elinde kırılan şişenin bir parçasını tutuyordu.

Güzin'in vücudu öfkeyle dolmuştu. Bu velet ona saldırıp yaralayacak kadar canına mı susamıştı?

Gurur, Karun'u korumak istercesine onun elini tutup yanına çekerken gözlerini yengesinden ayırmıyordu. Ona ne yaparlarsa yapsınlar, sesini çıkarmazdı ancak yeğenlerine kimse dokunmamalıydı. Kendisiyle aynı yaşta olan Karun'un elini sıkıca tutarken diğer elindeki camı hafifçe sıktı. Küçük boyundan dolayı Güzin'i görmek için başını kaldırmıştı, yeşil gözlerinde nefret vardı.

"Bir daha ona dokunma!" Küçük bir çocuk olabilirdi ancak cesareti yarıdan daha büyüktü. Ona yaşatılan tüm o acıların dışı vurumuyla, "Dokunma, vurma artık bize!" diye bağırırken ağladığının farkında bile değildi. Artık onları yakmasınlar, soğuk hava deposuna kapatmasınlar ve hırpalayıp eziyet etmesinler istiyordu.

Gurur'un bu küçük başkaldırısı Güzin tarafından hoş karşılanmadı. Henüz on yaşındayken ona böyle sesini yükseltiyorsa biraz daha büyüdüğünde Gurur'un yapacaklarını görür gibi oldu. O günlerin hiçbir zaman gelmesini istemediği için hiddetlenerek, "Seni nankör sığıntı!" diye bağırıp onun üzerine yürüdü. "Ekmek yediği eli ısırın it!" Gurur'a vurmak için elini kaldırdı ancak Karun hemen Gurur'u arkasına çekti ve iki eliyle annesinin bileğini yakaladı. Gurur'a vurmasına izin veremezdi.

Annesi ondan çok güçlüydü, Karun'un küçük elleri Güzin'in bileğini tutmaya çalışıyordu. Güzin başını eğip karşısındaki çocuğa bakarken yüzünde alay vardı, gözlerindeyse iğrenti. "Bak sen şu küçük böceğe." Bakışlarıyla Karun'a berbat hissettirerek kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sen büyüdün de annene karşı mı geliyorsun?"

Annesinin ona olan tiksinti dolu bakışlarından nefret eden Karun'un mavilerindeki tüm duygu kayboldu. "Hep çocuk kalmayacağım anne." Sesi bir çocuktan beklenilmeyen bir soğuklukta çıkmıştı. "Ben büyüdükçe sen küçüleceksin. İşte o zaman senden ne gördüysem onu yapacağım sana!" Oğlundan duymayı beklemediği bu sözlerle Güzin donup kalmıştı. Neler diyordu bu çocuk?

Gurur ve Karun onun bu şaşkınlığından faydalanıp koşarak hemen Defne'nin odasına girmişti. İçeri girdiklerinde Defne'yi karnını tutarak ağlarken

göreceklerini düşünmüşlerdi. Ancak gördükleri şey hayal ettiklerinin ötesindeydi. Defne yatakta yatıyor, kan ter içinde çarşafı sıkarak yordu. Onu görmeyeli karnı çok büyümüştü. Defne'nin şişkin karnı ve Karun'u çok korkutmuştu, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlardı.

Defne'nin üzerinde bir çarşaf vardı ve odadaki doktor sürekli ona ıkmaması gerektiğini söyleyip çarşafın altını kontrol ediyordu. Gurur ve Karun sertçe yutkundu, doktorun ellerinde kan vardı. Defne'nin kanı.

İkisi de koşarak hemen Defne'nin yanına gitti. Karun ablasının terden ıslanan yüzüne baktığında neredeyse ağlayacaktı. "Abla." Ona seslenirken ancak Defne yatakta kıvranıp her sancıyla daha çok çığlık atarken Karun duymuyordu.

Karun onun içler acısı hâlini gördükçe gözyaşlarını tutamadı. Defne'nin terli yüzü acıdan kasılıyor, her ıkmayla yüzü şişip kılcal damarları belirginleşiyordu. Güzel gözlerine ağlamaktan kan çökmüştü ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. "Abla," diyen Karun artık sesli bir şekilde ağlıyordu. Defne hiç de onun hayal ettiği gibi görünmüyordu.

Defne çektiği yoğun acının içinde kardeşini görmedi ve duymadı. Ancak elinde küçük bir el hissedince başını omzuna eğip ona baktı. Aylar sonra Karun'u görmesiyle yoğun bir özlem ve sancıların ona verdiği derin acılarla hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "K-Karun." Yardım isteyerek küçük kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Karun söyle anneme beni hastaneye götürsün." Canı o kadar çok yanıyordu ki birileri ona yardım etsin istiyordu.

"Ben istemedim." Defne gözyaşlarına boğularak başını iki yana salladı. "Karun yalan söylüyorlar, ben istemedim." Dişlerini sıkarken belini yukarı kaldırıp tekrar haykırdı. Çektiği bu acı katlanılmazdı.

Karun'un canını yaktığını bilmeden tüm gücüyle onun elini sıkarken, "Çok yalvardım ama durmadı!" diye ağladığında Defne'nin sırtı yatağa buluşmuştu. Acıyla titreyen gözlerinde yaşlar eksik olmuyordu. "Ben onu durduramadım."

Karun onun neyden bahsettiğini anlamamıştı. Bir gün anlayacaktı ama bu gece değil, bu gece için her şey fazla anlamsızdı. Güzin Hanım içeri girdiğinde Gurur koşup Defne için ona yalvarmaya başladı. Onu hastaneye götürsünler diye yengesine yalvarıp ağlıyordu. Karun ise ablasının elini sıkıca tutuyor, onun acısını dindirmenin yollarını arıyordu.

Defne'nin gözyaşlarında can verirken onunla ağlamaktan başka elinden hiçbir şey gelmiyordu. Defne her bir kasılmayla tırnaklarını Karun'un eline daha çok geçirip çığlık atıyordu. Canı çok yansa da Karun elini onun parmakları arasından hiç çekmemişti. Ablası iyi olacaksa Defne onun elini

kanatabilirdi. Elini çekmek yerine boştaki elini kaldırıp Defne'nin yüzüne yapışan saçlarını çekiyor ve gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

Sadece Gurur değil, Karun da Güzin'e yalvarıp, "Anne onu hastaneye götür!" diye vicdanına dokunmaya çalıştı ancak Güzin bunu yapmadı. Defne'yi dışarı çıkarıp el âlemin ağzına malzeme vermek istemiyordu. Defne'nin hamile olduğu duyulursa büyük bir skandala neden olurdu. Güzin bunu göze alamazdı.

Ona yalvaran çocukları görmezden gelerek kendi kızının acısını yok saydı. "Hastaneye gidersek bu kepezeliği herkes öğrenir!" Düşündüğü tek şey buydu. İnsanların ne düşündüğü Defne'nin hayatından daha önemliydi.

Çocuklar o odada yirmi dakika boyunca kaldı ve bu sürenin her bir dakikası beyinlerine kazındı. Özellikle Karun tüm hayatı boyunca unutmayaacağı en büyük travmayı bu odada edinmişti. Defne'nin gerilen suratı, her çığlıkta büyüyen gözleri, terle karışık döktüğü gözyaşları hafızasının en derinlerine kazınmıştı. Karun bu odada yaşadıklarını tüm hayatı boyunca unutamayacaktı. Ablası ilk bu odada ölmeye başlamıştı.

Başını çarşafın altından çıkaran doktorun yüzü korkuyla beyazlaşmıştı. Bir terslik olduğunu gösteren bakışlarını Güzin Hanım'a dikip, "Bu böyle olmayacak, bir hastaneye gitmeli!" dedi ancak Güzin Hanım bu fikre yanaşmadı. Defne bu odada doğurmalıydı. Kimsenin bundan haberi olmamalıydı.

Gurur, Karun, hatta Çağıl'ın yakarışları bile Güzin'in fikrini değiştirmesini sağlayamamıştı. Üç çocuk görmemeleri gereken şeylere tanık olurken yatakta can çekişen de bir çocuktu. Henüz on üç yaşını bitirmemiş küçük bir kız çocuğunun acısı annesinin kalbine ulaşmamıştı. Defne daha çocuktu ve profesyonel yardım olmadan bir doğumun üstesinden gelemezdi. Annesi bunu görüyor ve el âlemin sözlerine daha çok önem vererek kızının mezarını hazırlıyordu.

Defne ise çığlıklarının içinde bulduğu her boşlukta annesine yalvarıp ondan özür diliyordu. "A-anne benim suçum değildi," derken ondan acıma ve merhamet dileniyordu. "Anne canım yanıyor, yardım et bana." Hıçkırığa hıçkırığa yalvardı ama annesi ona yardım etmedi. Bir nedenden dolayı Defne'ye çok kızmış gibi bu acıyı ona reva görmüştü.

Annesi yardım etmedi.

Defne'nin çığlıkları hiç dinmedi.

Ama kimse ona yardım elini uzatmadı.

Bu odada yaşanan her şey bir katliamdı.

Bir süre sonra Defne'nin çığlıkları kesildi ve onun yerini bir bebek aldı. Doktorun sarıp sarmaladığı bebek ciyak ciyak ağlıyordu. Bu odada olanları anlamayan sadece üç kişi vardı ve onlar da Gurur, Karun ve Çağıl'dı. Doktorun sarıp sarmaladığı bebeğe bakıyor, daha sonra birbirlerini tuhaf bakışlar atıyorlardı. Bir bebekle karşılaşmayı hiç beklemedikleri için üçü de şoke olmuştu. Artık tepki bile veremiyorlardı. O bebek nereden gelmişti?

Çağıl ağlayıp duran eciş bücüş bebeği onlara gösterdi. "Bu şey Defne'den mi çıktı?" Yürüyüp Defne'nin bacaklarının üzerindeki örtüyü tuttu. Çarşafı biraz kaldırıp başını eğdi. "Neresinden çıkardı onu?"

Çağıl kafasını çarşafın altına eğmişti ki Gurur onun ensesine sertçe vurdu. "Bakma lan!" Gurur, Çağıl'ın kafasını çekerek onu Defne'den uzaklaştırdı. Daha sonra anlamayan bakışlarını Güzin'e çıkardı. "Yenge," derken kaşları çatık, sert bakışlarıysa hesap sorar gibiydi. "Defne ablanın içinde o bebeğin ne işi var? Sen mi koydun onu oraya?"

Karun bebek veya bu odada dönen konuşmalarla ilgilenmiyordu, onun tek düşündüğü Defne'ydi. Defne artık onun elini sıkıyor veya bağırıp ağlamıyordu. Defne'nin eli yatağın üzerinde öylece duruyordu. "Abla." Karun fısıltıyla konuştu ama Defne'nin kapalı gözlerini görünce, "Defne!" diye bağırıp onu sarsmaya başladı lakin hiç cevap alamadı. Ablası artık konuşmuyor, ağlayıp ondan yardım istemiyordu.

Güzin'in emriyle korumalar içeri girip çocukları yaka paça dışarı çıkarmaya başlamıştı. Onlara direnen Karun, "Abla!" diye bağırdıkça onu daha sert tutup dışarı çekiyorlardı. "Defne uyan!"

Doktor bile dayanamayıp Güzin'i sağduyulu olmaya zorlayarak, "Çok kan kaybediyor, hastaneye gitmeli," demişti ancak hiç dinlenilmemişti. Burada olanlar burada kalmalıydı.

Çocuklar korumalara direndi, bağırıp karşı koydu ancak sonuç itibarıyla hepsi çocuktu ve çok zayıflardı. Korumalar üçünü zorla dışarı çıkarıp aşağıya indirdiklerinde Şeref merdivenin en altında bekliyordu. Korumalar üç çocuğu Şeref'in karşısına getirdiklerinde Karun kollarını tutan adamdan kurtulup, "Baba!" diye bağırarak onun karşısına dikildi. "Ablam iyi değil!"

Karun bağırıp Şeref'e vurmaya başladı ama küçük yumruklarının onun üzerinde hiç etkisi yoktu. Ancak aynı zamanda babasını kızdıracak kadar da etkiliydi. Şeref onu yere savurduğunda oğluna attığı sinirli bakışlar fazla sertti. "İyi değilse ne yapalım?" diye hiddetle bağıırken ağzından tükürükler çıkıyordu.

Karun'un üzerine yürüyüp boğazını sıkarak onu ayağa kaldırdığında çocuğa nefes aldırmadı. Tüm öfkesini Karun'dan çıkarmak ister gibi boğazını sıkıp ona acı çektiriyordu. "Ablan yaptığı ahlaksızlığın bedelini ödüyor!"

Karun nefes alamıyordu, ona karşı koyamayacak kadar küçük ve zayıftı, ta ki Gurur devreye girene kadar. Gurur, Karun'u kurtarmak için abisinin öfkesini üzerine çekip onun yüzüne tükürmüştü. Şeref'i aşağılayarak Karun'u onun ellerinden kurtarmıştı. Şeref, Karun'u yere fırlattığında Gurur onun karşısında dimdik duruyordu.

"Babam sana yanlış bir isim koymuş abi!" diye bağırdı küçük yumruklarını sıkarak. "Senden büyük şerefsiz yokken sen Şeref ismini hak etmiyorsun! Defne abla ölüyor, onu siz öldürüyorsunuz!"

Kendisine karşı gelinmesinden nefret eden Şeref'in gözleri seğirmeye başladı. Yüzü öfkeden kasılırken düşmanca bakışları Gurur'a kenetlenmişti. "Sen daha şerefsizlik görmemişsin!" Gurur'un kolunu tuttuğu gibi onu peşinden dışarıya sürüklemeye başladı. Bu veledede bugün iyi bir ders verecekti!

Bundan gerisi akıllara durgunluk veren türdendi. Şeref, Gurur'u dışarı çıkararak adamlarından benzin istemişti. Bazı korumalar Karun ve Çağl'ı sıkıca tuttuğu için kimse Gurur'a yardım edememişti. Şeref benzin bidonunun kapağını açınca Gurur'un yeşil gözlerinde daha önce hiç var olmayan bir korku belirdi. "Abi," diyen fısıltısı ağlamaklıydı. "Onunla ne yapacaksın?" Onu yakacak mıydı?

Şeref'in işaretiyle iki kişi Gurur'un kollarına yapışınca Karun, "Baba dur!" diye bağırp onu tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı. "Yapma dur!" diye defalarca bağırdı ama Şeref durmadı. Gurur onun ayaklarına kapanıp af dilemedikçe durmazdı. Onu durduracak tek şey Gurur'un onu yüceltip kendini alçaltmasıydı. Bu başından beri hep böyle olmuştu.

Şeref bidondaki benzinini Gurur'un kafasından aşağıya dökmeye başladı. O döktükçe Gurur kollarını tutan adamlardan kurtulmaya çalışıp, "Abi yapma!" diye bağırp daha çok yalvarıyordu. Gurur çırpındıkça yüzü benzinle yıkanıyor, küçük bir kısmı da ağzına giriyordu. Çok korkuyordu, abisi onu yakacaktı ve Gurur yanmaktan korkardı.

Şeref bidondaki benzinle onu yıkarken Gurur çırpınıp onu tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı ama bu nafile bir çabaydı. Benzin vücudunda bir soğukluk bıraktı, hemen ardından korku dolu bir sıcaklığa dönmüştü. Gurur'un titreşen kirpiklerinden süzülen benzin görünüşünü puslandırken her şey bir anda bulanıklaşmıştı. Kafasının içinde bir haykırış, anlam veremediği bir çığlık koptu ancak yankılarını Gurur dışında kimse duymadı.

Bir şeyler oluyordu ve bu olan her neyse Gurur'dan bir şeyleri söküüp götürüyordu.

Şeref önce onu benzinle yıkadı, daha sonra da etrafına benzinle bir halka çizdi. Gurur halkanın içinde sıırsıklam bir hâlde dururken Şeref cebinden Zippo'sunu çıkarmıştı. Abisinin elinde tuttuğu çakmaktan gözünü ayırmayan Gurur'un kalbi süratle hızlandı ve bakışları büyüdü. Korktuğu her ne varsa onu yaşamaya başladığını hissediyordu. O çakmak ateş alacak diye ödü kopuyordu.

Onu benzin halkasının içinde tutan adamlar dışarı çıktı ancak Gurur çıkamadı. Dehşete kapılmış gibi Şeref'in elindeki çakmağa bakarken uyuşan uzuvlarını kıpırdatamıyordu. Aralığın başıydı, yani hava çok soğuktu. Gurur ıslaktı, üşüyordu ve titriyordu. Ancak kalbi kor gibi yanıyor, aynı ateşi vücudunun da tatmasından endişe ediyordu.

"Gurur halkanın dışına çık!" Karun boğazını yırtarcasına bağırıp öne atıldı ama onu tutan adamlar Gurur'un yanına gitmesine izin vermedi. "Uzaklaş Gurur!"

Karun'un sesini duyunca Gurur irkilerek kendine gelip kaçmak istedi ancak Şeref yaktığı çakmağı yere attı. Ateş sarı dalgalar çıkararak hızla Gurur'un etrafını sardığında korkuyla haykırdı. Benzinle yıkandığı için ateşten çemberin üzerinden atlayamıyordu. Ateşe yaklaştığında tutuşacağını bildiğinden halkanın ortasında kalmıştı.

Ağlayarak etrafına bakıp kaçacak bir yer arıyordu ama bulamıyordu. Dört bir yanı ateşle çevrilmişti ve rüzgâr estikçe ona doğru dalgalanan alevlerden ödü kopuyordu. Tüm o korku filmlerinden daha korkunç bir sahneydi bu. Gurur kapana kısılmıştı.

Onu yakacaklardı.

Nereye baksa gözlerinin karşılaştığı kızıl ateşle aklını kaçırmamanın eşiğine gelmişti. Yardım isteyen bakışları Karun'u bulduğunda kaşları büküldü ve ağlamaklı bir sesle, "Karun..." diye fısıldadı ama başka hiçbir şey diyemedi.

Karun ona dayanamadı çünkü Gurur'un adını söyleme şekli içine öyle bir dokundu ki kendini toparlayamadı. Gurur sadece tek bir şey söylemişti ve o da Karun'un adıydı. Dizlerinin bağı çözüldüğünde Karun kendini yere bıraktı ve dizlerinin üzerine sertçe düştü. "Baba durdur bu şeyi!" Bağırıp babasına sesini duyurmaya çalışırken çaresizliği yüzünden okunuyordu. "Baba onun yerine ben yalvarıyorum."

Karun ağlayarak başını eğdi ve ellerini yere bastırıp secde eder gibi babasının önünde büküldü. "Onun bizden başka kimsesi yok, çıkar onu," diye

babasından af diledi. Gurur öksüzdü, onu koruyacak anne ve babası yoktu. Şimdiyse Gurur bir ateş çemberinin içindeydi.

Karun'un babasına secde etmesi bile onun taş kalbinde küçük bir merhamet kırıntısı oluşturmamıştı. Mavi gözleri hırçın denizler gibi dalgalandırırken, "Bu hepinize ders olsun!" diye bağırıp yanındaki adamdan bir kibrit aldı.

Gurur'a doğru yürüyünce Gurur ürkek gözlerle Şeref'e bakıp başını iki yana salladı. Yeşil gözlerinde korkunun her tonu oluşmaya başlamıştı. Ağlayarak çılgına dönmüş bir hâlde Şeref'in elindeki kibrite bakıyordu. "Abi gelme..." Kibriti çakıp Gurur'un üzerine atacaktı. Onu cayır cayır yakacaktı. Bu onu o kadar çok korkuttu ki, "Gelme abi, gelme!" diye bağırıp yumruk yaptığı ellerini kafasına vurmaya başladı. "Abi gelme!"

Çocuk vücudunun her kası şiddetli bir krizle sarsılmaya başladığında Gurur'un pamuk ipliğinde olan aklı da onu terk etmeye başlamıştı. Her hücre ve her zerresinde korku kök salıp onu esir almıştı. Gözlerinin gördüğü tek şey abisinin elindeki kibrit ve etrafındaki ateşti. Beynine yoğun şok dalgaları yayıldı, henüz yanmadan ateşi teninde hissetmişti. Öyle bir yanıyordu ki bu sanki içinde bir şeyleri koparıp yok ediyordu.

Aklını, insanlığını, sağduyusunu ve vicdanını ondan alan şeyin adı ateşti ve bu ateşin bir kısmı etrafındaydı, kalan kısmıysa Şeref'in ellerinde. Küçük yumruklarını daha sert kafasına geçiren Gurur transa girmiş gibi, "Abi gelme, gelme abi!" diye bağırdıkça içinden bir şeyler ölüyordu ama onun tek istediği kurtulmaktı.

Üzerindeki benzinin sıcaklığı tüm hücrelerine yayılıp gözeneklerine sızdıkça Gurur içinden, "*Böyle mi öleceğim?*" diye soruyordu kendine. "*Yakacaklar mı beni?*"

Yaşlar güzel gözlerinden yuvarlandığında bir yanı isyan edip acıyla haykırdı. "*Yanmak istemiyorum!*" Ama cehennemi kabullenen yanı, "*Yanacağız,*" diyordu. "*Bizi yakacaklar.*" Ve farklı bir ses, "*Biz bunu hak ettik,*" diyerek kafasının içindeki yerini alıyordu. Hemen ardından başka bir ses, "*Hak etmedik,*" diye karşı çıkıyordu. "*Biz bunu hiç hak etmedik.*"

İşte o an bir şey oldu, zaman durdu ve Gurur şiddetli yumruklarını kafasının iki yanına geçirip boğazını yırtarcasına haykırdı. Dışarıdan ona bakan herkes ateşten korktuğu için bunu yaptığını düşündü ama bunun tek nedeni ateş değildi. Gurur aslında kafasının içindeki sesleri susturmaya çalışıyordu. Kimse anlamamıştı ama Gurur'un delirdiği an tam olarak buydu. Kafasında o kadar çok ses vardı ki onların içinde artık kendi sesini duyamıyordu.

Sürekli konuşan, onu çıldırtan ve ona yanacağını söyleyen sesleri susturamamıştı. Canını yakarak sert yumruklarını kafasına geçirirken Gurur olanları anlamıyordu. Bu sesler de neyin nesiydi? Neden bu kadar gerçeklerdi ve nereden gelmişlerdi? Onları susturmak için kafasına vurup kendine zarar verdiğinde bile hiçbirisi susmadı. Şimdi yapamadığı şeyi hayatının kalanında da yapamayacaktı. Kafasının içindeki sesleri hiçbir zaman susturamayacaktı.

Ve bir an gelecekti ki kendinden biz diye bahsedip çoğul kullanacaktı. Bunun nedenini insanlardan saklamak için egosunun arkasına saklanacak ve *ben tek başıma bir ulusum* diyecekti. Onlara *kafamın içinde susmayan bir ulus var* diyemeyeceği için bu yalanın ardına saklanarak yarasını gizleyecekti. Daha düne kadar sahip olduğu tek lakap koçariyken bugünden sonra herkes için Deli Gurur olarak anılacaktı.

O sesler peşini hiç bırakmayacaktı.

Çoğu zaman kaçmak isteyecekti ama nereye saklanırsa saklansın kafasının içindeki sesleri de kendiyle götürecekti. Henüz on yaşındaydı, yani bir şeyleri kabullenme aşamasında bile değildi. Yatağının altına saklanacak, dolabının içine girecek ama duyduğu seslerden kaçamayacaktı. Bu ona her olduğunda diz çöktüğü yerde kafasına vurup daha çok ağlayacaktı. Bunu ona yaşatan ve onda böylesine bir hasar bırakan öz abisiydi.

Gurur kafasının içindeki seslerin arasında kaybolmuşken etrafında olan bitenin hiç farkında değildi. Düşünme yetisini kaybettiği için dışarıda olan her şeye kendini kapatmıştı. Trans hâlindeyken hiçbir şeyi görmüyor ve burada olanları anlamıyordu. Tek yaptığı şiddetli bir krizle titreyip kafasına durmaksızın vurmak ve “Abi gelme!” diye bağırmaktı.

Abisinin artık gelmediğini, o kibriti yakmasına Çağıl’ın izin vermediğini hiç anlamamıştı. Çağıl, Gurur için ateşten çemberin içine atlayarak onunla yanmayı göze almıştı. Karun’u tutan adamlar Gurur’a yardım etmesine izin vermemişlerdi ama Çağıl bir şekilde amcasına ulaşmayı başarmıştı. Ağlayarak dışarı çıkan Güzin, küçük oğlunu ateşin içinde görünce Şeref’i durdurmuş ve ateşi söndürmelerini istemişti.

Kocasına bağırıp Defne’nin öldüğünü söylediğinde bile Gurur kendine gelememişti. Defne’nin öldüğünü duymuş ama girdiği transtan çıkamamıştı. Sanki kaybolmuştu ya da gittiği yerden geri dönemiyordu. Sonra bir şey oldu, bir bebeğin ağlayan sesini duydu. Tüm bu kaos ve felaketin içinde ağlayan bir bebeğin sesi Gurur’un içine çekildiği hiçliğe ulaştı.

Bu öylesine bir sesti ki onu duymak Gurur’u geri dönmeye zorlamıştı. Yumrukları başının yakınında dururken bilinci gittikçe açılmaya başlamıştı.

Şeref'in sağkolu Numan'ın kucağındaki bebeği gördü. Şeref infaz emrini verdiği için Numan bebekten kurtulmak için arabasına yürümüştü. Ancak Numan, Gurur'un yanından geçerken bebek bir anda ağlamaya başladı.

Bunu duyan Gurur yeni yeni kendine gelirken, "Dur," diye fısıldadı.

Numan ona doğru dönünce Gurur sendeleyerek adımlarla ona yaklaştı. Başını kaldırdı ve ağlamaktan bitkin düşmüş gözlerle karşısındaki iri adama baktı. "A-abi bu bebek Defne ablanın nesi oluyor?" Az önce yaşadığı ağır şeyler yüzünden titremeden konuşamıyordu. "Onun içinden çıktı."

Numan onun içler acısı hâline dayanamayıp, "Gurur Bey'im..." demişti ki Gurur, "Abi nesi oluyor?" diye tekrar sordu. Bebek Defne'nin nesi oluyordu, bilmek istiyordu.

"Kızı," dedi Numan. "Defne Hanım'ın kızı."

"Kızı," diye fısıldadı Gurur. Yeşil gözlerinde birbiri ardına yaşlar akarken birkaç kez bu kelimeyi içinde tekrarlamıştı. Bu bebek Defne'nin kızıydı. "Defne abla öldü." Bunu sesli söylemek bile çocuk yüreğini yasa boğuyordu. "Bu yüzden mi ağlıyor?" Başını kaldırmış meraklı gözlerle Numan'a bakıyordu. "Annesi öldüğü için mi? Yoksa karnı mı aç ya da üşüyor mu?"

"Ne önemi var!" diyen Şeref'in kızgın sesini duydu. "Daha fazla oylanma, Numan!"

Gurur abisini onaylayarak başını salladı. "Haklısın, bir önemi yok," derken az önce ona yaşattıkları için ürkek gözlerle Şeref'e bakıyordu. Ondan çok korkuyordu.

Gurur yalvaran gözlerle Numan'a bakınca gözlerinden birkaç damla yaş süzölmüştü. "Numan abi," diye fısıldadığında ıslak gözleri sık sık kundaktaki bebeğe kayıyordu. O bebek Defne'nin kızıydı, onu öldüremezlerdi. Defne'yi koruyamamıştı, belki kızı için bir şeyler yapabilirdi. Üstelik tüm bunları düşünürken Gurur henüz on yaşındaydı ve yeni bir krizden çıkmıştı.

Kimse Gurur'un ne demek istediğini anlamadı ancak Numan anlamıştı. Gurur belki sesli bir şekilde söylemedi ama bakışlarıyla Numan'a çok şey söylemişti. Onun gözlerindeki yakarışı gördükçe Numan yutkunup başını ağır ağır salladı. "Gurur Bey'im," diye iç çeken adam kucağındaki bebeği daha sıkı tuttu.

Numan bebekle birlikte arabasına yürürken Şeref, Defne'nin ölümü için insanlara nasıl bir yalan uyduracağını düşünüyordu. Gurur ise giden arabanın arkasından bakarken Şeref'in canını yirmi yıl boyunca sıkacak bir şeyin temellerini bu gece atmıştı. Kurtaracağı o bebek Şeref'e atacağı en büyük kazık olacaktı.

Defne'nin kızını yaşatacaktı.

Günümüz

Dün geceki maçtan sonra hâlâ kendimize gelememiştik. Ringde canımı çıktığı için kumarhaneden kaçarcasına ayrılıp en yakın hastaneye gelmiştik. Gurur ve adamlarına yakalanmadan kumarhaneden çıktığımız için gerçekten çok şanslıydık. Korktuğum gibi Kılıç ve bende ölümcül bir hasar yoktu ama birkaç günde geçmeyecek bazı yaralarımız vardı.

Aldığım darbeler yüzünden karnıma dokunmak bile canımı yakıyordu. Yarına kalmadan karnımda ciddi morluklar oluşacağını tahmin etmek zor değildi. Giydiğim kapalı kıyafetlerle bedenimdeki yaraları bir şekilde gizleyebilirdim ancak yüzümdekiler için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yanağımın bir tarafı şişmeye başladığı için hastanede bana buz vermişlerdi.

Nevra'nın yumruklarından payını alan burnumda tampon vardı ama neyse ki burnum kırılmamıştı. Tabii bu, burnumun şişip ödem topladığı gerçeğini değiştirmiyordu. Alt dudağımın kenarıysa patlamıştı. Kılıç ile kıyaslanınca ben daha iyi durumdaydım, Tahir onu çok zorlamıştı. Kılıç'ın sol gözünün altı morarmaya başladığı için o da uzun süre gözüne buz torbasını bastırmıştı.

Elmacık kemiklerinde kızarıklıklar vardı ve sağ kaşı patladığı için iki dikiş atılmıştı. Doktor iz kalmayacağını söylemişti ama Kılıç'ın bunu umursadığını sanmıyordum. Birkaç kaburgası çatladığı için hastaneye yatışı gerçekleşmişti. Aslına bakarsanız ikimiz de bir süre hastanede tedavi görecektik. Kafama aldığım darbeler yüzünden olası bir kafa travmasına karşı beni müşahede altında tutuyorlardı.

Bulduğumuz en yakın hastane bir devlet hastanesiydi. Acil tıklım tıklım dolu olduğundan hiç boş odalarının kalmadığını söyleyip Kılıç ile ikimizi aynı odaya almışlardı. Aynı odanın içinde ayrı yataklardaydık. Esver'in deyişiyle Genetik Karma ekibindeki herkes odamızdaydı. Kumarhaneden çıktığımızdan beri Kılıç'a olan övgüleri ve bana olan şaşkınlıkları hiç son bulmamıştı. Öyle dövüşmeyi nereden öğrendiğimi sorup durmayı alışkanlık hâline getirmişlerdi.

Dokuz yaşından beri her boşlukta pratik yaptığımı söylediğimde bile çenelerinden kurtulamamıştım. Bu sefer de bunu neden onlardan gizlediğimi sorup alınganlık yapmışlardı. Sanki çok yakınmışız gibi hesap sormaları yok muydu, insanı delirtirlerdi. Odada fazla yer olmadığı için Aksa yatağıma girip benim gibi sırtını yatak başlığına yaslamıştı. Pikeyi karnımıza kadar çekip Aksa'nın bizim için aldığı cipsleri yiyorduk.

Zaza ve İskender odadaki iki koltuğu işgal ettiği için Nihat pencerenin önünde duruyordu. Esvet ise bulduğu bir tekerlekli sandalyede otururken sargıdaki bileğine bakıp ara ara Zaza'ya öldürücü bakışlarını atıyordu. Buraya gelince Esvet'in de bileğini göstermiştik. Bileğini incittiği için bir süre o sargıyı çıkaramazdı.

Esvet odamızdaki küçük banyoyu kullanıp saçlarını yıkadığından saçlarındaki pembe renkten kurtulmuştu. Sarı saçlarını yeni yıkadığı için kafasına sarılı bir havlu vardı. "Oğlum biz ne yaşadık orada?" Esvet hâlâ başımıza gelenlerin şokunu atlamadığı için yeşil irisleri büyümüştü. "Biz ciddi ciddi Deli Kral'ın mekânına sızıp oyunu tersine çevirdik, farkında mısınız?" Bu yaptığımıza Esvet bile inanamıyormuş gibiydi. "Abi biz neymişiz de haberimiz yokmuş."

Aksa gülerek ikimizin arasındaki cipse uzandı. "Deli Kral bu işin arkasında bir avuç çaylağın olduğunu öğrenirse sizce bize ne yapar?"

Bunun düşüncesiyle bile Nihat'ın beti benzi atmaya başladı. "Hepimizi asar lan o herif. Piçin intikam anlayışı hiçbir şeye benzemiyormuş."

"Kocama piç deme lütfen." Çatık kaşlarla onu uyardım. "Onun bir adı var."

Gurur'a olan düşkünlüğümü iyi bildikleri için kimse bana karşı çıkacak bir şey söylemedi. İskender bakışlarını bir türlü benden ayıramazken kehribar gözlerinde muzip parıltılar vardı. "Sen de harbi kızmışsın, amcam kızı," diye bana takıldığında yanaklarım ısınmaya başlamıştı. "Biz seni prenses sanıyorduk ama içinden Amazon kadını çıktı."

"Sahiden de öyle." Zaza benimle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu. "Titreyerek girdiğin ringden devleşerek çıktın."

Esvet omuzlarını dikleştirerek benim adıma övündü. "Ne sanıyorsunuz, bizden kolay kolay çürük çıkmaz. Farah'ın anne tarafı çok güçlü, olsun o kadar." Kendisi de anne tarafından akrabam olduğu için konuyu bir şekilde kendisine getirmeyi başarmıştı.

Kılıç üstü çıplak bir şekilde yatakta uzanırken duvardaki saati kontrol etti. "Amcam gelmek üzeredir." Babama burada olduğumuzu söylemiştik ama neden hastanede olduğumuzu söylememiştik.

Kılıç başını çevirip benim olduğum tarafa baktı. "Bunu ondan saklayamazsın." Ceylan'ın yerine ringe çıktığımı saklamanın bir yolu olmadığını ben de biliyordum. Babamın artık bana biraz güvenmesini istediğim için saklamayı da düşünmüyordum.

“Asaf da oradaydı.” Zaza’nın meraklı bakışları Aksa’nın üzerinde oyalanmaya başladı. “Neredeyse sabah olmak üzere, Asaf eve gittiye seni bulamadığı için merak edecektir.”

Kocasıyla ilgili şeyleri zerre kadar umursamayan Aksa, cipsleri yerken çok rahattı. “O herif beni merak etmez, ayrıca ne işler karıştırdığımı da anlayamaz. Odamdaki tüm kanıtları yok ettim.” Dudakları hınzırca kıvrıldı. “Kumarhanede olduğumu asla anlayamaz. Neden evde olmadığımı sorarsan uyku tutmadığı için Farah’a gittiğimi söylerim.”

“Kumarhanedeyken seni tanıdı.” Zaza’nın bir anda söyledikleriyle Aksa’nın eli cips paketinin üzerinde hareketsiz kaldı. Zaza sıkıntı içinde yüzünü ovuşturarak başını salladı. “Farah gibi sen de parfümünü değiştirmeliydin. Locadakilere servis yaparken Asaf ve adamlarının içeri girdiğini gördün, değil mi?” Aksa kaskatı bir şekilde onu gözleriyle onayladı.

“Hemen ona sırtımı dönmüştüm. Beni tanımış olamaz, yanımdan geçip gitti.”

“Hayır, sandığın gibi hemen gitmedi.” Neredeyse sabah olmak üzereydi ve tüm gece uykusuz kaldığımız için Zaza ağzını kapatarak esnedi. “Yanından geçerken kısa bir an duraksadı. Arkanızda olduğum için olanları gördüm.” Kinayeli gözlerle Aksa’nın gözlerinin içine bakıp, “Kokun burnuna gittiği an duraksadı,” dedi.

Odanın içini gerginlik esir alırken ne diyeceğimizi bilmez bir hâlde Zaza’ya bakıyorduk. Zaza ise gözlerini Aksa’dan ayırmıyordu. “Parfümünün kokusundan seni tanıdı ama hiç bozuntuya vermeden kendi locasına geçti. Ona bakmadığın her an seni izliyordu.” Ağzındaki cips boğazından kalmış gibi Aksa sertçe yutkunmuştu.

Güzel yüzü solarken güçlkle duyulan bir sesle, “Beni tanıdıysa neden hiçbir şey yapmadı?” diye sordu.

“Aslında çok şey yaptı.” Zaza belli belirsiz gülümsedi, bir konuda Asaf’ı takdir eder gibi bakıyordu. “O zengin züppelerin locasına her girdiğinde hemen arkandan takım elbiseli birileri locaya giriyordu. Bunu fark etmemiş olamazsın?”

Aksa başını salladığında Zaza’nın yüzünde manidar bir ifade oluştu. “Onlar Asaf’ın adamlarıydı. Girdiğin her locaya onun adamlarından biri arkandan giriyor ve oranın müşterisiymiş gibi davranıyordu.” Aksa’nın gözleri irice açılırken sanırım olanları anlamıştı. Kimse Aksa’ya sarkıntılık yapmasın diye Asaf adamlarını onun girdiği localara yönlendirmişti.

Aksa’nın kirpikleri titreştiğinde yüzü gevşedi ve dudakları yana doğru kıvrılmak için onu zorladı. Fakat tebessümünü gizlemek için hemen yamuk

saçlarını yüzüne çekti. Kocasının bu ince hareketi onu mutlu etmişti ama bunu gizlemeye çalışıyordu.

Zaza kaşlarını büyük bir imayla kaldırıp gözlerini Aksa'nın kızarmaya başlayan yüzüne kenetledi. "Hepsi bu da değil, Kılıç ve Farah ringdeyken bizler kalabalığın içine karışmıştık. O hengâmede neden hiç ezilmedik sanıyorsun? Asaf'ın adamları etrafımızdaydı ve kimseyi bize yaklaştırmıyorlardı." Zaza gülerek onu gösterdi. "Çünkü sen aramızdaydın ve enişte bey karısının etrafına güvenlik çemberi oluşturmak zorunda kaldı."

Zaza'nın kinayeli bakışları Aksa'yı utandırdığı için vücudundaki tüm kan yanaklarına toplanmıştı. Elinden geldikince bunu saklamaya çalışıp yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösteriyordu. "Madem orada olduğumu biliyordu, neden bana engel olmak için hiçbir şey yapmadı?"

"Belki de istediği şey seni bir kafese koymak değil, çevirdiğin işleri ona anlatacak kadar güvenmen." Bunları söyleyen bendim. "Asaf ilkeleri olan düzgün bir adam, bence düşündüğün kadar kötü biri değil."

Ne hatırladıysa Aksa'nın yüzündeki tüm neşe kayboldu, kaşları çatıldı ve kahve gözlerinde yoğun bir nefret oluştu. "Asaf iyi biri değil!" Sesini yükselttiğinin farkında olmadan öfkeyle, "Keşke ölse de ben de ondan kurtulsam!" derken bu sözler şuarsuzca Aksa'nın ağzından çıkmıştı. Ancak hiç olmadık bir zamanda içeri giren biri onun son söylediklerini duymuştu. Asaf Bolatlı yanlış zamanda odaya girmişti.

Kapının önünde hareketsiz bir şekilde durup donuk gözlerle Aksa'ya bakıyordu. Arkasındaki adamları belki içeri girmedi ama hepsinin sert bakışları kuzenimin üzerindeydi. Tüm gece patronlarının onu güvende tutmak için verdiği çabayı iyi bildiklerinden Aksa'yı nankör olmakla suçlar gibi bakıyorlardı. Asaf ise Aksa'nın sözlerinin onda yarattığı kötü hisleri gizleyerek eskisinden daha duygusuz gözlerle karısına baktı.

Asaf kırıldıysa bile hisleri soğuk mavilerine yansımıyordu. Yüzündeki düz ifade ne düşündüğünü anlamamıza engel oluyordu. Odanın içi kendimizi kutupta hissedeceğimiz kadar soğumaya başlamıştı ya da buradaki gergin atmosfer bize böyle hissettiriyordu. "Demek ölmemi bu kadar çok istiyorsun?" Çattığı kaşlarının arasında derin çizgiler oluşurken yanında duran elini sıkıyordu. "Anlaşılan sana fazla müsamaha gösteriyorum. Belki de artık anladığın dilde konuşmalıyım."

Aksa yataktan çıktığında alttan almayıp onun tersine giderek çenesini dikleştirdi. "Sen bana hiçbir şey yapamazsın, Bolatlı. Gardiyanım gibi her yerde karşıma çıkmandan bıktım."

Asaf'ın yüz hatları yoğun bir öfkeyle gerildiğinde sıktığı elinin parmak boğumları beyazlaşmıştı. Çenesini hafifçe sıkmaya başladığı için bakışları sertti. "Sana hiçbir şey yapamam mı sanıyorsun?" Sözcükler ağzından tehditkâr bir biçimde dökülürken Aksa'ya kapıyı gösterdi. "Eve gittiğimizde neler yapabildiğimi daha iyi anlayacaksın."

Aksa ayakkabılarını giyip çantasını alırken kısık sesle bir şeyler homurdanıyordu. "Ölülerin insanlar arasında dolaşması yasaklanmalı." Asaf'ın yanından geçerken bilerek omzuyla onun omzuna çarptı. "Zira bazıları insani duygulardan yoksun!"

Asaf onun kolunu yakaladığı gibi Aksa'nın sırtını kapı kirişine yasladığında kuzenimin gözleri büyüdü. Onu kapı ve kendi arasında köşeye sıkıştıran Asaf'ın gözlerinde kızgın ve delici bir bakış vardı. Öfkesinin dışı vurumu boynundaki nabzının süratle atmasından belli oluyordu. "Bana yaşattığın o beş yıldan sonra beni duygusuz biri olmakla suçlayabilir misin?" Yumruğunu Aksa'nın başının yan tarafına geçirip, "Siktiğim duyguları benden kaçmana engel olmadı!" diye bağırdı.

Asaf'ın bu sert çıkışıyla irkilen Aksa belki korktu, ancak ona olan nefretinden hiçbir şey kaybetmedi. Asaf ve kapı kirişi arasında dururken kocasının karşısında bir sıkımlık canı vardı. Ancak buna rağmen dizginlenemeyen bir nefrede gözlerini dahi kırpmadan Asaf'a bakıyordu. Aksa'nın onu kızdırması için fazladan bir şey yapmasına gerek yoktu, nefret dolu bakışlarıyla bunu yeterince yapıyordu.

Aksa'nın gözlerinde gördüğü nefret canını yakıyormuş gibi Asaf'ın mavilerinde fırtınalar kopuyordu. "Bir gün bana bu gözlerle bakmayı bıraktığında ben de seni bırakacağım!" Yemin eder gibi konuşurken gözlerini Aksa'nın kahvelerine kenetledi. "İşte o zaman bana ne yaşattığını daha iyi anlayacaksın!" dedikten sonra çekip gitti.

Aksa dışında hepimiz Asaf'ın ne demek istediğini anlamıştık. Bir gün karısına masumiyetini kanıtladığında Aksa'dan ayrılacak ve ona yaşattığı beş yılın pişmanlığıyla onu bırakacaktı. Asaf'ın sözlerinden bunları çıkar-mıştım.

Aksa da gidince Esvet kolunu kaldırıp bize tüylerini gösterdi. "Bunların arasındaki yüksek çekimden tüylerim diken diken oldu." Kalp çarpıntısı yaşıyormuş gibi elini kalbinin üstüne bastırıp iç çekerek kapıya baktı. "Şöyle bir adam istiyorum. Allah'ım, çok mu şey istiyorum?" Bu sefer de bize kapıyı gösterdi. "Ben inanıyorum bir gün şu kapıdan düşlerimi süsleyen biri girecek."

Tam o esnada içeri giren kadın doktorla herkes bıyık altından gülmeye başladı. Esvet'in yüzünde tuhaf bir ifade oluşurken homurdanarak, "Evrerin bana verdiği mesaj çok açık," dedi ağlamaklı bir sesle. "Senin gibi dünya harikası birini erkekler kaldıramaz, sen gel lezbiyen ol diyor." Her mesajı yanlış anlamak konusunda kimse kuzenimin eline su dökemezdi.

Esvet ayağa kalkıp kafasındaki havluyu çıkararak sarı saçlarını savurdu. "An itibariyle lezbiyenim." On saniyede bunun kararını verip doktora yaklaştı. "Benimle çıkar mısın?" Bir dakika, ne?

Hepimiz ağzımız bir karış açık bir şekilde onu izlerken doktor şoke olmuştu. Burada olanları anlamayan kadın dilini yutmuş gibi Esvet'e bakıyordu. Onun kafadan hafif çatlak olduğunu anlamış olmalı ki, "Hayır," diyerek arkaya doğru bir adım attı. Buraya ne için geldiğini bilmiyordum ama Esvet'in çıkma teklifiyle doktor geldiği hızla dışarı çıkmıştı.

Onun arkasından bakan Esvet, hüsrana uğramış gibi dudaklarını büzdü. "Kadınlar çok acımasız." Önüne dönüp tekerlekli sandalyesine yürüdü. "Erkeklerden devam."

Kılıç'ın komik yüz ifadesi bana kahkaha attırabilirdi. Kaşları hafifçe çatıktı, siyah gözleri şaşkın bakıyordu ve dudakları çok az aralanmıştı. "Sen iyi değilsin, farkında mısın?"

Tekerlekli sandalyesine oturan Esvet kral tahtında oturuyormuş gibi bacak bacak üstüne attı. "Herhâlde iyi değilim. Beni tarif etmek için iyi kelimesi az kalır, ben muhteşemim."

Kılıç başını hafifçe omzuna eğip siyah gözlerindeki alaycı parıltıyı saklamadan ona baktı. Gözlerindeki ifadeyle âdeta onu küçümsüyordu. "Doktor teklifini kabul etseydi ne halt yiyecektin, *muhteşem* yaratık?" Yüzündeki alay sahte bir gülümsemeyle birleşirken gördüğü en büyük aptala bakar gibiydi. "Çıkacak mıydın onunla?"

"Evet." Esvet bunları söylerken fazladan bir saniye bile düşünmemişti.

Ne demek evet?

Bileği hâlâ acıyor olmalı ki sol eliyle sarılı bileğini tutarken rahat görünmeye çalıştı. "Kabul etseydi ilk kez bir kadınla çıkmazdım." Hepimizi hayrete düşüren bu sözler bir tek onu güldürdü. "Eski sevgilimin beni aldatığı kızla çıkmıştım." İskender ve Zaza küfrederken Nihat bunu zaten biliyormuş gibi tepkisizdi. Kılıç'ın siyah irislerinin ardından inanamayan bir ifade geçmişti.

Şaşkın suratlarımızı görmek Esvet'i daha çok güldürdü. Tekerlekli sandalyesine yaslanırken ince omuzlarını silkti. "O piç beni aldatarak başına gelen her şeyi hak etmişti. Aldatılan her kadın gibi beni kime tercih ettiğini

görmek istedim. Kızı biraz araştırınca geçmişinde bazı ilginç şeylere rastladım.” Yüzü tehlikeli bir kadının keskin hatlarına bürünürken dudakları köşesi kıvrıldı. “Kızın geçmişindeki ilişkilerinde sadece erkekler yoktu. Aşlaştılan her iki cinsten de hoşlanıyordu.” Başını salladı. “Biseksüeldi.”

Kılıç’ın gözleri genişlerken suratı bir anlığına donmuştu. Duymaya alışık olmadığı şeylerin şokunu yaşadığını gizlemesinin bir yolu yoktu. Dudakları açılacak gibi oldu ama söyleyecek bir şeyler bulamamış gibi tekrar kapandı. Esvet ise onu dehşete düşürdüğünün farkında olmayarak gülümsedi. “Eski sevgilim olacak piçe yeni sevgilisinin bile beni tercih ettiğini göstermek için kızla çıkmıştım.”

Yaptığıyla övünür gibi şımarıkça kendisini gösterdi. “Tüm bunlar olurken o piçe henüz ayrılmamıştık. Beni aldattığı kızla ben de onu aldattım, daha sonra da kışına tekme bastım.”

Kılıç bir şeyler söylemek istiyordu ama sözcüklerin engeline takılmış gibi dudaklarından tek kelime çıkmıyordu. Bir an için vücudu gerilip yüzü kasıldı. Onaylamadığı ve nefret ettiği her şey tek bir bedende birleşip karşısına Esvet olarak çıkmıştı. “Kafan bozuk kızım senin!”

Esvet’in gözleri haylazca ışıldarken güldü. “Bozuk hâliyle bile kafam fazla güzel.” Öz güvenini annemden aldığını kimse inkâr edemezdi.

Babam yanında danışmanı Veysel amcayla içeri girdiğinde herkes kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Babam buraya gelirken ne görmeyi beklediğini bilmiyordum ama Kılıç ile ikimizi hasta yatağında görmeyi beklemediği çok açıktı. Esvet’in sarılı bileği de onu şaşırtan şeylerin arasındaydı. “Ne oldu size?” diye sorarken gözlerini tek bir yerde sabit tutamıyordu.

Esvet’in suçlayıcı bakışları anında Zaza’yı buldu. “Bu dağ kaplanı üzerine düştüğü için narin bileğimi incittim.”

İskender’in omzuna başını yaslayan Zaza uyumamak için kendini zor tutuyordu. “Bu süslü kokona bana zorla topuklu ayakkabı giydirdiği için onun üstüne düştüm,” diye esnedi. “Ettiğini buldu.”

Pencerenin önünde durup İskender’in stres topunu sıkın Nihat en rahat olanımızdı. “Benim bir şeyim yok.”

Zaza ona yaslandığı için koltukta kaskatı oturan İskender, “Bende de can sıkıntısı dışında bir şey yok,” diye sızlandı. “Bak amca, tutuyorum kendimi ama uzun süre böyle gitmez.” Burada olmaktan boğuluyormuş gibi yüzünde can çekişen bir ifade vardı. “Şu sevkıyatı yapalım da artık yoluma bakayım.” Bahsettiği yol en yakın cezaevine girmenin bir yolunu bulmaktır.

Babamın bakışları beni bulunca, “Baba ben ringe çıktım,” dedim tek solukta.

“Ben de,” dedi Kılıç

“Ceylan’ın yerine geçtim.”

“Ben de Kamuran’ın.”

Suratım asıldı. “Baba, o Nevra karısı beni dövdü.”

Kılıç, babama dağılmış hâlini gösterdi. “Tahir de beni biraz hırpaladı ama fazla değil, biraz.” Bence birazdan fazlasıydı.

“Benim elim de armut toplamıyordu herhâlde.” Kollarımı kaldırıp babama olmayan kaslarımı göstermeye çalıştım. “Ben de Nevra’yı dövdüm.”

Kılıç’ın dudağının köşesinde piç bir sırıtış belirdi. “Tahir’i dövmekten daha fazlasını yaptım.”

“Evet, yaptı çünkü bu herif kendi rakibini üzerime saldı.” Sırtımın arkasındaki yastığı alıp Kılıç’a fırlattım. “Senin yüzünden orada iki kişiyle dövüşmek zorunda kaldım.”

Kılıç yastığı havada tutup yanma bıraktı. “Sadece bir dakikalığına.”

“Hayır, dört dakikaydı.”

Gözleri kısıldı. “Saydın mı?”

“Hem de her saniyesini,” diye homurdandığımda gülüşüne engel olmadı.

“O esnada kim dakikaları sayar ki?”

“İkiniz de çenenizi kapatın.” Babamın pürüzlü sesiyle ona döndüğümüzde donmuş gibi kapının önünde kalakalmıştı. İhtiyar yüzündeki sarsıcı ifade dehşet vericiydi. Duyduklarını hazmetmesi kolay olmayacaktı.

Babamın bakışları yoğun bir şekilde üzerimde gezinirken aslında orada kızının maçı izlediği gerçeğiyle yüzleşiyordu. Akli ve mantığı buna olanak vermiyormuş gibi bacaları titrediğinde bir yerlere tutunma ihtiyacı hissetmişti. Elini yan tarafındaki duvara uzatıp bir şeylerden destek alırken, “Sen...” diye fısıldadı güçlkle. “Sen ringde miydin?”

Başımı salladığımda babam yerinde sendeleyince Veysel amca hemen onun kolunu tuttu. Babam düşmeyi bile sorun etmeyen bir ruh hâlindeydi, gerçek anlamda şoke olarak bana bakıyordu. Vücudu hafifçe öne eğildi, bulunduğu yerden bir adım dahi atamıyordu. Etrafındaki her şeyi unutarak tüm dikkatini bana vermişti.

Yüzünü ovuştururken duyduklarının gerçekliğini kabul etmekte zorlandığını görebiliyordum. “Nasıl?” Kendini toparlamak için derin derin nefesler alırken bir kez daha, “Nasıl?” diye fısıldadı. “Nasıl kafesteki sen

olabilirsin?” Buna inanmak istemeyen güçlü bir yanı vardı. “Farah sen bile atamazsın.”

Üzerimdeki battaniyeyi çekerek bacaklarımı yataktan sarkıttım. “Dört yaşından beri Ferdi abi beni malikânedeki sosyal tesislerde çalıştırıyordu. Bunu ona söylemek için çok geç kaldığımı biliyordum ama daha fazla ondan bir şeyler saklayamazdım. “Silah kullanmak da dâhil birçok şeyi biliyorum.”

Spor ayakkabıları giymeye üşendiğim için çıplak ayaklarla ona doğru yürüdüm. “Kendimi savunacak tüm donanıma sahibim.” Tam karşısında durup onu görmek için başımı kaldırdım. “Ne şiddeti ne de silahları onayladığım için edindiğim becerileri sizden gizledim.”

Kendimle ilgili gerçekleri ondan sakladığım için bana kızmasındandı endişe ediyordum. Bu yüzden ona olan bakışlarım ürkek ve çekingendi. “Bunu senden saklamamın en önemli nedeni yerine geçmeyi istememimdi.” Babam tek kelime etmiyor, ne düşüneceğini ve ne söyleyeceğini bilmez bir hâlde bana bakıyordu. Bugün pasif ve yetersiz gördüğü kızının gerçekleriyle yüzleşiyordu.

İçimi yakan bir nefesten sonra, “Baba,” diye mırıldandım. Kederim sesime yansıyor. “Kendi rızamla kimse beni bir kafese koyamazdı.” O kafeste olmanın bana nasıl hissettiğini hayal dahi edemezdi. Sızlayan gözlerime yaşlar akın ederken onu gösterdim. “Ama konu sen olunca bir kafese girmek şöyle dursun, ölürüm baba.” Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. “Bir tek senle annem için ölür ve öldürürüm.”

Son söylediklerimle babam bana öyle bir sarıldı ki sevgisini ve bana olan düşkünlüğünü tüm hücrelerimde hissettim. Benim hakkımda öğrendiğim gerçeklere veya edindiğim becerilere sevinemiyordu, babam kaybetme korkusuyla bana sarılıyordu. Maçın her dakikasını izlediğinden orada verdiğim mücadeleyi düşünüyor ve onun için hayatımı ortaya koyduğumu anlıyordu. Orada ölebilirdim ve bunun olması an meselesiydi. Babam bunları düşündükçe sarsılıp bana daha sıkı sarılıyordu.

Başımı göğsüne bastırıldığı için bana duyduğu korkuyla can çekişen kalbinin hızını duyabiliyordum. “Bunu bir daha sakın yapma.” Duygu yüklü sesi boğuk ve ağlamaklı çıkarken âdeta bana yalvardı. “Benim için bile olsa hayatını tehlikeye atma.” Saçlarımın kokusunu içine çekerken sesinde derin bir acı vardı. “Yapma Farah’ım, beni sensiz bırakma.”

Babam dudaklarını saçlarıma bastırırken âdeta titriyordu. “Benim kalbim annende atar ama ruhum sende hayat bulur. İhtiyar yüreğim ikinizden birinin yokluğuna dayanamaz.” Gözlerimden süzülen bir damla

yaş onun göğsüne akarken dünyanın en iyi babasına sahip olduğumu biliyordum.

Babam benim her şeyimdi.

Günün ilerleyen saatlerinde babama yaşattığımız şoku atlatması hiç kolay olmamıştı. Ne kadar düşünürse düşünsün ona bahsi kazandırmak için tüm ekibin seferber olacağını ve ekipten iki kişinin ringe çıkmasını kabullenememişti. Bizim gibi kusurlu bir ekipten beklemediği bir ataktı bu. Bir süre sonra şaşkınlığı üzerinden atıp gülmeye başlamış ve onu dumura uğrattığımızı itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Gecenin değerlendirmesini yaparken babam yatağımın kenarında oturuyordu ve keyifli gözlerle bizleri izliyordu. “Demek ki neymiş, birlik olduğunuzda üstesinden gelemeyeceğiniz bir iş yokmuş.”

İskender’in omzunda biraz kestirdikten sonra yeni uyanan Zaza, uykulu gözlerini babama dikti. “Bu testi geçtiğimiz anlamına mı geliyor?” Uykusu çok hızlı dağılırken yerinde sabırsızca kıpırdandı. “Sevkiyatı kesin olarak biz mi yapacağız?”

Babam ve Veysel amca bir anlığına bakiştı, ikisinin de gözlerinde derin bir mana vardı. Babam yönünü Zaza’ya çevirip tebessüm etti. “İş artık sizin, kendinizi toparladığınızda sevkiyatın detayları konusunda sizi bilgilendireceğim.” Tüm ekip rahat bir nefes almıştı. Sonunda bize güvenmeye başlamıştı.

Dün gecedan beri içimi kurt gibi kemiren bir soruyu daha fazla içimde tutamadım. “Bahisteki parayı alabildin mi?”

Babam yerine bana cevap veren Veysel amcanın gözlerinde zafer parıltıları vardı. “Evet, parayı aldık. Tek bir gecede bize ne kadar kazandırdığınızı tahmin bile edemezsiniz.” Azımsanmayacak bir para olduğunu biliyorduk.

Ve beni asıl korkutan konuya sıra gelmişti. “Gurur bu işin arkasında bizim olduğumuzu anlar mı?”

Gerçekleri öğrendiğinde Gurur’un peşimize düşmesinden endişelenen babamın gözlerindeki ısıltı kaybolmuştu. Babam bu bahsi tezgâhlayan kişinin Gurur olduğunu yakın zamanda öğrenmiş olmalı ki, “Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim,” dedi. Gurur’un öfkesinin geldiği boyutu tahmin bile edemiyordum.

Babam tekrar konuştuğunda söyledikleri benim açımdan endişe vericiydi. “Çoktan Kamuran ve Ceylan’ın gırtlığına çökmüştür. İkisinin hiç ringe çıkmadığını, onların yerini bir başkasının aldığını öğrenmiştir.” Daha biz hastaneye gelmeden Gurur’un bu gerçeği öğrendiğine yemin edebilirdim.

Babam gözlerini üzerimden ayırmazken bana olan bakışları fazla ciddi idi. “Kumarhanenin her yerinde kameralar vardı. Adamları tüm kayıtları izleyip içeriye gizlice girenlerin kim olduğunu bulmaya çalışacaktır. Gurur’un gerçeği öğrenmesi en fazla birkaç gün sürer.” Bu da demek oluyor ki sevkiyatı yapmak için sadece birkaç günümüz vardı.

Gurur onun işini baltalayan kişinin ben olduğumu sevkiyattan önce öğrenirse beni hafife almayı bırakır ve bana karşı farklı saldırı planları yapardı. Şu an için beni tehdit olarak görmediğinden küçük bir saldırıyla tırları benden alacağını düşünüyordu. Ancak düşündüğünden çok farklı bir kadınla evli olduğunu öğrenirse Gürcistan yollarına bir ordu dolusu adam yığardı ve bana geçit vermezdi. Gurur hakkımdaki gerçekleri öğrenmeden sevkiyatı yapmalıydık.

BÖLÜM 8

CANLI CANLI GÖMÜLMEK

“**B**ir kadın, sevdiği adamı bir tek kendine isterdi.
Onu kalbinde değil, sessizliğinin kıyısında saklardı.”

Gurur yana döne işlerini kimin baltaladığını araştırdığı için sinirleri tepesindeydi. Kılıç ile ikimizin yüzündeki yaraları görmek Gurur’u şüphelendireceğinden babam Kılıç’tan sevkiyat gününe kadar otelde kalmasını istemişti. Gurur iki gündür eve uğramadığı için o görmeden ödem toplayan burnumun şişliği inmişti. Yüzümde kalan diğer darbe izlerini Esvet makyajla gizlemeye çalışıyordu.

Evdekilere yüzümdeki yaralar için yaptığım tek açıklama Esvet ve Zaza’nın kavga ettiği yalanıydı. Araya girdiğim için kızların birbirine attığı yumrukların yüzüme geldiğini söylemiştim. Esvet’in incinen bileğini ise kavga esnasında olan bir kaza gibi göstermiştik. Evdeki herkes kendisiyle ilgilendiği için kimin ne yaptığına pek dikkat etmezdi. Böyle anlarda bu iyi bir şeydi ama her zaman değildi.

Köşemde kitap okumaya kendimi kaptırmıştım ki odamın kapısı açıldı. Gurur telefonla konuşurken büyük bir sinirle içeri girmişti. Odamın köşesindeki koltukta olduğumu bile görmeyecek kadar kızgındı. “Bana onları bulacaksın, Ali!” Eyvahlar olsun, bizi arıyordu.

Çatık kaşlarının kavisinde derin çizgiler oluşmuştu. Kapıyı arkasından, çarparak kapatırken gırtlğından çıkan hırıltılı sesle söyledikleri ödümü koparmıştı. “Mekânıma kadar girip işlerimi bozan o orospu çocuklarının hayatını sikeceğim!” Tüm bu küfürlerin bize edildiğini bilmek berbat bir şeydi.

Gurur odanın içinde sinirden dönüp dururken henüz burada olduğumu fark etmemişti. “Tüm kameraları izleyip her saniyesini inceleyin. Dalağını siktığım o itler mutlaka bir yerde açık vermiş olmalı!”

Gurur telefonu kapattıktan sonra parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi ve her bir tutamını çekiştirdi. “Kafayı bozacağım, kim lan bunlar!” Mutfakta olduğumu düşünüp yönünü mutfak kapısına çevirdi. “Farah!” diye bağırınca oturduğum koltuğa sindim. Kızgın adımlarla mutfığa yürürken sırt kasları gerilmişti. “Farah dedim!” Umarım öfkesini benden çıkarmayı düşünmüyordu.

Hemen ayağa kalkıp küçük adımlarla terasın kapısına ilerledim. Gurur biraz sakinleşene kadar ortalarda görünmesem iyi olacaktı. Terasın kapısını yavaşça çekmişim ki çıkan gıcırıyla Gurur’un adım sesleri durdu. Olamaz, yakalanmışım. Arkamdan, “Benden mi kaçıyorsun?” diyen sesini duyunca hemen kapıyı açıp kendimi terasa attım. “Farah!” Yine başlıyorduk.

Terasa çıkıp havuza doğru koştuğumda Gurur’un arkamdan ettiği küfürleri duydum. “Sikeyim, neden kaçtığını bari söyle!” Bana kızıyordu ama beni yakalamak için peşimden koşmayı da ihmal etmiyordu. “Şu hâle bak, karımla her gün bir koşturmanın içindeyiz!”

Babam üç yıl önce benim için çatı katını dekore ettiğinde sıcak havalarda bunalırsam diye terasına küçük bir havuz yaptırmıştı. Şu zamana kadar doğru düzgün kullanmadığım havuz ilk kez bir işe yarayıp Gurur’u benden uzak tutuyordu. Havuzun etrafında abartısız birkaç tur atmıştık ve bu süreçte Gurur beni yakalayamamıştı. İkimiz de havuzun farklı yönlerinde karşı karşıya durduğumuzda nefes nefese kalmıştık.

Aldığı her solukla Gurur’un geniş omuzları sarsılırken bana olan bakışları fazla tersti. Alnında çizgiler oluşacak kadar kaşlarını çattığında sıkığı dişlerinin arasından kelimeler kerpetenle çıkıyor gibiydi. “Kafamı iyice bozmadan benden neden kaçtığını söyle!”

Üç tur havuzun etrafında koşmak nefesimi kestiği için parmağımla bir dakika işareti yapıp nefes alışlarımı düzene koymaya çalıştım. Tüm bu süre zarfında Gurur öfkesinden bir şey kaybetmedi ama ondan istediğim süreyi bana verdi. Kendimi biraz toparlayınca onu gösterdim. “Sen öyle Farah diye bağırınca ben de korkup kaçtım.”

Kumarhanede olanlar yeterince canını sıkıyorken bir de benimle uğraşmak onu deli ediyordu. Yüzü sertleşirken, “Bağırmıyordum!” diye beni tersledi. “Sana sesleniyordum.”

“Ama sesin çok yüksek çıkıyordu.”

“Çünkü koduğumun sesi gür çıkıyor! Anla artık şunu!” Bir insan kendi sesine de sövmezdi.

“Peki, bana niye bağıırıyordun?” Kaşlarını biraz daha çatınca, “Yani bana niye sesleniyordun?” diye düzelttim.

Yerinde hiç kıpırdamazken kapıyı gösterdi. “Dışarı çıkıyoruz.”

“Niye?”

“Canım sıkkın, kafamı biraz dağıtmam lazım.”

“Git dağıt, benden ne istiyorsun?”

Çenesinde bir kas seğirdi, mümkün olsa havuzu yarıp karşıma dikilirdi. “Seninle dışarıda vakit geçirmek istediğimi anlamıyor musun?”

“Niye?”

“Karımsın ve ben bugün karımla dışarıda zaman geçirmek istiyorum!”

Kumarhanede olanları anladığı için bu bir tuzak olabilir miydi? Gurur gibi birinin ne yapacağını kestirmek çok güç olduğundan onunla dışarı çıkmaya yanaşmadım. “Üç yıldır ben senin karınım ama bugüne kadar benimle dışarı çıkmayı hiç istemedin.” Kuşkuyla gözlerim kısıldı. “Durduk yere beni neden dışarı çıkarmak istiyorsun?”

Gurur yeşil irislerini bana diktiğinde bakışlarında belirgin bir şeyler vardı. “Senden utandığımı için seninle dışarı çıkmadığımı düşünmüyorsun, değil mi?”

Böyle bir şey aklıma bile gelmemişti ama Gurur’un aklında yer edinen bu düşünce yüz hatlarının sertleşmesine neden oldu. “Üç yıldır evliyiz, Farah ve bunun ilk iki yılını yurt dışında geçirdim. Üçüncü yılımızda İstanbul’a döndüm ama seni korkutmamak için bir kez olsun karşıma çıkmadım.” Bir aptala laf anlatır gibi bana sabırla bir şeyler anlatırken ilk üç parmağını bana gösterdi. “Üç yıldır evliyiz ve üç yıl boyunca birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Buraya kadar anlamadığın bir şey var mı?”

Anlaşılmayan bir şey olmadığını gösterircesine ona baktığımda devam etti. Havuzun diğer yanında dururken beni bakışlarının odağına alıp sesini daha sakın çıkarmaya çalıştı. “Dışarıda hiç zaman geçirmediysek bunun nedeni senden utanmam değil.” Bir an için tamamen bana odaklanıp beni işaret etti. “Sosyal anksiyeten yüzünden bu evden çıkmak istemiyorsun yoksa seni götürmek istediğim çok yer var.”

Ona karşı kurduğum savunma mekanizması yıkıldığında dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Benden utandığını düşünürüm diye Gurur'un uzun uzun bana açıklama yapmasını beklemiyordum. Gülümsemişimi görmek öfkesini biraz yatıştırdığı için şimdi ifadesi daha ılımlıydı. İkinci kez terasın kapısını gösterdi. "Gidelim mi artık?"

Yerimden hiç kıpırdamadım. "Nereye?"

Henüz yeni sakinleşmeye başlamışken tekrar çıldırdı. Karanlık bir ormanı andıran gözlerinde öfke kıvılcımları belirirken, "Cehennemin dibine!" dedi küfrederek gibi. "Gelecek misin?"

Onu sinirden deli eden bir sakinlikle, "Hayır," dedim masumca. "Ne işim var benim cehennemde?"

"Gidip bir bakınız, oralar nasıl diye." Dudaklarındaki alaycı gülümsemeyle ellerinden birini rahatça cebine koydu. "Hoşumuza giderse belki cehenneme yerleşiriz, sen ne dersin?" Ciddi ciddi bunu düşünmeye başladığını görünce bir küfür savurdu. "Bir de düşünüyor musun?"

"Evet."

"Sonuç?"

"Ateşin seni rahatsız etmesini saymazsak bence orayı çok seversin." Gülmemeye çalışarak yanaklarımın içini ısırdım. "Hatta cehennemi ele geçirir, orada kendi hükümdarlığını bile kurabilirsin. İnan bana sende bu potansiyeli görüyorum." Bunları inanarak söylemem ona cinnet geçirtebilirdi. "Şeytanla aynı masaya oturup kumar oynarken arada biz zavallıların ateşine odun atarsınız."

Gurur'un nabızı boğazında şiddetle atmaya başlamıştı. "Şeytan mıyım ulan ben?"

Kirpiklerimi masumca kırıştıtırıp, "Affet kocacığım, sana şeytan demek ne haddime," dedim safça. "Sen onun bile bir üst modelisin. Bir gün evi şeytanlar basıp efendimiz diye sana biat edecek diye çok korkuyorum."

Gurur'un yüzü kasılırken dudakları yana kıvrılmak için onu zorladı. Bana kızacak kadar ciddi görünmek için direndi ama içinde taşan kahkahaya engel olamadı. "Anlaşıldı, sen iyi bilenmişsin bana ama şeytan diyerek beni kızdıramazsın." İçimi eriten gülüşüyle kalbim rotasından şaşarken bana yandan bir bakış attı. "Söylediklerin iltifat gibi geliyor, bir kısmı dışında."

Bir şeylerin altını çizirken eğlenen ifadesi kayboldu. "Şeytan dahi olsa beni kimseyle kıyaslama, ben kimseye ve hiçbir şeye benzemem." Egosu karşısında dağlar taşlar dayanamazken inatçı bir tutumla bana kendisini

gösterdi. “Şeytan gelip bana benzesin, niye onun güzellemesini yapıyorsun?”
Bu kafası kırık adamın bir tek şeytanla yarışmadığı kalmıştı.

Yakışıklı yüzüne sahte bir gücenme kondurup göz ucuyla bana bakması çok tatlıydı. “Kötülükten dem vuracaksan bu konuda bile şeytandan daha iyiyim.” Bir anda bakışları sertleşti. “Hem o kim oluyor ki ben lütfedip onunla kumar oynayacağım?” Bana dik dik bakarken küfreder gibi çıkan sesi sertti. “Siktir olup gitsin!”

“Ruhani bir varlığa küfrettiğinin farkında mısın? Çarpılacaksın!”

“O orospu çocuğuna küfrettim diye niye çarpılıyorum?” Yeşil gözleri korku dolu yüzümde gezinirken dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. “Beni çarparsa belasını sikerim. O önce gitsin, mahremiyetin ne olduğunu öğrensın. Gece gündüz dibimizden ayrılmayıp çakıyor vesveseyi, küfretmeyip de ne yapacağım?”

“Böyle konuşarak topluyorsun işte hepsini etrafına!”

“Al ulan o zaman kendi payına düşenleri.” Hiçbir konuda kendine toz kondurmadığı için bunun bile suçlusu benmişim gibi bakışları suçlayıcıydı. “Seninle evlendiğimden beri etrafımdaki şeytanların sayısı arttı. Sen bu kadar iyi olmasaydın sende bulamadıklarını gelip bende aramazlardı.”

Kendimi tutamayıp kahkaha attım, onun yanında uzun süre ciddi kalamadığımı bir kez daha fark etmiştim. Deliydi, dengesizdi, kendine aşırı derecede düşküncü ve hayatımda gördüğün en benmerkezci egoist adamdı ama sempatik bir yanı da yok değildi.

Havuzun kenarını dönerek yanıma geldiğinde yine çok heyecanlanmıştım. Ona yakın olmak bile kalbimin ritmini bozuyordu. Gerçekten sakinleşmeye ihtiyacı olmalı ki gözleri sık sık boynuma kayıyordu. Boynumun sıcaklığında bulduğu huzur onun için en güçlü sakinleştiricilerden daha tesirliydi.

“Farah...” Yeşil gözleri hınzırca ışıldarken dudaklarının ucuna alaycı bir gülümseme kondu. “Odaya girdiğimde bağırarak seni korkuttum, değil mi?”

Gülmemeye çalışarak gerçek niyetini anlamamış gibi yaptım. “Evet, beni biraz korkuttun.”

Gurur yeşil gözlerindeki muzipliği gizlemek için yalandan öksürürken bakışlarını yüzümde tutmaya çalışıyordu. Zira gözleri sık sık boynuma kayıyordu. “Çok ayıp ettim.” Yüzünün her zerresinde alaycı bir anlam vardı. “İyi bir koca olarak bunu telafi etmeliyim.”

Arkaya doğru küçük adımlar atarak ondan uzaklaşmaya başladım. “Alında o kadar da çok korkmamıştım.”

“Terasa kaçtın, belli ki çok korktun.”

“Peki, özür dilesen yeter.”

Gözlerini boynumdan ayırmazken ağır adımlarla üzerime yürüyordu “Kuru bir özürle olmaz öyle.”

Arkaya doğru dikkatli adımlar atarken kuşkuyla gözlerimi kıstım. “Beni öpmek için bahane üretiyormuşsun gibi geliyor.”

Beni ciddiye aldığını göstermek için nazik davranıyordu ama yüzündeki kinaye varlığını koruyordu. “Seni öpmekle ilgilenmiyorum, ben her iyi kocanın yapacağı gibi karıma karşı işlediğim bir kabahati telafi etmeye çalışıyorum.”

Gurur avını köşeye sıkıştıran bir avcı gibi ağır adımlarla üzerime yürürken ben arkaya doğru adımlar atmayı sürdürüyordum. “Seni affettim, bir şeyleri telafi etmek zorunda değilsin.”

Bıyık altından gülerken başını omzuna doğru yatırarak baştan ayağa çapkınca beni süzdü. “Kalpten bir özür için öpmeliyim.”

“Gurur, uzak durur musun benden?”

“Farah kaçmayı bırakır mısın benden?”

“Üzerime üzerime gelip durma!”

“Hatamı telafi edeceğim, dur orada!”

“Yalancı.”

“Kocaya yalancı denmez!”

“Boynumu öpmek için bahane üretiyorsun işte.”

“Boynun umurumda değil diyorum, ben sadece fazla iyi bir kocayım.”

Hemen ona sırtımı dönüp kaçmaya çalıştığımda arkadan belimi yakaladığı gibi beni kendine çekti. Sırtım onun göğsüne çarparken kaburgalarımın arasındaki kalbim kuş gibi çırpınıyordu. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda Gurur’un göz bebekleri büyüyüp bakışları derinleşmişti. Başını yana yatırarak üzerime eğildiğinde çenesi çıplak boynuma değmek üzereydi.

Yüzlerimizi aynı hizaya getirdiğinde sesi boğuktu. “Sadece küçük bir öpücük, Nemrut’un kızı.” Yeşil gözleri ihtiyaç içinde kıvrılırken ılık nefesi dudaklarıma çarpıyordu. “Biraz gevsemeye ihtiyacım var.” Onu sakinleştirecek tek şeyse boynumdan çalacağı öpücüklerdi. Rızam olmadan bana dokunmadığı için kararar bakışlarla boynumu gösterdi. “İzin var mı?” Karısı

olmama rağmen her defasında bu tür şeyler için iznimi alıyordu. Hayır desem beni bırakacağını iyi biliyordum.

Gözlerimle ona gereken izni verdiğimde Gurur başını biraz daha eğerek burnunu boynumun çukuruna sürttü. Tenimin kokusunu soluduğunda gözlerinin kendiliğinden kapanması içimi titretiyordu. Tenimde aldığı koku onda afrodizyak etkisi yaratıyormuş gibi kendinden geçiyordu. Burnunu boynuma sürüp kokumu sesli bir şekilde içine çektikçe sanki bende aldığı kokunun içinde kayboluyordu. Bunun ona yaşattığı hazzı hiçbir zaman anlayamayacaktım.

Ciğerlerine çektiği koku Gurur'u rahatlatırken dudaklarını aralayıp boynumu öpünce içim ürperdi. Kontrolüm dışı başımı yan tarafa yatırıp ona daha çok alan açtığımda bu onu cesaretlendirdi. Belimdeki elleri sürtünerek karnımın üzerinde birleştğinde beni biraz daha göğsüne çekmişti. Arkadan bana sarılırken dudakları boynumun her yerinde gezinip küçük öpücükler bırakmaya başlamıştı. Kendimi ona yaslayıp karnımdaki ellerine tutundum, bacaklarım titremeye başlamıştı.

Her defasında bunu bana nasıl yaşıtıyordu, bilmiyordum ama sadece boynumu öperek beni tahrik edebiliyordu. Dişlerini boynuma geçirdiğinde inleyerek karnımın üzerindeki ellerini sıkıca tuttum. Dudakları, dişleri ve dilinin boynumda yaptıkları ayaklarımı yerden kesiyor, nefes alışlarımı hızlandırıyordu. Boynumu hafifçe ısırdıkça kısıp iniltilerimi durduramıyordum.

"Farah," diyen boğuk sesi acı çekercesine çıkmıştı. "İnleme."

Kuruyan dudaklarımı güçlükle aralayıp, "Neden?" diye sorduğumda Gurur arkamdan kendini bana bastırarak hırıltıyı andıran bir sesle konuştu.

"Çıkardığın sesler sana daha fazlasını yapmam için beni zorluyor!" Sertliğini kalçalarımnda hissedince omurgama soğuk bir his yayıldı. Belki de aruk bana daha fazlasını yapmasının zamanı gelmişti.

Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma toplanırken çok utansam da, "Daha fazlasından kastın nedir?" diye sordum. Aptal ve bilgisiz kız rolünü bırakmaya kararlıyım ama doğrudan ona, onunla sevişmek istediğimi söylemeye utanıyordum. Bu yüzden mecburen başladığım bu rolü sürdürmek zorunda kalmıştım.

Yavaşça kollarının arasında dönüp yönümü ona çevirdim. Koyulaşan gözleri dudaklarımda gezinirken sahiplenici elleri sırtımın arkasındaydı. Başımı kaldırıp kızaran yanaklarla ona bakarken Gurur'un kolları arasında âdeta titriyordum. Göz göze geldiğimizde ona olan bakışlarım fazla utan-
gaçtı. İkinci kez beni dudaklarımdan öpmesini istiyordum ama bunu bir

daha yapmayacağını içten içe biliyordum. Geçen gece olanlar onun önünde kontrolsüzce yaptığı bir eylemdi.

Birini dudaktan öpmek duygusal ve romantik anlamlar taşıyan bir şeydi. Gurur sevkiyattan hemen sonra benden boşanmayı düşündüğü için bana ümit verecek her şeyden kaçınıyordu. Bu yüzden ikinci kez beni öpmeyeceğini biliyordum. Çok istese bile bunu yapmazdı. Ondan uzaklaşacağını esnada gözlerinin alt dudağımdaki hasara kaydığını fark ettim. Patlayan dudağıma görünce yeşil gözleri çok hızlı değişti, bakışları sertleşti.

Gözleri hızlı bir şekilde yüzümü tarayınca makyaj yaptığımı gördü. Makyaj yapmamla bir sorunu yoktu ancak dudağıma patlamışken yaptığım makyaj onu şüphelendirmişti. Fondötenin altında bazı yaralar sakladığımı düşünmesi bile onu deliye çevirmişti. Kan beynine sıçramış gibi yüzü kasılırken çatığı kaşları neredeyse birleşmişti.

Sırtımdaki elleri gerildiğinde patlayan dudağıma gösterdi. “Hangi orospu çocuğu bunu yaptı!” Hemen kollarının arasından çıkıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama Gurur kolumu yakalayıp bana engel oldu. Boynundaki nabızı hızlanırken sıkığı dişlerinin arasından adım ezercesine, “Farah!” dedi sertçe. “Bunu sana kim yaptı!”

“Esvet.” Bu yalanın provasını önceden yaptığım için onu inandırmaya çalışarak gözlerimi kaçırmadım. “Esvet ve Zaza kavga edince onları ayırmak için araya girdim. Yanlış zamanda müdahale ettim, Esvet’in yumruğu kazayla dudağıma geldi.” Gurur’un sert bakan bakışlarında hiçbir şey değişmediğinde omuzlarımı düşürerek, “Gerçekten kazaydı,” dedim suratımı asarak. “Kuzenlerimin birbirleriyle sorunları var, benimle değil. Bilinçli bir şekilde beni incitmezler.”

Gurur dudağıma ve yüzüme baktıkça yanındaki elini daha fazla sıkınca Esvet’e bir şey yapmasından korktum. Ona yaklaşıp sakinleşmesi için elini tuttum. Sıkığı elini avuçlarımin arasına alıp başımı kaldırdım. “Zaza’yla birbirlerine girmelerini hiçbirimiz beklemiyorduk. Onları ayırmaya çalışırken hepimiz biraz hırpalandık. Bunu gizlemek için makyaj yaptım, annem öğrenirse Esvet’i evden kovar. Zaten o da Zaza’yla olan kavgasında bileğini incitti.”

Son günlerde evdekiler bana ne yapsa hemen Gurur’a söyleyip onları şikâyet ettiğim için Gurur benden şüphelenmedi. Artık eskisi gibi ondan bir şey saklamayıp canımı yakanları ona söylediğim için yalan söylediğimi düşünmedi. Caner’i bile birkaç kez ona şikâyet etmiştim. Kumar oynamak için abim tekrar benden para isteyip sıkıştırınca onu Gurur’a söylemek zorunda

kalmıştım. Gurur onun suratını dağıttıktan sonra Caner bir daha canımı yakmaya kalkışmamıştı.

Esvet'in bana vurduğunu söylemem Gurur'u dizginleyen şeylerden biriydi. Eğer erkek kuzenlerimden birinin adını verseydim Gurur kaza falan dinlemez, hepsinin canını yakardı. Kızların kavgasında yaşanan bir şey için Esvet'i inciteceğini sanmıyordum. Daha doğrusu böyle olmasını umuyordum.

Gurur'un kolumu tutuşu gevşediğinde sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Kuzenlerine bulaşmamı istemiyorsan kedi köpek gibi dalaştıklarında araya girme." Tehditkâr gözlerle patlayan dudağımı gösterdi. "Onlardan biri yüzünden ikinci kez zarar görürsen kadın erkek demem, hepsinin gırtlığını sikerim!"

"Ama ben iyiyim."

"Dudağını gördükçe ben iyi olamıyorum." Kalbim teklerken ona gülümsediğimin farkında bile değildim.

Dudağımın bu hâle gelmesinde büyük payı olduğunu nereden bilsindi ki? Sadece dudağım olsa keşke ama vücudumun birçok yerinde çürükler vardı. Neyse ki onları kıyafetlerle gizleyebiliyordum. Gurur bugünü benimle dışarıda geçirmeye kararlı bir şekilde, "Çıkalım hadi," demişti ki telefonu çalınca durdu. Cebindeki telefonu çıkardığında ekranda yazan Levent ismini görmüştüm. Yeğeni arıyordu.

"Dinliyorum Levent?"

Hoparlörü açık değildi ama telefonun diğer ucunda yüksek ve endişeli çıkan Levent'in sesini ben bile duydum. "Amca başım belada!" Gurur'un tüm vücudu gerilirken yüzündeki kan çekilmişti. "Amca etrafımı sardılar!"

Gurur öne fırlayıp bir hışımla kapıya yürürken, "Nereyesun Levent!" diye bağırırken sesindeki korkuyu soludum. "Yerini söyleyesun hemen!" Kalbim korkuyla kasıldı, konu yeğenleri olunca Gurur düşünmeden hareket ederdi. Levent'in başı beladaydı ve o doğru düzgün bir plan yapmadan gitmişti.

Hemen odaya girip masanın üzerinde duran telefonumu aldım. Karun'u aradım ama onun telefonuna ulaşamayınca endişelerim arttı. Levent onun kardeşiymiş, olanları bilmesi gerektiğini düşündüm ancak Karun'un telefonu kapalıydı. Gurur nereye gidiyorsa oraya yalnız gitmemeliydi. Aklıma Ali gelince hiç vakit kaybetmeden onu aradım ancak o da meşguldü. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde rehberimdeki numaralarla bakışıyordum.

Kuzenimi arayıp endişeyle odanın içinde dönmeye başladım. Aksa telefonu açınca, "Levent arayıp başının belada olduğunu söyleyince Gurur

evden çıktı,” dedim hızlıca. “Yanına hiç adam almadan gitmesi beni şelendiriyor!”

Doğru düzgün selam bile vermeden söylediklerimle telefonun diğer ucunda küçük bir sessizlik oldu. “Karun’u aradın mı?” diye sorduğunda göremese bile başımı salladım.

“Telefonuna ulaşılmıyor. Gurur’un telefonunu izleyebilir misin, nereye gittiğini bilmeliyim.”

Aksa sıkıntılı bir sesle, “Kalenderler bu sektörün en iyi güvenliğine sahip kuzen,” dedi. “Dün kumarhanenin bilgilerine girmem bile bizi kaç saat uğraştırdı. Gurur’un yerini tespit etmem için onu aradığımda telefonunu açmalı ve en az beş dakika görüşmeyi sürdürmeli.” Levent’e ne olduğunu bilmeden Gurur kimseyle beş dakika konuşacak biri değildi.

“Ya başı belaya girerse?” Sesim kısılırken düşüncesi bile gözlerimin sızmasına neden olmuştu. “Aksa ona bir şey olmasına dayanamam.”

“Sakin olmalısın, Farah.” Aksa beni yatıştırmak için ılımlı bir sesle konuşup, “Sen kapat, neler yapabileceğime bakayım,” dedi. “Bir şey bulunca ararım seni.”

Telefonu kapatıp Gurur’u aramayı denedim ama açmadı. Telefonu çalmasına rağmen açmıyordu. Endişeden kafayı yiyecektim. Kimseye haber vermeden öylece evden çıkması aptallıktı. Umarım korkularım yersizdir ve ona hiçbir şey olmadan Levent’i kardeşlerinin yanına götürürdü.

Odanın içinde sinir ve stresle dönüp dururken Aksa’dan bir haber bekliyordum. Elimdeki telefonu sıkıca tutarak sık sık saati kontrol ediyordum. Gurur gideli çok olmuştu ama ne ona ne de Karun’a ulaşabiliyordum. Ali’yi de ne zaman arasam telefonu hep meşguldü. Belki de meşgul değildi, bilerek meşgule atıyordu. Ali benim telefonlarıma kayıtsız kalmazdı. Bu bile ortada ciddi bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

Aksa arayınca hemen telefonu açıp kulağıma yasladım. “Lütfen bana Gurur’un yerini bulduğunu söyle.” Keşke evden çıktığında ben de peşinden gitseydim.

“Gurur’un şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama bir terslik var.” Adımlarım durdu, Aksa’nın sesi endişeli geliyordu. “Kalenderlerde bir işler dönüyor, kuzen. Gurur’un telefonuna ya da arabasındaki GPS’e sızamadım fakat mobese kayıtlarına girebildim. Sizin malikânedan çıktıktan sonra plakasını yakın takibe aldım. Kalender Holding’in yirmi kilometre yakınında bir otoparka girdi.”

“Yani?”

“Arabası otoparktan hiç çıkmadı.”

Tüm vücudum buz kestiğinde Aksa, “Hepsi bu da değil,” dedi. “Kayıtları biraz geriye sardığımda Gurur’dan önce Karun Kalender’in arabası da aynı otoparka girmiş. İkisi de oraya yalnız ve adamsız gitmiş.” Bu da ne demek oluyordu? Gurur normalde de yanında koruma barındırmazdı ama Karun korumasız hiçbir yere gitmezdi. Bir şeyler oluyordu ve olan her neyse korkularımı besliyordu.

“Amca yeğen farklı aralıklarla otoparka girmiş, girişleri kameralara yansımış ama ikisinin de çıkışı yok. Her ne oluyorsa o otoparkta oluyor veya oldu.” Aksa derin bir nefes alıp, “Farah,” dedi beni korkutan bir sesle. “Otoparktan çıkan arabaların bazılarının plakasını tarattım. Çoğu Şeref Kalender’in adamlarının araçları.”

Sertçe yutkundüğümde neredeyse elimdeki telefon düşecekti. Aksa bana nasıl hissettirdiğinden habersiz hâlâ konuşuyordu. “Otoparkın içindeki kameralara ulaşamadım. Defalarca denedim ama hep arıza veriyor. Belli ki birileri Karun ve Gurur oraya gitmeden önce içerideki tüm kameraları devre dışı bıraktı.”

Şeref Kalender ailenin babası gibi görünebilirdi ama kardeşi ve oğlundan nefret ediyordu. O adamın Gurur ve Karun’dan kurtulmak istediği sır değildi. “Tuzak,” diye fısıldarken vücudumdaki tüm kan çekilmiş gibi koltuğa yığıldım. “Levent babasıyla iş birliği yaparak amcası ve abisini tuzağa düşürdü.”

Levent arayıp yardım istediği için Gurur bir hışımla evden çıkmıştı. Levent babasının adamlarının olduğu bir yere Gurur’u çağırdıysa bunun tek anlamı amcasına tuzak kurmasıydı. Aynı şeyi abisine de yapmış olmalı ki Karun kardeşi için oraya tek başına gitmişti.

“Aksa, bana Şeref Kalender’in nerede olduğunu bulmalısın!” Ayağa kalkıp gardıroba doğru yürürken korkudan elim ayağım titriyordu. O adamın Gurur’a bir şey yapma ihtimali bile aklımı başımdan alacaktı. “Şeref neredeyse Gurur da orada olmalı!”

“Bu benim de aklıma geldi ancak Şeref otoparka hiç gitmediği için hangi güzergâhları izleyeceğimi bilmiyorum. Otoparktan çıkan araçların izini bir süre sonra kaybettim.”

“Aksa bana elle tutulur bir şeyler vermelisin.”

“Tüm mobese kayıtlarına girmek kolay değil. Yakalanırsam başım belaya girebilir.”

Aklıma gelenlerle, “Bige cephesinde bir gelişme var mı?” diye sordum.

Aksa onaylayan mırıltılar çıkardı. “Şeref eğer Karun’dan kurtulmak istiyorsa yapacağı ilk şey Bige tehdidini ortadan kaldırmak. Bige Saka’nın kötü şöhretini sen de duymuş olmalısın. O kadın düşmanlarını havaya uçuran bir psikopat. Eğer çocuğunun babası ölürse ilk işi Şeref’in peşine düşmek olur. Bence Şeref de bunu çok iyi bildiği için Saka’yı kurduğu tuzakın içine çekmiştir. Kalender malikânesinin civarındaki tüm kamera görüntülerine ulaştım.” Aksa’nın en çok bu yönünü seviyordum. Hızlı düşünüyor ve hemen gereken araştırmayı yapıyordu.

“Bir şeyler bulabildin mi?”

“Bige, Ali’nin kullandığı bir arabayla malikânedan ayrılmış,” dediğinde dolabın kapısıyla bakışıyordum. “Tüm bunlar sen beni aramadan önce olan şeyler, yani eski kayıtları izledim. Önce bir otele uğramışlar, daha sonra da farklı bir semte gitmişler. Artık Beşiktaş’ta değiller.”

“Neredeler peki?”

“Araçları en son Sultanbeyli’ye giriş yapmış. Görüntüler parça parça olduğu için onları bulmam çok zor oldu. Ali’nin kullandığı araba eski bir mahallenin çıkışında kayboldu. O civarda hiç kamera olmadığı için nereye gittiklerini bulamadım. O bölgenin haritasını incelediğimde kentsel dönüşümde olan bir yalı, birkaç eski çiftlik ve terk edilmiş bir balıkçı fabrikasına rastladım. Bölgedeki en belirgin noktalar bunlar ama nereye gittiklerini kestirmek kolay değil.”

Yalıyı doğrudan kafadan eleyip, “Çiftlik ve fabrikanın menzillerini takibe al lütfen,” dedim hızlıca. “Şeref büyük oynamaya kalktıysa olası bir çatışmayı düşünüp geniş arazili bir yer seçmiştir. Ben şimdi yola çıkıyorum, bir gelişme olursa hemen beni ara.” Telefonu kapatıp aceleyle dolaptan birkaç kıyafet çıkardım. Neyle karşılaşacağımı bilmediğim için hareketlerimi kısıtlamayacak bir şeyler giymeliydim.

Hızlıca soyunup siyah sporcu atlet ve siyah dar pantolon giydim. Saçlarımı sıkıca topladıktan sonra ayakkabılarımı değiştirip çantamı aldım. Giyinme odasının rafındaki kutuyu indirip içindeki silahı, yedek şarjörü ve kutudaki *bluetooth* kulaklıkları çantama koymuştum. Bu kulaklıklardan nefret ediyordum ama böyle anlarda işe yarıyordu.

Umarım Gurur ve Karun iyidir.

“Aksa, beni doğru yere yönlendirdiğine emin misin?” Saaderdir araba kullanıyordum ancak Aksa bir türlü bu arabadan inmeme izin vermiyordu.

Bana bahsettiği balıkçı fabrikası ve çiftliklere yetişmeme az kalmıştı ki Şeref Kalender'in arabasının trafiğe çıktığını söylemiş ve beni farklı noktalara yönlendirmeye başlamıştı. Arabanın plakasını takibe aldığı için ona çok yakın olduğumu söyleyince mecburen Aksa'nın dediklerini yapmaya başlamıştım.

Ne yazık ki yol boyunca hiç iyi haberler almamıştım. Annem yarım saat önce beni arayıp Çağıl Kalender'in hastanede çıkan bir çatışmada vurulduğunu söylemişti. Çağıl'ın nasıl olduğunu henüz annem de bilmiyordu. Daha bu haberi sindiremeden annem az önce beni ikinci kez arayıp hemen eve dönmemi istemişti. Ortada çok fena şeylerin döndüğünü, Karun'un ağır yaralı bir şekilde hastaneye kaldırıldığını söylemişti.

Medya Karun'a olanları çok hızlı duyduğu için annem de olanları televizyonda görmüştü. Şeref denen adam gerçekten büyük oynayıp ailedeki tüm erkekleri ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Annemin üçüncü kez beni arayıp bu sefer de Gurur hakkında kötü bir haber vermesinden ödüm kopuyordu. Umarım Karun'un ciddi bir şeyi yoktur ama annem hiç iyi şeyler söylememişti.

Buraya yalnız gelecek kadar aptal değildim. Kendi ekibimi toplayıp onlarla yola çıktığım için Kılıç ve diğerleri bu yakınlardaydı. Şeref'i kaçırmamız için Aksa her birimizi farklı menzillere yönlendiriyordu. Kocasının evindeki odasında bilgisayar başına geçmiş, saatlerdir bana yardım etmeye çalışıyordu. "Farah o herif trafikte zikzaklar çizerek ilerliyor. Zaza ile ikiniz ona çok yakınsınız ama sen bir tık daha yakınsın. Bekle, bu da ne?" diyen Aksa'yı can kulağıyla dinliyorduk. "Şeref'in girdiği yolu taratıyorum, bana otuz saniye verin."

"Orada bilgisayar başında konuşmak kolay tabii. Sol elle araba kullanmak ne kadar zor biliyor musun?" Bu sızlanan Esvet'ti. Telefonun hoparlörünü açtığım için hepsini duyabiliyordum. "Birileri koca cüssesiyle bileğimi kırmasaydı şimdi bu durumda olmayacaktım. Ayrıca biz niye Farah'ın sorunlu kocasını arıyoruz?"

"Farah soldaki yola sap." Aksa'nın sesini duyunca hemen dediğini yaptım. "Seni doğrudan Şeref'in karşısına çıkartacağım." Umarım öyledir. Şeref birinden kaçtığı için yollarda zikzak çizip trafiğin içinden geçiyordu ama henüz kimden kaçtığını bilmiyorduk. Anlaşılan Gurur ve Karun için kurduğu tuzakta istemediği bir şeyler yaşanmıştı.

Aksa'nın komutlarına uyarak arabayı kullanırken, "Sağa kır ve dur!" deyince direksiyonu çevirip frene bastım. Yukarıdan gelen bir arabanın yolunu kestiğimde o araba da durmak zorunda kalmıştı. Telefonu kapatıp arabadan

çıkıldığında diğer arabadan Şeref inmişti. Onun hemen arkasındaki arabadan Bige'nin indiğini görünce şaşırdım. Şeref başından beri Bige'den mi kaçıyordu?

Gelinleri ona geçiş vermiyordu çünkü önünde ben, arkasındaysa Bige vardı. İkisi de beni görmeyi beklemediği için yaşadıkları şaşkınlığı gizlemeye çalışıyorlardı. Elimdeki silahı sıkıca tutarken gözlerimi Şeref'ten ayırmıyordum. Şeref iki kadın arasında köşeye sıkıştığı için silahını sadece bir gelinine doğrultabilirdi. Bige'yle boy ölçüşemeyeceğini düşünmüş olmalı ki silahı bana doğrultmaya kalkıştı.

Ondan önce davranarak silahımı çektim. Bu onu durdurmak için yeterli olmuştu, tetiğe basmam an meselesiydi. Şeref'in karşısında duruyor ve buz gibi gözlerle ona bakıyordum. "Sana çok basit bir soru soracağım, yanlış cevap hayannın hatası olabilir." Bakışlarımı onun mavilerine kenetleyerek, "Gurur'a ne yaptın?" diye sordum. "Kocam nerede!"

İhtiyar yüzü çoktan kazandığını gösterircesine keyiflenirken gevşekçe güldü. "Öldü."

Parmağım tetiği buldu. "Ölürsün!" Söz konusu sevdiklerim olunca yaptıklarım beni bile şaşırtırdı.

Gurur'un abisi beni bir tehdit olarak görmediği için daha çok gülmeye başladı. "Sen mi beni öldüreceksin?" Beni küçümsemesini büyük bir sakinlikle izledim. "Kendi gölgesinden bile korkan bir zavallı mı bunu yapacak!"

"Ama ben yapabilirim!" Bige onun arkasında dururken kaşlarını çatarak silahını Şeref'in kafasının arkasına doğrulttu. "Benim yapabileceğimden de şüphelen var mı, piç kurusu!" Bige onun arkasında olduğu için Şeref'in değişen suratını görmemişti. Bige'nin devreye girmesiyle dudaklarındaki iğrenç gülüşü kaybolmuştu çünkü Saka her şeyi yapabilecek bir kadındı. Şeref ondan gerçekten korkuyordu.

"Aslında ben de yapabilirim." Silah tutan elimi indirmeden başımı omzuma eğdim ve alaycı gözlerle Gurur'un abisini süzdüm. "Neler yapabileceğim hakkında en küçük bir fikrin yok, değil mi?" Namluyu aşağıya eğip onu iki bacağının tam ortasından vurdum. Cinsel organına sıktığım bir kurşundu bu. Ben bile bu kadarını yapabileceğimi sanmıyordum ama konu Gurur olunca yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

"İlk kanı nasıl ve ne koşullarda dökeceğini çok merak ediyorum." Gurur'un sözleri aklıma gelince gözlerim yandı, burnumun direği sızladı. İlk kanı Aksa için dökmüştüm, ikincisini de bugün onun için.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Zayıflık göstereceğim bir yerde olmadığımı bildiğimden dudaklarım soğuk bir ifadeyle

kırıldı. “Bir delinin karısından korkmalısın, Şeref.” Bunları söylerken gözlerimi onun acı çeken mavilerinden ayırmıyordum. “İnsan kimin yanında durursa ya huyundan ya suyundan kapar bir şeyler.” Acıdan boğuk sesler çıkıp bağıran adama gülümseyip göz kırptım. “Benimle gerçek anlamda tanışmak üzeresin.”

Şeref dizlerinin üzerinde duruyor, ellerini bacaklarının arasına bastırıp yoğun acıdan anlaşılmas sesler çıkarıyordu. Kulak tırmalayan sesi boğuk ve öfkeliydi. Yüzündeki her kas seğirirken ağzından tükürükle karışık salyalar akıtarak bana küfrediyordu. Bana ettiği yüz kızartıcı küfürleri duymazdan gelmek gerçekten çok zordu. Bige ile aynı anda ona doğru yürümeye başladık. Bige onun arkasında dururken ben Şeref’in tam karşısında durdum. Gurur ve Karun’dan nefret ediyordu ama onların karısı da fenaydı.

Bige’nin adamları gelip arabalarından inmeye başlayınca gözlerimi yerdeki adama kenetledim. Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım daha attığımda Bige, “Yavaş,” diye beni uyardı. “Sakin ona bir şey yapayım deme, onun için farklı planlarım var.” İstedğim cevapları aldıktan sonra Şeref onun olabilirdi. Ben Bige gibi değildim, hak etseler bile birilerine işkence çekirtmekten hoşlanmazdım.

Bige’yi duymazdan gelerek cebimdeki bıçağı çıkarıp Şeref’e yaklaştım. Onun saçlarına sertçe asılarak kafasını kaldırıp bıçağı boğazına yasladım. İstesem tam şu anda boğazını kesebilirdim ama bunu yapmayı tercih etmiyordum. Yapamayacağımdan değil, sadece yapmak istemiyordum. “Seni zor yollarla da konuşturmasını bilirim ama bunun için vaktim yok.” Şeref’in ağızdan seğiren gözlerine soğukça baktım. “Konu Gurur olunca nasıl bir kadına dönüştüğümü görmek ister misin?”

Kendi iyiliği için beni zorlamasa iyi ederdi yoksa işler onun için çirkinleşebilirdi.

Mavi gözlerindeki kin dolu ifadeyi görünce burada onu delik deşik etsem bile konuşmayacağını anladım. Bana Gurur’un yerini söylemektense ölmeyi tercih edeceğini görebiliyordum. Onu canıyla konuşturamayacağımı anlayınca Şeref’i bırakarak geriye çekildim. Telefonumu çıkarıp Aksa’yı aradığımda sesi özellikle dışarıya vermiştim. Aksa, “Seni dinliyorum kuzen?” diyerek telefonu açmıştı.

Bakışlarımı Şeref’ten ayırmadan başımı yana yatırdım. “Levent’i buldun mu, Aksa?” Blöf yapıyordum ve umarım Aksa beni bozacak bir şeyler söylemezdi.

“Benden istediğin gibi küçük Kalender’e kısa bir ziyarette bulundum.” Aksa’nın söylediklerine kahkaha atabilirdim. Hiç bozuntuya vermeden çok

hızlı uyum sağlamıştı. “Öldür dersen bu gözlüklü veledi zevkle öldürerim.” Bige ve adamları göz göze geldi. Levent’in peşine düşeceğimi bekleyen medikleri çok açıktı. Oysaki Levent’in nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Aksa’nın Levent hakkında söyledikleriyle Şeref’in beti benzi attı. *Görülür* bir şekilde tedirgin olunca güldüm. Telefonu dudaklarıma yaklaştırıp, “Kurtul ondan kuzen,” dedim ve dizlerimi bükerek Şeref’in üzerine eğildim. Bakışlarımı onun öfkeden koyulaşan mavilerine dikerek blöfümü sürdürdüm. “Levent’ten kurtulup cesedini annesine gönderin.”

Küçük oğlunu benden korumak isteyen Şeref hiddetlenerek yerden kalkmaya çalıştı. “Onu gömdüm!” Bana nefretle bakarken çatık kaşlarının arasında derin çizgiler oluşmuştu. “Gurur’u canlı canlı gömdüm!”

Soluğum kesildi.

Gurur’u mezara mı gömmüştü?

Kaybetme korkusu dört bir yanıma sararken beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Kontrolsüz bir öfkeyle sıkıttığım elimi onun suratına geçirdiğimde bile sakinleşemiyordum. Kocamı toprağın altına gömdüğünü düşündükçe deliye dönüyordum. Attığım yumrukla Şeref’i boylu boyunca yere düşürdükten sonra ayağımı bacaklarının arasına bastırdım. Kurşunun parçaladığı uzvuna sertçe basınca Şeref böğürerek iğrenç sesiyle kulaklarımı tırmaladı. Belki de ilk kez birine en ağır şekilde işkence yapmak istiyordum!

Şarjördeki tüm kurşunu beynine boşaltmamak için kendimi zor tutarken bacak arasına biraz daha baskı uyguladım. “Sana oğlunun ölümünü izletmemi istemiyorsan onu nereye gömdüğünü söyle!” Sinirden bağırarak telefonu dudaklarıma yaklaştırdım. “Levent Kalender’i canlı canlı gömün, Aksa! Kısasa kısas!”

“Dur!” Şeref ayağımın altında çırpınırken acı çeken suratı balon gibi şişip kızarmaya başlamıştı. “Dur!” diye bağırdı ikinci kez. “Gurur’u Selimiye Mezarlığı’na gömdüm! Levent’e dokunursan senin...” Devam etmesine izin vermeden suratına attığım tekmeyle onu bayılttım. Umarım Bige bu insan müsveddesinin işini bitirirdi yoksa bunu ben yapmak zorunda kalacaktım!

Ayağımı onun bacak arasından çektiğimde ayakkabıma bulaşan kanı onun üzerine silerek temizledim. Bu herifin tek bir damla kanının üzerimde olmasını istemiyordum. Yönümü arabama çevirip Bige’ye arkamda bıraktığım adamı gösterdim. “Artık senindir.” Şimdilik onunla işim bitmişti.

“Bekle!” Bige hızlı adımlarla yanıma gelip karşımda durduğunda kaşları çatıktı. “Levent hakkında söylediklerin de neydi?” Bana kıyasla Levent ile daha çok vakit geçirmişti, ne de olsa hepsi aynı evde yaşıyordu. Bige’ye bakınca bile Levent için endişelendiğini görebiliyordum. Nasıl

endişelenmesindi ki Bige onun yengesiydi. Aslında ben de öyleydim ama Gurur'un ailesiyle samimiyetim yoktu.

"Kuzenimle blöf yapıyorduk, Levent'in nerede olduğunu bilmiyoruz." Bige hamileydi ve bugün yaşamaması gereken şeyler yaşamıştı. Kocasını hastanede canıyla uğraşırken bir de Levent için endişelenmesini istemiyordum. "Şeref konuşmasaydı bile kocamın ailesinden birine zarar vermezdim," derken tek istediğim bir an önce Gurur'u bulmaktı. "Bunu yapmak bana düşmez."

Aklıma gelenlerle omuzlarım düştü, bir konuda anlayış göstermesini isteyerek çekingen gözlerle ona baktım. "Bugün burada olanları..."

"Bilmeyecek." Lafı ağzımdan alarak başını salladı. "Gurur veya bir başkası bilmeyecek." Bige'nin hiç soru sormadan bana destek olması beni çok etkilemişti. Bu durumu merak ettiğini kahve gözlerinde görüyordum ama bunun dışında kalmayı seçmişti.

Kendi hemcinsimden gördüğüm anlayış ve dayanışma karşısında duygulanarak ona tebessüm ettim. "Teşekkür ederim, Bige. Bu yaptığını unutmayacağım." Onu bırakıp arabaya yürürken durup omzumun üzerinden kısa bir an ona baktım. "Gurur'u ben bulurum, sen Karun abinin yanına git. Öğrendiğime göre durumu iyi değilmiş. Gurur'la ilgili gelişmeleri arayıp sana haber ederim," dedikten sonra arabaya binip buradan uzaklaştım.

Aksa'yı arayıp gazı köklediğimde daha ben sormadan, "Bizim çocukları mezarlığa yönlendirdim bile," dedi. Şeref'i konuştururken Aksa telefonda olduğu için onun söylediklerini duyup gerekeni yapmıştı. "Şanslıyız ki o piçin bahsettiği mezarlık size çok yakın bir yerde. Kılıç ve İskender çoktan oraya varmış olmalı."

"Aksa." Sesim boğuk çıkarken ağlamaklı bir sesle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Onun yardımı olmadan ne Şeref'i bulabilirdik ne de Gurur'un yerini öğrenebilirdik.

Kuzenimin iç ısıtan gülüşünü duydum. "Lafı olmaz, kardeşim. Gurur'u bulunca nasıl olduğunu bana söylersin. Şimdi kapatmalıyım, saatlerdir bu koltukta kıçım uyustu."

"Seni seviyorum," dediğimde o tatlı kıkırtısını duydum.

"Senden başka kimseyi sevemiyorum."

Aksa telefonu kapattıktan sonra mezarlığın konumunu gönderdi. Bir kez daha onun varlığına şükrederek hemen konuma girdim. Mezarlıktan sadece üç dakika uzaklıktaydım. Gaza yüklenerek bu mesafeyi en aza düşürmeye çalışırken Gurur'u nasıl ve ne hâlde bulacağımı bilmiyordum. Şeref'in

Karun'la uğraşmaktan Gurur ile uğraşacak zamanı olmamıştır diye düşünüyorum.

Gurur'un ölüm emrini verip onun kaderini adamlarının ellerine bırakmış olmalıydı. Tek duam Gurur'u gömmeleri için adamlarına o emni yeni vermesi yönündeydi. Eğer bunu saatler önce yaptıysa o mezardan kocamın ölüsünü çıkarma ihtimalim vardı. Gözlerimden süzülen yaşı hızlıca silerken bunun olmaması için dua ediyordum.

Esvet ve Zaza ile aynı aralıklarla mezarlığa gelmiştik. Arabaları durdurup mezarlığa koştuğumuzda ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Burada çok fazla mezar olduğu için deliye dönmüş bir hâlde etrafıma baktığımda Zaza kolumu tutup, "Oradalar!" diye bana bir yönü gösterdi. Hemen başımı çevirdiğimde Kılıç, İskender ve Nihat'ın kazma kürekle bir mezarı kazdıklarını gördüm. Yüreğim ağzıma gelmişti. Gurur'un mezarıydı o.

Koşarak yanlarına gittiğimde İskender yanıma gelip beni tuttu. Geçmeme izin vermeden kollarımı tutup, "Sakin ol, amcam kızı," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. "Henüz toprağı bile oturmamış, onu yeni gömmüş olmalılar."

"Gurur'un yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum!" Onu iterek yanından geçerken ağladığımın farkında değildim. Kazma ve kürek Kılıç ile Nihat'ta olduğu için diz çöküp ellerimle mezarı kazmaya başladım. Onu ne kadar erken orada çıkarırsak yaşama ihtimali de artardı.

Kimse beni durdurmaya kalkışmadı, bana engel olamayacaklarını biliyorlardı. Tırnaklarımla toprağı kazarken hıçkırıklarla ağlayıp, "Kılıç daha hızlı!" diye ona yalvarıyordum. "Kocama bir şey olmadan çıkaralım onu." Evden çıkmasına hiç izin vermemeliydim.

Nihat ve Kılıç hiç soluklanmadan bana yardım edip mezarı kazdı. Küreğin ucu tabuta çarpınca ikisi hemen çukura atladı ve tabutun kapağını açınca gördüklerimle soluğum kesildi. Gurur tabutun içindeydi. Abisi gerçekten onu canlı canlı bir tabuta koydurup gömmüştü. Bir abinin kardeşine yapmayacağı ne varsa Gurur'a reva görüyordu. Gurur üstü başı toz toprak içinde hiç kıpırdamadan tabutun içinde yatıyordu. Kimsenin bana unutturamayacağı kahredici bir görüntüydü bu.

Hemen mezarın içine atlayıp tabutun üzerine eğildim. "G-Gurur?" diyen sesim titrerken onu uyandırmaya çalıştım ama sesime hiç tepki vermiyordu. Tabuttan sızan topraklar yüzünden kirpiklerine kadar toprağı bulanmıştı. Toz zerrecikleri teninde ince bir katman oluşturunuyordu. Yüzündeki toprakları silmeye çalıştığımda yüzünün fazla soğuk olmasıyla yüreğim sızladı. Ölmüş olamazdı, değil mi?

Nabzını kontrol etmeye bile korkarken tek yapabildiğim adını sayıklarak ağlamaktı. Sanki artık bu dünyada değilmiş gibi hiç kıpırdamadan öyle yatıyordu. Telefonu tutan eli sol göğsünün üzerinde dururken Kılıç ve Nihat vakit kaybetmeden onu tabutun içinden çıkardı. Gurur'un elindeki telefon tabutun içine düştüğünde çocuklar onu mezarın içinden çıkarmıştı. Uzanıp telefonu titreyen parmaklarla alıp İskender'in yardımıyla mezardan çıkardım.

Gurur'u mezarın kenarına koyup sırtüstü yatırdıklarında aceleyle onun yanına diz çökmüştüm. Cesaretimi toplayıp parmaklarımı onun boynuna uzatışımda nabzını alamayınca kaybım yüzüme tokat gibi çarptı. Acı beni parçalarım ayırırken gözyaşlarım birbiri ardına akıyordu. "Nefes almıyor, nabızı yok!" diye bağırırken ne yaptığımı bilmez bir hâlde ellerimi onun göğsüne bastırdım. Gurur'un kalbi durmuştu. Hayır, bu olmaması gereken tek şeydi.

Bir elimi diğerinin üstüne koyup kısık sesle adını sayıklarken ağlayarak ona kalp masajı yapmaya başladım. "Beni bırakamazsın." İçimden sayarak göğsüne baskı uygularken, "Sana ihtiyacım var," diye fısıldayıp üzerine eğildim. Dudaklarını aralayıp dudaklarımla örttüm ve ciğerlerine kendi nefesimi üfledim. Gurur'un dudakları bile soğuktu, oysaki o hep fazla sıcaktı.

Kalp masajını ve suni teneffüsü durmaksızın yaparken gözlerim ağlamaktan onu puslu görüyordu. Çoğu zaman onu kaybettiğimde nasıl hissedeceğimi düşündüğüm anlar oluyordu ama bu ayrılığın ölümle gelmesini hiç beklemiyordum. Gurur benim eksik yarım, bir yapbozun kaybolmuş parçası gibiydi. Onunla kendimi tamamlanmış ve bütün görmeye başlamıştım. Onun duran kalbi bana kendimi dağılmış hissettiriyordu ve etrafa saçılan parçalarımı nereye yerleştireceğimi bilmiyordum.

Göğüs kafesine daha sert baskı uyguluyordum ama Gurur'un kalbi atmadıkça benimkisi duruyordu. Gergin kaslarım bir tek ona kalp masajı yapmak için hareket ediyor, sıklaşan nefesim bana soluk aldırmiyordu. Her geçen saniyeyle onu biraz daha kaybettiğimi bildiğim için kesik kesik hıçkırırken, "Lütfen..." diye fısıldayıp kaburgalarını kırmak istercesine göğsüne daha sert baskı uyguladım. "Beni bırakamazsın, n'olur uyan!"

Birleşen dudaklarımızla tüm nefesimi ona vermek istercesine ciğerlerine hava üfledim. Gözlerimden süzülen bir damla yaş onun yüzüne düşerken hemen geriye çekilip tekrar kalp masajı yaptım. "Farah." Esvet ağlamaklı bir sesle, "Olmuyorsa bırak," deyince hıçkırarak başımı iki yana salladım.

"Onu bırakamam." Onu bırakmak kendimi bırakmaktı ve ben bizden vazgeçmek istemiyordum.

Ona geç kalmış olamazdım. Gurur'un ölümüne tanıklık ettiğimi düşündükçe aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Bazen nefesimi tutuyordum bazense nefes almak için dudaklarım aralanıyordu ancak yaşadığımı hissetmiyordum. Kocamın kalp atışlarını duymayı, âşık olduğum yeşillerini görmeyi her şeyden çok isterken yaşamıyordum.

"Beni bırakamazsın!" Acının yarattığı çaresizlik bana öfke olarak dönünce, "Bana bunu yapamazsın!" diye haykırıp omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Her neredeyse bana dön, Gurur sana ihtiyacım var."

Göğsüne sert baskılar uyguladıktan sonra dudaklarını tekrar aralayıp üzerine eğildim. Tenindeki soğukluğu hissettikçe vücudumdaki tüm ısı düşüyordu. Islak gözlerle onun yüzüne kısa bir an bakıp, "Gurur'um uyan," diye hıçkırıp tekrar dudaklarımızı birleştirdim. Her saniye onu kaybetmeye biraz daha yaklaşıyordum. Belki de çoktan kaybetmiştim.

Dudaklarımızın temasını koparıp tekrar göğsüne baskı uygularken kan ter içinde kalmıştım. Hızlı hızlı nefesler alırken alnımda pul pul ter damlacıkları oluşmuştu. Küçük bir kalp çarpıntısını duymak için deliriyordum ama ne kadar denersem deneyeyim istediğim sonucu alamıyordum. Bir kez daha Gurur'un dudaklarına eğilip nefesimi onun ciğerlerine üflediğimde göğüs kafesi balon gibi şişti ve öksürmeye başladı.

Nabzım boğazımda attı.

Kalbim hızlandı.

Ve ben Gurur ile hayata döndüm.

"Acele edin!" Bağırırken Gurur'un tekrar kalbi duracak diye ödüm kopuyordu. "Onu hastaneye yetiştirmeliyiz!" Şükürler olsun ki hayata geri dönmüştü ama tehlikeyi atlattım değil.

Kılıç, İskender ve Nihat hemen Gurur'u aralarına alıp hiç vakit kaybetmeden mezarlıktan çıkarırken ben yerden kalkamıyordum. Az önce yaşadıklarım hiç kolay değildi, öyle bir dağılmıştım ki kendimi toparlayamıyordum. Esvet ve Zaza kollarıma girerek beni mezarlıktan çıkarmıştı. Arka koltukta Gurur'un yanında oturuyordum, Kılıç arabayı sürüyordu.

Gurur'un başını dizlerimin üstüne koyup tekrar nabzını kontrol ettim. Parmaklarımın altında atan nabzı bana nefes aldırıyordu. Parmaklarımı sarı saçlarının arasına daldırıp onları okşarken korkmadan edemiyordum. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Birkaç dakika geç kalsak belki de Gurur artık yaşamıyor olacaktı. Düşüncesi bile karnıma kramp girmesine neden oluyordu.

Başı dizlerime yaslıyken uykusunda kötü bir kâbus görüyormuş gibi kaşlarının kavisi çatıktı. Gurur öyle gözlerini kapatınca huzurla uyuyan biri

İçti. Kim bilir rüyalarında canını yakan neler görüyordu. Belki onu ya-
 mordular belki de ölmeden mezara gömüyorlardı. Göz pınarlarımdan taşan
 yaşlarla dudaklarımı birbirine bastırdım. Levent yüzünden az kalsın ölü-
 yordu, oysaki Gurur sadece yeğenleri için yaşıyordu.

Levent bunu ona nasıl yapabildi?

Onu izlerken kirpiklerini aralamasını ne çok istedim. Zümrüt yeşili göz-
 lerini görmek benim için artık ihtiyaçtı. Parmaklarım saçlarına ve yüzüne
 değdikçe ifadesi gevşiyordu. Dokunuşumla sert yüz hatları gevşerken başımı
 eğdim ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Dudaklarına fısıl-
 layarak, “Seni çok seviyorum,” dedim. “Her şeyden daha çok.” Bunları o
 uzakken söylemeye cesaretim yoktu.

Başımı yavaşça geriye çektim, onu izlemek bile sinirlerimi yatıştırıyordu.
 Parmak uçlarımla âşık olduğum yüzüne dokunurken iç çektim. Farkında
 mıydı, bilmiyordum ama her gün biraz daha ona veda ediyordum. Yakında
 onunla yollarımız ayrılacaktı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Birbirimizi ardı-
 mızda bırakmak için sevgiyat gününü bekliyorduk.

Her geçen günle kendimi bu ayrılığa biraz daha hazırlıyordum. Yapa-
 bilirim sanıyordum ama daha fazla bunu yapamazdım. Gurur amacına
 bu kadar yaklaşmışken daha fazla ailemi bitirmeye yemin etmiş biriyle
 olamazdım. En önemlisi Leyla için beni gözden çıkaran bir adamın karısı
 olamazdım. Artık istesem de bunu yapamıyordum. Ayrı bile olsak benden
 uzakta yaşamaya devam etmeliydi. Ona bir şey olursa yaşayamazdım.

Keşke bizim için daha iyi bir son olsaydı ama yoktu. Leyla’nın hayaleti
 üç yıldır hep aramızdaydı ve biz başından beri üç kişilik bir ilişkinin için-
 deydik. Gurur sadece ikimizin olmasına hiç izin vermeyerek bizi üç kişilik
 bir ilişkiye sürüklemişti. Sabırla bir gün Leyla’dan vazgeçmesini, artık onun
 olmadığını kabullenmesini ve benimle bir hayat kurmasını beklemiştim.

Ancak Gurur bu bekleyişimi boşa çıkarıp Leyla’yı seçmiş ve benden vaz-
 geçmişti. Bu noktada gururum bana *dur* diyordu. *O seçimini yaptı, dur ve*
son yaptıği gibi sen de ondan vazgeç.

Oysaki ben bu ilişkide defalarca gururumu ayaklar altına almıştım. En
 basitinden onu Leyla’nın fotoğrafına bakarken yakaladığımda bile kırılmış
 ama gururumu yok sayarak onun yanında kalmaya devam etmişim. İn-
 cindigimi bile anlamamıştı, belki de ben çok iyi rol yapmıştım ya da o bu
 konunun üzerinde fazla durmamıştı. İçimizden birinin artık bu evliliği bi-
 tirmesi gerekiyordu.

Aralarından çekilecek ve onu Leyla’sıyla baş başa bırakacaktım.

Aruk yanındaki olmayacak ve ona sadece aklındaki kalacaktı çünkü ya-
 nındakiyle yetinmeyi bilmemişti.

BÖLÜM9

SEVKİYAT GECESİ

“S enden cevap bile beklemeden
suskunluğunla ve yokluğunla konuştum yıllarca.
Sence seni kaybetmek çok dokunur mu bana?”

Gurur'u en yakın hastaneye götürmüş, doktorlardan iyi bir haber alana kadar oradan ayrılmamıştım. Hastanedeki kimseye kendimizle ilgili en küçük bir bilgi vermemiştik, bunu istememiştik. Bunu yapmamın en büyük nedeni Gurur'un kendini bana borçlu hissetmesini istemememdi. Sevkiyattan sonra benden ayrılmayı düşünüyordu. Sırf hayatını kurtardım diye yanımda kalmasını istemiyordum. Bu yüzden doktorlar onun iyi olduğunu söyleyince hastaneden ayrılmıştım.

Onu o mezardan çıkardığımı bilmese de olurdu ya da onun için abisini vurduğumu. Bir erkeği kendine borçlandırarak yanında tutan kadınlardan değildim. Ben sadece sevdiğim adamı kurtarmıştım, hepsi buydu. Bunu herhangi bir karşılık bekleyerek yapmamıştım, aynı durumda olsaydım o da bana yardım ederdi.

Eve geldiğimde üzerimi değiştirip bugün hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmışım ancak öğrendiklerim herkes için çok fazlaydı. En doğru

dedikoduları annemden aldığım için bana Şeref'in Karun'u gerçekten öldürmeye çalıştığını, Bige ve Duha Tunus'un onu kurtardığını söylemişti. Annem bunları bana telefonda da söylediği için bu kadarını zaten biliyordum ama Karun'un hayati tehlikesi olduğunu bilmiyordum.

Bir adamın, oğlu ve kardeşinin canına nasıl kastettiğini şaşkınlıkla öğrenmiştim. Annem olanların dedikodusunu Nesibe yengeyle yaparken yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Çağıl'ı bile öldürmeye kalkıştığına inanmıyorum," dediğinde iç çekerek koltuğa yaslandım. Ne yazık ki Şeref'in saldırısında Çağıl da payına düşeni almıştı. Abi kardeş aynı hastanede kalıyordu, Gurur ise başka bir hastanedeydi. Şeref denen insan müsveddesi kendi ailesinin içinden geçmişti.

Babam, Kerim amca ve Caner abim içeri girdiğinde babamın gözleri biz kadınları buldu. "Onları hastanede ziyaret etmeliyiz." Bunları söylerken annemle ikimize bakıyordu.

Kalenderler bizim dünürlerimizdi, bizim de orada olmamız gerekiyordu. Karun'un durumu belirsizliğini koruyordu. Çağıl'ın ameliyattan çıktığını fakat bir süre uyutulacağını öğrenmiştik. Onlar uyanmasa da Bige ve Melek'e geçmiş olsun demek için bile orada olmalıydık.

Caner abimin karısı Yonca yenge ve Seçil hazırlanmış bir şekilde içeri girdi. Annem ve Nesibe yengeyse zaten hazırды. İkisi gitmek için ayağa kalktı ancak ben yerimden hiç kıpırdamadım. Tüm gözler beni bulunca derin bir nefes alıp, "Ben gelmeyeceğim," dedim. "Kendimi iyi hissetmiyorum, akşam giderim." Bugün mezarlıkta yaşadıklarımı henüz atlatmış değildim. Gözlerimi ne zaman kapatsam Gurur'u bir tabutun içinde görüyordum. Hastaneye gitmeden önce biraz kendime gelmeliydim.

Bana ilk karşı çıkan annem oldu. Tepemde dikilirken her zamanki gibi bakışları yargılayıcıydı. "Farah, sen o ailenin gelinisin. Oraya sensiz gide-meyiz, tüm gözler seni arayacaktır."

"Anne, soran olursa hasta olduğumu söylersin." Annem tam ısrarını sürdürecekti ki babam üzerime gelmesine izin vermedi.

"Biz gidelim hanım, Farah daha sonra gelir." Babam benim kurtarıcımdı. "Kızı zorlama, insan içine çıkmadığını sen de biliyorsun."

Annem nefesini sertçe verdi, böyle olmam babamın suçuymuş gibi sitem eden gözlerle ona bakıyordu. "Onu hep sen şımarttığın için böyle yabani oldu." Çantasını alıp gitmek için kapıya doğru yürüdü. "Artık insan içine çıkmaya alışmalı." Son zamanlarda insanların arasına karışmaktan daha fazlasını yaptığımı bilmiyordu.

Bizimkiler gidince ben de odama çıktım. Telefonu alıp Gurur'u aradım çünkü uyandı mı, merak ediyordum. Onu hastane odasında bırakmıştım. Uyuyordu. Odasından çıkmadan önce telefonunu yanına bırakmıştım. Telefonu açmasını beklemiyordum ama kendine gelmiş olmalı ki, "Dinliyorum Farah?" diyen pütürlü sesini duymuştum.

Sadece sesini duymak bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Şükret, olsun ki uyanmıştı ve konuşacak durumdaydı. Toprağın altında havasız kaldığı için sesi boğuk ve pürüzlü geliyordu ama en kötüsünü atlattığımız bu hâline duacıydım. "Nasıl olduğunu merak ettiğim için aradım," derken stresten yine tırnaklarımı kemiriyordum. "Evden çıkarken çok telaşlıydı. Levent iyi mi?" Levent yüzünden tuzığa düştüğünü ve canlı canlı gömüldüğünü bilmiyormuş gibi davranıyordum.

Sıkıntılı bir nefesten sonra Gurur'un, "Bana o piçten bahsetme!" diye kızgın sesini duydum. "Onun yüzünden Karun ölebilirdi. Karun ve Çağır olanları duymuş olmalısın." Bu hâldeyken bile tek düşündüğü yeğenleriydi. Levent yüzünden o da ölebilirdi ama bundan bahsetme gereği bile duymuyordu.

"Evet, olanları duydum." Karun'un akıbeti beni çok üzüyordu. Umanım o hastane odasından sağ salım çıkabilirdi. "Üzgünüm." Tek diyebildiğim bu olmuştu. "Karun ve Çağır'ın toparlayacağına eminim. Bizimkiler hastaneye geliyor, az önce evden çıktılar." Sonlara doğru sesim kısılırken bakışlarımı kaçırıp, "Şey... Ben onlarla hastaneye gitmedim ama eğer istersen gelebilirim," dedim.

Orada olmadığım için bana kızmasını veya gücenmesini bekledim ama Gurur, "Gelmemekle iyi yaptın," dedi. "Hastaneye giren çıkan belli değil. Basın her yerde, tüm bu şeyler seni rahatsız ederdi."

"Sen nasılsın?"

"Nasıl olmam gerekiyorsa öyleyim." Kötüydü, bunu sesinden anlayabiliyordum.

"Yanına gelmek istiyorum, neredesin?"

"Hastanede değilim ama nerede olduğumu da bilmiyorum." Bir süre sessizleşip acı verici bir nefesten sonra, "Kaybolmuş gibiyim," deyince gözlerimden sızan bir damla yaş yanağıma süzüldü. Bugün yaşadıkları hiç kolay değildi.

"Etrafına bak," diye fısıldadım. "Bana ne gördüğünü söyle." Yerini bana tarif ederse yanına gidebilirdim. Onu görmek istiyordum.

"Son birkaç saattir zaten etrafıma bakıyorum." Soğukça gülümsediğinde sahte gülüşündeki derin kederi soludum. "Tek gördüğüm hiçlik."

Yalnız kalmamalıydı ve ben onu bir hastane odasında tek başına bırakarak oradan çıkmıştım. Kim bilir şu anda ne hâldeydi. “Bana yerini söylemedisin.” diye fısıldarken sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

Derin bir nefes alıp, “Biraz yalnız kalmalıyım,” diyerek beni geçiştirdi. “Sonra konuşuruz.” Bunları söyledikten sonra telefonu kapatmıştı.

Umarım Bige, Şeref denen o haysiyetsiz adama kolay bir ölüm yaşatmazdı. İşkenceye karşıydım ama o adam en kötüsünü hak ediyordu.

Akşama kadar evde kendimi oyalayacak bir şeyler aramıştım ama Gurur’un evde olmayışı bana nefes aldırmamıştı. Aklım ondayken duvarlar üzerime üzerime geldiği için daha fazla evde duramamıştım. Gurur’un sevdiği yemeklerden bir sepet hazırlayarak evden çıktım. Kalenderlerin başına gelenlerden sonra babam yalnız evden çıkmama izin vermediği için korumalarla birlikteydim.

Hastaneye gelince Karun’u görmek istemiştım ama yoğun bakımda olduğunu ve kimseyi içeri almadıklarını söylemişlerdi. Tehlikeyi henüz atlatamadığı için ziyaretçi yasaktı. Melek’in söylediğine göre Şeref, Karun’u zincire vurmuş ve saatlerce işkence yapmıştı. Dinlerken bile ağlamamak için kendimi zor tutmuştım. Çağıl ise hâlâ uyuduğu için yarın sabahdan önce odasına kimseyi almıyorlardı.

Şeref sadece Gurur ve Karun’dan kurtulmaya çalışmıyordu, aynı zamanda yıllardır yana döne Melek’i de ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Şu zamana kadar Gurur bir şekilde Defne’nin kızını hep abisinden korumuştı. Eğer Gurur olmasaydı Şeref çoktan Melek’in işini bitirmişti. Kendi torunundan bile kurtulmak isteyen bir caniydi. O adam ailenin üzerine çöken bir karabasandan daha azı değildi.

Melek bana Gurur’un hastanenin çatı katında olduğunu ve yalnız kalmak istediğini söylemişti. Hava çoktan kararmıştı, çatı katına çıktığımda Gurur ve Bige’yi gördüm. İkisi de yerde oturmuş, sırtını terasın korkuluklarına dayamıştı. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama beni görünce ikisi de susup gözlerini bana dikti. Bakışları fazla tuhaftı, özellikle Gurur anlam veremediğim gözlerle bakıyordu.

Emin değildim ama Gurur’un bana olan bakışları fazla derin ve duygu yüklüydü. Onun yeşil gözlerinden geçen parıltılar varlığıma şükreder gibiydi. Gözlerindeki bir şeyler bana kendimi özel hissettiriyordu. Kanımı kaynatan, vücut ısıyı artıran ve sebepsiz yere kalbimi hızlandıran gözlerle beni izliyordu. Neydi bu bakışının sebebi? Ansızın içimde bir korku peydah

oldu. Bige bugün onun için yaptıklarını Gurur'a söylemiş olamazdı, değil mi?

Bilmiyormuş gibi bakıyordu ama emin olamıyordum. Umarım Bige bu konuda ağzını sıkı tutmuştu. Gurur'a yaklaştıkça darmadağın hâlini daha net görüyordum. Karanlık geceyi aydınlatan tek şey terasın ışıklarıydı. Üstündeki kıyafetler kirliydi ve henüz banyo yapmadığı için onu mezarda çıkardığımız hâliyle duruyordu. Sarı saçlarının arasındaki topraklar bile duruyordu. Yeğenleri bu hâldeyken banyo yapacak durumda değildi.

Tam karşısında durup tepesinde dikildiğimde beni görmek için başını kaldırdı. Karanlık olduğu için hava serindi ve zeminde soğuk olmalıydı. Gözlerim onun yeşilleriyle buluştuğunda yerde oturmasını istemediğim için ona elimi uzattım. "Hava soğuk, hasta olacaksın." Kalkması için ona elimi uzattığımda âdemelmasının hareketini göreceğim bir şiddette yutkunmuştu.

Gurur ona uzattığım elimi tutmadı ama uzun süre gözlerime dalıp gitti. Tuhaf davranıyordu, üstelik gözleri sık sık kalkması için uzattığım elime kayıyordu ve bakışlarındaki derin manayla beni izliyordu. Sanki kendi içinde benimle ilgili bir şeyleri daha iyi anlıyordu. Bilemiyordum, bakışları fazla garipti. O bana böyle baktıkça ne kaçırdığımı daha çok merak ediyordum.

Gurur güçlkle bakışlarını benden çektiğinde gözlerine spor ayakkabılarımın bağcıkları ilişti. Parmaklarının arasındaki sigarayı yere bastırarak söndürdükten sonra öne doğru hafifçe kıpırdandı. Uzanıp ayakkabımın bağcıklarını benim için bağlayana kadar yine açıldıklarını fark etmemiştim. Hiçbir zaman bağcıklarımı yeterince sıkı bağlayamazdım.

Bige'nin yanında ayakkabılarımın bağcıklarını bağlaması yutkunmama neden olmuştu. Yanımızda birileri varken Gurur genelde bana karşı ilgisiz olurdu ancak bu sefer kimseyi umursamadan benimle ilgileniyordu. Kalbim rotasından şaşarken Gurur bana çıkışarak ayakkabılarımın bağcıklarını bağlıyordu. "Şu şeyleri ya giyme ya da doğru düzgün bağlamayı öğren," diye homurdandı. "Her defasında senin için ayakkabını bağlayacak değilim." Bunu yapmaktan rahatsızmış gibi görünmüyordu.

Ayakkabılarımla işi bitince tekrar sırtını duvara yasladı. Bana yerden kalkmayacağını fazlasıyla gösteriyordu ama inat ederek ikinci kez ona elimi uzattım. "Artık oradan kalkmalısın." Onu yerde dağınık bir hâlde görmekten hoşlanmıyordum.

Gurur ısrarımı hoş karşılamayıp nefesini sertçe vererek ona uzattığım elime baktı. Gözlerinin ardından alaycı bir ifade geçerken elimi tuttu ve bir anda beni üzerine çekerek bacaklarının arasına düşürdü. Dizlerim yere

azırtan kendimi onun bacaklarının arasında bulunca utandım. Bunu vermesini beklemiyordum. Neyse ki yere düşen sepet devrilmediği için sandıklar dökülmemişti.

Gurur'un beklenmedik bu hareketi karşısında şaşkınca ona baktığımda bana olan bakışları sitemliydi. Bir konuda bana sinirlenmiş gibi kaşları hafifçe çatıktı. "Sen beni yerden kaldıracak güçte değilsin, el kızı."

Söylediklerini anlamaya çalışırken çok uygunsuz bir pozisyonda olduğumuz için aklımı toparlayamıyordum. Gurur'un bacaklarının arasında bedenimin üzerinde duruyordum ve yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Üstelik bir elim onun avucunun içindeyken diğer elim göğsüne yaslıydı. Yakınlığımızdan dolayı yanaklarımın çoktan ısınmaya başladığını biliyordum.

Gözlerimi onun yeşillerine kenetledim ve içli bir nefesle dudaklarım aralandı. "Belki seni yerden kaldıracak güçte değilim." Onunla olan göz temasını kesmeden son söylediklerine atıfta bulundum. "Ama seninle yerde kalırım, el oğlu." Soluğu kesilmişti.

Gurur'un göz bebekleri büyüdüğünde bana olan bakışları derinleşmişti. Gözlerindeki yoğunluk tüm yüzüne yayıldığında bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama tek kelime edemedi. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe titremişti ancak ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Sadece bakışlarıyla bana birçok şey anlatıyor ve bana değer verdiğini iliklerime kadar hissettiriyordu.

Onun yoğun bakışları beni utandırdığı için kendimi güçlkle Gurur'un yanına attım. Sepeti kendime doğru çekip onun için hazırladığım şeyleri çıkarmaya başladım. "Sana yemek yaptım, sen hastane yemeklerini yiye-mezsın." Hastane yemeklerinden nefret ederdi.

Saklama kaplarının içine koyduğum yemekleri ikimizin arasına dizmeye başladım. Gurur çayı çok sevdiği için sepetteki küçük termosu ve cam bardağı çıkardım. "Çayı karton bardaktan içmeyi sevmediğin için cam bardak getirdim. Ve son olarak..." Sepetin köşesinde duran kırmızı gülü alıp ona uzattım. "Bu senin için."

Gurur ona uzattığım güle tuhaf gözlerle bakıp daha sonra bakışlarını Bige'ye çevirdi. Bige'nin yanında ona gül vermem onu utandırmış olmalı ki yüzünde rahatsız olduğunu belli eden bir ifade vardı. Ağzının içinde küfreder gibi bir şeyler söyleyip ikaz eden sert bakışlarını bana çıkardı. "Yanlışın var, bunu bana değil, Bige'ye almış olmalısın." Tam tersi şeyler söylersem beni terastan atacakmış gibi kızgın bakıyordu.

Kafa karışıklığıyla Bige'ye baktıktan sonra tekrar Gurur'a döndüm. "Benim kocam Bige mi?"

Yanında duran elini sıkarak derin bir nefes aldı. “Hayır.”

“Kim benim kocam?”

“Bu ne sikik bir soru.” Kaşları kızgınlıkla çatılmıştı. “Kocan benim, ulan.”

Tebessüm ederek gülü ona uzattım. “O zaman bu gül senin çünkü bunu kocama aldım.”

“Bana hiç yardımcı olmayan illet bir kadınsın!”

Hayretler içinde kalarak gözlerimi belerttim. “Ben illet bir kadın mıyım?”

Gurur bir saniye bile düşünmeden küfreder gibi, “Evet!” dedi sertçe.

İşaret parmağımla kendimi gösterdim. “Ben illet bir kadın mıyım?”

“Ulan evet dedim ya!”

“Ben illet bir kadın mıyım?”

“Sikeyim, başladı yine!”

“Ben illet bir kadın mıyım?”

“Değilsin! Allah Kuran çarpsın değilsin!” dediğinde gülmeye başladım. Bunu görünce gözleri dudaklarımda oyalanırken yüzü gevşedi. “Bir de gülmesi yok mu...”

Big'e'ye yemekleri gösterip onun da yemesini istedim ama kabul etmeyip bizi yalnız bıraktı. Kocasının ölüm döşegindeyken bir şeyler yiyecek durumda olmadığını bildiğimden fazla ısrar etmedim. Gurur benimle zıtlaşmayı bırakıp aramıza koyduğum yemeklere baktı. “Karalahana sarması da yapar mı?” Tebessüm ederek başımı salladım.

“Yapmaz mıyım, sen çok seversin.” En sevdiği yemek karalahana sarmasıydı.

Gurur'un tüm gün hiçbir şey yemediğini bildiğim için onu ellerimle besleyerek tabaktan aldığım sarmayı uzattım. Benim için dudaklarını aralayıp lahana sarmasını yedi. Kolları iki yanında dururken o kadar yorgun ve bitkin görünüyordu ki karnını doyurmak için elini bile kaldıramıyordu. Yılların yorgunluğunu üzerinde taşırmış yıkılmış görünüyordu. Onu böyle sine yıkan şey yeğenlerinden birinin ihanetiydi.

Gurur'un onlara yaptığı babalığı öz babaları bile yapmamıştı.

Tabaktaki tüm sarmayı Gurur'a ellerimle yedirdim. İtirazlarının bende işe yaramayacağını bildiği için uzattığım her sarmayı yemek zorunda kalmıştı. Çantamda kâğıt mendil olmadığı için elimle onun dudaklarını silmeye başladım. Başparmağımla alt dudağına bulaşan zeytinyağını silerken kaşlarını eğmiş, kirpiklerinin arasından beni izliyordu.

Parmağım alt dudağına sürtününce vücudu gerildi ve gözlerinin ardında fırtınalar koptu. Utanarak parmağımı çekip çayını doldurarak iki kaşık şeker atım. “Dört kaşık,” deyince başımı kaldırıp anlamaz gözlerle ona baktım. Çay bardağını gösterdi. “Çayı dört kaşık şekerle içiyorum.” Şaka yapıyor olmalıydı.

“Hayır, çayına iki kaşık şeker atıyorsun.” Onu çay içerken ilk kez görmüyordum ve şu zamana kadar çayına hep iki kaşık şeker atmıştı.

“Aslında...” Bir konuda utanmış gibi bakışlarını benden kaçırıp ensesini ovuşturdu. “Normalde çaya dört kaşık şeker atarım ama birileri yanımda olunca daha az şeker kullanırım. Üstelik sen çayına sadece bir kaşık şeker atıyorsun.” Homurdanınca mahcubiyetini fazla sevimli bulduğum için onu göğsüme bastırasım vardı. Ben tek kaşık şeker atıyorum diye utandığı için o da en fazla iki kaşık şeker mi atıyordu?

Gülersem canıma okuyacağını bildiğim için boğazımı tırmalayan gülüşüme direndim. “Şey... Ben de aslında çayına üç kaşık şeker atıyorum.” Hızla bana döndüğünde kendimi tutamayıp güldüm. “Sen her defasında çayına iki kaşık şeker atıyordun. Ben de havalı görünmek için senin yanında çaya bir kaşık şeker atıyordum.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ama senin olmadığın zamanlarda hep üç kaşık şeker kullanıyordum.” Bunlar onun gerginliğini almak için şimdi uydurduğum bir şeydi, çayı az şekerli seviyordum.

Onu kandıracağımı düşünmek aptallıktı, Gurur yalan söylediğimi anladı. Bana olan bakışlarından yalanımı anladığını görebiliyordum. Ancak bana kızmak yerine dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu çünkü bu yalanı ona daha iyi hissettirmek için söylediğimi biliyordu. Elini uzatıp yüzüme dokunduğunda irkildim ama, “Şşş,” diye beni sakinleştirmeye çalıştı. Beni ürkütmekten kaçınıyordu.

Parmaklarının tersi yanağıma sürtünürken gözlerini yüzümden ayırmıyordu. “Farah,” diye mırıldanırken sahip olduğu en değerli şeye bakar gibi bakışları derindi. “O kadar farklısın ki gerçekliğini sorgulamadığım tek bir günüm yok.” Nabzım parmaklarının altında atarken içli nefesi ikimizin arasına karışmıştı. “Seni hak etmediğimi biliyorum ama hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim.”

Omurgamdan aşağıya buz gibi bir his yayıldığında kaskatı kesilmiştim. Gurur çeneme hafifçe baskı uygulayarak başımı kaldırdı ve gözlerime bakarak, “Söylesene el kızı,” diyerek sol göğsümü işaret etti. “Kalbinde bana da yer var mı?”

Dudaklarım *evet* demek için aralanmıştı ki aklıma onun kalbinde bana hiç yer olmadığı geldi. Benim kalbimin tamamı onunla doluyken onun kalbinin tek sahibi Leyla'ydı. Bana değer verdiğini biliyordum ama beni sevdiğini sanmıyordum. Bu yüzden güçlkle gözlerine bakıp, "Hayır," dedim. "Kalbimde bir yerin yok."

Gurur'un yüzü donuklaştığında dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. Beni izlerken çok şey söylemek istediğini ama diline gem vurup sustuğunu gördüm. "Dert değil." Acı bir kabullenişle başını ağır ağır salladı. "Zaten oluru yoktu."

Olmasını hiç istememişti ki.

Olması için değil, bitmesi için uğraşıyordu.

Bir Hafta Sonra

Nihayet beklediğimiz büyük gün gelmişti, bu gece sevkiyatı yapıyorduk. Bir haftadır bunun hazırlığıyla uğraşıyorduk. Yeğenleri hastanede olduğu için Gurur hiçbir şey düşünecek durumda değildi. Doğru düzgün eve bile gelmiyordu, neredeyse hep hastanedeydi. Çağl iyiydi hatta toparlanmaya bile başlamıştı ancak Karun'un durumunda bir gelişme yoktu. Ne yazık ki hayati tehlikesi hâlâ devam ediyordu.

Her gün hastaneye gidiyordum ama henüz iyi bir haber alamamıştım. Karun o hâldeyken Gurur her şeyi bir kenara bıraktığı için kumarhanede olanları rafa kaldırmıştı. Normalde iki günde öğreneceği bir gerçeği yeğeni hastanede diye araştırmayı bırakmıştı. Bizim açımızdan bu iyi bir şeydi, sevkiyattan önce kumarhanede olduğumuzu bilmemeliydi.

Gurur ve ailesinin başına gelen bu kötü olaydan yararlandığımızı itiraf etmekten hoşlanmıyordum ama yaptığımız tam olarak buydu. Kılıç Aslan krizi avantaja çevirmemiz gerektiğini söylemişti. Gurur tamamen Karun'a odaklanmışken bundan faydalanıp sevkiyatı yapmamız gerektiği konusunda ısrarcı olmuştu. Babamın bahiste kazandığı paralar işimize yaramıştı, Kılıç o paranın bir kısmıyla yetmiş tır daha ayarlamıştı.

Toplamda yüz kırk tır Gürcistan'dan yola çıkacaktı. Tırlar belli aralıklarla ve iki farklı konvoy şeklinde yola çıkacaktı. Bunların yetmişi malların içinde olduğu tırlardı, diğer yetmişiyse yolumuza çıkan engelleri atlatmak içindi. Ekibin beyni olan Kılıç her şeyi bir haftada ayarlamış ve planında hataya yer bırakmamıştı. Hata yapmak gibi bir lüksümüz yoktu, bu sevkiyatı kaybedemezdik.

Babam ve çocuklar beni depoda beklediklerinden gizlice evden çıkmıştım. Anneme yakalanmadığım için şanslıydım çünkü bugün sevkıyatı yapacağımızı biliyordu. Beni ölüme gönderir gibi duygusal bir konuşma yapmasını istemiyordum.

Babam ve diğerlerinin yanına gitmeden önce avukatın ofisine uğramıştım. Bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Avukatın yanından ayrılana kadar kendimi tutmuştum ama arabama binince hıçkırıklarla ağlamıştım. Canımdan can gitmiş gibi dakikalarca gözyaşlarımı tutamamıştım ama yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Artık zamanı gelmişti, henüz kimsenin haberi yoktu ama boşanma davasını açmıştım.

Boşanma evraklarına imzamı atarken elim titremiş, yaşlar gözlerime akın etmişti. Bir imzayı atarken hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım. O imzanın anlamı benim için Gurur'dan vazgeçmekti. Sevdığım adamdan vazgeçip ailemi seçmiştim. Tıpkı Gurur'un da benden vazgeçip Leyla'yı seçtiği gibi ben de kendi seçimimi yapmıştım.

Bunu yapmamın nedenlerinden biri de kafesin içinde kendimle yüzleştiğimde *ben bu kadar gurursuz değilim*, diyen benliğimdi. Orada yaşadıklarım ve o yüzleşme bana kendimi toparlamam gerektiğini göstermişti. Kendi hakkımda keşfettiğim her şeyle sanki biraz daha değişiyordum. Kayıp benliğimi tamamen bulduğumda nasıl bir kadına dönüşeceğimi ben bile bilmiyordum.

Gurur ile aramızdaki her şey bugün tamamen bitecekti. Benim için inükamından vazgeçseydi onun için vazgeçemeyeceğim hiçbir şey olamazdı ama bunu yapmamıştı. Depoya geldiğimde birçok cephanelikle karşılaşmıştım. Babam sessizce bir köşede oturup hazırlanmamızı beklerken raftaki silahlardan birini aldım.

Şarjörü kontrol ederken babama son kez planımızdan bahsetmeye başladım. "Aksa saha oyuncusu olmadığı için bilgisayar başında bize yardım edecek." Aksa takip edeceğimiz güzergâhları bizim için seçip rotamızı oluşturacaktı.

Geçeceğimiz her yolu bizim için önceden açacaktı. Aksa iyi bir hackerdı, trafik ışıklarıyla bile oynayacağını söylemişti. Düşmanlarımız için trafiği kilitleyebilirdi ya da bizim için yolları açabilirdi. Aksa bu konularda çok yetenekliydi.

Kerim amcam, Seçil veya Caner abim sevkıyatı üstlendiğimi öğrenirse beni babamın gözünden düşürmek için işimizi baltalayabilirlerdi. Onlara hiç güvenmiyordum. Bu yüzden burada değillerdi, babamdan bunu gizli

tutmasını istemiştim. Kısa bir an babama dönüp gerginliğini soluyarak derin bir nefes aldım.

“Kılıç, Esvet ve Nihat malların içinde olduğu tırların güvenliğinden sorumlu.” şarjörünü kurşunla doldurduğum silahı belime taktım. “Ben, Zaza ve İskender boş tırlara eşlik edip ana yolları kullanacağız.”

Masanın zerine dizdiğimiz cephanelerin içinden ikinci bir silah alıp elimdeki duruşuna baktım. “Kılıç ve ekibi kestirme yolları kullanırken benle ekibim sıklıkla tercih edilen yolları kullanacağız.” Elimdeki silahın şarjörünü kontrol edip belimin diğer tarafına taktım. “Biz hedefiz.” Başımı çevirdiğimde babamın endişeden bembeyaz kesilen yüzüne baktım. “Gurur gelirse diğerlerine zaman kazandırmak için onu karşılayacak ekip biziz.”

Babam sertçe yutkundu, hangi birine şaşıracağını bilmiyordu. Silahları ustaca kurcalamama mı yoksa korkusuz bir şekilde sevkıyata hazır olmama mı, bilemiyordu. Bana bakınca tanıdığı o küçük rdeğini göremiyordu. Daha nce Gurur kriz geçirdiğinde onu korumak için ıskalamadan ateş ettiğimi ve abime silah çektiğimi görmüştü. Son günlerde benim hakkımda sık sık yeni şeyler öğrenirken tepki bile veremiyordu.

Ona planımızın detaylarını anlatırken yüzümde zerre kadar korku göremiyordu. “Planımızda hataya yer yok, sevkıyatı yapacağız.” Gurur’un ikinci konvoydan haberi olduğunu sanmıyordum. Yeğeni hastanede canıyla uğraşırken gereken araştırmayı yapamadığına çok emindim. Normalde bu sevkıyatla ilgili hiçbir detayı kaçırmazdı ancak konu Karun olunca hiçbir şey düşünecek durumda değildi.

Bu gece için işimize yarayacak her şeyi alıyorduk. Buradaki tüm çantaları kapattığımızda artık hazır olduğumuz için babama döndük. Kılıç bileğindeki saati kontrol edip, “Artık yola çıkmalısınız,” dedi sakince. “Tırlar bu sabah yola ıktı, Türkiye sınırına yaklaşmış olmalılar. Gurur haberi almadan ondan önce tırları karşılamalıyız.” Elimizden geldiğince sevkıyatın bugün yapılacağını gizleyip dışarıya bilgi sızdırmamaya çalışmıştık. Ancak Gurur’un bunu öğrenmesi uzun sürmezdi.

Babam yanımıza gelip tam karşımızda durdu. Bakışları her birimizin üzerinde gezinirken bizim için endişelendiğini gizlemeye çalışıyordu. “Dikkatli olun.” Ne kadar hazır olduğumuzu düşünse de hayatımız için endişeleniyordu. “Ne olursa olsun önceliği hep kendi hayatınıza verin.” Onu onaylayan mırıltılar çıkardık ama kazanmak için hayatımızı ortaya koyacağımızı biliyordum.

Babam karşımda durduğunda ihtiyar gözlerinde canımı yakan, yüreğimi ağlatan bir şeyler vardı. “Farah.” Sesi beni kaybetme korkusuyla titremişti. “Hiçbir şey senin hayatından daha önemli değil.”

Çenemi tutarak başımı kaldırdığında yüzü acıyla kasıldı. “Üstesinden edemezsen eli boş dön kızım ama yeter ki babana geri dön.” Eli boştan kastı ölmektense gerekirse kaybet demesiydi. Hayır, kaybetmeyecektim.

Ona istediğini verip başımı salladım. “Tavsiyeni unutmayacağım, baba.”

Babam beni kollarının arasına çekip sımsıkı sarıldığında tebessüm ettim. İlk görevim olduğu için beni bırakmak istemiyordu. Aslında ilk görevim sayılmazdı, daha önce Gurur’un kumarhanesinde de küçük bir aksiyon yaşamıştık. Gerçi ben orada yaşadıklarımın küçük demezdim, o kafesin içinde ölebilirdim.

Babamdan ayrılmak hiç kolay olmamıştı. Ben eve dönene kadar annemle yolumu gözleyeceklerini biliyordum. Daha fazla kaybedecek zamanımız olmadığı için iki yüz kişiden oluşan kalabalık bir grupla çıktık. Babam her ne kadar buna yanaşmasa da yanımıza sadece iki yüz kişi almıştım. Bunların bir kısmı Kılıç’ın sorumlu olduğu tırları koruyacaktı, kalanlar da benimle olacaktı.

Arkamızda büyük bir konvoyla yola çıktığımızda en önde arabayı sürenlerden biriydim. Radyoyu açıp buluşma noktasına kadar müzik dinleyerek ilerlemiştim. Saatler süren sıkıcı bir yolculuktu. Gürcistan sınırına yaklaştığımızda çoktan akşam olmuştu. Karanlık siyah bir örtü gibi her yeri kuşattığında tüm tırlar önceden belirlediğimiz güzergâhta bizi beklemişti. Arabalardan inip tır şoförleriyle ayaküstü biraz konuştuktan sonra ikiye ayrılmıştık. Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti.

Kılıç, Esvet ve Nihat önceden planladığımız gibi malların olduğu tırlarla buluşma noktasından ayrılmıştı. Bizse içi boş tırlarla ana yola girip ilerlemeye başlamıştık. İşin en zor kısmını biz aldığımızdan birbirimizle irtibat halinde olmak için kulaklıklarımızı takmıştık. Tırların hızına ayak uydurduğumuz için dönüş yolu daha da uzun sürüyordu. Umarım sabah olmadan bu işi bitirebilirdik, saatlerdir dönüş yolunda olduğumuz için şimdiden gece yarısı olmuştu.

Kulaklıktan İskender’in, “Amcam kızı biraz mola mı versek?” diyen sesini duydum. “Kaç saattir yoldayız, her yerim uyudu. Tırlar çok yavaş ilerliyor, dönüş yolu sabahı bulur.”

“Sabaha kalmamalıyız, amcam oğlu.” Bu bizim için çok riskli olurdu. “Bu işi bu gece halletmeliyiz. Yol virajlı diye biraz ağırdan alıyoruz ama birkaç dakikaya bu bozuk yolları geçeriz.”

“Son sürat gitsek bile daha yedi saatlik yolumuz var. Her şekilde sabaha kalacağız.” İskender sızlanmayı hiç bırakmıyordu.

“Durmayacağız dedim, kuzen. Bizim kaç saatte gittiğimizin bir önemi yok, önemli olan Kılıç ve diğerlerinin sorunsuz bir şekilde hedefe ulaşması. Hatırlatayım, bizler yemiz, yani işimiz davetsiz misafirleri oyalamak. Bu yüzden de hep hareket hâlinde olmalıyız.”

İskender’in küfreden sesini duydum. “Yem derken ciddi miydiniz? Zaza bana sözün gelişi öyle dediğinizi söylemişti! Deli kocan karşımıza çıkarsa ölecek miyiz?”

“Ölmek için direneceğiz.”

“Ya ölürsük?”

“Sabaha selamızı okurlar, amcam oğlu,” dediğimde İskender’in ikinci kez küfredişini duydum.

“Madem öyle beni niye ekibine aldın! Kılıç piçinin ekibinde olmaydım!” Ekipteki herkesin gülüşünü duyduğumda ben de güldüm. İskender daha yeni olaya uyanıyordu.

Arabayı dikkatli bir şekilde kullanırken tırların sağında, solunda ve önündeydik. Karanlıkta araba kullanmak çok meşakkatli olmasaydı ağrıyan kol kaslarını esnetebilirdim. “Kılıç?” diye ona seslendim. “Orada her şey yolunda mı?”

Kulağımdaki kulaklıktan Kılıç Aslan’ın sesini duydum. “Herhangi bir problem yok, reis,” diye bana takıldı. “Şu ana kadar iyi gittik. Kestirmelerden geçtiğimiz için sizden önce varış noktasında oluruz.” Bunu duyduğuma sevinmişim.

“Kıçım uyuştı, artık şu arabadan inmek istiyorum.” Bu İskender’di. “Haberiniz olsun, canım da sıkılmaya başladı.”

“Senin o ota boka sıkılan canını sikeyim!” Nihat’ın sesi çok kızgın geliyordu. “Daha bu sabah nezarete değil miydik lan! Bu sana birkaç gün gitmeli.” Evet, İskender yüzünden bugün de nezarete düşmüşlerdi ve biz Aksa ile yine işin içinden sıyrılmıştık.

“Ne yol bitiyor ne de can sıkıntım geçiyor,” diye isyan etti İskender. “Tesbihim de yanımda değil!”

"Amcam oğlu, gözünü seveyim, az dayan," diye ona yalvardım. "Şu işi halledelim, valla bak, yarın cezaevine girmene bizzat yardım edeceğim. Müddet alman için elimden geleni yaparım, yeter ki dayan."

Zaza'nın gülüşünü işittim. "Şuna böyle şeyler söyleme, bu sefer de müddet diye tutturur, nezaretler bile kesmez onu." Haklıydı!

Gurur'un aradığını görünce çocuklarla olan bağlantımı kesip onun telefonunu açtım. Telefonu açar açmaz, "Neredesin, Farah?" diye sormasıyla buz kestim. Umarım evde olmadığını bilmiyordur.

Bilmiyorsa pot kırıp kendimi ele vermek istemiyordum. Eğer Gurur eve gitseydi babam ona Aksa'da olduğumu söyleyecekti ve arayıp bana haber verecekti. Babam arayıp bu konuda bir şey söylemediğine göre Gurur eve hiç gitmemiş olabilirdi. Sesimi normal düzeyinde çıkarmaya çalışarak, "Bu saatte nerede olacağım?" dedim. "Evdeyim, Gurur."

Rahatlayarak nefesini verdiğini duydum. Bu gece dışarıda olmamı istemediği için rahatlamıştı. Bu demek oluyor ki sevkiyatın bugün yapıldığını biliyordu. "Sen neredesin?" Açık vermemeye çalışırken sesimi üzgün çıkardım. "Yoksa bu gece de eve gelmeyecek misin?" Hastanede Karun'un yanından ayrılmadığı için bir haftadır birbirimizi doğru düzgün hiç görmemiştik.

Gurur sakinliğini koruyarak, "Küçük bir işim çıktı, beni beklemeden uyu," diye beni geçiştirdi. "Sakın beni bekleyip uykusuz kalma."

"Peki."

"Şu kelimeden nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorum," deyişi küfreder gibiydi. "Uyuz oluyorum her dediğime peki demene."

"Gurur bak, sinirliysen kapatıyorum. Durduk yere hırsını benden çıkarma."

"Biz kaç yıldır evliyiz, Farah?"

"Küsuratını çıkarırsak üç yıl."

"Küsuratıyla birlikte sayarsak evliliğimiz boyunca ne zaman hırsımı senden çıkardım?"

"Benimle evlenerek birikmiş tüm hırsını zaten benden çıkardın," diye homurdandığımda kalbimi hızlandıran o erkeksi gülüşünü duydum.

"Uydurma, seninle evlendiğimde rehine olmayı bile beceremediğin için o kulübede köle gibi beni çalıştırdın." Bana sataşarak, "Elinden hiçbir iş gelmediği için yemeklerini bile ben yapıyordum," diye söylendi.

"Ama artık yemeklerini ben yapıyorum, senin için yemek yapmayı öğrendim."

Telefonun diğerk ucunda küçük bir sessizlik oluştuğunda ne düşündüğünü bilmeyi isterdim. Yutkunuşunu duydum. “Yemek yapmayı benim için mi öğrendin?” Bunu zaten bildiğini sanıyordum.

Tebessüm ederek başımı salladım. “İnsanın dev iştahlı bir kocası olunca onun diline düşmemek için yemek yapmayı öğreniyor.”

“Farah,” diye mırıldandığında sesindeki yoğun duyguyu tüm hücrelerimde hissettim. “Müsait misin, görüntülü arayacağım.” Bir anda gerildim.

Görüntülü ararsa evde olmadığımı öğrenirdi. Paniklediğimi anlamasını diye kekelememeye çalışarak, “Bu da nereden çıktı şimdi?” diye sordum. “Sen beni pek görüntülü aramazdın.”

“Canım görüntülü aramak istedi,” dedi kısaca.

“Neden ama?”

İşi yokuşa sürmemle sinirlenerek, “İki yüzünü görelim dedik, ne uzatıyorsun?” diye beni tersledi. “Belki kocanı özlemiştir diye düşündüm, sana da yaranılmıyor.” Neredeyse kahkaha atacaktım. Beni özlediğini itiraf edemediği için her şeyi yine üstüme yıkıyordu. Çok dengesizdi.

İssiz bir yolda araba kullanırken yalancı bir üzüntüyle dudaklarımı sarkıttım. “Şey... Üstüm hiç müsait değil.”

“Üstünle bir işim yok, yüzünü göreceğim.”

“Yüzüm de müsait değil.”

“Niye, banyo mu yapıyor?”

“Yoo,” dedim safça. “Yüzüm yüzümde.”

“Ne güzel,” diyen gülüşü kalbimi eritiyordu. “Yüzünün yüzünde durmasına sevindim.” Sivri dilini konuşturup yine dalga geçiyordu. “Yüzün çıplak değilse onu görebilir miyim?”

“Yüzüme maske yaptım.”

“Uydurma, senin o taraklarda işin yok. Çoğu zaman nemlendirici bile sürmüyorsun.”

“Annem dedi ki kocana güzel görünmezsen gözü dışarıya kayar.”

“İlla kurşuna dizdirecek bana o avizeyi!” Anneme kızarken nefesini sertçe verdi. “Kafanı böyle sıkık şeylerle doldurmasına izin verme.”

“Anneme göre ben yeterince güzel değilim.”

Boş bulunup, “Bana göreyse senden daha güzeli yok,” diye ağzından kaçırınca nefesim kesilmişti. Beni güzel bulduğunu hep hissettirmişti ama bunu doğrudan ondan duyunca istemsizce heyecanlanmıştım.

Gurur ne söylediğini idrak edince yine lafı çevirip benimle uğraşmasını bekledim ancak bu sefer bunu yapmadı. İçli bir nefesten sonra, “Güzelsin Nemrut’un kızı,” diye itiraf etti. “Sen en güzelsin.” Amacı bana kalp krizi geçirtmekse bu her an olabilirdi.

Yanaklarım ısınmaya başladığında yanımda olup yüzümü görmediğine sevindim. Artık kapatmam gerektiği için, “Uykum geldi,” diye yalandan esnedim. “İyi geceler, Gurur.”

“Sana da Farah.” Telefonu tam kapatacağı ki aklına ne geldiyse, “Bekle,” diyerek kapatmama izin vermedi. “Pencere açıksa kapat, öyle yatağa gir. Sen hep kapatmayı unutuyorsun, sabaha hasta olursan canına okurum. Hava-ların ısınmasına aldanma, geceleri serin oluyor. Üstünü de iyi ört ve o sık-tığım battaniyeyi uykunda tekmeleyip durma! Her gece kalkıp senin üstünü örtecek değilim.” Bunları söyledikten sonra telefonu suratuma kapatmıştı. Zaman durmuş gibi bir an donup kaldım. Geceleri kalkıp üstümü mü ör-tüyordu?

Boşandığımızda hayatımın her anında onun varlığını arayacağımı bilmek bana acı veriyordu. Daha şimdiden o kadar çok özlemiştim ki Gu-rur’un olmadığı bir hayata hiç hazır değildim. O belki bensiz de yaşayabi-lirdi ama ben onsuz yarım ve eksik kalacaktım.

Saat gecenin üçüydü ve hiç mola vermeden araba sürmek hepimizi çok yormuştu. Yola çıktığımızdan beri şu saate kadar direksiyon başındaydık. Kulaklıktan iletişim hâlinde olduğumuz için birbirimizin hep esneyen sesini duyuyorduk. İskender direksiyon başında uyumasın diye elimizden geldi-ğince havadan sudan konuşup onu oyalamaya çalışmıştık. İskender nor-malde bile hep uyuklayan biri olduğundan kaza yapmasını istemiyorduk.

Biz direksiyon başında yorgun düşmüştük, Aksa da orada bilgisayar ba-şında. Hepimizin eve döndüğünü görmeden uyumayacağını biliyorduk. Zaten uyumamalıydı da çünkü yolun kontrolü ondaydı.

Gözümü yoldan ayırmadan en önde araba sürerken bir anda beliren sisle hızımı biraz düşürdüm. “Çok garip,” diye mırıldanırken içime sinmeyen bir şeyler vardı. “Evet, hava bulutlu ama bu sis normal değil,” dedim telefonun diğer ucundaki çocuklara. Arkamdaki araçlara sinyal vererek arabayı dur-durdum. “Bu sis de nereden çıktı?”

Çok yoğun bir sis olduğu için arkamdaki konvoy durmuştu. Sis san-dığım şeyin zehirli bir gaz olma düşüncesi beni endişelendirdiği için yan koltuktaki siyah eşarbı aldım. Birkaç kez fular gibi kullandığım eşarbı bir peçe gibi kullanarak yüzümü kapattım. Arabadan indiğimde karanlığın

üzerine sinen yoğun sisten hiçbir şey göremiyordum. Havayı soluduğumda herhangi bir kimyasala maruz kalmadım ama bu sis de normal değildi.

Tır şoförleri bu sevkiyatın tehlikelerini bildiği için araçlarda kalırken tüm korumalar arabalardan inmişti. Onları arabaların yanan farlarından güçlkle görüyordum. Dağın başında bir yerde, bir Allah'ın kulunun geçmediği ıssız bir yoldaydık. Burada kuş uçmazken ansızın bizi içine çeken gri dumanla neye uğradığımızı anlamamıştık.

Tüm korumalar bana doğru yürürken, "Bir terslik var," dedim endişeyle. Hislerim göremediğim bir tehlikeyi sezmiş gibi alarm vermişti.

"Orada her şey yolunda mı?" Esver'in sorduğu soruya cevap vermem için önce burada olanları anlamalıydım.

İskender, Zaza ve tüm korumalar yanıma geldiğinde hepimiz tedirginlik içinde etrafımıza bakmaya başladık. Sis yoğunluğu gittikçe artarken hava karanlık ve soğuktu. Etrafımızda sadece bu ıssız arazide yeşeren birkaç ağaç ve baykuşların titrek ötüşü vardı. Bizden başka hiçbir canlı izine rastlanmıyordu. Tam onlara arabalara dönmemiz gerektiğini söyleyecektim ki arkamda patlayan bir kurşun geceyi yardı.

Korumalardan biri, "Tuzak!" diye bağırdığında hemen bir yerlere dağılmaya başladık. Herkes silahına davrandığında birbiri ardına patlayan silahlar üzerimize kurşun yağmuru yağdırdı. Son anda kendimi bir arabanın arkasına attığımda kurşunun metale çarparak çıkardığı sesler tüylerimi diken diken etmişti.

Davetsiz misafirlerimizin ilk saldırısı arabaların farlarına olmuştu. Üst üste ateş ederek buradaki tüm arabaların farlarını patlatmışlardı. Şimdi bu dağın başında tek bir ışık bile yoktu. Karanlık ve sisi kullanarak bizi kısı kıvrak yakalamayı düşünüyorlardı. Korumalar saklandıkları yerden karşılık verirken iki taraf da birbirini göremiyordu ama karşı tarafta gördüğü her gölgeye ateş ediyorlardı.

Diz çöktüğüm yerde sırtımı arabaya yaslarırken, "Amcam oğlu?" diye kulaklıktan İskender'e seslendim. "Sen iyi misin?"

"Beni merak etme, amcam kızı." İskender'in sesi garip bir şekilde heyecanlı geliyordu. "Tam da uyuklamaya başlamıştım, biraz aksiyon iyi gelir." Bense korku ve stresten ölebilirdim.

"Zaza?" dediğimde kuzenimin gülen sesini kulaklıktan işittim.

"Beni de dert etme, şu yüksek tepeye çıkıyorum. Yerimi aldığımda tüfeğimdiki termal dürbün sayesinde karanlıkta bile hepsinin vücut ısını görürüm. Birazdan onları kuş gibi avlayacağım." Şükürler olsun ki şimdilik o da iyiydi.

Üzerimize yağın kurşunlar yüzünden saklandığım yerden kafamı çıkarmazken, “Kılıç?” dedim aceleyle. “İstanbul’a girdiniz mi?” Tek düşündüğüm onlardı, onların koruduğu araçlar bizim için çok önemliydi.

Esvet’ten onaylayan mırıltılar duydum. “Kırk dakika önce İstanbul’a girdik. Gurur’un bizden haberi olursa tırlar alıcının deposuna ulaşmadan bir şekilde sabote eder. İş batırmak için burada olmasına gerek yok, ne demek istediğimi anlıyor musun, kuzen?” Sanırım anlıyordum.

Esvet bunu söylemekten nefret ediyormuş gibi sıkıntı içinde, “Çok az kaldı,” dedi. “Biz sevkiyatı bitirip para takasını yapana kadar Gurur sizdeki tırların boş olduğunu anlamamalı.” Onu oyalamalıydık.

“Anladım.” Derin derin nefesler alıp saklanmayı bırakmak için kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. “Esvet hızınızı artırın. Elimizden geldiğince onları bizdeki tırlardan uzak tutmaya çalışacağız ama fazla direnemeyiz. Aksa onlar için trafik ışıklarıyla oynayıp yolu aç. Gelenler sayıca bizden çok fazla gibi, ne kadar dayanırız bilmiyorum.” Karşı taraftan gelen silah seslerinden sayıca çok fazla olduklarını anlıyordum.

“Merak etme, o iş bende,” dedi Aksa. “Teşkilatın radarına takılmam an meselesi ama bir süre daha trafik işaretlerinin içinden geçebilirim.” Aksa bir süre duraksayıp daha sonra, “Farah,” diye fısıldadı. “Dikkatli ol, kardeşim.” Bunu deneyecektim.

Bu çatışmadan kaçışım olmadığını anladığımda belimden çıkardığım silahın emniyetini açtım. Saklandığım yerden yavaşça dönüp kafamı dışarı çıkardım. Sis ve kurşunların bıraktığı barut izi midemi bulandırıyor, artık üzerime sıktığım parfümün ucuz kokusunu bile alamıyordum. Bu parfümü ilk kez Gurur’un kumarhanesine girerken sıkmıştım ve bu ikinci kullanışımıydı. Bu tür operasyonlarda kimse beni tanımasın diye üzerimdeki kokuya kadar her şeyi değiştiriyordum.

Birkaç kurşun saklandığım arabaya çarpıp küçük bir kıvılcım çıkardığında karşı taraftan birinin gölgesini güçlükle gördüm. Bir an bile tereddüt etmeden tetiğe bastığımda onu kolundan vurduğuma çok emindim. Bu gece ne olursa olsun kimseyi öldürmeyi düşünmüyordum. Onlarda ölümcül bir yara bırakmadığım sürece yaralamayı sorun etmiyordum ama asla öldürmeliydim. Bir katile dönüşmek istemiyordum.

Yerim tespit edilmesin diye tekrar arabanın arkasına saklanıp birkaç saniye sonra dışarı çıkarak yine ateş ettim. Dışarı çıktığım o an tekrar geri çekilmek için sadece birkaç saniyem oluyordu. O birkaç saniyelik zamanda yakaladığım her gölgeyi ya bacağından ya da kolundan vurmaya

çalışıyordum. Çatışma hız kesmeden devam ettiği için kurşunların bırakıldığı tiz ses yüzünden kulaklarımdaki basınç çok rahatsız ediciydi.

Üzerimize yağın kurşunlar sisli geceyi yarıp yan tarafımda acı bir inle-yişe neden oldu. Başımı çevirdiğimde bir korumanın karnını tutarak yere yığıldığını güçlükle görebildim. Kaşlarım çatıldı. Benim aksime karşı taraf öldürmek için ateş ediyordu. Sıkıttığım dişlerimin arasından, “Zaza!” dedim öfkeyle. “Yerini aldın mı?”

Kara bulutlar, içine sürüklendiğimiz karanlığı koyulaştırırken Zaza’nın, “Evet,” diyen sesini duydum. “Merak etme, karşı taraf da kayıp vermeye başladı. Dikkatli olun, o piçlerin de keskin nişancısı var! Onu bulmaya çalışıyorum.”

Derin bir nefes alıp hızlıca pozisyonumu aldım. Kafamı dışarı çıkar-dığım gibi karşı taraftan birini daha vurdum. Zaza atışımı yakalamış olmalı ki, “Onu karnından vurdun,” dedi sitemle. “Öldürmeye ateş etmelisin, bu kadar merhametli olmayı bırak.” Birinin ölümünün sorumluluğunu ala-mazdım. Umarım vurduğum kişilerde ölümcül bir yara açmamışımdır.

Çatışma hiç hız kesmedi. İki taraftan da ciddi kayıplar verilmeye baş-lamıştı. Abartısız yarım saat boyunca karanlık geceyi silah sesleriyle dol-durduk. Aradan geçen her dakikayla iki taraf da yorulmaya ve kurşunları azalmaya başlamıştı. Son yedek şarjörü kullanıyordum. Arabalara çarpan kurşunların metalde bıraktığı uğultulu sesler beni sağır edebilirdi.

Ciğerlerime kadar kan ve barut kokusuyla dolmuştum. Kısa bir anlı-ğına koku alma duyumu yitirmiş bile olabilirdim, belki de bu kan ve barut kokusu uzun süre tenimde kalacaktı. Herkes saklandığı yerde siper almış, ortaya çıkan her insana ateş ediyordu. Aradan geçen zaman şarjördeki kurşunların tükenmesine neden olduğu için artık kurşunlarımızı daha dikkatli kullanıyorduk.

Arabanın arkasından çıktıkça attığım her kurşun karşı taraftan birini indirdiği için onların radarına takılmıştım. Kurşunların çoğunu benim ol-duğum tarafa sıkıp beni çapraz ateşe almışlardı. İskender saklandığı yerden bana ateş edenleri vurmaya çalışıp bana biraz nefes aldırıyordu. “Az dayan, amcam kızı,” diyen sesini duyduğumda gözlerimin ardı sızladı.

“Ben iyiyim, sen kendini koru.” Babama onun ölüm haberini vermekten ödüm kopuyordu. Kardeşinden sonra İskender’i de kaybetmek babamı yı-kardı.

Patladıkça kırmızı ışıklarla aydınlanan silahlar birbirini hedef alıyordu. Zaza çıktığı tepede ateş ederek bize yardım ediyordu ama İskender ile ikimiz sahanın tam ortasındaydık. Her an kör bir kurşunun kurbanı olabilirdik.

Ateş edip tekrar delik deşik olan arabanın arkasına saklandığımda atılan bir kurşun iz bırakarak arabaya saplandı.

Artık silah tutan bileğim bile ağrıyordu ve geriye son kurşunumun kaldığını biliyordum. Sadece tek bir kurşunum kalmıştı ve onlar en çok benim olduğum tarafa ateş ediyordu. Umutsuzluğa kapılmaya başlayarak, “İskender,” diye fısıldadım. “Özür dilerim.”

Sertçe yutkundum. “Benden neden özür diliyorsun, Farah?”

Geçmişin pişmanlığıyla gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. “Daha çok yanında olmalıydım.” Amcam öldükten sonra onunla birbirimizden kopmuştuk. Amcamın oğlu olmasına rağmen İskender ile doğru düzgün hiç anımız yoktu. “Üzgünüm amcam oğlu, sana gelemeyecek kadar korkaktım.” İçimi yakıp boğazımda bir düğüm oluşturan yakıcı bir nefesten sonra, “Eğer olur da buradan sağ çıkamazsak üzgün olduğumu bilmelisin,” dedim fısıltıyla.

İskender bir süre hiç konuşmadı. Sis in içinde onu kaybetmişken yüzünü görmeyi isterdim. “Senden yana bir kusur yok, Farah.” Onun da bazı pişmanlıkları olduğunu içli çıkan sesinden anlamıştım. “Varsa da sorun değil, canın sağ olsun.”

Bir kurşun sol omzumun yakınından geçtiğinde dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. “Buradan çıkarsak birlikte bir şeyler yapar mıyız?” Bunu sorarken bu geceyi atlatabileceğimize dair hiç ümidim yoktu. “Belki dışarı çıkıp bir çay içeriz.”

İskender’in acı dolu iniltisini duyduğumda hıçkırmamak için ellerimi dudaklarıma bastırdım. Vurulmuştu. “İçeriz,” deyişi acı doluydu. Canı yanıyordu ve bu sesine yansıyor. “Belki birlikte uçurtma da uçururuz.” Güldü. “Çocukken yaptığımız gibi.”

İskender vurulmuştu ve tüm ekip bunu anlamıştı. “Sikeyim!” diyen Kılıç’ın sinirli ve çaresiz sesini duydum. “Orada olmalıydım!”

Esvet korkuyla, “Çok mu kötü?” diye sordu. “İskender cevap ver, yaran ne durumda!”

“İyiyim,” diyen sesi şimdilik hepimize nefes aldırmişti ama şimdilik. “Ben iyiyim, kurşun kolumu sıyrıp geçti ama Farah’ı buradan çıkarmanın bir yolu olmalı.” Bu hâldeyken bile kendinden çok beni düşünüyordu. “Her attığını vurduğu için kızı ateş hattına aldılar, Zaza kimseyi Farah’a yaklaşturma!”

“Mermilerim bitmek üzere,” dedi Zaza. “Piçler bir ordu dolusu adamlarla gelmiş. Farah, sana biraz zaman kazandırmaya çalışacağım, oradan çıkmalısın.”

“Zaza sen kurşunlarını tırları korumak için harca!” Karşı taraftan kimseyi tırlara yaklaştırmamalıydık. Önceliğimiz tırların boş olduğunu onlardan gizlemektir.

Ardına saklandığım araba delik deşik olurken küçük bir boşluk bulup arabanın arkasından çıktım. Silahımı belimin arkasına takarken koşarak başka bir arabanın arkasına geçtim. Onlardan gizlenmeliydim çünkü Zaza'dan daha çok adam vurmuştum. Hiçbirini öldürmediğime emindim ya da ben böyle olmasını umuyordum. Belki öldürmemiştim ama hepsini etkisiz hâle getirmiştım.

Karşı taraftan bir tetikçi termal dürbünle beni izliyor olmalı ki nereye kaçarsam kaçayım bana ateş ediyordu. Anlaşılan birilerinin kuyruğuna fena basmıştım. Göz gözü görmeyen bir karanlıkta peşimdeki tetikçiden kurtulmak için daha güvenli bir yere saklanmak için koştum.

Tetikçiden saklanmak için koşarken birine çarptım. Karanlık ve sisten hiçbir şey göremiyorduk ama peşimdeki tetikçi beni termal dürbününden görebiliyordu. Açık alandayken beni vurmadıysa bunun tek bir nedeni olmalıydı. İşimi bitirme zevkini çarptığım kişiye bırakmıştı. Onlar da kulaklıkla birbirleriyle iletişim hâlinde olmalı ki beni izleyen tetikçi ona yerimi tarif etmişti. Bu yüzden ona çarpmıştım.

Bu kişi vurduğum onca adamın intikamını benden almak için bizzat gelmişti. Canını çok sıkmış olmalıyım ki ona çarpıp geriye çekildiğim an kaçmayayım diye silahına davranmıştı. Karanlık ve yoğun sisten fiziki özelliklerini bile görmüyordum ama gölgesinin hareketinden silahını kaldırdığını anlamıştım. Ateş etmesine izin vermeden onu hazırlıksız yakaladım ve bileğine sert bir tekme atarak elindeki silahı düşürdüm.

Benden kurtulması o kadar kolay olmayacaktı.

Silahını düşürdüğümde sisin içinde yüzüme doğru gelen bir yumruğu son anda görüp başımı eğdim. Ancak doğrulduğum an karnıma yediğim bir yumrukla geriye sendelemiştim. Karnımı tutarken dudaklarımdan çıkmak üzere olan iniltiyi son anda durdurmuştum. Hayatımda daha önce hiç bu şiddette bir yumruk yememişim. Nevra'nın yumrukları bile bunun yanında hafif kalırdı.

Karnımı delip beni iki büklüm edecek şiddette bir darbeydi. Kendimi toparlamak için derin derin nefesler alırken dişlerimi sıkıyordum. Hayvan gücüne sahip insanların topluma çıkması yasaklanmalıydı. Başımı güçlkle kaldırıncaya ona dair herhangi bir iz bulamadım. Adım seslerini duyuyordum ancak nerede olduğunu göremiyordum. Sanki her yerdeydi.

Bu her kimse bana kıyasla gece görüşü çok daha iyiydi. Bense karanlık çöktüğünde yarı kör olan insanlardandım. Çatışmanın başından beri belirsiz gölgeler dışında hiçbir şey görememiştim. Adam karanlığı avantaja çevirip sisin içinde hareket ederek etrafımda dolanıyordu. Sanki bana yaşattığı bu korku ona sadistçe bir zevk veriyordu. İstese tek bir emriyle tetikçisine beni vurdurabilirdi ama bunu yapmıyordu.

Darbenin nereden geleceğini bilmediğim için kendi etrafımdan dönerek onu bulmaya çalıştım. Ayaklarıma çarparak yere düşen bir şeyle irkildim. Yoğun duman ayaklarımın altından başlayıp beni içine hapsedince nefes alamadığımı hissettim. Birileri tam benim bulunduğum yere yeni bir sis bombası atmıştı. Soluğum kesildi, her şey planlıydı.

Karşı taraftan artık kimse benim olduğum yere ateş etmiyordu çünkü görüşümü iyice engelleyerek işimi bitirmeyi etrafımda dolanan adama bırakmışlardı. Tetikçileri onu korumak için bizden ona ateş etmeye çalışan herkesi vuruyor ve ikimizin kozlarımızı paylaşmamız için gerekli alanı oluşturmuyordu. Bana ateş etmedikleri gibi ona ateş edilmesine de izin vermiyorlardı.

Ayaklarımın altında yükselen yoğun sisin içinde nefes almakta güçlük çekerken sürekli kendi etrafımda dönüyordum. Neredeydi? Bu sis sarhoş edici derecede burnumdan ciğerlerime ulaşır gözlerimi yakıyordu. Sisle karışan nemli havanın acı tadını dilimin üzerinde hissederken her nefes alışımda göğüs kafesim sıkışıyordu. Yüzümdeki eşarp da nefes almamı güçleştiriyordu. Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışırken adım seslerinden onu bulmaya çalışıyordum.

Bir darbe tam sırtıma.

Öne doğru savrulduğumda omurgamda ağır bir sızı hissettim. Acım ıslak havanın derinliklerine çekilirken hemen arkamı döndüm fakat yine onu bulamadım. Her uzvum korkunun soğuk pençeleri tarafından ele geçirilmişti. Nefes alışlarım duyulacak kadar hızlanmışken kalbimin sesi aldığım soluklara çarpıyordu. Korkunun bu kadar net hissedildiği ve somutlaştığı bir anım daha olmamıştı.

Yeni bir darbe tam yüzüme.

Sisi bıçak gibi yaran bir yumruğun varlığını güçlükle gördüğümde geriye çekilme şansım olmadı. Suratıma çarpan yumruk beni geriye savurup yere düşürmüştü. Nereden geldiğini göremediğim bir düşmana karşı kendimi savunamıyordum. Kalçamın üstüne sertçe düştüğümde birbirine çarpan dişlerim zangırdadı. Burnumu sıyrıp dudaklarıma çarpan yumruğu yüzünden dudaklarım patlamış, o anın etkisiyle dilimi ısırılmışım.

Dişlerimi kırıp dökmediği için şanslıydım. Isırdığım dilim yüzünden ağzımda aldığım kanın metalik tadı midemi bulandırıyordu. Kanın o tuzlu tadını eşarptan dolayı tüküremediğim için yutmak zorunda kalmıştım. Burunumun direğini sızlatıp gözlerimin ardını yakan sert bir yumruktu. Rakibim beni yere düşürdüğünü biliyordu ama bunu kullanıp bana saldırmadı. Bu kadar kolay ve hızlı bir şekilde işimi bitirmeyecek kadar hastaydı.

Karanlık sisin ona kattığı gizemi ve bana yaşattığı çaresizlikten haz alıyordu. Avıyla oynamaktan zevk alan bir psikopattı. Kendimi güçlkle toparlayıp ayağa kalktığımda adım seslerini tam arkamda duydum. Kalbim patlama noktasına gelirken irkilerek arkama döndüm ama yoktu. Onu yine kaybetmişim. Endişe verici olansa adım seslerini her yerde duyacak kadar beynimin bana oyun oynamasıydı. Artık kafamın içinde bile onun ürkütücü adım seslerini duyuyordum.

Etrafımızdaki çatışma olağan hızıyla devam ediyordu ancak kurşunların biri bile bize değmiyordu, onun adamları bunun olmasına izin vermiyordu. Etrafımda daireler çizen adım sesleri beni delirtmek üzereydi. Duyduğum tek şey patlayan silahlar ve onun adım sesleriydi. Kulaklarımda yankılanan ama hiçbir koşulda görülemeyen adım sesleri...

Onun uğursuz adımlarını duydukça kendi etrafımda daha çok dönüp nereden çıkacağını kestirmeye çalışıyordum. Bir adım ileri, bir adım geri gidiyordum ancak yerimden fazla kıpırdayamıyordum. Gözlerim bu sisli karanlığın içinde bir türlü onu göremiyordu. Kaçmak için her yolu arıyordum ama sanki bunu denediğim an karşımda belirecekti. Korkunun parmakları her parçamı sarıp beni kısıvrak yakalamıştı.

Ve bir darbe tam kaburgama.

Nereden geldiğini göremediğim bir yumruk sisi delip kaburgama çarparak beni bir kez daha yere serdi. Ağzımdan kan geldiğinde gözlerime yaşlar akın etmişti. Arkaya savrulup dizlerimin üzerine düştüğümde nefes alamadım. Denedim ama ciğerlerime bir gram nefes gitmedi. Kaburgalarımın çatırtısını hissettiğimde her biri kırıldı sandım. Göğüs kafesimde başlayan sarsıcı acı gözlerimden birkaç damla yaşın süzülmesine neden olmuştu. Sanki kaburgalarımın bazıları kırılmıştı veya ben öyle sanıyordum.

Yumrukları bir boğayı bile devirecek kadar şiddetliydi.

Histeri bir krizle titrerken güçlkle içime çektiğim her nefes beni ağlatma raddesine getirecek kadar canımı yakıyordu. Direniyor ve hıçkırıkları içime hapsediyordum ama canım çok yanıyordu. Kendimi zorlayıp ellerimi asfaltın taşlarına bastırarak ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu. Ayakta zor duracak kadar çok acı çekiyordum.

Hızlı hızlı nefesler alırken göğüs kafesimdeki acıyı bastırmaya çalıştım. Zihnimde düşmanımın her hareketini hissedebiliyordum ama gerçekte onu göremiyordum. Gözlerimi kapatıp birkaç kez derin derin nefesler almaya başladım. Artık bunun bitmesini istiyordum. Etrafımda halka çizen adımları duymak beni delirtecekti. Darbenin nereden geleceğini bilmemekse aklımı kaçırmama neden olacaktı. Bana nasıl işkence edeceğini iyi biliyordu.

Ağır adımlarla bir yırtıcı gibi etrafımda döndüğünü hissettiğim her an korkuyla doluyordum. Artık bu işkenceyi benim için bitirmesini istiyordum. Bana bu gerilimi yaşatmasındansa öldürmesini yeğlerdim. Gözlerimi açtığımda henüz nefes alışlarım düzene girmemişken soğuk nefesini ensemden hissettim. Tüm tüylerim diken diken olmuştu. Hemen arkamdaydı, bunu hissedebiliyordum.

Bana yaşattığı korkuyla donup kaldığımda iri eli saçlarımı kavrayıp onları yumruğuna doladı. Boynumu kırmak istercesine saçlarıma asılınca başım arkaya doğru gerildi. Bıçağının keskin ucunu boynumda hissedince işimi bitirmeye karar verdiğini anladım. Beni saçlarımdan yakaladığı için hiç kıpırdayamadığımda kemiklerime kadar titredim. Boynumu keserek beni öldürecekti.

Bıçağı boynuma bastırdığı an hızlı düşünüp kolumun dirseğini karın boşluğuna geçirdim. Boynumdaki kolunu yakalayıp öne çektiğimde bıçak boynumu çizmişti. Saçlarımanın yolunmasını umursamadan tüm gücümle öne atılıp kafamı kolunun altından çıkarabilmişim. Ona doğru döndüğüm gibi sıkıttığım elimi suratına geçirdim. Gözleri kör eden sisin içinde onu göremesem de suratında iyi bir sızı bıraktığıma emindim.

Onda bıraktığım darbe onu kızdırdığı için gırtlğından çıkan hırlamayı andıran sesle nerede olduğunu bulabildim. Sesin geldiği yöne atılıp tekrar yumruk attım ve tam isabet. Neresine vurduğumu bilmiyordum ama tahminimce karın boşluğuna iyi bir yumruk yemişti. Onun aksine ben ona kendini toparlama şansı tanımadım. Gölgesini görünce havaya sıçrayarak kafasının yan tarafına sert bir tekme attım. Bu onu sendeletmeye yetmeliydi.

Attığım tekmeyle beyninde yoğun bir basınç hissettiğine emindim. Karanlığı tanımayan gözlerime düşmanımı göstermeye çalışırken onun öfkelerini soludum. Hızla bana yaklaşıp sisi delen yumruğu karnımla buluşunca beni birkaç adım geriye itti ama acıya gözlerimi yumup karşı koydum. Kaçmak yerine aramızdaki mesafeyi kapattım ve dizlerine attığım tekmeyle onu yere düşürdüm.

Gözlerimi sulandırıp görüşümü engelleyen sis bombaları yüzünden doğru düzgün hiçbir şey göremiyordum. Ancak onu yere düşürdüğüm an suratına yeni bir yumruk atmayı başarmıştım. Bir kurşun kolumu sıyırarak beni geri püskürtmüştü. Can sıkıcı tetikçileri dikkatimi dağıtarak ona ayağa kalkma şansı verdi.

Yerini tespit etmek için kendi etrafımda döndüğümde adım seslerini tam karşımda duydum. Hemen geriye çekilip karnının yan tarafına tekme atarak onu sersemletmeye çalıştım ama istediğim şiddette vuramadım. Ayağımı belinin yan tarafından yakalayıp kendine doğru sertçe çekince dengeyi kaybettim ve ona doğru savruldu.

Onun göğsüne çarpınca ellerimi omzuna bastırdım ve başımı geriye çekip suratına kafamı geçirdim. “Sikeyim!” Duyduğum bu sesle kaskatı keşilmiştim. Sesli bir şekilde yutkunurken öylece kalakalmıştım. Bu konuşan Gurur’dan başkası değildi.

Ben onca zamandır Gurur ile mi dövüşüyordum?

Bir anda her şey durmuştu.

Gurur’un sesini duymamla sanki az önce boğazıma yasladığı o bıçak kalbime girmişti. Zihnimde yankılanan tanıdık sesiyle onun kolları arasında titremeye başladım. Canımı yakan, beni korkuyla besleyen, bana psikolojik işkence uygulayan ve beni öldürmeye kalkışan Gurur muydu? Gözlerim titreştiğinde sanki tüm dünyam kararmıştı. Bir anda her şey yıkılmış ve anlamsızlaşmıştı. Saçlarımı bile okşamaya kıyamayan eli bugün saçlarımı yumruğuna dolayıp onları acıtmıştı.

Parmaklarının tersiyle yüzümü okşayan eli dudağımı parlatmış ve bana kendi kanımın tadına baktırmıştı. Bir *ah* edişimle içi sızlayan adamın yumrukları kaburgalarımı delip bana kan kusturmuştu. Boynumu kendisine yuva kılan adam bıçağını boynuma yaslamış ve beni öldürmeye kalkışmıştı. Biliyordum, tüm bunları karşısındaki kişinin ben olduğumu bilmeden yapmıştı ama bu üzülmeme engel değildi.

Bu gece Gurur’un acımasız ve korkunç yüzüyle tanışmıştım.

Tüm düşmanlarına böyle psikolojik ve fiziksel şiddet mi uyguluyordu? Etrafımda döndüğü anlarda bana yaşattığı korkuyu tarif bile edemiyordum. Ona yapışmış bir vaziyetteyken bu yakınlıkta artık yüzünü görebiliyordum. Birazdan o da benim yüzümü görecekti. Onu bu kadar uğraştırdığım için çok kızgındı. Çatık kaşları neredeyse birleşmişti ve kaşlarının arasında derin çizgiler vardı.

Düşmanını kısıvrak yakalamışken bana olan bakışları deliceydi. “Bakalım kimmişsin sen!” Boştaki elini kaldırıp yüzümdeki siyah eşarbyı sertçe

çaktığında gördükleriyle yeşil gözleri irileşti. “Farah?” derken şaşkınlıktan sesi kısık çıkmıştı.

Gurur’un adımı söylemesiyle taktığı kulaklıktan onu duyan tüm adamları bir anda ateşi kesmişti. Burada olduğumu anladıkları an çatışmayı durdurmuşlardı çünkü hiçbiri kazayla beni vurup Gurur’un hiddetini üzerine çekmek istemiyordu. Onlar ateş etmeyi bırakınca bizimkiler de ateşi kesti. Karşı tarafın adamları arabaların farlarını yakınca artık Gurur ile birbirimizi daha iyi görmeye başladık.

Eşarbin altından benim yüzümün çıkması Gurur’u bozguna uğratmıştı. Adamlarını gözlerinin önünde vuran ve dakikalardır ona soğuk terler dökrüren kadın onun karısı çıkmıştı. Ne kadar kabul etmek istemese de onu zorlayan bir rakip olmuştum. Onu böylesine uğraştıran kişinin ben olduğum aklına bile gelmezdi.

Soluksuz bir şekilde beni izlerken değişen yeşil gözlerini gördüm. Gözlerindeki değişimin ve ruhundaki karmaşanın sebebi bendim. Evde olduğuma çok emindi ama bu gece beni tam karşısında bulmuştu. Korkak sandığı karısının bir çatışmaya liderlik edeceği aklının kenarından bile geçmemişti. Onunla çatışmaya girmiş, yakın dövüşte bulunmuştum ama beni tanıyamamıştı çünkü kokuma kadar her şeyimi değiştirmiştım.

Barut ve kan kokuları benim de onun kokusunu solumama engel olmuştu. Karı koca birbirimize zarar verirken karşımızdaki kişinin kim olduğunu anlayamamıştık. Bir seferinde bana kendimi korumayı öğretmeye çalışmıştı ve ben yumruk bile atamamıştım. Daha doğrusu ona böyle düşündürtmüştüm.

Beceriksizliğim yüzünden bana kızan adamın burnu benim attığım yumruklar yüzünden kanıyordu. Artık sandığı kadar boş bir insan olmadığını biliyordu. Vurduğum her adamıyla silah kullanmakta ustalaştığımı ve onunla olan müsabakamda dövüşmeyi bildiğimi artık öğrenmişti. Bu onu dehşet verici bir derecede şoke etmişti.

Gözlerinin yeşil irisleri büyüdüğünde bunca zaman ona yaşattığım yalnılgının içinde bir gerçek aradı lakin bulamadı. Başından beri ona bir yalanı yaşattığımı düşündükçe ifadesi sertleşiyordu. Gözleri kanayan dudaklarımı, dağılan saçlarımı ve boynumdaki bıçak çizliğini takip ettikçe ellerimin yastığı olduğu göğüs kafesi geriliyordu. Omuzları taşa dönüşürken baştan ayağa titredi.

Bana zarar verip incittiğini gördükçe yüzü bembeyaz olmuştu ve az kalsın beni öldürecek olma ihtimaliyle can çekişmeye başladı. Çoğu zaman öpmek istediği ama bunu yapmamak için kendine direndiği dudaklarımdaki hasara

bakmak bile onda büyük bir suçluluk yaratmıştı. Burnunun direği sızlamış gibi kaşları bükülmüştü.

Dağılan saçlanma baktıkça hatırladıklarıyla nefes dahi alamadı. Oysaki Gurur saçlarını sevmişti. Onlara dokunmayı ve onlarla oynamayı sevmişti. Saçlarını beceriksizce örmeye çalışırken siyah tutamlarımın parmaklarının arasından kaymasını, avucunda yarattığı hissi sevmişti. Şimdiyse saçlarımın her bir teli ona küsmüştü çünkü en çok saçlarımı acıtmıştı. Parmaklarının arasında bile yolunan saçlarımın birkaç teli vardı.

Ve gözlerinin son durağı boynum oldu. Tek bir öpücük için kıvrandığı, dudaklarını bastırıp dakikalarca kokusunu içine çektiği boynumdaki bıçak çizdiği ona aklını kaybettirebilirdi. Bu izi onun açtığını anlamak yeşil gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Gurur nadiren acısını dışa vururdu ve şimdi onun gözleri yoğun bir acıyla titreşiyordu. Korumaya çalıştığı, gözünden bile sakındığı bir kadına bu gece zarar vermişti. Bunun üstesinden hiçbir zaman gelemeyeceğini biliyordum.

Ya ona engel olmasaydım? Ya beni öldürseydi ve bunu çok sonradan anlasaydı? Bunu düşündüğünü tüm vücudunun histeri bir krizle sarsılmasından anlamıştım, beni daha sıkı tutuyordu. Sanki iyi olduğumu hissetmeye ihtiyacı vardı. Dudakları bir şey söylemek için aralandı ancak hiçbir şey söyleyemedi. Kaşları acı verici bir ifadeyle büküldüğünde inanamayan gözlerle bende yarattığı enkaza bakıyordu.

Bana verdiği yaralar onu çıldırtma noktasına getiriyordu. Yaşadığı pişmanlığı ve suçluluk duygusunu gerilen yüzünün her zerresinde görebiliyordum. Yaptıklarının tek suçlusu o değildi, bunda benim de payım vardı. Beni aradığında ona evde olduğumu söylemiştim. Sevkiyata katılıp katılmadığımı anlamak için beni aramıştı ve ben onu kandırmıştım.

Ne yazık ki ona yalan söylerken ben de işlerin bu noktaya geleceğini bilemezdim. Amacım sadece bu Allah'ın cezası sevkiyatı sorunsuz bir şekilde yapmaktı. Bizzat Gurur ile dövüşeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu gece olanlarda ikimizin de suçu vardı ama benim kabahatim daha büyükmüş gibi Gurur'un bakışları sertleşmişti.

Yeşil gözlerine öldürücü bir karanlık çökmüş, başından beri ona yalan söylediğimi anlamıştı. Değişen gözlerine baktıkça korktuğum şeyin başıma geldiğini görüyordum, Gurur benimle ilgili her şeyi sorgulamaya başlamıştı. Gurur benim kendimi korumaktan bile âciz olduğumu düşünürken silah kullanmayı ve dövüşebildiğimi bizzat görmüştü. Çattığı kaşları yüzünden alnında birkaç çizgi belirirken çenesinde bir kas seğirdi. Benimle ilgili her

şey gözlerinin önünden geçmiş olmalı ki bakışlarındaki tüm duygu kaybolmuştu.

“Sen nasıl bir yalansın!” Kızgınlıkla dişlerini sıktığında nabızı hızlandı. “Kimsin sen!”

Yakışıklı yüzü yoğun bir öfkeyle gerilirken sevdiğim gözlerinde tanıdığım adama dair hiçbir şey bulamadım. Gurur’un yeşillerinde olan tek şey hayal kırıklığı ve öfkeydi. O gözler artık bana sıcak bakmıyordu, beni tanıımıyormuş gibi hissizdi. Bu benim için kaçınılmaz bir son olduğu için inceldiği yerden kopsun istedim.

Sevgisini kazanarak onu yanımdan tutamamıştım, ben de nefretini kazanarak beni bırakmasını sağladım. Evet, artık beni bırakmasını istiyordum, bizden olmayacağını sonunda kabullenmişim. Bu yüzden dudaklarım yapmacık bir tebessümle kıvrıldı. İçin için kan ağlarken alaycı bir ifadeyle gözlerinin içine baktım.

Nasıl bir yalan olduğumu soran adama alayla karşılık verip, “Korkarım ki bunu öğrenecek kadar hayatımda uzun süre kalmayacaksın,” dedim. Belimin arkasındaki silahı çıkardığım gibi kalbinin üstüne bastırdım. Silahımda sadece tek bir kurşun vardı. “Aileme dokunursan beni kaybedersin dediğimi hatırlıyor musun?”

Gurur başını eğip göğsüne dayadığım silaha bakarken gözlerinde zerre kadar korku yoktu. Ona yaşattığım hayal kırıklığının içinde bocalarken korku hissettiği şeylerin arasında bile değildi. Korkmamıştı ama hüsrana uğramıştı çünkü kırk yıl düşünse ona silah çekeceğim aklına bile gelmezdi. Etrafımızdaki sis gittikçe dağılırken artık herkes bizi görebiliyordu.

Üstelik hiç iyi bir pozisyonda değildik. Ben hâlâ ona yapışmış bir hâldeydim çünkü bacağımı belinin yanında tutuyordu. Bakışlarını silahtan çekip yüzüme çıkardığında onu kandırdığım için ifadesi fazla hissizdi. Buna rağmen sorduğum soruya cevap vererek, “Evet,” dedi tükürürcesine. “Ne söylediğini hatırlıyorum!”

Kendimi zorlayarak soğuk bir şekilde gülümsedim. “Beni kaybetme pahasına ailemi bitirmek istedin.” İçimdeki sızıya direnmeye çalışıyordum. “Leyla’yı seçtin ve benden vazgeçtin, öyle mi?”

“Farah...” demişti ki elimi kaldırarak onu susturdum, kulağımdaki kulaklıktan Kılıç Aslan’ın sesini duyduğum için konuşmasına izin vermedim.

“Sevkiyat başarılı, kuzen. Malları alıcının deposuna getirdik ve karşılığında para takası yapıldı.” Duymayı beklediğim tek şey buydu. Bu gece Gurur’u kaybetmiş olabilirdim ama babama çok şey kazandırmıştım.

“Bitti, Gurur.” Omzundaki elimi çekerek kulağımdaki kulaklığa dokundum. Gurur’u izlerken kulaklıktan sesimi duyan kuzenime seslenerek, “Zaza,” dedim. “Geri çekiliyoruz.” Buradaki işimiz bitmişti.

Daha sonra başımı biraz yukarı kaldırıp gözlerimi Gurur’un yeşillerine kenerledim. “Buradaki tüm tırlar senin olabilir ama hepsi boş.” Sevkiyat artık umurunda değilmiş gibi tepki bile vermemişti, bu gece kaybettiği tek şey sevkiyat değildi. Hakkımda öğrendiği gerçekler onun için sevkiyatı kaybetmekten daha ağır ve sarsıcıydı. Bu şekilde öğrenmesini hiç istemezdim.

Bu gece Gurur ters köşelere doymazken nasıl bir kadınla evlendiğini sorguluyordu. Hakkımda öğrendiği gerçekler onda düşündüğümünden daha büyük bir deprem yaratmıştı. O masum ve saf sandığı karısı bu gece onun için büyük bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. İnanamayan gözlerle bana bakarken yüzü kaskatıydı.

Bir kez daha, “Bitti,” diyerek göz kontağını bozmadım. “Leyla’yı seçerek benimle ilgili her şeyi bitirdin.” Olanların tek suçlusu ben değildim.

Göğsüne bastırdığım silahı gösterdim. “Senden tam şu anda kurtulabilirim ama bunu yapmayacağım.” Kendimi onun gözünden iyice düşürerek soğukça gülümsedim. “Bağışladığım hayatın eski kocama sadakam olsun,” dediğimde tüm bedeni gerildi. Hızlı hızlı nefesler alırken beyninden vurulmuş gibi yüzündeki kan çekilmişti.

Ne söylediğimi anladığında yeşil gözlerinin ardında şimşekler çaktı. “Eski kocam mı?” Şaşkınlığımı gizleyemedim, takıldığı tek şey bu olmuştu.

Önce silahı göğsünden çektim, daha sonra da onu iterek bacağını elinden kurtardım. Arkaya çekilerek aramıza biraz mesafe koyarken oynadığım oyunu sürdürmeye çalışıyordum. Kalbimdeki acıyı iyi gizleyerek Gurur’un karşısında dimdik durdum. “Benden vazgeçen bir adamın yanında olmayacağım.”

Sinirle yumruklarını sıktağında başımı iki yana salladım. “Bana rağmen ailemi bitirmeye bu kadar yaklaşan bir adamın karısı olmayacağım.” Ceketimin iç cebinden çıkardığım evrakları yüzüne fırlattım. “Boşanıyorum senden.”

Boşanma evrakları yüzüne çarparak ayaklarının önüne düştü. Etrafımızdaki sis dağıldığı için başını eğip yerdeki evraklara baktı. Altında imzaman olduğu boşanma belgesini gördü, daha önce ondan hiç bu kadar korkmamıştım. Gurur’un yüz hatları öfke ve tehlikeyle gerilince bana bir şey yapmasından endişelendim, kararın bakışlarında ölümün soğukluğu vardı.

Sinirden boynundaki damarlar belirginleşirken bakışları kararmıştı. Boşanma evrakları benden aldığı en öldürücü darbeydi. Gurur deliye dönmüş

bir şekilde bana baktığında sıktığı dişlerinin gıcirtısını duyabiliyordum. "Bunu yaptığında babanın ölüsünü sana izletirim demiştim!"

"Ben de aileme dokunursan beni kaybedersin demiştim!" Beni tehdit etmesiyle sakinliğimi bozarak kaşlarımı çattım. "Yüklü bir tazminat alarak senden boşanacağım! Paran umurumda bile değil ama babama verdiği rûm o maddi zararın tazminatını alacağım senden! Boşanmada kazandığım o parayla finansal durumumuzu düzeltmekle kalmayacak, aynı zamanda senden kurtulacağım." Evet, bunu yapacaktım!

Gurur'un bakışlarındaki delici öfke beni korkutuyordu ama bunu ondan saklamaya çalıştım. Baştan ayağa onu süzerken yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve yüzümü buruşturmak için kendimi zorladım. Nefretini babamın üzerinden çekip kendime yönlendirmek için ondan iğreniyormuşum gibi davrandım.

"Seninle işim bitti, Gurur Kalender!" Yüzümü buruşturarak ona baktığım an bakışları değişmiş ve sertçe yutkunmuştu. Yeşil gözlerinde oluşan derin acıyı daha fazla görmemek için hemen ona sırtımı dönüp arabama yürüdüm. "Bundan sonra beni sadece mahkemelerde göreceksin!"

Son yaptığım şey yüzünden kendimden nefret ediyordum ama yapmalıydım. Ondan iğrendiğimi düşünürse belki Farah defterini kendi için sonsuza kadar kapatırdı. Ben böyle bir kadın değildim ama beni böyle olmaya o zorlamıştı. Zaten benden ayrılmayı düşünüyordu, artık bunu yapmak için çok fazla sebebi vardı.

Sevkiyattan sonra benden boşanmayı düşünüyordu.

Nereden bilebilirdi ki sevkiyattan önce ona boşanma davasını açacağımı.

Arabama binip onun önünden geçerken bir kez olsun başımı çevirip ona bakmamıştım ama o bakmıştı. Gurur ondan iğrendiğimi düşünen o bakışlarımda can çekişirken gidişimi izlemişti. Ne beni durdurmaya çalışmıştı ne de yerinden kıpırdayabilmişti. Sanki ona bakarken yüzümü buruşturduğum o anın içine hapsolmuş gibi öylece kalakalmıştı.

Bu gece Gurur benim hakkımda çok fazla şey öğrenmişti.

Ama ben onun tüm hayatı boyunca o bakışlara maruz kaldığını bilmiyordum.

BÖLÜM 10

SÖYLE ONA SAÇLARINI KESMESİN

“**M**erhametimin tamamını sana yöneltmişken ve tek bir saç teline bile kıyamazken beni kendi katilin yapamazsın.”

Geçmiş

Gurur, yetiştirme yurdunun koridorunda yürürken biraz heyecanlıydı. Birazdan küçük meleşini görecekti. Her ayın ilk günü yaptığı gibi bugün de okuldan kaçmış ve bir tekneye atlayıp buraya gelmişti. Abisi onu bulmasını diye Melek'i yaşadığı yere çok uzak bir yurda bırakmıştı. Taşbaşı Kilisesi'ne yakın bu küçük yurt Melek'i Şeref'ten saklıyordu.

Üzerinde her zamanki gibi beyaz gömlek ve siyah pantolonu vardı. Sabah evden okula gidiyormuş gibi çıkmıştı ama gizlice buraya gelmişti. Gurur artık on beş yaşındaydı ve eskisinden daha kötü bir psikolojideydi. Defne öldükten sonra hayat onun için tüm anlamını yitirmişti. Ona iyi gelen ve dayanma gücü veren tek şey Defne'nin küçük kızı Melek'ti.

Onun adını Melek koymasının nedeni Defne'ydi. Karun bebeğın hâlâ yaşadığını bilmiyordu ama ikisi konuşurken ablasının kızına Melek ismini

vermek istediğinden bahsetmişti. Karun o esnada iç çekmiş ve elinde olsa bebeğin mezarını bulup mezar taşına *Melek* yazdıracağından bahsetmişti.

Gurur ona bebeğin yaşadığını söylememişti, en az Şeref kadar Karun da bebekten nefret ediyordu. Defne doğum yaparken öldüğünden ablasının katili olarak bebeği görüyordu. Böyle düşündüğü için Gurur ona kızamazdı; Karun, Defne'nin cesediyle iki gününü geçirmişti. Defne'nin öldüğü o gece Şeref, Gurur'u yakmaya kalkışmış, Karun'uysa soğuk hava deposuna kapatmıştı.

Defne'nin cesediyle iki gün o soğuk hava deposunda kalmıştı. Orada her ne yaşandıysa Karun artık hiç ısınmıyordu.

Gurur, Melek'i yurdun içinde bulamayınca burada kalan çocuklara onun yerini sordu. Bahçede olduğunu öğrenince hiç oyalanmadan bahçeye çıktı. Melek'i bulmak için etrafına baktığında bir an donup kalmıştı. Melek bahçedeki bir defne ağacının altında oturuyordu ve içli bir şekilde ağlıyordu. Bu görüntü karşısında Gurur'un içi acımıştı çünkü Defne'yi hatırlamıştı. O da ne zaman üzülse evlerinin bahçesindeki defne ağacına giderdi.

Melek sanki annesine sığınmış gibi defne ağacının gölgesinde sessizce ağlıyordu. Gurur adım adım ona yaklaştıkça sanki daha çok Defne'yi görüyordu. Melek annesine çok benziyordu, tıpkı onun gibi altın sarısı saçları ve yeşil gözleri vardı. Farkında bile olmazdı ama çoğu zaman annesinin gözleriyle Gurur'a bakardı. "Kaderi benzemesin," diye fısıldayıp adımlarını hızlı attı. Defne'yi yaşatamamıştı ama onun kızını yaşatmak istiyordu.

Gurur ağacın gölgesine girip Melek'in ayaklarının önüne diz çökerken ne kadar endişelendiğini saklayamıyordu. "Neden ağlıyorsun Melek'im?"

Gurur'un sesiyle Melek eğdiği başını kaldırıp ağlamayı bıraktı. Gurur her ayın ilk günü onu görmeye gelirdi ama Melek bunu unutmuş olmalı ki onu gördüğüne şaşırmıştı. Kimsesizliğin gölgesine sığındığı bu yerde kimsenin onun için gelmeyeceğini düşünmüş gibi bakıyordu.

"Baba," diye mırıldanırken bakışları ıslak, sesi ağlamaktan çatlamıştı. Gurur ne yaptıysa ona amca dedirtememişti, Melek onu babası sanıyordu. Henüz beş yaşındaydı ve on beş yaşındaki bir çocuğun onun babası olmayacağını anlayamıyordu. Melek boynunu eğip dudaklarını bükerek ona kendisini gösterdi. "Benim annem yok, baba."

Gurur'un tüm vücudu yoğun bir acıyla titrerken, "Hayır," diye fısıldadı güçlükle. "Senin bir annen var ve adı Defne." Ona bunu zaten söylemişti.

Melek ayağa kalktığında yumuk yumuk olan yüzünde kızgın bir ifade vardı. "Baba yalan söylüyor, hani nerede anne?" Annesini bulmak istercesine etrafına bakarken yine ağlıyordu. "Yok, Melek'in annesi yok!"

Gurur ne yapacağını bilmez bir hâlde hemen ayağa kalkıp ona doğru bir adım attı. “Melek’im bu konuyu konuşmuştuk, annen sana gelemez.” Keşke gelseydi ama istese de ona gelemeyeceği bir yerdeydi.

Melek burnunu çekerken her nefesle daha çok ağlayıp Gurur’dan uzaklaşmaya başlamıştı. “Baba söyle ona, annem gelsin.” Bir kez daha kimse-sizlik küçük yüreğine işlerken yeşil gözlerinden akan yaşlar yanağını ıslattı. “Emine’nin annesi var.” Minik ellerini kaldırıp başının üstüne koydu. “Ona şapka ördü, baba.”

Gurur’a nasıl hissettirdiğinden habersiz titreyen gözlerini onun gözlerine dikti. “Ben de üşüyorum ama annem bana şapka örmüyor çünkü yok.”

Gurur’un gözlerinin ardı sızladığında neredeyse ağlayacaktı. “Melek’im yapma böyle,” diye fısıldarken sesi boğuk çıkmıştı. “Böyle konuşup üzme beni.”

Melek henüz annesine olanları bilmediği için ondan bir imkânsız istediğinin farkında değildi. Üzerinde montu, ayağında en kaliteli çizmeleri olmasına rağmen üşüyormuş gibi titriyordu. Gurur’un geçen ay ona aldığı kıyafetler bile onu ısıtmaya yetmiyordu çünkü annesi yoktu. Pahalı kıyafetlerin ona verdiği ısıyı değil, bir annenin sıcak kollarını istiyordu.

Burada Emine diye bir arkadaşı vardı ve Emine’nin annesi yurttan çalışıyordu. Melek onları sürekli birlikte görüyordu. Annesi Emine’ye sarılıyor, onu öpüyor ve onu çok seviyordu. Bu sabah Emine’nin kafasında güzel bir yün bere görmüştü, annesinin onun için ördüğünü söylemişti. Melek’in de şapkaları vardı, hem de birbirinden farklı şapkalar. Hepsini Gurur onun için almıştı ama hiçbirini annesi örmemişti.

“Annem gelemiyorsa bana şapka örsün.” Suratını asarak bir kez daha küçük kollarını kaldırdı ve ellerini sarı saçlarının üstüne bastırdı. “Baba, Melek annesinden şapka istiyor. Söyle ona, bana şapka örsün.”

Gurur gözlerine akın eden yaşlara direnirken umutsuzca başını salladı. “Söylerim Melek’im.” İkinci kez onun önünde diz çöktü ve Melek’i kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. “Söz veriyorum, tekrar geldiğimde istediğin şapkayı getireceğim, kızım.”

Melek ona o kadar çok baba diyordu ki bir yerden sonra Gurur da onu kendi kızı gibi görmeye başlamıştı. Henüz on beş yaşında olsa da Melek’in hak ettiği gibi bir baba olmaya çalışıyordu.

Kendi de çocuk olmasına rağmen Gurur son beş yıldır küçük bir çocuğun babasıydı. Beş yıl önce Şeref’in adamlarından Numan küçük bir bebeği öldürmeye kıyamamıştı. Numan bebeği karısına emanet edip bir süre ona bakmıştı. Daha sonra Gurur ile ikisi bebeği alıp yetiştirme yurduna

vermişti. Numan, Şeref'ten çok korktuğu için uzun süre bebeği evinde saklayamayacağını söylemişti. Bu yüzden Gurur, Melek'i yurda vermeye mecbur kalmıştı.

Bu kararı vermek onun için hiç kolay olmamıştı hatta bunu yapmadan önce Melek'i kime emanet edeceğini çok düşünmüştü. Çarşıdaki esnaftan tanımadığı kimse yoktu ama onlara bir bebeği emanet edemezdi. Kaptan Salim ve karısı bir çocuk hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Allah onlara bir çocuk nasip etmemişti. Gurur bir an Melek'i onlara vermeyi düşünmüştü ama yapamamıştı.

Şeref, Gurur'un kimlerle görüştüğünü çok iyi biliyordu. Etrafındaki insanlardan biri nereden geldiği belli olmayan bir çocuğa sahip olursa bu Şeref'i şüphelendirirdi. Küçük bir araştırmayla Melek'in yaşadığını anlayabilirdi. Gurur bu riski alamadığı için hiç istemese de Melek'i yetiştirme yurduna vermişti.

Gurur'un annesi ölünce ondan kalan tüm mücevherleri Güzin almıştı. Annesi öldüğünde Gurur çok küçük olduğu için onu doğru düzgün hatırlamıyordu ama fotoğrafları duruyordu. O fotoğraflarda annesinin taktığı mücevherleri Güzin'in üzerinde gördüğünde onların annesine ait olduğunu anlamıştı. Annesiyle babasından ona kalan her şeyi yengesi ve abisi kullanıyordu.

Beş yıl önce Melek'i yurda bırakmadan hemen önce gizlice Şeref ve Güzin'in odasına girmişti. Güzin'in mücevher kutusunu açmış ve içinde annesine ait olan tüm mücevherleri çalmıştı. Bunu yaparken Karun'a yakalanmıştı ama Karun onu ele vermemişti. Eğer Gurur'un yaptığı şeyi anne ve babasına söylerse ona neler yapacaklarını bildiği için görmezden gelmişti.

Çalınan mücevherler için evdeki hizmetçiler suçlanmıştı. Gurur'un böyle bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini düşünen Güzin ondan hiç şüphelenmemişti. Odasına girip çıkan hizmetçileri suçlayıp büyük olay çıkarmıştı. Gurur o hizmetçiler için üzülmemişti, her biri Güzin'in yordakçısıydı. O evde olanları çok iyi bilen ama Güzin'e yaranmak için susan insanlardı.

Gurur tüm mücevherleri sırt çantasına koyup Numan ile gizlice evden ayrılmıştı. Melek'i Numan'ın evinden alıp yurda bıraktıklarında Gurur annesinin mücevherlerini yurdun müdiresine vermişti. Mücevherlerin içinden sadece annesinin yüzüğünü almış ve diğer her şeyi Melek için vermişti.

Çok parası vardı ama sahip olduğu parayı kullanmak için babasının vasiyetinde yazdığı şartı yerine getirmeliydi, yani önce yirmi yaşına girmeliydi. O zamana kadar Şeref'in lütfediyormuş gibi ona verdiği harçlıklarla idare

edecekti. Gurur'un birkaç kuruşluk cep harçlığı Melek'i yurttan koruyamazdı. Bu yüzden annesinin mücevherlerini çalmak zorunda kalmıştı.

Mücevherler karşılığında istediği sadece üç şey vardı. Bunlardan ilki ve en önemlisi Melek'in kimseye evlatlık verilmemesiydi. Gurur bağımsızlığını kazandığında Melek'i oradan çıkaracağı için kimse onu almamalıydı. İkinci şartıysa Melek'in tüm ihtiyaçlarının en iyi şekilde karşılanmasıydı. Verdiği mücevherlerin tek bir taşı bile servet değerindeydi.

Tek bir gerdanlık Melek'in on yıllık masraflarını karşılayabilirdi. Melek'e iyi baktıkları sürece hepsi onların olabilirdi. Son şartı da istediği her an yeğenini görecektiydi. Masasındaki mücevherleri gören müdire, Gurur'un tüm şartlarını kabul etmiş ve Melek'in kimliğini gizli tutacağına söz vermişti.

Müdire sözünde duruyordu, Melek'e farklı bir soyadı vermiş ve onun hangi aileye ait olduğunu yurttan çalışanlara bile söylememişti. Yurttaki o kimsesiz bebeğin Kalender hanesinin torunu olduğunu sadece Gurur, Numan ve yurdun müdiresi biliyordu.

Melek'e verdikleri soyadı Yitik'ti. Gurur bunu duyduğunda ağlamıştı. Kimi kimsesi yokmuş gibi o artık Melek Yitik'ti. Sanki yitik ve kimsesiz bir çocuk olduğu yüzüne vurulmuştu.

Bugün evdeki herkesin Gurur'a tuhaf gözlerle bakmasının bir nedeni vardı. Onu daha önce de delice şeyler yaparken gördükleri için onun tuhaf-lıklarına alışkındı. Ancak ilk kez Gurur'u örgü şişleri ve iplerle görüyorlardı. Gurur dizinin üzerine koyduğu telefondaki videoya bakıyor ve Melek'in istediği yün şapkayı örmeye çalışıyordu. Annesinden istediği şapkayı Defne yerine Gurur ona örecekti.

Örgü yapmaktan hiç anlamadığı için sürekli bozup en baştan başlıyordu. Her denemesinde videoyu başa sarıp videodaki kadının anlattığı gibi yapmaya çalışıyordu. Salonun en başındaki köşesinde oturan Şeref, alaycı gözlerle kardeşini izliyordu. "Bakıyorum da artık kadınlara özeniyorsun. Bir de etek giy istersen."

Gurur ellerindeki şişlerle boğuşurken abisinin onunla dalga geçmesini zerre kadar umursamadı. "Bana her şey yakıştığı için eminim etek giyseydim üzerimde sırtmazdı." Tüm kusurlarına rağmen kendine hayran bir çocuktu. Acemice ördüğü örgüyü bir alttan bir üstten geçirirken ecel terleri döküyordu. "Ayrıca örgü örmek neden kadınlara özgü bir şey olsun?" Bece-riksizce iki sıra ördüğü şapkayı gösterdi. "Elime de yakışmıyor değil."

“Yakışmıyor lan.” Karun onunla ne yapacağını bilmez bir hâlde yüzünü ovuşturdu. “Bırak onu, yarınki sınava çalışalım.”

“Sen çalış, benim ders çalışmama gerek yok.” Gurur başını çevirip gözlerini Şeref’in mavilerine kenetledi. “Beş yılım kaldı.”

Şeref kaskatı kesilirken Gurur ona bir şeyleri hatırlatmak ister gibi gözlerinin en derinine bakıyordu. “Babamın vasiyetindeki yaş şartını karşılamama sadece beş yılım kaldı.” O zaman abisinin saltanatını yıkacak ve hakkı olan her şeyi ondan geri alacaktı. Dün yediği dayakları unutmamıştı. Nasıl unutabilirdi ki? O dayakların izleri ve sızısı vücudunun her yerindeydi.

Abisi dün gece sarhoş bir şekilde Gurur’un odasına girmiş ve ona kan kusturana kadar kemeriyle onu dövmüştü. Üstelik hiçbir sebep yokken bunu yapmıştı. Onu kızdıracak hiçbir şey yapmamasına rağmen gecenin bir vakti uykusundan uyandırılmış ve acıdan bayılana kadar dayak yemişti. Gurur yirmi yaşına yaklaştıkça Şeref kontrolden çıkıyordu ve ona karşı daha da saldırganlaşıyordu. Gurur bu evde bir cehennemi yaşıyordu.

Şeref elindeki gazeteyi buruşturup sıkarken gözlerini asi kardeşinden ayırmıyordu. Ona olan bakışları nefret dolu ve kindardı. Cebindeki *Zippo* çakmağı çıkardığında Gurur korkuyla irkilmişti. Gözlerini Şeref’in elindeki çakmaktan ayırmıyordu, o çakmak alev alırsa diye gerilmişti. Çakmağa bak-
ukça üzerine bir bidon benzinin döküldüğünü hatırlıyordu.

Benzinin vücudunda bıraktığı o soğuk hissi ve yanma korkusunu tekrar ve tekrar yaşıyordu. Şeref, Gurur’un değişen suratını ve korku dolu yeşillerini görünce sırtıttı. “Yirmi yaşına girdiğinde ne olacak sanıyorsun?” Bilerek çakmağı parmaklarının arasından çevirip ona gözdağı veriyordu.

Şeref belki Gurur’u tamamen delirtememişti ama onda bir zayıflık, asla üstesinden gelemeyeceği bir korku bırakmayı başarmıştı. Gurur kaç yaşına gelirse gelsin veya ne kadar güçlenirse güçlensin, küçük bir kıvılcımla hepsi yıkılabilirdi. Onun cesareti ateşi görene kadardı. Bunu bilmek Şeref’e tarifsiz bir haz veriyordu. Ateş var oldukça Gurur hiçbir zaman Şeref’i yıkacak güçte olamayacaktı.

Babasının elindeki çakmağı gören Karun yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Gurur kalk yukarı çıkalım.” Babasının yine bir bahane bulup Gurur’a satışmasını istemiyordu. “Sınava çalışmalıyız.”

Gurur bir ilmeği kaçırdığı için ördüğü iki sırayı söküp tekrar başladı. “Bunun yapılışını öğrenmeden hiçbir yere gitmem.”

“Öğrenip ne yapacaksın?” Güzin onunla dalga geçerken Gurur’un parmağına sardığı pembe ipe şaşkınlıkla bakıyordu. “Sen beyaz ve siyah dışında

bir renk giymiyorsun.” Okul üniformalarını bile giymez, hep beyaz gömlek ve siyah pantolon giyerdi. “Belli ki bunu bir kız için yapıyorsun.”

Gurur gözlerini öğretici videodan ayırmadan, “Evet,” dedi kısaca. “Bu şapka gördüğüm en güzel ve en sevimli kız için.”

“Kim o kız?” Çağıl annesinin dizinin dibinde otururken Gurur’un yapmaya çalıştığı şeyi anlamıyordu. “Ayrıca kızlar erkeklere bir şeyler örer, erkekler değil. Neden her şeyi tersten yapıyorsun?”

“Sadece kadınlar erkeklere bir şeyler örmeli diye bir kanun mu var?” Gurur elindeki işi kaldırıp Çağıl’a gösterdi. “Bak, ben bir kıza bere örüyorum, bunu yaptım diye kadın mı oldum?”

“Erkek de olmadın, karı kılıklı piç.” Şeref bilerek onun üzerine oynuyordu. Gurur’un canını yakmak için ters bir cevap vermesini bekliyordu.

Gurur bunu çok iyi bildiği için ayağa kalkıp yaptığı el işini koltuğun üzerine bıraktı. “Demek karı kılıklı ha?” Bunları söyledikten sonra tek kelime etmeden salondan çıkmıştı.

Karun ve Çağıl endişeli gözlerle birbirlerine bakıyordu çünkü Gurur’un ne için gittiğini bilmiyorlardı. Tek temennileri geri döndüğünde Şeref’i fazla kızdırmamasıydı. Güzin, Gurur’un çıktığı kapıya sinir bozucu gözlerle bakarken ifadesi hoşnutsuzdu. “Bu sığıntı son zamanlarda fazla asileşti.” Söylediği her şeyle kocasını Gurur’a karşı biraz daha dolduruyordu. “Ona çok yüz veriyorsun. Bu gidişle yirmisine basmadan sana karşı bir isyan başlatabilir.”

“Endişen olmasın anne, onun size bir zararı olmaz.” Karun, Gurur’u savunarak iğneleyici bakışlarını annesine dikti. “Kafasının içindeki seslerden onun kimseye zarar verecek durumu kalmadı. Kendi hâlinde takılıyor, neden bu kadar gözünüze batıyor?”

“Ne biçim konuşuyorsun lan sen annenle!” Şeref hiddetlenerek ayağa kalkıp Karun’un üzerine yürüdüğünde Çağıl hemen araya girdi. Abisini korumak ister gibi Karun’un önünde durup kollarını iki yana açmıştı.

“Baba, n’olur ona dokunma.” Çağıl, Şeref’e geçit vermezken dolan gözlerle ona yalvarmaya başladı. “Yine onu o yere kapatma, sonra çok üşüyor.” Çağıl’ın bahsettiği o yer evlerinin altındaki soğuk hava deposuydu. Şeref, Karun’u sık sık oraya kapatırdı.

Çağıl’ın Şeref gibi birine yalvarması Karun’u kızdırdığı için kaşlarını çatarak kardeşini önünden çekti. “Beni korumana ihtiyacım yok!” Henüz on beşinde olmasına rağmen Karun’un çok ağır ve gururlu bir kişiliği vardı. Sevdiklerinin onun için Şeref gibi insanlara yalvarmasına katlanamazdı, bunun hiçbir işe yaramayacağını iyi bilirdi.

Daha önce Gurur için babasına secde etmiş ve Defne'nin hayatı için ona çok yalvarmıştı. Değişen hiçbir şey olmamıştı. Karun'un ona yalvarmasına rağmen Şeref, Gurur'u yakmaya kalkışmıştı ve Defne'yi ölüme terk etmişti. Beş yıl önce olanlardan sonra Karun artık bu insanlara yalvarmıyacaktı. Gurur'dan korkuyorlardı ama aslında Karun'dan korkmalılardı çünkü Karun büyümeyi en çok bu insanları mahvetmek için istiyordu.

Bir gün büyüyecek ve bu insanlara hayatı dar edecekti. Ona yapılanlar umurunda değildi ama Defne ve Gurur'a tüm yaptıklarının hesabını soracaktı. Karun'un içinde biriken öç duygusu soğuk bakan mavilerine yansıdığı için Şeref yumruğunu sıktı. Büyük oğlunun onu kızdırması için ekstradan bir şey yapmasına gerek yoktu, bakışları yetiyordu.

Şeref, Gurur'u bile ateşle sindirebilmişti ama Karun'un direncini bir türlü kıramıyordu. Bu çocuktaki sağlam irade onu dehşete düşürüyordu. Tüm kemiklerini kırsa bile onu kolay kolay ağlatamıyor, günlerce onu soğuk hava deposunda tutsa da onu kendine yalvartamıyordu. Sanki çektiği acılar onun etrafına çelikten bir katman oluşturmuyordu. Karun gittikçe daha soğuk, daha sert, daha güçlü ve daha olgun bir çocuğa dönüşüyordu. Daha şimdiden böyleyse Şeref onu yirmili yaşlarında düşünemiyordu.

Oğlunun büyüdüğünde ilk işinin babasını yıkmak olacağını iyi bilen Şeref, öfkesine yenilip Karun'un üzerine yürüdü. Ona atacağı birkaç yumruk içini rahatlatabilirdi. Çağıl bir kez daha abisinin önüne geçip, "Baba yapma," diye ona yalvarınca Karun bu sefer Çağıl'ı daha sert itti.

"Sana çekil dedim!"

Karun'un onu itmesiyle yere düşen Çağıl, kaşlarını çatarak hemen ayağa kalktı. Koşarak yerde oynayan Levent'in yanına gitti ve yerdeki oyuncaklardan birini alıp Levent'in kafasına sertçe vurdu. Güzin cırlayıp, "Çağıl!" diye bağırırken Levent kafasına tutarak ağlıyordu. Bunu gören Karun ise gülmeye başlamıştı çünkü Çağıl bunu hep yapıyordu. Ne zaman Gurur veya Karun onu hırpalasa Çağıl da gidip hırsını Levent'ten çıkarıyordu.

Levent ıslak gözlerini annesine dikip ellerini yere vurmaya başlamıştı "Anne kardeş istiyom!" diye ağlamaya başlayınca bu sefer de Çağıl gülmeye başladı. Anlaşılan Levent de evde dövecek birilerini istiyordu, şu anda zincirin son halkasıydı.

Güzin, Levent'i kucağına alıp susturmaya çalışırken Gurur'un içeri girmesiyle içerideki tüm tantana son buldu. Herkesin susup Gurur'a bakmasının bir nedeni vardı. Beyaz gömleği üzerinde duruyordu ve hep yaptığı gibi gömleğin manşetleri yine birkaç kat toplanmıştı. Buraya kadar her şey

ramamdı ama Gurur'un pantolonu üstünde değildi. Bunun yerine siyah bir etek giymişti. Evet, bunu gerçekten yapmıştı.

Güzin daha iki gün önce aldığı siyah, kısa eteğine şoke olarak bakıyordu. Henüz bir kez bile giyemediği eteği Gurur'un üzerindeydi. Etek Gurur'un dizlerinin bir karış üstünde durduğu için çıplak bacakları ortadaydı. Güzin ve Şeref şoke olmuş bir hâlde onu izlerken Karun'un tepkisi en iyisiydi. Gülmemeye çalışarak Gurur'un ayağındaki postalları gösterdi.

"O eteğin altına bu ayakkabılar hiç olmamış."

Karun, Gurur'un anormalliklerine alışkındı, daha geçen hafta okulda sıranın üstüne çıkmıştı ve fermuarını açıp öndeki çocuğun üstüne işlemişti. Bunun için disiplin kurulu toplandığında az kalsın okuldan atılıyordu. Gurur'un üzerine işediği o çocuk bir ders önce Karun'a vurmuştu ve Gurur bunu öğrenmişti. Sınıfta kız öğrencilerin de olmasını zerre kadar umursamamış ve ön sırasında oturan çocuğun üzerine işlemişti.

Şaşırtıcı olansa sınıftaki kızların bile bunu yadırgamamasıydı. Gurur ne yaparsa yapsın tuhaf bir şekilde kızlar tarafından hoş karşılanıyordu. Bazı insanlarda şeytan tüyü olurdu ve Gurur da onlardan biriydi. Ondaki anormallikler bir şekilde etrafındaki insanlara onu sevdirtiyordu. Okulda sekiz kişilik bir arkadaş grubu vardı ve o gruptaki tek erkek Gurur'du. Kızlarla daha iyi anlaşıyordu. Onlarla kızsals dedikodular yapıyor ve onların pijama partilerine katılıyordu.

Erkek olarak adlandıracağımız tek arkadaş çevresi çarşıdaki ve kahvedeki arkadaşlarıydı, onlar da Gurur'dan yaşça çok büyüktü. Hepsi bu da değildi, o adamların eşleriyle de çok iyi anlaşıyordu. Mahalledeki kadınların mevlitlerine, altın günlerine ve Kuran sohbetlerine hep giderdi. Kimin kızı kimin oğluyla ne yapmış, Gurur hep bilirdi.

Ordu'daki kimse Kalender ailesini sevmezdi, onlardan birini görünce kapı pencerelerini kapatırlardı. Bir tek Gurur Kalender'e tüm kapılar açılırdı. Gurur bu evde yaşıyor olabilirdi ama aslında mahallelinin elinde büyüüyordu. Onu gördükleri yerde evlerine veya dükkânlarına buyur ediyorlardı. Kek, poğaça veya o esnada ellerinde ne varsa ona yediriyorlardı. Ordu halkı Haşim Kalender'i severdi ve onun oğlunu da bağrına basıyorlardı.

Ne yazık ki Şeref aynı babadan doğan bir şeytandı, bu yüzden hiç sevilmezdi. Karun onun ayakkabılarını eleştirince Gurur güldü. O eteğin içinde çok doğal ve rahat görünüyordu. "Yengemin ayak numarası bana uysaydı da sen bir de beni topuklu ayakkabılarla görseydin."

Şeref bu rezilliği öfke dolu gözlerle izliyordu. Mavilerine akın eden tehlike, sertleşen yüz ifadesine yansiyordu. “Ne bu hâlin!” diye sesini yükselttiğinde Çağıl ve Levent korkudan saklanacak yer aramıştı.

Gurur’un yeşilleri alaycıydı, dudaklarındaysa Şeref’i daha da kızdıran bir gülüş vardı. “Karı kılıkliyım ya abi.” Onun sözlerine atıfta bulunarak giydiği eteği gösterdi. “Ben de karı kılıklı olmanın hakkını veriyorum.”

“O benim eteğim!” Güzin kucağındaki Levent’i yere indirip öfkeyle doğruldu. “O etek senden daha pahalı, çıkar onu hemen!”

“Altıma don giymedim, çıkarmamı istediğine emin misin, yenge?” Gurur’un gülüşü tüm yüzüne yayılırken gözlerinde haylaz parıltılar vardı. “Çıkar diyorsan bana uyar, yiğidin malı meydanda olur.”

“Gözünü seveyim çıkarma.” Gurur dışında bu odada eğlenen sadece bir kişi vardı ve o da Karun’du. “Ben yiğidin o malını geçen hafta sınıfta gördüm, bir de bana götünü gösterme.” Karun bunları söylerken gür bir kahkaha atmamak için kendisiyle cebelleşiyordu.

Gurur koltuğa yürürken yengesini daha fazla sinir ederek üzerindeki eteği gösterdi. “Keşke daha önce giyseymdim, nasıl da alttan püfür püfür esiyor. Yenge eteklerinden birkaç tane ayırdım, sakın onlara dokunma.” Karun kahkaha atarken Şeref ve Güzin’in yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Karşılarında etek giymeye bile gocunmayan bir ruh hastası varken sakın kalamıyorlardı.

Gurur o akşam pantolonla kalktığı koltuğa etekle oturmuş, bacak bacak üstüne atarak abisi ve yengesini sinir etmişti. Evdekilerin ona olan kızgın bakışlarını zerre kadar umursamadan örgüsünü eline alıp Melek’i için şapka örmeye çalışmıştı. Bir ay boyunca kaç ip eskitmiş, defalarca söküp tekrar denemiş ve en sonunda Melek’in şapkasını örebilmişti.

Bir ay sonra Melek’i tekrar ziyaret ettiğinde elinde pembe bir yün şapka vardı. Emine’nin annesi gibi güzel bir şapka örememişti ama Melek çok beğenmişti. Gurur’un acemice ördüğü o şapkanın annesinden geldiğini düşündüğü için çok mutlu olmuştu. Melek’in o tatlı heyecanını, şapkaya sımsıkı sarılmasını ve gülüşünü gören Gurur içinden, “*Değdi,*” demişti. O şapkayı yapmak için evdeki herkesin maskarası olmasına değmişti.

Gurur Kalender

Psikiyatristimle birbirimize bakarken çoğu söylediğini anlamıyordum. Bu kadın bana en uzun süre dayanan doktorlardan biriydi. Şermin Hanım ile dört yıllık bir terapi geçmişimiz vardı. Kadının saçlarının bir kısmını

ben ağartmış olabilirdim. Israrla beni farklı bir kliniğe veya doktora yönlendirmiyordu, bende ki sorunu bulmaya kararlıydı. Belki de emekli olmadan önce mesleki başarısına bir yenisini eklemek istiyordu.

“İlerleme katettiğimizi düşünmeye başlamıştım, Gurur.” Gözlerimin altındaki koyu halkalara ve sağ elimdeki sargıya baktıkça hüsrana uğruyordu. “Görüyorum ki yine en başa dönmüşüz.” O ilerlemeyi onunla değil, melek yüzlü bir şeytanla katettiğimi ama beni ilerlettiği gibi daha da geriye çektiğini ona söylemedim.

“Şermin, ben iyiyim.” Ona adıyla hitap etmeme alışkındı. Sık sık gözlerle onu izlerken bir kez daha esnedim. “Şu uyku sorunuma bir çözüm buldun mu?” Morfin kullanmaktan yakında tekrar uyuşturucuya başlayabilirdim. Morfin de bir tür uyuşturucuydu ve bağımlılık yapıyordu.

“Sandığının aksine kimse sana kendi uykusuzluğunu bulaştırmadı Gurur, uykusuzluk bulaşıcı değildir.” Kahve gözlerindeki ima ve sözlerindeki kinaye ne demek istediğini açıkça belirtiyordu. Ellerini masaya bastırarak yaşlı vücudunu biraz öne itti. “Adı yasaklı o kişinin uyku problemi travmatik bir vakadan kaynaklanıyor olabilir ama sendeki sorun onunla aynı değil.” İşaret parmağını kaldırıp şakağına bastırdı. “Sendeki sorun burada. Olanları düşünmeyi bırakırsan tekrar uyuyacağına eminim.”

Olanları unutmak şöyle dursun, hatırlaması bile beni çıldırtıyordu. Yumruk atmaktan parmaklarımın eklem yerlerini zedelediğim elimi sıkmaya başladım. Elimdeki acı bile kafamın içindeki kaosu dindirmeye yetmiyordu. “Bunca zamandır beni aptal yerine koymuş, olanları nasıl düşünmem?” O kızdan daha yalancı ve sahtekâr birini tanıımıyordum. Yüzünü dahi görmek istemiyordum.

Her şeyi mi yalandı, lan? Birlikte geçirdiğimiz tüm o süre zarfında bana yaşattığı şey bir yalan mıydı? Bana bakışı, gülüşü, ilgisi yalandı, öyle mi? Yüzümü sertçe ovuşturdum, onu düşündükçe kalan aklımı da yitirecek gibi oluyordum.

Meğerse tanıdığımı sandığımı Farah diye biri yokmuş, koskoca bir yalandan ibaretmiş. Daha önce kimse bende böyle bir hayal kırıklığı yaşatmamıştı.

Dün geceyi hatırlamıyordum ve ondan önceki tüm geceleri de. Hiçliğin içinde kaybolarak kırıp döktüğüm ve sabahında bir enkazın içinde uyanığım o geceleri hatırlamıyordum. Hatırladığım ve aklıma mih gibi çakılan tek gece sevkiyat gecesi idi, yani onun gerçek yüzünü gördüğüm o gece.

“Unutamıyorum.” Bu itirafı yaparken bile kendimi kötü hissettiğim için kollarım iki yanıma düşmüş, omuzlarım çökmüştü. Doktorum sessizlik

ğinde beni dinlerken acı bir tebessümle dudaklarım kıvrıldı. “Bana olan o son bakışını unutamıyorum, doktor.” Gecelerimi haram edip uykularımı kaçıran buydu, Farah’ın o son bakışı.

Sevkiyat gününün üzerinden çok zaman geçmişti ama etkisi çok yeniydi. Günlerdir onu bu konuda uğraştırdığım için nihayet çözülmeye başladığımı düşünen Şermin, sandalyesinde biraz daha öne kaydı. “Sana nasıl bakmıştı?”

Bunu anlatmak için hangi kelimeleri seçeceğimi bilmiyordum, tüm kelimeler yetersiz kalıyordu. Farah’ın bana birçok şey hissettiren o bakışını tek bir kelimeye sığdırmayı denedim. “Tiksinerek.” İçim ezilirken duygudan yoksun bir şekilde güldüm. “Bana bakarken yüzünü buruşturması çok koydu be doktor.” Bunu yaparken biliyor muydu, tüm hayatım boyunca o bakışlar altında büyüdüğümü?

“Peki, bu sana nasıl hissettirdi?”

“Bir kırılma hissettim, belki vücudumda belki aklımda belki de...” Başımı eğip ona sol göğsümü gösterdim. “Yüreğimde.” O an Farah’ın o bakışıyla bir şeylerin çatırtısını hissetmiştim, hemen sonrasında kemiklerime kadar kırıldığımı biliyordum.

Şermin her söylediğini not aldığı için odada kalemin çıkardığı sesler dışında hiç ses yoktu. Başını kaldırdığında kırıksıklıklarla çevrili dudakları düz bir çizgide buluştu. “Yani sana herkes gibi baktı?” *Herkes gibi...* Tüm hayatımı iki kelimeyle özetlemek gibi bir şeydi bu. Ve evet, olan buydu, o an Farah diğer herkesten biri olmuştu. “Daha derine inersek...”

“İnmeyelim doktor,” dedim yakıcı bir sesle. “Daha derini yangın yeri. Bir kez inersek oradan ne ben sağ çıkabilirim ne de sen.” Geçmişim derinlerde bir yerde hâlâ yanıyordu ve her bir kıvılcım kor olup sırtıma işliyordu. Daha derini azaptı, işkenceydi ve ölümle sonlanmayan bir cehennemdi. Ben geçmişimi sırtımda taşıyordum ve bu kaldıramadığım tek yükü.

“Hiç boş yer kalmamış mı, abi?”

Şermin ondan istediğim gibi geçmişi kurcalamadı. Nerede durması gerektiğini bilen bir kadındı. Konuyu değiştirerek yumuşak bir sesle konuştu. “Sevkiyattan önce ona bir soru sormuştun.” Neyden bahsettiğini anlamaya çalıştığımda ihtiyar gözleri manidar bakmaya başladı. “Hastanenin çatı katında kalbinde sana yer olup olmadığını sormuştun.” İçimden kendime küfretmeye başlamıştım. Bunu hangi ara ona anlatmıştım?

Kliniğe yattığım günden beri Şermin ile her gün görüştüğüm için bir ara anlatmış olmalıydım. Omuzlarımı dikleştirerek kendime çekidüzen verdim. “Ne olmuş o soruya?”

Vereceğim hiçbir tepkiyi kaçırmamak için gözlerini dahi kırpmada beni izliyordu. “Ona *kalbinde bana da yer var mı*, diye sorduğunda *cevabı* ne olmuştu?”

Zihnimde canlanan o anıyla bir anda her şey durdu veya son buldu. Her bir anı değildi çünkü verdiği cevap da hoş değildi. “Kalbinde bana hiç yer olmadığını söylemişti.”

Şermin’in meraklı gözleri ikinci bir deri gibi üzerime yapışmışken başını yavaşça salladı. “Ya evet deseydi?” Gözlerinin ardında sinirlerimi bozan bir ifade vardı. “Kalbinde büyük bir yerin olduğunu söyleseydi o zaman yine sevkıyatı durdurmaya çalışır mıydın?”

“Sikerdim sevkıyatını.” İçime çektiğim her nefes boğazımı yakarken derin bir nefes almak mümkün değildi. “O an eğer cevabı evet olsaydı... Onunla yeni bir başlangıç yapmak için her şeyi bitirmeye hazırdım.” Bunların hiçbirisi yalan değildi. O soruyu ona bir şansımız olup olmadığını bilmek için sormuştum. Farah’ın cevabı evet olsaydı, yemin ederim ki bu intikam oyununu sonlandıracaktım. Leyla’ya rağmen bunu yapacaktım.

“Peki, ya şimdi?” Şermin yüzümdeki en küçük mimiğe kadar her hareketimi izlerken gözlerini kısmıştı. “Şimdi burada olsa ve kalbinde büyük bir yerinin olduğunu söylese yine intikamından vazgeçer miydin?”

Tereddüt dahi etmeden, “Hayır,” dedim. “Ben o soruyu tanıdığımı sandığım masum bir kadına sormuştum, bir sahtekâra değil.” Bir yalandan ibaret olduğunu kabullenmek acı vericiydi ama olan buydu, benim değer verdiğim o kadın aslında gerçekte yoktu. İyi bir oyuncunun sergilediği bir rolü önemsemiştim. Maskesini çıkarınca güzel olan her şey son bulmuştu. O tatlı gülüşlerine kadar her şeyi yalandı.

“Olaylara onun açısından bakmadığımı düşünüyorum.” Şermin derin bir nefes alarak sandalyesine yaslanırken beni objektif olmaya zorluyordu. “Ailesini bitirmek için onu kullandın, Gurur.”

“Onu hiç kullanmadım.” Kaşlarım çatıldığında içimde nükseden öfkeye direndim. “Ben başından beri ona karşı net bir adamdım. Onun yaptığı gibi maskelerim yoktu benim.” Agresif bir tutumla kendimi gösterdim. “Ne görüyorsan oyum, ona da öyleydin.” Farah’ı kullanmanın birçok yolu vardı ama bunu yapmamıştım.

Babasının işleri hakkında ağzından hiç laf almamıştım veya ona şantaj yapıp kendi maşam yapmamıştım. Tehditle onu pis işlerimde veya kendi fantezilerimde kullanmadım. Farah’ın bile inkâr edemeyeceği tek şey onu bu işin dışında tutmamdı.

“Olaylara biraz da onun penceresinde bakmanı istiyorum.” Şermin ~~anki~~ onun doktoruymuş gibi beni kızdırmaya devam ediyordu. İğneleyici bakışlarını bana kenetleyerek ellerini bir kez daha masanın üzerinde birleştirdi. “Ailesini bitirmek için onun hayatına girdin, karşılık vermesi çok doğal değil mi?”

“Versin, benim sorunum onun verdiği karşılıkla değil ki!” Gözlerimin önü kararırken bir anlığına her şey anlamını yitirmişti. “Sevkiyatı üstlendiğini bana söyleseydi sence onun karşısına çıkar mıydım?” O gece yaşananlar boğazıma kadar beni dibe çekmişken kimse nasıl hissettiğimi anlamıyordu. Ona el kaldırdığım gerçeğini aşamıyordum!

Parmaklarımı sinirle saçlarımın arasından geçirdiğimde saçları aklıma geliyordu ve saçlarımın her bir tutamını daha sert dağıtıyordum. “Evde olduğu yalanını söylemek yerine orada olduğunu söyleseydi, dinime imanıma karşısına çıkmazdım!” Çatık kaşlarla yumruğumu sıktım. “Ona yenilir ve yolundan çekilirdim ama o ne yaptı? Yine ve yine bana yalan söyledi!” Tıpkı her şeyde olduğu gibi.

Şermin’in gözleri sağ elimi bulduğunda bakışları değişmişti. Sorunun asıl kaynağına bakar gibi hislenmişti. “Senin öfken onun yaptıklarına değil, değil mi?” Parmak boğumlarımdaki yaralardan sızan kandan gözünü ayırmıyordu. “Öfkenin asıl sebebi ona yaptıkların.” Keşke bunu inkâr edebilsydim ama haklıydı. Farah’ın bana yaptıklarını zerre kadar gözüm görmüyordu ama benim yaptıklarım... Mevzu büyüktü.

Farah’ı en çok bu yüzden affedemiyordum, ilk günden beri gözümünden sakındığım biriydi. Onunla geçirdiğim tüm o sürede onun tek bir tel saçına zarar vermemek için ilaçlarımı eksiksiz kullanıyordum. Bir kriz esnasında farkında olmadan onu incitirim diye ödüm kopardı. Bunun karşılığında sevkiyatta olduğunu benden gizleyerek ona zarar vermeme neden olmuştu.

O bir gün beni affetse bile ben ne kendimi affederdim ne de sebep olduğu şey için onu. Hiç yapmam dediğim bir şeyi bana yaptırmıştı ve beni derin bir vicdan azabıyla baş başa bırakmıştı. Eminim şimdi zaferini kutluyordu. Gurur Kalender’i nasıl ayakta uyuttuğunu herkese anlatıp kuzenleriyle eğleniyor olmalıydı.

Karşıma çıkmadığı sürece ne halt ederse etsindi, artık umurumda değildi. Açtığı boşanma davasında ona zorluk çıkarmayı düşünmüyordum. Avukatımla görüşüp mahkemeyi mümkün olduğunca öne almasını istemişim. İki haftaya kalmadan ondan boşanmış olacaktım. Bir yalancının karım diye anılmasına daha fazla tahammül edemezdim.

Benden boşandıktan sonra ister yeniden evlensin ister hiç evlenmesin, artık sikimde değildi. Tercihim hiç evlenmemesiydi. Sikeyim, bende akıl namına bir şey bırakmamıştı!

O son bakışını unutmak için neler yapmazdım ki.

O gece yüzünü buruşturarak bana bakarken gözleri ne çok şey söylemişti, bense sadece izlemiştim. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı ve onu nasıl durduracağımı bilmez bir hâlde sadece izlemiştim. Kalbim dağlanırken ve kafamın içindeki tüm sesler aynı anda *bana böyle bakma!* diye haykırırken sadece izlemiştim. Belki de ilk kez kafamın içindeki sesler bile bir konuda aynı fikirdeydi, onlar bile Farah'a o bakışı yakıştıramamıştı.

Bir adama nasıl kötü hissettirilir, iyi biliyordu. O gece yaşanacakları bilemezdim ama o biliyordu. Şimdi her şey bir netlik kazanmıştı. Olmaması gereken en çirkin şekilde beni tuzığa düşürmüştü. Kaybettiğim bir sevgiyat umurumda bile değildi, benim sorunum ona kalkan, vuran, boğazına bıçak dayayan ve saçlarını acıtan elimleydi. Bir de bana olan o son bakışıyla. Hepsi buydu.

Şermin tam bir şey söyleyecekti ki masasının üzerindeki kum saatini gösterdim. "Bize ayrılan sürenin sonuna geldik." Ayağa kalkıp kapıya yürürken tek istediğim biraz nefes almaktı. Şermin bu sefer beni çok zorlamıştı.

Bir alt kata inip odama girdiğimde Ali'yi görmek beni hiç şaşırtmamıştı, her gün eksiksiz beni ziyarete gelirdi. Onu kovsam bile hiç alınganlık yapmıyor ve ertesi gün yine beni görmeye geliyordu. Masanın üstündeki eşyaları görünce neredeyse gülecektim. Piç kurusu hiç eli boş gelmezdi.

Ali elinde çöp poşetiyle yerdeki kırık şeyleri topluyordu. Her gün buraya gelerek odamı toplayıp temizlerdi ama ertesi gün geldiğinde daha büyük bir dağınıklıkla karşılaşır. Gece yarattığım enkazın kırık parçalarını toplarken bana ters duran sandalyeyi gösterdi. "Bir ayağı kırılmış, yenisini gönderirim." Kırık olan sadece o sandalye değildi.

Dolaptan çıkardığım rakıyı alarak kendimi koltuğa bıraktım. Elimdeki şişeyi gören Ali'nin bakışları eleştireldi. Çöp poşetinin içine tıktığı boş içki şişelerini gösterdi. "Çok fazla içmeye başladın. Seni en son ne zaman ayık gördüğümü hatırlamıyorum."

"Şu anda ayık olduğum için içmeliyim." Rakının kapağını açıp kafama diktim. Boğazımda yakıcı bir sızı bırakan birkaç yudumdan sonra derin bir nefes aldım. "Sarhoş olunca daha az düşünüyorum."

"Yengeyi mi?"

"Hayır, ona yaptıklarımı."

Ali çöp poşetini bir kenara bırakıp karşıma oturduğunda çok ciddi görünüyordu. “Daha nereye kadar kendini suçlayacaksın?” Günlerdir bunu söylemekten hiç bıkmamıştı. “Bile isteye ona zarar vermedin.”

Başımı koltuğa yaslayıp boş gözlerle tavana bakmaya başladığımda bir ölüden farkım yoktu. “Sana söylediğim şu konuyu araştırdın mı?”

Sinirli gülüşünü duydum. “Abi gözünü seveyim, biraz mantıklı ol. Bilmeden yaptığı bir hata yüzünden kimse hafızasını sildirmeye kalkışmıyor. Bilerek ona vurmadın, bu bir hataydı.”

“O siktiğim hatası bende ne kafa bıraktı ne de yaşama hevesi.” Tavan-daki bu lamba biraz daha gözümü kamaştırırsa onun da belasını sikecektim. “Ben elimi kökünden kesmeden bana bu işi yapan doktorları bul. O geceyi beynimden silsinler lan.” Tavana bakmayı bırakıp sinirli bakışlarımı ona diktim. “Üstesinden gelemiyorum oğlum, çıkmıyor aklımdan!”

Ali sıkıntılı gözlerle beni izliyordu ama bu konudaki kararımı kolay kolay değiştiremeyeceğini iyi biliyordu. “Hadi diyelim ki bu işi yapan doktorları buldum. Operasyon esnasında yaşanacak en küçük bir komplikasyonla sadece o geceyi değil, her şeyi unutabilirsin.” İmalı bir bakışla gözlerini gözle-rime kenetledi. “İstediğin bu mu, onunla ilgili her şeyi unutmak mı?”

Bir şeyler söylemek için dudaklarım aralandı ama tek kelime edemedim. Ne evet diyebildim ne de hayır. Farah’ı tamamen unutmak istiyor muydum, bilmiyordum. Bir gün bu olacaksa bile bir doktorun müdahalesiyle değil, kendi çabamla olmalıydı. Her nefesle daha çok öldürse de onu kendi içimde yavaş yavaş bitirmek istiyordum.

Acısını sindire sindire onu da diğer herkes gibi en derinlere gömmeliydim. Böylece tekrar bir yerlerde karşılaştığımızda canımı yakmayacak kadar onu sıradanlaştırmış olurum. İstediğim tek şey buydu, bana herkes gibi bakan bir kadını herkesten biri yapmak.

“Bilmen gereken bir şey var.” Ali biraz tereddütle bakmaya başlayınca henüz her şeyin son bulmadığını anladım. Bakışlarındaki bu çekingenlik Farah ile ilgili bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

Ali ağzının içinde bir şeyler gevelemeye başınca sabırsızca öne doğru eğildim. “Söyle koçum.” Duyacağım hiçbir şey o gece yaşananlar kadar beni şaşırtamazdı.

Konuşmadan önce ayağa kalkıp yatağın üzerinde duran çantayı açtı. Çantanın içinden önce dizüstü bilgisayarı çıkardı, hemen ardından da küçük bir kutu. Kutunun içinden çıkardığı şırıngayı ve bir şişe sakınleştiri-ciyi görünce küfrettim. “O ilacı almayacağım!” Sadece ölümcül krizlerde

Ali'nin bana yaptığı bir ilaçtı, diğer türlü beni durduramıyordu. Kendime zarar vermeyeyim diye bu ilacı hep yanında taşırdı.

Ali beni hiç duymuyormuş gibi bir boğayı bile sakinleştirecek o ilacı şırıngaya çekti. Şiringadaki hava boşluğunu çıkarırken aynı zamanda, "Bunu kullanmazsan yeni gelişmeleri sana söylemem," diye beni ikna etmeye çalıştı. "Kırmızı kod patron."

Bu piç kurusu hayati önem taşıyan ağır krizlerime kırmızı kod ismini vermişti. Beni çok iyi tanıdığı için nelerin beni çileden çıkaracağını iyi biliyordu. İlaça ihtiyaç duyuyorsa demek ki duyunca kontrolümü kaybedeceğim bir şeyler vardı. Farah ve diğerlerinin tanık olduğu o krizler gerçekte yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi.

Kafamdaki tüm şalterler atınca nasıl bir canavara dönüştüğümü bir tek Ali ve Karun biliyordu. Kafamdaki sesleri susturacak bir ilaç bulamamıştım ama bana daha iyi hissettirecek ve beni yatıştıracak sakinleştiriciler vardı. Bir delilik yapmamak için kaç gündür bu ilaçlarla kendimi uyuşturuyordum. Kontrolümü kaybedip onlara zarar veririm diye yeğenlerimin yanına bile gidemiyordum.

Beni mutlu eden tek gelişme Karun'un hayati tehlikeyi atlatıp yeniden uyanmasıydı. Karun hastaneden taburcu olalı günler olmuştu. Eskiye göre daha iyi olduğunu biliyordum. Karun uyanana kadar hastaneden hiç çıkmamıştım. Onun iyi olduğunu görünce daha fazla dayanamamış ve kendimi bu kliniğe kapatmıştım. Hayatım fazla baktandı.

Farah'ın yaptıklarından sonra kontrolümü yitirip bir çılgınlık yapmamak için gözlem altında tutulmalıydım. Ali şırıngayı bana uzatınca ona ters gözlerle bakarak gömleğimin kolunu yukarı topladım. Dönem dönem kullandığım uyuşturucuların iğne izleri gözüme çarpınca bir kez daha uyuşturucuya özlem duydum. Günlerdir yeniden kullanmamak için kendimle cebelleşiyordum. Sanki ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Uyuşturucu kullanmanı istemiyorum."

O yalancı kadının nahif sesini kafamın içinde duyunca ona küfrederek serumu koluma enjekte ettim. "Onun nasıl hissedeceğini neden umursuyorsam!" Ne zaman uyuşturucu kullanmaya kalkışsam o sinir bozucu sesi hep kulaklarımda çınlıyor ve bana engel oluyordu. Yanımda değilken bile beni kontrol etmesinden nefret ediyordum.

Ağır sakinleştirici ilacı enjekte ettiğimi gören Ali karşımdaki yerini aldı. Yatağımın kenarına otururken söyleyeceği hiçbir şeyin artık bana şiddetli bir kriz geçirtmeyeceğini biliyordu. Damarlarımdaki serum daha ilk dakikada

sinirlerimi yatıştırmaya başlamıştı. Ali beni daha fazla bekletmeden ne söyleyecekse bir an önce söylemeliydi.

Ali bilgisayarı dizlerinin üzerine koyup tuşlara hızlıca basmaya başladı. Bilgisayarı bana doğru çevirdiğinde ekranda gördüğüm şeylere bir anlam veremedim. Bu video kaydı kumarhanemde çekilmişti. Nevra ve Tahir'in, Ceylan ve Kamuran ile olan maçıydı bu. Gerçi ringdekilerde Ceylan ve Kamuran değildi. İçeriye gizlice sızan iki kişi onları etkisiz hâle getirip yerlerine geçmişti.

Farah ile son olanlardan sonra onların kim olduğunu araştırmayı bırakmıştım ama anlaşılan Ali bu işin peşini bırakmamıştı. Ali hafifçe öne bükülürken sıkıntılı ifadesinde değişen bir şey yoktu. "Biliyorum, bunu yapmamı istemedin ama son olanlardan sonra nasıl bir kadınla karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek için onu araştırmalıyım."

Eskiden olsa bu yaptığı için suratına sert bir yumruk geçirirdim çünkü Farah'ı araştırarak değil, onu yaşayarak tanımak istemiştım. Şimdi her şey değiştiği için nasıl bir kadınla evli olduğumu ben de merak ediyordum. Dizlerinin üzerinde duran bilgisayarı kenarlarından tutan Ali, "Abi yenge sandığımız gibi biri değilmiş," dediğinde yapabilseydim gülerdim. Sandığımız gibi biri olmadığı için bu hâldeydim.

"Detaylı bir şekilde araştırınca karşıma matematik hafızası çok güçlü bir kadın çıktı."

"Başka?"

"İçine kapanık biri olduğu için ortak ders aldığı arkadaşları bile onun hakkında pek bir şey bilmiyor. Onun hangi bölümü okuduğunu bilmeyenler kızı bir matematikçi sanıyorlar ama aslında öyle değil. Şaşırtıcı bir derecede sayıların algoritmasına hâkim ancak bu daldan mezun değil." Başını iki yana salladı. "Okuduğu bölüm bu değil."

Kanıma karışan ilaç sinirlerimi yatıştırmaya başlamışken hâlsiz bir şekilde yerimde kıpırdandım. "Hangi bölümden mezun olmuş?" Bunu sorarken ara ara Ali'nin dizlerinin üzerinde duran bilgisayara bakıyordum. O maskeli kız bana çok para kaybettirmiş olsa da sağlam yumruk atıyordu. Nevra'ya nasıl sert darbeler attığını izliyordum.

Ali dudaklarını ısırarak başını eğdiğinde bekleyişim büyük bir sabırsızlığa dönüşmüştü. Başını hafifçe kaldırdı ve tepkimi ölçmek ister gibi gözlerini yüzüme kenetledi. "Yenge psikoloji bölümü mezunu." Bir anda odanın içi sessizleşmişti. Ağır bir gerginlik tüm vücudumu ele geçirse de hiç kıpırdıyamadım ama bunun sebebi aldığım serum değildi. Bende felç

etkisi yaratan şey Ali'nin dudaklarından dökülen birkaç kelimeydi. Farah, bir psikolog muydu?

"Öfke kontrolünü yapmalıyız. İzin verirsen bu konuda sana yardımcı olabilirim."

"Nefes alışların çok düzensiz, benimle nefes almalısın."

"Benimle her şeyi konuşabilirsin, seni dinlerim."

Ağır bir serumun etkisindeyken bile geçmişte söylediği bazı şeyler kafamın içinde canlanmaya başlamıştı. Boğazımda bir düğüm oluştuğunda yutkunamadım. Şu ana kadar hiç fark etmemiştim ama o, en başından beri bana hastasıymışım gibi davranıyordu! O yumuşak ifadesi, yatıştırıcı sesi ve kriz yönetimlerini bu kadar iyi yapmasının nedeni buydu, benim üzerimden pratik yapıyordu!

"Tıpkı bipolar ve şizofreni gibi senin narsist olduğunu da sanmıyorum." O gün bana konulan teşhislerin yanlış olduğunu söylerken ne kadar da kendinden emindi.

Bu konuların uzmanlık alanı olduğunu bilmeden nasıl bu kadar çok şeyi bildiğini merak etmiştim. Tüm o ilaçların ne işe yaradığını biliyordu ama ben ondan hiç şüphelenmemiştim. Acemi bir psikoloğun ilk vakası ve onun kobay faresi olduğum aklıma bile gelmemişti. Ne düş kırıklığı ama Ali endişeyle bana bakıyordu, bense öylece kalakalmıştım. Bu durumda ne denirdi ki onu bile bilmiyordum.

Dışarıdan bakıldığında sessiz ve soğukkanlı görüldüğüme emindim ama gerçekte olan şey yaşadıklarımın farkına varmamdı. Bir kadın tarafından nasıl değersizleştigiyle yüzleşirken patlayacak gibiydim. Yüreğimde öyle bir doluluk vardı ki sanki tek bir damlayla patlayacak ve paramparça olacaktım. Sanki çoktan parçalanmamış gibi. Farah Tozlu, evet Tozlu, artık onu soyadıyla bağdaştırıyordum. Farah Tozlu, başlı başına bir hayal kırıklığıydı.

"Yaşadığın hayal kırıklığının boyutunu anlayabiliyorum ama bana güvenebilirsin," diyen sesi aklıma gelince kendi acınası hâlime gülmek istedim. Ona güvendidik de ne oldu, en büyük kazığı o atmıştı. O tatlı sözleriyle beni nasıl da kandırmıştı. Konu o olunca belki de ben kandırılmaya fazla müsaittim.

Söylediği her şeye katıksız bir şekilde inanmış, ondan hiç şüphe duymamıştım. Farah benim nazarımda o kadar masum ve temizdi ki onun bir melek olduğunu düşünürken oynadığı çirkin oyunları görememiştim. O bilgisizliği, saflığı ve hiçbir şey bilmeyen hâlleri bile yalandı. Onunla ilgili gerçek olan tek bir şey bile yoktu. Gün geçtikçe onun hakkında öğrendiğim her yeni bilgiyle nasıl bir kadın olduğunu daha iyi anlıyordum.

"Farah, dudaklarından çıkan her söze çok kolay inanıyorum, bir tek senin dürüstlüğünden şüphe duymuyorum." Geçmişteki konuşmalarımız aklıma gelince içim öyle bir acıdı ki sanki tüm kemiklerim kırılıyordu. *"Sana yalvarıyorum, beni düş kırıklığına uğratma."*

"Gurur..."

"Yapma Farah, kaldıramam." O gün benden hiçbir şey saklamaması için ona yalvarmıştım.

Rol yapma yeteneği müthişti, usta bir oyuncuyla konuştuğumu bilmeden, *"Sen benim kendimden bile sakındığım bir güzelliktesin,"* demiştim. *"Bana her şeyi yap ama sen de beni kandırma."* Şimdi anlıyordum ki güzel olan ruhu değildi, bana yaşattığı yalanlardı. Ben bir yalana kapılmıştım.

Bu konuşmanın devamında ona, *"Bilmem gereken bir şey var mı?"* diye sormuştum ve benden birçok şey saklamışken hiç utanmadan, *"Yok,"* demişti. *"Senden sakladığım hiçbir şey yok."* O gün nasıl da gözlerimin içine bakarak bunları söylemişti. Arsızca yalan söylerken yüzü bile kızarmamıştı. Bu kadının aldığı nefes bile yalandı.

Söyleyecekleri daha bitmemiş gibi Ali ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Yatağın üzerine bıraktığı bilgisayarın ekranı bana dönük olduğu için video devam ediyordu. Ali'nin stresten attığı adımların bir rotası yoktu ama bir amacı vardı. Bakışlarını kaçırıp bana sırtını döndüğünde artık yüzünü göremiyordum. *"Bilmen gereken bir şey daha var."*

Dayanamayıp bana döndüğünde vücudu kasılmış ve gözleri daralmıştı. Başıyla bilgisayarı gösterdi. *"Ringde Nevra ve Tahir'in karşısına çıkan o maskeli iki kişiden biri Kılıç Aslan'mış."* Üzgün olduğunu gösteren bir kaş bükmesiyle, *"Diğeri de senin karınmış,"* dedi. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Ali ne dediğinin farkında mıydı? Nevra'nın rakibi nasıl Farah olabilirdi?

"Senin o ağzın ne diyor lan!" Bir hışımla ayağa kalktığımda ilacın etkisiyle yerimde sendelemiştim. Ayak parmaklarımdan başlayıp boğazıma kadar yükselen tuhaf bir his beni kısıvrak yakalamıştı. O kafesteki Farah olamazdı, olmamalıydı! Sikeyim, her taşın altından çıkmamalıydı!

"Yanlışın var, Ali." Histeri bir krizle başımı iki yana sallarken vücudumda dizginleyemediğim bir öfke direnç gösteriyordu. *"Farah olamaz, ben kafesteki o kızın üzerine iki kişiyi saldırdım!"*

Gözlerim bilgisayar ekranına kaydığında maskeli kız da yukarıya bakıyordu. Tahir ona saldırınca yukarıya, yani benim olduğum locaya bakmıştı. Bilgisayara uzanıp görüntüleri yakınlaştırdığımda sertçe yutkunmuştum. Dikkatli bakınca duruşu bile Farah'la aynıydı. Spor ayakkabılarının

bağcıklarının açıldığını görünce beynimden vurulmuşa döndüm. Farah, bağcıklarını bağlayamadığı için hep açılırdı. Hassiktir! O gerçekten Farah'tı.

Benim bulunduğum locaya bakıyor ve Tahir'i durduracak bir şeyler yapmamı bekliyordu. Yapmamıştım, ringdekinin o olduğunu bilmeden sadece Nevra'yı değil, Tahir'i de onun üzerine salmıştım! Farah'ın hissettiği hayal kırıklığını görmeye dayanamadığım için bilgisayarı alıp duvara fırlattım. Odanın içinde yürümeye başladığımda adımlarım bile odağını kaybetmişti.

Bir adım ileri, bir adım geri giderken hissettiğim çaresizlik artıkça omuzlarım geriliyordu. "Ne yaptım lan ben!" Sadece sevkியatta değil, öncesinde de onu öldürmeye kalkışmıştım, öyle mi? Siktir, bu nasıl bir oyundu!

Ali panikleyerek bana doğru bir adım atıp, "Abi sakın ol," demişti ki arkamı döndüğüm gibi yumruğumu duvara geçirdim.

"Orada ölebilirdi!" O maçın her saniyesini izlemiştim. Orada ölebilirdi ve bunun tek suçlusu ben olurdum.

Korku tüm vücudumu ele geçirince parmak boğumlarımı kan revan içinde bırakacak yeni bir yumruk duvardaki çerçeveye buluşmuştu. Melek ile ikimizin olduğu çerçeve ayaklarımın önüne düştüğünde parmaklarımın arasından sızan kanlar yere damlıyordu. O kafesin içine hangi cesaretle girmişti? Nasıl bu kadar aptal olabilirdi!

Kafamın içinde *senin yüzünden*, diyen ses beni delirtiyordu. *Onu buna sen mecbur ettin!* diyen başka bir ses çok acımasızdı. Daha kalın ama daha keskin bir ses, *sen bir canavarısın!* diye kaçtığım bir gerçeği yüzüme vurunca öfkeden haykırarak dolabın üstündeki tüm ilaçları yere serdim.

Bundan kaçamazsın, bu intikam oyununda sen bir tek ona zarar verdin, dedi başka bir ses ve hemen ardından yeni bir ses, *kabul et artık*, dedi. *Sen herkese zarar verecek kadar korkunç birisin!*

Gerçek anlamda delirmiştim. Kafamın içindeki seslerden kurtulamadıkça odanın içindeki her eşyayı yere sermiş, sıkıttığım elimi defalarca duvara geçirmiştim. Elimin derisi kanadı, parmak boğumlarım her bir yumrukla duvarı biraz daha kanımla kirletti ama acısını hiç hissetmedim. Kalbimin tam ortasında öyle bir acı vardı ki bu acıyı bedenimde değil, ruhumda hissediyordum.

Ne damarlarımdaki ilaç beni durdurabilirdi ne de Ali'nin girişimleri. Kafamın içindeki sesleri susturamadıkça çıldırmış bir şekilde etrafımdaki her şeyi kırıp dökmüştüm. Tasmaı olmayan kuduz bir itten farkım yoktu! Farah'ın kumarhaneme sızıp işlerimi baltalaması zerre kadar umurumda değildi. Beni bu noktaya getiren şey benim yüzümden az kalsın ölecek olmasıydı! Duyduğum tüm bu sesler haklıydı.

Ben herkese zarar veren korkunç bir canavardım ama en çok da ona.

Öğrendiğim son şeylerden sonra günün kalanında bok gibiydim. Yatıştırıcı ilaç bile kriz geçirmeme engel olamadığı için Ali buradaki doktorlardan yardım istemişti. O esnada bana ne yaptıklarını hatırlamayacak kadar şuurumu yitirmiştım. Uyandığımda yatağa bağlıydim. Beni ilaçla kaç saat uyuttuklarını bilmiyordum ama o süre zarfında Ali bir kez daha odamdaki tüm dağınıklığı toplamıştı.

Biraz sakinleştiğimi gören doktorlar beni yatağa bağlayan kemerleri açmıştı. Akşamüzeri gözlerimi açtığımda kendime gelmek için soğuk bir duş alıp Safiye'nin odasına gelmiştim. Safiye klinikteki arkadaşlarımdan biriydi. Seksenine merdiven dayayan bipolar hastası bir kadıncağızdı. Otuz yıl önce kocası, kızı yaşındaki biriyle kaçtığından beri kendini toparlayamamıştı.

Safiye'de en sevmediğim şey odasıydı çünkü onun odası çiçekler ve dantellerden oluşuyordu. Odasının her yerinde mutlaka bir saksı vardı ve her eşyanın üzerine bir dantel atmıştı. Odamdaki birkaç içki şişesini getirmiş, onunla kafaları buluyorduk. Bir yandan tavla oynuyor, bir yandan da içiyorduk. Bu gece Safiye'nin odasının kapısını kilitlememeleri için doktordan müsaade almıştım. Burada kalan hastaların geceleri klinikte dolaşmaları sakıncalı olduğu için herkesin kapısını kilitliyorlardı. Benimki dışımda.

Safiye'nin bakıcısı gece on ikiye kadar bize izin vermişti. Saat on iki olduğunda odamda olmam gerektiğini ve Safiye'nin kapısını kilitlemek için geleceğini söylemişti. Bu gece için ikimizin de taşkınlık yapmasını istemiyordu ve en önemlisi odamdaki içkileri hiçbir hastaya vermemem konusunda beni uyarmışlardı.

Kliniğe yaptığım bağışlar yüzünden beni kısıtlayamıyorlardı ama diğer hastaları tehlikeye atmama müsaade etmezlerdi. Bu kliniği en çok bu yüzden seviyordum, param var diye istediğim gibi at koşturmama izin vermiyorlardı. Eğer bir hastanın hayatını tehlikeye sokacak bir şey yaparsam sonum tecrit odası olurdu.

Tecrit odasıyla bir sorunum yoktu. Hiç olmazsa orada kendime ve başkalarına zarar vereceğim şeyler bulunmuyordu. Buradaki tüm hastaların korktuğu tecrit odası benim en sevdiğim yerlerden biriydi. Kriz esnasında birilerine zarar vermediğim her yeri sevebilirdim.

Safiye'nin odasındaki küçük teypten can sıkıcı bir şarkı çalarken tavla tahtasına boş gözlerle bakıyordum. Odasında bir masa olmadığı için yere oturup rakı içerek tavla oynuyorduk. "Safiye ataysun artık şu zarları," dedim bıkkınca. "Avucunda yonttuğun yeter da gönder gelsun."

Safiye'nin, hayatının oyununu oynuyormuş gibi dudaklarında bir gülümseme, ihtiyar gözlerinde bir ışıltı vardı. "Bir tane daha düşeş yakalarsam senin taşlarını da *bar*"a gönderirim." Heyecanı beni güldürmüştü. Bu oyunu bu kadar ciddiye alacağını bilseydim onunla hiç tavla oynamazdım.

"Bir konuda haklı olduğuni inkâr etmeyeceğim." İç çekerek yanımdaki rakı şişesine uzandım. "Gitmek istediğim tek yer gerçek bir bar ama gide-meyim."

Kırışıkların çevrelediği dudaklarında geniş bir gülümseme oluştu. "Birlikte gidelim barlara." İhtiyar yüzü heyecanla aydınlanırken gözlerinde büyük bir coşku vardı. "Gecelere akalım, Gururcuğum."

Başımı geriye atarak yüksek sesle güldüm. "Fazla içmemen şartıyla bunu düşüneneceğim." Yanımda seksen yaşındaki bir nineyle gece kulübüne gitsem eminim kimse şaşırılmazdı, herkes benden her şeyi beklerdi.

Safiye avucunda tuttuğu zarları biraz daha salladı ve daha sonra elinin üstünü öperek zarları tahtaya attı. Üst üste ikinci kez altı altı gelmesiyle ellerini yukarı kaldırıp, "Düşeş!" diye bağırınca güldüm. Şanslı kadındı.

Zarları alıp biraz salladıktan sonra attığımda tek sayıların kombinasyonu-
nuyla karşılaştım. "Aha gör bu uşağı, Safiye," diye sitem ederek taşları gösterdim. "Attığım taşlar da hayatım gibi hepyek."

Safiye sırtarak kendi taşlarını ilerletti ama teselli vermekten pek anlamı-yordu. "Daha oyun bitmedi, hemen karamsarlığa kapılma."

"Ben kendim bir oyunun içindeymişum, napacağum birkaç taşı." Rakı şişesini kafama dikip sert yudumlar aldıktan sonra elimin tersiyle ağzımı sildim. "Bazen heç beni dinlemediğuni düşüneyim."

Rakıyı doldurmam için porselen fincanını bana uzatırken ihtiyar gözle-rinde o ezbere bildiğim parıltı vardı. Tam bir şey söyleyecekti ki hemen onu susturdum. "Gülperi dersin giderum bak." Günlerdir dilinden düşürmediği torunuyla tanışmaya hiç niyetim yoktu. Kendi perimizin üstesinden geldik de onunkisi kalmıştı. Gerçi bizdeki de peri değil, süpürgesiz cadıymış, o apayrı bir mevzu-ydu.

"Gülperi demeyecektim." Fincanına biraz rakı koyduğumda Safiye kraliyet kadınlarına yakışır bir şekilde rakıdan küçük yudumlar aldı. Fincanı tutuşunda bile ayrı bir zarafet vardı. "Dışarıda tek bir bakışına peşinden koşacak çok kız var." Dudaklarına bulaşan rakıyı emerken haylaz bakışları fazla işgüzar bakıyordu. "Değerini bilmeyen bir kız için kendini yıpratmanın yeter. Dışarıda ondan daha iyileri var."

³ Tavla tahtasında, iç ve dış sahaları ayıran çıkıntı çubuğun adıdır. (c.n.)

“Safiye sen bu uşağı hiç anlamaysun.” Daha şimdiden ikinci şişenin yarısına geldiğim için beynim uyuşmaya başlamıştı. “Ben istemeyim başka kız, benimki bağa yeter da.”

“E seninki de ağzına sıçmış.”

“Valla senle anlaşılamayık, çıldıracağım. Bağa yaptuklarında değulum, benim derdum yalan söyleyup beni kandirmasi. Bu kız yumruk atayi da yumruk! Hani bilmeydi?” Düşündükçe kafamı duvarlara vurasım geliyordu. Her konuda beni ayakta uyutmuştu.

“Ona kenduni savunmayı öğretmeye kalkıştıgımda *bilmeyim* dedi, kum torbasına bile vuramadi.” Parmaklarımı saçlarıma geçirip her bir tutamı sinirle çekiştirdim. “Kumarhaneme kadar sızmıştır, sadece sızmakla kalmadi, bir de ringe çıkmış.” Ona kendimi gösterdim. “Gözümün önünde iki kişiyi yere serdu da. Benim haberum bile olmadı!”

Dert ortağım olan hain kadın gülüşünü basturmaya çalışırken şekilde şekle giriyordu. Gülmemeye çalıştıkça dudakları daha çok titriyordu. “Sence de onu fazla düşünmüyor musun?”

“Bir yalancunun nesuni düşünecek mişum?” Baygın gözlerle ona yandan bir bakış atıp önüme döndüm. “Derdum büyüktür Safiye, üstüme gelmeysun. Ben oni gözümünden sakıneydim, bu yaptığı heç oldi mi?”

Safiye beni destekleyerek başını salladı. “Ayıp etmiş.”

“Hem de en büyüğünden etmiştir ayıp.” İçli bir nefesten sonra elimdeki zarları sallamaya başladım. “Ha sen söyle bağa Safiyeçigüm,” dedikten sonra zarları attım. “Şimdi ben bu kizi öldürsem haksiz miyum?”

Safiye çoktan sarhoş olmaya başladığı için baygın gözlerle beni izlerken ikinci kez başını salladı. “Sana çok büyük yanlış yapmış, bence ondan kurtulmalısın.”

“Sorunumuz tam olarak budur, kurtulmak da istemeyim!” Kendimle ne yapacağımı hiç bilmiyordum. İçkiden sert yudumlar aldıktan sonra nefesimi sesli bir şekilde verdim. “Ne kurtulabileyim ne de unutabileyim, söyleyesun bu uşağa, şimdi napacağım ben?”

Attığı son zarlardan sonra Safiye zaferini kutlayarak taşlarını ilerletirken *ben demiştım* dercesine bakıyordu. “Sana dedim, boşa o kızı gel benim torunu al. Gülperi olsa seni hiç üzmezdi.” Yine mi Gülperi? Sırf Safiye’yi susturmak için o kızı bulup evlendirmek istiyordum.

Esnememek için kendimle cebelleşirken, “Uykular da artık haramdur,” diye kaderime küfrettim. “Ne halt edeceğümü heç bilmeyim.” Benden uykularımı çalan o vicdansız eminim şimdi yatağında muşıl muşıl uyuyordu.

Safiye fincanındaki tüm rakıyı içtikten sonra doldurmam için bana uztınca ona olan bakışlarım hoşnutsuzdu. “Safiye yine fazla iççysun, sonra çarpmasun?” Onu zil zurna sarhoş edersem hemşiresi canıma okurdu.

Bu sefer fincanına çok az içki koymuştum. Bir yudum aldığıında derdi benden daha büyükmüş gibi içini çekti. “Boş ver Gururcuğum, bize çarpan çarpmış zaten.”

“Ah ulan Nemrut’un kızı!”

“Topraklara gelesin, Remzi!”

“Selam gençler!” diye bir ses duyduğumda bir an boş bulunup irkildim. Başımı tavladan kaldırıp yavaşça kapıya döndüğümde onları görmeyi bekleliyordum. Sarhoş olduğum için hangi ara içeri girdiklerini bile anlamadığım davetsiz misafirlerimize bakıyordum. Karun, Bige, Duha, Kenan ve Kadem buradaydı. Bu saatte bunların burada ne işi vardı?

Safiye bir anda odasında bu kadar çok kişiyi gördüğü için korkmuştu. Bana onları gösterirken kadının beti benzi atmıştı. “Kim bunlar?”

“Bilmeyim.” Onu korkuttukları için her birine ters gözlerle bakıyordum. “İpini koparan buraya geliy da.”

Bige’nin kaşlarının arası çatıldı, her an kafama bir şeyler fırlatabilirdi. “Düzgün konuş be, köpek miyiz biz!” Bana kızarak kapıya yürüdü. “Seni dışarıda bekliyoruz, çabuk gel.”

Hepsi dışarı çıkınca üşenerek ayağa kalktım. Her şey etrafımda döndüğü için dengemi korumaya çalışarak Safiye’nin kalkmasına da yardım ettim. Uyumadan önce alması gereken ilaçlarını ona verdikten sonra yatağına girmesini sağladım. Battaniyeyi üzerine çektiğimde dalga geçercesine güldü. “Bana masal da oku tam olsun bari.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “İşte bunu yapamam.” Aklıma gelenlerle gülüşüm dudaklarımda soldu. “Okuyacağım tüm masallar bir zalime zimmetli.”

“*Benden başka bir kadına masal okursan bu iş biter,*” demişti. Sonuçta yaşlı da olsa Safiye de bir kadındı.

Safiye’yi yatağına yatırıp dışarı çıktığımda bizimkiler beni bekliyordu. Doğru düzgün hiçbirinin yüzüne bakmadan sarhoş ayaklarla kendi odama yürüdüm. İçeri girip ışığı yaktığımda hepsi odada gördüğü dağınıklığa inanamayan gözlerle bakmaya başladı. Ali bu odayı ne kadar toplarsa toplasın bir şekilde dağıtıyordum. Yaşadığım yer de benim gibi paramparçaydı.

Kendimi bir koltuğa bıraktığımda uzanıp koltuğun yanındaki içki şişesini aldım. Odamın her köşesinde bir içki şişesi bulmak mümkündü. Karun

srını duvara yaslayarak beni izlerken mavi gözleri sitemli ve kızgın bakıyordu. “Ne bu hâlin?” Onu en son gördüğümde daha iyi görünüyordu.

Başımı koltuğa yaslayıp gün içinde defalarca baktığım ve nefret ettiğim çirkin tavanı izlemeye başladım. “Ne varmış hâlimde?” Güldüğümde gülüşüm mutluluktan çok uzaktı. “Keyfim yerinde benim.” Düşündüğümde daha fazla içmiş olmalıyım ki doğru düzgün konuşamıyordum. Kelimeler dilime dolanıyordu.

“Sorun uyku problemin mi?” Duha’nın sesini duyduğumda bile gözlerimi tavandan ayırmamıştım ta ki, “Yoksa asıl sorun Farah mı?” diyene kadar.

Onun ismini duymaya bile tahammül edemediğim için vücudumda şiddetli bir elektrik akımı oluştu. Çarpılmışım gibi çatık kaşlarla Duha’ya döndüm, her an bir delilik yapabilirdim. “Benim yanımda onun adını anmayın!” Günlerdir etrafımdaki kimse onun adını söylemeye cesaret edemiyordu. Kendi iyilikleri için söylememelilerdi de!

Kadem olacak kuş beyinli gerzek soru soran gözlerle, “Kimin adını anmayalım?” diye Kenan’a döndü. “Farah’ın mı?” Bu piç eceline mi susamıştı?

“Farah deme lan, herif cin çarpmışa dönüyor!” Kenan onu tersleyerek iyi bir halt yemiş gibi bana döndü. “Sen rahat ol, Farah demeyeceğiz.” Dememiş hâli bu muydu?

“Farah’a Farah demeyecek miyiz?” Beynini kahvaltıda yiyen gerzek, yani Kadem yerdeki boş şişelerden birini tekmeleyerek odanın içine yürüdü. “Peki, Farah’a ne diyeceğiz?” Şakasız tüm şarjörü beynine boşaltabilirdim!

Akıl konusunda Kadem’den bir farkı olmayan Kenan, “Farah dışında her şeyi diyebiliriz,” derken başına geleceklerden habersizdi. “Ama Farah demeyeceğiz.” Bunu bilerek mi yapıyorlardı?

“Siz salak mısınız? Onun yanında Farah’tan bahsetmeyeceğiz, bunun nesi anlamıyorsunuz?” Duygularıma tercüme olan Bige ikisine kızınca rahat bir nefes aldım. En azından içlerinden biri daha akıllıydı. “Farah’a Farah demeden de bir şeyler söyleyebiliriz.” Sözlerimi geri alıyorum!

Bu üçü daha şimdiden sinirlerimle oynamaya başlamışken Karun kafası karışmış bir hâlde Duha’ya döndü. “Neden Farah’a Farah demiyoruz?” Hepsinin ecdadını sikmek üzereydim! “Farah ile ilgili ne kaçırdım?”

Duha dudaklarını büzdüğünde onun da gözlerinde aynı soru işareti vardı. “Neler olduğunu ben de bilmiyorum ama biz Farah dedikçe bu piçin rengi değişiyor. Bir süre Farah’a Farah demeyelim.” Yemin ederim hepsini mermi manyağı yapmak üzereydim.

Sinirden parmaklarımın arasındaki içki şişesini sıkarken Karun yüzümü buruşturarak, "Ne diyelim lan kıza?" diye sordu. "Cemşid falan mı?" Ciddi bir konuda fikrini belirtiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Farah'a Cemşid demem."

"Oğlum, Farah ile Cemşid'i nasıl bağdaştırdın?" Duha gülerken kontrolümü kaybetmeme ramak kaldığını bilmiyordu. "Bari Faysal diyelim kıza hem Farah ismiyle de uyumlu."

Daha fazla dayanamayıp şişeyi sert bir şekilde onlara fırlattığımda ikisi son anda başını eğdi. Şişe arkalarındaki duvara çarpıp paramparça olunca Karun ve Duha önce korku dolu gözlerle duvardaki ize baktı, daha sonra da birbirlerine. İkisi yutkunarak aynı anda, "Farah'a Farah demiyoruz!" dediklerinde Bige gülerken ben bir küfür savurmuştum.

"Orospu çocukları, size kaç kere daha az yan yana gelin diyeceğim! Birlikteyken beyniniz işlevini kaybediyor!" Yan yana geldiklerinde bunlardan daha salağı olmuyordu.

Bir hışımla ayağa kalktım, iki dakikada bana yaşattıkları öfkeyle cembelleşiyordum. Sinirden çenemi sıkarken gözlerimin önü yine kararmaya başlamıştı. "Bir kez daha benim yanımda o ismi kullanırsanız Allah yarattı demem, gırtlığınızı sikerim!" Bilerek üzerime oynamasalar iyi ederlerdi.

Bige bu sefer pot kırmadan ılımlı bir sesle, "Ne yaptı sana o ismi yasaklı kız?" diye sordu. "Seni bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilir?"

Kendimi kalktığım koltuğa bırakırken vücudumdaki öfke yerini derin bir suçluluk hissine bırakmıştı. Uzanıp koltuğun diğer yanında duran içki şişesini aldım. "Onun yaptıklarının bir önemi yok." Pişmanlığını çektiğim şey ona gösterdiğim iltimas değildi. "Mevzu benim yaptıklarım."

Karun oturacak temiz bir yer ararken meraklı bakışları benim üzerimdeydi. "Ne yaptın?" Bunu sorarken Bige'nin yanına, yani yatağımın kenarına oturmuştu. "Kıza ne yaptın?"

Elimdeki şişeyi kırmak ister gibi sıkarken tek söylediğim, "Onu incittim," demek olmuştu. "Ona vurdum." Bunu sesli söylemek bile tüm parmaklarım kırılana kadar bir yerlere yumruk atma isteğimi artırıyordu. Bugün birkaç parmağımı eklem yerlerinden çatlatmış olmam umurumda değildi. "O olduğunu bilmeden canını yaktım!" Nasıl bu kadar ileri gidebilmişim, aklım almıyordu.

Son söylediklerim herkesi susturmaya yetmişti. Odadaki hava bir anda herkes için boğucu olmaya başlamıştı. Hepsi birbiriyle göz göze geldiğinde Karun'un tepkisi en sarsıcı olandı. Boynundaki nabızı atarken çatık kaşlarla, "Sikeyim!" diyerek sert bakan gözlerini bana dikti. "Kıza vurdun mu lan!"

Örürduğı yerden ayağı fırlayıp üzerime yürürken suratımı dağıtmak ister gibiydi. Bunu yapmasını isterdim, daha fazlasını hak ediyordum. “Yaptın mı bunu!”

Daha Karun bana ulaşmadan Duha hemen onu durdurdu. Karun’un koluna yapışıp onu geri çekmeye çalışırken, “Önce bir anlayıp dinleyelim,” dedi ancak Karun onu sertçe itmişti.

Ona engel olmaya çalıştığı için tüm hırsını Duha’dan çıkarmak ister gibi yumruğunu sıkıyordu. “Sence bunun mantıklı bir açıklaması olabilir mi?” Yumruk yaptığı eliyle beni gösterdi. “Sebepten ne olursa olsun karısına el kaldıran birini bana savunmayın!” Keşke haksız olduğunu söyleyebilseydim ama onunla aynı fikirdeyken savunulacak bir yanımdı yoktu.

Bana ulaşmasını diye Duha onun önünde dururken meraklı bakan gözlerini bana dikti. “Bunu neden yaptın?”

Ona cevap vermeden önce kendimi alkolle zehirlemek ister gibi rakıdan büyük yudumlar aldım. “Onun kim olduğunu bilmiyordum.” İçtiğim rakı boğazımı yakıp ciğerlerimi talan ederken omuzlarım çökmüştü. “Her yer zifiri karanlık ve sisti.”

Başımı ağır ağır sallarken o gece yaşananlar gözlerimin önünde canlanıyordu. “Bunun olmasından korktuğum için yola çıkmadan önce onu aramıştım. Bir sevkiyatı baltalayıp Ümit’i bitirmeyi amaçlıyordum. Oraya kızını bizzat göndereceğini tahmin bile edemezdim.” Farah’ın oraya geleceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Yine de içime bir kurt düştü ve o yalancı kadını aradım.” Olanları anlatırken hiçbirine bakamıyordum. Yaptıklarımın sonradan kimseye bakacak yüzüm yoktu. “Bana evde olduğunu söylemişti.”

Bakışlarım yara bere içinde kalan elime kaydığında kalbim sıkıştı. Ben bu elle ona vurmuştum. “Karanlıkta kiminle dövüştüğümü bilmiyordum veya onun karım olduğunu...” Nasıl o olduğunu anlayabilirdim ki bu kadar iyi dövüşebildiğini bile bilmiyordum.

Hakkını yiyemezdim, sıkı yumruk atıyordu. Bu bilgi normalde beni çok mutlu ederdi hatta göklere çıkarırdı. Farklı şartlarda karımın kimseye muhtaç olmadığını ve kendini savunabildiğini öğrenseydim sevinirdim. Ancak şimdi zerre kadar mutlu değildim, gerçekleri en hazine şekilde öğrenmişim.

“Nasıl anlamadın?” Karun’un şaşkın sesiyle birlikte başımı kaldırdım, şimdi o kadar da sinirli görünmüyordu. Yüzündeki afallamış ifadenin nedeni duyduklarının şokundan kaynaklanıyordu. “O dövüşmeyi bile bilmez, karın olduğunu nasıl anlamadın?”

“Sandığımızın aksine iyi silah kullanıyormuş ve yakın dövüşte de çok iyiymiş.” Tüm bunları hiç istemediğim bir şekilde öğrendiğim için fazla hissizdim. “Onun hakkında bildiğimi sandığım her şey yalanmış.” Nasıl bu kadar iyi rol yapabilmişti, hayret ediyordum. Oysaki onu hep içi dışı bir sanmıştım. Ne büyük bir yanılgı ama.

Bige gözlerini kırıştırarak tuhaf bir sesle, “Kokusundan da mı o olduğunu anlamadın?” diye sordu.

Alkolden dolayı bakışlarımı bir yerde uzun süre tutamadığım için odanın her köşesine soğuk gözlerle bakıyordum. Nereye bakarsam bakayım bir şekilde son durağım hep sağ elim oluyordu. “Kendi gibi kokmuyordu.” O gece onda aldığım koku alıştığım o kokusundan çok farklıydı. “Ona vurdum.” Dizimin üzerinde duran elimi sıkarken sesim çok cılız çıkıyordu. “Saçlarını incittim ve boğazına...” Siktir, bunu gerçekten yapmıştım! “Bir bıçak yaslادم.”

Gözlerimi kapatarak onun hayalinden kurtulmaya çalıştım ama hiç işe yaramıyordu. Farah her yerdeydi. “Karının orada olduğunu bilseydin yine gider miydin oraya?” Bunu soran Karun’dı.

Eğer biraz ayık olsaydım onlara yalan söyleyip evet derdim ama damarlarımdaki yoğun alkol yalan söylememe engeldi. Yenilgi içinde omuzlarım düştüğünde, “Hayır, gitmezdim,” diye gerçeği itiraf ettim. “Sahadaki rakibimin karım olduğunu bilseydim yolundan çekilirdim.” Onun tek bir saç teline zarar vermektense kazanmasına göz yumardım.

Durmaksızın hep aynı şeyleri anımsıyordum. Neredeyse onu öldürmek üzere olduğum gerçeği bana işkence ediyordu. Farah orada en küçük bir zayıflık gösterseydi bıçağım boynunu kesmiş olacaktı. Onda en sevdiğim şeylerden biri boynuyken bıçağım plansız bir şekilde onun boynundaki yerini almıştı. Ya bana engel olmasaydı ve her şey bittiğinde ayaklarımın önündeki cesediyle karşılaşıyordum? Düşüncesi bile kanımı donduruyordu.

Ve saçları... Yumruğuma dolayıp asıldığım o saçlarının tek bir telini yere atmasına bile dayanamazdım. Saçlarını her taradığında yere düşen saçlarını ben toplardım. Üzerine basmaya bile kıyamadığım o saçlarına yaptıklarım ne olacaktı? Bana kızıp saçlarını kesmezdi, değil mi? Bu ihtimal günlerdir bana nefes aldırmiyordu. Eğer saçlarını keserse veya kesmişse ne yapardım, hiç bilmiyordum.

Burnumun direği sızlarken içimde peyda olan acının yangını gözlerime vurmuştu. Bir konuda ricacı olarak Bige’ye bakıp, “Onunla konuşursan...” diye iç çektim. “Yalvarırım söyle ona, saçlarını kesmesin.” Buna dayanamazdım.

Herkes kaskatı kesilerek birbirine baktı, hiçbiri bunları duymayı beklemiyordu. Onun saçlarını bile önemsiyor olmam hepsini hayrete düşürüyordu. “Gurur.” Bige oturduğu yerde biraz öne eğilerek benimle göz kontağı kurdu. Kahve gözlerindeki ima can sıkıcıydı. “Sen bu kıızı seviyor musun?”

Beynimden vurulmuşsa dönerek kaşlarımı çattım. Söylediklerimden bunu mu anlamıştı? Sinirlenerek ona odamdaki enkazı ve duvardaki kanları gösterdim. “Beni bu hâllere düşüren kıızı bir de seveceğim, öyle mi?” Bundan daha büyük bir saçmalık olmazdı. “Gözüm görmesin o yalancıyı!”

“Harika.” Bige’nin kahve irisleri ışıldarken bana kocaman gülümsedi. “O kıızı zaten gözüm hiç tutmamıştı.” Odadaki herkesi şoke etmeyi başarmıştı. “Düşman kızından bize iyi bir gelin olmazdı.” Duymayı beklemediğim sözlerle ona tuhaf bakışlar attığımda Bige’nin keyfine diyecek yoktu. “Daha nasıl giyindiğini bile bilmeyen zevksiz biri.”

Konu Farah’ın nasıl giyindiği değildi! Susması için uyarı dolu gözlerle Bige’ye bakıyordum, sabrımı zorlamaya başlamıştı. “Gayet iyi giyiniyordu ve oldukça zevkliydi.”

Bige abartıyla gözlerini devirdi. “Sürekli *sweatshirt* ve pantolon giymek onu zevkli yapmaz.”

“Ona yakışıyordu!” Kim ne derse desin, giydikleri ona yakışıyordu.

Farah’tan bahsederken Bige’nin yüzünde oluşan o küçümseyici bakış beni kızdırmaya başlamıştı. “Fazla sünepeydi.”

“Sen onu bir de sevdikleri söz konusu olduğunda gör.”

“Kekelemeden iki cümleyi bir araya getiremiyordu.”

“Benim yanımda fazla konuşkandı.” Yalnız kaldığımızda ondan daha *gevizesi* olmazdı.

Bige sınırlarımı bozmaya devam ederek alaycı bir üslupla, “İnsan içine çıkamayan bir yabaniydi,” dedi. Ya sabır!

“Siktiğim insanların içine çıkmak zorunda değildi.”

“Güzel değildi bir kere.”

“Sorsana bana ondan güzeli var mı diye!”

“Yanına bile yakışmıyordu.”

“Ondan başka kimse yanıma yakışamazdı!”

“Sen bu kıza âşıksın!” Son söyledikleriyle Bige orta sahadan kaleme gol atmış gibi sırtırken öylece kalakalmıştım.

Ona âşık değilim demeyi istedim ama alkolden midir bilmem, tek kelime edemedim. Herkes susmuş beni izlerken hiçbir şey yapamıyordum.

Konuşursam kaçtığım bir gerçekle yüzleşirim diye dudaklarımı sımsıkı bir birine bastırmıştım. Kaçtığım asıl şey neydi? Farah mıydı yoksa bir türlü kabul etmek istemediğim hislerim mi? Gerçekten ona âşık mı olmuştum yoksa herkes böyle söylüyor diye bundan kaçmak mı istiyordum?

Aklım karmakarışıkken hiçbir şeyden emin olamıyordum. Emin olduğum tek bir şey vardı, o da ona âşık olmak istemediğimdi. Hayatımın içinden geçen bir kadına aşk gibi özel hisler beslememeliydim. Hayır, ona âşık değildim. Aşk bu kadar karmaşık bir his olamazdı. Ben aşkı bilmeyen bir adam değildim, daha önce de âşık olmuştum, hem de birçok şeye.

İlk aşkım bir erik ağacıydı. Erikten nefret ederdim, hatta eriğe tikim vardı ama bahçemizdeki o ağaca âşık olmuştum. Her açıdan imkânsız bir aşktı ama çocukken insan mantıklı düşünemiyordu. Karun ve Çağıl'ı o ağacın yanına yaklaştırmayacak kadar kışkanç bir çocuktum. Ne yazık ki kafalarımız pek uyuşmadığı için bir süre sonra erik ağacından ayrılmıştım. Beni hiç anlamamıştı.

Daha sonra oyuncak arabama âşık olmuştum ama o da çok hızlı gidiyordu. Bence ilişkimizi biraz ağırdan almalıydık. Defne'nin oyuncak bebeğine de âşık olmuştum ama onunla da uzun soluklu bir ilişkimiz olmamıştı çünkü çok dırdır yapıyordu. Altı ayı geçmeden ondan da ayrılmıştım. En uzun ilişkilerimden biri de kendimle olandı.

Kendime âşık olduğumda bu dört yıl sürmüştü ve bence en iyi ilişkim buydu çünkü kendime pek sorun çıkarmıyordum. Üstelik iyi de anlaşıyorduk. Kafalarımız uyuşuyordu ve zevklerimiz aynıydı. Şimdiki aklım olsaydı kendimden hiç ayrılmazdım ama o yıllarda ilişkimizin çok monotonlaştığını düşünmüş ve kendimi terk etmişim. Konunun özeti ben aşkı biliyordum.

Üstelik Sezen Öğretmen'e ve Leyla'ya da âşık olmuştum. Demek istediğim aşk hayatım sandıklarının aksine çok renkliydi. Durum böyleyken Farah'a âşık olsaydım bunu anlamaz mıydım? Farah'a hissettiklerim çok farklı ve bambaşka bir şeydi. Bir oyuncak arabadan bulamadığım, erik ağacında hiç olmayan, bir bez bebeğin hissettiremeyeceği bir şeydi bu. Kendimde bile bulamadığım farklı bir heyecandı.

Sezen Öğretmen'in bana asla veremeyeceği bir duyguydu ve Leyla'nın yanında bile tatmadığım bir histi bu. Farah'ın bana hissettirdikleri sıra dışı ve çok yeni bir şeydi. Hangisi âşktı? Bir zamanlar diğerlerine karşı hissettiklerim mi yoksa Farah'ın bana hissettirdikleri mi gerçek âşktı? Farah'tan boşanmayı düşünürken bu sorunun cevabını bilmek istemiyordum.

Bige bir dedektif edasıyla nefes bile almadan yüzümdeki değişimleri izlediği için bakışlarımı kaçırdım. “Şu sikik varsayımlarınla canımı sıkma.” Fikirlerini kendine saklamalıydı.

“Kimse sevmediği birini körü körüne savunmaz,” diyen Bige beni köşeye sıkıştırmaya kararlıydı. “Ona kızginken bile toz konduramıyorsun çünkü ona sırılsıklam âşıksın.”

“Sen bakma Saka’ya.” Karun’un telaşı az kalsın beni güldürecekti. İfadesi korkmuş gibiydi. “Her zamanki gibi abartıyor. Düşman kızına âşık olacak kadar aptal değilsin.” Karun çocukluktan bu yana aşk hayatımla ilgili tüm skandalları iyi bildiğinden birine veya bir şeylere âşık olmamı istemezdi. Böyle anlarda onun başına bela olduğum için telaşlanması normaldi.

Duha da Karun’u destekleyerek beni manipüle etmeye çalışırken ürkmüş görünüyordu. “Sen akli başında bir adamsın, intikam için evlendiğin bir kıza bakmazsın.”

“Ben mi akli başındayım?” Bu ikisinin benden bu kadar çok korkması beni güldürdü. Sesli bir şekilde gülererek Duha’ya bulunduğumuz yeri gösterdim. “Bir klinikteyim orospu çocuğu, bana hangi akıldan bahsediyorsun?”

Yeterince canımı sıktıkları için artık hepsinden kurtulmak istiyordum. Ağzımı bir karış açarak esnerken gitmelerini istediğimi fazlasıyla belli ettim. “Siktirin gidin, kimseye âşık değilim.” Onları kovarak kapıyı gösterdim. “Uyumak için morfin alacağım, rahat bırakın beni.”

Neyse ki daha fazla uzatmadan hepsi gitmişti. Tabii gitmeden önce Bige birkaç tavsiye vermeyi ihmal etmemişti. Onu doğru düzgün dinlemediğim için açıkçası ne söylediğini bile anlamamıştım. Sanırım onların yaptığı hataları yapmamamız için birkaç uyarıda bulunmuştu. Hepsi beni yalnız bırakınca morfin şişesini açarak tekrar koltuğa yığıldım. Üzerimi değiştirmeye üşenmiştim, tıpkı yatağa girmeye de üşendiğim gibi. Doğuştan tembel bir adamdım.

Elimdeki morfin şişesine bakarak yüzümü buruşturdum. “Uyumak için morfinden medet umuyoruz. Düştüğümüz şu hâle bak!” O kız karşıma çıkmasa iyi ederdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 11

NEMRUT'UN KIZI

“Yanımdayken, dilimden eksik etmediğim bir duayken
yokluğunla nasıl üzerimdeki bedduaaya dönüştüğünü
anlamış değilim.”

Hiçbir yere sığamadığım için gittiğim her yerde boğuluyordum. Onu aklımdan çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Aradan kaç gün geçerse geçsin bıraktığı acıdan bir gram eksilme olmamıştı. Bugün klinikte bile duramamıştım. Her şey üstüme üstüme gelirken Farah olmadan nefes alamıyordum. Hangi ara bu kadar bağlandım, bunu bile bilmiyordum. Bana ne yapmış olursa olsun içimdeki özlem duygusunu bastıramıyordum. Bu çok sikik bir durumdu.

Bu akşam deniz kıyısındaki küçük bir meyhaneye gelmiştim. Denizin tuzlu kokusunu soluyacağım kadar denize yakındı. Burası çok sık geldiğim bir meyhane olduğu için buradaki herkesi tanırdım. Bu yüzden diğer günlerden farklı olarak hep aynı türküyü çaldırmama kimse bir şey demiyordu. Çalan “Nemrut’un Kızı” türküsüydü. Bu akşam dinlemek istediğim tek şey buydu.

Masam içki ve mezelerle donatılmışken tek başıma kafayı buluyordum. Ali ve diğer adamlarıma haber vermeden buraya kaçmıştım. O piçleri etrafımda istemiyordum, biraz yalnız kalmalıydim. *"Ocağım söndü, nasıl beladır."* İçimdeki yangına eşlik eden şarkı sözlerini sesli mırıldanmaya başladığımda hâlim hâl değildi.

"Bırakıp gitti, bu ne devrandır.

Dünya gözünde Kerbela'dır.

Allah'tan bulasın."

Off ulan of!

Parmaklarımın arasında duran rakı bardağından birkaç yudum alıp sandalyeye yaslandım. Acaba şimdi ne yapıyordu? Saat geç olmuştu, bu saatte çoktan uyumuş olmalıydı. Bende uyku namına hiçbir şey bırakmadı, uyur tabii. Hava serindi, umarım uyumadan önce pencereyi kapatmıştır. Farah camı kapatmayı hep unutuyordu. Bana neydi ki bundan, sanki çok umurundaydı. Sikeyim, umurumdaydı!

"Nemrut'un kızı, yandırdı bizi," derken sesim sitemkârdı.

"Çarptı sillesini felek misali,

Sil yazımızı, kurtar bizi.

Çarptı sillesini felek misali.

Mevla'm gör bizi."

"Ooo ateş bacayı sarmış." Başımı çevirdiğimde Karun ve Duha'yı gördüm. İkisi destursuz bir şekilde yanıma gelip masama oturduğunda kaşlarım çatılmıştı.

"Ne işiniz var burada!" Her yerde karşıma çıkmalarından bıkmıştım.

Duha ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asarken Karun meyhaneyi işleten Cevat dayıya seslendi. "Usta, bize de koy bir kadeh." Önüne döndüğünde kızgın bakışlarımla karşılaşınca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Keyfimden buraya geldiğimi sanma. Seni yalnız bırakmamam için Bige her gün beynimi sikiyor." Aklına gelenlerle kaşları belli belirsiz çatıldı. "Karım senin neyini seviyor lan." Bu piçin kıskançlığı da hiç çekilmezdi. İşin garip yanı Farah da Karun'u çok seviyordu. Bana duymadığı saygıyı bu ite duyardı.

"Siktirin gidin masamdan." İkisine çıkış kapısını gösterdim. "Kimsenin tesellisine ihtiyacım yok."

Duha hemen oturduğu sandalyeden ayağa kalkıp Karun'a kapıyı gösterdi. "Uzun uzun konuştuk diye Bige'ye yalan söyleriz. Gidelim hadi."

Karun buna dünden razıymış gibi oturduğu yerden tam kalkacaktı ki kapiya yakın bir masada oturan Celil, Nedim ve Furkan'ı görünce kısık bir sesle küfretti. Duha'ya Bige'nin adamlarından Furkan'ı gösterirken ifadesi işkence çeker gibiydi. "Şimdi gidersem bu ispiyoncu piç hemen gider Bige'ye yetiştirir. Hamile bir kadının gazabıyla uğraşmak istemiyorum." Duha'ya yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Yarım saati doldurup gideriz." Karun'un karısından ne denli korktuğunu cümle âlem biliyordu.

Duha istemeye istemeye kalktığı sandalyeye geri oturduğunda çalan şarkıya değindi. "Anlaşılan Nemrut'un kızı seni ta buralara kadar düşürmüş." Bu küçük meyhane onların alıştığı kulüplerden çok farklı olduğu için rahatsız edici gözlerle etrafına bakıyordu. "Fakir miyiz oğlum biz, ne işimiz var burada?"

"Katılıyorum." Karun bileğinde pahalı saatinin olduğu kolunu masaya yaslarken bana tuhaf bakışlar atıyordu. "Hepimizden daha zenginsin, neden biraz elit takılmıyorsun?"

Bu konuda tek kelime etmeden rakımı yudumladığımda Cevat dayı masamıza yaklaştı. Karun ve Duha'nın önüne içki bardağı ve mezeleri dizerken onların buradaki insanlara attığı bakışları yakalamış olmalı ki ikisine selam bile vermemişti. Daha sonra bana dönüp oldukça sevecen bir ifadeyle, "Bir eksiğin var mı, oğlum?" diye sordu.

"Canının sağlığı dayı." Ona buradaki dostlarımı gösterdim, yani diğer masalarda oturan kişileri. "Hepsinin hesabını bana yaz." Bir dertleri olmasaydı onlar da buraya düşmezdi.

Cevat dayı küçük bir baş hareketiyle yanımızdan ayrıldığında Karun ve Duha buradaki insanları rahatsız ederek onlara bakmaya devam ediyordu. Şık takım elbiseleriyle masamda oturan ikili fazla göze batıyordu. İkisinin korumaları dışarıda beklerken onlar bakışlarıyla buradaki insanların canını sıkıyordu. "Önünüze dönün," diye uyardım ama beni duyduklarını hiç sanmıyorum.

Duha diğer masadaki insanları göstererek diliyle damağına vurdu. "Buraya korumasız gelmen büyük aptallık." Duha'nın söylediklerini yan masada oturanlar yanlış anladı.

Gelenlerin dostum olduğunu bilmedikleri için bardağını masaya bırakan Halit amca, "Hayırdır Gurur oğlum?" diyerek yönünü buraya çevirdi. Bunu sorarken gözlerini Karun ve Duha'dan ayırmıyordu. "Rahatsız mı ediyorlar?"

Halit amcanın biraz yüksek sesle söyledikleriyle diğer masadaki herkes susarak bize dönmüştü. Hepsinin delici bakışları bizimkileri bulunca

dudağımın köşesi kıvrıldı. Rakıdan bir yudum alarak keyifli bakan gözlerimi Duha'ya kenetledim. "Hâlâ korumaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Benim onlar gibi sürüyle korumaya ihtiyacım yoktu.

Halit amcaya dönerek belli belirsiz tebessüm ettim. "Bir sıkıntı yok usta, bu piçler eski tanıdık." Bunu benden duyana kadar kimse önüne dönmemişti.

Karun homurdanarak masadaki içki şişesine uzanırken ağzının içinde söyleniyordu. "Bu delilikle gittiğin her yerde kendini nasıl sevdireyorsun, aklım almıyor." Her yaşta insanla anlaşabilirdim.

Asıl konumuza dönmek isteyen Duha, gözlerimin altında oluşan koyu halkalara değindi. "Anlaşılan hâlâ uykusuzluğun üstesinden gelememişsin."

"Farah..." Karun onun adını anmıştı ki kaşlarımın çatıldığını görünce dilini ısırarak kendini susturdu. "O da aynı durumda." Rakı koyduğu bardağına su çekerken başını ağır ağır salladı. "Bige onunla bir mağazada karşılaşmış."

Mavi gözlerinde endişe yer edinirken kısık ama baskın bir sesle, "Bige'yi tanımamış," dedi. Rakıdan bir yudum alınca yüzünü buruşturdu. "Bu yerde viski yok mu?" Duha'nın uyarı dolu öksürüğüyle derin bir nefes alıp konuya odaklandı. "Karın, Bige'yi bile tanımayacak kadar kötü durumda."

Gerçekten buna inanmamı mı bekliyordu? Anlaşılan Farah onları da kandırmıştı. O kız usta bir oyuncuydu, istediğinde herkesi ayakta uyutabilirdi. O masum yüzü ve saf bakan gözleriyle tuzağına düşüremeyeceği kimse yoktu. Birkaç numarayla Bige'yi kandırdığına hiç şüphem yoktu. En basitinden Farah'ın sarkacı yanındaydı, yani onunla uyuyabilirdi. Uykusuzluk çektiğine inanacak kadar aptal değildim. Tüm bu oyunlarla ne amaçladığını bilmiyordum ama öğrenmek de istemiyordum.

"Şu hâline bak, basbayağı aşk acısı çekiyorsun!" Karun yüzünü sıvazlayıp biraz sinirli ama aynı zamanda yumuşak bir sesle konuşarak öne eğildi. "Sakın inkâr etme, körkütük âşık olmuşsun."

"Siktir git!"

Kızgındı ama kendini sabırlı olmaya zorlayarak derin derin nefesler aldı. "Gurur, sen Farah'tan önce aşkı hiç bilmiyordun." Kaşlarımı çattığımdayken beni sinirlendirmeyi göze alarak başını usulca salladı. "Farah'tan öncekiler aşk değildi, öyle olduğunu sanıyordun ama hiçbirisi aşk değildi."

Karun bana Leyla'yı hatırlatan bir kinayeyle gözlerimin içine bakarken beni ne denli çileden çıkardığından habersizdi. Geçmiş deneyimlerime değinerek iç çekti. "Bazıları suçluluktan, bazıları çocukluk hevesiydi bazılarıysa kimsesizliğini bastırma çabasıydı ama hiçbirisi aşk değildi."

Rakı bardağını sıkarken vücudumdaki tüm damarlar belirginleşmeye başlamıştı. “Sana siktir git masamdan dedim yoksa iyi şeyler olmayacak” Biraz daha canımı sıkarsa konuşamayacak durumda olacaktı.

Karun başını geriye atıp sıkın bir ifadeyle ensesini ovuştururken benim yüzümden canından bezmiş gibi davranıyordu. “Şu kızı sevdiğini kabul etsen her şey daha kolay olacak.”

“Edemez çünkü korkuyor.” Duha manidar gözlerle beni izlerken derdimin ne olduğunu biliyormuş gibi bir hâli vardı. “Düşmanın kızına âşık olduğunu kabullenmek tüm planlarını altüst eder, değil mi?” İçine düştüğüm çıkmazdan keyif alıyor olmalı ki gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. “Hey gidi Deli Gurur, hey. Sen gel bu âlemdaki herkesin canına oku, hepsinin kâbusu ol ama körpe bir kıza yenil.”

“Körpe sandığınız o kız yalancının teki!”

Duha sıttı. “Ona yenilmediğini söyleyemiyorsun.”

Çenemi sıkıduğunda ifadem sertleşmişti. “Ego ve kibri birbirine karıştırma, piç!” Öfkemden hiçbir şey kaybetmeden kendimi gösterdim. “Egom var mı?” Hızlıca başımı salladım. “Ordulara bedel hem de. Peki, kibrim var mı?” Durup bir süre gözlerine baktım. “Zerre kadar yok. Bir kıza yenilmek koyar mı lan bana? Hele ki bu kız karımsa.” Agresif bir tutumla başımı iki yana salladım. “Aslanın dişisi de aslandır, oğlum. Ona kızgınlım ama bu onunla gurur duymadığım anlamına gelmiyor.”

“Senin bizim beynimizle derdin ne lan!” Duha artık gülmüyor, az önceki gibi keyifli de görünmüyordu. “Bu kızı övüyor musun yoksa sövüyor musun, bir anlasak biz de ona göre davranacağız. O kadar tutarsızsın ki insanda seni anlayacak kafa bırakmıyorsun.”

“O beni anlıyordu.” Ya da ben anladığını sanıyordum.

Karun çocuk kandırır gibi kollarını masaya bastırarak öne eğildi. “O zaman git onun yanına. İkiniz de bir diğeri olmadan uyuyamıyorsunuz.” Beni ikna etmek için sesini oldukça yumuşak çıkarıyordu. “En azından uyursunuz.”

Duha’nın dudakları yana kıvrılırken bıyık altından gülüyordu. “Uyumak dışında da bir şeyler yapabilirsiniz.” Açıkça bir şeyler ima ederken lafını esirgemedi. “Sevişmek de bir alternatif.”

“Deme öyle, Gurur ona asla dokunmaz.” Karun’un muzır bakan gözlerinde geçmişe dair bir hatırlatma vardı. “Onu kız kardeşi gibi görüyor, ona elini bile sürmez.” Bu piçlerin derdi beni daha fazla kızdırmaksa iyi gidiyorlardı!

Duha'nın yüzünde küçük bir şaşkınlık oluştu. Siyah gözlerindeki hayret nidasıyla beni izliyordu. "Üç yıldır evlisiniz, şu üç yılda gerçekten onu hiç arzulamadın mı?"

Bu soru beni biraz düşündürmüştü. Aslında düşünmeme de gerek yoktu çünkü onun evine taşınana kadar gerçekten onu kardeşim gibi görüyordum. Farah içimdeki merhamet duygusuna dokunan biri olduğundan bende hep onu koruma içgüdüğü oluşturmıştı. Önceden benim için Melek'ten farklı değildi. Daha onu ilk gördüğüm an gözlerimin önünde Melek'in yüzü belirmişti.

O köşkün arka bahçesinde onunla ilk kez karşılaştığımızda o kadar saf ve masum görünüyordu ki içimde bir yerlere dokunmuştu. Bu yüzden annemin yüzüğünü taktığı için ona hiç kızmamıştım. Kuyumcуда tacize uğradığında ağladığını görmek bile gözümün önüne Melek'i getirmiş ve kendimi onu korurken bulmuştum. Aynı şey nişanımda da yaşanmıştı.

Babasıyla reyhani oynarken başlarda o kadar gergindi ki bir an kaçıp bir yerlere saklanacağını düşünmüştüm. Ama o bunu yapmamış ve korkusuna direnerek oyunun sonuna kadar kalmıştı. İnsanlardan korkup kaçmak yerine kalıp devam etmesini takdir ettiğim için ona göz kırpmıştım. Leyla bunu yakalamıştı ama bu konuda bana hiç sorun çıkarmamıştı çünkü Farah'a olan tutumumun beğeniden çok uzak olduğunu biliyordu.

O gün Leyla ile aramızda geçen konuşmayı bile hâlâ hatırlıyordum.

"Ona göz kırptığını başka biri görseydi yanlış anlayabilirdi. Sen onun abisi değilsin, ona sataşma."

"Sen beni doğru şekilde anladığın sürece kimin ne anladığı umurumda değil."

"Aslında Farah'a üzüliyorum. İnsan içine çıkamayan korkak biri, nereye kadar böyle yaşayabilir?"

"Hayatımızın hiçbir yerinde olmayacak bir kızdan konuştuğumuz yeter. Artık kapat bu konuyu."

Hatırladıklarımla iç çektim. O gün Leyla'ya Farah'ın hayatımızın hiçbir yerinde olmayacağını söylerken nasıl da yanılmıştım. Şimdilerde hayatımın kıyısında veya köşesinde değil, tam ortasındaydı. Tozlulara yerleşene kadar Farah'ı bir kadın olarak görmemiştim ama onunla aynı evde ve aynı odada yaşadıkça bir şeyler değişmeye başlamıştı.

Bu değişimin tam olarak hangi ara ve nasıl başladığını bilmiyordum ama son zamanlarda onu yatağымda ve kollarımın arasında istediğim anların sayısı çok fazlaydı. Bunu yapmamamın tek nedeni onun cinsellik hakkında hiçbir şey bilmemesi ve ne istediğı hakkında bir fikrinin olmamasıydı. Daha

doğrusu ben onun hiçbir şey bilmediğini düşünüyordum, belli ki bu konuda da beni kandırmıştı.

Karun başını hafifçe eğdiğinde yavaşça seslenir gibi düşük bir ses tonuyla, "Artık bir seçim yapmanın zamanı geldi," dedi. "İki kadını aynı anda kendinde tutamazsın." Neyin içinde olduğumu çok iyi biliyormuş gibi bu sefer beni yargılamadan bakıyordu. "Aklındaki ve kalbindeki aynı kişi değil. Birini seç, diğerine yol ver gitsin."

İçim burkulurken bardağı kafama dikip içindeki tüm içkiyi içtim. Boş rakı bardağını masaya sertçe bırakırken içimde acıyan bir şeyler vardı. "Leyla'yı bırakırsam ahı üzerimde olmaz mı?" Benim yüzümden on altısında tüm ailesini kaybetmişken nasıl vazgeçerdim? Kanı yerde kalırsa Leyla mezarında ters dönmez miydi?

Babasını öldürürsem bu sefer de aynı şeyi Farah'a yaşatmış olacaktım. Bir zamanlar Leyla'nın ailesine sebep olduğum gibi bu sefer de aynı şeyi Farah yaşayacaktı. İntikamımdan vazgeçersem Leyla'nın kemikleri sızlardı, intikam aldığımdaysa Farah yıkılırdı. Son üç yıldır iki kadın arasında sıkışıp bir cehennemi yaşıyordum. Sevkiyatı bu yüzden durdurmak istemiştım, oraya gitmek aklımın seçimiydi ve aklım Leyla diyordu.

Kalbimse bir tek Farah'ı biliyordu. Ondan önce kimse oraya uğramamış gibi kalbim sadece Farah'ı tanıyor ve onun adını sayıklıyordu. Siktiğim kalbi günlerdir canıma okuyordu. O kıza kapıldığım bir gerçektı ama bir yalancıya âşık olmayı reddediyordum. Ona âşık değildim, sadece uzun süre etkisinde kalmıştım. İnanmak istediğim tek gerçek buydu.

Omuzlarım çöktüğünde dirseklerimi masaya yaslayarak ellerimi enseme bastırdım. Eğdiğim başım yerden kalkmazken yorgunca, "Olmuyor," diye mırıldandım. "Aklım ve kalbim birbirine eş değil. İntikam almazsam Leyla vicdanımı sızlatır, alırsam da Farah." İki kadının beni içine çektiği bu ateş çemberinin içinde üç yıldır yanıyordum. Geriye küllerim kalmışken yapılacak tek bir şey vardı.

Meyhanenin ağır havasını içime çekerek başımı küçük bir açıyla kaldırdım. "İntikamımdan vazgeçiyorum ama Farah'ı da boşayacağım." Duha şaşırmıştı, Karun ise sertçe yutkunmuştu ama en doğru kararı verdiğimi biliyordum. Bu kararı vermek benim için hiç kolay olmamıştı fakat en başından beri olması gereken buydu.

Leyla'nın intikamından vazgeçip Farah ile bir hayat kurarsam Leyla'yla yaşadığım on bir yılı hiç etmiş olurdum. Bunu yaparsam Leyla bir hiç uğruna ölmüş olurdu. Bunu hak edecek bir kadın değildi, intikam alırsam da Farah incinmiş olacaktı. Bu yüzden ikisinden de vazgeçiyordum. Hem

Leyla'nın intikamından hem de Farah'tan. Artık ne aklımın istediği olacaktı ne de kalbimin arzuladığı.

Masanın üzerindeki telefonu alıp Ali'yi aradım. Daha ilk çalışta Ali telefonu açınca, "Ümit'in peşini bırakıyoruz, adamlarımızı geri çek," dedim. Yarın sabah uyandığımda verdiğim karardan vazgeçmemek için bunu şimdi yapmalıyım. "Onu takip etmesinler veya işlerini baltalamasınlar. Bundan sonra o aileyle işimiz bitti."

Benden duymayı beklemediği sözler karşısında Ali'nin şaşkınlığını soludum. "Abi sarhoş musun? Sarhoşken verdiğin bir kararsa yarın sabah bunu tekrar konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok koçum, bu iş bitti." Evet, sarhoştum ama ilk kez sarhoşken doğru bir şey yaptığımı biliyordum. "Karşı tarafın avukatıyla görüş, müvekkili ne kadar nafaka istiyorsa beş katını vereceğim. Duruşma haftaya, Ali bu iş ilk celsede bitsin," dedikten sonra telefonu kapattım.

Sen haklıydın, Nemrut'un kızı, biz ikimiz başka masalların kahramanlarıydık. Kendi masalımdan ayrılıp senin hayatına girdiğim gibi çıkıyordum.

"Boşanma konusunda emin misin?" Daha sonra pişman olmayayım diye Duha beni uyarırken başıyla Karun'u göstermişti. "Sonun bunun gibi olmasın, bazı kadınlar bir kez boşanınca aynı adamlarla ikinci kez evlenmeye yanaşmıyor."

Karun gerildiğinde homurtuyla karışık, "Sekiz etti," dedi. Neyden bahsettiğini anlamadığımız için sinirlenerek güldü. "Şu zamana kadar Bige'ye ettiğim evlilik tekliflerinin sayısı." Çenesini sıktı. "Manyak karı hiçbirini kabul etmedi."

"Öyle kuru kuruya bir evlilik teklifini ben de kabul etmezdim." Duha açık bir şekilde onu kınarken sandalyesinden öne doğru kaydı. "Lan oğlum, kıza adam gibi bir evlilik teklifi yaptın mı? Bulduğun her boşlukta *benimle evlen* demeni kastetmiyorum."

Karun'un gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi, ustasından ders alan çaylaklar gibi kafasını Duha'ya doğru uzatmıştı. "Nasıl bir evlilik teklifi ona evet dedirtir?"

Duha çenesini kaşıyarak bir süre düşünmeye başladı. Bunu yaparken garip mırıltılar çıkarıyordu. "Kadınlar duygusal yaratıklardır ve romantizmi severler. İstanbul'un en iyi mekânını onun için kapatıp içini mumlarla ve çiçeklerle doldur."

"İşe yarar mı dersin?"

“Dediğimi yap, anında sana evet demezse gel yüzüme tükür. İyi bir pırlanta almayı da unutma.” Bence Duha daha şimdiden yüzüne tükürülmesine kendini alıştırmalıydı.

Gözlerimi devirerek bu iki andavalı izliyordum. “Bige’yi birazcık tanıyorsam kafasından aşağıya bir kepçe dolusu pırlanta döksen bile kabul etmez.” Uzanıp masadaki çerezlerden birkaçını ağzıma attım. “Bige gibi kadınların romantizm anlayışı kaos ve aksiyondur. Onunla bir çatışmaya girerek evlenme teklifi yap, bak nasıl kabul ediyor.”

Sanki ona ana avrat küfretmişim gibi Karun’un gözü seğirmişti. “Sırf benimle evlensin diye karım ve çocuğumun hayatını tehlikeye atmayacağım!”

Kendimi tutamayıp güldüm. “İkiniz birlikte bir çatışmaya girdiğinizde emin ol hayatı tehlikeye giren o olmazdı.” Gözlerimle onu gösterdim. “Sen belki ama o kuşun burnunun bile kanamayacağına eminim.” Bige ile daha önce bir çatışmaya girdiğim için ne kadar yetenekli olduğunu biliyordum. Bige Saka tam bir saha oyuncusuydu.

“Gerçek bir tehlike olması gerekmiyor.” Tavsiyemde ısrarcı olarak bulduğum çözümü Karun’a anlatmaya başladım. “Bige’nin daha önce hiç görmediği adamlarını devreye sok. Hepsi çelik yelek giysin ve sizi ıskalayacak şekilde ateş etsinler.”

Aklına ne geldiyse Karun sesli gülmeye başladı. “Peki, onları Saka’dan kim koruyacak? Benim karım çoğunlukla kafaya ateş eder.”

“Eminim adamlarının içinde sevmediklerin vardır.” Karun’un gözleri doğrudan Furkan’ı bulunca güldüm. “Buna kalkışırsan karın canına okur.”

“Bu piçten kurtulmanın bir yolu olmalı,” derken ters gözlerle Furkan’ın olduğu masaya bakıyordu.

Günlerdir doğru düzgün uyuyamadığım için sesli bir şekilde esnemem okları yine bana çevirdi. “Sen inanmasan da Farah da aynı uykusuzluğu yaşıyormuş.” Karun benim yanımda onun adını söyleme cesareti göstererek tüm dikkatini bana yöneltti. “Uykusuzluk basit bir sorun gibi görünebilir ama uzun soluklu devam ettiğinde ölümcül sonuçları vardır.” O sonuçları bilmediğimi mi sanıyordu?

Uykusuzluğun çok ciddi ve tehlikeli yan etkileri vardı. Bir insan iki gün uykusuz kalırsa hâlsizlik ve duygusal dengesizlikler başlardı. Konsantrasyonu zorlaşır, karmaşık görevleri yerine getirirken güçlük çekerdi. Üçüncü günün uykusuzluğu görsel ve işitsel halüsinasyonları doğururdu. Duygu kontrolünü yapamaz, depresyon, kaygı ve aşırı öfke gibi duygular ortaya çıkardı.

Dördüncü günün uykusuzluğu bağışıklık sistemini zayıflatır, hastalıklara karşı vücuttaki antikorları düşürürdü. Beyin hücreleri uykuda kendini onardığı için dört gün uykusuz kalmak beyin hücrelerindeki riski artırır. Beşinci günün uykusuzluğuyla vücut daha fazla stres hormonu, yani kortizol salgıladı. Bu da anksiyete ve depresyon seviyesini artırır.

Altıncı günün uykusuzluğuysa beynin işlevini engelleyip düşünme yetisini kişinin elinden alardı. Yedinci güne girdiğindeyse kişinin dengesi tamamen kaybolmaya başlardı. Paranoya başlar, hafıza ve öğrenme becerileri önemli ölçüde azalır. Konuşmakta bile zorlanırlardı ve kas hareketleri yavaşlardı. İnsanın uykusuz geçirdiği günlerin sayısı artıkça sinir sisteminin çöküşü, felçlik hatta kalp krizi bile görülebilirdi.

Bir kolumu sandalyenin kenarına yaslayarak biraz daha sert bir tonla kendimi ifade etmeye çalıştım. “Kendiliğimden uyuyamıyor olsam da bunun yan etkilerinden kaçınmak için morfin ve diğer kimyasal ürünleri kullandığımı biliyorsunuz. Farah’a gelirsek...” Adını zikretmek bile bana katlanılmaz bir ızdırap veriyordu. “Uyuması için onun sarkacı var.”

Karun gözlerini kapatırken bir an için sessizleşmişti. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve araladığı gözlerini bana dikti. “Artık sarkaçla uyuyamıyormuş diyorum, bunun nesini anlamıyorsun?” Sinirlenmeye başlıyor olmalı ki kaşlarının arasında çizgiler oluşmuştu. “Uyku için o bir taştan medet umuyor, sense seni bir bağımlıya çevirecek kimyasallardan. Bu inadı bırakıp neden bir araya gelmiyorsunuz?”

“Sen beni hiç dinlemiyor musun? Boşanıyorum lan, ne bir araya gelmesi!”

“Boşanmanız bir araya gelmeyeceğiniz anlamına gelmiyor ki.” Duha sırtarak bana Karun’u gösterdi. “Pek medenice olmasa da bunlar da boşandı ama aynı evin içinde yaşıyorlar.”

“Beni Karun ile karıştırma, boşandığım bir kadınla aynı evde yaşamam.”

“Sana onunla aynı evde yaşa demiyorum.” En saçma fikirler genelde hep Duha’dan çıkardı ve yine beni yanıltmamıştı. Küçük bir çocuğun haylazlığına sahip gözlerini bana diktiğinde dudağının köşesi kıvrılmıştı. “Uyku ihtiyacınızı karşılamak için iki günde bir buluşup uyuyun, sonra yine ayrılırsınız.” Bu ne sikik bir öneriydi böyle.

Sigara paketimi çıkarıp Karun’un önüne attım, ne istediğim çok açıktı. Sigara içmek istiyordum ama kendi sigaramı yakmaktan bile âcizdim. Karun pakete uzanmıştı ki Duha’nın aklına ne geldiyse güldü. “Sen şimdi sigarayı hep başkalarına yaktırıyorsun ya.” Gülüşü genişlerken beni kızdırmaya

yemin etmiş gibiydi. “Başkalarının dudaklarının değdiği yerden sigara ıçının farkında mısın?”

“Amına koyduğum piçi, paketin içinde sigara ağızlığı var.” Onu terslediğim sırada Karun paketten bir dal sigara çıkarıp ağızlığı sigaranın filtresine takmıştı.

“Gerçekten varmış.”

Duha hınzırca sırttı. “O şey olmasaydı doğrudan olmasa da öpüşmüş sayılırdınız.” Neyden bahsediyordu?

Karun öğürür gibi bir ses çıkarırken yaktığı sigaradan içine bir nefes çekti. O sigarayı yakarken ateşi görmemek için başımı eğmiştim. “Bu piçi öpmektense kurşunların hedefi olmayı yeğlerdim.”

Duha paketten kendi için de bir dal sigara alırken son derece ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Katılıyorum.”

Kendim için yaktırdığım sigarayı rahatça içen Karun aklına ne geldiyse kaşlarını belli belirsiz çattı. “Faruk’u öldürmüşler, o herif iş ortağımdı.”

Duha yan dönerek ateşi benden gizleyip sigarasını yaktığında üzölmüş gibi, “Benim de,” diye mınıldandı. “Daha benden aldığı borçları tahsis etmemişti.”

“Cenazesi yarınmış.”

“Katılmamak olmaz ama hiç katılmak istemiyorum.”

Karun omuzlarını hafifçe silkti. “Ne işimiz var orada, çelenk gönderelim.”

“Haklısın,” diyen Duha başını çevirip bana baktı. “Sen cenazeye katılacak mısın?”

Bardağı mı rakıyla doldururken sakince başımı salladım. “Katılacağım.” Bunu söylediğim an Karun ve Duha aynı anda bir küfür savurdu. Şoke olmuş ifadeleri çok komikti.

“Sen mi öldürdün onu!” Bunu da aynı anda sormuşlardı.

Bardağı dudaklarıma yaklaştırken masumu oynayıp hafifçe gülümsedim. “Günlerdir klinikteyim, neden benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz?”

Karun’un ifadesi sertleşirken dişlerini sıkmıştı. “Öldürdüğün kişilerin cenazesine katıldığını bilmeyen yok!” İşin eğlencesi de tam olarak burada saklıydı. Öldürdüysek taziyeleri de kabul edecektik.

“O piç bana zarar vermek için Melek’in peşine düşmeye kalkışmış,” dediğimde Karun’un kaşları çatılmıştı. “Melek senin evinde yaşıyor olabilir

ama hâlâ benim himayemde. Onunla ilgili her bilgi hızlı bir şekilde bana ulaşır. Kızıma dokunmaya kalkışanın hayatını sikerim!” Onun evinde yaşıyor diye hiçbir zaman Karun’dan Melek’i korumasını istememiştim veya böyle bir beklentim olmamıştı. Melek benim korumamdaydı, nerede olursa olsun onu koruyacak güçteydim.

Duha’nın yüzü ciddileştiğinde beni uyarmak için masada öne eğildi. “O cenazeye katılayım deme. Sadece kurbanlarının cenazesine katıldığını bilmeyen yok. Yarın oraya gidersen herkes senin yaptığını anlar.” Yüzünü sertçe sıvazladıktan sonra kolunu masaya yasladı. “Faruk’un oğulları belalıdır, seni o cenazeden çıkarmazlar!”

Ayağa kalkıp masadaki telefonumu aldım, fazla içmekten başım dönüyordu. “Cenazeye katılmayacaksam ne diye öldürdüm o herifi?” Cüzdanımdan biraz para çıkarıp masaya attım. “O itler bana hiçbir şey yapamaz ama denediklerini görmek isterdim.” Bunları söyledikten sonra oradan ayrılmıştım. Bu ikisine çok bile katlanmıştım.

“Melek eve gideysun artık. Bu nedur da bekçi köpeği gibi başımda dikileysun.” Melek sabahın köründe buraya gelmiş ve şu saate kadar ne yap-uysam gitmemişti.

Benimle kliniğin bahçesinde yürürken koluma girerek yanağını omzuma sürtrü. “Heç uğraşmayaysun, gitmeyim amca.” Bana şirinlik yaparak takma kirpiklerinin altından gözlerini kırıştırdı. “Ha bu uşak tüm gün senunle kalacak.”

“Derdunun ne olduğunu bilmeyim sanma.” Kolumu çekerek burnunun ucuna küçük bir fiske vurdum. “Dayın olacak o piç seni gönderdu, değil mi?” Faruk’un cenazesine katılmayayım diye Karun’un Melek’i başıma sar-dığını iyi biliyordum.

Melek tekrar koluma girerek bana yılmışmaya devam etti. Bunu yaparken gözlerinin yeşilinde muzır parıltılar vardı. “Dayım göndermedu, özledum deyim da nesuni anlamaysun?”

“Neden sağa inanmayım acaba?”

“Çok ayiptur baba.” Kaşlarını hafifçe çatarak koluma dişlerini geçirdi. “İnsan heç kizina inanmamazluk yapar mı?” Bu yerden bitme işine geldiğinde hemen baba derdi. Yıllardır şu huyundan bir vazgeçmemişti.

Pes ederek omuzlarımı düşürdüm. “Tamam ula, gitmeyeceğim o cenazeye.” Yarım saattir bahçede yürüdüğümüzden fazla yorulmaması için onu bir banka oturttum. “Az soluklan, sonra doğrudan eve gideysun.”

Yanına oturduğumda çipil çipil bakan gözlerini bana dikmiş, kocama gülümsüyordu. “Benumle gelsen olmaz mı? Senden heç bu kadar ayrı kalmamıştım.”

“Geleceğim Melek'im.” Kendi saçlarından oluşan sarı peruğunu okşayarak yanağından makas aldım. “Birazcuk kafami dinleyeyim, sonra geleceğim.”

Elini uzatıp yanağımı okşarken annesinin o sevgi dolu gözleriyle bana baktığını ah bir bilse... “Benum güzel amcam,” dediğinde bile içim kıyılmıştı, Defne de bana hep böyle derdi. Melek avucunu yeni çıkan sakallarına sürterek iç çekti. “Senu böyle görmeye yüreğim dayanmayi. Gel inat etme, gidelum buralardan.” Günlerdir ısrar ettiği konuyu tekrar açtığında gözleri titreyiyordu. “Burada üzeyler seni, yine gidelum mu çok uzaklara?”

İstesem de bu kadar bencil olamazdım. Melek'imın tüm hayatı aile özlemi çekmekle geçmişti. Yıllar boyunca annesini ve ailesinin diğer fertlerini sorup durmuştu. Sormadığı tek kişi babasıydı. Ne şimdi ne de çocukken... Melek bana hiç babasını sormamıştı çünkü onun nazarında babası bendim. Baba yokluğunu aratmadığım için babasının nerede olduğunu ve kim olduğunu hiç merak etmemişti.

Ancak annesi ve annesinin ailesini hep merak etmiş, onlara özlem duymuştu. Onu Karun'un evine bırakmamın nedeni yıllar boyunca özlem duyduğu o aileyle zaman geçirmesiydi. Yoksa hiçbir güç Melek'i benden ayırmazdı. Bir yıl öncesine kadar benim yanımda ve benim evimde yaşıyordu. Onu hep kendime saklamak istesem de dayılarına da ihtiyacı olduğunu biliyordum. İçinde biriken o özlem duygusunu dindirmesi için annesinin erkek kardeşleriyle olmalıydı.

Hayatının son demlerini yaşarken onu ailesinden koparıp çok uzaklara götüremezdim. Melek ile ilgili kaçınılmaz sonu hatırlamak bile gözlerimin dolmasına neden olduğundan bunu ondan saklamaya çalıştım. Melek'i göğsüme çekip saçlarının tepesine dudaklarımı bastırırken iç çektim. Son günlerde tek duam Melek'ten önce o toprağın altına girmekti. Melek'in ölümünü görmektense ölmeyi yeğlerdim.

“Amca.” Melek başını göğsüme yaslayıp kollarımın arasına sokulurken sesi üzgündü. “Benim çok gizli bir hayalim var. Sence gerçekleştiğini görür müyüm?”

Her an kollarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi ona daha sıkı sarıldım. “Şu hayalini bana bile anlatmayacak kadar çok mu gizli?”

Huzur bulduğu tek yer benim kollarımın arasımıymış gibi sesi rahatlatıcı bir mırıltıyla çıkıyordu. “Sana bile anlatmayacağım kadar gizli, amca.”

“Gizli hayalini bilmezsem onu senin için nasıl gerçekleştiririm, Melek'im?”

“Oluru olmayan bir düş amca, bu yüzden bilmesen de olur.” Bilmediği şeyse en gizli düşlerini bilecek kadar onu iyi tanıdığım. Gizli düşü her genç kız gibi gelinlik giymekti. İçime çektiğim nefes bile canımı yakarken kendimi âciz ve çaresiz hissediyordum. Bir tek Melek bana böyle hissettiriyordu, her şeyi yapacak gücüm vardı ama sahip olduğum güç Melek'i yaşatmaya yetmiyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Konuyu değiştirerek, “Farah yengeden gerçekten boşanacak mısın?” diye sordu. Melek'in bende yeri çok ayrı olduğu için yanımda onun adını söylemesine kızmadım.

“Dört gün sonra duruşmamız var.” Bu konudaki kararımı çoktan verdiğim için başımı salladım. “Kesin bir şekilde boşanıyorum.”

Başını göğsümden ayırırken yeşil gözlerini gözlerime kenetledi. “Ondan ayrılınca üzülmez misin?”

Bir an ona yalan söylemeyi düşündüm ama bunu yapamadım. Melek ile birbirimizin sırdaşıydık. Bizim birbirimizden gizlimiz saklımız olmazdı. Öğle güneşi onun solgun yüzüne yansırken sessizliğimi bozdum. “Üzülürüm Melek'im.” Bir tek ona yalan söyleyemezdim. “Bundan nefret ediyorum ama onu düşünmediğim tek bir anım yok.”

Şeref'in beni canlı canlı gömdüğü o mezarda öleceğimi düşünürken bile aklımdaki tek kişi Farah'tı. Melek konusunda endişelenmemiştim, ben olmasam bile Karun'un yanında güvende olacağını biliyordum. Melek'ten önce öleceğim için mutlu bile olmuşum. Ancak Farah konusunda mutlu olmak şöyle dursun, daha önce hiç olmadığım kadar üzülmişim.

O mezarın içindeyken onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümünden gerçek anlamda canım yanmıştı. Karımı son kez görmeden öleceğimi düşünmek en ağır işkencelerden farksız değildi. Yerin altında telefon çekmediği için onu arayıp sesini son kez duyamamıştım. Bunun yerine gülüşünü kaydettiğim o ses kaydını dinlemiş, bende tek fotoğrafına uzun uzun bakmıştım.

O esnada düşündüğüm şeylerden biri de neden daha fazla fotoğrafımızın olmadığıydı. Farah'ın bende sadece bir fotoğrafı vardı ve o da evlendiğimiz gün çekilen bir fotoğraftı. Mezarın içinde oksijensiz kalıp bilincimi kaybedene kadar baktığım tek fotoğraf Farah'ındı. Ali'nin ikimizi çektiği o fotoğrafın her detayı aklıma kazınmıştı.

Farah'ın üzerinde beyaz bir elbise vardı, nikâhımız kıyıldığında giymişti. Formaliteden bir evlilik olduğu için ona gelinlik giydirmemiş, beyaz bir

elbiseyle onu geçiştirmiştim. Mezarın içindeyken en büyük pişmanlıklarımdan biri de Farah'a alamadığım gelinlikti. Onu beyaz gelinliğin içinde hiç görmemiştim ve o ana kadar ona ne denli haksızlık yaptığımı hiç anlamamıştım.

Fotoğrafta onun boynunu öperken Farah çok şaşkın görünüyordu. Gül goncasını aratmayan yanakları pembeleşmiş, gözlerini irice açmıştı. Siyah gözlerindeki o ifade o kadar çok hoşuma gitmişti ki öleceğimi düşünürken bile dudaklarımda küçük bir tebessüm belirmişti. Sesli bir şekilde iç çektim. Ondan ayrı kaldığım şu günlerde özlediğim şeylerden biri de onun gülüşüydü.

Farah gülünce güzelleşen kadınlardandı. Ne zaman gülse dudaklarından kuş cıvıltısını andıran tatlı bir kıkırtı dökülürdü ve gözleri hafifçe kısılırdı. O anlarda Farah gülümserdi ve benim içimde ne gam kalırdı ne de keder. Bir cehennemın içine doğduğum için cennetin nasıl bir yer olduğunu bilmezdim ama Farah ne zaman gülse cennetin varlığına daha çok inanıyordum.

Günlerdir elim defalarca kez telefonumdaki o ses kaydına gitmişti ama bir kez bile kaydı açmamıştım. Bunu yapmayı delice istesem de yapmamıştım, kendimi onun yokluğuna alıştırmaya çalışıyordum. Sadece dört gün sonra hayatımdan sonsuza kadar çıkacak bir kadını unutmam gerekiyordu.

Melek kolunu bankın kenarına yaslariken bakışları üzerime sabitlenmişti. Arada derin nefesler alırken gözlerindeki endişeyi gizleyemiyordu. "Fena uvalladın, değil mi?"

Tatsız bir şekilde gülerek başımı salladım. "Hem de öyle böyle değil."

"Sevda mı dersin?"

"Abartma derim."

"Hâlâ inkâr aşamasındasın." Başını geriye atıp yüksek sesle gülmeye başladı. "Kaçmak yakışmaz bize." Benim sıklıkla ona yaptığım gibi o da yanağımı iki parmağının arasına sıkıştırarak benden makas aldı. "Biz senle belanın üzerine gideriz. Neleri aştık be, buna mı yenileceğiz?"

Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda sinirlerim çok yıpranmıştı. "İyi gaz veriyorsun ama sanki bu sefer fena akıldık."

Çenesini dikleştirip bana yandan bir bakış attı, bugün haylazlığı üzerindeydi. "İlk kez mi yere akılıyorz, Deli Gurur. Önce düşer sonra kalkarız, kul hatasız olmaz." Elini kaldırıp omzunun üzerinden gelişine bir hareket yaptı. "Meyhaneler bizim, bir rakıya gömülmeyecek hiçbir acı yok." Baş belası bücür.

Şebekliği beni güldürdüğü için başımı iki yana sallayarak ciddi görünmeye çalıştım. “İçmek için kendine yer yapıyorsan hiç şansın yok.” Eskiden onunla küçük kaçamaklarımız olurdu. Ne zaman birimizden biri dertlense çilingir sofrası kurup kafaları çekerdik. Tabii Melek’in bir kadehten fazlasını içmesine izin vermezdim, alkol sağlığını kötü etkilerdi.

Melek’le uzun süre sohbet etmek düşündüğümünden daha iyi gelmişti. Birine içimi dökmek az da olsa sıkıntımı dağıtmıştı. Melek’ten başka kimseyle bu kadar açık konuşamazdım. Ne yazık ki Melek gidince tekrar sıkıntılarım başlamıştı.

“Sikeyim, boğuluyorum burada!” Odamın içinde deli danalar gibi dolanıp duruyordum. “Koskoca memlekette kız mı kalmadı, neden o lan! Neden onu düşünüyorum?”

“Abi dönüp durma artık, başımı döndürdün.” Sakinleşmemi bekleyen Ali dertli gözlerle beni izliyordu. “Kabul et artık, âşık oldun.”

“Şunu söylemekten vazgeçin!” diye onu tersledim. “Ümit’in kızına âşık değilim.”

“Abi sendeki bu tutarsızlığı ne yapacağız?” Benden yaka silkiyormuş gibi Ali şakaklarını ovuşturdu. “Onu düşündüğünü söylemekten çekinmiyorsun ama iş aşka gelince yan yollara sapıyorsun.”

Dönmeyi bırakıp durduğumda sert bakışlarımın hedefinde bu piç vardı. “Onu düşünmem ona âşık olduğum anlamına gelmiyor.” Gömleğimin yakasını çekiştirerek tekrar odada dönmeye başladım. “Alıp başımı gideceğim ama hiçbir yerde huzur yok!” Öyle bir yere gitmeliydim ki aradığım huzuru orada bulmalıydim. Böyle bir yer neresi olabilirdi acaba?

Aklıma gelenlerle tekrar Ali’ye döndüğümde dudaklarımda küçük bir sırıtış vardı. “Toparlan, gidiyoruz.”

Ali gözlerini kısarak ayağa kalktığı anda başına geleceklerden korkar gibi bir hâli vardı. “Yine nereye?”

Güldüm. “Huzur bulacağım bir yere.”

Altınçağ Huzurevi

“Ömrümü çürüttün abi, illallah dedirttin!” Ali etrafını kontrol ederek bana bakarken yüz ifadesi şoke olmuş gibiydi. Kızgın mıydı yoksa şaşkın mı, anlayamıyordum. “Bu yaşta huzurevinde ne işimiz var bizim?”

“Huzur bulmaya geldik, koçum.”

“Sen huzurevlerinin işleyişini çok yanlış anlamışsın.” Kaşlarını belli belirsiz çattı, oturduğu yere sığamıyordu. “Huzurevleri huzur vermiyor.”

“O zaman adı niye huzurevi lan!” İnat ederek sandalyeme yayıldım. “Adı huzureviyse bana huzur verecek, o kadar.”

“Abi bir duyan olursa valla bak rezil oluruz.”

“Ecdadından girip soyunu sopunu belletme bana, Ali. Ne zamandır o siktiğim insanların ne dediğini umursuyorum? Şanımız yürüyor, bırak konuşsunlar.”

“Huzurevinde mi şanımız yürüyecek?”

“Ben nefes alsam bile şanım yürür koçum, abin böyle bir mevzu.” Onu daha fazla kızdırdığının bilincinde olarak sııttım. “Bu gördüğün adam bugüne bugün tek başına bir ulus.”

“Sen böyle davrandıkça tüm o ulus beynimi becermiş gibi hissediyorum. Sayende kafam durdu.”

“Ali sikilmek istiyorsan git yanımdan. Gördüğün gibi benim keyfim yerinde.”

Üzerimizdeki meraklı gözleri gösteren genç adam yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Herkes bize bakıyor, sence neden?”

Dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. “Çünkü abin çok yakışıklı. Baksana, yaşlılar bile gözlerini benden ayırmıyor.”

Ali tek kaşını yukarı kaldırırken bakışları iğneleyiciydi. “Grup etkinliğine katılan tek genç olduğun için de bakıyor olabilirler.”

“Kısmen ama ben ilk ihtimali tercih ediyorum.”

“Sinirlerimi bozuyorsun, bir süre seninle konuşmayacağım!”

“Ali triplerini de alıp siktir git yanımdan. Gördüğün gibi grup etkinliğindeyiz ve senin yüzünden her şeyi kaçırıyorum. Safiye’yi o delilerin arasında bıraktık diye zaten canım sıkkın.”

“Sanki o çok akıllıydı da.”

“Ali içine içine konuşma, duyuyorum seni, piç!” Şunun şurasında iki kafa dinleyecektik ama hiç susmuyordu.

Bir saat önce huzurevine gelip buraya kaydımı yaptırmak benim için zor olmamıştı. Paranın açamayacağı hiçbir kapı olmadığı için beni buraya alırken tereddüt etmemişlerdi. Otuz bir yaşındayken huzurevine yatan tek insan olabilirdim. Karun benden beş ay büyük olduğu için o otuz iki yaşına çoktan girmişti ama benim daha zamanım vardı.

Her neyse, buraya gelip yatışımızı yapmıştık işte. Genel kurallardan ve etkinliklerden bahsetmeleri bir saatlerini almıştı.

Buranın müdürü konuşmayı çok seviyordu. Masasına bıraktığım o çeki görünce huzurevini öve öve bitirememiş ve en doğru yeri seçtiğimi söylemişti. O herif burada olmamı yadırgamamıştı bile. Her adımım basında büyük olay yarattığı için belli ki müdür beni tanıyordu. Burada bir gün geçirsem yarın sabah tüm gazetelerin manşetlerinde bu huzurevinin olacağını biliyordu. Sayemde o piçin reklamı dönecekti.

Grup etkinliğine katılmak zorunlu değildi ama sosyal biri olduğum için katılmayı istemiştim. Bu etkinliğin rehabilitasyon merkezini aratmayacağını bilmiyordum. Benimle birlikte toplamda dokuz kişi daire şeklinde sandalyelerimizde oturuyorduk. Etkinlikten sorumlu kadın sırasıyla birilerini seçiyordu ve onlardan bir şeyler anlatmasını istiyordu. Daha şimdiden sıkılmıştım, keşke Safiye'yi yanımda getirseydim, o daha kafa dengiydi.

Benimle konuşmayacağını söylemesinin üzerinden daha beş dakika geçmemişken Ali kafasını yana yatırarak bana doğru eğildi. “Şu eğitmen kadın seni kesiyor.” Kimse duymasın diye kısık bir sesle konuşurken bıyık altından gülüyordu. “Her yirmi saniyede bir sana baktığının farkında değil misin?”

“Farkında olduğumuz için o tarafa hiç bakmıyoruz herhâlde.”

Ali benimle uğraşacak yeni bir şey bulmanın sinsiliğiyle sandalyesinden bana doğru kaydı. “Belki de tek ihtiyacın olan şey bir kadınla sevişmek.” Salondaki ihtiyarları kontrol edip dibime kadar girmişti. “Biraz ter döküp enerjini atarsan daha akıllı başında biri olabilirsin.” Sinirlerimi bozarak Jülide adındaki genç eğitmeni gösterdi. “Fena parça değil.”

Kan beynime sıçrarken yıldırım çarpmışa dönmüştüm. “Düzgün konuş lan, kasaptan et mi alıyorsun!” Kafasına sertçe vurarak onu kendimden uzaklaştırdım. “Kadınlardan parça diye bahsetme, onlar bütünüyle özel.”

Düşündüğümünden daha sert vurmuş olmalıyım ki Ali kafasını tutarak homurdanmaya başladı ama yediği fiskeye rağmen rahat durmadı. “Tamam, düzeltiyorum, kadın fena değil.” Gözlerindeki o haylazlık tüm yüzüne yayılırken ikinci kez kafasını bana doğru uzattı. “Geceyi yalnız geçirmek zorunda değilsin.”

Elimi kaldırıp gözüne sokar gibi parmağımdaki yüzüğü gösterdim. “Bana bunlarla gelme koçum, başım bağlı benim.”

“Dört gün sonra o bağ çözülüyor.” Piç kurusu beni delirtmeye ant içmiş gibi sırıttı. “Bir kadını unutmanın en iyi yolu başka bir kadın.”

“Sence başka kadınlar umurumda mı? Karımdan başka kimseyi istemiyorum.”

“Ama onunla da olmuyor, hep böyle rahip hayatı yaşayamazsın.”

“Sikimin derdi sana mı düştü! Biraz daha konuşursan buradan çıkıp bir kiliseye giderim. Kendimi manastıra kapatmayacağımı düşünüyorsan etrafına bak derim.” Bir huzurevine geldiysem kiliseye gitmeyeceğimin garantisini kimseye veremezdim. Şahsen ben kendimden her şeyi bekliyordum.

Sıradaki durağımın kilise olmasından ödü koptuğu için Ali hemen susmuştu. Bir şey söylememek için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken önüne döndü. Jülide denen sarışın eğitmen bu sefer doğrudan bana bakıp buradakilere ithafen konuştu. “Bugün aramıza yeni biri katıldı.” Bana küçük bir tebessüm sunarak ayağa kalkmamı işaret etti. “Buradaki dostlarımızın sizi daha iyi tanıması için neden bizlere biraz kendinizden bahsetmiyorsunuz, Gurur Bey?”

Sırf o istedi diye ilkokul öğrencileri gibi ayağa kalkmadım. Bunun yerine sandalyeme yaslanarak daire şeklinde oturan ihtiyarlara kısaca baktım. “Öncelikle bir konuda anlaşalım, yanımda ateş yakılmasından hoşlanmam. Bunu yapmadığınız sürece bir sorun yaşamayacağımıza eminim.” Eğer ateş yakarlarsa burası yarın sabah tüm manşetleri süslerdi ama müdürün istediği şekilde değil, bir katliamla.

Kolumu sandalyenin kenarına koyarken bacaklarım hafif aralıklı bir şekilde oturuyordum. Gözlerim sırasıyla buradaki tüm ihtiyarların üzerinde gezinmeye başladı, oturuşumu bile ayıplar gibiydiler. “Şimdi size biraz kendimden bahsedeyim. Gurur Kalender, on yedi raporu olan bir akıl hastasıyım. Hobilerim: Nefret ettiğim herkesi asıp kesmek veya onlardan yemek yapmak.” Buradaki herkesin beti benzi atınca masumca omuzlarımı kaldırıp indirdim. “İntikam anlayışım çok yaratıcıdır.”

Ali öksürür gibi yapıp eliyle ağzını kapatarak, “Abi,” diye fısıldadı. “Bu kadar derine inmesen mi?”

“Tanıt dediler, kendimizi tanıtıyoruz, ne var bunda?” Bakışlarımı Ali’den çekip tekrar buradakilere yöneldim. “Tek bir fobim var, o da ateş. Tekrar ediyorum, ateş yok.” İşaret parmağımı sırasıyla onlara doğrulttum. “Sizin sormak istediğiniz bir şey var mı?”

Bir teyze konudan bağımsız olarak, “Kaç doğumlusun?” diye sordu. Sanırım yaşımı merak ediyordu.

“1993.”

“Bu yaşta burada ne işin var?”

“Geç kalmış bir otuz yaş sendromu geçiriyorum.”

“Burcun ne?” Astronomiyle ilgilenen biri olmalıydı.

Yaka kartına baktığımda Habibe yazıyordu. Onların kim olduğunu daha hızlı öğreneyim diye Jülide Hanım bugüne özel hepsine bir yaka kartı takmıştı. “Burçlardan zerre kadar anlamam, Habibe,” dediğimde yetmişli yaşlarda olmasına rağmen ona adıyla hitap etmemi biraz garipsemişti. Safiye de başlarda böyleydi ama sonradan alışmıştı.

Habibe bir mücevheri andıran mavi gözlerini bana diktiğinde ruhumu görmek ister gibi derin bakıyordu. “Hangi ayda doğdun?” Neredeyse gülecektim. Falcılığa merakı olan o teyzelerden biri olmalıydı. Sandalyesinin kenarına sıkıştırdığı Tarot kartları bile yanılmadığını gösteriyordu. Bembeyaz saçlarını kafasının üstünde kabarık topuz yapan ve birçok aksesuar takan tuhaf bir kadındı.

Bu etkinliğin amacı kaynaşma olduğu için sorusu hiç ilgimi çekmese de ona cevap verdim. “20 Ağustos.”

Bu konular Habibe’nin uzmanlık alanı olmalı ki bir saniye bile düşünmeden, “Aslan burcusun,” dedi. Hayatımın hiçbir bölümünde işime yaramayarak bu bilgiyi benimle paylaşırken orta parmağındaki yüzüğü okşuyordu.

“Ne aslanı yahu, ben kurt burcuyum.”

“Kurt burcu diye bir şey yok.”

Rahatlığımla onu kızdırdığımın bilincinde olarak güldüm. “Parayı bastıktan sonra ördek burcunu bile var edebilirim ama bu sıralar ördek görmek istemiyorum.” Bir anda kaşlarımı çatarak dik dik Habibe’ye bakmaya başladım. “Ayrıca ne demek kurt burcu diye bir şey yok? Siktiğim her hayvanın burcu var da kurtlar niye dışlanıyor?” En kısa zamanda şu burçlara el atmam gerekiyordu.

Habibe’nin yüz ifadesi değiştiğinde dudakları O şeklini almıştı. Sanki Ali benim velimmiş gibi ona bakıp beni gösterdi. “Deli mi bu?”

Ali ters bakışlarımı zerre kadar umursamadan gülererek başını salladı. “On yedi rapor konusunda şaka yapmıyordu.”

Gözlerim sık sık Habibe’nin parmağındaki tuhaf yüzüğe kayıyordu. Yüzüğün siyah taşı o kadar büyüktü ki iki parmağının üstünü kapatıyordu ve bu tuhaf bir şekilde sinirlerimi bozuyordu. Habibe gözlerimin içine manidar bir şekilde bakıp beni süzdü. “Ateşten hoşlanmadığını söyledin ama sen ateşin oğlusun.”

“Anlamadım?”

“Aslan burcunun elementi ateştir.” İnatla aslan burcu deyip duruyordun ama ben kurt burcu olduğuma emindim. Bir kurt nasıl aslan burcu olabilir ki bu çok mantıksızdı.

“Yanlışın var, ben Karadeniz çocuğuyum, bir elementim olacaksa bu su olmalı.”

“Hayır, ateş.” Habibe insana kendini çırılçıplak hissettiren gözlerini bir an olsun benden ayırmazken başını yavaşça salladı. “Ateş senin burcunun bir parçası, ondan kaçamazsın.” Şimdiyse dik duran omuzlarımı, kolay kolay eğilmeyen başımı ve rahatça sandalyeye yayılmış hâlimi izliyordu. “Aslan burcunda olanlar lider ruhludur, doğuştan cesur olurlar. Sen de öyle misin?”

“Ana bir dur, gözünü seveyim,” diye sızlanmaya başladım. “Birazdan işi fincandan fal bakmaya kadar götüreceksin diye korkuyorum. Ayrıca aslan değil, kurt burcuyum ben ve kimse bana tam aksini söylettiremez!” Habibe gülmeye başladığında birkaç kişi onun gülüşüne eşlik etmişti. Bu ihtiyarların beni ciddiye alması için illa silahımı mı çıkarmam gerekiyordu?

“Senin hakkında çok fazla şey okudum ve izledim.” Bunu söyleyen başka bir teyzeydi. Habibe’den biraz daha genç görünen, kaba gözlüğü olan ve hafif kilolu bir kadındı. Bacaklarının arasında bastonu olan bu teyzenin yaka kartında Sevim yazıyordu. Bilyeyi andıran kahverengi gözlerinde adlandıramadığım bir heyecan vardı. “*Sabah Şekeri* hep senden bahsediyor.”

“Af buyur?” Gözlerimi kısararak onu anlamaya çalıştım. “*Sabah Şekeri* nedir?”

Yaka kartında İlhami yazan bir amca, “Magazin programı,” diyerek beni bilgilendirdi. “Buradaki televizyon ortak salonda. Kadınlar sayıca üstün olduğu için kumanda hep onlarda oluyor.” Bu konuda hayıflanır gibi nefesini sesli verdi. “Haberleri izlemeyi sevmedikleri için ünlülerden bahseden o programları izliyorlar.”

“Ben ünlü değilim.”

Sevim Hanım şiddetle karşı çıkarak, “Hayır, ünlüsün!” derken beni burada görmenin heyecanı küçük bedenine sığmıyordu. Şişe dibi gözlüğünün ardından beni izlerken genç bir kızın o tutkulu coşkusu tüm vücuduna yayılmıştı. “*Sabah Şekeri*’nin spikerleri hep senden bahsediyorsa ünlüsün.” Kim ulan bu *Sabah Şekeri*’ni sunan işsizler, üstelik *Sabah Şekeri* diye program adı mı olurmuş?

“O spikerler hakkımda ne diyor, Sevim teyze?” diye sorduğumda gücenmiş gibi çil çil benlerin olduğu ellerini önünde birleştirdi. Küskün bir ifadeyle başını eğince neredeyse gülecektim. Habibe’ye ismiyle hitap

emişken ona teyze dedim diye mi küsmüştü? Anlaşılan burada yaşlı bir hayranım vardı.

Boğazımı temizleyerek gülmemeye çalıştım. “Eee soruma cevap vermedin, Sevim?” Bu sefer densizlik yapmayıp ona adıyla seslenince hemen başını kaldırdı. Bunu görmek bana tebessüm ettirmişti. Çocuklara ve yaşlılara bayılırdım. Kendi jenerasyonumla anlaşılamazdım ama çocuklar ve yaşlılarla çok iyi geçinirdim.

Ona ismiyle seslenince Sevim gözlüğünün ardından kalpler çıkararak gülümsedi. “Çok yakışıklısın.”

Elimi hafifçe sol göğsümün üzerine bastırarak, “Eyvallah,” dediğimde ona muzırca göz kırptım. “Bu kadar güzel hanımların içinde daha azı olmazdı.”

Buradaki teyzeler genç kızlara özgü bir şekilde kıkırdarken tam bir huysuz olduğuna çok emin olduğum İlhami Bey, “Biz çirkin miyiz?” diyerek gruptaki amcaları gösterdi. “Her yerde kadınlara torpil geçiliyor, kumandayı bile bize vermiyorlar.”

“Dayı tek derdin televizyon olsun, hallederiz, sıkıntı yok.” Anlaşılan bu yerin çok fazla eksiği vardı. Bu konuda neler yapabileceğimi düşünürken gözlerimin hedefinde İlhami Bey vardı. “Sen bana bu kurumun eksiklerini yaz, yarına her şey gelmiş olur.” Ali bir kez daha homurdanınca onu zerre kadar bir yerlerime takmadım.

Gittiğim her yeri yenilememden Ali hiç hoşlanmıyordu, ona göre tüm bunlar gereksiz bir çabaydı. Sıkılana kadar kalacağım bir yerin eksiklerinin beni ilgilendirmediğini düşünüyordu ama ilgilendirirdi. Kafa dinlemek için gittiğim yerlerde uzun soluklu kalmasam bile her yerde dostlar edinirdim. Bir saatimi bile geçirdiğim birinin eksikleri beni ilgilendirirdi. Konu yaşlılar ve çocuklarsa daha fazla ilgilendirirdi.

Başında tüllü kocaman bir şapkası olan ve oldukça süslü görünen bir teyzenin gözleri mutlulukla ışıldadı. “Listeye sadece kurumun eksiklerini mi yazabiliriz?” Tırnaklarında yıpranıp silinmeye başlayan ojesini gösterdi. “O listeye birkaç şahsi ihtiyacımızı da yazabilir miyiz?”

Tebessüm ederek başımı salladım. “Ne istiyorsan onu yaz Müjgan, gerisi bende.”

“Listeye kitap da ekleyebilir miyiz?”

“Yusuf amca, her istediğinizi yazabilirsiniz.” Onlara Ali’yi gösterdim. “Aslında ben değil, bu piç halledecek. Ne istiyorsanız ona söyleyebilirsiniz, sizin için burada.” Ali gözlerini belertip kısık bir sesle küfrederken koluna hafifçe

vurdum. “Ben şimdi dinlenmek için odama gidiyorum, sen de dostlarımızla tek tek dinleyecek ve ne istiyorlarsa en hızlı şekilde temin edeceksin.”

Kapıya yürüdüğümde sandalyesinden kalkan herkes Ali’nin başına üşüşüp ona ihtiyaçlarından bahsetmeye başlamıştı. Ali tüm o yaygaranın içinde, “Abi senden gerçekten nefret ediyorum!” diye bana kızıyordu. Burada kadar peşimden gelirse olacağı buydu.

Dışarı çıkıp koridorda yürümeye başladığımda Jülide Hanım peşimden gelip, “Gurur Bey bir dakika,” diye seslendi. Ona döndüğümde telaşlı bir hâli vardı. Hızlı adımlarla bana yetişip koridoru gösterdi. “İlk günden odanızı karıştırmanızı istemem, size eşlik etmemin bir sakıncası var mı?”

“Var,” dedim kabaca. “Odamı bulacak kadar ayıgım.”

Onu bırakıp yürümeye başladığımda peşimden gelerek sohbet girişiminde bulundu. “Duyduğuma göre yön duygunuz çok kötüymüş.” Anlaşılan benim hakkımdaki haberleri takip eden sadece Sevim teyze değilmiş.

Jülide bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırırken yanımda yürümeye başlamıştı. “Sizin yaşınızdaki birinin huzurevinde ne işi var?”

“Sizin yaşınızdaki birinin burada ne işi var?” Aynı soruyu ona yönelterek gelişigüzel onu süzdüm ama bakışlarım öylesineydi. “Aramızda fazla yaş olmasa gerek.” Yirmilerin sonlarında olduğuna emindim.

Pembe rujun süslediği dudaklarını emerek gülümsedi. “Burada gönüllü çalışıyorum. İhtiyar dostlarımızla ilgilenmeyi seviyorum.” Bunu duymak sebepsiz yere beni mutlu etmişti, onunki gibi bir işimin olmasını isterdim.

“Sevdiğiniz bir işi yapmak güzel.” Tekrar yürümeye başladığımda adımlarım ona kıyasla daha büyük olduğu için bana yetişmek için hızlanmaya çalışıyordu. Bu bana Farah’ı hatırlatmıştı. Farah tanıdığım herkesten daha küçük adımlar atardı. Genelde ben yürürken o ördek gibi arkamdan pıtı pıtı adımlar atıp bana yetişmeye çalışırdı.

“Hakkınızda çıkan o haberlerin aslı var mı?” Jülide bana yetiştiğinde gözlerindeki merakı gizleyemiyordu. O gözlerde aynı zamanda bana kur yapan flörtüz bir ifade vardı. “Yakında boşanacağınızı iddia ediyorlar.”

“İddia değil.” Bana hatırlattıklarıyla canım sıkılmıştı. “Boşanıyorum.” Elimi küçük bir açıyla kaldırıp alyansımı ona gösterdim. “Ama bu hâlâ evli olduğum gerçeğini değiştirmez.” Gözlerindeki o beğeniyi oradan kaldırmak için son derece ciddi bir sesle, “Ya da boşandıktan sonra bile karıma sadık kalmayacağım anlamına gelmez,” dedim.

Sertçe yutkunsu da onu orada bırakıp yoluma devam ettim. Kadınları hiç anlamıyordum, onlara zarar verecek erkeklere mıknatıs gibi çekiliyorlardı.

Benim gibi erkekler iyi kadınların katiliydi.

Hazırlanıp huzurevinden çıktığımda direksiyonu kırıp geri dönmek için kendimi zor tutuyordum. Duruşma günü sonunda gelip çatmıştı. O mahkemeye gitmek kendi ölüm fermanımı imzalamak gibiydi ama bunu yapacaktım. Son olanlardan sonra Farah'ın hayatında kalmak için daha fazla diretmeceğim. Direksiyonu tutan elimdeki yeni yaralara bakınca iç çektim. Ondan boşanırsam bir daha canını yakacak kadar hayatında olmazdım.

Son dört günde çok şey yaşanmıştı. Benim de isteğimle Karun, Levent'i yurt dışına göndermişti. Karun bana onun suçsuz olduğunu, babasının oyununa geldiğini söylemişti. Açıkçası Levent'in yurt dışında olmasından memnundum, ona olan öfkem bu kadar tazeyken karşıma çıksaydı hayatını sikerdim. O piç bilinçli yapsın veya yapmasın, benim için fark etmiyordu. Onun yüzünden Karun ölebilirdi!

Levent yüzünden canlı canlı gömülmek zerre kadar umurumda değildi ama Karun'a yaptığı şeyin affı yoktu. Şeref ve Güzin, Karun'un elindeydi. Karun onların yerini bilmediğimi sanıyordu ama o ikisini nerede tuttuğunu biliyordum. Hâlâ karşılarına çıkmadıysam bunun tek nedeni günlerdir berbat bir hâlde olmamdı. Uyku sorunuma bir çözüm bulup eski düzenime kavuştuktan sonra o depoya gidecek ve Şeref'in kâbusu olacaktım.

O kansız öldürmek Karun'un hakkı değildi, istese de beni çiğneyip bunu yapamazdı. Şeref benim elimde ölmedikçe onunla ödeşmeyecektim. Kabul ediyordum. Şeref, Karun'a da çok şey yaşatmıştı ama benim hayatımı sıkıyordu. Onun yüzünden adım deliye çıkmıştı ve herkesin maskarası olmuştu. İşin trajik tarafı bana deli diyenler de haksız değildi, abim olacak kansız bende akıl namına bir şey bırakmamıştı. Kendi sigaramı bile yakamıyordum, bana daha ne yapsındı.

Geçtiğimiz günlerde hep kötü şeyler olmamıştı, Çağıl'a Çiçek'i istemiştik. Bu kadar kötü bir hâldeyken oraya gidip kız isteme merasimine katılmayı hiç istememiştim. Ancak Çağıl beni görmeye bizzat huzurevine gelmişti. Onun için bu kadar önemli bir günde büyüğü olarak orada olmamı isteyince onu geri çevirememiştim. Hatırladıklarımla güldüm. Kızı almıştık almasına ama tam bir fiyaskoydu.

Karun ve Duha gerçekten yan yana gelmemeliydi.

Tek başıma araba kullanırken biraz ilerleyince yoldakileri gördüm. Birçok siyah araba geçeceğim yolun üzerinde durup yolumu kapatıyordu. Hızımı düşürürken önümdeki arabaların plakalarına baktım ama tanıdık

gelmiyordu. Aynı şekilde o arabaların yanında duran adamları da ilk kez görüyordum. “Gündüz vakti pusu kuracak kadar ne yaşıyor bunlar?” Arabayı durdurup torpido gözündeki silahı belime takarak indim. Bakalım dertleri neymiş.

Onlara doğru yürürken kırka yakın adama yaklaşılmıyormuş gibi rahattım. Sinirlerim bozulduğu için güldüm. Beni almaları için kırk adam gönderdiklerine göre bu itlerin sahibi benden çok korkuyor olmalıydı. Tam karşılarında durup alaycı bir dille, “Hayırdır beyler?” diye sordum. “Bu ziyaretinizi neye borçluyuz?”

Karşımda olmak bile her birini gerginliğe sürüklerken içlerinden biri öne doğru bir adım atmak için kendini zorladı. Bunu yaparken dizlerinin bağı çözölmüş gibi yüzü bembeyazdı. “Bizimle gelmelisiniz.” Alnından süzülen bir damla teri elinin tersiyle sildi. “Patron sizi görmek istiyor.”

“Patronunuzun bir ismi var mı?”

“Gidince öğrenirsiniz.” Bana kendi arabalarını gösterip tehdit etme cüretinde bulundu. “Zorluk çıkarmanızı tavsiye etmem.”

Dudağımın köşesi yavaşça kıvrıldı. “Sorun şu ki ben zorlamayı severim.”

Adamlardan biri arabaya binmem için bana yaklaşma cesareti gösterdiği an tek bir yumrukla onu yere serdim. Arkadan biri koluma tutunca hızla ona doğru döndüm ve omuzlarını kavrayıp kafamı suratına gördüm. Bu şekilde beni götüremeyeceklerini anlayınca hemen silahlarına davrandılar ama zerre kadar korkmuyordum. Verecek bir canım vardı ve bu da beni korkutmuyordu. Tam onlara karşılık verecektim ki silahlarının arması beni durdurmuştu.

Üzerinde Kalender arması olan bu silahları biz üretiyorduk. Karun piçi üzerime adamlarını salarak ne amaçlıyordu? Evet, bu Karun’un adamlarıydı çünkü kurt sembolünü Şeref bile kullanamazdı. Derin bir nefes alarak bileğimdeki saate baktım. Duruşmanın başlamasına daha iki saat vardı. Adliyeye erken gidip geç kalma ihtimalimi ortadan kaldırmak istemiştim.

Ancak yeğenim olacak piçin yaptıkları hesapta yoktu. Karun’un derdinin ne olduğunu öğrendikten sonra mahkeme salonuna tam vaktinde gidebildim. Karşımdaki adamlara sikkınca bakıp onlara sırtımı döndüm. “Arabınıza geçin.” Bunları söyledikten sonra kendi arabama yürüdüm. “Önden gidin, sizi takip edeceğim.” Bu yaptığı için Karun’un iyi bir mazereti olsa iyi olurdu yoksa ona ebesinin nikâhını gösterecektim! Sırf merakımdan bu adamlarla gidecektim.

Arabama geçip öndekileri takip ederken Karun’u aradım ama açmadı. Bu beni daha fazla sinirlendirmişti, neden aradığımı iyi bildiği için açmıyordu.

Yirmi dakika boyunca öndeki adamları takip etmişim. Allah'ın unuttuğu izbe bir yere geldiğimizde hepsi arabalardan indi.

Park ederek arabadan dışarı çıktığımda onlara arabamı gösterdim. "Tek bir çizik olursa Allah yarattı demem, hepinizi mermi manyağı yaparım!" Arabalarım en değer verdiğim şeylerin başında geliyordu.

Öndeki adamları takip ederek depoya girdiğimizde Karun ile buluşacağımı düşündüğüm için onlara zorluk çıkarmadım. Üst katı teknolojik ürünlerinin depolandığı bir alandı. Alt kata indiğimizde bir kapının önünde durarak benim için kapıyı açtılar. "Patron sizi içeride bekliyor," dediklerinde Karun'dan hesap sormak isteyen yanım baskın çıkmıştı. Karun'un içeride olmama ihtimalini hiç düşünmeden içeri girmek gibi bir aptallık yaptım.

Adımımı içeri attığım an kapı üzerime kapanınca bir küfür savurup hemen kapıya yöneldim. Ancak adamlar bir saniye bile beklemeden kapıyı dışarıdan kilitlemişti. Sinirden yumruğumu kapıya geçirirken, "O piçe söyleyin, hemen buraya gelsin!" diye bağırdım. "Daha önemli işlerim var, onunla kaybedecek vaktim yok!" Karun bir an önce karşımda olmazsa buradan çıktığımda yeğenim değil, düşmanım konumunda olacaktı! Bunun bilincinde olup beni fazla bekletmese iyi ederdi.

"Senin ecdadını sikeceğim, Karun!" Ona küfrederken başımı çevirip tutulduğum yere baktım. Şaşırtıcı bir şekilde oldukça temiz bir depoydu. Deponun içinde bir dolap ve bir tane de yatak vardı. Bu yatak böyle bir yerde çok sırtıyordu. Daha önce çok fazla kişiyi alıkoymuş ve birçok kez de alıkonulmuştum ama bir yatakla ilk kez karşılaşıyordum.

Deponun içine yürüyüp yatağa yakından bakınca sinirlerim tepeme fırlamıştı. "Ben bu yatağa sığmam, orospu çocuğu!" Karun buraya tek kişilik yatak koydurmuştu, bunun neresine sığacaktım? Buradan çıkınca yeğenim olacak piçin celladı olacaktım. Beni uzun süre rehin tutacağını mı sanıyordu?

Kapının dışında, "Neden hiç karşı koymuyor?" diyen bir ses duydum. "İnsan kaçırılınca karşı koymaz mı?" Benden bahsetmediklerine emindim, silahlarındaki kurt armasını görmeden önce teslim olmamaya kararlıydım.

Deponun metal kapısı gürültüyle açılınca içeri bıraktıkları kızla donup kalmıştım. Karun'a çalıştıklarına emin olduğum iki adam onu kollarından çekerek içeri getirdi ve dışarı çıkıp kapıyı üstümüze kilitledi. Bu karşılaşmaya hiç hazır olmadığım için öylece kalakalmıştım. Farah'ın burada ne işi vardı?

Neler olduğunu anlayınca yumruğumu sıkmaya başlamıştım. Bu olanlar sadece Karun'un değil, Duha'nın da işiydi! En son benimle konuştuklarında

uyumak için Farah ile bir araya gelmemi söylemişlerdi. Ben buna yanaşmayınca o piçler böyle bir şeye kalkışmıştı. Yan yana gelmeyin diye kırk defa söylemişimdir ama dinleyen kim! O iki piç bir araya gelince beyinleri işlevini yitiriyordu.

“Sizin yapacağınız planın amma, ecdadına koyayım!” Bu kızı görmek istemediğimi bilmelerine rağmen ikimizi bir yere kapatacak kadar canlarına susamışlardı. Buradan çıktığımda o ikisi saklanacak yer arayacaktı!

Çatık kaşlarla Farah’a döndüğümde onda ilk baktığım şey saçları olmuştu. Giydiği kapüşonlu *sweatshirt*’ün şapkası kafasında olduğu için saçlarını göremiyordum. Yoğun bir korku kalbimin tam ortasına kurulmuştu. Saçlarını kesmiş olamazdı, değil mi? Kabahatim ve günahım sağ elimde yer edinince elimi sıktım.

Saçlarını kesmemiş olsun.

“Çıkar o şapkayı.” İçimde başlattığı yangınların aksine sesim çok cılız çıkmıştı. Belki de yalvarır gibi.

Farah beni hiç duymuyor gibiydi, sorun şu ki burada olduğumu bile henüz anlamamıştı. Siyah gözleri ürkekçe deponun içine bakıyor, sık sık kapıya kaçamak bakışlar atıyordu. O kadar çok titriyordu ki ayakta durmak için yanındaki duvardan destek alıyordu. Buraya kendi isteğiyle gelmiş olamazdı, karşıma çıkacak yüzü olduğunu hiç sanmıyordum. Etrafına attığı korku dolu bakışlarından bile bu anlaşıyordu.

Gözlerimi kısarak tüm dikkatimi ona verince ondaki değişimle neye uğradığımı anlayamadım. Yüzü hastalık derecesinde solgundu ve gözlerinin akı kanlanmıştı. Ağlamaktan değil, uykusuzluktan kaynaklanan bir kanlanma. Tüm vücudum gerildi. Hiç uyumamış mıydı? Bu nasıl olabilirdi, sarkacı ondaydı. Bu sefer sarkacını da almamıştım, o zaman bu hâli neydi?

Tek sıkıntı uykusuz gözleri ve solgun yüzü değildi. Gözlerinin altında bağımlıları aratmayan bir koyuluk vardı. O koyu halkaların bir benzerini yüzümde taşıyordum. Dudakları susuz kalmış gibi çatlamıştı. O kadar zayıflamıştı ki Farah giydiği kıyafetlerin içinde kayboluyordu. Ona kızgın olmama rağmen bu hâli hiç hoşuma gitmemişti. Sikeyim, hiç iyi görünmüyordu! Bana yaptıklarından sonra bir yerlerde kutlama yapıp eğlendiğini düşünmüştüm.

Beni izliyordu ama bakışlarını uzun süre yüzümde sabit tutamıyordu. Hayır, böyle olmasının tek sebebi uykusuzluğun yarattığı semptomlar olamazdı. Gözlerinin içindeki sarılıktan bile ilaç kullandığı anlaşıyordu. Asıl merak ettiğim ne tür ilaçlar aldığıydı ve en önemlisi aldığı ilaçlardan haberi

var mıydı? Onu hastaneye götürüp kan testi yaptırsam acaba kanında ne çıkacaktı?

Ürkmüş bir hâlde bana tuhaf bakışlar atarken kuruyan dudaklarını araladı. “Sizi de mi zorla buraya getirdiler?” Sizi derken? Neden bir yabancıyla konuşur gibiydi?

Sinirli bir şekilde kaşlarımı çattım, her an bir delilik yapabilirdim. “Yeni oyunun bu mu? Şimdi de beni tanımazlıktan mı geleceksin?”

Gözlerini kırptırdığında o masum bakışları öfkelenmeme neden oluyordu çünkü gerçek değildi. Bakışlarındaki ifadeye kadar her şeyiyle sahteydi. Bu kadın en başından beri saf hâllerıyla beni ayakta uyutan bir şeytandı. Masumiyet maskesinin ardına o kadar iyi gizlenmişti ki o maskenin arkasında nasıl bir kadın olduğunu hiç görememiştim. Bundan sonra ne onu affedebilirdim ne de ona el kaldıran kendimi.

Günlerdir bana bir cehennemi yaşıtıyordu.

Burada benimle yalnız olmaktan ödü kopuyormuş gibi bana ürkek gözlerle bakarken, “Sizi anlamıyorum,” diye fısıldadı. Sadece vücudu değil, sesi de titriyordu. “Tanışıyor muyuz?”

“Kes artık şu sikik oyunu!” Kontrolüm dışı bağırdığımda sığrayarak arkaya attığı adımlarla kendime küfrettim. Birilerinin ona bağırmasından çok korkardı. Belki bu da yalandı. Siktir, artık onunla ilgili hiçbir şeyden emin olamıyordum! Gerçek anlamda bana kafayı yedirtecekti.

Sıkmaktan parmak boğumlarının gerildiği elimi görünce, “B-ben,” diye bir şeyler geveleyip arkaya adımlar atmaya devam etti. “Hatırlıyorum.” Hızlıca konuşup sırtı kapıya değene kadar geriye çekilmişti.

Kısa bir an arkasındaki kapıya bakınca çaresizliği her hücrelerinden hissederek, “Sizi hatırlıyorum,” dedi bir kez daha. Korkudan titreyen gözlerine yaşlar akın edince kendini benden korumak ister gibi kollarını göğsünde çaprazlamıştı.

“Hatırlıyorum, bana zarar vermeyin.” Kaskatı kesildim. Boğazım düğümlendiğinde nefes alamıyordum. Bir yabancıнын gözleriyle bana bakarken korkudan söyledikleri yetersiz kalıyordu.

Beni hatırlamıyor mu?

“Ne yaptılar sana?” Bunu sorarken ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmez bir hâldeydim. “Farah beni unutmuş olamazsın!” Bu kadarını bana yapamazdı. Bu kadının bana attığı kazıkların haddi hesabı yoktu. Beni onunla ilgili binlerce anıyla bırakıp her şeyi unutmuş olamazdı. Saçmalıkta lan bu, saçmalık!

Şimdi ne halt edecektim?

Ben onun son bakışını bile unutamazken o, adımını bile hatırlamayacak kadar her şeyi unutmuştu. Nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Birbirinin canını yakan iki kişinin birbirini unutması ödül olabilirdi ama bir taraf hatırlarken diğer tarafın unutması cezaların en büyüğüydü.

Farah'ın gözlerine baktıkça o siyah gözlerde kendime dair hiçbir şey bulamıyordum. Onun gözlerinde yoğun bir korku dışında hiçbir şey yoktu. Karanlık bir geceyi andıran irislerinde o tanıdık sıcaklığı ve görmeyi sevdiğim parıltıları bulamamıştım. Eğer bu kadar çok korkmasaydı duygusuz biri olduğunu bile düşünebilirdim ama korkuyordu ve korku da bir duyguydu. Nefret ettiğim tek duyguyu kuşanmış, onda sevdiğim diğer her şeyi yok etmişti.

Onu olduğundan daha fazla ürkütmemeye çalışarak ona doğru küçük adımlar attım, her adımımıyla biraz daha kapıya sindi. "Sanırım seni birine benzettim." Kendimi zorlayarak bunları söylerken amacım korkularını ondan almaktı.

Hatırlaması için onu zorlarsam bu ters tepebilirdi ve bu sefer beni hatırlama şansını tamamen kaybedebilirdim. Bir şekilde kendimi ona hatırlatmalıyım ama bunu onu ürkütmeden ve korkutmadan yapmalıyım. Tam karşısında durduğumda aramızdaki iki adımlık mesafeyi aşamadım, bunu yapmamam için bakışlarıyla âdeta bana yalvarıyordu. Her adımımıyla o kadar çok korkmuştu ki daha fazla yaklaşmayım diye ağlayabilirdi.

"Beni hatırlamaman normal, daha önce hiç tanışmadık." Bana yaşatığı sinir ve hayal kırıklığından duvarları yumruklamayı isterken derin bir nefes aldım ve ona elimi uzattım. "Gurur Kalender." Tahminen beni hatırlaması ne kadar sürerdi?

Eğer bu süre yarım saati geçerse yapabileceklerimi kestiremiyordum. Hatırlaması bir güne uzarsa Ümit'in evini basar ve o herifin zürriyetini sickerdim. Farah bu hâle gelene kadar o piç nerelerdeydi! Kıza ilaç verildiği o kadar belliydi ki bunu nasıl anlamamışlardı? Onu biraz yalnız bırakmıştık, geldiğimiz şu hâle bak. Ona arkamı döner dönmez beni unutmuştu.

İkimizin arasında duran elime baktığında gözleri, içinde nefes alamadığım sisli bir geceye dönüşmüştü. Nefes alışları sıklaştıkça yanında duran elini güçlkle kaldırmıştı. Kendini zorlayarak titreyen elini avucuma bıraktığında korkusunda değişen hiçbir şey olmamıştı. Kuruyan dudaklarını aralayıp o nahif ve yumuşak sesiyle, "Farah Tozlu," dedi. *Hayır, Kalender* diyememekten daha acı bir şey yoktu.

Narin eli avucumun içinde kaybolmuştu. Parmaklarım onun elini sar-
dığında hızlanan kalbime ve baştan ayağa titreyen vücuduma bir anlam ve-
remedim. Sadece elini tutmak bile yoğun bir elektrik akımına kapılmama
neden oluyordu. Tanışmak için uzattığı eli avucumdaydı ve ben yine panik-
lemiş durumdaydım. Elini fazla sıkarsam canı yanar mıydı, hiç sıkmasam
bunu yadırgar mıydı? Ne yapmalıydım, hiç bilmiyordum.

Canını yakma ihtimalini göz ardı edemediğim için küçük bir el sıkma
olayını bile kendi içimde fazla büyütüyordum. Parmaklarım onun elini
hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarsa da onun elini sıkmadım. Eli sadece
avucumun içinde duruyordu, hepsi bu. Kontrol edemediğim bir duyguyla
başparmağımla elinin üstünü hafifçe okşadım. Parmağımın ucuyla bile olsa
onun tenine dokunmayı özlemiştim.

Elinin hep avucumda kalmasını isterken tanışma faslını acı verecek dere-
cede kısa tuttu ve elini usulca çekti. “Şey...” Sesi kısık ve derinden çıkarken
titreşen gözlerinde merak vardı. “Sizinle daha önce hiç karşılaştık mı?” Ka-
difeyi andıran yumuşak sesi içime dokunurken kirpiklerini kırpıştırdı. “Bir
yerlerden tanıdık geliyorsunuz.”

Bir an kendi varlığımı sorgulamıştım. Farah beni hatırlamadıkça sanki
hiç var olmamış ve bu dünyaya hiç doğmamışım gibi geliyordu. O beni
anımsamadıkça bu dünyada bir yerim olmayacakmışçasına berbat bir hisle
kuşanmıştım. Beni ben yapan oymuş gibi varlığım bile artık şüpheliydi.

“Tanışmıyoruz.” Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundüğümde derin
derin nefesler alıyordum. Görmekten hoşlandığım güzel bir yüzde bana dair
hiçbir şey yokken tanıştığımızı söyleyemezdim. “Tanışsaydık hatırlardım,
unutulacak bir yüze sahip değilsin.” Benim aksime.

“Anlıyorum.” İçimi bir hoş eden o sesini ne zaman duysam istemsizce
sinirlerim yatışıyordu, ben susayım o konuşsun istiyordum. Sırtını kapıdan
güçlkle ayırıp deponun içine bir adım atınca sendeledi. Ayakta bile zor
durduğu için daha ilk adımında bacakları titremiş ve yer çekimine direne-
memişti.

Düşmesinden endişe ettiğim için onu tutmak istedim ama ona yaklaş-
mamı istemediğinden dengesini korumuştı. “Sizce bizden ne istiyorlar?”
Başıyla kapıyı işaret etti. “Bizi neden kaçırdılar?” Karun ve Duha piçinin
aklından geçenleri kim bilebilirdi ki.

“Bilmiyorum.” Küçük bir kelimeyle onu geçiştirirken solgun yüzüne,
kanlı gözlerine bakıyordum. Narin vücudu uykusuzluktan çökmüştü. Onda
görmekten hoşlanmadığım her şeye bakıyordum.

İçimden taşan bir öfke ve engel olamadığım bir endişeyle, “Sana ne yaptılar?” diye sordum bir kez daha. Bu hâle gelmesinin tek sebebi uykusuzluk olamazdı. Buna sebep olanları bulduğumda Allah şahidim ki yatacak bir mezarları bile olmayacaktı! Benim gözümünden bile sakındığım bir kızı yokluğumda ne hâle getirmişlerdi.

Bakışlarını benden kaçırıp ayaklarına bakarken hıçkırmamak için direniyor gibiydi. “B-ben,” diye bir şeyler gevelerken sesi ağlamaklıydı. “Başım çok dönüyor.” Kısa bir an yatağa bakınca içim kıyıldı, kıyamadım ona. Düşmeden o yatağa nasıl ulaşacağını düşünüyordu.

Onu korkutacağımı bilmeme rağmen aramızdaki mesafeyi kapattım. İzni bile olmadan onu kucağıma aldığımda acı tüm vücudumu sarmıştı. O kadar zayıflamıştı ki eskisine göre daha hafıftı. Oysaki bir öğün atlamasına bile izin vermezdim. Farah bir anda kendini kollarımın arasında bulunca gözlerini irileştirerek bana bakmaya başladı. Korktuğunu ve gerildiğini görebiliyordum ama aşağıya inmek için de çırpınmadı. Bunu hiç yapmazdı, bazı yönlerden hâlâ biraz kendi gibiydi.

İnmek için çırpınmadı ama bana sarılmadı da. Hep yaptığı gibi elleri kucağında dururken o kolları bir kez olsun boynuma dolanmamıştı. Kollarımda camdan bir bebeği tutar gibi dikkatliydim. Her an kırılıp tuzla buz olacakmış gibi hissettiren porselen bir bebekten farkı yoktu. Yürüyüp onu yavaşça yatağın kenarına bıraktığımda o rahat bir nefes aldı, bense sıkıntıyla.

O kollarımın kısılcısından kurtulduğu için mutlu olmuştu, bense onu bırakmak zorunda kaldığım için aramıza ördüğü duvarlardan nefret etmiştim. Onu yavaşça yatağın kenarına bırakıp kollarımı üzerinden çekmiştim ki soluduğu havayı içine çekerek, “Bu koku,” diye mırıldandı güçlükle duyulan bir sesle. “Çok rahatlatıcı.”

Burnunu hafifçe kırıştırarak havadaki kokuyu içine çekerken gözleri deponun her noktasında gezindi. Sanki kokunun kaynağını arıyordu. Sertçe yutkundum. İhtiyaç duyduğu koku benim kokumdu. Farah bana uyuşturucuyu bıraktırmıştı ama beni kendi bağımlısı yapmıştı. Bense ona sarkacı bıraktırmış, kendi kokumun bağımlısı yapmıştım. Farkında bile olmadan karşı tarafı kendimize muhtaç ve bağımlı bir hâle getirmiştik.

Bu yüzden Farah olmadan uyuyamıyordum, her şeyiyle ona ihtiyacım vardı. Farah da artık sarkaçla bile uyuyamıyordu, kokuma bağımlı hâle gelmişti. Her gece masal okurken ona çok yakın bir şekilde yatağının kenarına otururdum. Onu masalla uyutmaya çalışırken aslında soluduğu kokumla uyuduğunu hiç fark etmemiştim. Onu uyutan okuduğum masallar değildi,

çine çektiği kokumdu. Son seferinde ona masal bile okumadan kollarımda uyuyana kadar bunu hiç anlamamıştım.

Ondan en uzak şekilde yatağın diğer ucuna oturdum. Önünde birleştirdiği elleriyle oynarken streten ara ara tırnaklarını kemiriyordu. Bu onda en nefret ettiğim alışkanlıklarından biriydi. Tırnaklarını bir kez daha ağzına götürünce, “Bunu yapma,” diye onu uyardım ama bakışlarımda ona kızan veya ayıplayan hiçbir şey yoktu.

“Gün içinde ellerinle her şeye dokunuyorsun ve bir elde en çok bakteri taşıyan yer tırnaklardır. Seni hasta edecek bir eylemde ısrarcı olma.” Tırnak kemirme alışkanlığını unutmalıydı. Tıpkı beni unuttuğu gibi...

Elini ağzından çektiğinde gözleri parmağımdaki alyansa ilişti. Çipil çipil bakan gözlerini ilk günkü masumluluğuyla kırıştırdığında iç çektim. Artık bakışları bile bana aldatıcı geliyordu. Farah benden ne aldığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona duyduğum tüm güveni yerle bir etmişti. Ben artık onun bakışlarında bile bir yalan arıyordum. Her konuda sorgusuz sualsiz ona güvenirdim ancak bir daha güvenir miydim, hiç bilmiyordum.

Bana nasıl hissettirdiğinden habersiz parmağımdaki yüzüğü işaret etti. “Evli misiniz?”

Beni hatırlamayan bir kadının yüzüğünü taşımak parmağımdaki halkayı daraltıyor ve parmağımı sıktıkça sıkıyordu. İçli bir nefesle başımı usulca salladım. “Evliyim.” Boşanmamı sağlayacak duruşmanın başlamasına çok az kalmıştı.

“Sanırım ben de evliyim veya nişanlı.” Karamsar gözlerle parmağındaki annemin yüzüğüne bakarken aklı bulanıktı. “Evli miyim yoksa nişanlı mı, bilmiyorum.”

“Yüzük sağ elinin parmağında olsaydı nişanlı olurdun ama solda. Bu da evli olduğunu gösteriyor.” Biraz düşününce söylediklerimde haklı olduğumu anladı. Eğer yüzüğü çıkarıp içine baksaydı orada ismimin yazdığını görürdü.

O yüzük annemden bana kalan tek şeydi. Annemin döneminde yüzüklerin içine isim yazdırmak yaygın olmadığı için içinde isim yazmıyordu. Oraya kendi adımı yazdıran bendim. Henüz on yaşında annemin tüm mücevherlerini kimsesiz çocuklar yurdundaki müdireye vermiştim. Melek’ime iyi bakması karşılığında annemin ziynet eşyalarını vermek zorunda kalmıştım. İçlerinden bir tek bu yüzüğü almış, anneme ait bir hatıranın bende kalmasını istemiştin.

O yıllarda bu yüzükle ne yapacağımı hiç bilmiyordum ama yaşıma büyüdükçe o yüzüğü annemin gelinine takmaya karar vermiştim. Ruhu huzur

bulun, eğer annem yaşasaydı gelinine en güzel takıları takardı ama ~~getir~~ yaşta vefat etmişti. Ondan bana kalan tek hatırayı onun gelinine takmak için yıllarca yüzüğü saklamıştım. Karım olacak kadının parmağına annemir, yüzüğünü takmak ona verdiğim değeri gösterirdi.

O kadının Leyla olacağına çok emindim ama kaderin işleyişi çok farklıydı. Annemden sonra bu yüzüğü takan kadın Farah'tı. Bir köşkün arka bahçesinde düşürdüğüm yüzük kendi sahibini seçmişti. Farah yerde bulunduğu bir yüzüğü parmağına taktığı anda kaderin işleyişi değişmişti.

O esnada ikimiz de bilmiyorduk ama annemin gelini ve benim karım Farah olacaktı. Öyle de olmuştu. Aradan geçen günler bizi öyle bir noktaya getirmişti ki bir de bakmıştık ki artık evliydik. Sonuç ve sebepler değişebilirdi ama yazgıyı kimse değiştiremezdi. Farah benim yazgımdı, artık bunu daha iyi anlıyordum. Belki geçmişim değildi ama geleceğimmiş gibi hissettiriyordu.

Burada olmaktan daha şimdiden sıkılmış gibi kapıya bakmaya başlamıştı. "Acaba bizi neden burada tutuyorlar?" Sebebi çok açıktı, boşanmamamız için. Oysaki biz gitmesek bile vekalet verdiğimiz avukatlar o duruşmaya katılacaktı. Tabii Karun ve Duha piçi avukatların da icabına bakmadıysa.

Eğer Ali de bu işin içindeyse bu sefer o itin kırılmadık kemiğini bırakmazdım. Daha önce bir kez inisiyatif alıp bana sormadan arabamın frenlerini kesmişti. Bunun için çok haklı bir sebebi vardı ama bu onun yüzünden az kalsın ölecek olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Ali canımı sıkacak dercede benim hakkımda kafasına göre inisiyatif alan biriydi. Eğer bu sefer de boşanmayayım diye Karun ve Duha ile iş birliği yaptıysa benden çekeceği vardı.

Telefonumu çıkarıp onu aramaya kalkıştım fakat hiç şebeke olmaması beni şaşırtmamıştı. Dışarıdan yardım almayayım diye depoda sinyal kesici cihazlar olmalıydı. Telefonu cebime koyarak Farah'a döndüğümde o da beni izliyordu. Uykusuzluktan baygın bakan gözleri her an kapanacak gibiydi ama uyuyamıyordu. "Eşiniz nasıl biri?" Burada yapacak pek bir şey olmadığı için bir sohbet konusu açmaya çalışıyordu.

"Yakın zamanda öğrendiğim gerçekler aslında onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi anlamamı sağladı." O kafes dövüşünün kaydını defalarca kez izlemiştim. Yüzünde onu gizleyen bir maske varken o kafesin içinde nasıl devleştiğini, rakibine nasıl nefes aldırmadığını soluksuz izlemiştim. İzlediğim o Farah, benim tanıdığım Farah'tan çok uzaktı ve aynı zamanda hep olmasını istediğim Farah'tı.

“Ama öncesinde nasıl biriydi diye sorarsan...” Onun yorgun ve puslu gözlerinde kaybolurken içime çektiğim nefes bile bana yaşadığımı hissettirmiyordu. “İyi biriydi.” Onunla geçirdiğimiz o kısacık günlerde yaşadıklarımızı hatırlayınca içim burkulmuştu. Bir daha tekrarının olmayacağı güzel günlerdi.

“Nazlıydı benim karım. O kadar hassastı ki tıpkı bir gül gibi tek bir kötü söze boynunu bükerdi.” Sevkiyattan önceki kızıdan bahsediyordum ve o günlere duyduğum özlemi ondan saklayamıyordum. “Kaburgalarının arasında sırça bir kalbi varmış gibi nahif ve fazla kırılıyordu.” O öyle biriydi ki onu bakışlarımdan bile sakınmak isterdim. Sanki ona biraz fazla uzun baksam gözlerimin önünde paramparça olacaktı gibi hissettirirdi.

Farah’ın güzel yüzünün her zerresini izlerken ruhum sanki gözlerimden taşıyor ve onda hayat buluyordu. Ruhuma kadar her şeyimle ona mühürlenmiş gibiydim. “Tatlı dilli ve fazla sevimliydi.” Hatırladıklarımınla burukça gülümsedim. “Ve çok titizdi, dağınıklığa tahammül edemezdi. Ne zaman odasını dağıtsam kaşlarını çatır, sinirli görünmeye çalışarak bana dik dik bakardı.” Küçük bir tebessümle başımı iki yana salladım. “Doğru düzgün sinirlenemezdi bile.” Bunu yapmak için önce bir kapının arkasına saklanması gerekirdi.

“Kibardı, yanında küfredilmesinden bile hoşlanmazdı.” Ona onu anlattığımdan habersiz Farah can kulağıyla beni dinlerken kendimi gösterdim. “Bense ağzı bozuk bir adamım. O nahifti ben hoyrat, o nazlıydı ben kaba. O bir psikologdu, bense on yedi raporlu bir deli.” Gülüşüm içtenliğini yitirirken umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Öyle işte, her konuda yanlış bir eşleşme.”

“Aslında kusursuz bir eşleşme.” Kadifemsi yumuşak sesiyle ona döndüm, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. “Bir pilin bile bir ucunda artı diğer ucunda eksi olur. Bu şekilde bir çekim ve etkileşim oluştururlar. İnsanlarda da bu böyle.”

Bakışlarını kaçırdı, benim dışımda her yere bakıyordu, bense bir tek ona. “Bizi Yaradan öyle güzel yaratmış ki karşımıza çıkardığı kişiler bile bir pilin diğer ucundaki işaretle. Yaradan bizde eksi olan şeyleri nasibimize artı olarak verir ki birbirimizi tamamlayalım.” Başını çevirip bu sefer bana baktı hatta doğrudan gözlerime. “Eşinizle birbirinizi tamamladığınızı hiç fark etmediniz, değil mi?”

O tatlı diliyle bir kez daha aklıma sızıp tüm sistemimi ele geçirmeye başlamıştı. “Bir delinin psikoloğa, bir küfürbazın uyarıya ihtiyacı vardır ve bunu sadece küfürden hoşlanmayan biri yapabilir. Bir hoyratı nahif bir

kadından başkası durduramaz çünkü kırıp dökmeye kalkıştığında en çok onu inciteceğinden korkar.”

Başını omzuna doğru eğip bana tatlı tatlı gülümsedi. “Görüyorsunuz ya, siz her anlamda kusursuz bir eşleşmesiniz.” Soluğum kesilmişti.

Farah onunla olan ilişkimize farklı bir pencereden bakmamı sağlayınca ne diyeceğimi bilememiştim. Biraz düşününce haklılığı tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Kanım donmuş gibi kaskatı kesilmiştim. Sahiden de haklıydı. Zıtlıklarımız aslında bizi tamamlayan şeylerdi. Onda eksik olan cesaret bende vardı ve bende olmayan iyilik onun yüreğinde fazlasıyla mevcuttu. Sanki başından beri birbirimizin eksikliklerini kapatıyorduk.

Fark ettiklerimle bir küfür savurdum. Hafızasını kaybetmiş olsa da karşımda bir manipölasyon dehası vardı. Kendi düşüncelerini benim düşüncelerimmiş gibi bana dayatmak onun uzmanlık alanıydı. Onun gerçek yüzünü gördükten sonra şu zamana kadar beni parmağında nasıl oynattığını daha iyi anlamıştım. Otuz bir yıllık hayatımda sadece iki manipölasyon ustası tanımıştım. Bunlardan biri Duha Tunus’tu, diğeryse Farah.

Duha fikri ve zikri bir adamdı. Karşıdakini etkisi altına almaya çalıştığında bile onun neyin peşinde olduğunu anlardınız. Ancak Farah büyük bir gizemdi. Farah öldürücü darbeyi yapmadan önce asla elindeki kartları göstermezdi. Gördüğüm en hilekâr kadınlardan biriydi. Hadi beni geçtim ama bu kız aynı evin içinde yaşadığı ailesini bile yıllarca ayakta uyutmuştu. Farah birçok yönden çok tehlikeli bir kadındı.

İçine hapsediği o kabuğunu kırdığında içinden nasıl bir kadın çıkacağını artık bilmek bile istemiyordum. Ondandır kaldığım günlerde onu çok araştırmış ve Farah konusunda çok kafa yormuştum. Abisinden ve kuzeninden zorbalık gören biriydi. Sahip olduğu yeteneklere rağmen şu zamana kadar bir kez olsun kendini korumak için bir şey yapmamıştı. Yapmak istemediğinden değil, yapamamıştı.

Farah’ın o tehlikeli cesareti bir tek sevdikleri söz konusu olunca ortaya çıkıyordu. Ringde o maçı kazanmıştı çünkü kaybederse babasını bitirecektim. Aynı şekilde sevkıyatı da benden almıştı ve sebep aynıydı, yani babası. Bu da demek oluyor ki Farah, silah ve savunma sanatlarında iyi olsa da kendi için bir şey yapamıyordu. Onu tetikleyen ve bastırdığı karakterini ortaya çıkaran şey sevdikleriydi.

Bir gün kendinin farkına varacağını biliyordum. Kendine değer vermeye başladığında, işte o zaman asıl benliğine kavuşacaktı. Ve bu olduğunda karşımda nasıl bir Farah bulacağımızı hiçbirimiz bilmiyorduk. Korkarım ki Farah’ın öfke patlaması başta o olmak üzere herkes için çok sarsıcı ve yıkıcı

olacaktı. Şu an için kendine bile faydası olmayan beceriksiz bir psikologdu ama bu her an değişebilirdi.

Aklımdan geçen endişelerden habersiz çipil çipil bakan gözlerini bana dikmiş, merakla beni izliyordu. “Az önce eşinizden bahsederken geçmiş zaman eki kullanmanız dikkatimi çekti.” Siyah gözleri hafifçe kısılmıştı. “O nerede?”

“Çok yakınımda ve bir o kadar da uzağımda.”

“Onu kayıp mı ettiniz?”

“Bir nevi evet.” Bakışları mahzunlaştı, benim için üzüldüğünü görünce derin bir nefes aldım. “Ölmedi ama benim için yaşamıyor.”

Yerinde hafifçe kıpırdanarak yönünü bana doğru çevirdi. “Anladığım kadarıyla bir konuda ona kızgınsınız, neden?”

“Çünkü o hiçbir sözüne itimat etmeyeceğim biri. Her şeyiyle yalan.”

Onunla geçirdiğim tüm o günlerin bir yalandan ibaret olması beni delirtiyordu. Farah’la yaşadığımız şeylerin gerçek mi yoksa yanılgı mı olduğundan emin olamamak çıldırmama neden olacaktı. O aldatıcı güzel yüze bakarken dudaklarımdan çıkan sözcükler, bana hissettirdiği kederin dışı vurumuydu.

“Meğerse yıllarca gözlerimde onun masumiyetini kutsayan bir *göz bağı* taşımışım. Bir gece ansızın maskesi düştüğünde kalbimde yeşeren umut söndü, tüm gülüşleri bir trajediye dönüştü.” Farah’ın gözlerinin karanlığına çekilirken konuşmak her zamankinden daha zordu. “O öyle bir kadındı ki bir bakışıyla içimdeki her şeyi sonsuza dek susturdu.”

Biz burada kederimizi anlatalım ama Farah gözlerini kırptırarak, “Şair misiniz?” diye sorsun. Tertemiz delirecektim.

“Ne münasebet hanımefendi, şurada insan gibi size bir şey anlatıyoruz.” Ulan ben kim, şair olmak kimdi.

“Size yalan söylediği için ona kızgınsınız,” derken beni anlamak için elinden geleni yapıyordu. “Peki, bu yalanları neden söylediğini hiç düşündünüz mü?”

“Düşünmeme gerek yok, o sinsi bir kadın.”

“Kimse sebepsiz yere birine yalan söylemez. Bizi yalana iten sebep ve sonuçları da göz önünde bulundurmamak gerek.”

“Onun sebepleriyle ilgilenmiyorum.”

“İlgilenmediğiniz asıl şey onu anlamaya çalıştığınızda olacaklar bence.” İnce omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. “Onu anlamak işinize gelmiyor, ondan uzak durmak için bir sebep arıyordunuz ve artık bir sebebiniz var.”

Başını yan tarafa yatırarak kaşlarını yukarı kaldırdı. “Yanılıyor muyum? Sikeyim, o gerçekten bir psikologdu!”

Tıpkı bir psikolog gibi durum değerlendirmesi yapıp bir sonuca varıyordu. Asıl can sıkıcı olansa diğer psikologlara kıyasla iyi analiz yapma becerisine sahipti. Benimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorken bile kısa sohbetimizde hemen bir sonuca varmıştı. Daha önce bunu nasıl hiç fark etmemiştim? Bir psikolog gibi insanları sıkıştırıyor, sorular soruyor ve düşünmeye itiyordu! Başından beri bana yaptığı şey bu muydu?

Konuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak parmağındaki yüzüğü gösterdim. “Kocanın kim olduğunu hatırlıyor musun?”

“Hayır.” Sesi üzgün çıkıyordu. “Çok az şey hatırlıyorum ama onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.” Kolunu güçsüzce kaldırarak boynundaki sarkacına dokunup iç çekti. “Umarım evlendiğim adam düşündüğüm kişidir.” O sikik şeye dokunurken neden iç çekmişti?

Öfke usul usul içime işlerken kontrolümü yitirmemek için derin nefesler alıyordum. “Kocan çıkmasını istediğin kişi kim?”

Parmakları sarkacın yakut taşının üzerinde gezinirken bakışları uzaklara dalmış gibiydi. “Bu sarkacın sahibini bekliyorum.” İçime çektiğim nefes ciğerlerime hapsoldüğünde susmasını istedim. Ancak Farah bana nasıl hissettirdiğinden habersiz hülyalı gözlerle geçmişe sürüklenmişti. Mümkün olsa gözlerindeki o ifadeyi oradan söküp alırdım.

“Bu sarkacı küçük bir çocuk bana vermişti ve bir gün benim için geleceğini söylemişti.” Bende ki tüm mutluluğu yok etmişken bana bakıp gülümsedi. “Yıllardır onu bekliyorum, dönerse ısıklık çalar, biliyorum.” Yıllardır onu mu bekliyordu?

Daha önce evlerinin arka bahçesindeki salıncakta bana dokuz yaşında kaçırıldığını ve orada ona yardım eden bir çocuğun olduğunu söylemişti. Boynundan hiç çıkarmadığı sarkacı ona o çocuğun verdiğini biliyordum ama yıllardır onun yolunu gözlediğini bilmiyordum. Çenemi sıktığımda vücudumdaki tüm damarlar nabız gibi atmaya başlamıştı. Onu bekliyordu ve kocasının o çıkmasını istiyordu. Sikeyim, o piç onun çocukluk aşkı mıydı?

Kaşlarım çatıldı, ona olan kızgın bakışlarımın farkında olmayacak kadar bahsettiği kişinin anılarında kaybolmuştu. “O senin çocukluk aşkın mı?”

Sesimi duyunca bakışlarını bana kenetleyip kararsız bir şekilde dudaklarını büzdü. “Sanmıyorum.” Sesli bir şekilde nefesini vererek başını eğdi ve parmaklarının arasındaki yakuta bakmaya başladı. “Çocukken olan şeyler bence çocuklukta kalır. O yıllarda ona olan hislerim özel anlamda değildi

ama onu bir arkadaş olarak sevmiştim.” Bana biraz daha ondan bahsederse hiç iyi şeyler yaşanmayacaktı.

Parmağında duran ve bana ait olan yüzüğü gösterdi. “Kocam o çıksın isterdim, onunla iyi anlaşırdık.” Ama onun kocası o it değildi! Bir an önce onu düşünmeyi bıraksa iyi ederdi. Ayrıca benimle de iyi anlaşıyordu, benim neyimi beğenmiyor ki?

Farkında olmadan yaptığım en iyi şey onu o sarkaçtan koparmaktı. Artık uyumak için o piçin sarkacına değil, bana ihtiyacı vardı. Artık onun sarkacı bendim. Günün tek güzel haberi bu olabilirdi. Durmaksızın esnerken sanki kokum olmadan uyuyabilecekmiş gibi gözleri yatağa kaydı. “Uykum var.” Benim de öyle.

Destek almadan kalkamadığı için ellerini yatağın kenarlarına bastırarak ayağa kalktı. “Burada sadece bir yatak var.” Yanakları al al olduğunda utanarak gözlerini benden kaçırdı. “Yatakta ben uyusam olur mu?” İşte şimdi düşmüştü elime.

Onu hayretler içinde bırakarak boylu boyunca yatağa uzandım. “Ben konforuna düşkün bir adamım.” Kollarımı ensemde birleştirerek rahatıma baktım. “Yatak benim, sen yerde uyu. Gördüğün gibi bu yatağa ben zor sığıyorum.” Tek kişilik bir yatağa iki kişi sığamazdık.

Yatağın kenarında dikilirken kaşları çatıktı. “Biraz kibar olur musunuz?” Bana kızarken bile sesi fazla yumuşak ve kısık çıkıyordu. Farah genelde konuşurken sesi hep fısıldar gibi çıkardı. Kollarını göğsünde birleştirip tüm yatağı kapladığım için kınayan gözlerle beni izliyordu. “Bu yatağı buraya sadece sizin için koymadıklarına eminim. Yatağın yarısı benim ama o kadar irisiniz ki tamamını istila ettiniz.”

Onu zerre kadar takmadığımı gösterircesine tavana bakıp alaycı bir dille konuştum. “Sen de fazla zayıf ve ufaksın, yani her yere kolayca sığabilirsin. Neden yerde yatmıyorsun?”

“Bayım, biraz centilmen olabilir misiniz?”

“Olamam hanımefendi, git başımdan.”

“Ama yatağın yarısı benim.”

“O kapüşonu çıkarmadığın sürece hepsi benim.” Durup aval aval bana baktığında gözlerimle başındaki şapkayı gösterdim. “Çıkar onu.”

Saçlarını görmek için içimde delice bir istek vardı. Benim yüzümden saçlarını bir santim bile kısaltmışsa bu beni mahvederdi. Umarımı böyle bir katliam yapmamıştır çünkü yaptıysa asıl katliamı bende yaratmış olurdu.

Farah derdimin ne olduğunu anlayamıyordu ama daha fazla ayakta duracak gücü de yoktu. Bir şeyleri sorgulamadan ondan istediğim şeyi yapmaya karar verdi. *Sweatshirt*'ünün kapüşonuna dokunduğunda soluğum kesilmişti. Nefesimi tutarak o şapkayı çıkarmasını bekliyordum.

Saçlarını kesmemiş ol, güzelim.

Farah şapkayı yavaşça kafasından sıyırdığında toplu saçlarıyla karşılaştım. Kontrol edemediğim bir sabırsızlıkla, "Saçındaki kalemi de çıkar," dedim aceleyle. Göreceklerimden ödüm kopuyordu.

Ayakta durmaktan başı döndüğünden yerinde hafifçe sendelemişti. Gözleri sık sık odağım yitirdiği için Farah hiçbir yere birkaç saniyeden daha uzun bakamıyordu. Kollarını güçlüğüle kaldırıp saçındaki kalemi çekerek çıkardı. Hacimli siyah saçlarının her bir tutamı omuzlarından aşağıya döküldüğünde ne zamandır tuttuğum nefesimi sesli vermiştim. Bedenim gevşerken her zerreme yoğun bir rahatlama çöktü, şükürler olsun ki saçlarını kesmemişti.

O saçların küçük bir kısmı bile eksilirse diye günlerdir azap içindeydim. Yüzüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken beklenti dolu gözlerle beni izliyordu. "Dediğinizi yaptım." Çekingen bir sesle konuşup yatağı gösterdi. "Şimdi çıkar mısınız yataktan?"

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için yataktan çıktım. Saçlarını kesmediği için yaşadığım mutlulukla benden ne isterse yapacak durumdaydım. Farah yatağa girdiğinde sırtüstü uzanarak gözlerini kapattı. Gerçekten ben olmadan uyuyabileceğini mi sanıyordu? Denesin bakalım. Tepesinde dikilip onu rahatsız etmek istemediğim için bir köşeye çekilerek sırtımı duvara yasladım. Kendi başına uyuyup uyuyamayacağını görmek istiyordum.

İki Saat Sonra

Gülmemeye çalışarak yatakta dönüp duran kızı izliyordum. Ne kadar kıvranırsa kıvransın bir türlü uyuyamıyordu. İki saat boyunca yatakta bir o yana bir bu yana dönmesini izlemiştim. İlk bir saat kendini sarkacıyla uyutmaya çalışmıştı. İşe yaramayacağını bilmesine rağmen şansını denemişti. Kolu yoruldukça sarkacı diğer eliyle tutmuş ve kendini hipnoz etmek ister gibi o sikik şeyi gözlerinin önünde sallamıştı.

Bir saatin sonunda sarkacın artık onu uyutamadığını kabullenmiş ve onu tekrar boynuna takmıştı. Son bir saattir de yatakta dönerek uyumaya çalışıyordu. Bir gram uyku için ölüp biten sadece o değildi. İki günde

bir kendimi kimyasal ilaçlarla uyutuyordum ve en son iki gün önce uyumuştum. O da sadece birkaç saat.

Daha fazla dayanamayıp yatağa yaklaşıp, “Kay kenara,” dedim. Farah’a itiraz şansı tanımadan veya yataktan çıkmasına izin vermeden yatağın kenarına kıvrıldım.

Bu yatak onun gibi zayıf biri için büyük bile gelebilirdi ama benim kolayca sığmayacağım kadar dar ve küçüktü. Yatağın kenarına uzanıp yere düşmemeye çalışıyordum. O amına koyduğum piçleri buraya daha büyük bir yatak koysalardı olmaz mıydı? Benim yatağa girmemle Farah hemen yataktan çıkmaya çalıştı ama buna izin vermedim.

Uyumak için benim de ona ihtiyacım olduğundan ona doğru kaydım ve belinden tuttuğum gibi onu kollarımın arasına çektim. Son yaptıklarından sonra ona bu kadar kızginken ve en önemlisi beni unutmuşken ona yakın olmak hiç hoşuma gitmiyordu ama bunu yapmalıydım. İkimizin de uyku ihtiyacını karşılaması için bu gerekliydi.

Kendini bir anda kollarımın arasından bulunca Farah şoke olarak gözlerini büyüttü. Sanki daha fazlası mümkünmüş gibi suratı bembeyaz olurken ağzı O şeklini almıştı. Yatakta yan bir şekilde yatarken ve ikimizin de yönü birbirine dönükken kollarımın arasında taş kesilmişti. Donmuş gibi vücudu kalıplaşmıştı. Çenesi göğüs kafesime yaslıydı ve başını kaldırmış şaşkınca bana bakıyordu. Bu hâli fazla komik ve sevimli görünüyordu.

Yaşadığı şoku üzerinden atınca kaşlarını çatıp kollarımın arasından çıkmak için çırpındı. Daha doğrusu bunu denedi. “Ne yaptığınızı sanıyor...” demişti ki kokum burnuna ulaşınca sertçe yutkundu. Soluduğu kokuyla dehşete kapılmış gibi derin derin nefesler alırken çırpınışları yavaşlamıştı. Siyah gözlerindeki o boşluk hissinin nasıl kaybolduğunu hızlanan bir kalple izliyordum.

Farah bende alışık olduğu o tanıdık kokuyu solurken boş bakan gözlerinde yıldızları andıran parıltılar oluşmaya başlamıştı. Yaşadığı duraksama kollarımın arasında son bulurken nefes alışları hızlandı. Çenesini göğüs kafesime sürterek başını biraz daha kaldırdı ve yüzüme daha dikkatli baktı. Sık sık gözlerini kırptırıyor, hatırlamaya çalışıyordu. Bunun için kendini zorladığını görebiliyordum çünkü kokum onu hatırlamaya zorluyordu.

Sonra bir şey oldu ve Farah’ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşti. Beyninde yıldırımlar çakmış gibi gece karası gözlerini kocaman açarak bana baktı. Tam olarak ne hatırladığını bilmiyordum ama yüzünde ve gözlerinde aynı anda binlerce duygu belirmişti. Şiddetli bir yağmurun toprağa düşmesi gibi anıları sırasız bir şekilde zihnine düşmüş olmalıydı.

Beni hatırlamaya başladığını değişen yüzünde görebiliyordum. Şaşkınlıkla kuruyan dudaklarını kıpırdatıp, "Gurur..." diye fısıldamıştı ki kokuyla gevşeyen vücudu daha fazla uykuya direnemedi ve kollarımın arasında gözleri kapandı. Sikeyim, uyumak için bundan daha kötü bir zaman bulamazdı!

Farah'ın başı göğsüme düştüğünde burnunu gömleğime sürterek derin bir uykuya daldı. Bense günler sonra gerçek bir tebessümle onu izliyordum. Hatırlamıştı, Farah beni hatırlamıştı. Kalbim nasıl da hızlı atıyordu, adımı söylediğinde bana yaşattığı heyecanın bir tarifi yoktu. Allah'a binlerce kez şükürler olsun ki beni hatırlamıştı.

Uyanık olsaydı bunu asla yapmazdım ama günler sonra huzurlu bir uykunun derinliğinde olduğunu biliyordum. Top patlasa bile uyanmazdı. Başımı eğdim ve burnumu onun saçlarına gömerek kokusunu uzun uzun içime çektim. Özlediğim ve ihtiyaç duyduğum tek koku buydu.

Ciğerlerimi onun tatlı kokusuyla doldurana kadar burnumu saçlarından çekmemiştim. Farah'ın kokusu da en az onun kadar yumuşak notalardan oluşuyordu. Bir çiçeğin polenleri gibi iç gıcıklıyordu ve aynı zamanda eşsizdi. O çok sevdiği güller gibi derinlerden duyulan ve yoğun bir şekilde hissedilen bir kokuya sahipti.

Burnumu saçlarına gömerek dakikalarca kokusunu içime çekmiştim. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordum ama asıl ihtiyaç duyduğum şey başkaydı. Saçlarının tepesine küçük bir öpücük kondurarak başını yavaşça geriye çektim. Göğsüme sürtünen başı koluma düşünce boynu açığa çıkmıştı. Dudaklarım karıncalanıp uyuşmaya başladığında dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım.

Onun ince ve pürüzsüz boynuyla bakışırken bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama yapmak için çıldırıyordum. O uyurken izni olmadan onu öpmem doğru değildi fakat uyanırken onu öpemezdim. Ona bu kadar sinirliken ondan böyle bir şey isteyemezdim. O da bana çok kızgın olduğu için istesem bile onu öpmeme izin vermezdi. Sikeyim, izni olmadan onu öpmek istemiyordum ama bunu yapmak için de deliriyordum!

Buna direnmeye çalıştım, yanlış olduğunu kendime hatırlatıp karşı koymaya çalıştım ancak yapamadım. Bana yuvamış gibi hissettiren boynu, ulaşacağım kadar yakınımdayken ve bu kadar davetkâr görünürken karşı koymak imkânsızdı. Bir kolumu belinin altından geçirip omzunu sararken ona yenildim ve yavaşça üzerine eğildim.

Kısa bir an yüzüne baktım, uyurken fazla huzurlu görünüyordu. Kollarımın arasında güvendeymiş gibi endişesizdi. Yaşadığımız onca şeye rağmen

yanımda huzurluydu. Onu öpmek istediğim için kendime küfrettim. Rızası olmadan onu öpmek ondan faydalanmakla aynı şeydi. “Off ulan of!” Karımızı canımızın istediği gibi öpemiyorduk bile.

Yüzünü seyrederken çatık kaşlarım kendiliğinden düzelmmişti. Farah’ın üzerimde böyle bir etkisi vardı işte. Beni kızdırması da sakinleştirmesi de çok kolaydı. Bakışlarım yüzünün her noktasında uzun uzun gezinirken iç çektim. İçimde taştan bu özlem duygusu boğucu ve yakıcıydı. Yanımdaydı, kollarımın arasındaydı ama buna rağmen yüreğimdeki özlem duygusu son bulmuyordu. Birini yanınızdayken bile özleyebilir miydiniz?

Her defasında ona bir adım atmak istiyordum ama sonra duraksıyordum. Sanki kendimi bıraksam tüm adımlarımın sonu ona çıkacaktı. Bana olan o son bakışına rağmen ondan nefret edemiyordum. Farah’tan nefret etmek imkânsızlıkla aynı şeydi. Üzülür, kırılırdım ama nefret edemezdim. Tüm bu zaman boyunca görmeyi beklediğim tek kişi oymuş gibi gözlerimi ondan alamıyordum.

“Sana ama en çok da kendime bir şey itiraf etmeliyim.” Kısık bir sesle mırıldanırken koluma değen yumuşak saçlarına, tek tek saymak istediğim kapalı kirpiklerine ve hafif aralıklı dudaklarına bakıyordum. “Bundan kaçabilirim sanmıştım ama kaçış yok, yolun sonundayım.”

Farah sanki bir yerlerde hep beni bekliyordu ya da ben ona gitmeyi bekliyordum. Ne kadar kaçarsanız kaçın bazı kadınlar insanın son durağı gibi hissettirirdi. O kadınlara baktığınızda uzun yolculuğunuzun sonuna geldiğinizi anlardınız. İşte o zaman bir kaçış olmadığını bilirdiniz. Gözlerine her baktığınızda size bir yuva sıcaklığı sunan o kadından kaçamazdınız. Farah’ın bana hissettirdikleri tam olarak buydu. Kimsesizliğime kimse olan bir yuva sıcaklığı...

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama on bir yıllık ilişkimde hiç böyle hissetmemiştim. Leyla ile birlikteyken bile içten içe oraya ait değilmişim gibi hissederdim ama bu hissi en derinlere gömerdim. Bazı anlarda bir şeyler eksik veya zorlama gelirdi ancak kendimi tam tersi şeylere inandırırdım. Kurulu düzenimin bozulmasını istemediğimden hissettiğim eksiklikleri hiç sorgulamazdım.

Sanki durup sorgulasam bir şeyler kökünden sarsılacaktı. Bunun olmaması için çoğu şeyi görmezden gelirdim. Şimdilerde her şey bir netlik kazanmıştı. Çoğu zaman Leyla’nın bile dile getirdiği o şüphe artık şüphe olmaktan çıkmıştı. Bana her kızdığında *bana âşık değilsin*, dediği o isyanının cevabı artık daha netti ama gerçeği kabullenmek istememişim.

Leyla haklıydı, herkes haklıydı, ona olan hislerim hiçbir zaman aşk değildi çünkü gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu artık biliyordum. Farah'a baktıkça bunu daha iyi anlıyordum. Farah'ın başı, koluma yaslıyken hiçbir zaman benim olmayacağını bilmek yüreğimi dağlıyordu. Keşke hep bu anda sıkışıp kalsak ama mümkün değildi. Uyandığımızda her şey son bulacaktı. İkimiz de kaldığımız yerden birbirimize kızgın ve kırgın olacaktık.

"Şimdi beni iyi dinle, Nemrut'un kızı çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Uyuyan yüzünü seyrederken bu itirafı yapmak benim için hiç kolay değildi. Uyanık olsaydı muhtemelen bunları söyleyemezdim. Yüzümü yüzüne yaklaştırarak dudaklarına doğru fısıldadım. "Sanırım sana âşık oldum."

Düşmanımın kızına feci şekilde âşık olmuştum.

Ne kadar kaçarsam kaçayım gerçek buydu. Herkesin bildiği ve ısrarla bana dayattığı bir gerçeği daha fazla yalanlayamazdım. Nefes dahi almadan onu izlerken kaçtığım duyguların doğruluğundan artık şüphe etmiyordum. "Sanırım değil." Kaşlarımı belli belirsiz çattım. "Şüphe yok..." Sevgim bir çığlığa dönüşüp kalbimde yankısını bırakırken, "Dümdüz seviyorum seni," diyerek başımı salladım. "Tertemiz kafayı seninle bozdum."

Başım çok büyük beladaydı.

BÖLÜM 12

SENDEN VAZGEÇİYORUM

“**S**andığı gibi ondan gitmemiştim, sadece adım atmayı bırakıp durdum. O ise beni ardından bıraktığından habersiz yürümeye hep devam etti.”

Geçmiş

Farah Kalender

Tutsaklığımın kaçınıcı günündeydim ve kaç gün geçti, bilmiyordum. Mahzende hiç pencere olmadığı için burayı aydınlatan tek şey tavandan sarkan küçük bir ampuldü. Bu yüzden sabah mıydı yoksa akşam mı, anlayamıyordum. Artık duvarlarda kabaran rutubet kokusunu solumaya alışmıştım. Tıpkı hücremin duvarları gibi vücudumda da çürümeye yüz tutmuş morluklar vardı. Ne yazık ki artık şiddet görmeyi bile kafamda normalleştirmeye başlamıştım.

Açlığa alışmıştım mesela... Midemin boşluğundaki o sızıyı ve dinmeyen gurultuyu o kadar çok duyuyordum ki artık bu tanıdık sese kulaklarım aşınaydı. Bana çok nadir yiyecek bir şeyler verirlerdi, bazen bunu unutup iki güne yakın aç bırakırlardı. Burada çok az uyuyabiliyordum ama o kısacık

anlarda bile gözlerimi ne zaman kapatsam annemin yemeklerini görürdüm. Sanki bir daha hiç yiyemeyecekmişim gibi gelirdi, belki de artık öyleydi.

Ne zaman gözlerimi yumsam göz kapaklarımın arkasında o köpeğin silüeti belirirdi. Salyalarını akıtır, sarkık dişlerini bana göstererek hırlardı. Uykumda bile bana rahat vermezdi. İrkilerek gözlerimi açardım ve kâbus gördüğümü anlayıp rahat bir nefes alırdım ancak mutluluğum çok kısa sürerdi. Köpek oradaydı, tam karşımda ve bu sefer rüya değil gerçektir.

Bugün de böyle olmuştu. Kulaklarımı sağır edecek bir şiddette duyduğum köpek sesiyle gözlerimi açmak için kendimi zorlamıştım. Büyük bir saldırganlıkla havlayan köpeğin sesi çok yakınımından geliyordu. Titreyen kirpiklerimi güçlükle araladığımda simsiyah bir canavarın gözleriyle karşılaşınca yattığım yerde sıçrayarak doğruldum. Rüyada ve gerçeklikte hiç peşimi bırakmıyordu.

Eski ve kokuşmuş döşegın üzerinde otururken köpeğin zincirlerinin biraz daha uzadığını gördüm. O yüzü yanık herife her itaat etmediğimde bu köpeğin zincirini biraz daha uzatıyordu. Bana göre daha iri ve kaslı olan pitbull cinsi köpeğe korku dolu bakışlar atıyordum. Onunla aramda sadece birkaç adım vardı.

Tek bir itaatsizliğimde zincirini kusaltan kelepçeyi çıkaracaklardı. Beni parçalamak için sabırsızlandığını görebiliyordum. Dişlerinin arasından salyalar akıtarak bana hırlıyor, sürekli havlayarak zincirine asılıp bana ulaşmaya çalışıyordu.

“Sus.” Yatakta otururken yerimde iyice küçülerek ona yalvardım. “Lütfen sus...” Artık ona bağırıyor, demir parmaklıklara asılarak beni buradan çıkarmaları için kimseye sesimi duyurmaya çalışmıyordum. Biliyordum ki her çığlık ağır bir ceza demektir. Direnişim acı, çırpınışlarım havlama ve her havlama belleğimden bir şeyleri yitirmemdi.

Bugün hava kötü olmalı ki dışarıdaki yağmurun şırıltısını duyabiliyordum. Keşke sadece yağmur olsaydı ama her duyduğumda korkup annemin odasına koştuğum gök gürültüsü de vardı. Gökyüzü yıkılırcasına gürledikçe yatağın üzerinde biraz daha küçülüyordum. Üstelik gardiyanım zincirlerini çekiştirip havladıkça yüreğimdeki korku artıyordu.

O şeytan herif değil, bu köpek bana korkmayı öğretmişti. Korkmayı ve yalvarmayı... Günlerdir onunla aynı hücreyi paylaşırken saldırgan tutumu ve ürkütücü sesiyle beni şimdiden uysallaştırmıştı.

Hareket ettikçe zincirinden çıkan metalik ses, yeri tırmalayan pençeleri, dinmek bilmeyen sesi ve buna ek olarak gök gürültüsü beni delirtecekti.

“Sus.” diye fısıldadım. “Sadece sus.” Ellerimi kulaklarıma bastırıp öfke patlamasıyla haykırdım. “Sus, sus, sus artık yeter!”

Sesli bir şekilde ağlarken sinirden kafamın iki yanına vurmaya başlamıştım. Onun sesinden kurtulmak için beynimi dağıtmak istiyordum, gökyüzünü susturmak içinse kendimi sağır edebilirdim. Bugün ikisi bana karşı birleşmiş gibiydi. Köpeğin sesi sanki beynimdeki tüm sinirlere sızmıştı, artık uykudayken bile onun sesini duyuyordum. Zaten uyumama da hiç izin vermiyordu.

Sahibinden aldığı yeni emir buydu! Ne zaman uykuya yenik düşsem ve birazcık uyumak istesem o kadar çok havlıyordu ki sıçrayarak gözlerimi açıyordum. Yalnızlık, açlık, uykusuzluk ve suskunluk çürümeye başlayan akıl sağlığımın tutunduğu son dalı kırmak üzereydi.

Yumruk yaptığım ellerimi başımın iki yanında tutarken hiç kıpırdamadım. Ben kıpırdamayı kesince köpek de nihayet susmuştu ancak gök gürültüsü hâlâ devam ediyordu. Keşke köpekte olduğu gibi gökyüzünü de hareketlerimle susturabilseydim. Ne yazık ki artık bu köpekle birlikte bir refleks geliştirmiştim. Küçük bir kapı gıcirtısı duysam bile hemen irkiliyor, omuzlarımı kaldırıyor ve bir köşeye sinip diz çöküyordum. Beni cezalandırmaları diye istemsizce aldığım bir pozisyonu bu.

Bu köpek artık benim için bir his yaratıyordu ve aynı zamanda bir refleks canavarıydı. Kaybettiğim irademin yerini alan otomatik tepkilerin tamamıydı. O şeytan adam köpeğini eğitmişti, köpeği de günlerdir beni eğitiyordu.

Adım seslerini duyunca uykusuzluktan kıvranan gözlerimi kapıya diktim. O şeytan herif yanındaki adamlarla hücremin kapısının önünde belirmişti. Gürleyen gökyüzünün tüm yıldırımları onun üzerine düşmüş gibi korkunç bir şekilde yanmıştı. Adamları onun birkaç adım arkasındaydı ancak yanında da birileri vardı. Oldukça şık giyinen ve böylesine berbat bir yerde göze çarpan dört kişi daha buradaydı.

Bunlardan üçü Şeytan’la aynı yaşlardaki adamlardı ancak dördüncü kişi on üç veya on dört yaşlarındaki bir kız çocuğuydu. Kızıl saçlarına çiçekli bir taç takan kız gerçekten çok güzeldi. Böyle rezil bir yere düşen bir meleği andırıyordu. Kocaman mavi gözleri vardı ve yanaklarındaki çiller yüzünde hoş duruyordu.

Üzerinde yarım kollu, gümüş tonlarında kısa bir elbise vardı, üstelik fiyonklu pabuçlarını sevmiştim. Ben ona hayranlıkla, o ise bana tiksintiyle bakıyordu. Ben onda gördüğüm her şeyi beğenmiştim ancak o, belli ki

bende gördüğü her şeyden öğrenmişti. Günlerdir taranmadığı için kabarıp düğümlenen saçlarına attığı bakışları beni rahatsız ediyordu.

Kirli yüzüme baktıkça benim yerimde olmadığı için kendini şanslı sayıyordu. Üzerimdeki yakası yırtılmış tişörte, hücrenin içinde sürünmekten dizleri deforme olan pantolonuma ve çıplak ayaklarıma uzun uzun bakması beni huzursuz ediyordu. Kız konuşmaya başlayana kadar onu Türk sanmıştım ama acıyan gözlerini bana dikip, “*Parece tan pobre*,” diye bir şey söyleyince buranın yerlisi olmadığını anlamıştım.

Onunla aynı fiziksel özelliklere sahip bir adam elini kızın omzuna koyup belli belirsiz gülümsedi. “*Es solo un error, Harper. No deberías sentir lástima por él.*” Bizim dilimizi konuşmuyorlardı ama bana bakarak küçük kıza söyledikleri sebepsiz yere beni rahatsız ediyordu. Yüz ifadesinden hakkımda iyi bir şey söylemediğini anlayabiliyordum.

Babası olduğunu düşündüğüm kızıl adamın kurduğu cümlede tek anladığım ona hitap ettiği isimdi. Ona Harper demişti. Benden dört veya beş yaş büyük olduğunu düşündüğüm kız kibirle çenesini dikleştirdi. Bunu yaparken aşağılayıcı bakışları üzerimde geziniyordu. “*No siento pena por él, papá, solo lo encuentro tan miserable*.” Hangi dili konuştuklarını bilmiyordum ama hakkımda ne söylediklerini bilmeyi isterdim.

Harper denen kızın yanında Şeytan’ın oğlu duruyordu. Uyumama yardımcı olsun diye boynumdaki yakut sarkacı veren ve her fırsatta gizlice benimle ilgilenen o çocuk da buradaydı. Belki de içlerinde iyi olan tek kişiydi. Onların benim hakkımda ne söylediklerini anlıyor olmalı ki duyduğu her kelimeyle yanında duran elini sıkıyordu. Ancak babasından korktuğu için sesini çıkaramıyordu.

Sanki bir panayırdıydık ve ben sirkteki o ucube yaratıkmişim gibi hepsi parmaklıkların önünde durmuş, kendimi ezik hissettiren gözlerle beni izliyordu. Şeytan’ın sağında duran kahverengi gözlü adam bir adım öne çıktı. Parmaklıklara biraz yaklaşıncı beyaz yakasından görünen dövmesini gördüm. Boynunun sol tarafında akrep dövmesi vardı. Küçük kızın yanındaki o kızıl adamda da aynı dövme mevcuttu.

Geniş omuzları olan bu akrep dövmeli adam gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Kısa bir an Şeytan’a bakıp beni gösterdi. “*¿Es esta realmente la hija de Ümit? ¿Por cuánto me lo vendes?*”

⁴ (İsp.) Çok fakir görünüyor. (c.n.)

⁵ (İsp.) Bu sadece bir hata, Harper. Onun için üzülmemelisin. (c.n.)

⁶ (İsp.) Onun için üzülmiyorum baba, sadece onu çok sefil buluyorum. (c.n.)

⁷ (İsp.) Bu gerçekten Ümit’in kızı mı? Bana ne kadara satarsın? (c.n.)

Şeytan tepkisizliğini korusa da bana sarkacı veren çocuk sertçe yutkunmuştu. Adam ne söylediye bu hoşuna gitmemiş olacak ki yanında duran dini sıkarak, “*¡No está a la venta!*” dedi. Daha sonra Şeytan’a dönüp bakışlarını düz tuttu. Benim için endişelendiğini babasından saklamaya çalışıyordu.

“Onu İspanyollara satarsan babasından intikam alamazsın.” Midem kasmıştı. Satmak derken ne demek istemişti? Parmaklıklara yaklaşan adam bana fiyat mı biçiyordu?

Buradaki tek dostum benim için endişelendiğini gizlemek için birkaç kez derin derin nefesler almıştı. Babasının dostlarının yanında tam bir ezik gibi görünüp onu utandırmak istemediği için rahat görünmeye çalışıyordu. “Kız elinde olduğu sürece Ümit’e karşı avantajlısın. Eminim Benedict için daha iyi bir köle ayarlayabilirsin.” Köle mi?

Küçük arkadaşım bir elini cebine koyarken başını omzuna eğerek gelişigüzel beni süzdü. “Bu kızın kendine hayrı yok, iş ortaklarını eğlendiremez.” Eğlendirmekten ne kastediyordu? Bu çocuğun her söylediği beni sinirlendiriyordu.

Şeytan biraz düşününce onun haklı olduğunu anlayıp memnun homurlar çıkardı. Oğluna bakarken bir konuda onu takdir eder gibiydi. “Aferin, sonunda işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya başlamışsın.”

Sanırım tüm bu gösterinin nedenini anlamıştım. Buradaki herkes babamın düşmanıydı. Şeytan onları buraya getirerek Ümit’in kızına neler yaptığını onlara gösterip böbürleniyordu. Korkunç gözlerini bana dikerek bastonunun kuş başlığını sıkı. “Buraya gel.” Bu cehennem zebanisinde dikkatimi çeken bir diğer şey de bastonunun gümüş başlığıydı.

Bastonlarının rengi bazen değişiyordu ama yırtıcı kuş başlığı hep aynıydı. Bastonun üst uç kısmında olan gümüş kuşun kartal olduğunu düşünmüştüm. Ancak bir keresinde onun oğlu, yani arkadaşım onun kartal değil, şahin olduğunu söylemişti. Şeytan, beni çağırmasına rağmen yerimden hiç kıpırdamadığımı görünce bastonunun gümüş başlığını biraz daha sıkı.

“Sana buraya gel dedim!” O kadar hızlı ayağa kalkmıştım ki kendime hayret ettim. Artık emir kipi kullandığı an elimde olmadan ona itaat ediyordum.

Günlerdir uyguladığı işkenceler sonucu beynimin merkezine sızmayı başarmıştı. Ne zaman kaşlarını çatıp sesini yükselterek bana emir verse kalbim korkudan çılgına dönüyordu. Beynim istemsizce devreye giriyor ve beni korumak için daha itaatkâr biri olmaya zorluyordu.

* (İsp.) Satılık değil. (e.n.)

Her gün, günün farklı saatlerinde sırtıma bir kırbaç gibi inen bastonların sayısını, sık sık kafamı ayaklarının altında ezmesi ve karnıma attığı tek meler beni bu hâle getirmişti. Bazı anlarda babama sinirlenip sarhoş olana kadar içerdi. Ne zaman içse soluğu hücremde alır ve yüksek sesle bana bağırıp kan kusturana kadar döverdi.

Ölmeme de izin vermiyordu. Ağır yara alıp bilincimi kaybettiğim anlarda doktoru bana gereken tedaviyi uyguluyordu. Burada yaşadığım tek sorun işkence görmek ve her gün aşağılanmak değildi. Kafesimin içine bağladığı köpek yüzünden uyuyamıyordum ve hep açtım. Bana sadece iki günde bir yemek veriyorlardı. Hatırladıklarımla gözlerimden bir damla yaş süzölmüşü.

Su da vermediklerinden içeceğim suyu en rezil şekilde temin ediyordum. Başımı çevirip kafesimin köşesinde duran klozete bakınca ikinci bir damla gözyaşı yanaklarımdan süzöldü. Burada bir cehennemi yaşıyordum.

Şeytan yanındaki dostlarına küçük bir gösteri sunmak istediği için benden istediğini almadan durmayacaktı. Benden gitmemi istediye gidecektim. Kendimi zorlayarak ona doğru yürüdüm. Attığım her adımla nefesim sıklaşıyordu ve dizlerim biraz daha titriyordu. Köpek kulaklarını dikmiş beni izliyordu ama sahibi burada olduğu için hareket etmeme izin verip bana havlamıyordu.

Gördüğüm işkencelerden sonra yürümeye bile hâlim olmadığını gören Şeytan kaşlarını yavaşça çatı. Hızlanmam gerektiğini anlayıp daha büyük adımlar için kendimi zorladım. Tıpkı bir köle gibi ona itaat edip parmaklıklara yaklaştım. Yanık derisiyle beni ürküten adam tam karşımda duruyordu. Aramızda sadece demir parmaklıklar varken korkunç yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

Tam bir şey söyleyecekti ki midemin guruldayan sesini duydu. “Aç mısın?”

En son bana iki gün önce yiyecek bir şeyler verilmişti. Onun oğlu da bir türlü onun adamlarını geçip yanıma gelemediği için bana yiyecek bir şeyler getirememişti. Açlıktan başım dönerken kuruyan dudaklarımı kıpırdattım. “A-açım.”

Sesim o kadar kısık çıkıyordu ki beni duyduğundan bile emin değildim. Beni buraya ilk getirdiğinde sesim ne zaman yüksek çıkarsa canımı çok kötü yakmıştı. Artık normal düzeyde bile konuşmaya korkuyordum. Kazara sesim bir tık yüksek çıkarsa diye endişeleniyor, kendimi hep fısıltıyla konuşmaya şartlıyordum.

İlk kural: Asla sesini yükseltme.

İkinci kural: Emirlerin dışına çıkma.

“Demek açsın?” Şeytan bunları söylerken yüzü katı ve ifadesizdi ancak sesi alaycıydı. Sadece sesini duymak bile mideme krampların girmesine neden oluyordu. Onun küçümseyici çıkan sesi bile beni korkutuyordu.

“Madem karnın aç, o zaman yemeğini hak etmelisin.” Bana ayaklarının tam önünü gösterdi. “Dizlerinin üzerine çök.”

Demir parmaklıklarının ardından onu izlerken önce ona, daha sonra da göz ucuyla yanındaki dostlarına baktım. Hepsi Türkçe biliyor olmalı ki onun benden ne istediğini anlamışlardı. Bunu yapıp yapmayacağımı görmek için düz bir ifadeyle beni izliyorlardı. Harper denen o kız bile babasının elini sıkıca tutmuş, meraklı gözlerini bana dikmişti. Tıpkı benim gibi o da bu dünyanın içine doğmuş olmalıydı ancak benden farklı olarak burada olan şeyler onu ürkütmüyor veya rahatsız etmiyordu.

İki gün boyunca klozetteki su dışında mideme hiçbir şey girmediği için açlıktan kıvranıyordum. Yavaşça eğilip dizlerimin üzerine çöktüm. Artık ona başkaldıracak gücüm yoktu, zayıf bedenimle birlikte direncim de kırılmıştı. Benden istediği gibi diz çökünce bana biraz yemek verecek sanmıştım ama o, arkasında duran adamlardan bir poşet aldı. Şeytan bana dönüp elini poşetin içine daldırdı ve bir avuç bayat ekmeğin kırıntılarını yüzüme fırlattı.

Ufalanmış ekmek parçaları yüzüme çarparak etrafıma saçılmıştı. Hüc-
renin pis zeminine dağılıp tozla kaplanan ekmek artıkları küçücüktü. Küçük, bayat, küflü ve artık kirli... Şeytan'ın gözlerinde sadistçe bir parıltı oluştuğunda seyircilerimiz sırtarak bu gösteriyi izliyordu hatta o kızıl saçlı kız çocuğu bile. Yerdeki tüm kırıntıları tek tek toplayıp yememi bekliyorlardı.

Şeytan'ın dudakları kıvrıldıkça yüzünün yanmış derisi gerginleşiyordu. Yüzüme atarak etrafıma saçtığı ekmek kırıntılarını bana gösterirken gülüşü genişlemişti. “Kolların ve dizlerin üzerinde sürünerek onları ye.”

Bu kadar açken eğer yalnız olsaydım bunu yapacağıma hiç şüphem yoktu ancak onların yanında... Bu mümkün değildi. İçimde hâlâ ona direnen bir şeyler vardı. Tüm bu insanların önünde babamın aşağılanmasını istemiyordum. Ümit'in kızı bir parça ekmek için onun düşmanlarının önünde daha fazla küçülmemeliydi. Hayır, bunu yapmayacaktım. En kötü bir gün daha aç kalırdım ve en iyi ihtimalle açlıktan ölürdüm.

Günlerdir burada yaşadıklarımı düşünürsek ölmek benim için iyi bir ödül olurdu. “Hayır.” Yorgun ve açlıktan hâlsiz düşen vücudumdan çıkan ses de fazla cılızdı.

Ellerimi pis zemine bastırıp ayağa kalktığımda bu eylemin başıma büyük bir dert açacağını biliyordum. “Bunu yapmayacağım.” Başımı yavaşça sağa ve sola sallayarak arkaya çekildim. “Bunların hepsi bir kâbus, babam gelecek ve beni buradan kurtaracak.”

Ona karşı çıkmamanın bende yarattığı tedirginlikle titremeye başlamıştım. Birazdan beni en ağır şekilde cezalandıracağını biliyordum. Bunun bilincinde olarak itaat etmekle ilgili kuralı ihlal etmiştim. “B-ben aç değilim.” Çok açtım.

Midemden çıkan gurultular sözlerimi yalanlarken gözlerimde biriken yaşlarla Şeytan’a baktım. “Yemesem de olur.” Hıçkırmamak için kendimi zor tutarken tırnaklarımı avuçlarımın içlerine geçirdim. “Lütfen... Sadece gidin.” Korkuyordum, gitsinlerdi. Daha dokuz yaşındaydım, sadece dokuz.

Şeytan kendisine karşı çıkılmasından hoşlanmazdı. Onu sorgulayanlara tahammül edemez, karşı çıkanlara müsamaha göstermezdi. Dudaklarımdan dökülen iki kelime depodaki havanın ısınıp düşürmüştü. Soluduğum hava birden ağırlaşmış, bakışları delici bir boyuta ulaşmıştı. Sıkıdığı dişlerinin arasından bu sefer hükmedici bir sesle, “Diz çök dedim sana!” diye bağırdı. “Diz çök ve sürünerek ye onları!” Bu bir emirdi.

Yüksek çıkan sesiyle irkildiğimde üzerimdeki etkisinden bir kez daha nefret etmiştim. Beynimde oluşturduğu çatlak beni ona itaat etmeye zorluyordu ancak buna direnerek, “H-hayır,” dedim yavaşça. Gözlerimi kaldırıp ona bakmadan konuşmuştum. Korkunç görünüyordu, sadece ona bakmak bile beni itaat etmeye zorluyordu. “Bunu yapmak istemiyorum.”

Ona karşı çıktığımda oğlu gözlerini yere indirdi, sonra da arkasını döndü ve kapıya yürüdü. Babasının birazdan bana yapacaklarını görmemek için kaçıyordu. Her şey bittiğinde yaralarımı sarmak için geleceğini biliyordum ama öncesinde ya susardı ya da görmemek için giderdi. Ondan büyük beklentilerim hiç olmamıştı, babasına sesini çıkardığında onun da akıbeti iyi olmazdı. Henüz on dört yaşında ürkek bir çocuktum.

İsrarla ona karşı çıkmam küçük gösterisini mahvettiği için Şeytan bastonunun gümüş başlığını sıkıttı. Onu dostlarının karşısında mahcup etmişim gibi gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bastonunu kaldırıp yere hafifçe vurdu ve bunu bir kez daha yaptı. Bastonun ucu zemine değip kulaklarımda tok bir ses bırakırken kapıya yürüdü.

Gittiğini düşündüğüm için sevinmeye başlamıştım ki, “Kızı getirin!” demesiyle henüz hiçbir şeyin bitmediğini anladım.

Köpek kulaklarını biraz daha dikti, benim haykırırlarımsa içgüdüsel oldu. Hücremin kapısını açıp yaka paça beni zorla dışarı çıkardılar. Çok fazla

zayıfladığım için istesem de onlardan kurtulamıyordum. Beni zemin katına çıkarıp köşkün içine sokmuşlardı. Şimdi yağmurun şırlıtısını daha yoğun duyuyordum, gökyüzüyse bir savaş alanında atılan naralar gibi kükrüyordu.

Günler sonra daha temiz ve daha aydınlık bir yerde olmanın sevincini yaşayamadan beni giriş kattaki odalardan birine atmışlardı. Burası bir evde olması gereken sıradan bir oda değildi. Bembeyaz bir odaydı ve içinde ahşap bir sandalye vardı. Bazı cihazlar görmüştüm ancak onların ne işe yaradığını bilmiyordum.

Bir adam saçlarımdan sürükleyerek beni zorla ahşap sandalyeye otururken başka bir adam ellerimi bileklerimden sandalyenin kol dayanaklarına kelepçelemişti. Çırpınışlarım ve bağırışlarım izleyicilerime görsel bir şölen sunmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı.

Şeytan ve İspanyol dostları odanın içindeydi, kapıya yakın bir yerde durarak beni izliyorlardı. Şeytan bastonunu adamlarından birine verip cihazların yanında duran makası aldı. Makasla ne işi vardı? Korkudan kalbim patlayacakmış gibi hızlanırken bileklerimdeki deri kayışları çekiştirdim.

“B-bırak beni!” Çırpınışlarım artarken dehşete kapılmış bir ifadeyle elinde tuttuğu makasa bakıyordum. “Onunla ne yapacaksın?”

“Ne mi yapacağım?” Çok sakindi ve ağır gözlerle saçlarımı süzüyordu. Onun bakışlarına maruz kalan saçlarımdan her bir teli daha şimdiden acıyordu.

Gülümsüyordu ancak yanık yüzünde gülümseyişi bile korkunç görünüyordu. “İkinci kuralı ihlal etmenin sonuçlarını sana yaşatacağım, küçük kölem.” Sahibimmiş gibi davranmasından sadece nefret etmiyor, aynı zamanda tiksiniyordum.

Makasla yanıma geldiğinde bileklerimi acıtacak kadar çok çekiştirmeye başladım. Üzerime eğildiğinde korkunç yüzüne bu yakınlıktan bakmak beni dehşete düşürdüğü için bağırarak geri çekilmeye çalıştım ama kaçacak hiçbir yerim yoktu. Bir sandalyeye bağlıyken ondan kurtulamıyordum. Onun yüzü bana kuzenim Aksa’yla izlediğim *Elm Sokağı Kâbusu*⁹ filmini hatırlatıyordu.

Yaşımıza uygun olmayan bir filmi ailemizden gizlice izlerken bir gün Freddy Krueger gibi biriyle karşılaşacağımı hayal dahi edemezdim. Deri eldivenli elini uzatıp çenemi sertçe kavradığında daha çok ağladım. Parmaklarını yanaklarıma geçirerek ona bakmam için beni zorluyordu. Bunu yapmak istemiyordum hatta onu görmemek için gözlerimi bile kapatmayı

⁹ Wes Craven tarafından yazılmış ve yönetilmiş 1984 yapımı Amerikan korku filmidir. (e.n.)

düşündüm ancak o makasla ne yapacağını bilmiyordum. Yüzümü kestirirdi ya da makası gözüme saplayabilirdi.

Çenemi sıkarak yüzünü, yüzümün hizasına getirip derisi yanan suratını gözüme soktu. “Eğer daha itaatkâr olsaydın bu odada hiç olmayacaktın.” Gırtlğından çıkan kalın sesi vücut ısını düşürecek kadar ürkütücüydü. Burada olmak benim suçummuş gibi yaptığı eylemlerin sonuçlarını bana yıkıyordu. “Seni bu odaya getirmek benim için son seçenektir.”

Derime batan parmakları çeneme işkence ederken makasın sivri ucunu yüzümde gezdirmeye başladı. Bunu yapmasıyla soluğum kesilerek çırpınmaya son vermişim. Direnmek şöyle dursun, onu kızdırmamak için nefes bile almıyordum. Yüzümü kesmesinden korktuğum için öylece kalakalmışım.

“Daha şimdiden istediğim kıvama geldin ama bu yetmez.” Bana yaşattığı korkunun hazzını sürerken makasın sivri ucunu hafifçe bastırarak yanağımda gezdirdi. “Bir daha asilik yapma ihtimalini tamamen ortadan kaldırmalıyız.”

Ne asiliğinden bahsediyordu? Artık ona sesimi bile yükseltmiyordum. Bugün yaptığım tek şey yere saçtığı ekmek kırıntılarını yememektir. Bunu asilik olarak adlandıramazdı.

Bir anda elini yüzümden çekti ve arkama geçti. Saçlarımdan bir tutamı yumruğına dolayıp sertçe çekince haykırdım ancak bu onu durdurmadı. Altımdaki ahşap sandalye gıcırdadığında makasın o keskin sesini duymuştum. Elindeki makası acımasızca kullanarak saçlarıma olan ilk katliamını yapmıştı. Daha sonra saçlarımla tekrar ve tekrar kesti. “Bırak, yapma!” diye bağırdıkça daha fazlasını kesiyordu.

Onun kaba, hoyrat elleri saçlarıma asılarak parça parça keserken hiçbir şey yapamıyordum. Her bir tutamını gizli bir öfke, sadistçe bir zevk ve babama duyduğu hınçla kesiyordu. Yere düşen her bir saçımla sanki kendimden bir parçayı yitiriyordum.

Ağlayarak sandalyeden kurtulmaya çalışıyordum, bunu yaparken artık ona yalvarıyordum. “Bırak... N’olur dokunma onlara!” Sadece dokunmakla kalmadı, koyun kırpar gibi saçlarımla yamuk yumuk kesti. Eline geçirdiği tutamları kafa derimden sökmek ister gibi sertçe çekip kesmişti. Kulaklarımla duyduğum tek ses hıçkırıklarımın boğuk sesi, gök gürültüsü ve makasın saçlarımda bıraktığı o keskin sestir.

Saçlarımla kısıp bıraktığında kendimi çıplak hissetmeye başlamışım. Yamuk yumuk kestiği saçlarımla bir kirpi gibi görüldüğüne emindim ama burada hiç ayna olmadığı için bakamıyordum. Beyaz fayansların üzerinde

bir çöp yığını gibi duran saçlarıma baktıkça boğuk sesler çıkararak ağlıyordum. Hepsini benden alıp ayakları altına atmıştı. O çok acımasız biriydi.

Islak kirpiklerimin arasından gözlerim kapıyı bulduğunda onu gördüm. Şeytan'ın oğlu... Onunla aynı yaşlarda gösteren Harper denen kızın arkasındaydı ve kapının tam önünde duruyordu. Boynumdaki sarkacın sahibi olan çocuğun gözleri yerdeki saçlarımda oyalandıkça bakışlarındaki acı arıyordu. Onunla göz göze geldiğimizde babasının suçunu üstlenmiş gibi başını eğdi ve yüzüme bakamadı. Hiçbir şey yapamamak canını yakıyordu.

Babasına karşı çıkacak güçte olmadığından tüm bu vahşete seyirci kaldığı için ona kızamıyordum. Şeytan elindeki makası yere attığında ceketine saçlarım bulaşmış gibi tiksinererek ceketini silkti. Parmak uçlarıyla ceketinin tozunu alır gibi davranırken yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı. Kısa bir an hastalıklı gözlerle ıslak yüzüme baktığında kanım donmuştu. Gözlerinde gördüğüm o tehlikeli parıltı henüz hiçbir şeyin bitmediğini gösteriyordu.

Kapının önünde dikilen dostlarına doğru ağır adımlarla ilerlerken adamlarına, "Başlayın," deyince buz kestim. Daha yapmadıkları ne kalmıştı?

Şeytan, İspanyol dostlarının yanında durup yönünü bana çevirdi. İçeri giren bir hizmetçi onlara puro servis ettiğinde ürkek gözlerle bir adamın elindeki kablolu başlığa bakıyordum. Bir monitörün üzerinde duran metal başlığı aldığında başka bir adam o monitörü çalıştırmıştı. Biri gelip çenemi sıkarak çırpınmalarımı en aza indirdi, diğeryse o garip başlığı zorla kafama geçirmişti.

Başımı kıpırdatmaya çalışarak çenemdeki ellerden kurtulmaya çalışıyordum. Bunun yersiz bir çaba olduğunu bilmeme rağmen gözyaşlarına boğularak küçük bir merhamet kırıntısı görmeyi bekliyordum. "Hayır, hayır, bu ne! Bırak, dokunma bana!" Daha çok ağlayıp bileklerimi çekiştirdim ancak hiç fayda etmiyordu. Bu sandalyeden kurtulamıyordum.

"B-bırakın beni, hepinizi babama söyleyeceğim!" Başlığın kemerini çenemin altından geçirerek o şeyi kafama monte etmişlerdi. Dişlerimin arasına kalın bir bez parçası sıkıştırıp yanımdan ayrılmışlardı.

Adamlar sandalyemden uzaklaşıp o cihazın yanında durduğunda Şeytan purosunu keyifle içiyordu. "Ölürsen şanslısın." Yoğun dumanı içine çekip sesli bir şekilde üflerken yüzünü yalayan dumanın ardından beni izliyordu. "Ölmezsen bugünden sonra benim küçük, itaatkâr köpeğim olacaksın."

Harper denen kızın yanında duran o kızıl saçlı adam telefonunu çıkararak beni çekmeye başlamıştı. Sanki bu gösterinin tek bir sahnesini bile kaçırarak istemiyordu. Harper ise en az Şeytan kadar hastalıklı duygularla bu yaşananları izliyordu. Bunu yaparken dudaklarında bir çocuğa yakışmayan

bir sırtışı vardı. Tüm bu insanların babamla sorunu neydi? Şeytan başını küçük bir açıyla çevirip monitörün yanındaki adamına bakınca hayatımın en acı dolu saniyeleri başlamış oldu.

İlk şok dalgası en acıydı.

Adam monitördeki metal kolu aşağıya çekince ağızımdaki bez parçasına rağmen boğazımı yırtarcasına haykırdım. Yoğun bir elektrik akımı beynime nüfuz edip beni zangır zangır titretirken bir an için yaşam son bulmuştu. Vücudum histerik bir şekilde sandalyede sarsılıyor, sıkıştığım ellerim iki yanımda kenetleniyor ve ayak parmaklarım bükülüyordu. Dişlerimin arasındaki bez parçasını tüm gücümle ısırırken burnumdan garip sesler çıkıyordu.

Bir kez daha gök gürüldedi.

Ama bu sefer tüm yıldırımlar beynime düştü.

Tüm vücudum şiddetle kasılıyordu. Bacaklarım otokontrolünü yitirmiş gibi sandalyeye çarpıyordu ve bedenimdeki her kas istemsizce seğiriyordu. Dilim dolanıp boğazıma kaçacak gibi gerilmişti. Bu öylesine bir acıydı ki salyalarım dudaklarımın kenarında birikip ısırduğım kirli bez parçasına karışıyordu. Gök gürültüsü kesildi, yağmurun şırıltısı hâlâ duyuluyordu ve acım bir anlığına son bulmuştu. Ancak cehennemin yeni bir kapısından geçmem uzun sürmemişti.

Bir kez daha o metal kol aşağıya indi.

Ve ikinci bir şok dalgası beni istila etti.

Bu kez daha şiddetli, daha sert ve daha uzundu. Haykırışımla birlikte ağızımdaki bez parçası düştüğünde dişlerim birbirine çarparak zangırdadı. Kökü zayıf olan süt dişlerimden biri kırılarak ağızımın içine yuvarlanırken burnumdan kan fışkırmıştı. Zangır zangır titrerken yanık kokusu burnuma ulaştı. Çenem kitlenmiş ve gözlerim kaymaya başlamıştı. Bileklerimden sandalyeye bağlı olan ellerimi sıkıyor, boğuk inilti çıkararak acı içinde kıvranıyordum.

Ayak parmaklarım kıvrıldığında sırtım yay gibi gerildi ve şişen göğüs kafesimi patlatırcasına haykırdım. Beynime akın eden yıldırımların altında can çekişirken kollarım kas spazmıyla gerilmişti. Hemen sonra bacaklarımın arasında bir ısı hissettim, ılık ve ıslak bir şeyler... Altıma kaçırmıştım. Bu acı çok yoğun, katlanılmazdı ve dayanılacak gibi değildi.

En ağır şekilde işkence görürken altıma kaçırmam çok büyük bir rezillikmiş gibi Harper denen o kızın, “*Esto es asqueroso*¹⁰,” diye bir şey dediğini güçlükle duymuştum.

¹⁰ (İsp.) Bu iğrenç. (e.n.)

Kulağımdaki yoğun basınca rağmen ve tüm bu acının içinde Harper'ın öğrenerek söylediği birkaç kelimeyi ayırt edebilmişim. Bilincimi kaybetmeden hemen önce son duyduğum şey o kızın söyledikleriydi. Sonrası yoktu çünkü sonrası acı, karanlık ve ölümdü. Bu odada çok şey yaşanmıştı ve ben bu odada çok şey kaybetmişim. Farah Tozlu'ya dair her şeyi bu odanın içinde bırakacak ve uzun yıllar boyunca onu bulamayacaktım. Çok direndim, karşı koydum ama yenildim.

Emirlere itaat etmemenin sonuçları çok ağırdı.

İkinci kural asla çiğnenmemeliydi.

Tıpkı ilk kural gibi...

Sessiz ol, Farah ve sana denileni yap.

Günümüz

Burnuma gelen güzel bir kokuyu içime çekerken bilincim yavaş yavaş açılmaya başlamıştı. Deniz esintisini andıran bu koku bir yerlerden tanıdık geliyordu. Kokunun kaynağına inmişim gibi çok yoğun ve ferahlatıcıydı. Tuhaf mırıltılar çıkararak gözlerimi açmaya çalıştığımda üzerimde tatlı bir yorgunluk vardı. Yanağımın yaslı olduğu yerde hafif bir hareketlenme hissettim. Usulca yükseliyor, daha sonra aynı ritimle alçalıyordu. Sanki birinin göğüs kafesi gibi.

Kıpırdanmaya çalışırken dudaklarımdan çıkan mırıltılara engel olmadım. Ne olduğunu anlamak için gözlerimi tamamen aralayınca başlarda hiçbir şey anlamadım ama daha sonra birinin göğsünde uyuduğumu fark ettim. Dehşete kapıldığımda öylece kalakalmışım. Birinin kollarının arasında sarmaş dolaş yatıyordum! Burada neler oluyordu?

Başımı kaldırıp onun kim olduğuna bile bakamıyordum. Kimin yüzüyle karşılaşacağımı bilmediğim için bunu öğrenmekten çok korkuyordum. Acaba biriyle mi yattım? Bunu yapmak için ne kadar içmiş olabilirdim ki? Alkol bile tüketmezdim, bu nasıl olabilirdi? Bir adamın göğsünde ne işim vardı, hiçbir şey anlamıyordum. Aklıma gelenlerle midemdeki asit yükselerek ağızımda acı bir tat bıraktı.

Gurur'u başka bir adamla mı aldattım?

İhtimali bile midemi bulandırdığında cesaretimi toplayarak başımı kaldırdım. Bir yabancıнын silüetiyle karşılaşmayı beklerken gördüğüm yüzle şoke olmuşum. Dudaklarımdan dökülmeyen tüm kelimeler boğazıma dizilirken gözlerim irileşmiş, ağzım bir karış açılmıştı.

“Gurur?”

Birbirinden farklı birçok yüz gözümün önünden geçmişti ancak Gurur'un yüzüyle karşılaşmayı beklemiyordum. Onunla son olanlardan ikimiz nasıl aynı yatakta olabilirdik? Bunu düşünüyor ve hatırlamaya çalışıyordum ama hafızamda bununla ilgili hiçbir şey yoktu. Ne dün geceyi ne de ondan önceki günlere dair bir şeyleri hatırlıyordum. Sevkiyattan sonra o her şey zihnimde kopuk ve yarımdaydı.

Ağır bir uykusuzluğun bende yarattığı semptomlar yüzünden çok zor zamanlar geçirmiştım. Gördüğüm halüsinasyonlar o kadar gerçekçiydi ki hayal ve gerçeği ayırt edemediğim günlerden geçmiştım. Ne yazık ki zihnim hep bulanık ve puslu olduğu için o günlere dair çok az şey hatırlıyordum. Gerçek anlamda deliliğin ve çıldırmanın eşiğinde olduğum sancılı günlerdi. Vücudumun motor kabiliyetlerini yavaş yavaş yitirmeye başladığı bir dönemden geçtiğimi daha yeni anlıyordum.

Gurur'dan sonrası çok kötü ve sancılıydı. Boşanma davasını açınca ve sevkiyatı başarılı bir şekilde yapınca hayatımdaki her şey düzelecek sanmıştım. Ne yazık ki hiçbir şey umduğum gibi olmamıştı. Sevkiyattaki zaferimi sadece iki gün yaşayabilmişim, üçüncü güne girdiğimde bir gram uyku için çıldırıyordum.

Bu adam hayatımda olmadığına bile bana gün yüzü göstermemişti. Beni kokusuna bağımlı bir hâle getirdiğini en acı şekilde anlamıştım. Ne sarkaç ne de başka bir şey beni uyutunca bir gerçekle en ağır şekilde yüzleşmişim. Gurur olmadan artık uyuyamıyordum. Bunu nasıl başardı, bilmiyordum ama beni yıllardır muhtaç olduğum yakut sarkaçtan koparmış ve kendine bağımlı hâle getirmişti.

Gurur Kalender artık benim sarkacımdı.

Neden onunla burada olduğumuzu hatırlamak için kendimi zorlayınca gözümün önünde bazı sahneler canlanmıştı. Annemin beni babamdan gizli dışarı çıkardığını hayal meyal hatırlıyordum. Beni gizlice bir yere götürmüş ve Karun'a teslim etmişti. Uykumu aldığım için zihnim gittikçe açılırken gözlerimi büyüttüm. Annem beni Karun ve Duha'nın yanında bırakıp gitmişti!

O esnada ayakta bile zor durduğum için hiçbir şeyi anlamıyor ve karşı çıkamıyordum. Tek hatırladığım şey bayılmadan hemen önce Karun'un beni kucağına aldığı ve annemin ona, "*Kızımı daha iyi bir şekilde bana getir,*" diyen sesiydi. "*Uykusunu almış ve dinlenmiş bir şekilde...*" Annem, Karun aracılığıyla beni hep eleştirdiği damadının yanına mı göndermişti?

Depoda olanları da hatırlayınca kaskatı kesildim. Tıpkı benim gibi Gurur da Karun ve Duha tarafından kaçırılmıştı! Onu burada zorla tuttukları her

hâlinde belliydi. Beni görünce verdiği tepkileri hatırlayınca kısık bir sesle mledim. Onu tanımamıştım bile. Buradaki tüm konuşmalarımız zihnimde belirince gözlerimi yumdum. Bir yabancıyla konuşur gibi benimle konuşurken kocam olduğunu bana söylememişti.

Bana çok kızgın olduğunu biliyordum, zaten dün söylediği birçok şeyde bunu belli etmişti. Benden daha fazla kızgın olamazdı. Onu kandırdığım için ayaklarına kapanıp yalvaracak değildim. Ona yaptığım her şeyi hak etmişti. Onu uyandırmadan yataktan çıkmak istedim ama kıpırdayamadım. Başımı eğince beni sıkıca göğsüne bastırarak uyuduğunu gördüm ve ne yapacağımı bilemedim. O uyanmadan bu yataktan çıkıp gitmenin bir yolunu bulmalıyım.

Küçücük bir yatakta sarmaş dolaş bir vaziyette yatıyorduk. Başım göğsüne yaslıydı ve kolumu onun beline dolamışım. Hepsi bu da değildi, Gurur bir kolunu belimin altından geçirmiş, elini sırtımın arkasına yaslayarak beni kollarının arasında tutuyordu. Üstelik bir bacağı benim bacaklarımın arasındaydı. Yüzüyse kafamın tam üstündeydi. Onu tanımasam burnunu saçlarımın arasına gömerek uyuduğunu düşünürdüm.

Artık benden nefret ettiğini düşünürsek saçlarımın kokusuyla uyuma ihtimali milyonda bir bile değildi. Belindeki elimi çekeceğim esnada belli belirsiz mırıltılar çıkardı. Ona sarılırken yakalanmamak için elimi hemen çekmiştim. Telaşa kapıldığım için kollarının arasında kıpırdanıp yataktan çıkmak istedim ancak Gurur tuhaf homurtular çıkararak beni daha çok göğsüne yapıştırdı.

Bu sefer elimi göğsüne bastırarak kollarının arasından çıkmayı denedim. Uykulu bir sesle, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diyen sesini duyunca irkilerek başımı kaldırdım. Olamaz, uyandı.

Kirpiklerini araladığında yeşil gözleri uyku mahmurluğuyla bana baktı. Çenem onun göğüs kafesinin hizasında olduğu için gözlerimin üstünden onu izliyordum. Gurur ise başını hafifçe omzuna doğru eğmiş, içinde bulunduğumuz uygunsuz pozisyonun farkında olmadan bana bakıyordu. Bilinci henüz tam açılmadığı için uyku sersemliğiyle aramızdaki sorunları daha idrak edememişti.

Bunu birazdan anlayacağını ve bana karşı olan düşmanca tutumunu tekrar sürdüreceğini biliyordum. Ancak şu an için henüz kendine gelememişti. Yeni bir güne benim yüzümü seyrederek başlamak hoşuna gitmiş gibi yeşil gözlerinde iç ısıtan bir parıltı belirdi. Tam bir şey söyleyecekti ki gerçeklerin farkına varınca gözlerindeki ışıltı kayboldu. Ellerimin altındaki vücudu gerilince sonunda kendine geldiğini anladım.

Henüz o bir şey söylemeden hızlıca, “Bırak beni,” dedim. “Neden seninle aynı yataktayım?”

Yüzü sinirle kasılırken sıkıştığı dişlerinin arasından küfrederek belimdeki kolunu çekti. “Kalk üstümden.”

Kolunu üzerimden çekince bir saniye bile beklemeden yataktan çıktım. Hızlı adımlarla kapıya ilerleyip metal kapıyı açmaya çalıştım ama kilidiydi. Avucumun içiyle kapıya sertçe vurup, “Çıkartın beni!” dedim aceleyle. “Bu herifle aynı yerde kalmak istemiyorum.”

“Acaba ben seninle aynı havayı solumak istiyor muyum?” Kapının önünde durup ona döndüğümde Gurur yataktan yeni çıkmıştı. Üstünü başını düzeltirken çatık kaşlarının altından ters gözlerle bana bakıyordu. “O sikik düşüncelerinden kurtul, seni buraya ben getirmedim.” Bu işte onun parmağı olmadığı biliyordum, beni görmek bile istemiyordu.

Etrafıma bakıp bir kaçış yolu ararken ondan ne kadar korktuğumu gizleyemiyordum. Burası küçük bir depoydu ve burada onunla yalnızdım. Seviyatta olanlar ve benim hakkımda öğrendiği gerçeklerden sonra Gurur her türlü çılgınlığı yapabiliirdi. “Neden bu kadar sessizsin?” İğneleyici sesi bile beni sindirmeye yetiyordu. Başını hafifçe omzuna doğru eğerek gelişigüzel beni süzdü. “Yoksa bana söyleyecek yeni yalanların yok mu?”

Onunla herhangi bir söz dalaşına girmek istemediğim için sessizliğimi korudum. Gözlerinin radarından çıkmak için başımı eğip ayaklarıma bakarken stresten tırnaklarımı kemiriyordum. Eğer biraz daha buradan çıkmazsam ciddi bir şekilde ağlayabilirdim. “Şu elini çek ağzından!” Kızgın ve hükmedici sesini duyunca ellerimi hemen yanıma indirdim. Bana sesini yükseltmemesini defalarca ona söylemiştim ama böyle anlarda hep unutuyordu.

Duyduğum adım sesleriyle yüreğimdaki korku çığ gibi büyüdü. Gurur’un bana yakın olmasını istemiyordum. Yanıma gelmesini, benden hesap sormasını, bana bağırıp canımı yakacak bir şeyler yapmasını istemiyordum. Cesaret edip başımı kaldıramıyordum ama attığı her adımla vücudumdaki titreme biraz daha artıyordu.

“Yaklaşma.” Cılız sesimi duydu mu, bilmiyordum ama sesimde büyük bir yakarış vardı. “Orada kal.” Adım seslerini duymaya devam edince beni bir yerlerine takmadığını anladım. “Lütfen...” Bu sefer rica ederek yanımda duran ellerimi sıkmaya başladım. “Sadece orada kal.”

“Bırak bu korkak kız ayaklarını.” Alaycı sesi fazla soğuk ve hissizdi. “Masken düştü prenses, çirkin yüzünü görelili çok oldu.” Tükürürcesine

söyledikleriyle içimde bir şeyler parçalanıp kırılmıştı. Ona söylediğim yalnlara rağmen bana böyle davranmasını hak etmiyordum.

Kendimi zorlayarak başımı kaldırdım, dolan gözlerimi görünce Gurur'un adımları kendiliğinden durmuştu. Bana doğru atacağı tek bir adımla beni ağlatmaktan endişelendi. Ancak daha sonra gözyaşlarımı bile ona karşı kullanacak kadar sahtekâr biri olduğumu düşünüp kaşlarını çatı. Beni izliyordu ama onun için hiçbir değerim yokmuş gibi bakışları boştu.

Gurur'un gözlerinde olan tek şey saf bir öfkeydi. Gözlerime akın eden yaşların bile gerçekliğini sorguladığını görebiliyordum. Onda öyle bir hayal kırıklığı yaratmışım ki bana olan güvenini yerle bir etmişim. Artık benimle ilgili neyin gerçek neyin yalan olduğundan hiç emin olamayacaktı. Ne yazık ki onda yarattığım güvensizliği telafi etmenin bir yolu yoktu. Belki de bir daha hiçbir konuda bana güvenmeyecekti.

Kaşları çatık ve çene çizgisi gergindi. Birbirine bastırıldığı dudakları düz bir çizgide buluşmuştu. Yüzünde hissiz bir memnuniyetsizlik varken sadece soğuk bakışlarıyla beni değersizleştiriyordu. "Kumarhaneme sızarak babana büyük bir bahis kazandırdın. Aynı şekilde sevkıyla birlikte ona biraz zaman kazandırdın." Şakaklarındaki damarlar belirginleştğinde dişlerini sıkarak gıcırdattı. "İstediklerini aldığına göre bırak şu masum kız pozlarını!"

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldım ve asıl şimdi kendim olmayı bırakıp ona rol yapmaya başladım. Gerçek hâlim ona sahte geliyorsa o zaman ben de görmek istediği kişi olurdum. "Madem çirkin yüzüm ortaya çıktı..." Çenemi dikleştirerek küstahça güldüm. Bunu yapmak için kendimi zorluyordum. "O zaman açık konuşmanın vakti geldi. Nereden başlamamı istersin?"

Sanki ben onun omuzlarında ağır bir yükümüşüm ve şimdi o yükten kurtuluyormuş gibi parmak uçlarıyla omuzlarını siler gibi yaptı. Sadece bu basit hareketi bile beni çok incitiyordu ama bunu gizlemek için karşısında güçlü durmaya çalışıyordum. Gurur'un yeşil gözleri küçümsercesine beni izlerken bana kendimi ezik hissettiriyordu. "Tek bir şeyi bilmek istiyorum." Bir adım daha öne attı ama daha fazla yaklaşmadı. "Neden yaptın?"

Bir ayağımın üzerinde salınırken baygın bakışlarımla ben de ona kötü hissettiriyordum. Kuzenim Seçil yıllardır beni zorbaladığı için onun davranışlarını taklit etmeye başlamışım. Şımarık, küstah ve kibirli...

"Neyi neden yaptım?" Ciddiyetsiz bir şekilde güldüm. "Şu konuşmayı bir an önce bitirmek için daha açık olursan sevinirim." Ondandır sıkılmışım gibi yanaklarımla içini havayla doldurdum. "Vaktimi senin gibi biriyle harcamak istemiyorum." Birbirimize karşılıklı acı vermeye başlamıştık.

Gurur'un geniş omuzları kasılırken yanında duran ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları gerilmişti. Yüzündeki her kas seğirmeye başladığında bana olan bakışları delici bir boyuta ulaştı. "Ben vaktimi senin gibi biriyle harcıyorsam sen de bunu sorun etmeyeceksin!"

"Benim gibi biri mi?" Bakışlarımda bir kırılma meydana geldiğinde sadece bir anlığına ona olduğum kişinin gözleriyle bakmıştım. Ancak bu çok kısa sürmüştü, hemen ardından kendimi toparlayıp derin derin nefesler aldım. "Söylesene, benim gibi biri tam olarak nasıl biriymiş?"

Gurur konuşma şeklimi taklit ederek gözleriyle beni gösterdi. "Sen söyle." Satır aralarında bunu ilk benim başlattığımı yüzüme vuruyordu. "Benim gibi biriyle vaktini harcamak istemediğine göre belki de sen bana nasıl biri olduğumu söylemek istersin?" Sesi normal düzeyindeydi, bağırıyordu ama öyle bir tonda konuşuyordu ki sesindeki karanlık insanın içindeki tüm ışıkları söndürüyordu.

"Nasıl biri olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" Onun karşısında dimdik durup bu konuşmayı yapmak beni çok zorluyordu. "Sen Melek ve yeğenlerinden başka kimseyi umursamayan birisin, Gurur Kalender. Ben cilsin, kincisin ve gaddarsın!" Sinirden saçlarımdan her bir tutamını dağıtarak tüm dikkatini saçlarıma çektim. "Ve acımasısın. Söylesene, beni gerçekten umursadığın bir anın oldu mu?"

Yeşil gözleri yoğun bir şekilde saçlarımda oyalanırken bakışlarından geçen ifade sarsıcıydı. Yumruğuna doladığı saçlarıma acı çekercesine bakıyordu. Canını yaktığı kişi bendim ancak bunun acısını o çekiyordu. Saçlarıma, bıçak yasladığı boynuma ve vurduğu vücuduma yenilgi içinde bakıyordu. Belki de zerre kadar pişmanlık duymuyordu, o da beni kandırmak için böyle yapıyordu. Yıkılan güven tek taraflı değildi, artık ben de hiçbir konuda ona güvenmiyordum.

Belli ki hatırladıklarıyla çenesi kasılmıştı. Geniş omuzları dikti, boynu geride ve başı hafif eğikti. Ne yazık ki köşeye kısırdığı avını izleyen bir psikopat gibi hissizdi. "Neden bana yalan söyledin?" Ona sorduğum sorudan kaçarak konuyu değiştirdi. "Oynadığın bu oyunun amacı neydi?" Sert sesi boğazımda düğümlenen bir korku gibi nefesimi tıkarken çatık kaşlarının arası derinleşti. "Kendini bana olmadığın biri gibi tanıtarak neyi elde etmeyi planlıyordun?"

"Senden hiçbir çıkarım yoktu." Bu yalan değildi. Bana böyle davranmasından hoşlanmadığım için rol yapmayı bırakıp başımı iki yana salladım. "Hâlâ yok. Sana yalan söyledim çünkü başlarda senden çok korkmuştum.

Sonra da hiçbir şeyi geriye alamadığım için oynadığım rolü sürdürmek zorunda kaldım.”

“Siktir etsene, sevkiyatta gördüğüm o kadın hiçbir şeyden korkmuyordu!” Ona hâlâ yalan söylediğimi düşündüğünden kızgın gözlerini bana dikti. Bu öyle bir bakıştı ki boğazıma dizilen tüm kelimeleri yutmak zorunda kalmıştım. “Gözlerimin içine bakarak hâlâ bana yalan söylüyorsun!”

“Yalan söyleyerek ne elde edebilirim ki? Bu çok mantıksız.”

Kendini tutamayıp, “Birçok şey elde ettin!” diye bağırdığında yüksek çıkan sesi yüzünden irkilmiştim. Gurur ise beni korkuttuğunun farkında bile olmayarak üzerime yürüdü.

Sinirden tüm vücudu kasılırken yeşil irisleri karanlık bir duygunun esaretine altına girmişti. Bana baktıkça içinde büyüyen öfke onu ele geçiriyordu. “Oynadığın o oyunlarla önce hayatıma sızdın, sonra aklıma ve sonra da...” Dilini sertçe ısırarak son anda kendini susturmuştu. Sonra da ne? Hayatı ve aklı dışında sızdığım sonraki yer neresiydi? Kalbi mi? Hayır, oraya hiç ulaşmamıştım.

Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi geçmesine izin vermeden elimi kaldırarak onu durdurdum. “Benden hesap sormaya hakkın var mı?” İnanamayan gözlerle ona bakıyordum, bunu yapması gereken kişi bendim. “Senin aileme yaptıkların benim yalanlarımla kıyaslanabilir mi?” Tam bir şey söyleyecekti ki, “Ne bekliyordun, Gurur?” diye sordum sakince. “Sen evime yerleşip gözlerimin önünde ailemi dağıtırken buna seyirci kalacağımı mı?” Sert ama abartısız bir hareketle başımı sağa ve sola salladım. “Yerimde kim olsa karşılık verirdi.”

“Ama böyle kallesçe değil!” Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatıp omuzlarımdan tuttuğu gibi sırtımı sertçe arkamdaki kapıya yasladı. “Benim sorunum verdiğin karşılıkla mı sanıyorsun?” Bir pençe gibi omuzlarımı kavrayan elleri hareketlerimi kısıtladığı için kapı ve onun arasında sıkışmıştım.

Nabızı boğazında atarken dişlerini sıkığı için çenesi kaskatıydı. “Ne yapacağını görmek için sevkiyattan seni haberdar eden bendim, gerçekten bunu dert ettiğimi mi düşünüyorsun?” Kendini kasmaktan gırtlğından hırıltıyı andıran sesler çıktığında tehlikeli bir yırtıcıdan farklı değildi. “Kumarhaneme sızıp babana bir bahis kazandırman çok mu sikimde sanıyorsun!”

Omuzlarımı sıkıp canımı yakmıyordu ama parmaklarının gücü ve hâkimiyeti hissediliyordu. Başını küçük bir açıyla hareket ettirip üzerime eğildiğinde sinirden yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşmişti. “Başımdan beri bana bir yalanı yaşattın. Senin yüzünden artık kiminle evli olduğumu bile bilmiyorum!”

Birden elini çekti omuzlarımdan ve bana geçirmek istediği yumruğu yaslı olduğum kapıya geçirdi. Arkamdaki kapı zangırdarken Gurur çıldırma gibi bir küfür savurup saçlarını sinirle dağıttı. “Bir daha nasıl inanacağımı lan ben sana!” Tüm bu öfkesinin altında derin bir kırgınlığı olduğunu hissedince tek kelime edemedim. “Bir yalan aramadan nasıl bakacağım yüzüne?”

Yüzündeki ifade değişip daha delici bir boyuta ulaşmıştı. Artık tamamen soğuk ve kontrolsüzdü. “Her şeyin mi yalandı? Bana olan o bakışın, gülüşün ve tüm o tatlı sözlerin yalan mıydı?” Gözlerimin içine bana kendimi berbat ve değersiz hissettiren bir duyguyla bakıp, “Sen tam bir hayal kırıklığısın, Farah Tozlu!” dedi sertçe.

Öyle miydim gerçekten?

Gözlerimden süzülen bir damla yaşı kontrol edemedim. Gurur’un gözleri yanağımı ıslatan yaşı takip ederken ben, içimdeki acıyı bastırmaya çalışıyordum. Bana böyle bakması, böyle davranması ve benimle böyle konuşması canımı yakıyordu.

“Sen bana hesapsız ve çıkarsız gelmedin ki Gurur.” Ne kadar incindiğim titreyen sesime yansıyor. “Sen bana kendin olarak gelmedin ki benden nasıl yalansız olmamı beklersin?” Ortada bir yanlış varsa bu sadece bana ait olamazdı.

“Neden sadece beni suçluyorsun? Senin gibi sesim gür çıkmıyor diye mi?” Kaskatı kesilirken nefes dahi alamamıştı. “Abim beni sana sattı, Gurur.” Ona bu gerçeği hatırlatarak gözlerimden süzülen yaşlarla başımı salladım. “Tanımadığım adamların önüne beni atarak gitti. Kendimi senin yanında bulduğumda ne kadar korktuğumu biliyor musun?”

Gözlerinin içine tüm kırgınlıklarımınla bakıp, “Bana tecavüz bile edeceğini düşünecek kadar çok korkmuştum,” diye fısıldadım. Vücudundaki tüm kan çekildiğinde yüzü sararmıştı. “Seni tanı mıyordum ve duyduklarım iyi şeyler değildi. Beni kaçırın bir adam hakkında daha iyi şeyler düşünebilir miydim? Sonra seninle ilgili bir şey keşfettim... Merhametin.” Onun aksine yanlışlarımı savunmadığım için ne mağrurdum ne de gururlu. Olduğum tek şey hiçlik duygusunu kalbinde taşıyan bir kadındı.

“Merhametli bir yanın vardı ve bu yönünü ortaya çıkaran benim masumiyetimdi.” Titreyen parmaklarla ıslak gözlerimi silerken istesem de onun karşısında uzun süre güçlü duramıyordum, Gurur benim zayıflığım ve zafımdı.

Tek kelime etmeden sessizlik içinde beni izleyip bitirmemi bekliyordu. Bunu yaparken öylesine hissiz ve tepkisizdi ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. “Bana olan davranış şeklin hoşuma gitmeye başlamıştı.” O ister

inansın isterse de beni yalancılıkla suçlasın, umurumda değildi. Ben üzerime düşeni yapıp ona gerçekleri söyleyecektim. İnanıp inanmamak ona kalmış bir şeydi.

“Bana iyi davranıyor, üzerime titriyor ve bana kendimi değerli hissettiriyordun. Tüm bunları bilgisiz biri olduğumu düşündüğün için yapıyordun. Bunu kaybetmek istemedim, bu yüzden başlattığım o saçma oyunu bir türlü sonlandıramadım.” Islak gözlerimle onu gösterdim. Öfkeden kasılan vücudunu, sert ifadesini ve bana olan katı bakışlarını işaret ettim. “Karşımda böyle bir adam görmekten korktuğum için sana gerçekleri söyleyemedim.”

Kaşları usulca çatılırken sert bakışlarında zerre kadar bir yumuşama olmamıştı. “Şu anda bile bana yalan söylemediğini nereden bileyim? İki göz yaşı döküp rol yapmakta üstüne yok.”

Sustuğunda aramızda yarattığı sessizlik bir çılgılık gibiydi. “Sen bir yalanı bana yıllarca yaşatan bir kadınsın.” Yeşil gözleri hafif kısıktı ama yüzü ifadesizdi. Sessiz bir serzeniş değil, sitemin ta kendisiydi. “Senin sözlerinde bir gerçeklik aranılabilir mi, Farah? Sen diye bir şey yok çünkü sen, başlı başına bir yalansın.”

Bana olan bu güvensizliğini ortadan kaldırmanın hiçbir yolu yoktu. Omuzlarım yenilgi içinde düşmüştü, bunu kendime ben yapmışım. Onu kandırmamamı söyleyen bir adama yalanlar söyleyerek bana duyduğu tüm güveni yıkmıştım. Canımı yakan da tam olarak buydu, Gurur bir daha bana hiç güvenmeyecekti. Bundan sonra ona ne söylersem söyleyeyim her sözümü sorgulayacak, yalan mı yoksa gerçek mi emin olamayacaktı.

“Ben seni hiç kandırmadım, Farah.” Son derece ciddi bir şekilde beni izlerken bakışlarında beni yerin dibine sokan bir şeyler vardı. “Evet, yaptıklarımın hiçbir savunulur yanı yok, kendimi savunmuyorum da ancak inkâr edemeyeceğin tek şey sana karşı dürüst olduğumdu.”

Benimle bunları konuşmak bile canını sıkıyormuş gibi gözlerini yavaşça yumdu, sonra tekrar açarak derin bir nefes aldı. Artık sinirli bile değildi. Öfke bile insani bir şeydi ancak onun yüzünde insani hiçbir duygu kalmamıştı. “Seninle neden evlendiğimi, evine neden yerleştiğimi ve aileme neden kafayı taktığımı senden hiç saklamadım.” Ne yazık ki bu konuda haklıydı.

Dudaklarında içi boş, donuk bir gülümseme belirdi ama bu çok yapmacık bir gülümsemeydi. “Benim sana karşı olan tüm kartlarım hep açıktı, çirkin sürprizleri olan sadece sendin.” Tüm ağırlığını bir ayağının üzerine vererek alaycı gözlerle beni izledi. “Yalanlarımla seni kandırdığımı, kendimi olmadığım biri gibi gösterip seni aldattığımı söyleyebilir misin?”

“Hayır, ancak bunları yapmaman seni aklamıyor.” Sakince konuşup onun karşısındaki soğukkanlılığını korumaya çalıştım. “Bana karşı hep acı olman senin yüzünden yaşadıklarımı hafifletmeli mi?”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Benim yalanlarım canını ne kadar yaktıysa senin de dürüstlüğün benimkini o kadar yaktı.”

Elimi kaldırıp ona parmağımdaki yüzüğü gösterdim. “Başka bir kadın için düşündüğün bu yüzüğü parmağıma takman canımı yaktı. Bana kendimi ikinci kadın gibi hissettirmense canımı yakmaktan çok daha fazlasını yaptı.” Tam bir şey söyleyecekti ki, “Bunu yapmadım deme çünkü yaptın,” diyerek onu susturdum. Biraz da onun hatalarını konuşalım, bakalım o kendi yaptıklarının sorumluluğunu üstlenebilecek miydi?

“Sen Leyla için acı çektikçe benim canım yanıyordu. Onun intikamı için benimle evliydin ve onun için ailemi bitirmeye çalışıyordun.” Gözlerime akın eden yaşlardan nefret ederek tırnaklarımı biraz daha avucumun içine geçirdim. “Sende olan tek şey Leyla’ydı. Söylesene, Farah bunun neresindeydi?”

“Dinle...”

“Hayır, sen beni dinle çünkü ben seni yeterince dinledim.” İnsanın kırgınlığı onu diri tutar, öfkesi beslerdi ancak bende öyle değildi. Ona duyduğum kırgınlık ve incinmiş duygular beni paramparça ediyordu. Öfkeye gelirse... Bu hiç bilmediğim bir şeydi. Şu anda bile bu konuşmayı yaparken onun aksine fazla sakindim.

“Evet, bana iyi davranıyordun ama aynı zamanda bana ikinci kadın olduğumu aşılıyordun.” Kirpiklerimden taşan bir damla yaşın sıcaklığını hissederken ağlamaklı bir sesle, “*Ben senin için bir yara bandıyım* dediğimde bile öyle olmadığımı söyleyemedin,” diye fısıldadım. “*Sandığının aksine herkes yara bantlarını çöpe atmıyor* dedin ancak öyle olmadığımı söylemedin çünkü öyleydin ve sen de aksini düşünmeme izin vermedin.”

Yatağın bir köşesinde duran telefonunu ona gösterdim. “Söylesene, hâlâ telefonunun ekran resmi Leyla mı?” O fotoğrafı gördüğümü doğrudan benden duyunca beyninden vurulmuş gibi hareketsiz kalmıştı. Hıçkır-mamak için kendimi zor tuttuğumdan dudaklarım titredi. “Hiç fark etmedin değil mi, Gurur?”

“Neyi?”

“Benim telefonumun ekran resminde senin olduğunu.”

Vücudundaki tüm kan çekilirken istese de tek kelime edememişti. Yeşil irisleri büyüdüğünde boğazı düğümlenmiş gibi sertçe yutkundu. Bu durumu kabullenmiş gibi ona burukça gülümsedim. “Gördüğün gibi bendeki durum hep sendin ama sendeki son durum hep Leyla’ydı.”

Aramızda bir sessizlik oluştu, içerideki hava gittikçe daha çok soğuyordu. Onu kendi pencereden bakmaya zorladığımda artık onun da düşünecek bir şeyleri vardı. “Ben sana Gurur’um derken...” diye fısıldadım acı içinde. “Kim bilir sen kaç kez içinden Leyla’m dedin.”

Gözlerinin içine yoğun bir kederle bakarken başımı hafifçe kaldırdım. “Leyla senin toprağında büyüdü, bense senin için hep el kıızıydım.”

Tüm bunları söylememin bir amacı vardı.

Bize dair her şey bitmişti ve artık o da bunu biliyordu.

Sıkıdığı ellerinin parmakları açıldığında kendini savunmak için tek kelime edememişti. Burada suçlu olanın sadece ben olmadığımı nihayet anlamaya başlamıştı. En azından bu konuda beni hayal kırıklığına uğratmamış ve tüm hatalarını bana yıkmaya çalışmamıştı. Karşılıklı bir şekilde birbirimize karşı büyük yanlışlar yapmıştık.

Buradan dönmezdi, dönmesini de istemiyordum çünkü o sevkıyata gelmesi benim için bardağı taşıran son damlaydı. “Senden vazgeçtim, Gurur.” Ona sert bir tokat ya da çok güçlü bir yumruk atsaydım bu onda bir etki yaratmazdı. Ancak dudaklarımdan çıkan üç kelimelik küçük bir cümle onu sarsmıştı.

Bu sözlerin onun üzerinde bir etkisi olacağını bile sanmıyordum ancak yutkunmasına ve arkaya doğru sarsakça bir adım atmasına neden olacak kadar büyük bir etki yaratmıştı. “Sana *aileme dokunursan beni kaybedersin* demiştim ve sen beni kaybetmeyi göze alarak o sevkıyata geldin.”

Ağlamayı her şeyden çok isterken sadece gülümsedim. Onunla yaşadığım tüm o güzel ve kötü anıları tek bir tebessüme sığdırmıştım. “Biliyor musun, o gece oraya gelmemeni çok istemiştin.” Şimdi gözlerime bakamayan ve bakışlarını kaçırın oydu.

“Hiç gelmeseydin beni seçecektin, gelmense Leyla’yı seçtiğini gösterirdi.” Kırpiklerimin arasından akan bir damla yaşın sıcaklığıyla, “Geldin Gurur,” diye sitem ettim. “Farah’ı ardından bırakıp Leyla’yı seçerek oraya geldin.”

Aramızdaki son adımı kapatarak tam karşısında durdum. Yüzük parmağıma uzandığımı görünce yeşil gözlerinde bir kırılma meydana geldi. Gözleri titreşti, yüzü acıyla kasıldı ve beni durdurmak için yanındaki eli havalandı. Ancak ona izin vermeyerek annesinin yadigârı olan lotus çiçekli

alyansı çıkardım. Bana engel olmak için havalanan o elini tuttum ve yüzüğü avucunun içine bıraktım. Bunun bir dönüşü yoktu.

“Mademki Leyla’yı seçtin, o zaman al bu yüzüğü. İster Leyla’nın toprağına göm istersen de başka bir kadının parmağına tak.” Parmaklarını kapatarak yüzüğü avucuna hapsettim. “Karın olmaktan vazgeçiyorum.”

Parmaklarımın sardığı eli buz kestiğinde başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Senin için savaşmaktan vazgeçiyorum.” Elim elinden yavaşça çektim ve arkaya doğru bir adım atarak ondan uzaklaştım. “Kısacası senden vazgeçiyorum.”

Kapıdan gelen seslerle ona sırtımı dönüp kapıya yürüdüm. Bunu yaparken kendimi bile şaşırtacak kadar soğuk ve hissizdim. “Yalanlarım için belki bir gün beni affedersin ama ben seni hiç affetmeyeceğim.”

Bir kez olsun arkamı dönmeden kapının önünde durup açmalarını bekledim. Gurur sırtımla bakışırken beni durduracak veya bir şey söyleyecek durumda değildi. Avucuna bıraktığım bir yüzükle öylece kalakalmıştı. “Senin hikâyedeki tek yerim ikinci kadın olmaktı,” dediğimde bile hiç sesini çıkaramamıştı çünkü haklı olduğumu biliyordu.

Tanımadığım adamlar bizim için kapıyı açtıklarında bir saniye bile duraksamadan kapının dışına adımımı attım. “Seni terk ederek kendi hikâyemi yeniden yazmaya gidiyorum. Bu sefer bir erkeğin ilk tercihi olmaya dikkat edeceğim.” Bunları söyledikten sonra onu orada bırakıp uzaklaştım.

Seni asla affetmeyeceğim, Gurur Kalender.

BÖLÜM 13

HALÜSİNASYON

“Özledim demek zorlaştığında bahanelerin ardına saklanırdı insan. Tüm bahanelerim tükendi; özledim, anla bunu artık.”

Benim denize attığım oltada hiç hareketlenme yokken babam üçüncü balığını tutuyordu. Son günlerde Gurur yüzünden yaşadıklarımı çok iyi bildiği için bugün işlerine ara verip beni balığa çıkarmıştı. Baba-kız çıktığımız bu gezi düşündüğümünden daha iyi gelmişti bana. Babam aslında abimin de bizimle gelmesini istemişti ve bu konuda çok ısrar etmişti. Ancak Caner abim beni babamın yanında görmekten nefret ettiği için buna yanaşmadı.

Onu dışlamışsınız gibi davranmayı çok sevdiğinden bizimle gelmemişti. Biz de annemin bizim için hazırladığı sepeti alıp babamla erkenden evden ayrılmıştık. Limana gidip teknelerimizden birine atlayarak denize açılmıştık. Eskiden babamla neredeyse her ay denize açılırdık, bunu yapmayı çok özlemiştim. Üzerimde yazlık beyaz bir elbise vardı, ayağымda sandaletler ve kafamda beni güneşten koruması için hasır bir şapka.

Babamsa bugüne özel takım elbisesinden kurtulmuş, yarım kollu beyaz gömleklerinden birini giymişti. Ayağındaysa dizlerine kadar gelen kapri pantolon vardı. Parmak arası terliklerini giyip benimle bu küçük yolculuğa

çıkmişti. Kafasındaki siyah şapka ona çok yakışmıştı. Tuttuğu balığı kanıcasından çıkarıp kovasına atarken benim kovamı görünce güldü. “() balığın balığını yakalamayı nasıl başardın?”

Somurtarak yanımda duran kovaya baktım. “Baba bendeki bu şanslı köpek balığı bile yakalarım ki bunu daha önce yapmıştım.” Yüksek sesle güldüğünde gülüşü içime yayılan ferahlatıcı bir esinti gibiydi.

Ne yazık ki balık tutma konusunda doğuştan bir şanssızlığım vardı. Babamla ne zaman balığa çıksak o genelde yiyebileceğimiz balıkları yakalardı. Benim oltama da denizde yenilmeyecek ne varsa takılırdı. Daha önce yavru bir köpek balığı yakaladığımdan beri kendime olan inancımı yitirmiştim. Buralarda köpek balığı olmadığını sanıyordum ama şanssızlığım öyle büyüktü ki bana denk gelmişti.

Oltamda bir hareketlik hissedince heyecanla, “Baba!” diye ciyakladım. “Hissediyorum, bu seferki normal bir balık.” Belki de üzerimdeki uğursuzluk kalkıyordu.

Babam kendi oltasını bırakmadan sakinliğini koruyarak beni izlemeyi sürdürdü. Oltamın makarasını aceleyle sararken iyi bir levrek konusunda umutluydum. Makarayı biraz çektikten sonra oltamı tekneye sabitleyip olta ipini çekmeye çalıştım. Başımı eğip heyecan içinde avımı yukarı çekerken nefes dahi almıyordum. Onu denizden çıkarıp bakınca ağzım bir karış açılmıştı. Yok artık.

Deniz hıyarının benim oltamda ne işi vardı? Babam gür bir kahkaha kopardığında suratımı asarak bu vıcık vıcık şeyi kancadan çıkarıp kovanın içine attım. “Baba ne gülüyorsun? Deniz hıyarları da bir canlı türü ve diğer tüm balıklarla aynı muameleyi görmeyi hak ediyorlar.”

Başında şapka olmasına rağmen kızıl güneş yüzünden babamın gözleri kısılıyordu. Güldükçe gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar daha da belirginleşiyordu. Kovamda duran deniz hıyarı ve balon balığına bakıp daha çok gülmesi sinirlerimi bozmuştu. “Herkes kendi avladığı şeyi yiyecek.”

“Ama benim yakaladıklarım yenilmiyor.” Onun kovasındaki üç büyük balığı gösterdim. “Sen benim babamsın, paylaşımcı olmalısın.”

Oltasını sabitledikten sonra yerdeki kovasını alarak benden uzaklaştı. Bunu yaparken keyfine diyecek yoktu. “Her defasında bu ihtiyardan faydalanamazsın. Deniz sana ne veriyse onunla yetinmeyi ve şükretmeyi bilmelisin.”

“Baba deniz bana hıyar veriyor, neyine şükredeceğim bunun?” Sızlanarak peşinden giderken babamın tek yaptığı daha çok gülmekti.

Bir süre sonra ben balıkları temizleyip sosunu hazırlarken babam güverteye mangalı kurmuştu. Yakaladığı balıkları bizim için pişirirken ben de hazırladığım mezeleri güverteadaki masaya taşımıştım. Babam balığın yanında rakı içmeyi sevdiği için onun rakısını ve kül tablasını da masaya koydum. İçki içmediğim için küçük dolaptan kendim için bir şişe gazoz çıkarmıştım.

Masadaki yerimizi alıp karşılıklı oturduğumuzda babam hep yaptığı gibi yemeye başlamadan önce benim için balığının kılçıklarını ayıkladı. Tabagımı bana uzattığında dudaklarımda minnet dolu bir gülümseme vardı. “Teşekkür ederim.” Doğduğum günden beri babam yemeğe başlamadan önce benim karnımı doyurmakla ilgilenirdi.

Kendi balığının kılçıklarını ayıklarken ben çoktan tabağıma yumulmuştum. Balığa limon sıkıp ellerimle onu yediğimi görünce babam güldü. İnsanların yanında çatal kullanırdım ama babamla yalnız olunca daha rahat davranırdım. Karnımızı doyurana kadar pek konuşmamıştık. Tıka basa doyduktan sonra babam rakısını yudumlarken, “Farah,” diyerek bana rakı şişesini gösterdi. “Bu ihtiyara eşlik eder misin?”

Şişeye tedirgin bakışlar atarken elimdeki gazoz şişesini sahiplenircesine sıktım. Onunla bir kadeh içki içmemi istemesinin asıl nedeni onun gözetimi altında alkole olan direncimi artırmaktı. Zamanı geldiğinde onun bulunduğu tüm ortamlara gireceğimi bildiği için dayanıklılığımı artırmak istiyordu.

“Baba kendimi alkole alıştıracaksam bile başlangıcı senin yanında yapamam.” Derimin altı ısınırken biraz serinlemek için soğuk gazozdan birkaç yudum aldım. “Daha önce hiç içmediğim için ilk seferimde bardağın yarısına bile gelmeden sarhoş olurum.”

Yanaklarımın kızarmasının nedeni gökyüzündeki güneş değil, kaçtığım şeylerdi. “Sarhoş olup senin yanında şuursuz hareketlerde bulunmak istemiyorum.” Gurur’a olan aşkımdan falan bahsedip kendimi rezil etmek istemiyordum. Konuyu dağıtmaya çalışarak işi muzırlığa vurdum. “Yoksa beni sarhoş edip ağzımdan laf mı almak istiyorsun?”

Babamın öylesine söylediğim sözlere büyük bir ciddiyetle, “Evet,” demesini beklemiyordum. Dudaklarımdaki gülümseme kaybolduğunda babam yorgunca nefesini verip başını yavaşça salladı. “Bazı konulardaki suskunluğun hiç son bulmadığı için artık ne yapacağımı bilmiyorum.” Bana içki şişesini gösterdi. “Dilindeki kilidi sökecekse benimle birkaç kadeh içmeni isterim.”

Huzursuzca kıpırdanıp yerimde dikleştim. “Tam olarak neyi bilmek istiyorsun?”

Rakı bardağını masaya bırakırken sorgulayan bakışlarını bir saniye olsun, üzerimden ayırmıyordu. “Seni bu hâle kimin getirdiğini ve o bir aylık süreçte ne yaşadığını artık bilmek istiyorum, Farah.”

Şu zamana kadar geçmişî konuşmaktan hep kaçmışken bu konu babam tarafından bir kez daha açılınca ne yapacağımı bilemedim. İstesem de geçmişimden kurtulamıyordum. “O kısacık ayda çok şey yaşandı, baba.” Bakışlarımı ondan çekip masmavi berrak denizi izlerken iç çekmeden durmadım. “Bunu konuşmak bile canımı yakıyor, onca zaman sonra nereden çıktı bu sorular?” Ona dönüp yalvarırcasına, “Baba n’olur artık bu konunun peşini bırak,” diye fısıldadım.

Yıllardır bu olayın faillerini araştırdığını biliyordum ama onları bulamazdım. Benden gereken cevapları almadıkça bulamazdım, bulmasını da istemiyordum. O insanlara tekrar bulaşmasından korkuyordum çünkü hepsi korkunç insanlardı.

Babam ellerini masaya bastırıp bana doğru eğildiğinde benzer bir yakanış onun da gözlerinde vardı. “Seni bu hâle getiren kişileri bilmezsem onları bulamam, Farah.” Yıllar süren araştırmaları hep sonuçsuz kaldığı için kaşlarını çatmıştı. “İsimlerini bilmesen bile bana onlar hakkında elle tutulur bir şeyler vermelisin. O dönem şimdikinden daha fazla düşmanım olduğu için tek bir isim üzerinde duramıyorum.”

İçimde fokurdayan intikam duygusunu bastırmak için tırnaklarımı masaya geçirmiştim. “Baba, bu olanlar uzun zaman önce senin meselen olmaktan çıktı.” Duymayı beklemediği sözlerle onu şaşırtarak gözlerinin en derinine baktım. “Biliyorum, o adam bir gün tekrar benim için gelecek ve o gün geldiğinde onu karşılamaya hazır olacağım.” Yıllardır gizlice aldığım tüm o eğitimin asıl nedeni kendimi onun dönüşüne hazırlamaktı.

“Farah onların darbesinden çıkacak kadar güçlü değilsin.”

“Ben ne kadar güçlü olduğumun farkındayım.” Yüzümü ovuşturarak düşüncelerime bir yön vermeye çalıştım. “Benim sorunum potansiyelimi ortaya çıkaramamak.” Onu rahatlatmaya çalışarak zoraki bir şekilde gülümsedim. “Deneyeceğim, baba.” Yorgun bir ifadeyle başımı salladım. “İnsan içine çıkmayı, korkularımı aşmayı ve çaba göstermeyi deneyeceğim.” Daha güçlü ilişkiler kurmak için önce sosyalleşmenin bir yolunu bulmalıydım.

“Leyla konusunda bir gelişme var mı?” Konuyu değiştirerek geçmişimin kurcalanmasına son vermek istedim. Merakla öne eğilirken bu gizemli ölümün sır perdesi ne zaman aralanacak, bilmek istiyordum. “Neredeyse dört yıl olacak baba, Leyla’nın katillerini hâlâ bulamadın mı?”

Leyla'nın adı geçince bile babamın tüm keyfi kaçmıştı. Onun ölümüyle yaşadıklarımızı iyi bildiğinden sıkıntıyla soluyarak başını iki yana salladı. “Bu işin peşini hiç bırakmadım ama bunu kimin tezgâhladığını bulmak çok zor. Leyla Mahlaz'ı vuran adam öldüğü için onu konuşturup kime çalıştığını bulamıyoruz.”

“Adamın telefonuna baktınız mı? Eminim son görüşmelerinden bir şeyler çıkacaktır.”

“Telefonu temiz ve adına kayıtlı başka bir numara yok. Pis işleri için başka bir telefon temin ettiğini biliyoruz ama o telefonu bulmak kolay değil.” Bu cinayetin asıl faillerini bulmadıkça Gurur'dan kurtulamayacağımı bildiği için canı çok sıkındı. “Bu işin arkasındaki kişiler hiç açık veremeyecek kadar temiz çalışmış.”

Caner abim neden o korumayı vurmuştu ki? Eğer abim Leyla'yı vuran adamı öldürmeseydi onu konuşturup asıl katilleri bularak kendimizi aklayabilirdik. Abimin şuursuzca yaptığı bir şey başımıza büyük dertler açmıştı.

“Farah senden bir şey isteyeceğim.” Babamın ifadesi ciddileşirken rakı bardağına uzandı. “Sosyalleşmek konusunda ne kadar kararlı olduğunu göster bana. Artık evde saklanmak yerine veliahdım olarak benimle işe gel.”

Bir konuda çok endişeleniyor olmalı ki nefes alışları düzensizleşmişti. “Farah ben artık çok yaşlandım. Hâlâ fırsatın varken yanımda durup işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmelisin.”

Hâlâ fırsatın varken, diye başlayan bir cümlemin devamını dinlemek istemediğim için masadaki eline uzandım. “Baba bunlar nasıl sözler, sen hep ailemizin reisi olacak ve bize yol göstereceksin.” Onun olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

“Farah...” Sesi derindi ama çatlamış bir cam gibi kırılıyordu. Gözlerimin içine bakıp başını hafifçe eğmesine dayanamadım. “Ben artık yetemiyorum, kızım.”

Elinin üzerindeki parmaklarım buz kesti, kulaklarımda uğuldayan tek şey babamın *yetemiyorum*, diyen sesiydi. O benim babamdı, kahramanım ve kendime örnek aldığım tek insandı. Nasıl bize yetemediğini düşünürdü, o her şeyiyle bize yetebilen biriydi.

Gözlerimin içine öyle bir ifadeyle baktı ki kol kırılmış, yen içinde kalmış gibi ne yapacağımı bilemedim. İhtiyar gözleri yorgun bakıyordu, bir zamanlar beni omuzlarında taşıyan kolları yanına düşmüştü. Hafif eğri bir duruşu vardı, oysaki benim babam hep dik otururdu. Bir çınarın devrilmesi gibi eğilmiş, gölgesinde büyüttüğü genç fidanından yardım ister gibi mahcuptu.

“Babam, yapma böyle n’olur,” diye yalvarırken neredeyse ağlayacaktım. “Bana bu gözlerle bakma.”

O hep güçlüydü. Her zaman dimdik durur, sağlam adımlarıyla yeri göğü inletir ve keskin bakışlarıyla karşısındaki herkese boyun eğdirirdi. Şimdiye oturduğu sandalyede ağır yaralıymış gibi bir duruş sergiliyordu ve zamanın onu yavaş yavaş ufalttığını sadece bakışlarıyla bana hissettiriyordu.

“Yıllarca bir savaşın içindeydim kızım. Bir zamanlar adımın geçtiği yerlerde bile insanlar bir şey yapmadan önce iki kez düşünürdü.” Nefesini sesli bir şekilde vererek rakı bardağını ağır hareketlerle dudaklarına yaklaştırdı. “Sadece gücümü değil, otoritemi de kaybetmeye başladım ve korkarım ki...” Susup o yorgun bedeninin içinde acı çeken gözlerle beni izledi. “Bir gün sana kalmasını istediğim her şeyi de kaybetmek üzereyim.”

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken çok şey söylemek istedim ama dudaklarımdan tek bir kelime çıkmamıştı. Babam benim için hep korunaklı ve aşılması güç bir kaleydi. Şimdiyse o kalenin çatırdayan taşlarını ta içimde hissediyordum. Beni sessizliğe boğan şey belki de uzun zamandır farkında olduğum bir şeyi ondan duymamdı. Babam bir zamanlar herkesin yüreğine korku salan biriydi ama artık öyle değildi.

Çocukken kaçırıldığımda orada gördüğüm İspanyol mafyalarının bile babamla bir sorunu vardı çünkü babam bir zamanlar kimseye nefes aldırmiyordu. Ancak yaşlandıkça ve ailesinin içindeki iç çatışmalara maruz kaldıkça biraz daha zayıflamaya başlamıştı. Tek başına hem evdeki işlere hem de dışarıdakilere yetişemiyordu. O artık yaşlı bir adamdı ama hâlâ işleri yürütmeye çalışıyordu.

Akranlarının oğulları babasının koltuğuna geçmiş, babalarının bıraktığı yerden ailelerinin saltanatını sürdürüyordu. Ancak babamın oğlu ayyaş bir kumarbazdı ve kızı sosyal anksiyetesi olan bir korkaktı. Akrabalarıysa aç sırtlanlar gibiydi, ondan bir parçayı kapmak için düşmesini bekliyorlardı. Babam tek başına artık hiçbir şeye yetişemediği için ailemizin eski şan ve şöhreti kalmamıştı.

“Bir gün hayatınızda olmadıgımda düşmanlarımın elinde oyuncak olmanızı istemiyorum.” Bunu düşünmediği ve düşündükçe acısını çekmediği tek bir saniyesi olmuyormuş gibi bardağı kafasına dikip içindeki tüm içkiyi bitirdi.

Boş bardağı masaya bırakırken bir babanın mağrur duruşuyla beni izleyip onu anlamamı bekliyordu. “Farah’ım, sen benim yüreğimin sızısı, evimin biricik gülüsün. Bu konuşmayı senin yerine abinle yapmayı ne çok isterdim ama abin kumarhane masalarında yatıp kalkan bir ayyaş.”

Elimi nasırlı avuçlarının arasına aldığı anda sevgisinin sıcaklığını tüm vücudumda hissetim. Can çekişircesine kısa bir anlığına gözlerini yumarak, “Ben artık tüm umudumu sana bağladım,” derken kısık sesi zor duyuluyordu.

Babam gözlerini tekrar açtığı anda orada gördüğüm şeylerle içimde bir boşluk oluştu ve kelimeler düğüm düğüm boğazıma dizili kaldı. “Bir gün ölürsem gözüüm açık gitmek istemiyorum. Karımı, ailemi ve değer verdiğim her şeyimi en doğru kişiye emanet ettiğimi bilmeliyim.”

“Baba sana yalvarıyorum, böyle konuşma.” Hemen ayağa kalkıp sandalyesinin yanında diz çöktüğümde ağlıyordum. Elini sımsıkı tutarak bana bakmasını sağladığımda sözlerinin canımı ne kadar çok yaktığını akan gözyaşlarım gösteriyordu. “Yapacağım baba, yemin ederim ki çaba göstereceğim, yeter ki bana ölümden bahsetme.” Elini avuçlarımın arasına alıp öperek hıçkırdım. “Baba ben sensiz yapamam ki sakın beni bırakma.”

Bu konuşmanın nedenini anladığımdan bu kadar çok korkmuştum. Babam gibi insanlar için sahip oldukları mevki ve otoriteleri hayatlarından daha değerliydi. Kurt kocadığında itlerin maskarası olmamak için kendi pençesiyle hayatını sonlandırırımış. Babam da bu vasıfta bir adamdı. Bir zamanlar onun karşısında el pençe duran o insanların alay konusu olmamak için kendi silahıyla hayatına son verebilirdi.

Bu konuşmayı yapmamızın asıl amacı bu olabilirdi. Babam yaklaşan iflası durduramayacağımızı bildiği için beni kendiyle ilgili en kötü sona hazırlıyordu. Bir psikolog olarak babamın içinde bulunduğu psikolojiyi anlıyor ve sıradaki adımını görebiliyordum. Gurur’un babam için planladığı son tam olarak buydu. Babamın karakterini çok iyi bildiği için onu iflasın eşiğine getirerek babamın eline bir silah vermiş ve tetiğe basmasını bekliyordu.

“İşlerin nasıl yürüdüğünü bana öğretmeden hiçbir yere gidemezsin.” Onu yanımda tutmak için tüm kozlarımı oynarken elini defalarca öperek kalbimin üzerine bastırdım. “Senden sadece birkaç ay istiyorum. Bu süreçte yanımda olup işleri bana öğret, daha sonra her şeyi bana bırak ve yaslan arkana, kızını izle.”

Kalbimin üzerindeki elini sıkarken son derece kararlı bir şekilde bakışlarımı ona kenetledim. “Sadece birkaç ay babam, senden istediğim süre sadece birkaç ay.” Ona yalvararak başımı omzuma eğdim. “Bu kadarını benim için yapabilir misin?” Birkaç ayda çok şey değişebilirdi, değişmesi için her şeyi yapacaktım.

Babam benim gözyaşlarıma dayanamazdı. Kirpiklerimin arasından süzülen yaşlar kalbini acıtırken eğdiğim başını ve yalvaran bakışlarıma

kıyamadı. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldığı anda benimle ne yapacağımı bilmez bir hâldeydi. Başını ağır ağır sallayarak ondan istediğim süreyi kabul ederken usulca gözyaşlarımı sildi.

“Artık kendini toparlamalısın, Farah. Hak ettiğin şeyler için savaşmanın zamanı geldi.” Eğilip dudaklarını alnıma bastırduğunda gözlerimi yumdum ve içime çektiğim her nefesle ona bunun sözünü verdim.

Ondan istediğim süreyi en iyi şekilde değerlendirecektim. Elimden geleni yapıp Gurur’un babamın eline tutuşturduğu silahın namlusunu ona doğru çevirecektim. Başta Gurur olmak üzere kimseye babamın yenilgisini tattırmayacaktım. Artık silkelenip kendime gelmenin zamanı gelmişti. Bugün babamla yaptığım bu konuşmadan sonra bunu her şeyden çok istiyordum.

Bu aileyi yeniden kalkındıracak taze bir kan lazımdı ve o Caner olmuyorsa ben olacaktım.

Babamla tek nede yaptığımız o konuşmadan sonra gerçek anlamda kendime çekidüzen vermeye başlamıştım. O konuşmanın ertesi günü hazırlanıp babamla şirkete gitmiştim. Bu benim için en sıkıntılı başlangıçlardan biriydi. Hiç tanımadığım, daha önce bir kez bile görmediğim o insanların arasına girmek bana ecel terleri döktürmüştü. Şirketteki ilk iş günümde defalarca anksiyete krizinin eşiğinden dönmüştüm.

Hiç iş deneyimi olmayan bir çaylak olduğumdan babam her gün beni şirketteki birinin yanına veriyordu. Her bölüm hakkında bilgi sahibi olmam gerektiğinden tüm günüm yeni bir şeyler öğrenmekle geçiyordu. Şu ana kadar en sevdiğim bölüm ekonomi ve finans bölümü olmuştu. Sayılar ve rakamlara doğuştan bir yatkınlığım olduğu için bir tek bu bölümdeki şeyleri anlayabiliyordum. Ancak yönetimin diğer dallarında da bulunmalı ve her şeyi hızlı bir şekilde öğrenmeliydim.

İlk anlattıklarında anlamasam bile öğrenmek için ısrarcı oluyor ve günün sonuna gelene kadar gerekli gereksiz her şeyi buradakilere soruyordum. Bunu yaparken çok geriliyor, utanıyor ve kekeleyemeden doğru düzgün konuşamıyordum ancak yine de pes etmiyordum. Sadece şirkette değil, evde de bunun için aldığım hızlandırılmış dersler vardı.

Babam bu iş için şirkette en güvendiği çalışanlarını ayarladığından onlar sırasıyla benim özel hocalığımı yapıyordu. Bunun için babama yalvarıp onu ikna eden bendim. Bir gece kuşu olduğumdan geceleri hiç uyuyamıyordum. İki gün boyunca uykusuz kalmak ve bu kadar hararetle çalışmak beni çok

yoruyordu ama şimdi duramazdım. Bir nevi şu zamana kadar tembellik ederek geçirdiğim yılların cezasını kendime çektiriyordum.

İki gün boyunca gece ve gündüz şirketteki işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye çalışıyordum ve üçüncü günün gecesinde narkozla uyuyordum. Narkoz alınca ertesi gün öğlene kadar uyanamıyordum. Uyandığımdaysa günün kalanını sersemlemiş bir hâlde geçirdiğim için genelde odamdan hiç çıkamıyordum. Narkozun etkisinden çıkmam uzun saatler aldığından sık sık kusuyor, mide öz suyumu çıkarsam bile öğürme refleksinden kurtulamıyordum. Benim için en sancılı saatler narkoz aldıktan sonra başlıyordu.

Bugünkü eğitim koçum Nilay Hanım'dı, bana projeksiyonda gösterdiği şeylere bakıyordum. Günlerdir iş arkadaşlarıyla birlikte bana ders verdikleri için ne kadar ilerleme kaydettiğimi görmek istiyordu. Benim yüzümden onlar da çok yoruluyor ve uykusuz kalıyordu. Neyse ki bunu sırasıyla yaptıkları için hepsi aynı anda yorulmuyordu.

Aslında fazladan yaptıkları mesailer için de babam onlara ödeme yapıyordu ama bu çok yoruldukları gerçeğini değiştirmezdi. Nilay Hanım dikkatimin dağıldığını görünce hafifçe öksürerek projeksiyonu ikinci kez bana gösterdi. "Bu tabloya bakınca ne görüyorsunuz, Farah Hanım?"

"Kâr ve zarar oranını." Sakince konuşup gözlüğümü düzelttim. "Geçen hafta Erdem Bey bana bu tabloyu okumayı öğretmişti."

Doğru cevaptan emin olamadığım için çekingen bir ifadeyle elimde tuttuğum kalemi sol taraftaki göstergeye doğrulttum. "Son beş ay içinde %47 oranında bir düşüş yaşamışız." Keyifsiz bir hâlde kalem tutan elimi yan tarafa indirdim. "Bu beklenilenin çok üstünde bir zarar, değil mi?"

Nilay Hanım her şeyi tüm çıplaklığıyla bilmemi istediği için küçük bir baş hareketiyle beni onayladı. "Her geçen gün daha çok zarar ettiğimiz için yeni yatırımcılar bulmakta zorlanıyoruz. Maliyeti düşürecek yeni projelerimiz var fakat bunları hayata geçirecek sermayeye sahip değiliz."

Bunu bana söyleyip söylememekte biraz tereddüt etse de daha fazla dayanamadı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken yılların emektarı olduğu için kahve gözlerinde endişe vardı. "Bazı şirket çalışanlarımız işi bırakmaya başladı. Maaşlarını ödemekte bile güçlük çektiğimizi bildiklerinden bizden ayrılıp yeni firmalarda işe başladılar." Korkarım ki bu yaprak dökümünün ardı arkası kesilmeyecekti. Gemiye hep ilk fareler terk ederdi.

Nilay Hanım saatini kontrol edince mesai saatini çoktan doldurduğumuzu anlayıp toparlanmaya başladı. "Pazartesi günü kaldığımız yerden devam ederiz, siz de eve gidip biraz dinlenin."

Tebessüm ederek koltuğuma yığıldım. “İyi akşamlar, Nilay Hanım.” Babamın bana tahsis ettiği ofisi dağınık görmekten hoşlanmadığım için masanın üzerindeki evrakları toplamaya başladım. Babam bir saat önce ofisime uğrayıp eve birlikte gitmeyi teklif etmişti ama biraz daha çalışmak istediğimi söyleyip onu göndermişti.

Nilay Hanım gidince uykusuzluktan ağrıyan başımı sıkarak kendime gelmeye çalıştım. Geceleri uykumu alamamak konsantrasyonumu çok bozduğundan benden beklenen verimi gösteremiyordum. Kimseye ihtiyaç duymadan kendi başıma uyumanın bir yolunu bulmalıyım. Uyku için Gurur’a gitmektense uykusuzluktan delirmeyi yeğlerdim.

O depodaki konuşmamızdan sonra Gurur’u bir daha hiç görmemiştim. Açıkçası görmeyi de istemiyordum. “Zorlama bir evliliğin benim için nasıl ihtiyaca dönüştüğünü hiç anlamıyorum.” Gurur’a kızarak üzerinde çalıştığım dosyaları alıp ayağa kalktım. O kalpsiz adama uyku gibi önemli bir ihtiyaçla bağlı olmak canımı çok sıkıyordu.

Çantamı alıp gece çalışacağım dosyalarla ofisimden çıktım. Mesai saati çoktan bittiği için şirket fazla sessizdi. Loş koridorda yürüyüp asansöre doğru ilerlerken sık sık esniyordum. Günlerdir gece gündüz demeden kendimi çok yıprattığım için yorgundum ve son iki gündür hiç uyumamıştım. Bugün narkozla uyuyacağım o berbat üçüncü gündü. Yarın tüm günüm narkozun etkisinden çıkmaya çalışmakla geçecekti.

Her iki günde bir bunu yaşamak vücudumda bir çöküş yaratıyordu. Asansörün önünde durup düğmeye basarken gözlerimin önü kararınca tutunacak bir şeyler aradım. Başımda müthiş bir ağrı nüksettiğinde kendime gelmek için derin derin nefesler aldım. Bir köpeğin havlayan o korkunç sesini duyunca nefesim kesildi, elimde tuttuğum dosyalar yere düştü.

Yutkunarak arkamı dönünce koridorun tam karşısında gördüğüm siyah pitbull cinsi köpekle irkildim. Zihnimde büyük bir çatlak oluştuğunda tüm kâbuslarım o çatlağın içinden dışarı çıkmaya başlamıştı. Köpek loş ışıkla aydınlanan koridorun tam karşısındaydı. Sivri dişlerini bana gösterip dişlerinin arasından salyalar akıtarak havlıyordu.

Tıpkı eskisi gibi görünüyor, eskisi gibi kendini yırtarcasına kükrüyor ve tıpkı eskisi gibi beni korkudan delirtme noktasına getiriyordu. O hâlâ aynıydı. Gözlerimi kapatıp bir süre öylece bekledim. Kalbim korkudan durma noktasına gelmişken kendimi onun gerçek olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. İçimden defalarca onun gerçek olmadığını kendime hatırlatıp gözlerimi yavaşça açtım.

Gözlerimden süzülen yaşla omuzlarım gevşedi. Gitmişti, belki de hiç gelmemişti. Beynimin bana oynadığı bu tiyatro belki birkaç saniye sürmüştü ancak etkisi büyük, acısıysa yıllara dayanıyordu. Hemen yerdeki dosyaları alıp açılan kapıyla asansöre bindim. Dağılmış bir hâlde arkaya doğru adımlar atarken sırtım asansörün duvarına çarpana kadar durmamıştım.

Dizlerim büküldüğünde titreyerek yere düştüm, bunun bir sonu gelmeyecekti. Çılgılığımı hapsetmek için ellerimi dudaklarıma bastırırken kısık bir sesle ağlıyor ve tüm bunların geçmişte kaldığını kendime hatırlatıyordum. Uykusuz bir şekilde geçirdiğim iki günden sonra üçüncü günüm hep halüsinasyonlara ev sahipliği yapardı. Gördüğüm halüsinasyonlar genelde en korktuğum kâbusların şeklini alırdı.

Artık tüm bunların bir son bulmasını istiyordum ama kendi başıma uyumanın bir yolunu bulmadıkça hiçbir şey değişmeyecekti. Sırf bu yüzden bile Gurur'dan nefret etmek istiyordum. O hayatıma girmeden önce hiç olmazsa sarkaçla uyuyabiliyordum.

Daha iyi hissedene kadar asansörden inmemiştim. Bir süre sonra nefes alışlarımı düzene koyunca gözyaşlarımı silip şirketten çıktım. Babamın gitmeden önce benim için bıraktığı korumalar kapıda beni bekliyordu. Güvenliğimden endişe ettiğinden babam eve yalnız gitmemi istemiyordu. Şoför kapıyı açınca ona teşekkür ederek arabaya bindikten sonra çantamdaki telefonu çıkardım.

Sürücü koltuğundaki şoföre, “Bolatlı malikânesine gidiyoruz,” dedikten sonra annemi aradım. Benim için endişelenmesin diye bu akşam eve gitmeyeceğimi ona söylemeliydim. Son günlerde hafta sonlarımı hep Aksa'nın yanında geçiriyordum.

Annem telefonu açtığında doğru düzgün selam bile vermeden, “Ördeşim sen hangi cehennemdesin?” diye bana çıkıştı. “Baban bir saat önce geldi, neden onunla şirketten ayrıldın? Farah odanda saklanmak yerine şirkette işe başlaman beni çok mutlu ediyor ama kendini bu kadar yıpratmandan da hiç memnun değilim.”

“Anne...”

“Farah kendine çok yükleniyorsun.” Sesi fazla endişeli geliyordu. “Batacaksak da batalım, tek başına iflası durduramazsın. Bunun için kendini suçlamayı bırak, hiçbir şey senden daha değerli değil.”

Yorgunca başımı cama yasladım, dudaklarımda küçük bir gülümseme yaratmayı başarmıştı. “Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Göremesem de onun da dudaklarında iç ısıtan bir tebessümün belirdiğini biliyordum. “Senin annen sevilmecek bir kadın mı? Tabii ki bana olan sevgini biliyorum, hayatım.”

“Peki, ya sen?” diye sululuk yapmaya başladım. “Sen de beni seviyor musun?”

Kulağımı şenlendiren gülüşünü duyduğumda her zamanki gibi fazla içineleyiciydi. “Günlerdir fazla çalışmaktan bir zombiye dönüştün, ben işkolik inekleri sevemiyorum.” Benimle uğraşmaktan büyük bir keyif alıyordu.

“İnek mi?” diye ona takıldım. “Artık hangi hayvan olduğuma karar verecek misin? Ördek mi yoksa inek mi?”

Annemin attığı kahkaha çok hoştu. “Hangi hayvan olursan ol, sen hep benim en sevdiğim küçük yaratığım olacaksın.”

“Anne insan kızına da yaratık demez ya.”

“İnsanın senin gibi tuhaf bir kızı olursa inan bana her şeyi der. Yıllarca kendini pasif göstererek hepimizi ayakta uyuttuğunu hatırladıkça çıldırıyorum. O sevkiyatı nasıl yaptığını hâlâ anlamış değilim. Baban silah kullanmakta usta olduğunu ve bir kafese girip ölümüne dövüştüğünü söylediğinde yaşadığım şoku atlatmak için hâlâ psikoloğa gidiyorum! Kendi gözlerimle görmedikçe buna inanasım gelmiyor.”

“Anne o olayların çoğu doğaçlama gelişmişti.”

“Farah, ben yaptıklarında veya yapabildiklerinde değilim.” Sonlara doğru sesi kısıldı, her fırsatta bu konuda bana serzenişte bulunduğu yetmezmiş gibi yine duygu sömürüsü yapmaya başlamıştı. “Diğerlerini kandırabilirsin ama ben senin annenim. Kendi hakkındaki gerçekleri yıllarca benden nasıl saklayabildin? Benimle her şeyi konuşabildiğini sanıyordum.”

“Yanılmıyorsun da seninle her şeyi konuşabiliyorum.” Göremese de üzgünce dudaklarımı sarkıttım. “Ben sadece hazır değildim. Sıradaki lider olmak istemediğim için bundan kaçmaya çalışıyordum. Yapabildiklerimi sana anlatırsam hazır olmamı beklemeden babamın yerine geçmemi istersin diye korktum.”

Telefonun diğer ucunda küçük bir sessizlik yaşandığında iç çekişini duydum. “Bunun için üzerine çok geldiğimi biliyorum ama ben sadece güçlü olmanı ve hakkın olanları Caner’e bırakmamamı istedim. Abin liderlik koltuğuna oturursa ilk işi babandan kurtulmak olur, hemen sonra da ikimizi ortadan kaldırmanın peşine düşer.” Buruk bir sesle, “Ben sadece ailemi korumaya çalışıyordum,” diye fısıldadı. “Bu süreçte üzerine çok geldiğimi biliyorum ama içinde olduğun dünyada zayıflara yer yok, annem.”

“Biliyorum.” Küçük bir tebessümle başımı salladım. “Artık bunun farkında olduğum için bir şeyler yapmaya çalışıyorum.” Tıpkı onun gibi ben de ailemi korumak istediğim için harekete geçmiştim.

“Anne ben hafta sonunu Aksa’yla geçireceğim. Onunla bir projenin üzerinde çalışıyoruz ama şimdilik bunu kimse bilmemeli. Evde ve şirkette abimle Seçil peşimi bırakmadığı için çalışmalarımı sabote etmelerini istemiyorum. Bu yüzden projeye ilgili her şeyi Aksa’nın evinde yürütmeliyim.” Sevkiyattan sonra abim ve Seçil gerçek potansiyelimden farkına vardıkları için gözleri üzerimdeydi.

Babamın yanında işe başlamam onlar için bardağı taşıran son damlaydı. Günlerdir yana döne açığımı arıyorlardı ve beni babamın gözünden düşürmek için bir hata yapmamı bekliyorlardı. Benim şirkette işe başladığımı görünce tüm gün aylaklık yapan abim de şirkete dönmüştü. Amacı çalışıp bir işin ucundan tutmak değildi, her konuda beni başarısızlığa uğratıp babamın gözündeki değerimi bitirmektir.

Aynı şekilde Seçil de babama şirinlik yapıp evde çok sıkıldığını, ailemize yararlı olmak istediğini söyleyip şirkette işe başlamıştı. Caner ve Seçil artık sadece evde değil, şirkette de buldukları her fırsatta bana zorbalık yapıyordu. Babamın yanımda olmadığı her boşlukta bana kendi ayak işlerini yaptırıyorlardı ya da diğer çalışanların yanında beni aşağılayıp utandırıyorlardı.

Onlarla gereksiz bir rekabetin içine girmek istemediğimden ikisine de tahammül ediyordum. Şirkette çalışmamın nedeni ailemden birileriyle rekabet etmek değil, işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmektir. Bu yüzden onların bana yaptırdığı ayak işlerini sorun etmiyordum. Abim ve Seçil ne kadar beni ezerlerse ezsinler oradaki çalışanlar onlardan çok bana saygı duyuyordu. Caner veya Seçil’in değil, benim bir gün oranın yöneticilerinden biri olacağımı bildikleri için kimse benim düşmanlığımı kazanacak bir şey yapmıyordu.

Araba Asaf’ın evinin önünde durduğunda güvenlik kulübesindekiler içeriye bilgi vermeden bizim için kapıları açmıştı. Her hafta sonu burada kaldığım için Asaf buradaki herkesi bana sorun çıkarmamaları konusunda uyarmıştı.

Araba bahçeye girince şoförümün benim için açtığı kapıdan indim. Ona ve diğer korumalara bakıp tebessüm ettim. “Eve dönün lütfen, pazartesi günü beni almaya gelirsiniz.”

Asosyal biri olduğumu bildikleri için bu iki günü burada geçireceğimi tahmin ediyorlardı. Bu yüzden bana zorluk çıkarmadan arabalara atlayıp babamın yanına dönmüşlerdi. Burada Asaf’ın çok fazla adamı vardı. En

küçük bir tehlikede onlar beni korurdu. Kapıya yaklaşıp zile bastığımda hizmetçilerden biri bana kapıyı açtı. Geçmem için kenara çekilirken, “Hoş geldiniz, Farah Hanım,” deyişi saygı çerçevesindeydi.

Ona çekingen bir tebessüm sunup, “Merhaba,” diyerek içeri girdim. Holde montumu çıkarırken etrafıma bakıyordum. “Asaf ve Aksa evde mi?” Bu sefer haber vermeden geldiğim için evde değillerse geri dönmek zorunda kalırdım.

Montumu alan kadın başını salladı. “Aksa Hanım odasında ancak Asaf Bey henüz işten dönmedi.”

Holü geçip üst katın merdivenini çıkarak Aksa’nın odasının önünde durdum. Kapıyı çaldığımda ilk on saniye içeriden hiç ses gelmemişti. Kapıya tekrar vurmama rağmen içeriden gir komutu gelmeyince mecburen odaya girmek zorunda kaldım. Aksa’nın odasına girince neredeyse gülecektim. Her zamankinden daha dağınıktı. Asaf gibi simetri takıntısı olan titiz bir adamın karısı fazla dağınık ve pasaklıydı. Eminim Asaf bu odaya her girdiğinde sinirden deliriyordu.

Aksa hep dağınık biriydi ancak çalışırken etrafındaki her şeyi iki katı dağıtıyordu. Odaya bakınca bile kolları sıvayarak burayı bir güzel toparlayıp temizlemek istiyordum. Bu konuda Asaf kadar takıntılı olmasam da ben de dağınıklıklardan hoşlanmazdım. Odamdaki her şeyin temiz ve yerli yerinde olmasına özen gösterirdim.

Aksa’nın yatağındaki çarşafdararmadağındı, yatağın üstünde bir şeyler atıştırmış olmalı ki cips ve kraker kırıntıları yatağın her yerindeydi. Yediği abur cuburların çöpleriye yerlerdeydi. İşleri yürüttüğü masasındaki belge ve evraklar çok düzensizdi, bilgisayarının kenarlarına yapıştırdığı not kâğıtları da göz yoruyordu. Tüm gün çok fazla kahve içmiş olmalı ki masasının bir köşesinde yedi kahve kupası ve bir tane de yarısına kadar içilmiş soda şişesi vardı.

Aksa kulaklıkla son ses müzik dinleyerek yere oturmuş, etrafına saçtığı belgeleri kontrol ediyordu. Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi ara sıra eline alıp not defterine bir şeyler yazıyordu. Günlerdir geliştirmeye çalıştığımız projenin üzerinde çalıştığını biliyordum. Dizüstü bilgisayarı yanında olduğu için bazen bilgisayarın tuşlarına hızlıca basıp bir şeyler yapıyordu.

Kendini çalışmaya o kadar çok kaptırmıştı ki geldiğimin farkında bile değildi. Üzerinde beyaz bir tişört ve pijamayı andıran çizgili bir şort vardı. Tişörtün ön kısmındaki yarım kalp baskısı dikkat çekiyordu. Koltuğun üzerine bakınca, üzerindeki şeylerin aynısını benim için de hazırladığını görünce güldüm. Bu akşam buraya geleceğimi biliyordu.

Onun evinde kaldığımda uyumlu giyinmemizi sevdiğinden kendine ne alsın bir tane de benim için alırdı. Çantamı bir kenara bırakıp yanına giderek kulağındaki kulaklığı çıkardım. “Odana hırsız girse ruhun duymayacak.”

Başını kaldırıp beni görünce önce şaşırdı ama hemen sonra gülümsedi. “Hırsızın odama girmesi için önce dışarıdaki tüm o adamları geçmesi gerekiyor.”

Boynunu esneterek masasının üzerinde duran dijital saatini kontrol etti. “Yine geç kalmışsın. Farah bu projenin bitmesini istiyorsa buna daha çok vakit ayırmalısın.” Elini yere vurarak yanını gösterdi. “Gel hadi, son çalışmalarımı görmeni istiyorum.”

“Önce üzerimdeki şu rahatsız edici şeylerden kurtulmalıyım.” İşte giyeceğim kıyafetleri annem seçtiği için tüm günüm kaskatı bir şekilde geçiyordu.

Üzerimdeki şeyleri hızlıca çıkarıp sadece iç çamaşırlarıyla kaldım. Bir tek Aksa’nın yanında soyunmaktan utanmazdım. Önce geniş ve oldukça rahat şortu giydim, hemen sonra da beyaz tişörtü üstüme geçirdim. Başımı eğince tişörtümdeki yarım kalp baskısıyla gülümsedim. Kalbin diğer kısmı Aksa’nın tişörtündeydi.

“Evet,” diyerek yanına oturdum. “Arksaonix Technologies projemiz nasıl gidiyor bakalım?” Üzerinde çalıştığımız projenin ana fikrini o bulduğu için markanın ismini onun adıyla türetmiştim. Aksa buna karşı çıkmıştı ama yapımda emeği büyük olduğu için marka ismi konusunda onu ikna etmiştim.

“Bugün şirketin lojistik sorumlusu Candan Hanım’dan yardım aldım. Ona gönderdiğim verileri kontrol edip bazı hususlar konusunda beni bilgilendirdi.”

Bilgisayarı ikimizin görebileceği bir yere çekerek çalışmamızın dijital panosunu açtı. “Veri tabanı hâlâ çok zayıf. İnsanlara sunmadan önce kendi geliştirdiğim birkaç yazılımı yükleyerek veri tabanını daha sağlam bir hâle getirmeyi planlıyorum ama tek sorunumuz bu değil.” Yukarı tıklayarak sürekli arıza veren bildirileri bana gösterdi. “Bu proje için geliştirdiğim yazılım entegrasyonu bizim kurduğumuz sistemle çok uyumsuz.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?” Elimden geldiğince ona yardım etmeye çalışıyordum ama bu benim değil, onun uzmanlık alanı ve onun projesiydi.

Çoğu zaman bana bahsettiği şeylerin ne anlama geldiğini bile anlamıyordum. Aslına bakarsanız yaptığım tek şey yanında olup bu proje için onu cesaretlendirmekti ve üzerinde çalıştığı şeyin bizim için ne kadar önemli olduğunu ona sık sık hatırlatmaktı.

“Bir şeyi yanlış yapıyorum ama günlerdir sorunun kaynağını bulamıyorum, Farah.” Omuzları düşmüş, çabaları istediği sonucu vermiyor diye karamsarlığa kapılmaya başlamıştı. “Bu konunun uzmanlarıyla çalışsaydım, eminim benim gözden kaçırdığım detayları onlar yakalardı.” Tersçe baka bakarken asistanı olmamı yetersiz bulmuş gibi yüzünü buruşturdu. “Sen hiçbir şeyden anlamıyorsun. Bazen küçük bir işlemi bile sana defalarca anlatıyorum ama yine anlamıyorsun.”

“Ne bekliyordun ki bunun okulunu okuyan sensin. Senin kolayca anladığın şeyleri tek bir seferde anlamamı bekleyemezsin.” Ellerine yapışıp yalvarırcasına dudaklarımı büzdüm. “Arksaonix’i tamamlamak zorundasın kuzen, tüm umutlarımı buna bağladım.” Şimdi beni yarı yolda bırakamazdı.

Yüzüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırırken çaresizliğim yüzüme yansıyor olmalı ki tüm keyfi kaçmıştı. “Şirkette işler çok mu kötü?”

Önüme dönerek günlerin yorgunluğuyla enseme ovuşturdum. “Her şey gittikçe daha da kötüye gittiği için yönetim kurulundakiler çok huzursuz. Diğer şirketler tarafından kabul görmeyen projeler, geciken teslimatlar, kaybedilen marka değeri ve artan maliyetler sıkça konuşuluyor.”

Tüm bunların içinde çaresizce çırpınan babamı hatırlayınca burnumun direği sızlamıştı. “Diğer yatırımcılara reddedemeyeceği bir projeyle gitmeliyim ve Arksaonix en az Kalenderlerin ürettiği kadar iyi bir teknoloji. Bu daha önce hiç yapılmadı, bu teknoloji kendi dalında çığır açabilir.” Aksa’nın projesi gerçekten çok iyiydi. Doğru şekilde yapılırsa yaşadığımız krizi tersine çevirebilirdik.

Kuzenime bakıp parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. “Sen sadece bunu tasarla, pazarlama işi bende. Bir toplantı ayarlayıp iyi bir sunumla büyük yatırımcıları bizimle çalışmaya ikna edebilirim.”

Günlerdir ben şirkette ne kadar çok yorulduysam Aksa da evde çalışmaktan yorulmuştu. Bu teknolojiye kafa yormaktan o da doğru düzgün uyuyamadığı için gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. “Farah bunu bitirebilirim ama tek başıma yapmam çok zamanımı alır ve bizim kaybedecek hiç vaktimiz yok.” Batmak üzere olduğumuz için kaybedecek bir günümüz bile yoktu.

Aksa bana odasını ve odadaki tüm bu dağınıklığı gösterdi. “Böyle bir teknoloji için burası yeterli bir çalışma alanı değil. Üstelik her şeyi tek başıma yapmak zorunda kaldığım için çok zaman kaybediyorum.” Suratını asarak başını eğdi. “Küçük bir güncellemeyi bile ben yapmak zorundayım. Elimin altında iyi bir ekibim olsaydı onlar benim için küçük işleri yapardı, ben de ana sisteme odaklanabilirdim.”

“O zaman bizim şirkete gelip orada çalış. Babamla konuşursak senin için ~~gerken~~ ekibi ayarlayabilir.”

“Oradakilere güvenmiyorum.” Şiddetle karşı çıkarak şirkette çalışmayı reddetti. “Şirket iflasın eşiğinde olduğundan birileri başka firmalarda kendine iyi bir mevki kapmak için projeyi onlara sızdırabilir. Henüz patentini bile almadığımız için başkaları çalışmalarımızı kendilerininmiş gibi gösterebilir.” Hatırladıklarıyla vücudundaki tüm kan çekilmiş gibi yüzü bembeyaz olmuştu. “Üstelik Seçil ve Caner de orada. Sırf bizi başarısızlığa uğratmak için tüm çalışmalarımı sabote edebilirler.”

Haklı olduğunu bildiğim için şirkete gelmesi konusunda ısrar etmedim. Tüm bunları ben de düşündüğüm için henüz babama bile bu teknolojiiden bahsetmemiştim. Babama güveniyordum ama bir proje üzerinde çalıştığımızı Seçil veya abimin yanında ağzından kaçırırsa o iki çıkan rahat durmazdı.

“İstedğin daha rahat bir çalışma alanı ve sana yardımcı olacak bir ekip mi?” Asaf’ın sesini duyunca irkilerek başımızı kaldırdığımızda onu gördük. İçeri girerken kapıyı kapatmayı unuttuğum için Asaf kapının önünde dikilmiş bizi izliyordu.

Aksa onu görünce yerdeki dağınıklığı toplamaya başladı. “Sen bizi mi dinliyordun?” Asaf’a çıkışırken görmekten nefret ettiği birine bakar gibi bakışları tahammülsüzdü. “Bugün eve gelmezsin diye düşünmüştüm.”

Asaf yürüyüp odaya girdiğinde burada gördüğü dağınıklık ve çöpler karşısında yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Karısının odasının bir çöplük gibi olmasına duyduğu rahatsızlığı gizleyemiyordu. Böyle bir odada bulunmak bile sinirlerini yıprattığı için yanında duran elini sıkıp sıkıp açıyordu. Diğer eli de cebindeydi ama cebindeki elini bile yumruk yaptığını anlamak zor değildi.

Asaf şıklığıyla göz doldururken takım elbisesinde tek bir kırışıklık dahi yoktu. Aksa odasının pencerelerini açıp odayı havalandırmadığı için içerideki hava çok boğucu ve sıcaktı. Asaf daha şimdiden boğulmaya başladığını belli ederek ceketini çıkarıp bir yere bırakmak istedi ama odada temiz tek bir yer bulamadığı için bunu yapamadı.

Ceketini kolunun üstüne atıp karnının yakınında tutarken Aksa’ya leş gibi odayı gösterdi. “Bu çöplükte nasıl yaşayabiliyorsun?”

Aksa ayağa kalkıp topladığı evrakları masanın üzerine rastgele bırakırken hiç alınganlık yapmadı. “Çöplük dediğin şey benim odam.” Eğilip bilgisayarını da alıp masanın bir kenarına koydu. “Ben senin yaşam alanını eleştirmiyorsam sen de benimkine saygı duymalısın.”

Asaf ağır adımlarla odanın içine birkaç adım daha attı ama yerdeki şişerlerden biri ayağına çarpınca durdu. Başını eğip gazoz şişesine bakınca ya-kışıklı suratında iğrenircesine bir ifade belirmişti. Yerdeki bir şişenin bile ayakkabısını kirletmesinden endişe edip bir adım gerilemesi çok komikti.

“Özellikle odanı bu hâle getirdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun?” Kaş-ları belli belirsiz çatılırken sinirli gözlerini Aksa’ya dikmişti. “Beni odandan uzak tutmak için bu küçük oyunlara gerek yok. Sen davet etsen de senin gibi pasaklı bir kadının odasında on dakikadan fazla durmam.”

“On dakikanın dolmasına acaba kaç dakika kaldı?” Aksa hemen saate bakınca Asaf sinirlenirken ben gülmemeye çalışıyordum. Sürekli tartışmak onların en yoğun rutiniydi.

Asaf cevap olarak ona herhangi bir karşılık vermeden yürüyüp Aksa’nın çalışma masasının yanında durdu. Bir öğretmen gibi orada durup Aksa’nın bir şeyler yazdığı panoyu kontrol etti. Aksa onun ne yaptığını anlamaya çalışırken baştan ayağa Asaf’ı süzüyordu. Siyah pantolonu beline tam otur-muştu. Üzerinde tek bir kırışık olmayan beyaz gömleği geniş omuzlarını daha belirgin gösteriyordu.

Asaf yakışıklılığıyla göz doldurduğu için Aksa’nın ona attığı bakışlarda gizli bir beğeni vardı. “Burada yazan tüm bu şeyleri hayata geçirmen için iyi bir kaynağa ihtiyacın var.” Asaf karısına bakarken gözlerine ulaşmayan sahte bir tebessüm dudaklarında belirmişti. “Güvenli bir çalışma alanı ve ihtiyacın olan şu ekip...” Susup alaycı gözlerle kuzenimi izledi. “Hepsini senin için temin edebilirim.”

Aksa tam onun yardımına ihtiyacı olmadığını söyleyecekti ki her zaman-kindenden daha çok buna ihtiyacımızın olduğunu fark edince dilini ısırarak kendini susturdu. Kaybettiğimiz her saniyeyle biraz daha dibi bulduğumuz için elimizdeki tüm kaynakları değerlendirmeliydik. Kuzenim kollarını göğ-sünde birleştirerek dik dik ona baktı. “Bu saydıklarını bana temin etmek için karşılığında ne istiyorsun?”

Asaf’ın yüzündeki ciddiyetten hiçbir şey eksilmezken alaycı bir tutamla kaşları havalandı. “Bana ne verebilirsin?”

Kuzenim bir şey söylemeden önce biraz düşündü. Yardımı karşılığında Asaf’a ne verebileceğini ciddi anlamda düşünüyordu. Asaf zaten gereken her şeye sahip olduğu için neye ihtiyacı olduğunu bulmaya çalışıyordu. “Bana yardım edersen ben de karşılığında benden istediğin bir şeyi yaparım.” Ak-lına daha iyi bir şey gelmemiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bana temin edeceğin şeyler karşılığında istediğin bir şeyi yaparım.”

Asaf'ın mavi gözlerinin ardından şeytani bir parıltı geçmişti. Başını hafifçe yana eğip bakışlarını Aksa'ya kenetledi. "Her şeyi mi?" diye sorarken dudağının köşesinde tehlikeli bir kıvrılma vardı.

Aksa benim yükselmem için her şeyi yapacak kadar sıkı bir destekçim olduğundan isteksiz bir şekilde başını salladı. "Makul ölçüde olduğu sürece."

Asaf gözlerini dahi kırpmadan onu izlerken yüzünde keyifli bir ifade oluşmuştu. Dudağının kenarındaki o küçük kıvrılma insanda iç çekme isteği uyandıracak kadar karizmatikti. "Bakalım verdiğin sözlerle ne kadar sadıksın?" Kapıya doğru yürürken odadaki dağınıklığı gösterdi. "Akşam yemeğinden önce bu odayı daha yaşanılabilir bir hâle getirirsen ben de senin için işleri biraz hızlandırabilirim." Kapıdan çıkmadan hemen önce, "Bir saat sonra kontrol etmek için geleceğim," diyerek onu uyardı.

Aksa ağzı bir karış açılmış bir hâlde ahıra çevirdiği odaya bakıp, "Bir saat mi?" diye cırladı ama Asaf çoktan gitmişti.

Tüm ihale bana yıkılmasın diye hemen kapıya yürüdüğümde Aksa yolunu keserek iğneleyici gözlerini bana dikti. "Nereye gittiğini sanıyorsun, kuzen?" Çatık kaşlarının altından odayı gösterdi. "Senin yüzünden o herife borçlandım ve benden ne isteyeceğini dahi bilmiyorum. Bu odayı benimle temizleyeceksin!" Ben de bundan korkuyordum.

"Neden benim yüzümdenmiş? Onunla bir anlaşma yapmanı ben istemedim."

"Keyfimden mi yaptım?" Kafama sertçe vurarak beni yerdeki dağınıklığa doğru itti. "Günlerdir burada senin babanın şirketini kurtarmaya çalışıyorum, yani sana kalacak olan şirketi. Sızlanmayı bırak da şurayı temizlememe yardım et."

"Odanı bu hâle getirirken aklın neredeydi?"

Yatağını temizlemek için üzerindeki her şeyi yere atarken güldü. "Onu benden uzak tutan şey yamuk saçlarım, odama girmesini engelleyen şey de gördüğün tüm bu çöpler."

Bulduğum bir poşetin içine yerdeki çöpleri koyarken ne kadar üşendiğim yüzümden okunuyordu. Günlerdir deli gibi çalıştığım için karnımı doyurup biraz dinlenmek istiyordum. "Asaf kötü biri değil, onu neden kendinden uzaklaştırdığını anlayamıyorum."

Aksa yastıklarını kabartıp havalandırırken ne hatırladıysa bu onu daha fazla sinirlendirmişti. "Asaf iyi biri de değil, kuzen. Onun da kan kardeşinden, yani Gurur'dan bir farkı yok." Yastıkları düzgünce yatağa koyarken imalı bakışları beni buldu. "Sana Gurur'a çok kapılma dedim ama beni dinlemeyip kafanın dikine gittin. Şimdi bak, ne hâle geldin."

Baştan ayağa beni izlerken gördükleri hoşuna gitmemişti. “Gurur’un sebep olduğu yıkımı düzeltmek için günlerdir gece gündüz çalışıyorsun. Ne kadar zayıfladığının hiç farkında değilsin.” Gözlerimin altındaki morluklara bakınca ağız dolusu küfretti. “Tüm bunlar yetmezmiş gibi o herife bağımlı hâle geldin.”

Burnunu sildiği pis mendillerini iğrenerek poşetin içine atarken somurtuyordum. “Bunu bana her gün hatırlatmak hoşuna mı gidiyor?”

“Evet.” Yatağını havalandırıp battaniyeyi katlarken güldü. “Sana baktıkça neden Asaf’tan uzak durmam gerektiğini daha iyi anlıyorum. Yıllar önce yaptığım hataları tekrarlayacak kadar aptal değilim.”

Elimdeki çöp poşetiyle doğrulup sırtıttım. “Yıllar önce derken? Yoksa bir zamanlar onu seviyor muydun?”

Hemen bakışlarını kaçırarak az önce düzelttiği yastıklarından birini alıp suratıma fırlattı. “Lafı tersinden anlama, onu hiç sevmedim ve sevmeyeceğim.” Şu anda hislerinin bu yönde olduğunu biliyordum ama bir zamanlar Asaf’ı görünce ondan nefret etmezdi. Düğün günü aralarında ne geçtiğini çok merak ediyordum ama sorularıyla onu bunaltmak istemiyordum. Kendini hazır hissettiğinde bana her şeyi anlatacağını biliyordum.

Aksa’nın odasını pırıl pırıl yapana kadar canımız çıkmıştı. Odanın içine ettiği için temizlemek çok vaktimizi almıştı. Tüm çöpleri atmış, dağınıklıkları toplamış ve dip bucak silip süpürmüştük. Bu temizlik işini hizmetçilere yaptırabilirdik ama Asaf, Aksa’dan istediği için mecburen biz yapmıştık.

Asaf gerçekten de bir saat sonra gelip odayı kontrol etmişti. Bu kadar kısacık zamanda ortaya çıkardığımız iş için bizi takdir etmemişti ama gördüklerinden memnun bir şekilde odadan ayrılmıştı. Akşam yemeğinden sonra Aksa elimi tutup onun odasına çıkmamız için ısrar etmişti ama bunu kabul etmedim. İkimiz odaya kapanırsak Asaf bu koca evde yine yalnız kalacaktı. Bu yüzden Aksa’yı salonda film izlemeye ikna etmiştim.

Biz Aksa’yla bir şeyler atıştırarak büyük ekran televizyondaki filmi izliyorduk, Asaf da bir köşede sessizce çalışıyordu. Tekli koltuğuna oturmuş, önünde duran sehpanın üzerine yığıldığı evrakları sırasıyla inceliyordu. Bizim sohbetimize hiç dâhil olmuyordu ve ikimizi rahatsız etmemek için işleriyle meşgul oluyordu. Asaf fazla sessiz ve ıssız görünüyordu.

Aksa korku ve gerilim filmlerini çok severdi, ben de romantizm kurguların âşığıydım. Film konusunda Aksa’yla küçük bir çekişme yaşasak da benim istediğim filmi açmıştık. Korku filmlerinde çığlık atıp kendimi kaybettığimi bildiği için bu gece filmi benim seçmeme izin vermişti. Yabancı

Yapımlardan olan romantik ve duygusal bir film açmıştım. Filmin Türkçe alt yazısı çok kötü olduğu için alt yazıyı kapatmıştık.

Yaşadıkları güzel bir aşktan sonra küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden adam kadını terk edince gözlerim dolmuştu. Duygusal biri olduğumdan okuduğum kitaplar ve izlediğim filmler beni çok etkilerdi. “Madem onu terk edecekti, kadına niye o kadar umut verdi ki?” Dokunsalar ağlayacak durumdaydım.

Yanımda oturan Aksa hunharca patlamış mısırı ağzına basarken, “Filmin kalitesi çok kötü ya,” diye sızlandı.

Sesli bir şekilde burnumu çektim. “Kadını terk etti.”

Aksa bir avuç mısırı ağzına bastığı için yanakları sincap gibi şişmişti. Ağzı dolu olduğu için boğuk bir sesle konuşup, “Çekimler berbat ve Rina hiç iyi bir oyuncu değil,” dedi.

Ağlamaklı bir sesle iç çektim. “Onu bırakıp başka bir kadına gitti.”

Aksa mısır yağının bulaştığı parmaklarıyla bana televizyonu gösterdi. “Şuraya bak, iyi ağlayamıyor bile. Aloo, bacım, sen az önce terk edildin lan,” diye konuştu kabaca. “Doğru düzgün ağla da havaya girelim! Sadece ühüü demekle olmuyor o işler, gerçekçi ol biraz.”

“Aksa, defol git yanımdan.” Omzumla koluna vurarak ondan kurtulmaya çalıştım. “Asıl senin yüzünden ayrılık havasına giremiyorum.”

“Farah ağlamak istiyorsan git odanda ağla, bana bu kalitesiz filmi izlettiren sensin.”

“Film gayet iyi.”

“Neresi iyi? Yapımda emeği geçen herkes çok amatör, senaryo zayıf ve başrol kadın ağlamayı bile bilmiyor.”

“Seninle konuşmuyorum ben!”

“Beni böyle kalitesiz bir filme maruz bıraktığın için asıl ben seninle konuşmuyorum!”

Yanımdaki yastığı alıp sertçe kafasına geçirdim. “Sus artık, senin yüzünden sahneleri kaçırıyorum.”

Elimdeki yastığı aldıktan sonra o da aynı yastıkla benim kafama vurdu. “Merak etme, bu boktan filmde kaçırarak önemli bir şey yok.”

“Kadın terk edildi ve bu çok önemli bir şey.”

“Şuna bak, sanki biz terk edildik. Bize ne o kadından?”

Asaf’ın kısık gülüşünü duyunca aynı anda ona döndük. Film izlerken ikimiz de çok gürültücü olduğumuzdan işlerine konsantre olamıyordu.

Koltuğuna rahatça yaslanmış, bir elinde kahve fincanını tutarken dizimin üzerine yasladığı elinde açık bir dosya vardı. Aksa'nın filmi eleştirip durmaz o dosyadan daha ilgi çekiciymiş gibi dudaklarındaki küçük tebessümle onu izliyordu. Ancak Aksa'nın bakışları onu bulunca ciddileşerek hemen önüne döndü.

"Farah ben daha fazla bu salakları izlemek istemiyorum." Aksa her fırsatta Asaf tarafından izlendiğinden habersiz bana televizyonu gösterdi. "Bu kadının ucuz oyunculuğu yüzünden filmde beklediğim etkiyi göremiyorum." Heyecanlanarak yağlı elleriyle koluma yapıştı. "Vizyona yeni giren harika bir korku filmi var, hadi onu izleyelim."

"Kuzen yemin ederim ömür törpüsü gibisin." Kolumu onun yağlı ellerinden çekerek peçeteyle sildim. "Korku filmlerini sevmiyorum, çok korkutucular."

"Korku filmlerinin amacı bu zaten."

"Beni korkutan şeyleri sevmiyorum." Bu sefer ona televizyonu gösteren bendim. "Devamında barışacaklar mı, merak ediyorum."

"Kendini şu kadının yerine koymayı bırak. O herif Gurur değil, farkında mısın?"

"Olamaz da... Gurur ondan daha yakışıklı hatta herkesten daha yakışıklı." Boş bulunup ağızımdan kaçırarakla Aksa sinirlenerek enseme öyle bir vurdu ki başım önüme düşmüştü.

Acıyla inlediğimde kuzenim kızgın bir sesle ağzına geleni bana söylüyordu. "Sen hiç akullanmıyorsun! Sendeki bu aptallık olduğu sürece o timarhane kaçkını daha çok üzer seni."

Ensemi ovuşturup asık bir suratla başımı kaldırdığımda kuzenimin gözleri sinirden çakmak çakmak yanıyordu. "Sen burada onu düşünüürken eminim o her gece farklı bir kulüpte takılıyordur. Bu ayrılık sürecinde kaç kadınla yattığını kim bilebilir."

Onu düşünmüyordum, konuyu Gurur'dan açtığı için ağızımdan o şeyler çıkmıştı. Ancak Aksa'nın son söyledikleri beni rahatsız ettiği için bakışlarımı Asaf'a çıkardım. "Gurur'un son zamanlarda neler yaptığını biliyor musun?"

Çenemiz yüzünden istediği gibi çalışmadığı için dosyayı sehpanın üzerine bırakarak başını kaldırdı. "En iyi yaptığı şeylerle meşgul."

"En iyi yaptığı şey nedir?"

"Canı sıkıldıkça can sıkmak." Asaf abartıyla yüzünü buruşturduktan sonra kahve fincanını dudaklarına yaklaştırdı. "Aranızda yaşanan şeyler onu iyice delirttiği için çatacak adam arıyor."

“Hâlâ ona değer veriyorsun değil mi?” Aksa bunu sorarken kısık gözlerle Asaf’ı izliyordu. “Ne de olsa bir zamanlar kardeş gibiydiniz.”

“Bir zamanlar nasıl insanlar olduğumuzun artık bir önemi yok.” Asaf sitem eder gibi bunları söylerken Aksa’nın gözlerinde hep daha fazlası varmış gibi bakışları derindi. “İlk kez değer verdiğim birini kaybetmiyorum.”

Aksa bazı konularda o kadar aptaldı ki Asaf’ın bu sözlerle ne demek istediğini bile anlamamıştı. Kolasını lıkır lıkır içerken Asaf’ın bakışlarındaki serzenişin farkında bile değildi. “Gurur’la dostluğunuz neden bitti? Bir zamanlar yakın olduğunuzu herkes biliyor ama sizi yol ayrımına getiren sebebi sır gibi saklıyorsunuz.” Kuzenim alaycı gözlerle onu işaret etti. “Kesin senin yapuğın bir hatadan dolayı bu hâle geldiniz.”

“Bence Gurur’un yaptığı bir şeyden dolayıdır.” İkimiz de kendi kocamızı suçlarken paketin içinden bir tane cips aldım. “Gurur düşman kazanmakta çok iyi.”

“Bu sizi ilgilendiren bir durum değil.” Asaf bizi susturarak fincanını sehpanın boş bir yerine bıraktı. Bir bacağına diğerinin üzerine atıp rahat bir duruş sergilerken kolunu koltuğun kenarına yaslamıştı. “Gurur’la ne yaşandıysa hepsi geçmişte kaldı. Siz kızlar dedikodu için kendinize farklı bir konu bulun.”

“Gurur umurumda bile değil,” dedim hızlıca.

Aksa kocasına bakarak, “Aynı şekilde sen de benim umurumda değilsin,” dedi.

Cips paketine uzandım. “Yakında boşanıp kurtulacağım ondan.”

Aksa boşanmaya dünden razı olduğu için hızlıca başını salladı. “İlk fırsatta ben de.”

Ortada çok komik bir şey varmış gibi Asaf gülerек alayla bizi izledi. “Hayal kurmaya devam edin, ikiniz de boşanamayacaksınız.” Anlaşılan upkı arkadaşı gibi o da bu konuda kuzenime zorluk çıkaracaktı.

Aksa paketten birkaç ıslak mendil çıkararak elini silerken meraklı gözlerle Asaf’ı izliyordu. “Benimle evlenmek için neden bu kadar ısrar ettiğini anlayamıyorum.” Bunu sorarken ne kızgındı ne de mutlu. Bu konu uzun zamandır kafasını kurcaladığı için Asaf’ın neyin peşinde olduğunu anlamak istiyordu. “Bu evlilikten hiçbir kazancın yok hatta mutlu bile değilsin. Bir nikâhla beni zorla yanında tutmak dışında bu evliliğin sana sağladığı bir şey yok.”

Asaf nazik sayılacak gözlerle Aksa’yı izlerken sessizliğini koruyordu. Karısının yüzünü ezberlemek ister gibi dalıp gitmişken ne düşündüğünü

bilmeyi isterdim. Daha sonra hiçbir şey söylemeden zerre kadar ilgisini çekmeyen filme döndü. Aksa'nın sorduğu sorulara cevap vermektense onu yanıtsız bırakmayı yeğlemişti.

Asaf'ın sessizliği bizi de susturduğu için önümüze dönüp filmi izlemeye devam ettik. Filmin ilerleyen dakikalarında Aksa çok sıkıldığı için koltukta uyuyakalmıştı. Benim seçtiğim bir film ona hitap etmediğinden finali bile bekleyememişti. Hemen uyumasının bir diğer nedeni de günlerdir çok çalışıp yorulmasıydı.

Aksa'nın uykusu derinleşene kadar Asaf koltuğunda hiç kıpırdamadı, daha sonra ayağa kalkarak yanımıza geldi. Eğilip dikkatli bir şekilde Aksa'yı kucagina aldıktan sonra salondan çıkmıştı. Burada tek başıma kaldığım için televizyonu kapatıp ben de ayağa kalktım. Yorgun olan sadece Aksa değildi, benim de biraz uykuya ihtiyacım vardı. Ne yazık ki ben Aksa gibi kendiliğinden uyuyamıyordum.

Salondan çıkıp merdiveni tırmanırken yürümek için âdeta kendimi zorluyordum. Göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki keşke gözlerimi kapatınca uyuyabilseydim. Çantam Aksa'nın odasında kaldığı için Asaf'ın peşinden yukarı çıktığımda kapı aralığında onu gördüm.

Aksa'yı nazıkçe yatağına bırakırken onu uyandırmamak için çok dikkat ediyordu. Battaniyeyi açarak Aksa'nın üzerine örterken onu izlemeye o kadar dalmıştı ki buradaki varlığımın farkında değildi. Yatağın kenarına yavaşça oturdu ve iç çekerek Aksa'nın yüzünü kapatan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bunu yaparken bakışları hisli ve buruktu.

Onu uyandırmaktan korkarcasına parmaklarının tersiyle Aksa'nın yanağına dokundu. "Günün en sevdiğim saatleri sen uyuduğunda başlıyor." Kısık sesi güçlükle duyulurken mavi gözlerinde eksikliğini hissettiği bir şeyler vardı. "Sadece bu saatlerde seninle bir konuda tartışmadan yanında olabiliyorum."

Parmakları tüy gibi Aksa'nın yüzünde gezinirken gözlerinin mavisinde derin bir anlam ve bir de saklayamadığı bir özlem vardı. Aşağıda Aksa'nın karşısında susup cevaplayamadığı o sorulara karısı uyurken yanıt verdi. "Beni bir nikâh masasında bırakmana rağmen seninle evlenmek için neden bu kadar ısrar ettim, biliyor musun?"

Parmakları Aksa'nın yanağında hareketsiz kalırken Asaf'ın yüzünde ızdırıp verici bir acı belirdi. "Çünkü ben burada seni beklerken sen orada başka adamlarla mutluydun." Burnunun direği sızlamış gibi gözlerini yumduğunda başı hafifçe önüne düşmüştü. "Onlara gülümsüyor, onların elini

rutuyor ve onlarla zaman geçiriyordun. Bunun bana nasıl hissettirdiğini umursamadan hayatına yeni birilerini alıyordun.”

Asaf'ın kirpikleri aralandığında Aksa'nın yüzündeki elini çekerek yumruğu sıkı. Elini yanına indirerek sıkmaya devam ederken bu konuda Aksa'yı asla affetmeyecekmiş gibiydi. “Cevap versene, yamuk saçlı kız...” diye fısıldadı sitem ve kederle. “Beş yıl boyunca bana bir cehennemî yaşatırken sen kimlerin cenneti oldun?”

Beklediği cevap hiç gelmedi çünkü Aksa derin bir uykunun kollarındaydı. Asaf ise onu izlerken dudaklarını birbirine bastırarak bir süre hızlanan nefeslerini düzene koymaya çalıştı. “İşte bu yüzden seninle evlendim, beni içine attığın bu cehennemde seni de yakmak istiyorum.” Çenesi kasıldığında artık gözleri fazla hissiz ve soğuktu. “Bir gün bana haksızlık ettiğini anladığında bana yaşattığın her şeyi misliyle ödeyeceksin.”

Asaf intikam yeminleri eder gibi sertçe konuşup ayağa kalkarken derin bir nefes almıştı. “Şimdilik sana sunduğum konforun tadını çıkar. Zamanı geldiğinde bu sefer terk edilen ve ihanete uğrayan ben olmayacağım.”

Tıpkı arkadaşı gibi Asaf'ın da kalbinde yakıcı bir intikam arzusu vardı. Gurur ile ikisi hayatımızı altüst etmeye kararlıydı. Gurur amacına ulaşmıştı ama Asaf'ın hiçbir zaman Aksa'dan intikam alabileceğini sanmıyordum. Gurur'un aksine Asaf karısına âşıktı, bu yüzden istese de onun canını yakamazdı.

Onu dinlediğimi anlamasın diye hemen kapıdan uzaklaşıp merdivenin yanında durdum. Daha sonra yeni yukarı çıkmış gibi yapıp yürümeye başladım. Neyse ki tam vaktinde bunu yapmıştım çünkü Asaf dışarı çıkmıştı. Beni görünce bakışlarını yumuşatıp, “İyi geceler,” diyerek yanımdan geçti.

Aksa'nın odasından çantamı alıp benim için tahsis ettikleri odaya girerek kapımı kapattım. Gece lambasını açıp yatağımın üzerine oturarak çantamdaki günlüğümü çıkardım. Son günlerde kimseyle doğru düzgün konuşmadığım için günlük tutmaya başlamıştım.

Çantamdaki kalemi çıkarıp dokuz yüz sayfadan oluşan kalın günlüğümün boş bir sayfasını açtım. Her sayfaya sadece beni etkileyen şeyleri yazıyordum. Kısa bir an yatağa bakınca iç çekerek boş sayfayı kalemin mürekkebiyle kirletmeye başladım.

Bugün sensiz geçirdiğim bir günü daha noktalamak üzereyim. Hafta sonunu geçireceğim yabancı bir evde bile sana dair bir şeyler arayacak kadar kötü durumdayım. Biliyor musun, bazı anlarda geceyi benimle geçirdiğini düşünecek kadar aptallaşıyorum. Son günlerde ne zaman Asaf'ın evinde kalsam

uyumak için gece anestezi kullanıyorum. Ancak sabah uyandığımda yatağın diğer tarafından hep senin kokun geliyor.

Eğer Asaf'la aranızın bu kadar kötü olduğunu bilmeseydim ben geceleri uyuduktan sonra seni evine aldığını bile düşünebilirdim. Biliyorum, bu çok saçma, sabah gözlerimi anestezinin etkisiyle açtığım için bu odanın her yerinde senin kokunu alıyorum. Fakat bazı anlarda gerçekten buradaymışsın gibi hissediyorum.

Sanki ben uyuduktan sonra bu odaya giriyor, yatağımın bir köşesine kıvrılıyor ve beni kollarının arasına alıp uyuyormuşsun gibi geliyor. Biri sabaha kadar o yastığa başını yaslamış gibi yastığın ortası çöküyor, biri yatağın soğuk tarafında uyumuş gibi çarşaf kırışıyor. Uzanıp baktığımda her defasında burnuma senin kokun geliyor ve kalbim çılgına dönerek hızlanıyor.

Seni özlediğim için kokunu aldığımı düşünürler diye kimselere bundan bahsedemiyorum.

Sonra anestezinin etkisinde olduğumu hatırlayıp büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Buraya hiç gelmedin, benim olduğum bir yere gelmezsin. Zihnimin bana oyun oynadığını anlayıp uzun süre yatağın diğer tarafına bakıp ağlıyorum. Biliyorum, artık yokluğuna alışmam gerekiyor ama yabancısı olduğum bir evde bile seni yanımda isteyecek kadar çok özledim.

Biriyle senin hakkında konuşmak bile acı verici. Son günlerde adın bile yasalı bir şeymiş gibi geliyor bana. Sanki hiç konuşulmamalı, kimse bana senden bahsetmemeli ve bulunduğum ortamlarda adın bile geçmemeli.

Kimse senden bahsetmezse seni daha hızlı unutulabilir miyim?

Gerçekten unutulabilir miydim, seninle geçirdiğim tüm o günleri ve bana yaşattığı tüm o şeyleri...

Günlüğümü kapatıp çantama koyduktan sonra metal kutuyu çıkardım. Kutunun içindeki şırıngayı alıp narkoz şişesine uzandım. Hep aynı dozda kullandığım için ölçüyü kaçırmamaya dikkat ederek narkozu şırıngaya çektim. Şırıngadaki hava boşluğunu çıkarırken yine o bilindik korku tarafından kuşatılmışım.

Narkozdan önce hep *belki bir daha uyanmam*, korkusunu yaşıyordum. Hissettiğim bu korkuyla kendimi bir bilinmeze iterdim. Ne yazık ki uzun vadede narkoz kullanmak benim için çok tehlikeliydi. Biraz daha bunu sürdürürsem uyku artık vücudumun kendini onaran bir süreci olmaktan çıkacaktı. Bir süre sonra doğal yollarla uyumayı tamamen bırakacaktım, o zaman uyku benim için kimyasal bir kaçışa dönüşecekti.

Bu olduğunda artık Gurur'un kokusu bile beni uyutamayacaktı. Aynı şeyler Gurur için de geçerliydi. Eğer o da biraz daha morfin ve farklı kimyasallarla uyumaya devam ederse doğal uyku düzenini kaybedecekti.

Benim uyku sorunumun nedeni geçmişte yaşadığım travmalardı. Gurur'da başlayan uykusuzluğun nedeniyse beni ve benimle ilgili her şeyi çok fazla düşünmesiydi.

Gurur kliniklik bir vakaydı ve birden fazla psikolojik sorunu vardı. Seviyattan sonra hasta zihni beni de bir sorun hâline getirmişti. Günün her saati beni düşünüp kafayı bana taktığı için bu onun uykularını kaçırıyordu. Eskisi gibi uyumak istiyorsa önce beni aşmalıydı. Benimle ilgili canını sıkıp onu rahatsız eden her şeyden kurtulmadıkça bir daha eskisi gibi uyuyamazdı.

Uykusuzluğun bende yarattığı zihinsel yorgunluk ve gerçeklikten kopma atakları beni hâlsiz bıraktığı için yatağa uzandım. Yeni bir psikotik atak ya da halüsinasyon yaşamadan hemen şiringadaki narkozu kendime enjekte ettim. Narkozun ilk saniyelerinde yaşadığım teslimiyet hissiyle gözlerim kapanmaya başlamıştı.

İçimden ondan geriye sayarken bilincim hâlâ açıktı ama bedenim yavaşça gerçeklikten kopmaya başlamıştı. Her seferinde kendimi işlek bir yolun kaldırımındaymış gibi hissederdim. Bir adım... Bir adım daha ve sonra her şey son bulurdu. Bilincimi kaybederken bile aklımda sadece tek bir isim vardı.

Gurur...

BÖLÜM 14

SÖZLEŞME

“Gözlerin yavaşça benden uzaklaşırken
aynılık sessizce etrafımda dolaşıyordu.
Belki de sana bir ben fazlaydım.”

Geçmiş

Her öksürdüğümde ağzıma dolan kanı yutmak zorunda kalıyordum. Beni tuttukları hücrenin leş gibi zemininde yerde acılar içinde kıvranırken nefes alışlarım hırıltılıydı. O kadar çok titriyordum ki sanki bana verdikleri o elektrik katlanarak geri dönüyordu. En son beni bağladıkları o sandalyede bilincimi kaybetmiştim. Orada o kadar kötü şeyler yaşamıştım ki acıdan bayılmak benim için bir kurtuluştı. Ancak gözlerimi tekrar açtığımda aslında hiçbir şeyin bitmediğini görmüştüm.

Kendimden geçince beni bir paçavra gibi tekrar bu hücreye atmışlardı. Bir kez daha gözlerimi demir parmaklıkların ardında açmıştım, hem de eskisinden daha kötü bir şekilde. İyi olan tek şey burada yalnızdım, o korkunç insanların hiçbiri burada değildi. Siyah pitbull cinsi köpek dışında burada beni aşağılayıp canımı olduğundan daha fazla yakan kimse yoktu.

Dudaklarımdan salyayla karışık kan akarken kendimi zorlayarak ellerimi yere bastırdım. Bu küçük hareket bile vücudumda tarifi olmayan bir

acı yaratıyordu. Kestikleri saçlarım yamuk yumuk, kıyafetlerimse kan, ter ve idrar içindeydi. O sandalyede bana verdikleri acı o kadar yoğunlu ki kontrolüm dışı altıma kaçırmıştım. Bunu hatırlamak bile beni daha çok şılatıyordu. Orada çok utanmıştım.

Burnumdan ve ağızımdan akan kanlar çenemde ve elbisemin yakasında kurumaya başlamıştı. Her öksürükle hâlâ ara ara kan kusuyordum. O kadar çok titriyordum ki elektriğin vücudumda yarattığı hasar hiç yatışmıyordu. Kaslarım hâlâ titreyerek spazm geçiriyordu. Kafamın içindeyse beni acıdan kıvrandıran tiz bir siren sesi vardı. Beynimin içinde yankılan bu sirenin yaydığı frekans o kadar şiddetliydi ki sanki tüm sistemimi mahvediyordu.

Kafesimin içindeki yaratık havladıkça duyduğum o siren sesleri daha çok artıp canımı misliyle yakıyordu. Sonsuz bir sessizliğe ihtiyacım vardı, en küçük bir ses bile beynimin deforme olan sinirlerine etki yapıp beni delirtiyordu. Bu hayvan hiç susmuyordu. Yerde kısık bir sesle ağlarken ellerimi kafamın iki yanına bastırıp hıçkırdım. Ne yazık ki bende artık yüksek seslere karşı bir hassasiyet oluşmuştu. Hem de dünküne göre daha fazla.

“S-sus... c-canım yanıyor.” Çenem zangırdarak birbirine çarptığı için kekelemeden konuşamıyordum. *N'olur sus, artık canımı çok yakıyorsun.*

Şeytan adını verdikleri bu köpeğin benim için tek adı canavardı. Asıl şeytan bana bunu yapan o korkunç adamdı. Canavar zincirlerine asılıp havladıkça kulaklarımda yoğun bir basınç oluşuyordu ve bu basıncın şiddetiyle beynim patlama raddesine geliyordu. Bir doktora ihtiyacım vardı, hiç iyi değildim.

Kuruyan dudaklarımdan arasından cılız nefesler alırken bir damla su için her şeyi yapabilirdim. Çok susamıştım ama burada ne su vardı ne de acıkan karnım için yemek. Ellerimi kirli zemine bastırıp vücudumu yukarı çekerek yerde sürünmeye başladım. Vücudumdaki her hareket, her kıpırtı bana müthiş bir acı yaşattığı için hıçkırıklarla ağlıyordum. Gözyaşları içinde sürünerek kendimi daha ileriye taşıyordum.

Klozetin yanına ulaşmam hiç kolay olmamıştı. Küçük kafesimin içindeki tek eşya eski bir döşek ve kirli bir klozetti. Nefes nefese kalmış bir şekilde titreyen ellerimi klozete uzatıp kenarlarını kavradım. Tüm gücümle asılarak kendimi biraz daha yukarı çekip dizlerimin üzerine oturduğumda acıyla haykırdım. Şu an için oturmak bile benim için büyük bir eylemdi. Zangır zangır titrerken dizlerimin üzerinde durmak daha çok kan kusmama neden olmuştu.

Kıpırdamamalıydım ama çok susamıştım. Elektriğin kavurduğu vücudum susuzluk içinde kıvranıyordu. Klozetin kenarlarını sıkarak derin

derin nefesler alıp çektiğim bu ızdırabın yatışmasını bekledim. Acım her saniyeyle biraz daha arttığı için ne yazık ki bu işkenceden eksilen hiçbir şey olmuyordu. Nefes alışlarımı düzene koymaya çalışarak elimi klozetin içindeki suya uzattım.

Her defasında midemi bulandırmaktan başka bir işe yaramayan bu suya muhtaçtım. Bir elimle klozetten destek alırken diğer elimi içindeki suya daldırdım. Parmaklarımın soğuk suyla buluşması bile beni rahatlatmıştı. Avucumu büküp içindeki suyu içmek istedim ama o kadar çok titriyordum ki elim dudaklarıma ulaşana kadar avucumdaki tüm su parmaklarımın arasından akıyordu.

“H-hadi.” Ağlayarak elimi birçok kez klozetin içine daldırdım ama titremekten bir kez bile suyu dudaklarıma yakınına getiremedim. “Anne... Y-yardım et. Ç-çok susadım, anne.” Yanımda olmayan anneme ağlayarak gücümün yettiği kadarıyla eylemlerimi sürdürdüm.

Uzun çabalar sonucu bu sefer suyu avucumda tutabilmişim. Dudaklarıma yaklaşıp birkaç yudum içtiğimde su ciğerlerime ulaştığı an kan püskürerek kustum. Henüz bilmiyordum ama yoğun bir elektrik akımına maruz kalan insanların hemen sonra su içmesi çok sakıncalıydı. Bu kadarını bilmeyecek kadar çocuktum ve susamıştım.

Doğru düzgün içemediğim su, kana dönüşerek dudaklarımdan püskürerek çıkınca nefes alamadım. Sanki boğuluyordum. Klozete tutunan parmaklarım gevşediğinde yana doğru devrildim ve başım zemine çarptı. Gözlerim kapanmaya başladığında bugün ilk kez tüm kalbimle ölmeyi diledim. Daha ölümün ne anlama geldiğini bile doğru düzgün bilmiyordum ama beni bu acıdan kurtaracaksa seve seve ölebilirdim. Tekrar bu kâbusa gözlerimi açmaktansa yumduğum gözlerimi hiç açmamayı yeğlerdim.

Bir monitörden gelen seslerle bilincim yavaş yavaş açılmaya başlasa da hiç uyanmak istemiyordum. Yanımda anne ve babamın olduğu güzel bir rüya görmüşken uyanmak beni korkutuyordu. Bu sefer beni neyin beklediğini bilmediğim için gözlerimi açmak içimden gelmiyordu. Elimin üzerinde birinin sıcak elini hissettiğimde sesi de kulağıma geliyordu. “Özür dilerim, Farah.” Sesinden onun kim olduğunu anlamıştım. O korkunç adamın oğlu olamayacak kadar iyi biriydi.

Elimi avuçlarının arasına aldığı anda ağlayan sesini işittim. “Seni buradan çıkaracak hiçbir şey yapamıyorum, çok özür dilerim.” Onun ne kadar ödle bir olduğunu iyi biliyordum ama bu kadar ağlak olduğunu hiç bilmiyordum.

Kirpiklerimi güçlükle aralarken iniltiyi andıran kısık sesler çıkarıyordum. Sesimi duyunca ellerini hemen elimden çekip aceleyle gözyaşlarını silmişti. “İyi misin?”

Dudaklarımdaki oksijen maskesini çıkarıp bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım. Yaşadığım o sarsıcı anlardan sonra dilim işlevini yitirmiş gibi ağızımdan tek kelime çıkmamıştı. “Sorun değil,” dedi hızlıca. “Kendini zorlama.”

Kapım bir anda açılınca Şeytan’ın oğlu korkudan sıçrayarak hemen yatağımın yanından uzaklaştı. İçeri giren bir adam onu burada görüp kaşlarını çatınca iyice telaşlanmıştı. Korkup başını eğerek odadan çıkınca gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Biliyordum, yanımda kalamazdı ama keşke gitmeseydi çünkü bu adamlarla yalnız kalmak istemiyordum.

Uyandığımı gören adam bana yaklaşıp vücuduma bağlı tüm kabloları sertçe söktü. Kolumdaki serumu çıkarırken serum iğnesini acımasızca kolumun damarından çektiği için canım çok yanmıştı. Henüz yeteri kadar iyileşmediğimi bilse de sorun etmeyip kolumdan tutarak yataktan çıkardı. Beni banyodaki duşa kabinin içine sokup buz gibi suyu açtığı süre boyunca çığlıklarım hiç kesilmedi. Yukarıdan üstüme yağan soğuk suyun vücudumdaki etkisi çok sarsıcıydı.

Ona direnmek yerine çok üşüsem de soğuk suya alışmaya çalıştım, bu banyoya çok ihtiyacım vardı. Ilık su yerine buz gibi bir suyla karşılaşsam da buna ihtiyacım vardı. Üzerimdeki kan, ter ve idrar kokusundan kurtulmak istiyordum. Beni kaçırdıklarından beri hiç banyo yapmamıştım.

Duşa kabinin cam kapısını kapatan adam kabinin dışında bekleyip kızgın bir sesle, “Acele et!” deyince tir tir titrerken hemen başımı salladım. Soğuktan uyuşan parmaklarımı güçlükle kıpırdatıp üzerimdeki her şeyi çıkarmaya başladım. Külotum dışında her şeyi çıkarmıştım.

Burada kaldığım günlerde bana doğru düzgün hiç yemek verilmediği için şu kısacık zamanda büyük bir kilo kaybı yaşamıştım. Kaburgalarım sayılacak kadar çok zayıflamıştım. Cılız vücudum soğuk suyun altında zangır zangır titrerken şampuana uzandım. Bir yandan ağlıyor bir yandan da kafama şampuan sıkıp başımı yıkamaya çalışıyordum. Parmaklarım erkek çocuğu gibi kısacık kalan saçlarıma dokundukça kesik kesik hıçkırıyordum.

Saçlarımı benden aldılar.

Gücümün yettiği kadarıyla önce kafamı, daha sonra da vücudumu yıkadım. Köpüklü süngerini vücuduma sürterken soğuk su yüzünden çenem kilitlendiği için burnumdan hızlı hızlı nefesler alıyordum. Banyonun içinde beni bekleyen adam ikinci kez acele etmemi söyleyince hemen durulandım.

Üzerimdeki tüm köpükten kurtulup duşa kabinden çıktığımda kollarımı kendime sarmıştım.

Dokuz yaşındaydım, henüz vücudum bile dolgunlaşmamıştı ama çıplaklığımdan utanıyordum. Bu yüzden kollarımla acemice göğüs kafesimi kapatmaya çalışıyordum. Gardiyanlığımyı yapan adamı takip ederek banyodan çıkarken kısa bir an aynaya gözüm takılmıştı. Yansımaımla karşılaşınca gözlerimden bir damla gözyaşı sessizce süzüldü.

Bir zamanlar annemin öptüğü, babamın okşadığı saçlarım artık yoktu. Uyuz bir hayvanın dökülen tüyleri gibi saçlarım kısacıktı ve bazıları daha da kısaydı. Yamuk yumuk saçlara sahip çirkin bir şey olmuştum. Sadece sıkı vücudum değil, yüzüm de çok zayıflamıştı. Gözlerimin altı çöküp uykusuz geçirdiğim günlerin izleriyle morarmıştı. Tenim sararmış, gözlerimin akına kan birikmişti.

Gardiyanım bana kızınca korkunç yansımaıma daha fazla bakamayıp banyodan çıktım. Bana koltuğun üzerinde duran kıyafetleri gösterince yavaşça başımı salladım. O kadar sindirilmiş durumdaydım ki bana bağırp canımı yakmasınlar diye daha onlar konuşmadan benden istedikleri her şeyi yapıyordum. Koltuğun üzerinde bana birkaç beden büyük gelen erkek kıyafetleri vardı. Bunlar o çocuğun dolabından alınmış olmalıydı.

Tişörtünü giydiğimde mahrem yerlerimi kapatacak kadar bol ve uzundu. Beni izleyen adamı ürkek gözlerle kontrol edip hızlıca külotumu çıkardım ve hemen kot pantolonu giydim. Benim için bir iç çamaşırı getirmemişlerdi ama önemli de değildi. Üzerimde pantolon olduğu sürece bunu sorun etmiyordum. Bana uzun ve bol gelen pantolonun kemerini belimde sıkarak derin bir nefes aldım.

Pantolonun uzun paçaları yüzünden çıplak ayaklarım görünmüyordu. Ayaklarım da çok üşüdüğü için belki biraz ısıtır diye pantolonun paçalarını katlamamıştım. Giyindiğimi görünce adam kolumu sertçe tutarak beni odadan çıkardı. Beni sürükleyerek merdivenden indirip aşağıdaki bir odaya sokarak yere savurdu. Yere düştüğümde henüz iyileşmediğim için canım çok yanıyordu.

Ağlamamaya çalışarak başımı kaldırdığımda bir masanın yakınına düştüğümü gördüm. Akşam yemeği için masanın etrafında toplanan tüm bu insanlar beni izliyordu. Masalarında çeşit çeşit yemekler varken karınlarını doyurmak yerine beni izlemeyi daha cazip buluyorlardı.

Şeytan ve İspanyol dostları buradaydı. Gözlerini dikip bana bakmaları beni çok rahatsız ediyordu. Şeytan'ın oğlu Harper denen kızın yanında oturuyordu. Beni burada görünce başıma gelecekler konusunda korkmaya

başlamıştı. Onun kıyafetlerini giymemi hiç sorun etmemişti. Düşündüğü tek şey babasının yine canımı yakacak bir şeyler yapmasıydı.

Beni yaka paça buraya getiren koruma sırtımın tam arkasına tekme atarak yere yapışmama neden oldu. “Size sormadan banyo yapmış!” Hayır, banyo yapmamı o istemişti ve bunu Şeytan’ın emriyle yapmıştı. Onlar yine canımı yakacak bir sebep yaratıyorlardı.

Vücudum son işkencenin bıraktığı acılardan kurtulamadan adamın tekmesine maruz kalınca acı içinde inledim. Ağlamamak için kendimi zor tutarken Şeytan’ın, “Banyo yaparken kimden izin aldın?” diyen soğuk ve sert sesini duydum. Beni test ediyordu. Ona karşı çıkıp *sen izin verdin*, diyecek miyim yoksa benden istediği gibi başımı önüme eğip sesimi kısacak mıyım, görmek istiyordu.

Çektiğim acıdan dolayı gözyaşlarım kirpiklerimin arasından taşarken güçlükle başımı kaldırdım. Onun yanık yüzüne ve korkunç gözlerine bakmak bile beni daha çok ağlatabilirdi. “B-ben çok kirliydim.” Sert bakışlarının altından gözlerini bana dikince hemen başımı eğip ona secde eder gibi yere kapaklandım. “Özür... Özür dilerim bir daha yapmayacağım.”

Zor duyulan bir sesle konuşurken tekrar beni o sandalyeye bağlayıp elektrik vermesinler diye sesli ağlıyordum. “G-gerçekten bir daha yapmayacağım. N’olur beni o odaya götürmeyin.” O sandalyede yaşadıklarım dayanılacak gibi değildi.

Şeytan’ın gülüşünü duydum, sesi keyifli çıkıyordu. “Görüyorum ki aklın başına gelmiş, kaldır başını,” dediği an hemen başımı kaldırdım. Bunu o kadar hızlı yapmıştım ki kendime inanamadım. Korkudan zangır zangır titrerken artık onu kızdırmayı göze alamıyordum.

Şeytan bu hâlimden sadistçe bir zevk alarak kendi şaheserini izliyordu. Bana sandalyesinin hemen yanını gösterdi. “Ellerin ve dizlerinin üzerinde sürünerek gel.”

Gözyaşlarını birbiri ardına akarken ona itaat ettim. Bir zamanlar çığlık çığlığa karşı koyan, boyun eğmeyip direnen ve onun tüm hakaretlerine göğüs geren o çocuk yoktu artık. Sanki içimde bir şeyler yitip gitmişti. Onca acı, işkence ve o çığlıklar önemli bir parçamı söküp almıştı benden.

Masadaki seyircilerimin gözleri önünde ellerim ve dizlerimin üstünde sürünerek Şeytan’ın sandalyesine yaklaştım. Dizlerimi altına alıp oturduğumda gerçek anlamda bir köle gibiydim. Şeytan bu itaatkâr hâlimi gördükçe zevkten dört köşe olup sırıtıyordu. Tabagındaki artıklardan birini alıp köpeğinin önüne kemik atar gibi önüme atmıştı.

Yediği tavuk budunun kemiğinde biraz et kalmıştı ve onu önüme atarak, “Durma ye,” deyince gözlerimden yaşlar süzüldü. *Baba n'olur gel artık.*

Önce önümdeki kemiğe, daha sonra da masadakilere baktım. Herkes bıyık altından gülerek onu yememi bekliyordu. Bunu istemeyen ve görmeye tahammülü olmayan tek kişi o çocuktü. Masada duran elini sıkarken çattığı kaşlarının altından yoğun bir nefretle babasına bakıyordu. Herkes gözünü dikmiş beni izlediği için kimse o çocuğun sinirli bakışlarını görmüyordu.

Görmelerini de istemezdim, benim yüzümden onun da canını yakmaları hoşuma gitmezdi. Tırnaklarımı yerdeki zemine geçirirken başımı eğip önüme atılan kemik parçasına baktım. Bunu yerden alıp yemezsem bana neler yapacağını bildiğim için sessiz gözyaşları dökerek onu aldım. Bunu yaptığım için kendimden nefret ettim ama yapmaktan başka çarem yoktu.

Şeytan'ın ikna çabaları çok ürkütücü olduğu için daha fazla ona karşı koyamazdım. Ne zaman onun emirlerinin dışına çıksam her defasında canımı daha çok yakıyordu. Titreyen parmaklarla kemiği dudaklarıma yaklaştırtırken hıçkırdım. Kimseye bakamayacak kadar çok utandığımdan eğdiğim başımı kaldırmıyordum. Kemikten kalan bir parça eti ısırınca hıçkırığım boğazımı tırmaladı.

Ağzımın içindeki et parçası o kadar büyümüştü ki onu çiğneyemiyordum. Kesik kesik ağlarken çok zorlansam da yemiştım. Köpeğine bile daha iyi bir muamelede bulunan bu adam, beni o köpekten bile daha aşağıda görüyordu. Artık biliyordum, ben bu evin içinde ölecektim. Bir gün kurtulsam bile aslında çoktan ölmüş olacaktım. Buraya girdiğim gibi çıkmayacağımı anlamaya başlamıştım.

Bir zamanlar tanıdığın o kızın öldü baba, artık gelsen de çok geç.

Günümüz

Boy aynasından kendime bakarken heyecanımın yüzüme yansıdığını gördüm. Bugün benim için çok önemli bir gün olduğundan erkenden hazırlanmıştım. Üzerimde yarım kollu beyaz bir crop olduğu için dümdüz karnım görünüyordu. Siyah ceket ve yüksek bel siyah, kumaş pantolonla şık görünüyordum. Hafif bir makyaj yapıp dudaklarıma bordo rengi bir ruj sürmüştüm.

Sabah erken saatlerde hazırlanmaya başladığımdan saçlarımla uğraşacak vaktim de olmuştu. Saçlarıma düz fön çekip açık bırakmıştım. Bugüne özel spor ayakkabılarımdan vazgeçip siyah stiletto giymiştım. Bu ayakkabıların

şimdi gün beni rahatsız edeceğini biliyordum ama bugün önemli bir toplantım olduğundan iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Parfümümü sıktıktan sonra çantamı alarak odamdan çıktım. “Allah’ım n’olur bugün iyi geçsin.” Kısık bir sesle yalvarırken daha şimdiden aşırı heyecandan kalbim hızlanmaya başlamıştı. Bugün Arksaonix Technologies’in sunumunu yapacağım o büyük gündü.

Aksa sonunda bu projeyi tamamlamıştı. Bunun için Asaf’ın katkılarını da unutamazdım. Asaf, Aksa’ya şirketinin kapılarını açıp onun için güvenli bir çalışma alanı oluşturmuştu. Aksa için kurduğu yirmi kişilik ekibin de çok yardımı dokunmuştu. Arksaonix için günlerce çalışmış ve nihayet en iyi hâle getirmişlerdi. Projemiz artık sunum için hazırды.

Ne yazık ki kendi çabalarım ile bir toplantı ayarlayamamıştım. Bunun başlıca nedenlerinden biri iş insanlarının asistanlarıyla bile kekeleyemedi konuşamamamdı. Telefonda bile olsa o kadar gerilmiştim ki çoğu telefonu patronlarına bağlamadan yüzüme kapatmıştı. Güçlölkle ulaştığım insanlar da benimle görüşmeye yanaşmamıştı, iflasın eşiğindeki bir şirketle vakit kaybetmek istememişlerdi.

Hiçbir şekilde bir toplantı ayarlayamadığımız için Aksa’yla sızlanıp durmuştuk. Asaf sürekli surat asmamızı can sıkıcı bulduğu için gereken toplantıyı o bizim için ayarlamıştı. Asaf sadece bir bölge lideri değil, aynı zamanda nüfuslu biriydi. İş insanları onu kolay kolay geri çeviremezdi. Bizim için yatırımcılarla bir görüşme ayarladığı için ona minnettardım. Böyle anlarda kuzenimin Asaf’la evli olması çok işime yarıyordu.

Bir alt kata indiğimde abim Caner’le karşılaştım. Merdivene yönelmişti ki beni görünce durdu. Bu uzaklıktan bile nefesindeki alkol kokusunu alıyordum. Akşamdan kalma olduğu çok açıktı. Sabah sabah bana sataşmasını istemediğim için başımı eğip hemen merdivene yürüdüm. Ancak abim yolunu keserek beni durdurdu.

Karşıma geçip fazla içmekten kızaran gözlerini bana dikmesi ürkütücüydü. “Senden istediğim parayı hâlâ temin etmedin mi?” Anlaşılan kumar borçları yüzünden alacaklılar yakasına yapışmıştı.

“Abi bende gerçekten hiç para yok.” Hesabımdaki tüm parayı Arksaonix’in çalışmalarına harcamıştım. Cebimde doğru düzgün param kalmadığı için geçen ay mücevherlerimden birini satmıştım.

Takı ve aksesuar pek takmadığım için mücevherlere düşkünlüğüm hiç olmamıştı. Sahip olduğum birkaç mücevherin içinde maddi değeri en yüksek olanı satıp kendime harçlık yapmıştım. Mücevherden gelen o para bile bitmişti. Borç içinde yüzdüğümüz için anne ve babamdan para isteyip

onlara yük olmak istemiyordum. Keşke bu konuda abim ve onu destekleyen akrabalarımız da biraz duyarlı olsaydı.

Gırtlığımıza kadar borca batmışken tüm bu gösterişli hayat içi boş bir kabuktan ibaretti. Eğer Asaf'ın bulduğu yatırımcıları bizimle çalışmaya ikna edemezsem birkaç hafta içinde iflasımızı duyuracaktık. Evimiz başta olmak üzere her şeyimiz elimizden gidecekti. Bu yüzden ne yapıp edip bugünkü işi almalıydım.

Hiç param olmadığını duyan abim, inanamayan gözlerle beni izlerken bir aptal olduğumu haykırır gibiydi. "Milyar dolarlık bir kocan var ve sen bana paran olmadığını mı söylüyorsun?" Sinirlenerek çenesini sıkarken gözü seğirmeye başlamıştı. "O herifin bok gibi parası var, istesen seni paraya boğar!"

"Ama istemiyorum." İnatçı bir tutumla başımı kaldırıp buna şiddetle karşı çıktım. "Bizi bu hâllere düşüren bir adamdan para isteyecek kadar gurursuz değilim."

Caner deliye dönerek ağzından tükürükler saçarken, "Başlatma lan gururuna!" diye yüzüme karşı bağırdı. "Kocan sana bakmak ve senin için para harcamak zorunda. Evlenmene rağmen hâlâ bizim üstümüzden geçiniyorsun." Babam değil de bana o bakıyormuş gibi davranmasına hayret etmiştim. Sanki onun evinde yaşıyor, onun yemeğini yiyordum.

Boğazıma kadar gelen tüm o sözleri yutup yanından geçmeye kalkıştım. Bana sesini yükselttikçe beni ürküttüğü için bir an önce ondan uzaklaşmak istiyordum. Ancak Caner gitmeme izin vermeyip kızgın bakışlarını bana dikti. "Şimdi hemen o piçe gidip ihtiyacım olan parayı bana getireceksin. Farah."

Beni sürekli para konusunda sıkıştırdığı için neredeyse ağlayacaktım. "Hayır," diye kısıp bir sesle konuşurken sesim içime kaçmış gibi ürkektim. "Bunu yapmayacağım."

Kan beynine sıçramış gibi sinirden yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Yapacaksın!" Bana bağırınca korkuyla irkilerek arkaya doğru bir adım attım. İnsanların bana bağırmasından çok korkuyordum. Bana sesini yükseltmese de onu duyabiliyordum.

Caner'in delici bakışları kontrolsüz bir şekilde beni buldu, her an her şeyi yapabilirdi. "Senin gururun benim borçlarımı kapatmayacaksa bana o parayı bulacaksın."

Ondan uzaklaşmak için arkaya doğru küçük adımlar atarken başımı iki yana salladım. "Abi, b-bunu yapmak iste..." Suratımda patlayan tokadıyla

canımın devamını getirememiştim. Caner yanağıma o kadar şiddetli vurmuştu ki başım omzuma düşerken saçlarım yüzüme savrulmuştu.

Ensemdeki saçlarıma yapışıp başımı sertçe kaldırdığında dudaklarımdan çıkan iniltilere engel olamadım. Abim içki kokan nefesiyle yüzünü yüzüme yaklaştırıp kaşlarını çatı. "Gerekirse Gurur denen o piçin ayaklarına kapacaksınız ama parayı getireceksin!"

Canımı çok yaktığı için acıdan kıvranırken, "Abi n'olur bırak beni," diye ona yalvardım ama saçlarıma asılırken beni duymuyordu.

"Şu hâline bak, gerçekten işe yaramazsın," dedi iğrenircesine. Bir böceğe bakar gibi beni izlerken kızgın gözlerinde sadece öfke yoktu, aynı zamanda tiksinti de vardı. "Yirmi dört saat içinde paramı getireceksin!"

Bir anda abim sertçe yanımdan çekildi. Saçlarımı hapseden eli benden uzaklaştığında İskender'i gördüm. Kehribar gözleri yoğun bir öfkeye ev sahipliği yaparken kaşları çatılmıştı. Saçlarıma asılan Caner'in omzunu tutup onu kendisine doğru çevirdi ve suratına kafa atarak onu ayaklarının önüne düşürdü. Caner yediği darbenin şokuyla başını kaldırınca İskender onun suratına tekme atarak abimi sırtüstü yere serdi.

Kuzenim sinirden yumruklarını sıktıkça parmak boğumları gerilip elinin üstündeki damarlar belirginleşiyordu. Yürüyüp Caner'in üzerine eğilerek onun saçlarını sertçe tutup başını kaldırdı. Tıpkı Caner'in benim saçlarıma asıldığı gibi İskender de onun saçlarını sert bir şekilde çekiyordu. "Eğer bir daha Farah'a dokunursan senin gelmişini geçmişini sikerim!"

Abimin suratına bir yumruk daha atarak yüzünü kana buladığında bile saçlarını bırakmamıştı. Sinirden İskender'in sesi kalın ve hırıltılı çıkarken yüzünü Caner'in kanlı yüzüne yaklaştırdı. "Senin kumar borcunu kız kardeşin mi ödeyecek lan! Sendeki nasıl bir haysiyetsizlik!"

İskender onun kafasını sertçe zemine iterek doğruldu. Bunu yaparken ona dokunan elleri kirlenmiş gibi ellerini pantolonunun kenarına siliyordu ve iğrenerek yerdeki Caner'e bakıyordu. Tıpkı abimin az önce bana baktığı gibi İskender de bir böceğe bakar gibi onu izliyordu. "Olmayan şerefini siktiğim piçi, gücün sadece kardeşine mi yetiyor!"

"Kaç kere diyeceğim, bu çöpleri yerde bırakmayın." Koridorun diğer ucunda beliren Esvet söylenerek buraya geldi. Ayakkabısının ince topuğuyla Caner'in karnına basarak onu iki büklüm etmişti. Esvet abartısız bir şekilde Caner'i çiğneyip gitti. Aval aval onun arkasından bakıyordum çünkü konunun ne olduğunu bile sormadan abimi ezip gitmişti.

“Saatim yine nereye kayboldu!” Kılıç Aslan bu kattaki odalardan birinden çıkarken gömleğinin düğmelerini kapatıyordu. Yanımıza gelirken kısa bir an bize ve hemen ardından da yerde acıyla kıvranan Caner’e baktı.

Kılıç hiç rahatını bozmadan buraya gelip tıpkı az önce Esvet’in yaptığı gibi abimin üzerine basarak merdiveni inmeye başladı. Giderken arkasına hiç dönmeden normal bir şeyden bahseder gibi, “Amcam görmeden o çöpü yerden kaldırmayı unutmayın,” demişti.

“Ver lan şu telefonumu!” Nihat’ın kızgın sesini duyunca İskender ile aynı anda soldaki koridora döndük. Zaza, babamın çalışma odasından fırlayarak dışarı çıktığında Nihat hemen onun arkasındaydı.

İkisi çocuk gibi birbirini kovalarken Zaza gözüne merdiveni kestirdi. Bu tarafa koşup hemen birkaç basamak indi ancak aklına ne geldiyse hızlı bir şekilde o üç basamağı geri çıktı. Koşarak yerde acıyla inleyen Caner’e yaklaşıp karın boşluğuna sert bir tekme attı. “Bir daha geceleri içip içip o kadar gürültü çıkarma. Senin yüzünden uykum bölündü!” Tekmesiyle abimin nefesini kestikten sonra Nihat’tan kurtulmak için koşarak merdiveni indi.

Nihat onu yakalamak için peşinden koşmadan hemen önce Caner’e yaklaştı ve bir tekme de o attı. “Bu evde sadece sen yaşamıyorsun, geceleri hayvan gibi böğürme!” dedikten sonra merdivene koştu ve basamakları ikişer ikişer atlayarak Zaza’nın peşinden gitti.

Ekibimdeki hiçbir üye normal değildi.

İskender’le kısa bir an göz göze geldiğimizde önce birbirimize, sonra da yerde acılar içinde kıvranan Caner’e baktık. Her an babam bir yerlerden çıkacakmış gibi birbirimizi iterek basamakları inmemiz çok komikti. Babam bizi suç üstü görürse Caner’e olanları açıklayamazdık. Babama yakalanmadığımız sürece rahattık, Caner ona gidip bizi şikâyet edemezdi. Bunu yaparsa İskender’in neden onu dövdüğünü de açıklamak zorunda kalırdı.

Koşarak avluya çıktığımızda yakalanma tehlikesini atlattığımız için rahat bir nefes almıştık. İskender koştuğu için nefes alışlarını düzene koymaya çalışırken bana yaklaştı. “Sen iyi misin, amcam kızı?” Kısa bir an bakışları saçlarıma kayınca ifadesi buz kesti. “O piç ne zamandır seni sıkıştırıyor?”

“Bunu her zaman yapmaz.” Benim yüzümden Caner gibi belalı biriyle dalaşmasını istemediğim için ona yalan söylemişim.

Tebessüm ederek parmak uçlarımda uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım. “Teşekkür ederim, amcam oğlu.” Kuzenlerim bu evde olduğundan beri Caner eskisi gibi beni hırpalayamıyordu. Ne zaman buna kalkışsa bugün olduğu gibi içlerinden birine yakalandığı için başına pek iyi şeyler gelmiyordu.

Toplantıya geç kaldığım için İskender'in Caner konusunda beni köşeye ~~st~~ıştırmasına izin vermeden yanından ayrıldım. Bugün benim için çok önemli bir gündü, Caner'in bunu bozmasını istemiyordum. Umarım her şey istediğim gibi giderdi, günlerdir bu sunuma hazırlanıyordum.

Aksa yüzünden yol boyunca telefonum hiç susmadığından çok gerilmiştim. Çok geç kaldığım için katılımcıların artık daha fazla beklemek istemediğini, Asaf'ın onları orada zor tuttuğunu söylemişti. Aksa iki ayağımı bir pabuca soktuğundan sunum için son kez prova bile yapamamıştım. Asaf bu görüşmeyi şehir merkezindeki bir gökdelenin kırkinci katında ayarlamıştı. Asansörle çıkarken heyecan ve aşırı stresten doğru düzgün nefes bile alamıyordum.

Benim gibi toplumda kendini ifade edemeyen biri için böylesine ciddi bir toplantıya katılmak hiç kolay değildi. Keşke bu sunumu yapmak için yerime birini görevlendirseydim. Aslında bunu çok istemiştim ama babamla çıktığımız tekne gezisini hatırlayıp bunu yapmam gerektiğine kendimi ikna etmiştim. Artık birilerinin arkasına saklanmak yerine kendi işimi kendim halletmeliydim.

Teknedeyken verdiğim o karara sadık kalmak için çok uğraşıyordum. Anksiyetem ve sosyal fobim yüzünden işim çok zordu ama bir şekilde bunun üstesinden gelecek ve korkularımı aşacaktım. Buna her zamankinden daha fazla istekliydim. Asansörün aynasından kendime bakıp üstümü başımı düzeltirken tüm vücudum tir tir titriyordu. "Bunu yapabilirsin." Umarım yapardım.

Yanağıma bakınca Caner'in attığı tokadın izlerinin hiç belli olmadığını görüp rahatladım. Arabadayken kapatıcılarla gerekeni yapmıştım. Aynadan kendimi izlerken cesaretimi bulmaya çalışıyordum. "Her şey bu projeye bağlı, Farah. Başarısız olup babanı hayal kırıklığına uğratamazsın."

Babam günlerdir Aksa ile bir projenin üzerinde çalıştığımızı ve bugün sunumum olduğunu biliyordu. Ancak projenin detaylarını ve başarılı olursak elde edeceğimiz kârın büyüklüğünü bilmiyordu. İki çocuğun heveslendiği küçük bir iş olduğunu düşündüğünden cesaretimizi kırmamak için çalışmamıza engel olmamıştı.

Babam bugünkü sunuma katılacak yatırımcıların ülke çapında tanınan insanlar olduğunu bile bilmiyordu. Bu toplantıyı Asaf'ın bize ayarladığını ona söylemediğim için babam birkaç küçük firmayla görüşeceğimi düşünüyordu. Başarısız olursam diye tüm bunları ona söylememiştim. Eğer toplantı odasındaki insanları kafalarsam babama güzel bir sürpriz olacaktı.

Asansörden indiğimde Aksa beni koridorda bekliyordu. Tıpkı benim gibi çok heyecanlı olduğundan içeride bekleyememişti. “Farah, nerede kaldın!” Aceleyle yanıma geldiğinde telaştan yerinde duramıyordu. “Asaf onları daha fazla içeride tutamaz, üstelik geç kaldığın için sana çok kızgın.”

Aksa hiç vakit kaybetmeden kolumu tutup beni yürümeye zorlarken bir yandan da söyledikleriyle beni daha çok geriyordu. “Sen geciktikçe Asaf içerideki o insanlara mahcup oluyor. Korkup gelmeyeceğini düşündüğünden yaşadığı stresi artık saklayamıyor.”

Topuklu ayakkabılara alışık olmadığım için adımlarımı Aksa’nın adımlarına uydurmaya çalışıyordum. “Evde bir sorun çıktığı için geciktim, üstelik trafik de kilitti. Asaf bir konuda stres yapmakta haklı, korktuğum için gelmemeyi çok düşündüm.”

Toplantının olacağı ofisin önünde durduğumuzda Aksa omuzlarımı tutarak beni yatıştırmaya çalıştı. “Bunu yapabilirsin, kardeşim.” Benden daha fazla heyecanlıyken beni sakinleştirmeye çalışıyordu. “Onlar da bizim gibi bir insan, gerilmene veya korkmana gerek yok.”

Kapıya ürkütücü bakışlar atarken kalp krizi geçirecekmişim gibi nefes alışlarım hızlanmıştı. “Aksa benim yerime sunumu sen mi yapsan?” İçeride rezil olacağımı düşündükçe cesaretimi yitiriyordum. “Herkes gözünü dikip bana bakacak, ilgi odağında olmaktan rahatsız olduğum için her defasında ağlayasım geliyor.”

Aksa omuzlarımı sıkarak beni kendime getirmeye çalışırken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. “Yapabileceğine inanıyorum, sen de biraz kendine güven. Evde birçok kez sunumun provasını yapmıştık, yine öyle düşün.”

Onun kadar öz güvenli olmadığım için suratımı asarak ona kapıyı gösterdim. “Evde bu kadar insan yoktu.”

“Toplantı öncesi sana iyi bir moral konuşması yapmayı çok isterdim, kuzen ama buna hiç vaktimiz yok.” Aksa bana fazladan düşünme şansı vermeden kapıyı açıp beni içeri itince neye uğradığımı anlayamadım. Önce biraz kendime gelmemi bekleyebilirdi!

Aksa beni içeri itince tökezlemiştim ama son anda dengemi koruyup düşmekten kurtuldum. Başımı kaldırınca gördüğüm kişiyle kapının önünde donup kaldım. Burada sadece tanımadığım iş insanları yoktu, tanıdıklarım da vardı. Şoke olmuş bir hâlde Aksa’ya döndüğümde gülüşünü saklayarak bakışlarını kaçırdı. “Ben de yarım saat önce öğrendim.” Anlaşılan Asaf’ın oyununa gelmiştim.

Katılımcıların hepsini önceden bilirimsem gelmekten vazgeçeceğimi bildiğinden Asaf bir ismi benden gizlemişti. Duyduğumda bile nefesimi kesip kalbimi titreten güçlü bir isimden bana bahsetmemişti. Gurur Kalender... Evet, o da buradaydı. Cam duvarlardan oluşan toplantı salonunda tüm yatırımcılar bir masanın etrafındaydı. Uzun masada tanımadığım çok fazla yüz vardı, hepsi de büyük firmaları temsil eden önemli insanlardı.

Bu masada tanıdığım sadece iki kişi vardı. Bunlardan biri bugünkü toplantıyı ayarlayan Asaf, bir diğeri de günlerdir görmediğim ve yakın zamanda görmeyi beklemediğim Gurur'du.

Kapıdan içeri girdiğim an Gurur'un gözleri bana kilitlenmişti. Onu görünce kapının önünde öylece kalakalmıştım. Kıpırdamıyorum, nefes almıyorum ve en küçük bir yaşam belirtisi göstermiyordum. Sanki donmuştum ya da onun yeşil gözlerinde tutuklu kalmıştım. Aklımdaysa hep aynı soru vardı. *Neden buradasın?* Gurur'un bana faydadan çok zararı dokunmuştu. Bizi iflasın eşiğine getiren oydu, onun burada olması çok absürttü.

Belki de işlerimi baltalayıp tüm yatırımcıları kaçırmak için gelmişti. Yeni bir hayal kırıklığıyla doldum. Anlaşılan onun başlattığı yıkımı onarmama izin vermeyecekti. Gurur buranın tek sahibiymiş gibi masanın en başında rahatça oturup gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bu ofiste ondan başkası yokmuş gibi bakışlarımı ondan çekemiyordum.

Hep olduğu gibi üzerindeki beyaz gömleği kusursuz bir şekilde ütülenmişti. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve gömleğinin yakası da biraz açıktı. Parmaklarının arasındaki tükenmez kalem çevirirken öylece beni izliyordu. Aramızda hiçbir şey geçmemiş ve bana bakınca hiçbir şey hissetmiyormuş gibi hissizdi. Yakışıklı yüzü ifadesizdi, yeşil gözlerindeyse görmek istemediğim, görmeye korktuğum her şey mevcuttu. Öfke, sitem ve biraz da... Özlem.

Gurur felaketim olacakmış gibi çıkıp gelmişti. Ofisin en yoğun güneş alan yerinde oturuyordu ama karanlık olan her şeyi kuşanmıştı. Baştan ayağa beni izlerken gözleri bir yabancıya bakar gibi mesafeliydi. Bedenimde gezinen bakışları âdeta *kimsin sen*, der gibiydi. Beni görmeye alıştığı o paspal kıyafetlerin içinde değildim. Saçlarım bir kalemle toplanmamıştı ve gözlerimde gözlük yoktu. Üzerimdeki kıyafetlerse bir tişört ve pantolondan oluşmuyordu.

Şıktım, bakımlıydım ve belki de her zamankinden daha özenliydim. Bugüne özel iyi hazırlanmıştım. Gurur ayağımdaki topuklu ayakkabılara bile tuhaf gözlerle bakıyordu. Hep böyle miydim, diye merak ediyordu. Her

şeyde olduğu gibi giyim ve kuşamım konusunda da mı onu kandırılmışım. Aklından geçen soruların bunlar olduğunu tahmin edebiliyordum.

Bu toplantının benim için zor geçeceğini biliyordum ama artık iki kurt zordu. Güçlkle bakışlarımı Gurur'dan çekip buradaki diğer insanlara döndüm. "Merhaba, ben Farah. Tozlu Holding'in en genç ve aynı zamanda en yeni yöneticilerinden biriyim," diyerek kısaca kendimden bahsettim. "Öncelikle burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

Tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutarken masaya yaklaştım. Masanın diğer ucunda Gurur oturuyordu ama bu ucunda kimse yoktu. Sanki bu sandalye benim için ayrılmıştı. "Sizleri bu kadar beklettiğim için hepinizden özür dilerim," derken sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışıyordum. "Ne yazık ki yoğun bir trafikle karşılaştığım için gelişim biraz uzun sürdü."

Korkuyordum, gergindim ve titreyişlerimi bastırmaya çalışıyordum. İlk izlenim çok önemli olduğundan yaşadığım stresi buradaki herkesten saklamalıydım. "Hepimizi bu masada topladıysanız trafiği hesaplayarak evden çıkış saatinizi ayarlamalıydınız, Farah Hanım." Sanki onu buraya ben çağırmışım gibi Gurur bana sataşarak bileğindeki saati gösterdi. "Yarım saatlik bir gecikme işinize ne kadar önem verdiğinizi anlamamızı sağladı."

Daha ilk saldırısında cesaretim kırıldığından işi gücü bırakıp masanın altına saklanmak istiyordum. Bu toplantının benim için önemini ve Akşa'nın günler süren çabalarını bilmeseydim bunu yapabilirdim de. Derin bir nefes alıp yüzüme yapmacık bir gülümseme kondurdum. "Haklısınız, trafiği hesaba katmamak işime gereken özeni göstermediğimi düşündürüyor ama inanın bana beklediğinize degecek."

Masadakiler sessizlik içinde aramızdaki söz düellosunu izlerken Gurur'un yüzünde iğneleyici bir ifade belirdi. "Bunlar çok iddialı sözler, beklediğimize değip değmeyeceğini yapacağınız sunum belirleyecek." Adi herif, iki dakika susmuyordu.

"O zaman sizleri daha fazla bekletmeden hemen başlayalım." Asaf buradaki tüm katılımcıların bilgilerini önceden bana iletmişti. Bu yüzden tanışmakla vakit kaybetmedik. Akşa önceden ofisi hazırladığı için projelerimizin bir kopyasını herkese dağıtmaya başladı.

Akşa bunu yaparken ben de çantamdaki bilgisayarı çıkarıp projeksiyonu açtım. Kuzenim pudra tonlarında şık bir bluz ve siyah, kalem eteğiyle asistanımmış gibi görünüyordu. Akşa benim için ayrılan sandalyeye oturup bilgisayarın başına geçerek oradaki görüntüleri projeksiyona yansıttı. Ben

de projeksiyonun yanında durup herkesin bakışlarının altında soğuk terler ~~ak~~ıyordum. Burada olduğuma hâlâ inanamıyordum.

Keşke ben sunumu bitirene kadar bana bakmak yerine hepsi önüne ~~dönse~~... Anksiyetem boğazıma kadar tırmanıp buradan çıkmam gerektiğini bana hatırlatıyordu ancak buna karşı koyup dik durmaya çalışıyordum. Bugün ya batacaktım ya da batmakta olan şirketimi kurtaracaktım. Önlerime koyduğumuz dosyaları karıştıran dokuz yatırımcı buna ara verip tekrar bana dönünce onlara projeksiyondaki sunumu gösterdim.

“Önünüzde duran dosyalarda da belirtildiği gibi Arksaonix Technologies’le şirketimizin tüm ağlarını tek bir omurgada toplamayı planlıyoruz.” *Sakin ol, Farah ve derin bir nefes alıp devam et.* İçimden sık sık kendimi cesaretlendirip yaklaşan histeri krizini savuşturmaya çalıştım.

Onlar için oluşturduğumuz tabloyu gösterip hafifçe gülümsedim. “Bildiğiniz üzere artık teknoloji çağında yaşıyoruz ve geliştirdiğimiz bu teknoloji bünyemiz altındaki çalışanlarımızın harcadığı efor oranını büyük ölçüde düşürebilir.”

Gurur dışında buradaki herkese tek tek bakarak onu kızdırırken yumuşak fakat iddialı bir sesle konuştum. “Hanımlar ve beyler sizlere sunduğum şey daha az çaba ve daha fazla iş.” Evde bu sunumun defalarca provasını yapmıştım. Umarım her şey provadakiler gibi iyi giderdi.

Ben konuştukça Aksa bilgisayardan yeni görüntüler yansıtıyordu. Ben de onunla uyumlu şekilde geçişler yaparak projemizi tanıtıyordum. “Ark-saonix çağımızın en yenilikçi projelerden biri. Ekibim ve tabii ki bu işin başında olan beyin...” Onlara Aksa’yı gösterdim. “Yani ortağımın en yeni çalışmalarından biri.” Asistanım değil de ondan ortağım diye bahsettiğimde Aksa tebessüm etmişti.

Önüme dönerek kaldığım yerden devam ettim. İnsanlarla göz kontağı kurmak beni çok gerdiğinden buradaki kimseye iki saniyeden fazla bakmıyordum. “Yapay zekâ destekli bu modüler sistemle üretim hatlarımızı %50 oranında genişletmeyi planlıyoruz. Aynı zamanda bir dönüşüm projesi olduğu için çevre dostu yeni nesilleri de memnun edecektir.”

Aksa’nın açtığı görüntüdeki grafikleri onlara gösterdim. “Lütfen bu oranlara dikkatlice bakın,” diye konuştum yumuşak bir sesle. “Bu projeyi hayata geçirirsek mevcut ürünlerimizde yirmi iki ayda %40’lık bir verim artışı öngörüyoruz.”

Tam konuşmaya devam edecektim ki Kozcu Holding’in CEO’su Haldun Bey araya girerek beni susturdu. “Bu rakamlar çok iyi, Farah Hanım ancak bu masadaki herkes biliyor ki fikrinizi hayata geçirecek sermayeye sahip

değilsiniz.” Önünde duran dosyayı kurcalayarak tarafsız bir şekilde tek kârşını yukarı kaldırdı. “Bu yatırımın dönüşü bana ne zaman olacak? Projeniz ve fikriniz gerçekten güzel ancak kısa vadede kâr artışı yok.”

“Haldun Bey, kısa vadede kâr elde etmeyi düşünüyorsanız korkarım ki yanlış yerdesiniz,” diyerek bakışlarımı ona kenetledim. “Bunun için şans oyunlarına veya hisse satışlarına paranızı yatırabilirsiniz. Ancak sizi temin ederim ki onlarda elde edeceğiniz sermaye, benim size yirmi iki ayda vadedtiğim paranın yakınına bile yaklaşmayacaktır.” Hazır cevabım karşısında masada bir sessizlik yaşanırken Gurur’un dudağının köşesi kıvrılmıştı.

Şimdilik bilgisayardaki işi bittiği için Aksa koltuğumdan kalkıp bir kenarda durduğunda başka biri, “Güzel konuşuyorsunuz ama Haldun Bey’le aynı fikirdeyim,” dedi. Bu konuşan üretim dalında zincirleri olan Şule Hanım’dı.

“Yirmi iki ay uzun süre ancak uzun vadede kazandıracaksa beklenebilir fakat Farah Hanım...” diyerek gözlerimin içine baktı. “Batmak üzere bir şirket olduğunuz sır değil. Biz yatırımcılar için yirmi iki ay beklemek sorun teşkil etmez fakat şirketinizin bu süre zarfında hayatta kalabileceğinin bir güvencesi yok. Bu masadaki kimse ölü yatırım yapmaz.”

Şule Hanım yaşlı bir kadın olabilirdi ama gençliğinde piyasanın içinden geçecek kadar deneyimliydi. Dudaklarını büzerek üzerime gelmeye devam etti. “Projenize yatıracağım paranın bana kazandıracaklarından çok, paramı geri alıp alamayacağımı merak ediyorum.”

“Gerçekçi olalım,” dedi bir başkası. “Bunun için çok geç kaldınız.” Başını yavaşça iki yana salladı. “Geminiz su alıyor, Farah Hanım. Bu gemiyi batmaktan kurtaramazsınız.”

Bana destek hiç ummadığım birinden gelmişti. Ondan beklemediğim bir şekilde Gurur bana arka çıkarak, “Ama kaptan hâlâ gemide,” diye sakince konuşup onlara beni gösterdi. Gurur onların beni köşeye sıkıştırmasına izin vermeyerek oturduğu yerde hafifçe dikleşti. “Gördüğünüz üzere kaptan gemisini terk etmemiş ve mürettebatını hayatta tutmak için uğraşıyor. Bence bu proje bir şansı hak ediyor.”

Nabzım hızlanmıştı. Gurur işimi baltalamak için değil de bana destek olmak için mi buradaydı?

Küçük adımlarla yürüyüp masanın en başında durdum ve eğilip ellerimi masaya bastırarak buradaki herkese sırasıyla baktım. Bunu yaparken kendimden beklemediğim bir şekilde sakin ve kontrollüydüm. Bugün bu projeyi onlara kabul ettirmem gerektiğini bildiğim için korkaklığı bırakmıştım. “Geç kaldığımızı kabul ediyorum ama sizler büyük firmaların yöneticileri

ve yatırımcılarıdır. Söyler misiniz bana, büyük kazançlar elde etmek için hiç risk almadınız mı?”

Bilgisayardan şirketimizin logosunu açıp ekranı çevirerek onlara gösterdim. “Evet, kabul ediyorum. Tozlu Holding iflasın eşiğinde ama ya batmazsa?”

Kaşlarım yukarı havalandı, ilk kez bu kadar uzun birileriyle göz teması kuruyor ve gözlerimi kaçırıp titremeden konuşuyordum. “Bugün çekimser davrandığınız bu proje sektörün devi olabilir. Bu olduğunda ürettiğimiz teknoloji her firmanın ilk tercihi olacaktır. Arksaonix yaygınlaşıp her şirketin ilk tercihleri arasına girdiğinde sizler hiçbir kâr elde edemeyeceksiniz çünkü yatırımcılarımızın içinde olmayacaksınız.”

Maliyeti oldukça yüksek bir proje olduğu için yaşadıkları tereddüdü görebiliyordum. Bu verilmesi gereken zor bir karar ve ciddi bir kumardı. “Bakın bu sistem sadece makinelerden ibaret değil. Bu teknoloji sektördeki üretim kavramını büyük ölçüde değiştirecek. Sizlere %40 büyümeye ve aynı oranda kâr olarak dönecek.” Kollarımı hafifçe iki yana açtım. “Ve bu sadece yirmi iki ayda olacak.”

İddiamı sürdürerek kendimden emin bir şekilde çenemi dikleştirdim. “Bugün sizlere sadece bir rakam sunmuyorum, aynı zamanda sektöre yön verecek bir devrimin başlangıcını sunuyorum.” Herkes sessizliğe bürünürken birbirlerine olan bakışlarından onları yüzde elli kazandığımı görüp heyecanlandım.

Henüz hiçbirini kaybetmemiştim, hâlâ küçük bir umut vardı. Artık ciddi anlamda onlara sunduğum projeyi düşünüyorlardı. Şu bir gerçek ki bu proje gerçekten çok iyiydi ve Tozlular yerine başka bir firma onlara bu sunumla gelseydi bir an bile düşünmeden bunu kabul ederlerdi. Bize karşı çekimser olmalarının nedeni şirketimin yaşadığı ekonomik krizdi.

Geçen yıl bu fikirle onlara gelseydim o zaman yüzde yüz işi kapardım. Yaşadıkları kararsızlıktan bunu anlayabiliyordum. Gurur sessizliğini koruyarak masadaki herkesi sükûnet içinde izledi. Parmaklarının arasındaki kalem yavaşça çevirirken yatırımcıları gözlemliyordu.

Onların yaşadığı tereddüdü görünce her birinin biraz ittirilmeye ihtiyacı olduğunu anladım. “Size bir teklifim var, Farah Hanım.” Gurur o etkileyici karakteristik sesiyle konuşup tüm dikkatleri üzerine çekti. Başını yavaşça çevirip yeşil gözlerini bana diktiğinde neyin peşinde olduğunu anlayamadım. “Projeyi bana satın.” Masadaki herkesten bir uğultu çıktığında Gurur önünde duran dosyayı açtı.

Dosyadaki maliyet bölümünü bana göstermesinin bir nedeni vardı. “Bu projenin maliyeti...” demişti ki karşılaştığı rakamla yeşil irisleri büyüdü. Kısık bir sesle küfrederek Asaf’a baktığında Asaf da neler olduğunu anlayamıyordu. O da önündeki kopyayı açıp maliyet bölümüne bakınca Gurur’la aynı tepkileri vermişti. Önce şaşırmış, daha sonra küfretmiş, en sonunda da hesap soran bakışlarını ben ve Aksa’ya çıkarmıştı.

Aksa gülmemeye çalışarak bakışlarını kaçırırken ben gülüşüme engel olmak için yanaklarımın içini ısıırıyordum. Asaf da orada yazan maliyeti daha yeni görüyordu, onu kandırmıştık. Görmeyi beklemediği o rakamla Gurur kısa bir an dik dik bana bakıp kendini toplamak için hafifçe öksürdü. Su bardağına uzanıp birkaç yudum içtikten sonra derin bir nefes alıp ciddiyetini geri kazandı. Bunu yaparken bakışlarıyla âdeta bana *sahtekâr* der gibi iğneleyici bakıyordu.

Gurur olaya hızla uyum sağlayıp kaldığı yerden devam etti. Bunu yaparken bir tek bana bakıyordu. “Bu teknolojinin maliyeti *altmış iki milyon dolar*,” derken son kısmı sadece benim anlayacağım bir şekilde vurgulamıştı. “Firmanızın şu anda içinde bulunduğu durum böylesine yüksek bir meblağı çıkaramaz.” Ciddiyet içinde konuşurken her kelimesi ve her hareketiyle bir iş insanı profili oluşturunuyordu.

Tanıdığım o serseri ve kabadayı adamla yakından uzaktan alakası yoktu. Neden şaşıırıyordum ki liderliği Karun’a devretmeden önce Gurur uzun yıllar Kalender Holding’i yönetmişti. Bu konuda çok başarılı olduğundan işleri kısa zamanda büyüttü. Gurur çoğunlukla serseri gibi takılsa da iyi bir ticari zekâsı ve iş deneyimi vardı. Onu izlerken etkilenmemek elde değildi.

Masadakilerin gözünü boyayıp yaşadığım ekonomik krizden faydalanmaya çalışıyormuş gibi davranıyordu. Parmaklarının arasındaki kalemi bir tur daha çevirerek son derece ciddi bir şekilde bana baktı. “Bir yatırımcı aramakla vakit kaybetmek yerine projeyi bana satmayı düşünür müsünüz?”

Gömleğinin yakasını düzelterek yerinde dikleşti. “Kalender Holding’in en büyük hissedarlarından biri ve CEO’su olarak projeniz için size yüz milyon dolar teklif ediyorum,” diyerek buradaki herkesi şoke etti. Teklif ettiği parayı bir arada hiç görmemiştım ve görebileceğimi de sanmıyordum. Bu kadar yüksek meblağda bir parayı çıkarmak Gurur gibi biri için zor olmamalıydı.

“Gerçekten çok zekisin, Kalender.” Asaf devreye girerek Gurur’un attığı pası havada yakaladı. “Anlaşılan pastanın tamamını kendine istiyorsun.”

Gurur'un dudağının köşesi kıvrılırken gözlerimin içine derin bir kınayla baktı. "Paylaşımçı biri olduğum söylenemez." Bunları Asaf'a söylüyordu ama ona değil, bana bakıyordu. Gurur nabzımı hızlandıran bakışlarıyla tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Değerli bir şey gördüm mü, onu alırım." Omurgama soğuk bir his yayılmıştı. Acaba hâlâ Arksaonix'ten mi bahsediyorduk?

Hiç istifimi bozmadan gözlerimi gözlerine kenetledim ve sadece onun anlayacağı bir imayla konuştum. "Bazı şeyler satılık değildir, Gurur Bey ve değer biçilmez." Sakince konuşup ayakta dikilmekten vazgeçerek sandalyeme oturdum.

Gurur masanın bir ucundaydı, ben diğer ucunda ama bakışlarımız birbirinden kopmamıştı. "Cömert teklifiniz için teşekkür ederim fakat ihtiyacım olan şey bir alıcı değil, yatırımcı. Takdir edersiniz ki yararlı şeyler iyi bir yatırımı hak eder."

Gurur sözlerimdeki satır aralarını iyi okuduğu için başını hafifçe eğdi ama yeşil gözlerindeki keskinlik yerini koruyordu. Ağır bir hareketle kolunu sandalyesinin kenarına yasladı ve başını yana yatırarak yoğun bir şekilde beni izledi. "Yerinizde olsam teklifimi kabul ederdim, Farah Hanım. Siz de iyi biliyorsunuz ki bu masadaki kimse bu kadar parayı tek seferde çıkaramaz." Ona yakışan bir kibirle kendini gösterdi. "Benim dışımda."

"Bir kişi çıkaramaz, doğru ama hepsinin toplamı gereken parayı çıkarabilir." Masadaki suya uzanıp kuruyan boğazımı ıslattım. Bunu yaparken bile Gurur bir an olsun gözlerini üzerimden çekmiyordu. "Bu masada dokuz kişi var, herkes bu işe yatırım yaparsa kişi başına 6.888.889 dolar düşüyor."

Gurur bir dakika işareti yaparak telefonunu çıkardığında başta ne yaptığını anlamadım ama daha sonra hesap yaptığını anladım. Telefonunda hızlı bir hesap yapınca firma başına düşen rakamı eksiksiz bildiğimi görüp kaşlarını belli belirsiz çatı. "Nesin sen, hesap makinesi mi?" Bu kadar kısa sürede altmış iki milyon doları dokuza bölmemi beklemiyordu.

Ona yapmacık bir şekilde gülümseyip işaret parmağımla kafama hafifçe vurdum. "Sayılarla aram hep iyi olmuştur."

"Olabilir ama bu kadar iyi olamaz." Gurur'un kaşları alayla yukarı kalktığı anda önce önünde duran dosyayı, daha sonra da buradaki yatırımcıları gösterdi. "Teknolojinin maliyetini belirten sizsiniz ve yatırımcı sayısını önceden biliyordunuz. Bu yüzden kişi başına düşen meblağı daha önce hesaplayarak buraya geldiniz."

Bu kadar kısa sürede bunu hesaplayacağıma ihtimal vermiyordu. Oysaki unuttuğu bir detay vardı, buraya gelirken onun da burada olduğunu

bilmiyordum. Yani sekiz yatırımcıyla görüşeceğimi sanıyordum. Bu bık önceden bir şeyleri hesaplamadığımı kanıtlıyordu. Gurur'un takıldığı bu saçma şeyin konumuzla hiç alakası yoktu ama kendimi aklama ihtiyacı hissettiğim için sandalyeme yaslandım.

"Neden bunu anlamıyoruz?" Bu konuda beni test etmesine izin verdim. "Bana başka bir şey sorun lütfen."

"Zevkle." Gurur beni taklit ederek arkasına yaslanıp alaycı bir üslupla üzerime gelmeye başladı. "Seksen dört milyon dolardan otuz yedi kişiye ne kadar pay düşer?"

Kendime sadece otuz saniyelik bir düşünme süresi verdim ama daha sonra kendimden emin bir şekilde, "2.270.270 dolar," dedim. Gurur bana inanmadığı için herkesin bakışları eşliğinde telefonunun hesap makinesinden bunu hesapladı. Ortaya çıkan sonuçla suratının aldığı ifade çok komikti.

Göz bebekleri hafifçe büyüdüğünde gözlerinde afallama ve gizleyemediği bir hayranlık belirmişti. Buna rağmen bana en küçük bir övgüde bulunmayıp yeni bir soru yöneltti. Bu seferki biraz daha zordu. "Üç milyardan sekiz yüz kırk yedi milyonu çıkarıp geriye kalan parayı kırk dokuz kişiye bölüştür ve kişi başına ne kadar düştüğünü bana söyle." Gözlerimin içine hınzırca bakıp sıırttı. "Bunu hesaplayabilir misin?" İşine gelince resmiyeti bir kenara bırakıyordu.

Gurur bana bu soruyu sorarken ben çoktan hesaplamaya başladığım için dudağımın köşesi yana doğru kıvrıldı. "Üç milyardan sekiz yüz kırk yedi milyonu çıkardığımda elde ettiğim sayı iki milyar yüz elli üç milyon." Başımı hafifçe omzuma eğerek gözlerimi onun yeşillerine kenetledim. "Bu sayıyı kırk dokuza böldüğümde kişi başına yaklaşık 43.938.776 dolar düşüyor." Elindeki telefonu işaret ettim. "Doğruluğunu kontrol edin lütfen."

Gurur'un bakışları karardığında çenesinde bir kas seğirdi. Şu zamana kadar sayılarla ilgili bu şaşırtıcı yönümü nasıl fark etmediğini düşünüp sınırlanıyordu. Avucundaki telefonu sıkarken bu sefer çok farklı bir soru yöneltti. "Bana kırsal nüfusun toplam nüfusa oranı en yüksek olan ülkelerden birkaçını say."

Anlamadım?

"Gurur Bey, bunun toplantımızla bir ilgisi..."

Çatık kaşlarla beni susturup, "Soruma cevap ver!" diye sesini yükseltince ona boyun eğmekten başka çarem kalmadı. Benim için bu kadar önemli bir toplantıyı mahvetmesini istemiyordum.

“Burundi, Papua Yeni Gine ve Nepal,” dedim sakince. Neyin peşinde olduğunu anlayamıyordum. Yatırımcılar toplantısının evrildiği son noktayı sükunet içinde izlerken soğukkanlılığımı koruyup gözlerimi karşımdaki sınır kúpünden çekmedim. “Burundi’deki insanların %87’si kırsal alanlarda yaşar. Papua Yeni Gine’deyse halkın büyük bir bölümü dağlık yapısından dolayı köylerde yaşıyor. Ne yazık ki altyapı eksiliği yüzünden ulaşımı zor bölgelerde hayata tutunuyorlar. Aynı şekilde Nepal, Güney Sudan ve Nijer gibi Afrika ülkelerinde de nüfusun büyük oranı kırsal bölgelerde yaşamını sürdürüyor.”

Bir süre susup nefes aldıktan sonra, “Size bunlar gibi birçok ülke sayabilirim, Gurur Bey,” dedim *kendine gel*, dercesine. “Ama hiçbirinin şu anki konumuzla bir ilgisi yok.”

Yalansız verdiğim her cevapla Gurur biraz daha sinirlendiği için çenesini sıkarken bu sefer de, “Fransız Devrimi’nin başlangıcı hangi yıl?” diye sordu.

Asaf bıyık altından gülerken ben artık aval aval bu deliye bakıyordum. Ona, “14 Temmuz 1789,” derken bile neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Sovyetler Birliği kaç yılında resmen dağıldı?” diye sordu bu sefer de!

“26 Aralık 1991.”

“Osmanlı Devleti’nin kuruluşu?”

“İzin verin de ceddimizi de bilelim,” diye homurdanıp beni çok bunalttığı için suya uzandım. “1299.”

“İstanbul’un fethi?”

“Bunu bilmeyen birileri gerçekten var mı? 29 Mayıs 1453.”

“İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin kabulü kaç yılındaydı?”

“10 Aralık 1948,” dedim bezgince.

“Hindistan’ın bağımsızlığı?”

“15 Ağustos 1947.”

“Reform hareketinin başlangıcı?”

“Sorunuz yeterince açık değil.”

“Martin Luther,” deyince beynimdeki ışıklar yandı.

Doksan Beş Tez’in yayımlanmasını soruyordu. “31 Ekim 1517.”

“Kaç dil biliyorsun?”

Tam ona cevap verecektim ki Asaf daha fazla dayanamayıp bakışlarını ona çıkardı. “Farah’ın bir aptal olmadığını kabullenmek bu kadar mı zor?”

diye sordu ve Gurur hiç düşünmeden, “Evet!” deyince cevabı masadaki birkaç kişiyi güldürmüştü.

“Hanımefendinin olağan dışı bir zekâsı olduğunu görebiliyorum, sorun bu değil.” Gurur sandalyesine yayılarak beni izlerken bakışları sinirli, eleştirel ve çokça da sitemkârdı. “Asıl sorun bunca zamandır ne kadar zeki olduğunu ustaca gizlemesi.” Tuhaf bir yüz ifadesiyle Asaf’a döndü. “Bir insan neden Hindistan’ın bağımsızlık tarihini bilir ki?”

Asaf gülmemek için yanaklarının içini ısırırken gözleriyle eski dostunu gösterdi. “Sen biliyorsun.” Daha sonra ona beni gösterdi. “Anlaşılan karın da senin gibi gerekli gereksiz her şeyi biliyor.” Uzun yıllarımı dört duvar arasında geçirdiğim için sıkıntıdan her şeyi araştırdığım bir dönem olmuştu.

Abartılı bir şekilde boğazımı temizleyip, “Beyler, artık konumuza dönelim mi?” diye ikisini nazıkçe uyardım. Daha sonra diğer katılımcılara dönüp hafifçe gülümsedim. “Nerede kalmıştık...”

Bir kez daha suyumdan küçük bir yudum alıp her birine kısaca baktım. “Kabul ediyorum, altmış iki milyon dolar oldukça yüksek bir meblağ ancak bunu dokuza bölersek firma başına oldukça uygun bir rakam çıkıyor.” Böylelikle hem üretim için gereken sermayeyi toplamış olurdum hem de herkesten daha az para çıkardı.

“Peki, siz Farah Hanım?” Gurur’un yüzünde şeytani bir ifade belirldiğinde açık ve aleni bir şekilde elindeki kalemi bana doğrulttu. “Hepimizin bu işe parasını yatırmasını bekliyorsunuz. Çalışanlarınızın maaşını bile zor öderken Tozlu Holding’in en genç yöneticisi olarak siz bu işe yatıracak parayı nereden bulacaksınız?”

Bana doğrulttuğu kalemin arkasını iki kez masaya vurarak kaşlarını yukarı kaldırdı. “Yoksa üretimden sorumlu olduğunuzu savunup bu işin içinden sıyrılacak mısınız?” Kalemi bir kenara bırakıp sağında duran suya uzandı. “Buna verecek bir cevabınız var mı?”

“Var tabii ki.” Beni kapana kısırmaktan büyük bir haz alan yakışıklı yüzüne ve keyifle ışıldayan gözlerine bakıyordum. Ona nasıl bir bahane sunacağımı merak ederek suyunu içmeye başlamıştı. “Yakında boşanıyorum, eski kocamdan alacağım nafakayı bu işe yatıracam,” dediğim an Gurur içtiği suyu öksürerek çıkarmıştı.

Masadakiler kısık bir sesle gülmeye başladığında Gurur’un kızgın bakışları ok gibi beni buldu. Elinin tersiyle dudaklarını sertçe silerken yüzü kaskatıydı. Bu masadaki herkes evli olduğumuzu biliyordu. Gurur Kalender’i tanımayan ve onun Ümit Tozlu’nun kızıyla evlendiğini bilmeyen kimse

oktu. Aynı şekilde boşanmak üzere olduğumuzu da biliyorlardı ve Gurur'un neden bu kadar sinirlendiğini de.

Şule Hanım gülüşünü saklamaya çalışarak başıyla bana Gurur'u gösterdi. "Sağlam bir nafaka alacağınıza eminim, Farah Hanım." Gurur gibi milyar dolarlık birinden alacağım nafakanın boyutunu az çok tahmin edebiliyorlardı.

Gurur'un yüzü sertleştiğinde kızgın bakışları Şule Hanım'ı bulmuştu. Yaşlı kadın onun öfkesini ustaca göğüsleyerek bana döndü. "Şirketinizin içinde bulunduğu ekonomik durum beni düşündürüyor ve kabul etmeliyim ki endişelendiriyor da ama bu riski alacağım."

Mutluluğum gözlerime yansırken Şule Hanım tebessüm ederek başını salladı. "Arksaonix projesi gerçekten çok iyi ve uzun vadede bana kazandıracığını düşünüyorum. Paramı bu işe yatırıyorum."

"Ben de öyle," dedi Asaf ve hemen ardından Haldun Bey, "Bu projede varım," diyerek çabalarımı destekledi.

Masadaki herkes kabul etmeye başladığında eğer ona bu kadar kızgın olmasaydım Gurur'un boynuna atılıp ona sımsıkı sarılabılırdım. Projemiz gerçekten iyiydi, bu insanları kandırmıyordum. Bu ortaklık onlara çok kazandıracaktı ama şirketimizin mali durumu yüzünden hiçbirisi bu işte olmak istememişti. Fakat Gurur'un devreye girmesiyle hepsinin fikri değişmişti.

Gurur'la boşanmak üzere olduğumuzu hepsi biliyordu. Gurur'un projemizi satın almaya kalkışması bile onları düşündürtmüştü. Kalender Holding'in CEO'su kolay kolay yaş tahtaya basmaz ve o kadar parayı bitirmek istediği bir şirkete yatırmazdı. Aramızdaki soruna rağmen Gurur bu projeyi istiyorsa o zaman teknolojimiz gerçekten çok kazandıracak bir projeydi. Hepsi böyle düşünüp paralarını bu işe yatırmaya karar vermişti.

Kalbim tekledi.

Eğer Gurur bugün bu toplantıya katılmasaydı başaramazdım.

Toplantının devamında ortaklığımızın detaylarını konuşmuştuk. Bu hafta içinde projemiz için gereken fonu ayarlayıp sözleşmeyi imzalayacaktık. Toplantı sona erdiğinde herkes eşyalarını toplayıp benimle el sıkışarak gitmişti. Projeksiyonu ve buradaki eşyalarımızı toplamak için Aksa bana yardım edecekti. Kuzenim ikimiz için kahve almaya giderken ben de ofisteki kişileri uğurlamıştım.

Son olarak Asaf yanıma gelip hafifçe tebessüm etti. Tıpkı bir abi gibi ilgili gözlerle beni izlerken bugün gösterdiğim başarıyı takdir ediyordu. "Çok iyiydin, çömez lider."

“Teşekkür ederim, Asaf.” Büyük bir minnetle ona bakıyordum. “Yardımlarını hiç unutmayacağım.” Arka planda Aksa’yla bana çok yardım etmişti.

Diğer yatırımcılardan sonra Asaf da ofisten çıkınca içeride sadece Gurur’la ikimiz kalmıştık. Gurur hâlâ masanın en başındaki koltuğunda oturuyordu. Bense nefesimi tutmuş bir hâlde katılımcıların çıktığı kapıya bakıyordum. Toplantı boyunca çok fazla gerildiğim ve stres yaptığım dakikalar olmuştu. Bizim için hayati önem taşıyan bir sunumu gerçekten yapmış mıydım? Buna hâlâ inanamıyordum.

“Bitti, artık rahatlayabilirsin.” Gurur’un sesini duyunca sanki ihtiyacım olan tek şey bunları duymakmış gibi bana en yakın sandalyeye yığıldım. Omuzlarım gevşerken hızlı hızlı nefesler alarak elimi çırpınan kalbimin üzerine bastırdım.

“Çok korkunçtu.” Alnımdaki teri silerken daha yeni kendime geliyormuşum gibi titriyordum. “Hepsi fazla ciddi ve deneyimliydi, tüm bu süreçte kaçmayı çok istedim.”

“Ama kalıp savaşmayı seçtin ve kazandın.” Gurur ağır bir sesle konuşurken göz ucuyla beni izliyordu. Toplantı boyunca yaşadığım gerginliği, stresi ve insan içine çıkmanın o huzursuzluğunu sezmiş gibi bakışları keskindi.

“Çok iyi idare ettin, Nemrur’un kızı. İtiraf etmeliyim ki bu kadarını beklemiyordum.” Gurur’un bir konuda beni takdir ettiğini görmek bile nabzımı hızlandırıyordu. Ondan aldığım bu küçük övgünün bendeki etkisi inanılmazdı.

Gurur sandalyesinden kalkarken yavaştı ve acelesi yoktu. Bir masanın diğer ucundan kalkıp bu tarafa gelirken gözlerini dahi kırpmadan beni izliyordu. Bana doğru attığı her adımla aramızdaki mesafe biraz daha kapandığı için kalbimin ritmini ayarlayamıyordum. Oturduğum sandalyenin hemen yanında durup masadaki su şişesini aldı. Şişenin kapağını açıp içmem için bana uzattığında neyin peşinde olduğunu anlayamıyordum.

Kendime gelmem için bu suya ihtiyacım olduğundan şişeyi alıp kana kana içtim. Yaşadığım o stresli dakikaların ardından bu su iyi gelmişti. Şişeyi masaya bıraktıktan sonra başımı kaldırıp merakla tepemde dikilen adama baktım. “Bu toplantıya katılmanın amacı neydi, Kalender?” diye sordum oldukça mesafeli bir sesle. “Yine neyin peşindesin?” Bana yardım etmesinin altında nasıl bir tuzak olduğunu merak ediyordum.

Gurur iğneleyici bir şekilde gözlerimin içine bakarken yüz ifadesi alaycıydı. “Bana ait bir yere neden geldiğimi mi soruyorsun, Farah *Kalender*?”

Farah soyadını vurgularken cam duvarlardan oluşan bu ofisi gösterdi. **Şehrin** merkezindeki bir gökdelenin bu katını sence kiralayabilecek bütçen var mıydı?”

Şaşkınlıktan gözlerim irice açıldı. “Ofisi sen mi kiraladın?”

Kaşları yukarı kalkarken alaycılığını koruyordu. “Kiralamak mı?” Orada komik bir şey varmış gibi soğuk bir şekilde güldü. “Bana ait olan bir şeyi neden kiralayayım?”

Şoke olmuşum. “Bu ofis senin mi?”

“Gökdelenin tamamı benim, Farah.” Beni hayretler içinde bırakarak tepemde dikilmeye devam etti. “Bu ofisin bir günlük kirasının ne kadar olduğunu biliyor musun?” Safça başımı iki yana sallarken kullandığımız bu ofis için ona ne kadar ödeme yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Bugün toplantının bu gökdelende olmasını Asaf ayarlamıştı. Toplantıyı böyle lüks bir yerde yapmanın katılımcıların gözlerini boyayacağını, bana iyi bir sükse yaptıracağını söylemişti. Anlaşılan bu işin arkasında Gurur vardı. Bir şekilde Asaf’ı kafaladığı için toplantıyı ona ait bir yerde yaptırmıştı. Beni kendine borçlandırmıştı.

Ofisin floresan ışıklarının altında onu izlerken, “Bir günlük kirası ne kadar?” diye sordum. Ofisi birkaç saatliğine kullansak da bir günlüğüne kiralanmıştı. Hiç param olmamasına rağmen, “Ödeyeceğim,” dedim.

“Ödeyecek misin?” Çok komik bir şey söylemişim gibi Gurur alayla güldü. “Bu ofisin kirasını ödeyecek para sende yok, Farah.”

Bileğimdeki bilekliği çıkardığımda tüm vücudu gerilmişti. Bu onun bana ilk ve son hediyesiydi. Bana özel yapılmış bir bileklik olduğu için maddi değerinin yüksek olduğunu biliyordum. Ondan bana kalan tek şeyi ona uzatarak derin bir nefes aldım. “Bu karşılar mı? Eğer yetmezse bir şekilde kalan parayı bulup gün bitmeden sana havale ederim.”

Gurur kaşlarını çatarken yanında duran elini sıkıyordu. Yüzükten sonra bana aldığı bileziği de çıkardığımı görmek çenesinin kilitlenmesine neden olmuştu. “Geri tak onu bileğine!” Kızgınlıkla harlanan keskin bakışları sert, sesi hırıltıyı andıracak şekilde kalındı. “Anlaşılan bana ait olan şeylerden kurtulmaya çok meraklısın ama bu sandığın kadar kolay olmayacak.” Bileğimi kabaca tutup bilekliği yeniden taktı.

İri parmakları bileğimin etrafından çekilince sıkıntıyla nefesimi verdim. “Benden ne istiyorsun, Gurur? Neden buradasın? Tüm bunların amacı ne?”

Sandalyemi çevirerek yönümü kendisine döndürdü. Eğilip ellerini sandalyemin kenarlarına bastırduğunda iki yanımda duran kolları bir duvar gibi

beni sandalyeye çivilemişti. Nabzım boğazımda atmaya başladığında Gurur iyice üzerime eğilerek yüzlerimizi aynı hizaya getirmişti. Çok yakındı, beklemediğim ve buna hazır olmadığım bir yakınlıktaydı.

Ilık nefesi dudaklarıma çarparken gözlerini gözlerime kenetlemişti. Bu yakınlıktan onu izlemek bile nefes alışlarımda hızlanmasına, göğüs kafesimin sistematik bir şekilde hareket etmesine neden olmuştu. Gurur ise bende yarattığı heyecanın büyüklüğünü bilmeden gözlerimin içine bakıp, “Sen gerçekten bir sahtekârsın, Farah,” dedi küfreden gibi. “En iyi yaptığın şey insanları ayakta uyutup onları manipüle etmek.”

Gerildim. “Neden bahsediyorsun?”

Sadece kısa bir an sessizlik içinde bana baktı. Yeşil gözlerinde bir zamanlar bana baktığında oluşan o sıcaklık yoktu. Gözleri fazla soğuk ve acımasız görünüyordu, sanki buz tutmuştu. Ellerini sandalyemin kenarlarından çekerek benden uzaklaştığında sebepsiz yere üzülmüştüm. İki adım geriye atıp küçük bir mesafeden beni izlerken bana bir yabancı gibi hissettiriyordu. Belki de artık birbirimize yabancılaşmıştık.

“Bugün bu masadaki herkesi manipüle edip kandırdığını anlamadım mı sanıyorsun?”

Yaşadığım panik ve yakalanma korkusunu bastırmaya çalışarak yavaşça ayağa kalktım. “Neyden bahsettiğini anlamıyorum?” diye sorarken aklımdan geçen tek şey bunu nasıl bildiğiydi.

Gurur iki adımlık mesafeyle tam karşımda durup beni izlerken kaşlarının kavisi hafifçe çatıldı. Aslında yaptığım şeyle zerre kadar ilgilenmiyordu. Onun ilgilendiği ve onu bu kadar kızdıran şey bir zamanlar benzer yöntemlerle onu da kandırmamdı. Cığerlerine derin bir nefes çektiğinde kaslı vücudunu saran gömleğin düğmeleri gerilmişti.

“Kalender Holding nesillerdir teknoloji üzerine üretim yapıyor. Sence bir bakışta bir teknolojinin gerçek maliyetini anlayacak deneyim ve tecrübem yok mu?” Arkamdaki masanın üzerinde duran projenin kopyalarını gösterdi.

Dosyanın içinde Arksaonix’in üretiminde kullanacağımız parçaların şişirilmiş maliyetleri de yer alıyordu. “Projeniz gerçekten iyi, bunu kabul ediyorum ama bunun için gereken sermaye altmış iki milyon dolar değil.”

Gurur kafasında küçük bir hesap yaparken dudakları düz bir çizgiye bürünüyor, gözleriye hafifçe kısılıyordu. “Bu projenin gerçek maliyeti altı milyon dolar civarı.” Nefesim kesilirken bunu nereden bildiğini merak ettim. Projeyle ilgili her şey gizlilik çerçevesinde yapılmıştı.

Gurur bir elini cebine koyup rahat bir duruş sergilediğinde soğukça gülmüştü. “Şirketinin diğer firmalara olan borcu, devam eden davalarının, kaybettiğiniz davaların tazminatı, çalışanların biriken maaşı ve üretime yeniden başlamak için ihtiyacınız olan sermaye...” Alaycı tutumunu sürdürürken başını yan yatırarak beni izledi. “Tüm bunların toplam tutarı, yani ihtiyacın olan para elli altı milyon dolar.”

“Dinle...”

Beni susturarak gözlerini gözlerime dikip kaşlarını yavaşça çattı. “İhtiyacın olan meblağ elli altı milyon dolar, bunun üzerine altı milyon dolarlık bir projenin maliyetini de ekleyince ortaya çıkan rakam altmış iki milyon dolar.” Öfkesini alaycı tavrının ardına gizleyerek beni işaret etti. “Tek bir taşla iki kuş vuracak kadar maharetlisin.”

Bu sözlerinde övgü yoktu, yoğun bir eleştiri ve suçlama vardı. “Maliyeti düşük bir projeyi fiyatının çok üstünde pazarlayarak hem tüm borçlarının parasını çıkardın hem de projenin üretimi için gereken sermayeyi.”

Gurur küfreder gibi başını iki yana sallarken bu konuda yaşadığı şaşkınlığı saklayamıyordu. “Kimse bu kadarını yapamazdı, ne büyük bir manipülatör.”

Günlerdir bu sunumun provasını yapıyorduk. Asaf bunun için her hafta sonu beni evinde çalıştırmıştı. Bugün olduğu gibi Aksa projeksiyonu çalıştırmış ve ben karşımda bir sürü katılımcı varmış gibi sunumu yapmışım. Birçok provanın ardından nihayet Asaf’ta istediği etkiyi bırakmışım. Karşımda bir sürü yatırımcı varmış gibi davranıp beni çapraz sorulara tutmuştu.

Tüm o provalar boyunca Asaf her yerden saldırıp tüm açıklarımı yüzüme vurarak cesaretimi kırmaya çalışmıştı. Aynı şeyleri yatırımcıların da yapacağını söyleyip önceden beni her şeye hazırlamıştı. Bu konuda o kadar çok üzerime gelmişti ki onlarca denemeden sonra nihayet onun tüm saldırılarını ustaca savuşturmuşum.

Bunu görünce Asaf’ın dudakları kıvrılmış ve salondan çıkmadan önce tek bir şey söylemişti. “Artık hazırsın.”

Gurur’un düşündüğü gibi hiçbir iş deneyimim olmadan bu kapıdan içeri girip işi kapmamışım. Arka planda günlerce verdiğim bir çaba vardı. “Bunu diğer yatırımcılara söyleyecek misin?” Bunu sorarken yaşadığım korku yüzünden sesim titriyordu. Eğer onlara gerçeği söylerse her şey başlamadan son bulurdu. Günlerdir verdiğim emek ve çabanın boşa gitmesi bir yana, bu işi kaybedersem iflasımız kaçınılmazdı.

Bu projeden kazandığım parayla tüm borçlarımızı kapatıp yaşadığımız ekonomik krizi ortadan kaldırılabildim. Şirketi ve ailemin itibarını kurtarıp

küllerinden doğan bir Anka gibi tekrar sektördeki yerimizi alabilirdik. Tüm umutlarımı bu projeye bağlamıştım. Yatırımcılarla bu hafta içi sözleşmeyi imzalayacaktık. İmzaları atınca her biri onlardan istediğim fonu çıkaracaktı. Bir hafta içinde yaşadığımız tüm sorunlar son bulacaktı.

Ancak Gurur tüm planlarımı altüst etmek üzereydi. Bizi bu hâle getirmekle yetinmeyip düştüğümüz yerden kalkmamıza izin vermeyebilirdi. Bunu yapma ihtimali çok yüksekti. Eline geçen kozun büyüklüğünü bildiği için bir cevap vermeden önce beni kıvrandırmayı seçti. Yanımdan geçip toplantı boyunca oturduğum sandalyeye rahatça yayıldı. Yüzünde hiç mimik oynamadığı için ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Bana masanın diğer ucunda duran sandalyeyi gösterdi. "Ceketimi getir." Sesi emir kipi barındıracak kadar hükmediciydi. Belki de elinde bana karşı kullanacağı büyük bir şey olduğundan bana böyle davranıyordu.

Bana karşı bir üstünlük kazandığı için ondan uzaklaşıp sandalyesine doğru yürüdüm. Bu aşamada onu kızdırmayı göze alamazdım, her şey onun iki dudağından çıkacak söze bağlıydı. Tek bir telefonla tüm yatırımcılara kandırıldıklarını söyleyebilirdi. Tozluların geleceğini ilgilendiren durumlarda kendimden ödün verebilirdim.

Sandalyesinin arkasına astığı ceket alıp yanına giderek ona uzattım. Bunu yaparken ona olan bakışlarım kızgındı ama öfkemi zerre kadar umursamıyordu. Ceketinin iç cebinden bir belge çıkarıp önüme koydu. "Susmamı istiyorsan bir sözleşme de benimle yapacaksın, Farah Hanım." Midem kasıldı. Nasıl bir sözleşmeden bahsediyordu?

Titrek bir nefesten sonra sözleşmedeki metni okumaya başladım. "**Gizlilik İlkelerinin Korunduğu Taahhütname,**" diye büyük harflerle yazan başlığı sesli okudum. Tarafların yani Gurur'la ikimizin üst üste yazan isimlerini hızlıca geçip maddeleri inceledim. Bakalım bu sözleşmede beni ne bekliyordu?

"**Madde-1 Görüşme:** *Taraflar, sözleşmenin imzalandığı tarihten itibaren bir yıl(üç yüz altmış beş gün) boyunca her iki günde bir kez görüşmeyi kabul ve beyan eder.*" Hayır, böyle bir şey beyan etmiyordum. Bu madde ne saçmalyordu?

"Bir yıl mı?" Gözlerimi belerterek ters bakışlarımı Gurur'a diktim. "Beni bir yıl boyunca kendine mahkûm edemezsin. Diyelim ki birine âşık oldum, o zaman ne olacak? Hem onunla görüşüp hem de iki günde bir eski kocamla mı buluşacağım?"

"Farah, sürekli benden eski diye bahsedip sinirlerimi bozma!" Çatık kaşlarla başını kaldırdı, her an sandalyeden kalkıp yakama yapışabilirdi. "Daha

“Benden boşanmadan başka heriflere âşık olmayı mı düşünüyorsun?” İhtimali bile onu kızdırdığı için ifadesi sertleşmişti. “Benden boşanmadan başka heriflere baktığını görmeyeceğim. Ayrıca şanslısın ki bu tür kişisel hakları ihlal eden sözleşmelerin süresi yeterince uzun olmuyor.”

Elimde tuttuğum sözleşmeye kısa bir an bakıp yüzünü buruşturdu. “Bana kalsa o süreyi elli yıla çıkarırdım ama sikik avukat bir yıl konusunda beni ikna etti.” Sırıtarak önüne döndü. “Neyse, bu da bir şey.” Elli yıl konusunda avukatını çok zorladığını tahmin etmek zor değildi.

“Madde-2 Görüşme Mekânı ve Geçerlilik Süresi: *Tüm görüşmeler taraflardan Gurur Kalender tarafından belirlenecektir. Özel buluşma yerlerinin lokasyonunu, seçtiği mekânın tam adresini önceden karşı tarafa bildirme zorunluluğu vardır ve tüm görüşmeler bu alanlarda gerçekleşecektir. Her görüşme süresi en az sekiz en fazla on iki saat olacaktır.*”

Okuduğum her kelimeyle gözlerim nerdeyse yuvalarından fırlayacaktı. Buluşmak için yer ve saati neden o belirliyordu? Bu sözleşmenin tamamı onun şahsi isteklerine göre hazırlanmıştı.

“Madde-3 Görüşme Süresi Boyunca Uyulması Gereken Zorunluluklar: *Bu sözleşmeyle yukarıda adı geçen Farah Kalender, her iki takvim gününde bir, Gurur Kalender ile geceyi aynı odada geçirmeyi ve yine her iki takvim gününde bir kez olmak üzere boynundan öptürmeyi kabul ve taahhüt eder.*”

Bir dakika, anlamadım? Bu akıl hastası herif ciddi ciddi boynumdan öpmek için bir madde mi eklemişti? Çıldıracaktım!

İnanamayan gözlerle ona döndüğümde Gurur gülüşünü saklamak için âdeta kendisiyle cebelleşiyordu. Ciddi görünmeye çalışsa da ne kadar eğlendiğini saklayamıyordu. Sandalyesinde rahatça oturup tam karşısına bakıyordu ancak kulağı bende idi ve bakmasa da üçüncü maddeyle suratımın aldığı şekli tahmin edebiliyordu.

“Senin benim boynumla ne sorunun var, hasta herif! Bunun için madde çıkaranı da ilk kez görüyorum.” Yemin ederim, beni de kendi gibi delirtmişti.

“Sence ben senin gibi yalancı bir düzenbazın boynuna çok mu bayılıyorum?” Başını kaldırıp omzunun üzerinden bana bakarken boynumla zerre kadar ilgilenmediğini düşündürtmeye çalışıyordu ama bakışları sık sık boynuma kayıyordu. “Boynundan öpmek huy yapmış bende, öpmeden duramıyoruz, ne var bunda?”

“Git tedavi ol, takıntılı herif.”

“Düzgün konuş, kaldırma beni ayağa.” Kendiyle övünürcesine omuzlarını dikleştirip göğsünü kabarttı. “Ayrıca benim gibi birinin boynunu öpmesi senin için başlı başına bir lütuf.” Baştan ayağa beni süzüp beğenmemiş gibi bir ifade takınmasına hayret ettim. “İnsanlık edip sana lütufta bulunuyoruz, biraz şükretmesini öğren.” Onun bu egosunun karşısında dağ taş yıkılırdı.

“Ben senin tebaan değilim, sen de benim kralım değilsin. Öyleymiş gibi davranma.”

“Aslında öyleyim.”

“Anlamadım?”

Dudağının köşesi yana doğru büküldüğünde her defasında fazla karizmatik bulduğum bir ifadeyle bana yandan bir bakış attı. “Ben bu sikik âlemin Deli Kral’ıyım. Karım olduğun için sen de benim tebaamsın.” Bu tımarhane kaçkını bana tertemiz kafayı yedirtecekti.

“Ordun nerede, kral hazretleri veya halkın?” Alay ederek ona kendimi gösterdim. “Bir kişiyle tebaa olunmaz.”

Ona yönelttiğim soruyla bir kez daha baştan ayağa beni süzdü fakat bu seferki bakışlarında küçümseme değil, saklayamadığı bir övgü ve hayranlık duygusu vardı. “Benim bu bir kişilik tebaam dışarıdaki herkese bedel.”

Yüzüm kızarmaya başladığında bu sefer bana kendini gösterdi. “Orduya gelirsek...” İşaret parmağıyla hafifçe kafasına vurdu. “Merak etme, burada kırk orduya yetecek bir ulus var.” Son kısmı söylerken alaycı değildi, sanki bu onun serzenişiydi.

Onunla gireceğim laf dalaşında onu ve egosunu yenemeyeceğimi bildiğim için susup önüme döndüm. Beni daha nelerin beklediğini görmek için başımı eğdim ve insanlık tarihinin daha önce hiç eşine rastlamadığı bu sözleşmeyi okumaya devam ettim.

“Madde-4 Kişisel Hakların Gizliliği ve İfşa Yasağı: *Taraflardan Farah Kalender, söz konusu sözleşmenin içeriğini ve bu yapılan sözleşmenin varlığını üçüncü şahıslarla paylaşamaz. İhlal durumlarında yaşanan itibar zedelenmesi hukuki sonuçlar doğuracaktır.*” Bu her sözleşmede olan bir madde olduğu için bu sefer pek şaşırmadım. Yapılan sözleşmeler genelde gizlilik çerçevesinde olurdu.

“Madde-5 Sözleşmedeki Şartlara Uyulmama Durumunda Uygulanacak Yaptırım: *Farah Kalender’in bu sözleşmeye aykırı davranması durumunda, Gurur Kalender’e elinde bulunan bilgileri, özel içerikleri, belgeleri, üçüncü şahıslarla ve kamuoyuyla paylaşması konusunda serbestlik tanımıştır.*” Gurur’un elinde bana karşı kullanacağı tek bilgi Arksaonix’in gerçek

maliyetiydi. Ne yazık ki beni bitirecek hatta cezaevine bile gönderecek en önemli bilgiyi elinde tutuyordu.

Eğer yatırımcılar onları dolandırdığımı anlarırsa her biri beni dava edip hukuk ordusuyla üzerime yürürdü. Beni sektörden silmekle kalmazlardı, üstüne beni dava edip dolandırıcılıktan cezaevine gönderirlerdi. Bu riski göze alarak bu işe girmiştım. Maliyet kısmında yaptığım dolandırıcılığı Asaf'tan bile sakladığım için masada sadece Gurur değil, Asaf da çok şaşırmıştı.

Daha önce yaptığımız konuşmalarda Asaf'a maliyeti sadece birkaç milyon dolar artıracığımı söylemişim. Bunu ona söylerken bu bilgiyi Gurur'a sızdıracağından haberim yoktu. Gurur o birkaç milyon dolarlık vurgunu bana karşı kullanmak için böyle bir sözleşme hazırlatmıştı. Ancak toplantı esnasında projenin maliyet kısmına bakınca büyük bir şok yaşamıştı, bu kadarını o da beklemiyordu. Bu yüzden küfrederek hemen Asaf'a bakmıştı.

Yatırımcılarımız Arksaonix'in üretimine başladıkları an maliyetin yatırdıkları paranın çok altında olduğunu anlayacaktı. Bu yüzden bu teknolojiyi ilk altı ay sadece bizim şirketimiz üretecekti. Toplantının devamında yaşadığımız ekonomik krizi bahane ederek üretimin ilk altı ayını kendi şirketime almışım. Altı ay sonra teknolojinin tüm üretim haklarını onlara devredecektik. Böylelikle altı ay gibi bir süre kazanmışım.

Bu hafta yatırımcılardan alacağım fonlarla tüm borçları kapatacak, çalışanların ve ailemin biriken borçlarını ödeyip şirket ve tüm şubelerimizdeki üretimleri yeniden başlatacaktım. Şirket normal çalışma akışına döndüğünde altı ay içinde yatırımcılardan fazladan aldığım tüm paraları kazanmaya çalışacaktım. Altı ayda gereken tüm parayı temin edip Arksaonix'in üretim haklarıyla birlikte onlara parayı ödeyecektim.

Dolandırıldıklarını benden öğreneceklerdi ve bu onları çok kızdıracaktı. Ancak gereken ödemeyi yaptığımda paralarını kurtarmanın rahatlığını yaşayacaklardı. Yaptığım düzenbazlığı görmezden gelmeleri için onları ikna edecektim. Onları empati yapmaya zorlarsam şirketlerini kurtarmak için aynı şeyi onların da yapacağını anlayacaklardı. Durum böyle olunca ne davalık olurum ne de cezaevlerine düşerdim.

Bu altı ayda gereksiz tüm harcamalardan kaçınıp tüm kazancımızı yatırımcıların parasını ödemek için ayırmalıydık. Artık Caner ve Kerim amcam harcamalarına dikkat etmeliydi, onların başımıza açtığı borçlar da çok yüksek meblağlardı. Bundan sonra bir şeye değerinin çok üstünde para harcarken bunun babamın cebinden çıkmayacağını, kendilerinin ödemesi gerektiğini anlamalıydı.

Aklımdaki endişeleri dağıtmaya çalışarak Gurur'un benim için hazırladığı sözleşmeye odaklandım. Böyle sıra dışı bir sözleşmeyi ciddi ciddi okuyordum.

"Madde-6 Uyulmama Durumunda Uygulanacak Cezai İşlem: Taraflardan Farah Kalender, bu sözleşmede belirtilen yükümlülüklerini yerine getirmekle sorumludur. Ek olarak Madde-3'te belirtilen Görüşme Süresi Boyunca Uyulması Gereken Zorunluklar'dan önceden mazeret bildirmeden kaçamaz. Bu ihlalle birlikte Gurur Kalender'e 50.000.000\$ (elli milyon ABD doları, ödeyeceğini kabul ve beyan eder."

Okuduğum bu maddeyle soluğum kesildiğinde yanımdaki sandalyeye tutundum. Dizlerimin bağı çözüldüğü için ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Diğer maddeler neyse de altıncı maddeyi hiçbir koşulda kabul edemezdim. Bu paranın yatırımcılardan alacağım paradan aşağı kalır bir yanı yoktu. Altı ay içinde yatırımcılardan aldığım parayı denkleştirmeye çalışırken bir de Gurur'a borçlanamazdım.

Sözleşmeyi sertçe önüne attığımda yaşadığım afallama ve sinirden tüm vücudum taş kesmişti. "Elli milyon dolar çok fazla ve aşırıya kaçmak!" Bunu imzalamaya şiddetle karşı çıkarak eşyalarımı toplamaya başladım. "Bu saçmalığı imzalayacak başka bir enayi bul."

"Bunu imzalamaktan başka çaren yok." Gurur kendinden emin bir sesle konuşup beni görmek için başını kaldırdı. O oturuyordu, bense yanında dikilip onu parçalamak ister gibi bakıyordum. Kızgın bakışlarımın onun üzerinde hiç etkisi yokken yavaşça cebindeki telefonu çıkardı. Ne yapıyordu?

Rehberle girip *Şule Giritli* diye bir ismi arayınca hemen elindeki telefonu alıp görüşmeyi sonlandırdım. Bu isim yatırımcılarımızdan Şule Hanım'dı! Blöf yapmıyordu, gerçekten de onları sırayla arayıp her şeyi söyleyecekti. Telefona ulaşmasını diye onu arkama saklayıp bir adım geriye çekildim. "Bunu yapamazsın." Bana şantaj yapacak kadar şuursuzdu.

Gurur çırpınışılarımdan büyük bir zevk alarak sakince beni izliyordu. "Senin gibi insanları kandıran bir yalancıya neler yapabileceğimi hayal dahi edemezsin." Yıllardır onu ayakta uyuttuğumu hatırlayınca masanın üzerinde duran elini sıktı. Tırnakları avuç içine gömüldüğünde elinin üzerindeki mavi damarlar belirginleşmişti.

"Kararını ver." Buz gibi bir sesle konuşurken gözlerini ısrarla yüzümden çekmiyordu. "Sözleşmeyi imzalayacak mısın yoksa Tozluların silinip gitmesine izin mi vereceksin?" Bu iş yatarsa bu ayı doldurmadan her şeyimizi kaybedecektik. Gurur bunu iyi bildiği için beni izlerken ruhu olmayan gözlerinde sadistçe bir parıltı vardı.

Ne yazık ki uzun uzun düşüneneğim bir şey yoktu, gerçek anlamda çaresizdim. Ne kadar zor durumda olduğumu iyi bildiğimden çaresizliğimden yararlanıp beni istemediğim bir sözleşmeye zorluyordu. Bakışlarım masadaki belgeye kaydığında bir kâbusa bakar gibi ürpermiştim. “Hasta olduğunda veya başıma bir iş geldiğinde ne olacak?” Sesim güçlükle duyulacak kadar kısık çıkarken kendim için bir çıkış yolu arıyordum. “O zaman yine sana elli milyon dolar ödemek zorunda mıyım?”

Sorduğum soruyla göz göze geldiğimizde göğsüm biraz daha sıkıştı. Gözleri hâlâ aynıydı, hâlâ sevdiğim yeşilliklerin parıltısına sahipti ama artık içinde hiç ruh olmayan kasvetli bir ormandı. Issız, sessiz, karanlık ve kayıp bir orman... Yüzünde küçük de olsa bir merhamet kırıntısı aradım ya da bir kılma ama yoktu. Gurur gözlerimin içine bakarak acımasızlığını konuştururken ne bir sızı ne de bir pişmanlık duyuyordu.

Dudaklarının kıyısında olan o sert çizgi bütünlüğünü bozduğunda, “Sağlığın ve başına gelen hayati şeyler mazeret olarak sayılacağı için herhangi bir yaptırım uygulamam,” dedi. Hemen ardından kaşları iğneleyici bir tutumla yukarı kalktı. “Tabii mazeretini maille bana bildirdiğin sürece.”

“Peki!” dedim sinirlenerek. “Ölüm döşeğindeyken bile mutlaka sana yazıp *kusura bakma, gelemiyorum çünkü ölmekle meşgulüm*, derim.” Masadaki kalemi alıp sözleşmeyi hızlıca imzalayarak doğruldum. “Senin gibi çıkarıcı bir heriften kurtulmak için boşanma gününü iple çekiyorum.” Burayı toplama işini Aksa’ya bırakıp sadece çantamı alarak kapıya yürüdüm.

Bir an önce ondan kurtulmak istediğim için adımlarım belki de ilk kez büyük ve hızlıydı. “Eninde sonunda senden boşanacağım!”

Gurur boşanmayla ilgili söylediklerimi hiç ciddiye almadığı için arkamdan, “Bu akşam evimin adresini sana atarım,” diyen keyifli sesini duymak beni çıldırtıyordu.

Kapıyı sertçe açarken arkamı dönüp ona bakmadan, “Gelemem,” dedim hızlıca. “Eve gidince mazeretimi maille sana bildiririm.”

“Madem öyle kayda değer bir mazeretin olsa iyi edersin yoksa olacakları biliyorsun.”

Daha fazla onu dinlemeden hemen ofisten çıktım. Gurur’la olan görüşmemizi bölmek istemediği için Aksa koridorda bekliyordu. Ona ofisi gösterip asansöre yürüdüm. “İçeriye sen topla, kardeşim. Benim yalnız kalıp biraz hava almaya ihtiyacım var.” Ne yazık ki kalıp Aksa’yla bugünkü başanmamızı kutlayacak keyfim yoktu. İmzaladığım sözleşmeden sonra kendimi kazanmış hissetmiyordum.

Aynı şekilde Gurur'un bir sözleşmeyle bana dayattığı buluşmaları ~~kıy~~ sebeplerden ihmal edecek lüksüm de yoktu. Akşam onunla görüşmem için çok iyi bir mazeret bulmalıyım. Bu akşam onu atlatsam bile sıradaki görüşme gününde yeni bir mazeret bulamazdım. Gurur uzun süre benim bahanelerimi kabul edecek bir adam değildi. Güzellikle olmasa bile zor yollarla istediği her şeyi elde etmeye alışkın biriydi.

Hava çoktan kararmıştı ama ben bir türlü eve gidecek enerjiyi kendimde bulamamıştım. Gurur'un bana imzalattığı sözleşme bugünkü zaferimi gölgede bıraktığı için ne yapacağımı bilmez bir hâlde denizi izliyordum. Ofisten çıktıktan sonra o yerin arka kapısından kaçıp beni bekleyen korumaları atlatmıştım. Deniz kenarına gelince uzun saatler burada dalgaları izleyerek ne yapacağımı kara kara düşündüm.

Gurur'dan boşanmaya çalışırken bir sözleşmeyle bir yıl daha beni kendine bağlamıştı. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım ondan gitmeme izin vermiyordu. Her defasında beni kendine mecbur bırakacak bir yol buluyordu. Hakkımda öğrendiği tüm o gerçeklerden sonra artık bana bakışı soğuk, gülüşü sahte ve yaklaşımı fazla yapmacıktı. Benden nefret ettiğini bana düşündürürken hâlâ benden ne istiyordu?

Şu saate kadar oturduğum bankta hiç kıpırdamadan düşüncelere dalıp gitmişim. Az önce annemi arayıp bu gece de Aksa'da kalacağımı söylemişim. Hava çoktan karardığı için beni merak etmelerini istemiyordum. Bugün katıldığım o stresli toplantıyı ve Gurur'un bana zorla imzalattığı sözleşmeyi atlatmam biraz zamanımı alacaktı.

Sözleşmeyi hatırlayınca dilimi ısırdım. "Maili unuttum!" Hemen telefonu çıkardım. O dengesiz herife mazeret bildireceğime inanamıyordum. Aceleyle e-postalara girip o zorba adama bugünkü mazeretimi yazmaya başladım. Bunu yaparken içimden sürekli ona kızıyordum. Bana yaptırmadığı bir tek bu kalmıştı.

Sayın Gurur Kalender,

Daha önce yaptığımız sözleşmenin gereğini bu akşam yerine getiremeyeceğimi üzümlere size bildiriyorum. Bugün bir toplantıda yaşadığım gergin anlar ve eski kocamın bana dayattığı sözleşmeyle yaşadıklarımı aşmam için biraz zamana ihtiyacım var. Şu anda evimde değilim, bilmiyorum ama eve gitmeme engel olan bir şeyler var. Belki de günlerdir yoğun bir iş temposuyla çok yorulduğum için biraz yalnız kalıp kendimi dinlemeye ihtiyacım vardır.

Ne yazık ki kuzenimin evine gidecek param da yok. Cüzdanımda bir taksinin ücretini karşılayacak param olmadığı için taksiye binmeye utanıyorum.

Belki malikânesine gittiğimde Asaf'ın benim yerime taksi ücretini ödediğini düşünmek bile beni utandırıyor. Sonuçta ben Tozluların sıradaki veliahdığım ve bir bölge liderinin hafızasında taksi parasını bile ödeyemeyen biri olarak kabul edilmek istemiyorum.

Eski kocam yüzünden mali bir kriz yaşadığımız için çantamda bir otelin tek gecelik ücretini karşılayacak kadar bile para yok. Belki bunu duymak sizi mutlu edebilir, banka hesaplarım da işler acısı... Eski kocam eseriyle mutlu olabilir, bu gece gidecek hiçbir yerim olmadığı için sokaklarda kaldım. Üstelik yağmur çiseliyor, çok üşüyorum ve en son dün akşam bir şeyler yediğim için karnım da çok aç.

Henüz bitmedi, karanlık çöktü ve ben çok korkuyorum. Daha önce hiç geceyi tek başıma dışarıda geçirmediğim için bu durumlarda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ve ne var biliyor musunuz? En korktuğum şeylerden biridir gök gürültüsü. Havadaki kara bulutlar artıkça her an şimşekler çakıp gök gürleyecek diye endişe ediyorum.

Gördüğünüz üzere buluşmaya gelemeyecek kadar zor durumdayım. Umarım saydığım bu mazeretler sizin için yeterli olur ve tarafınızca kabul edilir.

Sevgiler,

Farah Tozlu.

Not: Kalender değil, Tozlu.

Yazdığım bu maili Gurur'a postaladıktan sonra hemen telefonu kapattım. Şimdi biraz da o kıvransın bakalım. Yazdıklarımın sonrasını bulamadıkça kafayı yiyecekti. "Ben burada senin yüzünden beş parasız kaldıysam sana da nefes aldırılmaz." Homurtular çıkararak telefonu çantama koydum. İstese de bu gece rahat bir uyku çekemezdi.

BÖLÜM 15

ELMA ŞEKERİ

Tek başıma oturduğum bu banktan kalkmayı düşünmüyordum. Bugün yaşadıklarımın sonu hiçbir yere gidecek enerjim olmadığı için sabaha kadar burada oturabilirdim. Elimi uzatıp çiseleyen yağmur damlacıklarına avucumu açtım. Parmaklarımin arasına düşen her yağmur damlasıyla biraz daha üşüyordum. Gözlerimin önünde küçük bir çocuğun hayali belirdiğinde içim kıyılmıştı. En son iki gün önce uyumuştum, yani uykusuzdum. Belki de yine halüsinasyon görüyordum.

“İçerimde yangın yakılır, of’,” diye mırıldanırken yıllardır beklediğim çocuğun hayaline nemli gözlerle bakıyordum. “Küllerine cezve sokulur.” Tam karşımda durup yılların burukluğuyla beni izliyordu. “İçerimde yangın yakılır, of. Küllerine cezve sokulur.” Bir tek bu şarkı bana onu hatırlatıyordu, sanki bizim için yazılmıştı.

O öksüz duruşunu, bükülen boynuna ve buğulu kahverengi gözlerine baktıkça vücudum biraz daha titriyordu. Yıllar önceki o son bakışı aklıma gelince gözlerimden bir damla yaş süzölmüştü. “Son bakışın aklıma takılır,” diye mırıldandım kısık bir sesle. “Aklıma takılır, aklıma takılır...”

Üç adım mesafeyle tam karşımda dururken yağmur damlalarına açtığım elime elini uzatınca boğazımda bir hıçkırık koptu. O gerçek değildi. “Ah, gece gündüz susar dudakların.” Hayal bile olsa bir şeyler söylemesi için ona

¹¹ Bolahenk “Kaybolan Yıllar” şarkısı. (c.n.)

yalvarabilirdim. “Çözmüş gemiyi, yakmış konakları.” Bir damla gözyaşı daha yanağımdan süzülmüştü. “Kimseler duymaz, gizlice ağlar. Sessiz sedasız kaybolan yıllar.”

Sustuğumda buruk bir tebessümle elini avucumun içine bırakmıştı. On dört yaşındaki bir çocuğun eli, yirmi beş yaşındaki bir kadının avucunda kaybolmuştu. Eli sanki küçüktü... Küçük ve hissedilemez. Elini tutmak için parmaklarımı hafifçe büktüm ama tutamadım, fazla şeffaftı. O geçmişin hayaletinden daha fazlası değildi.

Titreşen kirpiklerimin eşliğinde elimi yavaşça çektim. “Beni tanıdın mı?” diye sorarken sesim çatallaşmıştı. O hâlâ bir çocuktu, bense artık bir yetişkin.

Yürüyüp bankın diğer ucuna otururken çok sessizdi. Gerçek olması için neler vermezdim ki ancak gerçek değildi, o zihnimin bir oyunundan ibaretti. Ben bankın bir ucunda oturuyordum, o da diğer ucunda. İkimiz de omzumuzun üzerinden birbirimize bakıyorduk. “İslenmişsin Farah.” Üzerime yağan yağmurun vücudumdaki etkisini izliyordu. “Titriyorsun, hasta olacaksın.”

“Sorun değil,” diye fısıldarken sesimde büyük bir yakarış vardı. “Biraz daha kalalım böyle.” Uykusuzluktan kaynaklı ortaya çıkan bir halüsinasyon olsa da gitmesini hiç istemiyordum. “Seni merak etmediğim bir günüm bile olmadı.” O kadar çok özlemiştim ki hayaline aldanıp ona sımsıkı sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Çocuksu gözleri boynumdaki sarkacı bulduğunda bakışları buruklaşmıştı. “Beni bırakıp gittin.” Ona bunu söyleten o değil, vicdanımın sesiydi çünkü o, gitmem için her şeyi yapmıştı. O şeytanın elinden kurtulmamı çok istemişti. Kendisi o cehennemde kalıp ikimizin yerine yanarken beni kurtarmıştı.

“Bir şeyi çok merak ediyorum, lütfen söyle.” Göz pınarlarımdan akan yaşlarla başımı eğdim. “Kendini kurtarabildin mi o adamdan yoksa hâlâ canını yakıyor mu?”

Gözleri burnuma kaydığında yüzünün çocuksu hatlarında ağlamaklı bir ifade oluşmuştu. Burnumdan akan ılık sıvının varlığını hissedince yavaşça elimi kaldırdım. Parmağıma bulaşan kanı görünce histeri bir şekilde güldüm. “Uykusuzluk ve aşırı stresin yarattığı semptomlardan biri. Bugün zor bir gündü.”

Bana zerre kadar inanmamış gibi gökyüzündeki kara bulutlara baktı. Tek bir şimşek çaksa ne kadar korkacağımı biliyormuş gibi gözlerini bana kilitledi. Gök gürültüsünün bana neyi anımsattığını hatırlamışçasına ara ara

kafama bakıyordu. Bunu yaparken gözleri can çekişir gibiydi. “Hâlâ başım ağrıyor mu, Farah?”

Elektrikli sandalyeyi ve sonrasını hatırlayınca dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım. “Bazen ama sıkça değil.” Parmağımı kaldırıp yukarı doğrulttum, bunu yaparken gittikçe daha kasvetli bir hâle gelen gökyüzünü gösteriyordum. “Ama bugün çok başım ağrıyor.” Ne yazık ki bu yalan değildi.

Şiddetini artıran yağmurun şırıltısı gittikçe beni daha çok endişelendiriyordu. O bir ayda dokuz yaşındaki bir çocuğun yaşamaması gereken çok şey yaşamıştım. Burnum ince bir sızıntıyla kanarken durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Bu akşam bana eşlik eden küçük çocuğu izlerken gözlerimden süzülen yaşları tutamıyordum.

“Seni çok özledim.” Kaşlarım büküldüğünde her an gözlerimin önünden kaybolacak diye çok korkuyordum. “Ben sadece...” Hıçkırarak elimi ona doğru uzattım. “İyi olduğunu ve hâlâ bir yerlerde nefes aldığını bilmeliyim.”

Elimi uzattım ama ona dokunamadım. Çocuk silüeti gözlerimin önünden tamamen kaybolduğunda, “Gitme n’olur,” diye ağlayarak ondan kalan boşluğa baktım. “Gitme, nasıl olduğunu bilmeye ihtiyacım var.” Ama gitti, yine ve yine...

Hayal olsa bile çok güzeldi, keşke biraz daha kalsaydı. Gözlerimden bir-biri ardına yaşlar akarken önüme dönüp başımı eğdim. Gökyüzündeki kara bulutlar bir anda ürkütücü bir şekilde gürleyince yerimden sıçramıştım. Gökyüzü korkutucu sesler çıkardıkça ellerimi biraz daha kulaklarıma bastırıyordum.

Sırılsıklam olmuş bir vaziyette tir tir titrerken etrafımdaki tüm sesleri susturmak istedim. Gök gürültüsü bana iyi şeyler hatırlatmazdı. Buraya gelirken yağmurun bu kadar çok yağacağını beklemiyordum. Bulutların çıkardığı korkunç sestten kurtulmak için çantamdaki kulaklığımı çıkarmak istedim. Telefonumdan bir müzik açıp duyduğum tüm bu sesleri bastırmayı düşünüyordum. Ancak başıma giren şiddetli ağrıyla bunu yapamamıştım.

Tiz bir frekans beynimin içinde yankılanıyormuş gibi canımı yakınca ellerimi kulaklarıma daha sert bastırdım. Kısık seslerle inlerken bunun geçmesini bekliyordum ama geçmiyordu. Gökyüzü daha çok kükredi ve başımdaki ağrı şiddetini artırdı. Bunu yaşamayalı uzun zaman olduğu için nasıl hissettirdiğini unutmaya başlamıştım. Kafamın içindeki yoğun acıyı anlatacak doğru kelimeleri bulamıyordum. Bu psikolojik bir ataktı ve aynı zamanda ciddi bir kriz.

Dizlerimin üzerine eğilecek kadar büküldüm ve tırnaklarımı şakakla-
~~ma~~ bastırıp boğazımı yırtarcasına haykırdım. “Dur artık, dur, dur, dur!”
~~de~~ bağırırken sıkıtiğim ellerimle kafamın iki yanına vurmaya başlamıştım.
~~Bazı~~umdaki kanama şiddetini artırdı, yağmur ve gök gürültüsü de öyle.

Üçünün ortaya çıkardığı korkunç eser bir yaratığa dönüştü ve beynime
~~penç~~lerini geçirdikçe daha çok haykırıp kıvrandım. “Susturun şunları!”

İlk kural: Asla sesini yükseltme.

“Ben senin kölen değilim!” Zincirlerimi kırmak istercesine bugün ilk
~~kez~~ ona karşı çıkıp daha çok bağırdım. Yıllar sonra belki de ilk kez sesim bu
 ~~kadar~~ gür çıkıyordu.

Hızlı hızlı nefesler alırken ağlamaktan sesim çatallaşmıştı. “Sesimin
yüksekliğine sen karar veremezsin!” Kafamın içinde sinirlerimi harap eden
bir frekansın tiz sesi çınladıkça acıdan kendimi kaybediyordum. Bu da yet-
mezmiş gibi şimdi bir de o korkunç adamın sesini duymaya başlamıştım.

İkinci kural: Emirlerin dışına çıkma.

Onca yıldan sonra kendimden beklemediğim bir iradeyle tam tersini
yapıp, “Hayır!” diye haykırdım. “Rahat bırak artık beni!”

Yağmurun altında omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken tırnaklarımı ka-
famın derisine geçirip, “L-lütfen,” diye kısık bir sesle ona yalvardım. “Canım
çok yanıyor, durdur şu şeyi.” Gök gürültüsünü, yağmuru ve bana acı veren
o frekansı durdursundu. Hepsi de canımı yakan şeylerdi. Tüm bunlara o
sebepe olmuştu, kendi sebep olduğu şeyleri durdurmalıydı.

Gök güreledikçe sanki kafamın içinde yıldırımlar çakıyordu. Gök gürl-
mesi bana o korkunç günü hatırlattığı için başımda müthiş bir ağrı meydana
gelmişti. Bu baş ağrısının nedeni geçirdiğim psikolojik nöbeti. Yıllardır ara
ara bu tür krizler geçirirdim. Çakan her şimşekle beynime katlanılmaz bir
frekans yayılırdı. Bir uydunun yaydığı en şiddetli frekansın siren sesi gibiydi
ve her bir ölümcül notası kafamın içine düşüp beni acıdan deliye çeviri-
yordu.

Bu ses birinin tırnaklarını kara tahtaya geçirip onu tırmalaması gibiydi.
Aynı şekilde kıyameti duyuran bir sirenden farklı değildi. Öylesine keskin,
öylesine yakıcı ve öylesine ölümcül. Sanki bir şeyler tıpkı bir kurtçuk gibi
beynimi kemiriyordu. Gök gürültüsü bana o korkunç günü hatırlattıkça
beynime akın eden elektrik akımlarını hissediyordum.

Yaşadığım bu şiddetli krizi tetikleyen şey aslında üstesinden gelem-
diğim travmalarımdı. Kafamın içindeki siren sesleri yüzünden yere dizle-
rimin üzerine düşmüştüm. Başım zemine çarparken, “Farah!” diyen birinin

sesini güçlükle işittim. Onun sesiyle birlikte beynime işkence eden siren sesleri kesilmişti. İnanması güçtü ama birinin varlığı bu işkenceye son vermişti.

Bana doğru koşan adım seslerini duyarken gözlerim kapanmak üzereydi. Onun gelişiyile kesilen bu acı hiç tanımadığım birine minnet duymamı sağlamıştı. Artık canımı yakan siren sesleri yoktu ama gökyüzü hâlâ gür-lüyordu. Çakan şimşeklerin sesinden o kadar çok korkuyordum ki her an tekrar o siren sesini duyacağım diye hıçkırıklarla ağlıyordum. Bir şeytanın cehenneminde bir ay kalmak beni acınası birine dönüştürmüştü.

Biri koşarak yanıma gelip diz çöktüğünde onu güçlükle gördüm. Kendimi zorlayarak araladığım gözlerim her an kapanabilirdi. Elini boynumun altından geçirerek başımı kaldırdı, nefes almakta güçlük çekiyordum. Yüzüme düşen yağmur damlacıkları kirpiklerimi titreştirdiğinde beni hemen kucağına alıp ayağa kalktı. "Hastaneye gidiyoruz!" diyen sesini bile yeterince duyamıyordum.

Yaşadığım o yoğun acıdan dolayı bulanık gören gözlerim onun yüzünü ayırt edemiyordu. Her şeyi buğulu bir camın ardında görür gibiydim. "H-hastane olmaz..." Annem ve babamın bunu öğrenip üzülmesini istemiyordum. Uzun zamandır bu denli şiddetli bir kriz geçirmediğimden bu atakların son bulduğunu düşünmeye başlamışlardı. Hiçbir şeyin geçtiği yoktu.

Her şeyi puslu ve bulanık gördüğümünden kimin kollarının arasında olduğumu bile bilmiyordum. Vücudumdaki tüm güç çekildiği için onun kollarında tir tir titriyordum. Şiddetli bir krizden yeni çıkmıştım, ıslandığım için çok üşüyordum ve duyduğum her gök gürültüsüyle biraz daha onun kollarının arasına sokuluyordum. Bilincimi kaybetmeye başladığımda gördüğüm bir çift kahverengi gözle kirpiklerimin arasından bir damla yaş süzölmüştü.

Bana o çocuğu hatırlatan bu gözler içimin burkulmasına neden oluyordu. "S-seni çok bekledim..." diye fısıldarken başım onun göğsüne düştü ve gözlerim kapandı.

Kısık iniltiiler çıkarırken güneşin ışıkları göz kapaklarımdan altına sızıyordu. Kendimi zorlayarak gözlerimi aralayınca tül perdelerin arasından sızan ışığı gördüm. Artık gece değildi ve havada korkunç bulutlar yoktu. Yatakta kıpırdandığımda nerede olduğumu anlayamamıştım. Yatak yumuşaktı ve yastıklarda tanımadığım bir koku vardı. Kendimi zorlayarak oturduğumda başım hâlâ ağrıyordu ama eskisi kadar çok değildi.

Bu oda, eşyalar... Ahşap duvarlar ve yerdeki fayansların rengi, her şey bana yabancıydı. Deniz kenarında olanları hatırlayınca içim korkuyla

ürperdi. Yağmurun altında bayılmışım! Orada yaşadıklarım gerçekten çok kötüydü. Bilincimi kaybetmeden hemen öncesini hatırlamaya çalıştım. Gözlerimi kırpıştıran yağmur, ürkütücü gök gürültüsü, adım sesleri ve bir silüet. Adımı söyleyen bir ses, kahverengi gözler...

“Nihayet uyanabildin.” İrkilerek hemen yan tarafa bakınca yine o kahverengi gözlerle karşılaştım. Köşedeki koltukta beni izleyen adama şaşkınca bakıyordum, onun neden burada olduğunu veya benim burada ne işim olduğunu anlayamıyordum.

“Neredeyim ben?” Yataktan çıkmak için örtüyü çekince çıplak bacaklarımla karşılaşp sertçe yutkundum. Kıyafetlerim nereye gitmişti? Üzerimde bana ait olmayan bol bir tişört vardı. Çarşafı boğazıma kadar çekip korku dolu gözlerimi Sonat denen adama çıkardım. “Ne yaptınız bana?”

Yerdeki kıyafetlerimi gördükçe korkum çığ gibi büyümeye başladı ama Sonat son derece sakin bir şekilde beni izliyordu. Heybetli vücuduyla koltuğu doldurmuşken bacak bacak üstüne atacak kadar rahattı. Elindeyse bir kadeh içki vardı. Sabahın bu saatinde içmeyi sorun etmiyordu. “Sence sana ne yapmış olabilirim?”

Bir kez daha gözlerim yerdeki kıyafetlerimi bulunca vücudumdaki tüm kan çekildi. Korktuğum şeyin başıma gelme ihtimali bile beni her an ağlatabilirdi. “Burası neresi ve siz bana ne yaptınız?” Bir erkeğin zevkiyle döşenmiş bu odadaki hiçbir şey bana tanıdık gelmiyordu.

“Burası benim evim.” Sonat kadehi dudaklarına yaklaştırmakla gülmemeye çalışarak beni izliyordu. “Sana bir şey yapsaydım bence anlardın.” Bunu söyleme şekli fazla iğneleyiciydi.

Kaşlarım kendiliğinden çatılırken bir yerim görünmesin diye örtüyü sıkıca boynumun altında tutuyordum. “Bayım, kıyafetlerim neden üstümde değil?”

İçkisinden küçük yudumlar alırken gözlerini dahi kırpmadan beni izlemesi utanmama neden oluyordu. Nasıl söylesem... Sanki onun yatağında uyanmam hoşuna gitmişti. “Seni bulduğumda sıırılsıklamdın, hasta olmaman için hizmetçiler üzerini değiştirdi.” Bu duyduklarımınla yüreğimden ağır bir yük kalktığına dudakları düz bir çizgide buluştu. “Başın hâlâ ağrıyor mu?”

Rahatsız bir şekilde yatakta kıpırdandım. “Başımın ağrıdığını nereden biliyorsunuz?”

“Sen söyledin.” Koltuktan yavaşça kalktı, bana doğru attığı her adımla yatakta biraz daha küçülüyordum. “Arabamdayken bilincin kapalıydı, sık sık başının ağrıdığıyla ilgili şeyler sayıklıyordun. Yağmura maruz kalmak

başını ağrıtmış olabilir.” Yatağın yanında durduğunda kafasını hafifçe yana eğdi. “Bazen yağmur veya... *Gök gürültüsü* insanda baş ağrısı yapabilir.” İçim ürpermişti. *Gök gürültüsü*, deyişi sanki imalı ve vurguluydu.

Sonat tepemde dikilirken örtüyü inatla boynumun altında tutmam *az* kalsın onu güldürecekti. Ciddiyetini korumak için birkaç kez yalandan öksürüp bana kapıyı gösterdi. “Baş ağrın için sana önerebileceğim iyi bir ilaç var ama önce karnını doyurmalısın. Seni aşağıda bekliyorum.”

Bana sırtını dönüp kapıya yürürken aynı şekilde küçük bir açıklama yapıyordu. “Seni bulduğumda çok kötü bir hâldeydin. Seni hastaneye götürcektim ama bayılmadan hemen önce bunu istemedin.” Kapının önünde durup omzunun üzerinden arkaya bakarken bakışları iğneleyiciydi. “Seninle ilgili pek bir şey bilmediğim için kime bırakacağımı bilemedim.” Anlaşılan o da beni evine getirmek zorunda kalmıştı.

Sonat dışarı çıkınca ben de yataktan çıkıp hemen üzerimi kontrol ettim. Şükürler olsun ki o hizmetçi iç çamaşırlarıma dokunmamıştı. Doğru düzgün tanımadığım bir adamın tişörtüyle uyanmak beni rahatsız ettiğinden yerdeki kıyafetlerimi aldım. Hepsi çok ıslaktı ama bunları giymekten başka çarem yoktu. Bunları ıslak giysem bile eve gidip hemen üstümü değiştirdirsem hasta olmazdım.

Evi düşününce bizimkileri hatırlayıp gözlerimi büyüttüm. Bizimkileri oyalaması için Aksa’ya tek kelime etmeden sabaha kadar dışarıda kalmıştım. Ya annem ve babam beni kontrol etmek için onu aradıysa? Etrafıma bakıp çantamı arayınca yatağımın yanında olduğunu gördüm. Telefonumu çıkarıp aceleyle açarken stresten odanın içinde dönüp duruyordum. Babam bu sefer kesin beni öldürecekti, tabii annemden sıra ona gelirse.

Telefonum tamamen açılınca üst üste gelen bildirim seslerinden bir süre kullanamadım. Kapalıyken arayan kişilerin çağrıları ve attıkları mesajlar daha yeni düşüyordu. Yatağın üzerine oturup mesajlara girdiğimde en çok mesajı Gurur attığı için onun mesajı en üstteydi. *+99 mesaj nedir yahu? Sabaha kadar beni bulamadıkça aramış olmalıydı. Telefonuma ulaşamayınca da öfkesini yazılara döküp bana mesaj atıp durmuştu.*

Hiçbirini okumadan sildim. Onun sinirli ve küfürlü mesajlarını okuyup moralimi bozamazdım. Rehber girip tam babamı arayacaktım ki telefon çaldı. *Laz Hödüğü arıyor...* “Olamaz.” Oturduğum yerden ok gibi fırlamamla neredeyse telefon yere düşecekti. O kadar çağrı ve mesajdan sonra Gurur yine arıyordu.

“Pekâlâ.” Derin derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Gurur o kadar inatçı biriydi ki şimdi açmazsam ben açana kadar aramaya devam ederdi.

Telefonu açıp kulağıma yasladığımda, “Farah, sen iyi misin?” diyen endişeli sesini duydum. Bana sorduğu ilk soru iyi olup olmadığımdı.

Endişe ve panik hâlinde olduğu için cevap vermemi beklemeden, “Şu saate kadar neredesin sen?” diye hızlıca konuşunca sinirli sesiyle ürperdim. “Saatlerdir ortalarda yoksun Farah, umarım bunun için iyi bir açıklaman vardır!” Kızgın sesi onu karşımda hayal etmeme neden olduğu için paniklemiştim.

“Susma, bir şey söyle!” Sesimi duymadıkça daha çok kontrolünü kaybettiği için telefonun diğer ucunda bir şeylerin kırılma sesi gelmişti. “Farah, n’olur bir şey söyle.” Hızlı hızlı nefesler alırken bu sefer sesi yalvarır gibi çıkmıştı. “Bana nerede olduğunu söyle, hemen geliyorum ama öncesinde... İyi misin?”

“Evet,” diye mırıldandığımda beni duyduğundan bile emin değildim. “İyi ve güvendeyim.”

“Neredesin? Geceyi nerede geçirdin?”

“Bir arkadaşımın evinde.”

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu ama daha sonra Gurur’un, “Kimmiş bu arkadaş?” diyen soğuk ve gergin sesini işittim. “Kuzenlerin dışında hiç arkadaşın yok, kimmiş bu arkadaş?”

Tam ona cevap verecektim ki, “Tişörtümün içinde kayboldun, istersen bunu giyebilirsin,” diyen bir ses duyunca hızla kapıya döndüm. Sonat elinde bir elbise tutarak kapının önünde dikiliyordu. Banyo kapısını göstererek bana gülümsedi. “Dün gece çok yoruldun, duş almak ister misin?” Telefonla konuştuğumu görmüyor muydu?

Onun söylediklerini Gurur duymuş olmalı ki telefondan büyük bir gürültü geldi. Gurur her şeyi yanlış anladığı için deliye dönmüştü. Aramızdaki mesafelere rağmen öfkesinin yakıcılığını hissedip irkildim. Gurur âdeta kükrercesine, “Ne sikim dönüyor lan orada!” diye bağırdı. “Farah kimin yanındasın, kim o herif? Ne tişörtünden bahsediyor, üzerinde kimin tişörtü var? Cevap ver, niye duş alacaksın!”

“Kiminle ne yaptığım artık seni ilgilendirmez, Gurur.” Hemen telefonu suratına kapatıp sonra da sessizse aldım. Bana yaşattığı onca şeyden sonra bir de ona açıklama yapmayacaktım.

Son olanlardan sonra ona gerçeği anlatsam bile inanmazdı, bana *hır* güveni kalmamıştı. Her konuda onu kandıran bir sahtekâr olduğumu düşündüğü için her sözümde ve her hareketimde bir yalan arıyordu. Böyle düşünmesi için haklı sebepleri olduğunu anlıyordum ama bir daha bana hiç güvenmeyecek birine de kendimi anlatmak istemiyordum.

Benim hakkımda istediği her şeyi düşünebilirdi, gerçekten hiç umurunda değildi. Fazla nahif, hassas ve iyimser biri olabilirdim ama bir o kadar da inatçıydım. Bir zamanlar onunla olmak için inat ettiğim gibi, şimdi de onunla olmamak için inat edebilirdim. Benim için en zoru Gurur'dan vazgeçmekti, bir kez birinden vazgeçersem bir daha kolay kolay onu kazanmaya çalışmazdım. Yakında bunu daha iyi anlayacaktı.

Sonat elimdeki telefona garip bakışlar atarken kapının önünde durmaya devam ediyordu. "Yanlış bir zamanda mı geldim?" Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Gurur'la konuşurken kapıyı bile çalmadan içeri girip söylediği şeyler her yere çekilecek türdendi. Ancak bunu planlı yapmadığından ona kızamazdım. "Mühim bir şey değil." Birinin karşısında bu hâlde olmak beni çok utandırdığı için tişörtün eteklerini biraz daha aşağıya çektim. "O elbise kimin?"

Sonat koyu yeşil elbiseyi yatağın üstüne bırakıp yönünü bana çevirdi. "Daha önce evimde kalan kadınlardan birinin unuttuğu bir elbise." Beni utandırmamak için bir kez olsun bacaklarıma bakmıyordu.

Bana birkaç beden büyük gelen tişörtü bol ve uzun olduğu için kalçamı kapatıyordu. Bakıldığında bacaklarım dışında açıkta olan bir yerim yoktu ama bu strese girmeme engel değildi. Sonat beni daha fazla utandırıp terdirgin etmemek için sadece yüzüme bakıyordu. Tereddüt ederek yeşil elbiseyi ona gösterdim. "Kız arkadaşınızın elbisesini giymemden rahatsız olmaz mısınız?"

Küçük bir dudak bükme hareketiyle elini gelişigüzel sallarken tepkimi ölçmek için gözlerini bana kenetlemişti. "Kız arkadaşım değildi, yatak arkadaşımdı."

Ağzım bir karış açılmıştı. "Öyle bir şey mi varmış?" diye sordum safça. Bakışlarım yatağı bulduğunda gerçekler büyük bir utançla beynime düştü. Demek istediği şeyi anladığım için kıpkırmızı olmuştum. "Bayım, hemen dışarı çıkar mısınız lütfen?" Bu utanmaz adamla aynı odanın içinde olmak bile beni rahatsız ediyordu.

Yüzümün değişen rengini görünce bıyık altından gülerek kapıya yürüdü. "Seni aşağıda bekliyorum."

Sonat odadan dışarı çıkınca hemen benim için getirdiği elbiseyi alıp banyoya girdim. Üzerimi değiştirmeden önce banyo kapısını kilitlemiştim. Onun tişörtünü çıkarıp yeşil elbiseyi elime aldığım anda etiketi dikkatimi çekti. Kadın arkadaşının elbisesi daha önce hiç giyilmemişti, üzerinde etiketi duruyordu. Etiket elbisenin yakasının iç kısmında olduğu için onu çıkarmayı unutmuşlardı.

Etiketi söküp elbiseyi denediğimde şaşırtıcı bir şekilde üzerime tam oldu. Yarım kollu, bisiklet yaka elbise bire bir benim bedenimle aynıydı. Belimi sarmıştı ve uzunluğu dizlerimin bir karış üstündeydi. Saçlarımı düzelterek banyodan çıktığımda telefonumu alıp çantama koydum.

Odadan tam çıkacaktım ki yatağın sol tarafındaki komodinin üzerinde duran şeyle donakaldım. Gece lambasının hemen yanında duran kâğıt helva yutkunmama neden olmuştu. Benim daha önce ona aldığım kâğıt helva olamazdı, değil mi?

Mümkün değildi, ucuz bir kâğıt helvayı neden saklasındı ki? O gün deniz kenarında onun için aldığım kâğıt helvayı ya yemiştir ya da çöpe atmıştır. Orada duran kâğıt helvayı yeni almış olabilirdi, belki de o da kâğıt helvayı seviyordur. Ayakkabılarımı giyip onun eşyalarını karıştırmadan hemen odasından çıktım.

Odadan çıktığımda merdivenin hangi tarafta olduğunu anlamak için etrafıma baktım. Evi çok büyük olmalı ki üst katın koridoru beklediğimden daha büyüktü. Sol tarafa doğru yürürken etrafıma meraklı bakışlar atıyordum. Burası o kadar sessizdi ki duyduğum tek ses ayak bileğimdeki halının çıkardığı seslerdi.

Bir kapının önünde durup kapı kolunu araladım. Etrafımı kontrol ettikten sonra kapıyı yavaşça açarak kafamı içeriye uzattım. Sıradan bir oda olduğunu görünce rahatlayarak kapıyı kapattım. En azından korktuğum gibi işkence aletleri veya ceset falan yoktu. Neden böyle düşündüğümü bile bilmiyordum ama burada tüylerimi diken diken eden bir şeyler vardı. Belki de yabancı birinin evinde olmak bana böyle hissettiriyordu.

Tam geri dönecektim ki koridorun tam karşısındaki odayla durdum. Gündüz olduğu için bu kattaki tüm odaların ışığı kapalıydı ancak o odanın kırmızı ışığı kapının altından sızıyordu. Kapının altındaki küçük boşluktan kırmızı neon ışığı görebiliyordum.

Küçük ve sessiz adımlarla yürüyüp kapının önünde durdum. Sebepsiz yere içeride ne olduğunu merak etmişim. Elim kapı koluna uzattığım anda, "İnsanların evini hep böyle gizlice karıştırır mısınız?" diyen bir ses

duyunca sıçrayarak arkamı döndüm. Sonat koridorun diğer ucunda durmuş alaycı gözlerle beni izliyordu. “Evime bir hırsız almış olamam, değil mi?”

Bu adam bana ya dilenci diyordu ya da hırsız. Yakalanmanın getirdiği utançla yerimde rahatsızca kıpırdanıp bakışlarımı kaçırdım. “Şey, ben çıkıp bulamadım.” Sesim içime kaçmış gibi fısıltıyla çıkarken ona önünde durduğum kapıyı gösterdim. “Bu odada ne var?”

Arkamdaki kapıya baktığında yüzündeki alaycı ifade kaybolmuştu. Bakışlarında yakaladığım karanlık bir parıltıyla o an içimi bir ürperti sardı. Sonat kendini toparlayarak bana bakarken kahverengi gözleri ikaz eder gibi ciddiydi. “Orada görebileceğin bir şey yok.” Hemen sonra başıyla arkasını işaret etti. “Merdivenler bu tarafta.”

Tek kelime etmeden kapıdan uzaklaşıp ona doğru yürüdüm. Ona fazla yaklaşmamaya dikkat ederek yanından geçip adımlarımı hızlandırdım. Bu adamda beni rahatlatan ama aynı zamanda korkutan bir şeyler olduğu için onun yanında gardımı indiremiyordum. Bu gizemli hâlleri bazen havalı geliyordu bazense ürkütücü.

Hızlıca basamakları inip hemen çıkış kapısına yürüdüm. Arkamdan, “Gidiyor musun?” diyen sesini duyunca mecburen durmak zorunda kalmıştım. Beni evinde ağırlamışken kaçarcasına gitmem hoş olmazdı. Öncesinde düzgün bir şekilde vedalaşmalıyım.

Ağır adımlarla merdiveni inip tam karşımda durduğunda iki adım geriye çekilerek aramıza biraz mesafe koydum. Bakışları adımlarımı takip edince bir an kaşlarını çatır gibi oldu ama son anda bunu yapmaktan kendini alkoydu. Beni korkutmamak için bakışlarını olabildiğince yumuşatıp derin bir nefes aldı. “Tüm gece miden guruldayıp durdu, belli ki uzun zamandır bir şey yemedin. Karnını doyur, öyle git.” Beni rahatlatmak ister gibi gülümsedi. “Senin için kahvaltı hazırlattım.”

“Teşekkür ederim, Sonat Bey ama gitmem gerekiyor.” Daha önce birkaç kez deniz kenarında karşılaşmıştık ama onunla hiç samimiyetim olmadığı için ona karşı resmîydim. “Dün gece eve gitmediğim için ailem çok merak etmiştir.”

Sonat içinde anlayış barındıran bir tebessümle başını yavaşça salladı. “O zaman seni evine bırakayım.”

Fazladan bir saniye bile düşünmeden, “Hiç gerek yok,” dedim aceleyle. “Bana evinizi açtığınız için çok teşekkür ederim ama kendim gidebilirim.” Boşanma arifesinde olsam da başka bir adamın arabasıyla eve gidemezdim. Kimseye bunu açıklayamazdım.

Sonat tam bir şey söyleyecekti ki onun yoğun bakışlarından kurtulmak için başımı eğip hemen çantamdan kalem ve küçük not defterini çıkardım. Not defterine telefon numaramı yazıp yırttığım sayfayı ona uzattım. “Kız arkadaşınız elbisesi için geri dönerse elbisenin ücretini ödemem için bu numaranı bana ulaşabilir.”

Elbisenin etiketini gördüğüm için çok pahalı olduğunu biliyordum. Böyle bir elbiseyi kabul etmemin tek nedeni sahibine parayı geri ödemekti. Henüz yatırımcılarla sözleşmeyi imzalamadığımız için param yoktu ama bu hafta içinde fazlasıyla olacaktı. Sonat numaramın yazılı olduğu sayfayı alırken kafa karışıklığıyla üzerimdeki elbiseye bakıyordu. “Alt tarafı bir elbise, bunun için kimseye ödeme yapmak zorunda değilsin.”

“Çok pahalı bir elbise.”

Etiketin içinde kaldığından haberi olmadığı için kaşları yavaşça çatıldı. “Biri sana bir şey verdiğinde hemen fiyatını mı araştırırsın?” Burnunun kemerini sıkıp nefesini sertçe verdi. “Sadece teşekkür etsen olmaz mı?”

Beni terslediği için homurtuyla karışık sesler çıkararak çantamdaki etiketi avucuna bıraktım. “Bir şey araştırdığım yok, etiketi içinde kalmış,” dediğimde kısık bir sesle küfretti.

“Siktir!”

Geriye çekilip oldukça yumuşak bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedim bir kez daha. Dün gece birçok konuda bana yardım ettiği için dudaklarımda minnet dolu bir tebessüm belirmişti. “Bana yardım etmeseydiniz o deniz kenarında başıma neler gelirdi, düşünmek bile istemiyorum. Size borçlandım.”

Elinde tuttuğu not kâğıdını ona gösterdim. “Mevcut şartlarda benim de sizin için yapabileceğim bir iyilik olursa bir seferliğine mahsus beni arayabilirsiniz. Hoşça kalın.” Bunları söyledikten sonra daha fazla vakit kaybetmeden dışarı çıktım. Onun evinde kalamazdım ama bana yaptığı iyiliği de unutmuyacaktım.

Dışarı çıktığımda bahçede nöbet tutan koruma sayısıyla ağzım bir karış açılmıştı. Sonat’ın da korumaları olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Neden korumaya ihtiyaç duyuyordu? Kimdi bu adam? Babamın dünyasındaki insanlardan biri olabilir miydi? Onun sıradan bir iş insanı olduğunu düşünmüştüm ama sıradan insanların korumaları olmazdı. Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı.

Kafamda birçok soru işaretiyle bahçe kapısına yaklaştığımda durup arkama baktım. Sonat açık kapının tam önünde duruyordu. Görkemli bir şatonun gizemli sahibi gibi kapının önünde durmuş beni izliyordu. İfadesi

donuktu, sanki gidişime sinirlenmişti. Bakışlarımız birbiriyle buluşmadı, önüme dönüp bahçeden çıktım. Çok garip ve gizemli biriydi.

Taksi malikânemizin önünde durunca aşağı inip evi koruyan adamlardan taksinin ücretini ödemelerini istedim. Bahçe kapısından içeri girdiğimde burada haddinden fazla koruma vardı. Babam tüm adamlarını avluya toplayıp onlara kızılıyordu. Babamın kaşları çatıktı, omuzları gerilmişti ve yüzündeki tüm damarlar seğiriyordu. Üzerinde ceket yoktu, kravatı gevşekçe boynundan sarkıyordu ve tüm gece hiç uyumamış gibi kızgın gözlelerinden uykusuzluk akıyordu.

Daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle karşısındaki adamlara bakıp, "Gerekirse İstanbul'un altını üstüne getirin ama kızımı bulun!" diye bağırdı. Sabaha kadar korumaları şehrin dört bir yanına saldığını tahmin edebiliyordum.

"Baba." Ona seslendiğimde hemen sesime refleks gösterip bana döndü. Beni görünce tüm gece soluğunu tutmuş gibi sesli bir şekilde nefesini vermişti. İhtiyar vücudu gevşerken beni görmenin rahatlığıyla omuzları gevşedi.

Aceleyle bana doğru adımlar atarken onun, "Farah'ım," deyişine kaç ömür sığdırdığını hiç bilmiyordu.

Koşarak ona sımsıkı sarıldım. "Özür dilerim baba, sana haber vermiydim." Hızlıca ona açıklama yaparken babam hiçbirini duymuyormuş gibi beni göğsüne çekmişti.

Elini başımın arkasına koyup yüzümü göğsüne bastırdığında onun kollarının arasında kaybolmuştum. Babam şu an için hiçbir açıklamayla ilgilenmiyordu, ilgilendiği tek şey iyi olmam ve ona dönmemdi. Kendini iyi olduğuma ikna etmeye çalışırken vücudundaki titreme hiç kesilmemişti. Başımın yaslı olduğu göğüs kafesi şiddetle sarsılıyor, kalbi patlayacakmış gibi hızlı atıyordu.

Nefes alışları bile düzensizken, "Beni çok korkuttun, Farah," diyen sesi onu güçlükle duyacağım bir kısıklıktaıydı. "Bunu bir daha sakın yapma." Dudaklarını saçlarımın tepesine bastırdığında derin bir iç çekişle saçlarımın kokusunu içine çekti. "İhtiyar yüreğim sana bir şey olmasını kaldıramaz."

Onun kollarının arasından çıkmama izin vermeden çenemi kavrayıp başımı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde yaşadığı duygu yoğunluğundan gözleri dolmuştu. "Başına bir şey geldi diye çok korktum."

“Baba düşüncesizlik ettim, çok özür dilerim.” Gözlerine akın eden yaşlar belki onu ağlatmamıştı ama beni ağlatmıştı. Benim yüzümden gözlerinin buğulandığını görmek bile benim için büyük bir azaptı. “Ben sadece biraz yalnız kalmak istemiştim.” Kirpiklerimin arasından taşan bir damla yaşla başımı salladım. “Gerçekten çok özür dilerim.”

Tüm gece onu habersiz bırakıp ne kadar korkuttuğumu hatırlayınca ifadesi değişti. Az önce bana sevgiyle bakan gözleri şimdi öfkesinin esiri olmuştu. Çattığı kaşlarının arasında derin çizgiler oluştuğunda çenesini sıkı. İyi olduğumu gördüğüne göre artık canıma okuyabilirdi. Benden ayrılıp sinirli bir şekilde bana evi gösterdi.

“İçeri geç, konuşacağız!”

“Peki.” Süt dökmüş kediler gibi başımı eğip eve doğru isteksiz adımlar attım. Adımlarım geri geri giderken eve girmeyi hiç istemiyordum. Babam arkamdan gelmeseydi belki kaçıp gidebilirdim.

Eve girip salona geçince herkesin burada olduğunu gördüm. Annem, Kerim amcam ve yengelerim salona toplanmıştı. Aynı şekilde kuzenlerim de buradaydı. Ortalardan kaybolduğumu duyunca Asaf ve Aksa da buraya gelmişti. Annem ve tüm kuzenlerim beni görünce rahat bir nefes alıp ayağa kalkmışlardı ki babam peşimden içeri girince hepsi yerine oturmak zorunda kalmıştı.

Babam bu kadar sinirliyken yanıma gelip bana iyi davranamazlardı. Babam salonun en başındaki yerini alınca yaşadığım stres arttı. Herkes bir yere oturmuşken ayakta duran sadece bendim. Kendimi aile mahkemesine çıkmışım gibi hissediyordum. Annem daha fazla dayanamayıp yerinde gerginçe kıpırdandı. Bunu yaparken gözlerini bir saniye olsun üzerimden çekmiyordu. “Dün gece nerede kaldın?”

“Bir oteldeydim,” diye yalan söylemek zorunda kaldım. Herkes bu kadar gergin ve sinirliyken onlara hiç tanımadığım bir adamın evinde kaldığımı söyleyemezdim.

“Hah!” Seçil burnundan solurken tuhaf bir ses çıkarıp aşağılayan bakışlarını bana dikti. “Henüz kocandan boşanmadan tek başına otellerde mi kalıyorsun?”

Seçil’in iğneleyici laflarına alışık olduğum için onu görmezden gelip anne ve babama döndüm. “Üzerimde ciddi bir iş stresi vardı ve biliyorsunuz, tüm bunlar benim için çok yeni şeyler.” Suçlu çocuklar gibi boynumu büküp dudaklarımı üzgünce sarkıttım. “Sadece yalnız kalıp biraz kendimi dinlemek istemiştim ama sonra yağmur bastırınca eve gelmeye üşendim. Ben de yakındaki bir otelde kaldım.”

Annem sinirlenerek parmaklarını avucunun içine büktü. “Arayıp bizi haber vermeyecek kadar sorumsuz biri misin?” Tüm gece benim için endişeden deliye döndüğü için kızmakta hakkı vardı.

“Telefonumun şarjı bitmişti, özür dilerim, anne.”

“Bir özürle bu iş çözülecek mi?” Nesibe yenge açığımı bulduğu için bana sataşmadan duramadı. Sanki üzerimde çok hakkı varmış gibi kollarını göğsünde birleştirmiş, benden hesap soruyordu. “Genç bir kızın gece yarılan otel odalarında ne işi var?”

“Sen bunu benim kızıma değil, kendi kızlarına sor, Nesibe.” Annem onun çenesini kapatarak ona Aksa’yı gösterdi. “Senin kızın beş yıl boyunca dışarılarda kaldı.” Hemen sonra Seçil’i gösterdi. “Büyük kızın da çoğu zaman arkadaşım da kalıyorum ayağıyla geceleri eve gelmiyor.” Dizinin üzerinde duran elini biraz daha sıkarak ters bakışlarını yengeme çıkardı. “Kızından hesap sormak senin haddine değil, herkes kendi kızıyla ilgilensin.” Aksa’yı niye karıştırıyor ki?

Babam uyarı anlamında boğazını temizleyince annem sustu. Derin bir nefes alıp yalvaran bakışlarımı babama diktim. “Diğerleri dışarı çıkabilir mi? Seninle özel olarak konuşacağım bir şeyler var.”

Herkes buna karşı çıktı çünkü beni sevenler doğru düzgün bir açıklama duymak istiyordu. Benden nefret edenlerse geceyi dışarıda geçirdiğim için babamın karşısında beni köşeye sıkıştırma niyetindeydi. Ancak babam onlara kapıyı gösterince mecburen hepsi dışarı çıkmıştı. Şimdi babamla ikimiz salonda yalnızdık.

Kimse konuştuklarımızı duymasın diye salonun kapılarını kapatıp babama döndüm. Babamın kahve gözleri yüzüme dalıp gittiğinde bana olan bakışları buruktu. Onun yüzünden çok yorulup işlerde bunaldığım için eve gelmediğimi düşünüyordu. Beni tüm bu kaosun içinde bıraktığı için bana karşı mahcuptu. Yüzüme baktıkça ona yardım edeceğim diye şu kısacık zamanda ne hâle geldiğimi görüyordu.

Gözlerim yorgunluktan kan çanağına dönmüştü, yüzüm sararmış ve daha şimdiden altı kilo vermiştim. Yanına gittiğimde babam bu yakınlıktan bana bakınca kendini daha da kötü hissetti.

“Farah’ım...” derken bile sesi titriyordu. “Bahçemin gülü, evimin incisi.” Elini uzatıp nazikçe yanağımı okşadı. “Daha fazla kendini yıpratmadan alıştığın hayatına geri dön, babam. Ben bir şekilde her şeyi halledeceğim.” Birinin ona yardım etmesine her şeyden daha çok ihtiyacı vardı ama birazcık bile yorulduğumu görse kıyamıyordu bana.

“Asıl sen her şeyi bana bırak, baba.” Yanağımı onun avucuna yaslariken ona olan bakışlarımda sonsuz bir sevgi vardı. “Nefes aldığım sürece kim-senin sana ve itibarına zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sana göstermek istediğim bir şey var.” Çantamın içinden Aksa’nın geliştirdiği teknolojinin taslağını çıkardım. Dünkü sunumdan hâlâ haberi yoktu.

“Her hafta sonu Aksa’nın evinde kalmamın nedeni buydu. Aksa’nın son günlerde bir teknoloji üzerinden çalıştığını sana söylemiştim.” Babam anlayan bir ifadeyle çalışmamızın bir kopyası olan dosyayı aldı. Çocukça bir proje sandığı dosyayı alıp incelemeye başladığında nefesimi tuttum.

Babam oradaki verileri kontrol ederken ben de ona olanları anlatıyordum. “Bu proje Aksa’nın çalışması. Batmak üzere olduğumuzu anlayınca Arksaonix Technologies’i bitirmek için gece gündüz uğraştı. Tabii Asaf’ın da yardımları büyük, onun için güvenli bir çalışma alanı ve ona yardım edecek bir ekip kurdu. Hepsi bu da değil, teknolojinin sunumunu yapmam için Asaf dün bana en iyi yatırımcıların olduğu bir toplantı ayarladı.”

Babam yakında üreteceğimiz teknolojinin detaylarını incelerken dudaklarımda küçük bir tebessümle onu izliyordum. “İnanmayacaksın ama dün o toplantıya katılıp sunumu yaptım.” Ofiste olanları hatırlayınca bile oradaki gerginliği ve stresi tekrar tekrar yaşıyordum. “Orada olup kızını görmeliydin, ben bile bu kadarını yapacağımı sanmıyordum. Tüm yatırımcıları paralarını Arksaonix’e yatırmaya ikna ettim. Bu hafta içinde sözleşmeyi imzalıyoruz. Onlardan alacağım altmış iki milyon dolarla bizi bu bataklıktan çıkaracağım,” dediğim an babam gözlerini belerterek başını hızla kaldırdı.

“Altmış iki milyon dolar mı?” diye sorarken nutku tutulmuş gibi yüzü sararmıştı. “Farah kimse o kadar parayı bir makineye yatırmaz.”

“Tek kişi yatıramaz ama dokuz kişi bu parayı pekâlâ çıkarabilir.” Dolandırıldıklarını bilmelerine rağmen Gurur ve Asaf da yatırımcılarımızdandı. Bu hafta içinde onlarla da sözleşmeleri imzalayacaktık. Gurur neden parasını bu işe yatırıyordu, bilmiyordum ama Asaf’ın gerekçesi çok açıktı. Aksa’yı mutlu etmek için bu projede yer alıyordu.

Hepsinin bu işe yatırım yapmaya ikna olduğunu duyunca babamın şaşkınlığı artmıştı. Şu an için mutlu olmanın yakınında bile değildi çünkü endişeleneceği başka şeyler vardı. Makinelerin yapımında kullanılacak alet ve ürünlerinin olduğu sayfalara bakınca telaşa kapıldı.

“Farah sen başına nasıl bir bela aldın?” Dosya parmaklarının arasından düştüğünde birileri bizi dinliyor mu diye kapıyı kontrol etti. “Bu makinenin üretim maliyeti altmış iki milyon dolar değil. O yatırımcılar fiyatları şişirdiğini nasıl anlamadı?”

“Baba, bunu onlara o şekilde pazarlamadım. Evet, fiyatları şişirdim ama altmış iki milyon doları sadece tek bir makine için kimse vermez. Bu makine neden binlercesini üreteceğiz. Üretim sayısı, dağıtım ve işçi sayısıyla birlikte maaşlarını da göz önünde bulundurmalarını sağladım. Üstelik reklam gücü ve uluslararası satış... Hepsinin maliyetini altmış iki milyon dolar olarak gösterdim. Firma başına daha az düştüğü için bu parayı çıkarmaları onlar için zor olmayacak.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Bu bir danaya dokuz kişi girmek gibi bir şey, baba.”

“Paralarını geri alamazlarsa o dokuz kişi bize girecek, Farah!”

“Çok ayıp ya, o nasıl söz öyle.”

“Konuyu çarpıtma.” Yüzünü sertçe ovuştururken karşısında bir deli varmış gibi bana bakıyordu. “Bu bildiğin nitelikli dolandırıcılık.” Sinirden odanın içinde dönüp durmaya başlarken burun deliklerinden âdeta dumanlar çıkartıyordu. “Ailemdeki herkes mi dolandırıcı çıkar, anlamıyorum!”

“Baba biz sektörün en köklü mafya ailelerinden biriyiz, farkında mısın?” dedim sakince. “Adam öldürüyoruz, çatışmalara giriyoruz, silah kaçakçılığı yapıp evrakta usulsüzlük yapıyoruz. Tüm bunları yapmamızda bir şey yok ama birkaç yatırımcıyı dolandırmayı mı abartıyorsun?”

“Adamlardan altmış iki milyon dolar çarpmışsın, Farah! Bu dolandırıcılığın da çok üstünde bir dolandırıcılık! Nesin sen, soyguncuların lideri falan mı?”

“Baba gururumu okşuyorsun ama sen böyle bağırarak kızınca kulağa pek beni övüyormuşsun gibi gelmiyor.”

“Farah seni kurşuna dizeceğim, bir de yüzünüzce övgü mü bekliyorsun? Kuzu postuna bürünmüş kurt seni!” Belindeki silahı çıkarıp emniyeti açtığı anda hemen ellerimi yukarı kaldırdım.

Teslim olduğumu gösterircesine ellerimi yukarıda tutarken, “Baba önce bir dinle,” dedim hızlıca. Beni vurmayacağını biliyordum ama sağa sola ateş edip annemin eşyalarına zarar verirse annem canımıza okurdu.

“Bizim ilk önceliğimiz borçlarımızı kapatıp iflası ortadan kaldırmak.” Bunları söylerken onunla göz kontağını kesmiyordum. “Yatırımcılardan alacağımız parayla bir haftada işleri tersine çevirebiliriz. Bu âlemdeki herkese biz hâlâ buradayız deyip yerimizi sağlamlaştırabiliriz. Eskisi gibi iyi bir sükse yapacağımız için kesilen para akışımız devam edecek.”

Anlattıklarım ilgisini çekmeye başladığı için çatık kaşları düzelmeye başlamıştı. Karşısında durup yumuşak bir sesle ona planlarımı anlatmaya devam ettim. “Ekonomik durumumuzu düzeltince hissedarlarımız sahip oldukları hisseleri satmaya kalkışmayacak. Eskisi gibi bizi destekleyecekler,

istedik şirketimiz yeni iş anlaşmaları yapmaya devam edecek.” Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünerek bu riski almıştım.

“İtibarımızı kazanınca altı ay içinde eskisinden daha iyi bir şekilde toparlayacağız.” Bu konuda ona güven vermek için hafifçe gülümsedim. “Şirket ve diğer şubelerimizin bize kazandıracağı paralar ve diğer usulsüz yollardan elde ettiğimiz paralarla yatırımcıların sermayesini altı ayda çıkarabiliriz.”

Babam söylediğim her cümleyi beyninin merceğinden geçirince haklı olduğumu anlamıştı. Riskli bir işe kalkışmıştım ama her şey planladığım gibi giderse bu bataklığın içinden çıkma ihtimalimiz vardı. Dibi bulmuşken bu noktada büyük bir risk almamız gerektiğini o da biliyordu. Eğer şimdi iyi bir sıçrama yapmazsak herkes üzerimize basıp bizi ezecekti. Bu noktada altmış iki milyon dolarlık bir vurgun yapmaktan başka çaremiz yoktu.

Söylediklerim aklına yattı ancak bu konuda hâlâ tereddütleri olduğunu görebiliyordum. Bugün onu çok yıprattığımız için elinin tersiyle alnında biriken teri silerken nefesini sesli bir şekilde verdi. “Eğer yatırımcıların parasını denkleştiremezsek ve bu iş patlak verirse...” Omuzlarımı kavrayarak yavaşça üzerime eğildi. “Tüm suçu benim üzerime yıkacaksın. Farah, sen cezaevine asla girmemelisin.”

“Baba...”

“Bana söz ver, Farah.” Dolandırdığımız yatırımcılar piyasanın büyük insanları olduğu için rahat durmazlardı. Babam bunu bildiği için beni onlardan korumaya çalışıyordu.

Yüzümü ellerinin arasına alıp biraz daha üzerime eğildi. “Yaşanılacak en küçük bir aksilikte seni buna zorladığımı söyleyeceksin.” Başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken yalvarırcasına, “Bana bunun sözünü vermelisin,” diye fısıldadı.

Sırf içini rahatlatmak için, “Söz veriyorum, baba,” dedim ama hiçbir koşulda bu sözü tutmayı düşünmüyordum. İşler planladığım gibi gitmezse babamı bunun dışında bırakarak tüm suçu üstlenecektim.

Benden istediği sözü alınca ihtiyar yüzü gevşedi, dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “İyi bir vurgun yaptın, küçük ördek.” Uzanıp dudaklarını alnıma bastırdığında gözlerim kendiliğinden kapanmıştı.

Babamın dudakları bir süre alnımda kaldı, sonra da, “Sen başıma gelen en iyi şeysin, Farah’ım,” diyen o sıcak ve sevgi dolu sesini işittim. İsmim bir tek babamın dudaklarından döküldüğünde bir anlam kazanıyordu çünkü babam, bana *Farah’ım* diyen tek kişiydi. Babamın beni sahiplenme şekli bile çok güzeldi.

“Efendim,” diyen bir koruma aceleyle içeri girince babamla birbirimizden ayrılmıştık. “Gurur Bey geldi.”

Babamın tüm vücudu buz kestiğinde ben artık sinirden çığlık atmak istiyordum. Gurur’un içeride casusları olmalı ki eve dönmemin üzerinden çok zaman geçmeden soluğu burada almıştı. Babama dönüp ona kapıyı gösterdim. “Sen lütfen karışma, bunu ben hallederim.” Gurur’la konuşmam için bizi yalnız bırakmalıydı.

Babam isteksiz bir şekilde başını sallayıp dışarı çıktı. Salonun en başındaki koltuğa oturarak Gurur’u bekledim. Onu beklerken gözlerimde endişe vardı, vücudum gergindi ve koca salonda tam bir sessizlik hâkimdi. Ta ki çift kanatlı kapı büyük bir gürültüyle açılana dek. Yanında Ali ve Yalçın’la Gurur içeriye bir fırtına gibi girmişti. Hoyrat, aksi ve deli bir fırtına...

Sarı saçları dün gecenin öfkesini yansıttırcasına darmadağındı, alnına düşen birkaç tutam terden nemlenmişti. Yeşil gözlerinde öylesine yoğun bir öfke vardı ki bakışları âdeta parlıyordu. Bir girdap gibi beni içine çeken gözleri ruhumu delip geçiyordu. Beyaz gömleğinin yakası açıktı ve gömleğinin düğmeleri her an çözülecek kadar gergin duruyordu. Geceyi kimin yanında geçirdiğimi bilmediği için yumruk yaptığı ellerinin üzerindeki mavi damarlar belirginleşmişti.

Sıkıdığı ellerini siyah kumaş pantolonunun hizasında tutuyordu ve atığı her adımla ayakları yere sertçe basıyordu. Tüm gecenin öfkesini üzerinde barındırarak yeri göğü inletircesine bana gelmişti. Yavaşça koltuktan kalktığımda Gurur çatık kaşlarının altından kızgınlıkla bana bakıyordu. “Tüm gece neredeydin?” Sesi bastırılmış bir çığlık gibiydi. Benden hesap sorarken sesini yükseltmemişti ama boğazındaki öfke sesini daha gür yapmış ve kalınlaştırmıştı.

Tam ona cevap verecektim ki üzerimdeki yeşil elbiseyi görünce yüzündeki kılcal damarlar bile belirginleşti. Görmekten nefret ettiği bir şeye bakar gibi giydiğim yeşil elbiseye bakıyordu. Yumruk yaptığı elleri bile sinirden titriyordu ama vücudu kaskatı kesildiği için parmaklarını çözemiyordu. “Bu elbiseyi o piç mi sana aldı?” Telefonda duyduğu sesin kime ait olduğunu bilmemek onu delirtiyordu.

Nabızı boğazında atmaya başlamıştı. “Kim o herif?” diye sorarken bunun cevabı için âdeta çıldırıyordu.

Gurur bu kadar sinirliyen korkudan tir tir titriyordum ama derin nefesler alarak bunu ondan gizlemeye çalıştım. “Bir arkadaşım.” Saf ayağına yatıp masum bulduğum bir ifadeyle sorusunu yanıtladım. “Geceyi bir arkadaşımın evinde geçirmemin nesi yanlış?”

Hızlı adımlarla yürüyüp tam karşımda durduğunda beden dili çok agresifti. Yüzüme karşı canımı yakarcasına hatta beni sindirircesine öfkesini kusmak istiyordu ama şu an için sadece tersçe bakmakla yetiniyordu. “Kuzenlerinden başka senin hiç arkadaşın yok, Farah.” Adımı dişlerinin arasında ezercesine söylerken göğüs kafesi hızlı hızlı inip kalkıyordu. “Hangi ara arkadaş edindin, benim niye bundan haberim yok?”

“Sahibim misin Gurur, niye her şeyi sana rapor edeyim?” Sıradan bir şeyden bahseder gibi yumuşak çıkan sesim ve nahif hareketlerim bu aşamada onu daha çok kızdırıyordu. “Evet, eskiden bir arkadaşım yoktu ama bir süredir var. Onunla daha önce birkaç kez karşılaşmıştık.”

Müjdeli bir haber verir gibi gözlerimi kırpıştırıp ona sevimlice gülümsedim. “Dün gece beni sokakta tir tir titrerken bulunca evine götürdü, sonra da arkadaş olduk.” Onun evine gitmekle çok iyi bir şey yapmışım gibi gülüşüm genişledi. “Artık benim de bir arkadaşım var.” Elbisemin eteklerini tutarak ona gösterdim. “Bak, bunu o bana aldı.”

Cıvıl cıvıl bir sesle ona başka bir adamdan bahsetmemle kan beynine sıçramıştı. Gurur’un gözü seğirirken sinirlerine hâkim olmak için kendisiyle cebelleşiyordu. Tıslar gibi bir sesle, “Doğru dürüst tanımadığın bi’ adamın evine mi gittun?” diye sormuştu ki dilini sertçe ısırarak kayan şivesine lanetler yağdırdı. Sinirlenince hep Karadeniz ağzıyla konuşurdu.

“Birkaç kez karşılaştığın biriyle nasıl arkadaş olursun?” Bu sefer oto-kontrolünü sağlayıp tek bir kanalda kalmayı başardı. “Bu kadar mı safsın!” Sakinleşmek için gözlerini kapatıp derin nefesler aldı ama hiç işe yaramış olmalı ki eskisinden daha sinirli bir şekilde gözlerini açtı. “Gecenin bir yarısı seni bulması sence tesadüf olabilir mi?”

Gırtlğından çıkan sesi kalınlaşırken her an burayı dağıtacakmış gibi kendini kasıyordu. “Doğru düzgün tanımadığın bir adamın evine öylece gidemezsin, Farah.” Gurur’un geniş omuzları kasıldığında üzerindeki gömleği biraz daha gerilmişti. “Sikeyim, sen gerçekten katıksız bir aptalsın!” Öfkeyle bağırırken boğazında bir yumru varmış gibi kelimeler ses tellerini parçalayarak çıkıyordu.

“Gurur lütfen sesinin desibelini biraz düşür,” diye nazikçe ondan rica ettim. “Gittiysem ne olmuş, gördüğün gibi tek parça hâlinde eve döndüm.”

İğrenircesine elbiseme bakarken şakaklarındaki damarlar seğiriyordu. “Neden üzerinde onun aldığı bir kıyafet var?” Sesi hırıltıyla karışık çıkarken dişlerini gıcırdatarak sıktı. “Telefonda ne düşündün bahsediyordu?” Onu deliye çeviren o ihtimalle yüzü sertleştğinde çenesini sıktı. Kelimeler can

çekişir gibi dudaklarından çıkarken küfreder gibi ve biraz da haykırır gibi. “Geceyi onunla mı geçirdin!” diye sordu.

“Evet,” dedim çok rahat bir şekilde. Gurur’un yüzündeki tüm kan çekildiğinde sıradan bir şeyden bahseder gibi hızlıca başımı salladım. “Ne var bunda, seninle de birçok gece geçirdim.”

“Benimle kafa bulmaya cüret etme, Farah!” Kolumu tutup beni dibine kadar çekerken sinirden yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.” Her an patlamak üzere olan bir bomba gibiydi.

Gözleri büyük bir öfkeyle yüzümü taradıkça çenesindeki titremeyi görebiliyordum. Bunu nasıl başarıyordu, bilmiyordum ama bu kadar sinirliyken bile canımı yakacak bir şiddette kolumu sıkıyordu. Üzerime eğilerek yakınlığıyla bana nefes aldırmadı. “Madem açık açık duymak istiyorsun...” Yüzlerimizi hizalayıp gazap dolu gözlerini bana kenetledi. “Onunla birlikte oldun mu!” Sesindeki öfke artık kırgınlıkla ve ihanet duygusuyla yarışıyordu.

Ağır bir hareketle başımı omzuma yatırırken dudaklarımı büzerek doğrudan gözlerinin içine baktım. “Birlikte olmayı bana tanımlarsan ben de neyi bilmek istediğini daha iyi anlayabilirim.” Dört yıl boyunca ona yaptığım gibi ısrarla aptalı oynayıp gözlerimi merakla kıstım. “Tam olarak neyden bahsediyorsun, Gurur?”

Hızlanan kalbinin şiddetini duyarken öfkesi yoğun bir korkuya dönüşmüştü. Başka bir adamın koynuna girme ihtimalim bile onu kahretmeye yeterdi. Kalbinin içinde fırtınalar koparken acılar içinde kıvranırcasına kaşları büküldü. “Farah n’olur bırak şu oyunu.”

Bağırıp çağırarak beni konuşturamayacağını anlayınca bana teslim olmaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Gurur yalvarırcasına bana bakıp kısıp ve hırıltılı bir sesle, “Biliyorum, bana çok kızgınsın ama beni böyle cezalandırma,” dedi sitemle. Daha fazlasını hak ettiğini iyi biliyordu.

Dudakları aralandı ancak bir kez daha o kelimeler dökülmedi dudaklarından. Başka bir adamla yatıp yatmadığımı sormak bile canını yoğun bir şekilde yakıyordu. Bunun yerine aynı soruyu farklı şekillerde sordu. Bunu yaparken bile rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. “Beni aldattın mı?”

Bu sefer bana karşı daha yumuşak ve ılımlı bir adım attığı için inadı bırakıp, “Hayır, geceyi onunla ayrı odalarda geçirdik,” dedim son derece ciddi bir şekilde. “Düşündüğün şekilde seni hiç aldatmadım. Ne dün gece ne de ondan önceki günlerde.”

Gurur tam rahatlayarak nefesini vermişti ki kurduğum cümlelerin ucunun açık olduğunu anlayınca tekrar gerildi. Kolumdaki parmakları buz keserken

başları yavaşça çatılmıştı. “Düşündüğüm şekilde mi?” Soğuk sesi fırtına öncesi dinginlikteydi. “Yani beni aldattın ama düşündüğüm şekilde değil, öyle mi?” Göz bebekleri küçüldüğünde tüm vücudu öfkeyle dolmuştu. “Bu ne demek lan! Nasıl bir cümle bu?”

“Bana lan deme lütfen.”

Dişlerini kırmak istercesine sıkarken dik dik bana bakıyordu. “Demeyiz, şimdi cevap ver, kurduğun o sikik cümle ne anlama geliyor?”

“Ortada fiziksel bir aldatma yok.” Kolumu yavaşça onun elinden kurtarıp arkaya doğru birkaç adım attım. Bunu yaparken elimi sol göğsümün üzerine bastırmıştım. “Ama duygusal olarak bir aldatma var. Bir dakika... Gerçi bu bir aldatma sayılmaz.”

Bir şeyi yeni hatırlamış gibi yapıp gözlerimi kocaman açtım. “Seni aldatmış sayılmam çünkü bunu yapabileceğimi sen söylemiştin.” Günlerdir içimi kemiren bir yükten kurtuluyormuşum gibi ona kocaman gülümsedim. “Rızan dâhilinde yapılan bir şey aldatma olmaz.”

Gurur hiçbir şey anlamadığı için bir anlığına omzunun üzerinden arkasında bulunan Ali ve Yalçın’a baktı. Ancak onlar da ne demek istediğimi bilmediği için kafa karışıklığıyla birbirlerine bakıyorlardı. Gurur bana döndüğünde içini talan eden bir kasırgayı bastırıyormuş gibi dikleşmişti. “Ne sikimden bahsediyorsun?” Ağzı bozuk herifin tekiydi.

Dikkatli gözlerle onu izlerken bakışlarıma biraz gizem katıp üzölmüşüm gibi dudaklarımı büzdüm. “Olamaz, gerçekten hatırlamıyorsun.” İnatçı bir tutumla kollarımı göğsümde birleştirip tüm ağırlığımı bir ayağımın üzerine verdim. “Kiminle olduğumu veya onunla ne yaptığımı merak etmemelisin, Gurur çünkü bu anlaşmamıza dâhil değil.”

Lafı uzattıkça gerginliği had safhaya yükseldiği için yanında duran ellerini sıkıp sıkıp açıyordu. “Ne anlaşmasından bahsediyorsun?”

Göğsümde düğüm olan kollarımı çözdüğümde her hareketimi en ince ayrıntısına kadar izliyordu. Ona maziye hatırlatan bir ifadeyle geçmişteki sözlerini bire bir alıntıladım. “*Evliliğimiz seni hiçbir konuda kısıtlamayacak,*” dediğimde Gurur hatırladıklarıyla sertçe yutkunmuştu. Gözleri fal taşı gibi açıldığında nefesi kesilmişti. Biraz da sen tat bakalım bu sözlerin keskinliğini.

İki adım daha geriye çekildiğimde aramıza koyduğum mesafeyle bakışlıyordu. Bense son derece sakin ve soğukkanlı bir şekilde onu izliyor, ona kendi sözlerini hatırlatıyordum. “*Seni zorladığım bu evlilikte özgürlüğünü elinden almayı düşünmüyorum.*” Yıllar önceki sözlerini harfi harfine ona iletirken o kadar rahattım ki bu rahatlığım onu çıldırtıyordu.

Başından aşağıya buz gibi sular dökülmüş gibi alnındaki damarlar kabarsa da sesi hiç çıkmadı. Gurur kendi sözlerinin gazabına uğrarken burnundan başlayan bir kızarıklık yavaş yavaş tüm yüzüne yayılmıştı. Nefes alışları düzensizleşirken bedenindeki içsel fırtınaya direniyordu. Vücudunun verdiği tepkileri keyifle izlediğimde geçmişin intikamını alır gibi soğukkanlıyım.

Onu ne denli çıldırttığının farkında değilmişim gibi karşısında dimdik duruyor, bir zamanlar bana söylediği her şeyi eksiksiz bir şekilde tekrarlıyordum. *"Dilediğin kişiyi sevmekte serbestsin,"* dediğimde bunlar kendi sözleri olmasına rağmen Gurur kızgınlıkla yumruğunu sıkıyordu. *"Eğer birine âşık olursan söyle boşanırız."*

Yanımda duran kolumu kaldırdım ve buradaki üç adamın gözleri önünde işaret parmağımı kendime doğrulttum. Bunu yaparken bir tek Gurur'a bakıyordum çünkü söylediğim her şey onun sözleriydi. *"Benim için küçük bir kız kardeş gibisin."* Dudaklarımdan çıkan bu kelimeler tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Ona sert bir darbe indirmek için elimi kaldırmama bile gerek yoktu.

"Kendini daha rahat hissedeceksen yalnız kaldığımızda bana abi bile diyebilirsin." Geçmişte kurduğu bu sözler yüzünden Gurur dilini sertçe ısırırken bir küfür savurmuştu.

Önce doğru bir adım atarak başımı kaldırdım ve tüm ciddiyetimle gözlerinin içine baktım. Konuşmaya başladığımdaysa sanki paramparça olmuştu. *"Ben âşık oldum abi."* Nefesi göğsünde takılı kaldığında ona müjdeli bir haberi verir gibi heyecanla gülümsedim. *"Boşanalım, kız kardeşin sevdiğiyle olmak istiyor."*

Sanki tüm dünya bir anda altüst oldu.

Ya da altüst olan oydu.

Civil civil sesimden çıkanlarla odanın içindeki tüm oksijen bir anda tükenmişti. Ali ve Yalçın tuhaf gözlerle birbirine bakarken Gurur hiç kıpırdamıyordu. Sanki tüm vücudunda sarsıcı bir yıkım başlamıştı ve o, ilk ölümün hangi uzvundan başladığını bile anlayamıyordu. Karısı karşısında duruyor, gözlerinin içine bakarak ona abi diyor ve gülümseyerek başka birine âşık olduğundan bahsediyordu.

Yıllar önce şuursuzca söylediği sözler ona nasıl dönebilirdi? Gurur belli ki bunu düşünerek deliriyordu. O sözlerin karımasının onu bulacağını hayal bile edemezdi. Yüzündeki sarsıcı ifadeyle dudaklarını güçlkle aralayıp, *"Sen..."* diyerek burnundan solurken beden dili saldırıya geçmeye hazırlanır gibi kasıldı.

Delici gözlerini bana diktiğinde parmaklarını sıkarak avucunun içine hapsetti. “Bana abi mi dedun sen?” Sinirden boynundaki damarlar nabız gibi atarken köşeye sıkışmış yaralı bir kurt gibi her an beni parçalayabilirdi.

Az önce kontrolü dışında ikinci kanala geçtiğini anlayınca iyice kızıp ağız dolusu küfretti. Buna engel olamıyordu, gerçek anlamda sinirlenince şivesi hep kayardı. Öldürücü gözlerle bana bakarken ona abi dememi bir türlü kabullenemiyordu. “Ne demek ulan abi? Aklını mı kaçırdın, kocanım ben senin, kocan!” Gürlercesine bağırduğında şiddetli sesiyle korkudan kulaklarımı kapatmak istedim.

“Ne abisinden bahsediyorsun, Farah!” Sinirden gözü seğiriyordu, her an bir delilik yapabilirdi. “Kocadan abi olmayacağını kimse sana öğretmedi mi!”

“Bana ne kıızıyorsun? Sana abi dememi sen istemiştin.” O sinirden çıldırmışken benim bu sohbetin başından beri bu kadar sakin, kibar ve kontrollü olmam onu delirtiyordu. “Başından beri seni abim gibi gördüğümü bilmiyor olamazsın.” Gözlerinin içine iğneleyici bir ifadeyle bakıp yapmacık bir şekilde tebessüm ettim. “Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum, sen de beni kız kardeşin olarak görüyorsun.”

Bu konuda ona duyduğum yoğun öfkeyi saklamaya çalışırken tırnaklarımı bacaklarımın iki yanına geçirdim. “Öyle olmasaydı gittiğin her yerde insanlara kız kardeşin gibi olduğumu söylemezdin.”

Gurur tam konuşacaktı ki yine Karadeniz ağzıyla konuşmamak için son anda kendini durdurdu. Heybetli omuzları öyle bir kasılmıştı ki gömleğinin kumaşı kol kaslarının gerilmesiyle esniyordu. Aldığı her şiddetli nefesle omuzları hareket ediyor, göğüs kafesi artçı şoklarla hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Nefes alışları sıklaştığında çatık kaşlarının altından kızgın gözlerle bana baktı. “Sana o sözleri söylememin üzerinde çok zaman geçti!” Kıskançlık ve delicesine bir sahiplenmeyle, “Sikeyim Farah, kız kardeşim olmanın yakınında bile değilsin!” diye hiddetlendi.

Aramızdaki gerilimi ikimiz de iliklerimize kadar hissetsek de yılların alışkanlığıyla bir yanı hâlâ beni çocuk kadın olarak görüyordu. Gurur hakkındaki gerçekleri öğrenmesine rağmen beni böyle görmekten kendini alıkoyamıyordu. Bu yüzden zor olsa da öfkesini dizginleyip sert çehresini yumuşatmaya çalıştı.

Bana doğru bir adım atıp çocuk kandırır gibi nazik bir sesle, “Beni abin olarak görmeyi bırak,” dedi rica eder hatta yalvarır gibi. “Kocanım ben zin, insan kocasına abi demez.”

“Ama sen demiştin, beni abin olarak gör diye.”

“Şimdi de görme diyorum, Farah! Bunun nesini anlamıyorsun?”

“O zaman en başta öyle söylemeseydin. Kafamda seni bir abi olarak kodladım, düzeltemem artık bunu.”

“Yemin ederim, sikeceğim şimdi senin o yanlış kodlu kafanı da sana abı dedirten kendimi de! Abi demek yok diyorum ulan, nesini anlamıyorsun.”

Dudaklarımı büzerek umursamaz bir ifadeyle omuzlarımı silktim. “Senin gelgitlerinle ilgilenmiyorum abi,” dedim inadına yapar gibi. “Yıllarca seni abim gibi görmüşken şimdi farklı düşünemem.” Gözlerinin içine bakarak mutluluk içinde kıkırdadım. “Hem ben dün gece başka birine âşık oldum, senden boşanıp onunla evleneceğim.”

“Sikerim!” Gurur’un sertleşen yüzü öfkesini yansıtıyordu, hâlâ tetiğe basılmamış bir silah gibi tehlikeli ve tehditkârdı. Yeşil gözleri karısına bakar gibi değil, avını izleyen bir yırtıcı gibi netleşerek bana kilitlenmişti. “O sikiğim piçiyle bir gece geçirdin diye hemen ona âşık mı oldun?”

Hırılıtyı andıran pürüzlü bir sesle konuşup kendisini gösterdi. “Ulan benimle kaç gece geçirdin, bana niye âşık olmadın?” Sinir ve şaşkınlık karışımı bir ruh hâliyle adamlarına döndü. “Benim neyim eksik lan o piçten!”

Yüzümde kınarcasına bir ifade oluştuğunda cık cık sesleri çıkararak dilimi damağıma vurdum. “Bu nasıl bir söz böyle, insan abisine hiç âşık olur mu?” diye safça konuştuğumda Ali gür bir kahkaha attı.

“Yeminle tetiğe basmadan on ikiden vuruyor.” Gurur’un içine düştüğü durumdan ne kadar eğlendiğini saklayamıyordu.

Yalçın ise Gurur’un korkusundan açıkça gülemiyordu ama öksürür gibi yapıp eliyle dudaklarını kapatarak güldü. “Yenge her defasında nokta atışı yapıyor, bizimkinin suratına baksana.”

“Karımın bana abi demesi çok mu komik, orospu çocukları?” Gurur delici gözlerle ikisine döndüğünde dakikasında gülmeyi kesip hemen başlarını eğmişlerdi. “İkinizden tek kelime daha duyarsam gırtlığınızı sikerim!”

Ali gülüşünü saklamak için yanaklarının içini dişlerken onun damarına basar gibi kinayeye, “Sen nasıl istersen *abi*,” dedi ve Gurur çıldırdı.

Belindeki silahı çıkarırken, “Abi deme lan bana!” diye esip gürledi. “Bir süre kimse bana abi demesin, ecdadınızı sikerim!” Silahın ucuyla tehdit eder gibi beni gösterdi. “Sen hiç demeyeceksin!”

“Ama...” demiştim ki silahını tekrar beline takarak karşımda bitti. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki bana kaçma şansı tanımamıştı. Agresif bir hareketle belimi yakalayıp beni göğsüne çekerek kollarının arasına hapsetti. *İri*

parmakları mengene gibi belimi kavradığı için çırpınsam da ondan kurtulamıyordum.

Sinirden çenesindeki kaslar seğirirken başını eğdi ve üzerime eğilerek nefesimi kesti. “Şu zamana kadar sana neyi yapıp yapmayacağını defalarca söyledim ama hiçbirini dinlemedin.” Sözcükler dişlerinin arasından kerpeçlerle çıkıyormuş gibi acı çeken bir ifadesi vardı.

“Ulan söylediğim onca şeyin içinde dinleye dinleye *bana abi de* dediğim sözleri mi seçtin?” Hayrete düşmüş gibi inanamayan gözlerle bana bakıyordu. “Sen nasıl bir belasın, ruh hastası!” Bana ruh hastası diyen kişinin on yedi raporu vardı.

Tek derdim buymuş gibi ellerimi sert göğüs kafesine bastırarak kollarının arasından kurtulmaya çalıştım. “Lütfen beni bırakır mısınız?”

“Önce şu âşık olduğun piçin kim olduğunu bana söyleyeceksin!” Bu herif bağırmadan konuşamıyordu. Tüm dengesini bozmuşum gibi nefesini düzene koymaya çalışıyordu ama sıklaşan nefesinin ısısı yüzüme çarpıyordu.

Hiç görmediği rakibine karşı o kadar yoğun bir nefret besliyordu ki nefretinin sıcaklığı onu kor gibi yakıyordu. “Kim o herif, Farah?” Buz gibi bir sesle bunu sorarken düz bir çizgide buluşan dudaklarının kenarı titriyordu. “O ayran gönlün nasıl bir gecede birine bu kadar kolay kayar!” Yeşil gözlerini yoğun bir karanlık esir aldığı anda Gurur kısıp ama tehlikeli bir sesle, “Konuş!” diyerek çenesini sıktı. “Adı sanı ne bu herifin?”

“Seni ne ilgilendirir?” Sızlanarak tüm gücümle onu itip kollarının arasından çıkmayı başardım. Beni tekrar yakalamasın diye hemen arkaya çekilip aramıza biraz mesafe koydum. “Unuttun mu, ben yalancı sahtekârın tekiyim, ne yaptığım seni ilgilendirmemeli.”

O depoda bana, “*Her şeyin mi yalandı?*” diyen sesi kulağımda çınlayınca acı içinde omuzlarımı düşürdüm. “Her şeyim yalandı.”

“*Bana olan o bakışın, gülüşün ve tüm o tatlı sözlerin yalan mıydı? Sen tam bir hayal kırıklığısın, Farah Tozlu!*”

Başımı kaldırıp gözlerinin en derine baktım. “Sana olan bakışım...” Sinirden güldüm. “Sana olan gülüşüm ve tüm o tatlı sözlerim yalandı.” İşaret parmağımı kendime doğrulturken elim titriyordu. “Ben senin için tam bir hayal kırıklığıyım, Gurur Kalender.” Şimdiyse anlamayan bakışlarımı ona dikmiştim. “Böyle bir kadında hâlâ niye bu kadar ısrarcısın?”

Bir saniye bile düşünmeden bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki, “Sen de öyle,” dedim hızlıca. “Sen de benim için bir hayal kırıklığından daha fazlası değilsin.” Gurur sertçe yutkunduğunda çıldırmanın eşiğine

gelmiş bir şekilde, "Neden buradasın?" diye sordum. "Evime baskın yapıp bana hesap sormaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

Onu hiç konuşturmadan sol elimin yüzük parmağını ona gösterdim. "() yüzük parmağımdan çıktığı gün bende bittin, Gurur." Duymaktan nefret ettiği sözler karşısında yumruğunu sıktağında eklemleri bembeyaz olmuştu. Bense onu konuşturmamaya kararlı bir şekilde, "Bizi bitirdin, uzatma artık," dedim sakince.

Aramızda birkaç saniye sessizlik olmuştu. Bu küçücük boşlukta anlata-mayacağım çok şey hissedilmiş ve yaşanmıştı ama ikimizden de tek kelime çıkmamıştı. Sözlerime karşılık olarak Gurur'un dudakları kıpırdar gibi oldu ama hiç sesi çıkmadı. O ana dek benden hesap soran adam gerçek anlamda onu bitirdiğimi görünce nefes dahi alamadı.

Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi sesli yutkundu, sonra da neredeyse fısıldar gibi, "Beni bu kadar kolay bitirmiş olamazsın," dedi buna inan-maktan kaçınarak. "Sen bu değilsin."

"Benim hakkımda ne biliyorsun ki?" Sesim duygusuzca çıkarken bunun bir dönüşü olmadığını ona düşündürecek kadar kararlı bakıyordum. "Eğer beni birazcık tanısaydın öfkemin sessiz olduğunu ama sessizce son bulmadı-ğını bilirdin." Her sözümle onda büyük bir patlama yaratırken şu anda bile çok sakindim.

"Eğer beni birazcık tanısaydın bana bir dal çiçek uzatana gül bahçesi ol-duğumu bilirdin." Buruk ve biraz da yorgun bir şekilde tebessüm ederek ba-şımı iki yana salladım. "Sen kendi bahçesini talan etmiş bir adamsın, Gurur. Sanıyor musun ki bundan sonra tekrar çiçek açarım sana?"

Bir başka adamın hediyesi olan elbisemi ona göstererek açtığım yarayı tuzla dağladım. "Sana kalan cennette tek başına mutlu olabilirsin, senin bahçen artık bir başkasının hazinesi." Bu sözlerden sonra bile Gurur git-medi, hâlâ oradaydı. Burnunun direği sızlamış gibi yeşillerine yoğun bir acı nüksettiğinde bile gidemedi. Bu öyle bir acıydı ki onun gözlerinde sevdiğim her şeyi yok etmişti. İçine çektiği her nefesle beni kaybettiğini biraz daha anlıyordu.

"İyisiyle kötüsüyle hayatıma çok şey kattın, her şey için teşekkür ederim." Kadife gibi yumuşacık bir sesle konuşup zoraki bir şekilde ona tebessüm ettim. "Dilerim sen de bir gün seni mutlu edecek bir kadınla tanışırsın." Umarım bu hiç olmazdı.

Ona yaklaşıp çok olağan bir durumun içindeymişiz gibi parmak uçla-rımda uzandım ve yanağına küçük bir veda öpücüğü kondurdum. Daha

sonra geriye çekilip öptüğüm yanağını gösterdim. “Bu da biten ilişkimizin dıma şekeri olsun,” diyerek yanından geçip kapıya yürüdüm. “Hoşça kal.”

Ondan uzaklaşıp gittiğimde bile Gurur’un arkamdan öylece baktığını biliyordum. En küçük bir tepki bile veremeyeceği kadar şoka uğratmıştım onu. Salondan çıktığımda dahi uzun süre kapıyla bakıştığını tahmin edebiliyordum. Onun yanından ayrılırken bir kez olsun başımı çevirip arkama bakmamıştım. Son bir kez ona bakmamı istemişse bile bunu yapmamıştım. Uzun süre etkimden çıkamayacağını biliyordum.

Merdiveni çıkıp odama girene kadar son derece sakin ve kontrollüydüm. Ancak kapıyı içeriden kilitleyince daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine düştüm. Onun karşısında kendimi iyi tutmuştum ama yalnız kaldığım ilk fırsatta gözlerimden yaşlar süzüldü. Ona başka bir adamdan bahsetmek hiç kolay değildi, abi demekse kötü olan her şeydi.

Ama bunu yapmalıydım, canımı yaksa da ona kendi karmasını yaşatmalıydım. Ancak bu şekilde anlardı bana yaşattıklarını ve her kız kardeşim dediğinde nasıl hissettiğimi. Başka bir adama âşık değildim ama bunu bilmemeliydi. Onun bana yıllarca başka bir kadınla acı çektiirdiği gibi ben de aynı acıyı ona yaşatmalıydım.

Keşke onu hiç görmeseydim, o zaman Gurur’u unutmak daha kolay olurdu. Ne yazık ki bu da mümkün değildi, o her yerdeydi. En basitinden yarın Duha Tunus’un düğünü vardı. Orada bile karşılaşacakuk. Gurur’un orada da rahat durmayacağını tahmin etmek zor değildi ama bir şekilde onu görmezden gelecektim. Onu yok sayıp başka adamlarla konuşursam belki peşimi bırakırdı.

Öyle bir adamı nereden bulacaktım ki?

BÖLÜM 16

ENTEL MAGANDA

“Bazen de mutlu olmanın yolu aşkı öldürmekte geçiyordu çünkü aşk, mutlu ettiği kadar acı da veriyordu.”

Geçmiş

Klozetin üzerine eğilip ellerimi içine daldırarak avuç avuç su içmeye başladım. İnsan içediği bir yerden su içemezdi ama benim günlerdir yaptığım şey buydu. Susuzluğumu giderebildiğim tek yer bu klozetti. Başlarda bir yudum bile alınca midem bulanır, öğürerek kusardım. Ancak bir süre sonra klozetten su içmeyi bile normalleştirmeye başlamıştım. İçmekten başka çarem olmadığı için buna alışmalıyım.

Sadece su içmek için ayağa kalkmamı bile sorun eden köpek havlayıp duruyordu. Elimin tersiyle dudaklarımı silerken köpeklerle göz göze geldim. Onun bakışları kızgın benimkisiyse fazla ürkekti. “Bir gün ya sen beni öldüreceksin ya da ben seni ama ikisinden biri mutlaka yaşanacak.” Fısıltıyla konuşup duvara yakın bir şekilde yürüdüm. Zinciri artık hücrenin büyük bir alanına yetiyecek kadar uzadığı için onun ulaşamayacağı yerlere kaçıyordum.

Burada duymayı sevdiğim tek şeyi, yani ılık sesini duyunca hemen demir parmaklıklara yaklaştım. Yere oturup hiç kıpırdamadan bekleyince bir süre sonra köpek de havlamayı bırakmıştı. Kıpırdamadıkça sakinleşirdi. Kafesimin önünde hareketsiz bir şekilde beklerken huzurlu bir melodiyi dinler gibi onun çaldığı ıslığı dinliyordum.

Çaldığı melodiyi çok seviyordum. Her defasında farklı bir şarkıyı ıslığa uyarlayıp şarkının sözlerini içimde tekrarlamamı sağlardı. Bir süre sonra hücremin önünde belirip tam karşıma oturdu. İkimizin arasında sadece parmaklıklar vardı. Bir şey söylemeden önce yüzümü izledi. Nasıl olduğumu merak ediyordu. “Daha iyi misin?”

Babası daha bu sabah bana işkence etmişti ama diğer günlere göre biraz daha iyiydim. O adam her gün, günün farklı saatlerinde beni ziyaret edip canımı yakıyordu. Her dediğini yapsam bile mutlaka bana vuracak bir neden yaratıyordu. “Biraz daha iyiyim.” Elimini parmaklıkların arasından ona uzattım. “Bana yiyecek bir şeyler getirdin mi?” Karnım çok açtı.

Kapının olduğu yönü kontrol ettikten sonra ceketinin fermuarını açtı. Ceketin içine sakladığı küçük poşeti bana uzatırken her an yakalanacağız diye çok korkuyordu. “Kimse görmeden hızlı ye, Farah.”

Poşeti ondan alırken çok aceleciydim. Bunun tek nedeni çok aç olmam değildi, benim yüzümden onun da başının derde girmesini istemiyordum. Poşeti açtığımda içinde gördüklerim bana tebessüm ettirmişti. Bana birkaç kurabiye getirmişti, küçük bir şişe meyve suyu ve... Kâğıt helva. Daha önce kâğıt helva hakkında konuştuklarımızı unutmamış olmalı ki bugün benim için bir tane almıştı.

Kâğıt helvayı paketinden çıkarıp ortadan ikiye bölerek yarısını ona uzattım ama almadı. “Senin daha çok ihtiyacın var.” Midem guruldadıkça kahve gözleri karnıma kayıyordu. “Çok aç olmalısın, anca doyarsın.”

Bu sefer elimi parmaklıkların arasından uzatıp kâğıt helvayı yüzünün yakınında tuttum. “Sevgi paylaşılnca güzel.” Gözleri önce elimde tuttuğum kâğıt helvada gezindi, daha sonra da bakışlarını kaydırıp bir süre beni izledi. Sevgiyi bir kâğıt helvaya benzetmeme tebessüm edip onu aldı.

“Bakalım sevginin tadı gerçekten güzel miymiş?”

Kâğıt helvadan bir ısırık aldığı anda ilk kez yiyormuş gibi yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. Dilinde hissettiği tat ağzının içinde yayıldığında mırıltıyı andıran sesler çıkarmıştı. Bense soluğumu tutmuş bir şekilde onu izliyordum. “Nasıl? Tadı güzel mi?”

Bakışları bir kez daha bana kenetlendiğinde böyle bir cehennemde tanıştığı tek dostuna, yani bana uzun uzun baktı. Gözlerinde insanın içini ısıtan

bir duygu belirmişti. Daha sonra başını yavaşça sallayıp, “Haklıymışın,” dedi gözlerini kırpmadan beni izlerken. “Sevgi tatlı bir şeymiş.”

Gülümseyerek kendi kâğıt helvamı yemeye başladım. Bir yandan yiyor bir yandan da ona merak ettiğim şeyleri soruyordum. “Babanın yanındaki o insanlar kimdi?”

Benim için meyve suyunun kapağını açarken, “İspanyol mafyaları,” dedi kısaca. Onlardan bahsederken bile tüm vücudu geriliyordu. “Babamın iş ortakları.”

“Benden ne istiyorlar?”

“Onların sorunu seninle değil, babanla.” Herkesin babamla bir sorunu vardı.

“Peki, o kız kim?” Önüme koyduğu meyve suyundan büyük yudumlar alarak meraklı bakışlarımı ona diktim. “O kıvıll saçlı kız kimdi?”

O kızıdan hiç hoşlanmıyor olacak ki konusu açılınca bile yüzünü buruşturmuştu. “Adı Harper.” Ondan bahsetmek bile ağzında acı bir tat varmış gibi gerilmesine neden oluyordu. “Babam büyüyünce onunla evleneceğimi söylüyor.”

Karnım çok aç olduğu için kâğıt helvayı hızlıca yiyip poşetteki kurabiyelerden birini aldım. “Harper çok güzel ama bence kötü biri.” O kız ben işkence görürken hiç etkilenmemişti hatta bundan keyif almıştı. “Nasıl bir çocuk başka bir çocuğun acısıyla mutlu olur ki?”

“Harper da bizim gibi bu kirli dünyanın içine doğmuş biri.” Bunları söylerken tedbiri elden bırakmayıp sık sık kapıyı kontrol ediyordu. “Ama bizden farklı olarak babasının işi ve yaptıkları onu hiç rahatsız etmiyor. Belki de bu tür şeyleri aştı.”

Kurabiyeyi aceleyle yediğim için birkaç kırıntı dudaklarımdan dökülürken suratımı astım. “Ben hiç onun gibi olmayacağım.” Boştaki elimi kaldırıp içinde bulunduğumuz tüm bu şeyleri ona gösterdim. “Bunlara hiç alışmayacağım. Ben Harper veya baban gibi biri olmayacağım.” Bir konuda ondan ricacı olarak, “Sen de olma,” dedim endişeyle. “Büyüyünce baban gibi biri olma, tamam mı?”

Babasını hatırlayınca vücudundaki tüm kan çekilmiş gibi yüzü sararmıştı. İlerleyen zamanlarda babasına benzeme düşüncesi bile onu rahatsız ettiği için gergin bir şekilde yerinde kıpırdanmıştı. “Büyüyünce bana onu hatırlatan her şeyden kaçacağım.” Kendinden emin bir şekilde kararlı gözlerle beni izliyordu. “Büyüyünce babam gibi bir adama dönüşmeyeceğim.”

Bir anlaşmaya varmak ister gibi parmaklıkların arasından ona elimi tuttum. “Söz mü?”

Elimi tutup sıkarken bir an bile tereddüt etmeden, “Söz,” dedi.

Onun Harper gibi kötü biriyle evlenmesini istemediğim için aklıma gelenlerle gülümsedim. “Eğer bu sözünü tutarsan büyüyünce seninle evleneceğim.” Elim sarıncı ince parmakları gerilmişti.

Dokuz yaşındaki bir kız çocuğundan acemi bir evlilik teklifi almayı beklemeyi için şaşırmıştı. O da henüz bir çocuk olduğu için tıpkı benim gibi evlilik fikri ona da basit ve biraz da oyun gibi geliyordu. Bu yüzden şaşkınlığının yerini küçük bir gülümseme almıştı. “Söz mü?” derken şimdi bakışları daha muzırdı.

İkimiz de hücrenin farklı yerlerinde oturup el ele tutuşmuşken parmaklarımızı onun parmaklarının arasından geçirdim. “Söz veriyorum, eğer büyüyünce baban gibi birine dönüşmezsen seninle evleneceğim.”

Ona bu sözü verirken ikimizin de zamanla ne kadar değişeceğini hiç bilmiyordum. Ben bu sözü onun gelecekteki hâline değil, şimdiki çocuk arkadaşşıma vermiştim. Tüm hayatını bu söze tutunarak geçireceğini bilmeden... Ben ona verdiğim sözü unutup başkasıyla evlenecektim. O ise sadece benim verdiğim sözü hatırlayacak ama kendi verdiği sözü unutacaktı. Oysaki o da sözünü tutmayacaktı, bana hiç değişmeyeceğine söz vermişti.

Bir gün tekrar karşılaştığımızda tutulmayan sözlerle birbirimize ihanet ettiğimizi anlayacaktık.

Günümüz

İstanbul’un en nezih ve lüks otellerinden birindeydik. Burası bölge liderlerinden Duha Tunus’un oteliydi ve bugün nişanlısı Elay’la evleniyordu. Elay kendi hâlinde bir doktorken hiç olmaması gereken tehlikeli bir adama âşık olmuştu.

Oteldeki süslemeler, pahalı içkiler, en leziz atıştırmalıklar had safhadaydı. Duha düğününde hiçbir masraftan kaçınmamıştı, her şey fazla şatafatlı ve gösterişliydi.

Katılımcılar bu ülkenin en seçkin insanlarıydı, üstelik başka ülkelerden de birçok kişi Duha’nın düğününe katılmıştı. Uluslararası çalıştığı için her ülkede tanıdığı önemli insanlar vardı. Garsonlar durmaksızın koşturuyordu ve korumaların sayısı artırılmıştı. Tüm bölge liderleri de dâhil ülkenin en tehlikeli insanları bir düğünle ortak bir alanda bulunduğu için Duha gereken tüm tedbirleri almıştı.

Özel bir davetiyeye sahip olan biz konukları için otelindeki en iyi odaları ayarlamıştı. Eğer yorulursak dinlenmek için odalarımıza çıkabilirdik. Düğünde terlersek veya üzerimize değiştirme ihtiyacı duyarsak diye hepimizin odalarına en iyi tasarımcıların elinden çıkan kıyafetler bıraktırmıştı. Kadın konukları için şık bir elbise, pahalı bir mücevher seti... Erkek konukları içinse iyi bir takım elbise ve en iyi markalara ait kol saatleri.

Duha tüm konuklarını fazlasıyla şımartıyordu. Yarın tüm medyanın bu düğünü konuşacağını iyi biliyordum. Tunus resmen kızıl gelini için hiçbir masraftan kaçınmayıp herkesin görüp görebileceği en iyi düğünlerden birini yapıyordu. Bu düğün biraz da imaj tazelemek olduğu için Duha gibi bir bölge lideri, bugün buradaki herkese kim olduğunu ve neler yapabileceğini daha iyi gösteriyordu. Evet, bu aynı zamanda bir gövde gösterisiydi.

Ne yazık ki katılımcıların içinde basından birileri de vardı ama neyse ki konukları rahatsız etmeden gereken görüntüleri alıyorlardı. Otelin etrafında basın ordusu toplanmıştı ama hepsini içeri almamışlardı. Birbirinden şık erkekler ve rengârenk kadınların olduğu bu düğüne katılma amacım tamamen zorunluluktandı. Bu kadar kalabalık bir ortama kendi rızamla gelmemin nedeni bir gün onlardan biri olacak olmamdı.

Eğer günün birinde babamın koltuğuna oturacaksam korkaklığı bırakıp bu tür davetlerde boy göstererek kendimi cemiyetteki insanlara hatırlatmalıydım. Ne yazık ki peşimi bırakmayan bir anksiyete ve sosyalleşmeme engel olan insanlara duyduğum korku varken böyle bir davette bile kimseyle yakınlık kuramıyordum.

Kulaklığımı takmış, kadehimdeki vişne suyundan küçük yudumlar alarak buradaki insanları izliyordum. Kimse kadehimdeki şeyin kırmızı şarap olmadığını anlamasın diye ekstradan özen gösteriyordum. Kuzenlerimle bir masanın etrafına toplanıp ayakta dururken masada dönen sobbetten çok uzaktım.

Gelin ve damadı izlerken dudaklarımda küçük bir tebessüm belirmişti. Elay Zemheri gördüğüm en güzel gelinlerden biriydi ve müstakbel eşi de çok yakışıklıydı. Duha Tunus buradaki çoğu kadının aklını başından alıyordu. Üstelik yakında bir çocukları olacaktı, Elay hamileydi.

Kocaman karnı gelinlikten bile belli ediyordu. Başımı çevirip salonun diğer ucuna bakınca gördüklerimle tebessümüm genişledi. Karun'un karnı Bige de hamileydi ve tıpkı Elay gibi onun da şişkin karnı herkesin dikkatini çekiyordu. "Bunu nasıl başardılar?" Benim gibi Esvet de Bige ve Elay'ı göz hapsine alırken sesli güldü. "İkisinin aynı aralıklarla hamile kalması sizce tesadüf olabilir mi?"

“Bence bu da Karun ve Duha’nın rekabetinden kaynaklanıyor.” Zaza keyifli bir sesle konuşup bize önce Karun’u, daha sonra da Duha’yı gösterdi. “Bu ikisinin her konuda birbirleriyle rekabet ettiğini bilmeyen yok. Şirketleri hatta evleri bile karşı karşıya. Tüm hayatları birbiriyle yarışmakla geçiyor.” Zaza gülerek başını iki yana salladı. “Bu iki bölge lideri çocuk gibi kapışıyor, eminim sevgililerini hamile bırakmak da aralarındaki rekabetten kaynaklanmıştır.”

“Duha’yla aralarındaki rekabete rağmen Karun abi çocuk istemiyordu.” Bunu söyleyen bendim. “Onunki biraz kaza kurşunuydu ama kaderin işi işte, çocuk konusunda bile biri diğerinden geride kalmıyor.” Kendimi tutamayıp güldüm. “Çocukları doğsun, bence bu sefer de onları yarıştırlar.”

Orkestra yeni bir şeyler çalmaya başladı, bu seferki besteyi sevmeye başlamıştım. Çok dinlendirici ve rahatlatıcı bir etkisi vardı. Otelin düğün için ayrılan salonu gerçekten çok büyük ve kalabalıktı. Kristal avizeler ışıltıyor, uzun masaların etrafına toplanan insanlardan neşeli kahkahalar yükseliyordu. Burası zarif süslemeler ve çiçeklerle bezenmiş bir cennet bahçesini andırıyordu.

Bir anda derinden hissedilecek bir sessizlik oluşmuştu. Arada koşuşturan garsonlar durmuş, şen kahkahalar atan insanların gülüşleri kesilmiş ve müzik sesi son bulmuştu. Tüm gözler bir yere kenetlendiğinde daha arkamı dönmeden kısık bir sesle inlemiştim. Gurur gelmişti, değil mi? Gurur’dan başka kimse gelişiyse bir salon dolusu insanı böylesini susturamazdı. O belalı adamın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Buradaki insanlar Gurur’un geçmişte yaptıklarını hâlâ aşamadıklarından onun olduğu bir yerde genelde tüm sesler kesilir, fısıltılar başlardı. Derin bir nefes alarak arkama döndüğümde yanılmadığımı anladım, Gurur gelmişti. Bu salonda ondan nefret etmeyen tek bir kişi bile yoktu ama Gurur her zamanki gibi yanında hiç koruma olmadan içeri girmişti. Tüm bölge liderlerinin adamlarıyla olduğu bir yere elini kolunu sallayarak gelecek kadar rahat biriydi.

Yanında sadece Ali vardı ve o da Gurur’un iki adım arkasında durarak onu takip ediyordu. Salondaki tüm gözler ona kenetlenmişken Gurur hiçbirini umursamayacak kadar kaygısızdı. Sarı saçları isyankâr ruhunu yansıtırçasına hafif dağınıktı. Sanki buraya gelene kadar birkaç kez sinirlenip parmaklarını saçlarının arasına daldırarak onları dağıtmıştı. Pek sakın bir mizacı yoktu.

Üzerinde her zamanki gibi ütülü bir beyaz gömlek vardı. Gömleğinin yakası açık, kollarıysa yukarıya katlanmıştı. Bu yüzden sol bilekliğindeki

deri bileklik görünüyordu. O bilekliği banyo yaparken bile çıkarmıyordu. Deri kemeri ince belini sarıyordu, siyah kumaş pantolonuysa onun vazgeçilmeziydi. Bir eli rahatça cebindeydi, diğer elindeyse siyah taşlardan oluşan tesbihini tutuyordu.

Gerçek anlamda mahallenin ağır delikanlıları olan o kabadayıları andırıyordu ve kabul etmeliyim ki bu hâli çok çekiciydi. Kapıdan girişiyle koca bir salonu sessizliğe boğduğunu görünce dudağının köşesi yavaşça yana büküldü. Herkesin yüreğine korku tohumları ekmekten büyük bir haz alıyordu. Yeşil gözleri hızlıca buradaki herkesi tararken birini arar gibiydi.

Keşke şu uzun masaların ayakları daha kısa olsaydı, o zaman belki masanın altına saklanabilirdim. Gurur'un gözleri hızlıca tüm konukların üzerinde gezinirken bakışları annemi bulunca onu es geçemedi. Buradaki tüm bölge liderlerinin hatta babamın bile gözleri önünde anneme baktı ve ona selam vererek başını hafifçe eğdi. Kalbim teklemişti. Bu hareketiyle anneme saygıda kusur etmediğini herkese göstermişti.

Kaynana damat çoğunlukla hep kavga ediyorlardı ama inkâr etse de annem de damadına çok düşküncü. Salonda onlarca insan varken Gurur bir tek başıyla anneme selam verince annemin gözleri ışıldamıştı. *Hoş geldin* dercesine Gurur'a gülümsemesine inanamadım. Bu kadın kimin tarafındaydı? Yakında boşanacağım bir adama gülümsememeliydi.

Aradığını hâlâ bulamadığı için Gurur'un bakışları tekrar arayışını sürdürdü. Bizim masa nihayet radarına takılınca erkek kuzenlerime nefretle, kadın kuzenlerimeyse hoşnutsuz bir şekilde bakmıştı. Ondan aldığımız o sevkıyattan sonra kuzenlerimi canlı canlı mezara gömmek istediğini biliyordum ama arada ben varım diye bunu yapamıyordu. Kuzenlerimi es geçen bakışları bende durduğunda nefes almayı bırakmıştım.

Aradığı kişiyi sonunda bulmanın rahatlığıyla yeşil irislerindeki gölgeler dağılmaya başlamıştı. Yüzü tam gevşemeye başlamışken dün olanları hatırlayınca çehresi sertleşti, kaşlarını yavaşça çattı. Dün ona abi diyerek başka bir adamı sevdiğimi söylemiştim. Bunu hatırlamak bile sinirden çenesini sıkmasına neden olmuştu. Dün söylediklerim onu bir süre benden uzak tutardı. Kendini zorlayarak gözlerine soğuk bir ifade ekledi ve yüzünü daha hissiz bir hâle getirdi. Umurunda değilmişim gibi davrandığını anlamıştım.

Gözleri üzerimdeki elbiseye kaydıgındaysa tekrar sinirlenmişti. Üzerimde omuzları açık siyah bir elbise vardı ve attığım her adımla derin yırtma-cımdan dolayı bir bacağımanın tamamı ortaya çıkıyordu. Topuğu altın rengi müzik notalarına benzeyen ayakkabılarım yüzünden yürümekte zorlanı-yordum. Bu geceye özel annem beni giydirdiği için işimi çok zorlaştırmıştı.

Bu şeylerin içinde sık görünmem hiç rahat olmadığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Gurur ağır gözlerle baştan ayağa beni izlerken gözleri açık boynumda ve omuzlarımda uzun süre oyalanmıştı. Dudaklarını boynuma bastırıp omuzlarıma doğru gezdirmek en haz aldığı şeylerin başında geliyordu. Bakışları boynumun çukurundan köprücük kemiklerime kaydıkça yeşil gözleri biraz daha koyulaşıyordu. Bu adam boynumdan öpmeyi bir sözleşmeye bile dâhil edecek kadar deliydi. Bu konudaki tutkusu hiçbir şeye benzemiyordu.

Bakışları biraz aşağıya kayıp elbisenin derin yırtmacını görünce kaşları hızla çatılmıştı. Şu zamana kadar onun yanında pek açık giyinmediğim için bu konudaki tutumunu yeteri kadar bilmiyordum. Fakat elbisenin yırtmacından görünen bacağıma baktıkça beyninden vurulmuş gibi ifadesi sertleşiyordu. Bu uzaklıktan bakınca bile kendini sakinleştirmek için derin derin nefesler aldığını görebiliyordum.

Son olarak bakışları ayak bileğime kayınca taktığım halhalı gördü. Bugüne özel taktığım gümüş halhalımdaki küçük ziller adım attıkça sesler çıkarıyordu. Aksesuar takmayı pek sevmezdim ama halhallara karşı hep bir ilgim olmuştu. Gurur'la evli olduğum sürede nadiren bir şeyler taktığım için ayak bileğimdeki halhalı görünce şaşırmıştı.

Ali onun koluna dokununca bakışlarını benden çekip yeğenlerinin olduğu tarafa yürüdü. Bekle bir dakika, beni görmezden mi geliyordu? Anlaşılan dün ona abi deyip birine âşık olduğumu söylediğim için tavrını ortaya koyuyordu. Umarım verdiği bu kararın arkasında dururdu ve beni gerçekten silip yoluna bakardı. Artık daha fazla bana sorun çıkarmasını istemiyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kuzenlerimin yanından hiç ayrılmamıştım. Rahat görünmeye çalışıyordum ama Gurur'un bakışlarını üzerimde hissederken hiç rahat değildim. Onun bulunduğu tarafa bakmaktan kaçsam da bakışlarının yakıcılığını sırtımda hissediyordum. Bunun dışında Duha'nın düğünü tüm görkemiyle devam ediyordu. İnsanlar keyifle içip bir şeyler atıştırıyor, dans edip eğleniyordu. Sadece biz kuzenler hiçbir şey yapmadan gecenin sonlanmasını bekliyorduk.

Zaza yanaklarının içini havayla doldururken çok sıkılmış görünüyordu. "İçim şişti, bizim oraların düğünleri gibi keyifli değil." Katılıyordum, Diyarbakır'daki düğünler gerçekten çok eğlenceli geçerdi.

Esvet giydiği uçuş uçuş gülkurusu rengi elbisenin içinde bir peri kızı gibi görünürken Zaza'ya elini uzattı. "Sıkıldıysan dans edelim."

Nihat içkisini yudumlarken az kalsın içkiyi püskürterek çıkaracak. “Herkesin içinde kız kıza dans edecek kadar delirmediniz, değil mi?”

“Ne var bunda?” Esvet sanki bu çok olağan bir şeymiş gibi gülüp masadaki erkekleri süzdü. “Sizlerle dans etmektense kendi hemcinsimle dans etmeyi yeğlerim.” Zaza’ya dönüp göz ucuyla onu süzdüğünde çapkınca alt dudağını ısırdı. “Üstelik Zahide bu gece hepinizi solluyor.”

Hepimiz Zaza’ya baktığımızda bakışlarımız onu rahatsız ettiği için yerinde kıpırdanmıştı. Kısa kahverengi saçlarını saç spreyiyle arkaya doğru taramıştı. Avizelerin kristal taşlarının ışığı onun saçlarına bir ışıltı katıyordu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı ama makyajında en sevdiğim detay ela gözlerine yaptığı gölgelerdi. Siyah ruj da ona çok yakışmıştı.

Bir kulağında küpe yoktu ama diğer kulağında kurşun şeklinde bir küpe omzuna doğru sarkıyordu. Üstüne ince belini ve göbeğini ortaya çıkaran siyah bir *crop*, altınaysa siyah şık bir pantolon giymişti ve üstünde siyah ceket vardı. Zahide maskülen biri olduğu için mecbur kalmadığı sürece elbise veya daha kadınsı kıyafetler giymezdi. Üzerindekiler gerçekten ona çok yakışmıştı.

Nihat baştan ayağa onu izlerken kıza sataşarak Esvet’e onu gösterdi. “Aslında Zaza’yla dans etsen kimse sizi yadırgamaz.” Güldüğünde çenesindeki gamzesi ortaya çıkmıştı. “Ne de olsa kimse onun kız olduğunu anlamaz. Ben bile arada unutuyorum.”

Nihat’ın ela gözlerinde muzır parıltılar oluştuğunda başını hafifçe yana eğerek göz ucuyla tekrar Zaza’yı süzdü. “Çok yakışıklısın, birader.” Bilerek bunu yapmıyorsa ben de hiçbir şey bilmiyordum.

Zaza zerre kadar alınganlık yapmadan yerinde hafifçe dikleşti. “Eyvallah kardeşim,” dedikten sonra elini Esvet’in bel boşluğuna koyarak onu dans pistine doğru yönlendirdi. “Gidelim hatun.”

Hepimiz şaşkın gözlerle ikisinin arkasından bakıyorduk. Gerçekten dans etmelerini beklemiyorduk. Aksa da çok sıkıldığı için gözlerini kırpıştırarak Kılıç’a baktığında, Kılıç hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. “Dans etmekten anlamam, ayağına basıp durursam çenenle uğraşmak istemiyorum.”

Aksa bu sefer de ağzını bir karış açıp esnemekten başka hiçbir şey yapmayan İskender’e döndü. “Dans edelim mi kuzen, belki can sıkıntın dağılır.”

“Hiç oluru yok, emmim kıızı.” İskender ne zaman gideceğimizi bilmek ister gibi bileğindeki saati kontrol etti. “Dans etmek daha çok canımı sıkar.”

Başını saatinden kaldırıp yalvaran gözlerini bana dikti. “Reis, buradan ne zaman ayrılacağız? Tüm bu şatafatın içinde çok bunaldım.”

“Az daha dayan, amcam oğlu.” Ona gülümseyerek koluna dokundum. “Bir saat daha kalır, sonra gideriz.” Tek temennim o bir saatin içinde canının çok sıkılmamasıydı yoksa bir polis baskınıyla hepimizin canını sıkardı.

Aksa da benimle aynı endişeyi taşıdığı için bakışlarını hemen Nihat’a dikti. “Bugün İskender’in nöbeti sendeydi. Gece on ikiden önce sıranı savuşturamazsın.” Ellerini Nihat’ın sırtına bastırıp onu İskender’e doğru itti. “Onu biraz dışarı çıkar, temiz hava alsın.”

İskender artık nöbetleşerek ona bakmamıza alıştığı için eskisi gibi bize sorun çıkarmıyordu. Ceketini elinde tutup Nihat’ın yanından geçerken tek söylediği, “Önce tuvalete uğrayalım,” demek olmuştu.

Ne hatırladıysa Nihat bir küfür savurup hemen onun arkasından koştu. “Tualete gitmesek olmaz mı? Geçen sefer benim nöbetimde tuvalete girdiğinde polisler bizi basmıştı.” Orada yaşadığı faciaların görüntüleri tekrar kafasında canlanmış gibi yüzü bembeyaz olmuştu. “Oğlum pisuvara işerken canın nasıl sıkıldı, hâlâ anlamış değilim.”

İkisi giderken konuştukları şeyleri duyabiliyorduk. İskender’in yaptığı savunma buradaki herkesi güldürebilirdi. “Şelale gibi akıp duruyordu, bir türlü bitmeyince canım sıkılmıştı.”

“İnsan kendi idrarından nasıl sıkılır lan!” Nihat onun omzuna sertçe vururken her an sinirden ona kafa göz dalabilirdi. “Ne yapalım istiyorsun, aletin ucundaki deliği genişletelim mi? Ne istiyorsun sen bizden?” Hepimiz gülerken ikisi birbirleriyle tartışa tartışa gitmişti.

Kılıç bıyık altından gülerken bana arkamdaki bir yeri gösterdi. “Seninki sana fena bilenmiş görünüyor.” Kimden bahsettiğini iyi bildiğim için arkamı dönüp Gurur’un bulunduğu yöne bakmadım. Kılıç masada öne doğru eğilerek meraklı bakışlarını bana çıkardı. “Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?”

“Her zamanki hâli.” Omuz silktiğimde konuyu kendimden uzaklaştırmak için ona Asaf’ı gösterdim. “O da Aksa’ya bakıp duruyor.” Gecenin başından beri Asaf sık sık Aksa’ya bakıyordu ve bakışları oldukça sinirliydi. Benim Gurur’a yaptığım gibi kocasını görmezden gelen kuzenime döndüm. “Asaf neden kuzgün gözlerle sana bakıp duruyor?”

Aksa bir anlığına başını çevirince Asaf’la göz göze geldi. Asaf salonun diğer ucunda birkaç arkadaşıyla birlikteydi ancak aklı hep karısında olmalı ki arkadaşlarına pek odaklanamıyordu. İkisi daha yeni şiddetli bir kavgadan çıkmış gibi Aksa daha fazla ona bakmadan önüne döndü. “Bu aşağılık adamdan nefret ettiğim kadar babamdan bile nefret etmiyorum.”

Kılıç Aslan tam bir şey söyleyecekti ki aklına ne geldiyse çenesi kitledi. Keskin bakışları kısa bir an Asaf'ın olduğu yere kaydığına parmaklarının sardığı kadehi sıktı. Sert bakan bakışlarını Aksa'ya çevirdiğinde patlamaya hazır bir silah gibiydi. "O piç sana istemediğin bir şey mi yaptı?"

Aksa evet dese Kılıç'ı bu masada tutamayacağımızı biliyordum ancak Aksa ona belli belirsiz gülümseyip, "Hayır," dedi. "Asaf birçok konuda kötü biri olabilir ama rızam olmadan bana dokunacak biri değil." Kılıç tuttuğu nefesini sesli bir şekilde verince gülümsedim. Böyle konularda çok korumacı biriydi.

Başımı çevirip dans eden Zaza ve Esvet'e baktım. İkisi kimseyi umursamadan dans edip eğleniyordu. Durgun ve sakin bir müzikte ağır hareketlerle dans ediyorlardı. Esvet kollarını Zaza'nın boynuna dolamıştı, Zaza ise onun belini tutuyordu. Esvet uzanıp dudaklarını onun kulağının yakınına getirerek bir şey söylediğinde bu Zaza'yı güldürmüştü.

Aksa ensesini kaşıyarak bize onları gösterdi. "Bu ikisi çıkmaya başlayıp bize hayatımızın şokunu yaşatmaz, değil mi?"

"Zaza yapmaz," dedim.

Kılıç keyifsiz bir şekilde güldü. "Hırsız kızdan şüpheliyim." Maalesef Esvet hiçbirimize güven vermiyordu.

Zaza, Esvet'i bir tur çevirip onu yere doğru eğdiğinde salondaki birçok göz onlara kenetlendi. Esvet'in sırtını yay gibi büküp onu yere eğdiği esnada birkaç saniye öyle kaldılar. Bunu gören Kılıç'ın yüzü sertleşirken ağız dolusu küfretti. "Ne halt ediyor bunlar?"

Aksa kıkırdadı. "Sakin ol şampiyon, kız kıza eğleniyorlar."

Onları izlerken yanaklarım ısınmaya başlamıştı. "Şey... Eğlenmekten çok flörtleşiyorlar gibi." Buradan bakılınca öyle görünüyordu.

Zaza, Esvet'i eğdiği yerden kaldırdığında Esvet gözlerini süzerek tekrar kollarını onun boynuna doladı. Bunu yaparken kısa bir an bizim olduğumuz masaya bakmıştı. Bakışları Kılıç'la birkaç saniye kesişince ona seyrilik bir görüntü sunmak ister gibi iyice Zaza'ya yaklaştı. Kılıç daha fazla dayanamayıp, "Sikeyim!" dedi. "Bir şey yapmaya hazırlanıyor." Esvet'i tanıyan herkes bunu anlayabilirdi.

Kılıç hemen öne atılıp kısa sürede onların yanında bitti. Esvet her ne planlıyorsa daha harekete geçmeden Kılıç onun kolunu yakaladığı gibi onu peşinden sürükleyip dans pistinden çıkardı. Aksa dibime kadar girip kocaman açtığı gözlerini bana dikti. "Zaza'yı öpmezdi, değil mi?"

“Mezuniyetinde dayım geç kaldığı için herkesin gözleri önünde kadın öğretmenini dudaklarından öpmüştü.” Sinirden gülerек başımı salladım. “Zaza’yı öpseydi hiç şaşırmazdım.”

Aksa kahkaha attı. “Bunu görmeyi isterdim. Zaza’nın surat ifadesini görmek iyi olurdu.” Şahsen ben bunu görmeyi istemezdim çünkü şoka girebilirdi. Esvet’in çılgınlıkları insanı delirtecek türdendi.

Kılıç Aslan onu buraya getirdiğinde Zaza da arkalarından geliyordu. Kılıç dans pistinden sürükleyerek çıkardığı kızı masamızın yanına bırakıp ters bakışlarını ona dikti. “Ne kadar içtin sen?” Sinirli gözlerle Esvet’i izlerken dişlerini gıcırdatarak sıktı. “Bunu gerçekten yapacak mıydın?”

Zaza kafası karışmış bir hâlde Esvet ve Kılıç’a bakarken, “Neyi yapacaktı?” diye sordu masumca. Kıyamam, nasıl bir badire atlattığından haberi yoktu.

Esvet gülüşünü durdurmak için kendisiyle cebelleşirken haylaz bakışları Kılıç’ın üzerindeydi. “Neyi yapacaktım?” Aptalı oynayarak alt dudağını dişledi. “Neden bunu açık açık söylemiyorsun, küçük ağa?”

Kılıç yumruğunu sıktığında şakağındaki damarlar ortaya çıkmıştı. Zaza burada olduğu için açık açık bazı şeyleri söyleyemiyordu. Esvet’in oynadığı küçük oyunlar onu haddinden fazla öfkeliendiriyordu. Aslında Esvet bilerek Zaza’ya yaklaşmıştı çünkü bunu yapmadan hemen önce Kılıç’a bakmıştı. Kılıç’ın tepkisini görmek için kalkıştığı küçük bir oyundu. Sanki Kılıç’ın buna göz yummayıp müdahale edeceğini biliyordu.

Kılıç kontrolü dışında ona doğru bir adım atarken her an elinin tersiyle bir tane Esvet’e geçirecekmiş gibi görünüyordu. “Şimdi beni iyi dinle.” Her kelimesi dişlerinin arasından ezilircesine çıkıyordu. “Küçük oyunlarını kendi kuzenlerine sakla, benimkilerden uzak duracaksın!”

Esvet bir ayağının üzerinde salınırken laubali bir şekilde sırtıttı. “Bana uyar paşam, izle o zaman.” Bir anda arkasını döndüğü gibi beni yakaladı ve dudaklarıma kapanmak için uzandı. Bir dakika, ne?

Bir el tam zamanında yan tarafımdan uzanıp Esvet ile ikimizin dudakları arasına girdi. Kılıç hızlı düşünüp eliyle dudaklarımı kapatınca Esvet beni öpmek isterken onun elini öpmüştü. “Öğğk!” Esvet hemen geri çekilip dudaklarını silmeye başladı. “Ne cüretle bana elini öptürürsün!”

Kılıç elini dudaklarımdan çekerken Esvet’in kireç gibi solan suratını görünce dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Engel olmasaydım ne olacağını sanıyorsun?” Başıyla beni gösterdi. “Onu öpseydin Farah üzerine kusardı.”

“Kusmazdı,” dedi Esvet.

Başımı yavaşça salladım. “Kusmazdım ama seni anneme söyledim, dediğimde bu hepsini güldürmüştü. Bir dakika bile durmadan hemen anneme koşup Esvet’i ispiyonlayacağımı herkes biliyordu.

Kılıç başını eğip elinin üstündeki ruj izine bakınca yüzünü belli belirsiz buruşturdu. Bu hareketi Esvet’in göreceği şekilde abartıyla yapmıştı. Daha sonra ona doğru yürüyüp elini Esvet’in elbisesine sildi. “Dudaklarınla insanları kirletmeyi bırak.”

“Hah!” Esvet tuhaf bir ses çıkardı, sinirle karışık bir nefes verip ona dudaklarını gösterdi. “Sence benim dudaklarım kirli mi?”

Kılıç elini onun elbisesiyle temizleyip geri çekildiğinde yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. Ona beni göstererek iğneleyici bir tutumla gözlerini hafifçe kıstı. “Bir kadını bile öpmeye kalkışacak kadar seçici olmayan dudaklar sence ne kadar temiz olabilir?” Sözleri Esvet’in suratına şamar gibi çarparken Kılıç’ın sesi alaycı bir tınıyla onun kulaklarına ulaştı. “Dudakların mide bulandırıcı.” Bu kadar ağır konuşmak zorunda mıydı?

Esvet bir anlığına irkilmişti. Yüzüne sert bir tokat inmiş gibi kendini sakınarak gözlerini kırıp açtı. Kılıç’ın sözleri bir bıçak kadar keskindi ancak Esvet onun saldırısından burnu bile kanamadan çıkmıştı. Hızlıca kendini toparlayıp meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Hemen ardından dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve Kılıç’ın gözlerinin içine baktı.

“Demek dudaklarım mide bulandırıcı?”

Ağır adımlarla Kılıç’a yaklaşırken onunla olan göz kontağım kesmişti. Kılıç’ın tam karşısında durunca sahte gülümsemesi kaybolmuştu. Her kelimeyi âdeta tükürerek telaffuz ederken, “Bakalım mide bulandırıcı dudaklarım karşısında kaç saniye kusmadan duracaksın!” dedi ve uzanıp onu öptü. Bu kadarını da yapmazsın be.

Esvet, Kılıç’a düşünme şansı tanımadan ellerini onun omzuna bastırıp onun dudaklarına kapanmıştı. Kılıç istemsizce geriye çekilmek istedi ancak dudaklarını örten dudaklarla ayakları yere çivilenmişti. Esvet’ten böyle bir hamle beklemediği için siyah gözleri hafifçe açılmıştı.

Normalde Esvet’in böyle bir şey yapmayacağına emindim ama düğün başladığından beri çok içmişti, belli ki oldukça sarhoştur ve kafası yerinde değildi.

Bir süre sonra geri çekilip Kılıç’ın gözlerinin içine baktı.

“Söylesene, bu da mide bulandırıcı mıydı?”

Kılıç’ın nefes alışları hızlanırken dudakları hafif aralıklıydı. Sanki bir şey söylemek istiyordu ama bir türlü Esvet’in dudaklarının etkisinden

çıkamadığı için bunu yapamıyordu. Birkaç kez derin derin nefesler alıp hemen onu bırakarak geriye çekildi. Onun öpücüğünden nefret ettiğini göstermek için elinin tersiyle dudaklarını silmeye kalkıştı ama yapamadı.

Eli dudaklarının yakınında durdurdu, Esvet'in dudaklarının izini silmemişti. Bunu yapmasını engelleyen bir şeyler varmış gibi havadaki elini yumruk yaparak yanına indirdi. Kaşlarını çatmak için kendini zorlarken sinirli görünmek için ekstradan çaba gösteriyordu. "Bunu bir daha yaparsan canını yakarım!"

Esvet onun tehdidini zerre kadar ciddiye almadan bir anlığına Kılıç'a şeytani gözlerle baktı. Hemen sonra, "Öğğk," diye bir ses çıkarıp hızla eğildi ve Kılıç'ın ayaklarının önüne kustu. Kılıç buz kestiğinde biz kızlar şoka girmiştik. Gerçekten kusmuştu.

Bugün pek bir şey yemediği için kustuğu tek şey içtiği içkilerdi. Öğürerek çıkardığı içkiler Kılıç'ın ayakkabısına sıçrarken Esvet yavaşça doğruldu. Az önce kustuğu için yüzü sararıırken elinin tersiyle dudaklarını sildi. Daha sonra Kılıç'ın ona yaptığı gibi o da elini Kılıç'ın ceketine silerek başını kaldırdı.

"Kusan kişi ben olduğuma göre..." Yeşil irislerini onun sinirli gözlerine dikerek soğukça güldü. "Mide bulandırıcı olan benim değil, senin dudakların." Bunları söyledikten sonra Kılıç'ın omzuna çarparak gitmişti.

O uzaklaştıkça Kılıç'ın gözleri onu takip ediyordu. Siyah gözlerinde kontrol edemediği bir öfke, az önce yaşananların şaşkınlığı ve gizleyemediği bir hayranlık vardı. Kendine gelmek için başını iki yana sallayıp homurdanarak önüne döndü. "Arsız hırsız!"

Esvet gittikten sonra Zaza, Aksa ve benim meraklı bakışlarımız Kılıç'a çivilenmişti. "Seni öpmesi nasıl hissettirdi?" Zaza açıkça gülerek onun dibine kadar girdi. "O hırsızın öpücüğünden hoşlandın mı?"

"Zahide hiç sırası değil, git başımdan." Kılıç buradan geçen garsondan bir kadeh içki aldı ve kafasına dikip hepsini içti. Boş kadehi sertçe masaya bırakırken sinirden çenesini sıkıyordu. "Nasıl kusabilir?" diye kısıp bir sesle konuşup burnundan soludu. "Gerçekten midesini mi bulandırdım?" Anlaşılan Esvet onun egosuna sağlam bir darbe vurmaya başarmıştı.

Esvet'in midesinde ciddi bir sıkıntı olduğunu ona söylemedim. Altı yıl önce mide kanserine yakalandığı için çok tehlikeli bir ameliyat geçirmişti. Şükürler olsun ki ameliyatın üstesinden gelmiş ve uzun savaşlar vererek kanseri yenmişti. Ancak midesi hâlâ çok hassas olduğu için yediği ve içtiği şeylere çok dikkat etmeliydi. Bugün içtiği içkiler başından beri onu çok rahatsız etmiş olmalıydı.

Eminim şu saate kadar kusmamak için kendini zor tutmuştu. Kılıç'la olan şeylerden sonra daha fazla kendini tutmak yerine küçük bir zorlamayla midesindeki şeyleri çıkarmıştı. Az önce olanlar Esvet'in şovu olduğu için oyununu bozmak istemeyerek sustum.

Bir süre sonra Nihat ile İskender masaya geri dönmüştü ve daha sonra Esvet yeniden yanımıza gelmişti. Düğün tüm hızıyla devam ederken Aksa bir anda yumruğunu masaya geçirip, "Yeter ya, bu nedir gıy gıy içim şişti!" diye bağırınca hepimiz utançtan birbirimize baktık. Ne yapıyordu bu?

Aksa öne çıkarak herkesin onu görebileceği bir yerde durdu ve bakışlarını damada, yani Duha'ya çıkardı. "Anladık siz zengin veletlerin düğünü çok elit," derken karşısında bir bölge lideri yokmuş gibi rahattı. "Oğlum, çalsanız bizim oralardan da bir şeyler." Oğlum mu? Ne yapıyor Allah aşkına bu kız! Ayrıca biz de zengindik, neden bizlere fakir muamelesi yapıp onlara *siz zenginler* diyordu?

Utançtan babamın rengi atarken bulunduğu yerden çatık kaşlarla, "Aksa!" diye onu uyardı ama Duha sorun olmadığını gösterircesine hafifçe güldü. Daha sonra orkestraya dönüp, "Doğu yöresine ait bir şeyler çalın," diyerek herkesi şaşırttı.

Böylesine lüks ve nezih bir yerde bir anda çalan şarkıyla buradaki insanların birbirine attığı bakışlar çok komikti. Bizim atom karıncamız yani Aksa saçlarını savurarak orta alana yürüdü. Hemen ardından İskender ceketini çıkarıp masaya bırakarak Aksa'yı takip etti. Bunu yaparken yüzünde rahatlamayla karışık eğlenen bir ifade vardı. "Nihayet şu sıkıcı düğün bir anlam kazandı." Halay bizlerin ince çizgisiydi.

Kılıç'ın dudagının köşesi kıvrıldığında kısa bir an Esvet'e baktı. "Burada durmaya devam edecek misin?"

Esvet hemen çantasını masaya bırakıp onun koluna girdi. "Oraya çıkınca adımları bana göstermelisin."

Kılıç kısa bir an kolundaki ele, daha sonra da ona gülümseyen kıza baktı. Siyah gözlerinde garip bir parıltı oluştuğunda Esvet'e pisti gösterdi. "Yürü." İkisi kol kola masadan ayrılınca ağızları bir karış açılmıştı. Bu ikisi bazen fazla yakındı bazense fazla uzak.

Arka fonda bangır bangır çalan Kürtçe şarkıyı duyunca Zaza kahkaha attı. "İşte bu be!" Piste doğru yürürken Nihat'ın eline yapışarak onu peşinden çekti. "Yürü bakalım birader, bugün Kürt kızlarının nasıl halay çektiğini göreceksin."

Bizimkiler kızlı erkekli karışık durup gözlerini bana dikince başımı iki yana salladım. Oraya asla çıkmazdım. İnsan içinde bulunmaktan bile

hazretmezken herkesin beni göreceği bir yere çıkamazdım. Kuzenlerim bana bakınca bile aşırı stresten kalp krizi geçirebilirdim. Anksiyetem beni kuşattığında kalp atışlarım rotasından çıkarak hızlanmıştı. Vücudum ısınmaya başladığı için daha şimdiden soğuk terler dökmeye başlamıştım.

Halaya katılmak şöyle dursun, sık sık kapıya kaçamak bakışlar atıyordum. Bir an önce buradan kaçıp gitmeliydim. Hemen sonra elimin üzerinde bir el hissettim. Korkudan irkilerek başımı çevirdiğimde Karun'un karısı Bige'nin masama gelip elimi tuttuğunu gördüm. Herkesin dilinden düşürmediği Saka yanıma gelmiş, tüm korkularımı benden almak istercesine elimi tutarak bana gülümsüyordu.

Kahve gözleri güven vermek istercesine ışıldarken hamile olmasına rağmen, "Çok sıkıldım, bu halaya katılmak istiyorum, elim," dedi neşeli bir sesle. Kaçmayayım diye elimi sıkıca tutarken beni peşinden çekerek piste çıkardı. Bu da yetmezmiş gibi Bige beni halayın en başına koyup elime girmişti. Bu belalı kadın burada kalp krizi geçirmek üzere olduğumu görmüyor muydu?

Bige bir bölge liderinin karısı olmasına rağmen herkesin gözleri önünde korkak eltisinin elini sıkıca tutup bana kocaman gülümsedi. "Adımları pek bilmiyorum, bana öğretmelisin."

Bunu yapmayı zerre kadar istemiyordum ama Bige'nin heyecanım kırmak da hoşuma gitmezdi. Derin bir nefes alıp boynundaki fuları çekip aldım. "Benim adımlarımı takip edersen şaşırırmazsın," diye mırıldandım. Ne yazık ki çok korksam da herkesin gözleri üzerimizdeyken Bige'nin elini bırakıp gidemezdim. Kalender gelinleri ilk kez göz önünde bir yerde el ele tutuşmuşken Bige'yi yüzüstü bırakamazdım.

Arka planda çalan hareketli şarkıya eşlik ederek halaya öncülük yapmaya başladım. Doğu bölgesine ait tüm halaylara aşina olduğum için adımları hiç karıştırmıyordum. Bige başlarda hep yanlış adımlar atmıştı ama bir kez bile tökezlemesine izin vermeden onu en iyi şekilde yönlendirdim. Saka ezberi çok kuvvetli bir kadın olduğu için beni çok uğraştırmadan kısa sürede adımları kavramıştı.

Şimdi halaydaki herkesin adımları sistematik bir şekildeydi. Başlarda çok gerildiğimi inkâr edemezdim ama pistin dışındaki herkesi gözlerime yasaklayıp kendimi müziğin ritmine bırakınca gerginliğim azalmaya başlamıştı. Elay'ın kocaman karnıyla kalabalıktan sıyrılıp piste çıkarak Bige'nin diğer eline girdiğini gördüm.

Hemen ardından bölge liderlerinden Duha ve Asaf herkesi afallatarak ceketlerini çıkarıp halaya katıldı. İşte bunu beklemiyordum. Duha, Elay ve

Big'e'nin tam ortasında durup onların eline girmişti. Asaf ise kıskanç bir ifadeyle yürüyüp İskender ve Aksa'nın birleşen ellerini birbirinden koparıp karısının eline girmişti. Bunu yaptığında Aksa'nın surat ifadesi görülmeğe değerdi. Gözlerini kırıştıtararak kocasına bakarken bir an adımları bile karıştırmıştı.

Karun viskisini yudumlayarak Gurur'un yanında bir köşede dikilirken Bige ve Duha'nın birleşen ellerine bakıp çenesini sıktı. Hemen sonra kadehindeki tüm içkiyi tek bir dikişte içip boş kadehi yere atarak kırdı. Hızlı adımlarla bu tarafa yürüyüp en büyük rakibi ve karısının birleşen ellerini sertçe kopardı. Bige'nin elini tutarak halaya katıldığında Bige'nin ağzı bir karış açılmıştı. Karun gibi ağır abi biri bile sırf kıskançlıktan halaya katılmıştı.

Halaya öncülük yaparken kısa bir an Gurur'a gözlerim kaydı. Herkesin kocası piste çıkıp sevdiği kadınların elini tutmuşken Gurur'un da benim elime girmesini isterdim. Keşke bunu yapsa ve yanıma gelip elimi tutsa... Ne güzel olurdu. En azından o da buradaki insanlara beni önemseddiği gösterirdi. Ancak Gurur bunu yapmıyordu ve yapmayacaktı. Oradaydı, parmaklarının arasında rakı bardağını tutarak beni izliyordu, belki de bir tek beni izliyordu.

Ne düşündüğünü anlamayacağım bir yüz ifadesine sahipti. Hâlâ dünkü sözlerimin öfkesini taşıdığı için donuk bakışları cesaretimi kırıyordu. Ona baktıkça bir yerlere saklanma ihtiyacı hissettiğim için bakışlarımı ondan çekip önüme döndüm. Kendimi dışarıdaki herkesten soyutlayıp şarkının ritmine bırakınca eğlenmeye başlamıştım.

Cemiyetin seçkin insanları başlarda Kürtçe bir şarkıyla halay çekmemize burun kıvırmıştı ama ne kadar eğlendiğimizi görünce bir süre sonra bakışları değişmişti. Buradaki herkesin gözleri piste kenetlenmişken içlerinden bazıları farkında bile olmadan yerlerinde salınıp ayaklarıyla ritim tutuyordu. Birbirlerinden çekinmeseler hepsinin piste akın edeceğini biliyordum.

Yorulup ter içinde kalana kadar halay çekmiştik. Belki de düğünde en keyif aldığım dakikalar bunlardı. Daha sonra takı merasimi başlamıştı. Duha ve Elay'a takılan şeyler bir servet değerindeydi. Bir bölge liderinin düğününde herkes fazla cömertti. Duha kendisine bir şeylerin takılmasına izin vermediği için Elay para ve altınların içinde görünmüyordu.

Üzerinde o kadar çok altın vardı ki boynu ve bilekleri dirseklerine kadar dolmuştu. Elay altınların ağırlığından yardım almadan yürüyememişti. Gecenin devamında kuzenlerimin her biri bir yere dağıldığı için ben de yine gizlice boş bir kadehi vişne suyuyla doldurmuştum. Elimdeki kadehk

kalabalığın arasından süzülerek geçerken kendime herkesten uzak bir yer bulmaya çalışıyordum.

Bir kadını geçip iki adım atmıştım ki az kalsın birine çarpacaktım. Başımı kaldırıncı gördüğüm kişiyle afallayarak gözlerimi büyüttüm. “Sonat Bey?” Onun burada ne işi vardı?

Sonat tıpkı benim gibi elinde bir kadeh tutarken takım elbisenin içinde tüm şıklığıyla tam karşımdaydı. Benim aksime o beni gördüğüne şaşırması, sanki başından beri burada olduğumu biliyordu. Kahve gözleri ısıltı kazanırken boyum ondan kısa olduğu için başını hafifçe eğdi. “Sence de son zamanlarda çok sık karşılaşmıyor muyuz?”

İki adım gerileyip aceleyle bir şeyler geveledim. “Sizi takip ettiğimi düşünmeyin lütfen. Babam bölge liderlerinden biri ve bu düğüne davetliyiz.” Son zamanlarda çok sık karşılaştığımız için yine onu takip ettiğimi ima etmesini istemiyordum.

Sonat tam bir şey söyleyecekti ki yanımdan geçen bir kadın omzuma çarpınca beni bu kalabalıktan çıkardı. Beni salonun daha ıssız bir yerine çekip karşımda durduğunda o da küçük bir açıklama yaptı. “Ben de bu düğüne davetliyim ama seninle burada karşılaşmayı beklemiyordum.” Bunları söylerken adlandıramadığım gözlerle baştan ayağa beni izliyordu. “Harika görünüyorsun.”

Bir erkekten iltifat duymaya alışkın olmadığım için derimin altı ısınmaya başlamıştı. Gözlerimi kaçırıp yerimde rahatsızca kıpırdandım. “Şey... Teşekkür ederim. Sanırım bu elbiseyle bir dilenciye benzemiyorumdur.”

Daha önce bana söylediği sözlere atıfta bulunduğumda dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Anlaşılan seni gücendirmişim.” Uzanıp kulaklarımdaki kulaklığın kablolarını çekerek çıkardı. Telefonumu elimde tuttuğum için onun bu hareketiyle kulaklıklarım yere doğru sarkmıştı.

Benim için kulaklığımı toplayıp telefonu tuttuğum elimin içine sıkıştırdı. “Bir bölge liderinin kızıysan bu tür ortamlarda kendini insanlardan soyutlamamalısın.”

“Ama onlar çok ürkütücü.”

Bana olan bakışları yumuşarken parmağıyla kendisini gösterdi. “Beni de ürkütücü buluyor musun?”

Önce susmak istedim ama meraklı bakışları benden bir cevap bekleyince yavaşça başımı salladım. “Bazen.” Bu konuda ona yalan söylemek yerine ona karşı dürüst oldum. “Çok gizemli görünüyorsunuz ve sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Bilinmezlikler insanı tedirgin edip ürkütür.”

"Hımm," diye mırıldanırken omuzları fark edilmez bir şekilde dikleşmişti. "Benim hakkımda bilmek istediğin şey nedir?"

"Kim olduğun?" Bu sefer onunla resmî bir şekilde konuşmadım. "Neden evinde o kadar çok koruma vardı ve karanlık adamlardan biri olan Duha Tunus'un düğününde ne işin var?"

Ona siz demeyi bıraktığımı görünce yakışıklı yüzünde memnuniyet dolu bir ifade oluşmuştu. Gözleri bana her baktığında ilk günkü o aydınlığa kavuşurken bakışları yüzüme kilitlendi. "Ben de tıpkı senin gibi bu dünyanın içine doğmuş biriyim. Babam yeraltının karanlık adamlarından biri olduğu için etrafımda birçok koruma var." Şaşırtıcı bir şekilde sorularıma cevap verirken bana damadı gösterdi. "Dolayısıyla ben de bu cemiyetin güçlü isimlerinden biri olduğumdan onun düğününe davetliyim."

"Nasıl olur?" diye mırıldanırken kafama yatmayan bir şeyler vardı. "Cemiyetteki herkesi tanırım ama seni daha önce hiç görmedim."

"Pek göz önünde olan bir aile değiliz."

"Hangi hanedensin?" Soyadını bilirim eminim kimlerden olduğunu hemen çıkarırdım.

Sonat bakışlarını gözlerime kenetleyip derin bir manayla, "Sungurlar," deyince bir an elimdeki kadeh düşecek gibi oldu. Tüm tüylerim diken diken olurken savunma içgüdüsüyle geriledim.

"Sen..." Kanım donmuş bir şekilde çatık kaşlarla ona bakıyordum. "Beşir Sungur'un nesi oluyorsun?"

Geriye attığım adımları ağır bakışlarla izledi. Gerilen vücudumu, sararan yüzümü ve çatılan kaşlarımı bir süre sessizlik içinde izlemişti. Rahatsızlığımı çok net görürken isteksiz bir şekilde dudaklarını araladı. "Oğluyum." Omurgama buz gibi bir his yayılmıştı. Oğlu mu?

Bir saniye bile beklemeden ondan uzaklaşmak için bir adım attım ama Sonat hemen yolumu keserek beni durdurdu. "Çekil!" derken farkında olmadan ona sesimi yükseltmiştim. "O herifin oğluyla konuşacak bir şeyim olamaz."

Sungurlar babamın en eski düşmanlarından biriydi. Son yıllarda pek ortalarda olmadıkları için herkes tarafından unutulmuş bir aile olmuşlardı ama hâlâ varlardı ve tamamen ortadan kaybolmamışlardı. Babamla çatıştıkları dönemlerde henüz çocuk olduğum için aralarındaki düşmanlığın içyüzünü bilmiyordum. Ancak Beşir denen o adamın babamdan nefret ettiğini ve onun soyunu kurutmaya yemin ettiğini duymuştum.

Kaçırıldığım dönem babamın ilk şüphelendiği kişilerin içinde Beşir Sungur da vardı. Bana onun fotoğrafını gösterip beni kaçıran adamın o olup olmadığını sormuştu ama o değildi. Beni kaçıran kişinin yüzü ve vücudunun tüm derisi tamamen yanmıştı. Babamın bana gösterdiği fotoğraftaki adamın yüzünün derisi yanmamıştı ve saçları duruyordu. Bir tek gözleri benziyordu ama siyah gözlere sahip birçok insan vardı, benim bile gözlerim siyahtı.

Beni kaçıran kişi Beşir olmayabilirdi ama babamın aklına ilk o geldiğine göre gerçekten başdüşmanlarımızdan biriydi. Yıllardır o adamın adını duymadığım için ondan tamamen kurtulduğumuzu sanmıştım ama yıllar sonra onun oğluyla karşılaştıysam demek ki o adam hâlâ yaşıyordu.

Sonat ona olan ters bakışlarımı görünce beni kınarcasına kaşlarını yukarı kaldırdı. “Ne bu bakışların? Yoksa sen de ebeveynlerin eylemlerini çocuklarına kesen o insanlardan mısın?”

“Senin baban hakkında hiç iyi şeyler duymadım.”

“Ben de öyle.” Kaşlarını belli belirsiz çatmış, ona olan bu düşmanca tutumum karşısında sinirlenmişti. “Babam hakkında ne duyduysan benzer şeyleri babam da senin baban için söylüyor.” Alelade bir sitemle beni gösterdi. “Babam Tozlulardan nefret ediyor diye hepsi kötü mü?” Şimdi bana kendini gösterdi. “Babanın söylediklerinden yola çıkarak tüm Sungurların kötü olduğunu düşünebilir misin?”

Çok doğru bir noktaya değindiği için sessizliğimi korurken bir an omuzları düşer gibi oldu. Sonat beni ürkütmekten kaçınırken ellerini nereye koyacağını bilmez bir hâlde parmaklarının sardığı kadehi sıktı. “Eğer ben de ailemdeki diğer Sungurlar gibi olsaydım o zaman seni gördüğüm ilk an işini bitirirdim. O deniz kenarında karşılaştığımızda kim olduğunu biliyordum.”

Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü, bu itirafı yaparkenki rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. “Çok göz önünde bir ailesiniz, sandığının aksine Tozluların kızını tanımayan çok az kişi var.” İçkisinden küçük bir yudum alıp hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “O gün seni tanımuştım ama bunu sana söyleyerek seni korkutmak istemedim.”

Gerginliğim had safhaya ulaştığında kısa bir an başımı çevirip büyük salondaki insanlara baktım. Kendi hâlinde eğlenen bu insan topluluğu çoğunlukla beni hep rahatsız ederdi ama bu gece Sonat’la yalnız olmama engel oldukları için onların varlığı beni rahatlatıyordu. Sonat’a döndüğümde aklımdaki korkunç ihtimalle yüzüm kireç gibi solmuştu.

“Deniz kenarında ve diğer günlerde karşılaşmamız planlı mıydı?”

Bir saniye bile beklemeden, "Hepsi tesadüftü," dedi hızlıca. Bunu söylerken fazla rahat ve kendinden emin görüldüğünden sözlerinin doğruluğundan şüphe duymuyordum. Bana doğru küçük bir adım atıp aramızdaki mesafeyi bir adıma düşürdü.

Başını hafifçe eğerken dürüstlüğünü kanıtlamak istercesine göz temasını kesmiyordu. "Sık sık kaçıp kafamı dinlediğim bir yerde Tozluların kızını görmeyi beklemiyordum. O ana kadar babamın anlattıklarından dolayı sana karşı bile ön yargılıyım."

Bir türlü göz temasını kesmiyordu ama beni rahatsız etmemek için çok uzun da bakmıyordu. "Seni o deniz kenarındaki eski bankta yalnız ve uzaklara dalmış bir hâlde görünce içimde sana karşı garip bir merak oluşmuştu. Babamın anlattığı gibi sen de Ümit gibi biri miydin, merak etmiştim." Bakışlarını kısa bir an benden çekip kadehini yanında durduğumuz masanın üzerine bıraktı. "Bu yüzden kim olduğumu ve seni tanıdığımı gizlemek zorunda kaldım."

Bu açıdan bakıldığında gerçek kimliğini benden gizlediği için ona kıyamazdım. O an bana kim olduğunu söyleseydi büyük ihtimalle hemen oradan kaçardım. Bu olduğunda beni tanıma şansını kaybederdi. Bir yargıda bulunmadan önce düşmanın kızını yakından tanımak istediği için ona kıyamıyordum. Onun yerinde ben olsaydım belki ben de aynı şeyleri yapardım.

"Peki, o küçük karşılaşmalarımızda beni tanıyabildin mi?"

Sonat bana karşı duyduğu merakı hâlâ gözlerinde taşıırken hafifçe gülümsedi. İçten bir şekilde güldüğünde gülüşü tüm yüzüne yayılıyor, onu izlemek nefes almak gibi doğal geliyordu insana. "Benim için hâlâ bir gizemsin, Farah Tozlu," dedi tam bir dürüstlikle. "Ama kötü biri olmadığını da biliyorum."

İçinde vişne suyunun olduğu kadehi ve telefonumu masaya bırakıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Peki, ben senin baban gibi biri olmadığından nasıl emin olacağım?"

"Bence babam gibi biri olmadığımı içten içe iyi biliyorsun." Kendini bana açıklarken ses tonu normalden daha yumuşak çıkıyordu, bakışlarıysa onun yanında güvende olduğumu bana aşlamak istercesine dost canlısıydı. "Eğer babam gibi olsaydım korumasız bir kızı deniz kenarında gördüğümde işini bitirirdim." Bir kaşını yukarı kaldırıp bana bir şeyi hatırlatarak, "Ya da evimde..." dedi. "Daha iki gün önce evimdeydin. Orada olduğunu kimse bilmiyordu ve tüm gece bilincin kapalıydı."

Sonat keyiften uzak bir şekilde güldü, bu seferki gülüşü soğuk ve sahteydi. “Senden faydalanmak veya sana zarar vermek için çok fazla şansım vardı ama bunu yapmadım. Evimden tırnağın bile kırılmadan çıktıysan beni babam gibi biri olmakla suçlayamazsın.” Haklıydı.

Ebeveynlerimizin suçunu biz çocuklara yüklemememiz gerektiğini anladığımda ona karşı olan saldırgan tutumum kaybolmuştu. Armut her zaman dibine düşmezdi. Ben nasıl ki bu dünyanın bir parçası olmama rağmen babamın izinden gidip elimi kana bulamıyorsam, belki Sonat da benim gibi biriydi. Herkes içine doğduğu dünyaya uyum sağlayamazdı. Bazıları o dünyadan o kadar nefret ederdi ki bunun bir parçası olmamak için hiç durmadan kaçardı.

“Üzgünüm.” Bana yaptığı tüm yardımlardan sonra az önceki tepkim yüzünden ona bir özür borçluydum. “Seni yargılamak istememiştim, sadece çoğu zaman kimin dost kimin düşman olduğunu anlayamıyorum.” Elim istemsizce artık bir yüzüğün olmadığı parmağıma uzanırken içim burkulmuştu. “En yakınımızdakilerin bile ihanetine uğrarken artık kime güveneceğimi bilmiyorum.”

Sonat’ın kahve gözleri kısa bir an boş parmağıma kayınca bakışlarından tuhaf bir parıltı geçti. Daha sonra omzumdan arkaya bakıp gözlerini bir noktaya dikti. Kime baktığını anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu, Gurur’a baktığını biliyordum. Gurur salonun diğer ucunda, arkamda bir yerlerdeydi ama bizi izliyor olmalı ki bakışları ok gibi sırtıma saplanıyordu.

Ona bakmadığım her an beni izlediğini biliyordum. Buna rağmen dönüp bir kez olsun ona bakmıyordum. Delici bakışlarını sırtımda hissetsem de inatla onu görmezden geliyordum. Sonat gözlerindeki tuhaf bir zafer parıltısıyla omzumun arkasına bakarken, “Söylentiler doğru mu?” diye sordu. “Onunla gerçekten boşanıyor musun?”

“Evet.” Kadehimi alarak vişne suyundan birkaç yudum içip kuruyan boğazımı ıslattım. “Bazı şeyler olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yok.”

Sonat arkama bakmayı bırakıp meraklı bakışlarını yüzüme kenetlerken başını yavaşça omzuna yatırdı. “Artık ona âşık değil misin?”

Sorduğu soruya soruyla karşılık verdim. “Aşk nedir biliyor musun?”

Hafifçe öne eğildiğinde gözlerimin ötesinde bir kurtuluş, bir ufuk çizgisi varmış gibi kahve irisleri bir kez daha gözlerime kilitlenmişti. “Sen aşk nedir bilir misin?”

Gözlerime ruhumu görmek ister gibi baktığı için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Soluduğum havada bile Gurur olduğu için iç çekerek başımı salladım. “Aşk insanın tüm sistemine sızan çok güçlü bir duygu. Bazen

deli bir fırtına gibi hayatının tam ortasına düşer ve her şeyi altüst eder. Bazen de ılık bir yaz mevsimi gibi seni sarar, içini sıcacık eder.” Gurur’un bana yaşattıkları ve hissettirdikleri tam olarak bunlardı.

Gurur’la geçirdiğim iyi anıları hatırlayınca dudaklarımda küçük bir tebessüm belirmişti. Gözlerim çok uzaklara dalarken onunla olan anıları içinde kaybolmuştum. “Âşık olan biri dünyayı farklı gözlerle görür. Tüm cansız renkler daha ışıltılıdır, güneş daha parlak, doğa daha yeşil, sesler daha belirgin ve hisler daha yoğundur. Âşık olduğun kişinin yanında daha kırılgan ve daha çocuksu birine dönüşürsün çünkü onun ilgisini ve şefkatini seversin.” Gurur’un yanında böyle bir kadına dönüşüyordum.

“Bir anda her şeyin o olur, sanki artık dünyanın merkezindedir. Kimse yoktur orada, sadece o vardır.” Dudaklarımdaki tebessüm buruklaşırken kötü anılar ve gerçekler zihnime akın etti. “Aşk bir insanın hem kudreti hem de zayıflığıdır. Bir bakışıyla seni bulutların üzerine çıkaran biri, tek bir sözle yere çakılmana neden olabilir.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Belki de aşkı bu kadar güçlü yapan budur... Sana ne olacağını düşünmeden kendini onun kollarına bırakmak.”

Gurur’la yaşadığım şeyleri unutmaya çalışarak Sonat’a dönüp burukça gülümsedim. “Kısacası aşk durmaksızın koşmak gibidir. Tüm gücünle koşarsın, kalbin duracakmış gibi çarpar, soluğun kesilir ve durmak istersin. Durursan onu kaybedeceğini hissedersin ve tükenene kadar koşarsın.” Gözlerim dolduğunda dudaklarım titremişti. “Ya da o seni tüketene kadar.”

“Durdun mu?”

Yorgun bir ifadeyle usulca başımı salladım. “Tükendim.” Tek bir kelime birçok şeyi açıklıyordu.

Gurur bende onun için savaşma isteğimi almıştı. Hiç sanmıyordum ama artık o koşsa bile ben ona tek bir adım dahi atmazdım. Ne benim hakkımda düşündükleri umurumdaydı ne de yaptıkları. O yüzüğü parmağımdan çıkardığım gün Gurur Kalender sayfası benim için kapanmıştı. Ailemi birtirmek isteyen birine durması için birden fazla şans vermiştim. Beni kaybetme pahasına hiç durmamıştı ve artık kaybetmişti.

Sonat hiçbir şeye benzemeyen bir ifadeyle beni izlerken ne düşündüğünü bilmeyi isterdim. “Eğer duyduklarım doğruysa onun âşık olduğu kadın sen değilsin, eski nişanlısı.” Yine ve yine Leyla... Bu kadının hayaleti peşimi hiç bırakmıyordu. Leyla’nın konusunu açarak bana nasıl hissettirdiğinden habersiz, “Herkes Gurur’un onu sevdiğini bilir, belki de kara sevda,” dedi.

“Sevda güzeldir, Sonat ama kararı kötü.” Ne demek istediğimi anlamadığı için gözlerinde merak belirince hafifçe gülümsedim. “İnsanlar kara

sevdanın güzellemesini yaparken gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyor. ~~Aşk~~ olmak anlamına geldiğini sanıyorlar ama aslında öyle değil. Kara sevda kisinin mantıksız bir tutkuyla birine duyduğu güçlü ve aşırıya kaçan hislerdir. Bu aslında duygu durumu bozukluğudur.”

“Bunu şimdi uydurdun.”

“Hayır, bunlar gerçek. Kara sevda imkânsız bir aşkı veya büyük bir sevdayı temsil etmiyor. Sevda aşk anlamına gelir ama başına *kara* kelimesini getirirsen bu saplantı derecesinde tehlikeli bir aşk anlamını alır.” Omuzlarını kaldırıp indirdim. “Sana yalan söylemiyorum, aşkın da iyisi ve kötüsü vardır.”

Sonat sessizlik içinde beni dinlerken bana olan bakışları iğneleyiciydi. “Aşk hakkında çok şey biliyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

“Az önce söylediklerimi bilmek için âşık olmaya gerek yok ki.” Yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Tüm bunlar insan psikolojisiyle ilgili ve ben bir psikoloğum.”

“Peki, bayan psikolog,” diye bana sataştı. “İçine düştüğün bu aşk üçgeninden nasıl çıkmayı düşünüyorsun?”

Elimi kaldırıp ona artık bir yüzüğün olmadığı parmağımı gösterdim. “Artık o yıpratıcı aşk üçgeninin bir parçası değilim. Başka bir kadının Mecnun’u olan bir adam Leyla’sıyla mutlu olabilir.” İksinin arasından çekilmiştim. Gurur bir kadının hayaletiyle olmak istiyorsa keyfi bilirdi.

Sonat tam bir şey söyleyecekti ki bir garson elindeki tepsiyle yanımıza geldi. Tepsinin içinde sadece tek bir kadeh içki vardı. Elimde bir kadeh olduğunu görmesine rağmen Sonat’a hiç teklif etmeden, “Bir şey içer misiniz?” diye yanıma geldi.

Daha ben ona bir cevap vermeden tökezlediği için tepsi üzerime devrildi. Kadehteki tüm içki göğsümden aşağıya dökülünce irkilerek arkaya çekildim. Bu bir kazadan çok planlı bir saldırı gibiydi. Bu kadarını anlamayacak kadar aptal değildim. Bu garsonu kimin gönderdiğini iyi biliyordum.

Gurur!

Kocam olacak dengesiz adam benimle zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi davrandığı için yanıma gelip bana sorun çıkaramıyordu. Ancak beni Sonat’la görmeye de katlanamıyordu. Beni bu masadan uzaklaştıracak tek şey kirlenen bir elbise olduğu için bu garsonu yanıma göndermişti. Gurur gerçekten şaka gibi bir şeydi. Yan yana olduğumuzda sürekli beni suçlayıp bana yapmadığı şeyi bırakmıyordu ama onun dışında biriyle olmama da izin vermiyordu.

Garson rolünü ustaca sürdürüp defalarca özür dileyerek elbisemi sildirmeye kalkıştı. Ancak Sonat onun bana yaklaşmasına izin vermeden adamı arkaya iterek, "Kaybol!" dedi sinirli bir sesle.

Garsonu gönderdikten sonra gözleri omzumun arkasına kayınca Sonat'ın bakışları değişmişti. Yüz ifadesi sertleşirken parmak boğumları kırılacak kadar elini sıktı. Şu anda Gurur'a baktığını biliyordum ama bunun onu neden bu kadar kızdırdığını anlayamıyordum.

Acaba Gurur'la bir sorunu olabilir miydi? Sonat'ın bakışlarında yoğun bir nefret vardı. Sonat da Gurur'un düşmanı çıkarsa açıkçası buna hiç şaşmazdım çünkü bu âlemde Gurur'un düşmanı olmayan çok az kişi vardı. Sonat gözlerini dahi kırpmadan arkama bakarken cebindeki mendili çıkardı. Dökülen şarap göğüslerimin arasına sızdığı için umarım o mendille silmeye kalkışmazdı.

Buna kalkışırsa onu durduracağımı biliyordum. Neyse ki böyle bir şey yeltenmedi. Bakışlarını Gurur'dan çekip önüne dönerek mendili bana uzattı. Ona teşekkür ettim. Mendiliyle açık yakamdan süzülen içki damlacıklarını silerken suratım asıktı.

"Bu elbisenin faturasını o hayvana göndereceğim." Gurur kıskançlık uğruna elbisemi mahvetmişti. Homurdanarak masanın üzerinde duran telefonumu ve kulaklığımı aldım. "Lavaboya gidip bunu temizlemeliyim." Alkol kokusundan nefret ettiğim için bir an önce bir şeyler yapmalıydım.

Sonat'ın yanından ayrılıp kapıya ilerledim. Suratım asık bir şekilde Kallenderlerin masasının önünden geçerken Karun, "Şşş küçük ördek," diye bana laf attı. "Bir selam sabah yok mu?"

Gurur'a sinirli olabilirdim ama Karun'u görmezden gelemezdim. Durup omzumun üzerinden ona bakıp gülümsedim. "Sana var." Başımı çevirip Gurur'la göz göze gelince dudaklarım düz bir çizgide buluştu. Elbiseme yaptığı şeyin öfkesini taşıyarak kaşlarımı çattım. "Ona yok!" diyerek önüme döndüğümde Gurur'un, "Ben ne yaptım şimdi?" diyen sesi bana sinir krizi geçirtebilirdi. Bir de hiçbir şey yapmamış gibi davranıyordu.

Gittikçe onlardan uzaklaşırken arkamdan Gurur'un sinirli sesini duymuştum. "Elin heriflerine gelince gülüyor ama kocasına gelince cazgırlık yapsın!" Hak etmediği hiçbir şey yapmıyordum.

Salondan çıktıktan sonra kadınlar tuvaletini bulup lavabonun önünde durdum. Birkaç tane kâğıt mendil koparıp göğüslerimin arasını yapış yapış eden içkiyi silmeye çalıştım. Ne yazık ki ne kadar silersen sileyim üzerime dökülen içkiyi elbisemden ve tenimden çıkaramamıştım. Göğüslerimin

~~annem~~ silem bile karnıma kadar aktığı için elbiseyi çıkarmadan kendimi ~~temizlemem~~ mümkün değildi.

Eve gider gitmez banyo yapıp üzerime sinen bu alkol kokusundan kurtulmalıydim. Asık bir suratla kadınlar tuvaletinden çıktığımda içimden Gurur'a küfrediyordum. Annem ve babamı bulup eve gideceğimi onlara söylemeliydim. Düğünün yapıldığı büyük salona geri döndüğümde gördüklerim ~~soluğumu~~ kesmişti. Müzik durmuştu, artık hiçbir şey çalmıyordu. Kalabalık, bir çember oluşturup az önce Sonat'la durduğumuz yere doluşmuştu.

İnsanlar ne yapacaklarını bilmez bir hâlde ya kaçıyorlardı ya da o çemberin etrafına toplanıyorlardı. Tüm bu telaş ve uğultuların nedenini bilmediğim için içgüdüsel bir korkuyla ürperdim. Bu kargaşanın nedeni bizimkilerden biri olabilir miydi? Bunun ihtimali bile beni endişeye boğuyordu. Adımlarımı hızlandırırken kalbim kokudan patlayacakmış gibiydi. Bizimkilerin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Kalabalığı yarıp öne çıktığımda her şey bir anlığına durmuştu. Tüm bu hengâmenin nedeni Gurur ve Sonat'tı. Bu dehşet ötesi bir görüntüydü. Sonat yerde kanlar içindeydi ve Gurur... Onun hemen üstündeydi. Onu parçalamak istercesine yumruklarken korkunç görünüyordu. Gurur'un sırt kasları gerilmişti, her yumrukla kasları kasılıp göğüs kafesi şiddetle hareket ediyordu. Çenesini sıktıkça boynundaki damarlar derisinde belirginleşiyordu.

Yerde yatan Sonat'ın üzerine çöküp dizini onun kaburgalarına bastırmıştı. Gurur'un yumrukları saf kemik ve öfkeydi. Attığı her yumrukla beyaz gömleğine Sonat'ın kanı sıçrarken Gurur vahşi bir hayvandan farksız değildi. Her yumrukta çıkan küt sesleriyle etin ezilip parçalandığını hissederken gözlerimden bir damla yaş süzölmüştü. Ne yapıyordu? İnsan mıydı bu adam? Sırf benimle biraz konuştu diye birine bunu nasıl yapabilirdi?

Attığı şiddetli yumruklardan Gurur'un eli kana bulanmıştı, parmaklarının arasından akan kan avucunun içine toplanıyordu. Durmuyordu, durdurulamıyordu. Etraftaki insanların müdahalesi bile onu Sonat'ın üzerinden çekip alamıyordu. Yeşil gözleri ışığını yitirmiş karanlık bir ormanı andırırken tanıdığım o adamdan çok uzaktı. İlkel duygularla Sonat'a saldırırken şuurunu tamamen kaybetmişti.

Karun ve Duha onun omuzlarını tutup Gurur'u geri çekmeye çalışıyordu ancak Gurur'daki nasıl bir hayvan gücüyle iki kişi bile onu Sonat'ın üzerinden alamıyordu. Sonat ona karşılık bile vermezken Gurur onu kendinden geçirecek kadar sert vuruyordu.

“Gurur dur!” diye bağırsam da bu kalabalıkta sesim kulaklarına ulaşmamıştı. Biraz daha böyle devam ederse onu öldürecekti. Öne atılıp hemen Sonat’ın yanına diz çöktüm ve Gurur’ın sıradaki yumruğunu iki elimle yakaladım. İki elimle yumruğunu sarmama rağmen gücü beni bastırıyor, onu durdurmakta güçlük çekiyordum. “Dur artık!” Boğazımı yırtarcasına bağırıp elini sertçe ittim. “Dur, onu öldüreceksin!”

Gurur yaşadığı öfke patlamasının içinde yüzümü seçince hareketleri duraksadı. Karun ve Duha bu fırsattan yararlanıp hemen onun kollarına asılarak onu Sonat’ın üzerinden çekmişti. “Sen korkunç birisin, Gurur Kalender!” diye bağırırken ağlayarak Sonat’ın üzerine eğildim. Benim yüzümden tüm bunları yaşadığı için suçluluktan daha çok ağlıyordum.

Uzanıp titreyen parmaklarla Sonat’ın yüzüne dokunurken dudaklarımdan firar eden hıçkırıga engel olamamıştım. Yüzü kan içinde kaldığından tanınmaz hâldeydi. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda parmaklarıma bulaşan kanla daha çok ağladım. “Özür dilerim.” Onunla hiç konuşmasaydım başına bunlar gelmezdi.

Sonat acılar içinde sayıklarken güçlkle gözlerini aralayıp bana baktı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama öksürerek kan kusunca dudaklarından anlaşılır tek kelime çıkmamıştı. “Ambulansı arayın hemen!” diye haykırdığımda Gurur’un sert, kızgın ve kontrolsüz sesini duydum.

“O herifin yanından uzaklaş, Farah!”

Sonat’ı bırakıp Gurur’un yanına giderek suratına sert bir tokat attım. Attığım tokadın şiddetli sesi tüm salonda duyulurken onu göğsünden arkaya itip, “Sen bir canavarsın!” diye haykırdım. Herkesten duyduğu bir şeyi bugün bir kez de benden duymuştu.

Sonat’a yaptığı şey yüzünden öfkeden tir tir titrerken kanlı ellerimi beyaz gömleğine bastırıp onu bir kez daha arkaya ittim. “Kontrol edilemez, dizginlenemez bir canavardan başka bir şey değilsin!” Gözlerimden akan yaşlarla hayal kırıklığı içinde ona bakıp, “Senden nefret ediyorum,” dedim ağlamaktan çatlamış bir sesle.

Kanların sıçradığı yüzü öyle bir kasılmıştı ki şakaklarındaki damarlar patlayacak gibiydi. Gurur yumruklarını artık sadece kıskançlıkla değil, öfke ve hayal kırıklığıyla da sıkıyordu. Aldığı şiddetli nefeslerle omuzları hareket ederken delici bakışlarını bana dikti.

“O piç için beni karşına alacak kadar çok mu değer veriyorsun ona?” Boğazından hırıltıyı andıran bir ses çıktı ve bundan ne kadar çok korktuğumu bilmesine rağmen kontrolsüz bir öfkeyle üzerime yürüdü. “Senin hakkında ne söylediğini bilmiyorsan karşıma geçip bana onu savunamazsın!” diye

bağırdığında gök gürültüsünü andıran sesi yüzünden bir an kulaklarımı kapatmak istemişim.

Onun bana doğru attığı her adıma karşılık arkaya bir adım atarken kaşlarımı çattım. “Sana söyleyeceği hiçbir şey onu bu hâle getirmene neden olamaz!”

Gurur bir küfür savururken deliliğini kızgın bakışlarıyla örtüyordu. “Şunu herkes aklına soksun, karımı diline dolayan kimseyi yaşatmam!” diye bağırarak sesini buradaki herkese duyurdu, hâlâ üzerime gelmeye devam ediyordu.

Ondan kurtulmak için arkaya doğru adımlar atarken, “Dur orada!” diye ona sesimi yükselttim. O ne kadar sinirliyse ben de o kadar sinirliydim. “Ben sana ait değilim, sahibimmiş gibi davranmayı kes!”

Çenesini sıkıttığında gırtlaktan anlaşılmaz sesler çıkmıştı. Bakışları bir yıldırım gibi üzerime düşerken dişlerinin arasından, “Onun da olamazsın!” dedi haykırırcasına. “Konuştuğun, baktığın, güldüğün ve dokunduğun herkesin eceli olmamı istemiyorsan ayağını denk alacaksın!” Aldığı her nefesle göğsü yukarı çıkıyor, verdiği sert nefeslerle alçalan göğsüne kan biraz daha yayılıyordu.

Bana olan öfkeli bakışları hayra alamet değildi, hemen ona arkamı dönüp kaçmak istedim. Daha ben kalabalığın arasına dalmadan Gurur kolumu tuttuğu gibi sertçe beni kendisine çevirdi. “Bu sefer kaçmak yok, Farah Hanım!” Beni sırtına attığı gibi kalabalığın arasına dalınca annemin tiz sesini ve babamın kükrercesine çıkan kızgın sesini duydum.

“Canına mı susadın, piç kurusu! Hemen kızımı bırak!”

Gurur’un sırtından sarktığım için hiçbir şey göremiyordum fakat babam silahına davranmış olmalı ki Karun’un, “İndir o silahı, Ümit,” diyen uyarıcı sesini duydum. “O tetiğe basarsan benim de basmayacağımın bir garantisi yok!” Kalbim teklemişti. Amcasını korumak için Karun da babama silah çekmiş olmalıydı.

Babam ve Karun’un sesleri birbirine yükseldiğinde Kalenderlere çalışan adamlar arkamızdan geçtiğimiz yolu kapatarak kimseyi o salondan çıkarmamıştı. “Baba!” diye bağırırken Gurur’un sırtında debeleniyordum. “Baba bir şey yap, kurtar beni bu adamdan!” diye haykırıp yumruklarımı Gurur’un sırtına geçirdim. İlk kez ona karşı koyup kurtulmak için çırpıyordum.

Beni dışarı çıkardıktan sonra arabanın kapısını açıp savururcasına ön koltuğa attı. Düştüğüm koltukta kendimi toparlayamadan Gurur kapıyı suratıma çarparcasına kapattı ve hemen sürücü koltuğuna geçti. Daha ben arabadan atlamadan kapıları kilitleyip gaza bastı. “Babam canına okuyacak!”

Gözünü yoldan ayırmadan tahammülsüz bir sesle, “Kendi iyiliğin için sus!” dedi.

Emir kipi kullanınca dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırmıştım ki kollarımı çattım. Beynime kodladıkları tüm tabuları yıkmak istercesine yumruğumu sıktım. “Sen sus dedin diye susmayacağım!” Başımı çevirip kızgın gözlerle ona baksam da Gurur gözünü yoldan ayırmadan gaza basıp duruyordu. “Beni kaçırmamanın ağır sonuçları olacağını biliyorsun, değil mi? Bir ar önce beni babama götürmezsen iki aile arasındaki düşmanlık büyüyecek!”

“Sence bu benim sikimde mi?” Fazla öfkeden terleyen saçları alnına yapıştığı için onları kabaca çekti. “İki aile arasında olanlarla ilgilenmiyorum.” Hatırladıklarıyla elinin altındaki direksiyonu sıktı. “İlgilendiğim tek şey o piçle aranda olan şeyler!”

Kısa bir an bana bakınca boynundan başlayan yoğun bir öfke tüm yüzüne yayılmıştı. Dudakları aralanmıştı ki çok sinirli olduğu için şivesinin kayacağını anladı. Ciddiyetini korumak için birkaç kez derin derin nefesler aldı ve buz gibi gözlerini bana çıkardı. “O piçin evinde kaldığın gece onunla aranda ne geçti?” Soluğum kesilmişti. Sonat’ın evinde kaldığımı nereden biliyordu?

Bana böyle bir şey sorduğu için yaşadığım hayal kırıklığını gizleyemeden ona bakıyordum. Yoksa onunla yattığımı mı düşünüyordu? “Sen rezil herifin tekisin!” Arabanın son sürat gitmesini umursamadan kapıya açmaya çalıştım ama kilitli olduğu için açamamıştım. “Durdur hemen şu arabayı. gitmek istiyorum!”

Bir anda frene basıp arabayı yolun ortasında durdurunca öne doğru savruldum. Ancak Gurur tam zamanında kolunu bir bariyer gibi önüme uzatıp beni cama yapışmaktan kurtardı. Omzumu kavrayıp beni koltuğa mıhlarken gazap dolu bakışları değdiği yeri küle çeviriyordu. Sanki karşısında düşmanı varmış gibi bana baktıkça gözleri odağını yitiriyor, daha çok sinirleniyordu.

“Aranızda bir şey geçmediyse o ecdadını siktiğim piçi neden o şeyleri söyledi?”

“Neyden bahsettiğini anlamıyorum.”

Omzumdaki elini çekip yumruğunu direksiyona geçirdiğinde korkudan koltukta küçülmüştüm. “Bana aptalı oynama, Farah!” Kafasında canlandırdığı sahnelerle her saniye biraz daha ölümcül bir krizin pençelerine çekiliyordu. Göz bebekleri küçülürken vücudunu esir alan öfkenin kabuğu kırılmak üzereydi. Tüm gücüyle direksiyonu sıkarken çenesi seğirmeye başlamıştı “Ne geçti aranızda?”

Sinirlenerek koltuğun kenarlarına vurdum. “Yeter artık, neyden bahsettiğini anlamıyorum!”

Kolumu tuttuğu gibi beni kendine çekince vitesin üzerine kapaklanmıştım. Başımı kaldırıp dağılan saçlarımın arasından ona baktığımda Gurur’un bana olan bakışlarında büyük bir hiddet vardı. “*Senden çıkıp benim kollarıma koştı.*” Birinin sözlerini tekrarlamış gibi tükürürcesine bunları söyledi. Yüzündeki her kas sinirden seğirirken şimdi bana olan bakışları ığrenir gibiydi. “*Geceyi benimle geçirdi.*”

Kanım çekilirken Gurur üzerime eğilip dişlerini sıktı. “*Karınla birlikte oldum!*” Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken Gurur burnundan sert nefesler alarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve gözlerimin içine kızgınlıkla baktı. “Bunlar koruduğun o itin lafları!”

Bir süre susup gizleyemediği bir kırgınlıkla beni izledi. Yeşil irisleri yoğun bir azapla titrerken güçlkle dudaklarını aralamıştı. “Seninle birlikte olduğunu iddia eden bir piç için bugün karşıma geçip herkesin içinde bana canavar dedin.” Kaskatı kesilmiştim. Bu gece onun için herkesten biri olmuşum, ben de diğer herkes gibi ona bir canavar olduğunu düşündürmüştüm.

Gurur kolumu itercesine beni bırakıp geriye çekildiğinde yakıcı öfkesinin içinde bana ne denli kırıldığını görebiliyordum. “Belki de haklısın, ben gerçekten bir canavarım.” Soğukça gülüşü gerçeklikten çok uzaktı. “Belki de Sonat gibi adamları hak ediyorsun, seni onun yanında bırakmalıydım.”

“Bırak o zaman.” Sakince konuşup koltuğa oturarak üstümü başımı düzelttim. “Ayrıca sana inanmıyorum, Sonat öyle şeyler söylemez.” Yaptığı vahşeti haklı çıkarmak için yalan söylüyordu. Sonat’la birbirimizi doğru düzgün tanımıyorduk, Gurur’a öyle şeyler söyleyerek benim üzerimden bir şey elde edemezdi.

“Benim yerime ona inanacak kadar çok mu seviyorsun onu?” Gurur’un hayal kırıklığıyla çıkan kısık sesini duyunca omzumun üstünden ona baktım. Bir savaşta yenik düşüp her şeyini kaybetmiş gibi ifadesi kederliydi.

Kelimeler boğazına dizildiğinde yutkunup güçlkle duyulan bir sesle, “Söylesene el kızı,” dedi biraz merakla biraz da sitemle. “Hiç mi sevmedin beni?”

“Hayır.” Bunları söylerken tereddütsüzdüm. “Benim kalbimde sana yer yok.” Ona olan sevgim konusunda artık iyi bir yalancıydım.

Gurur birkaç saniyeliğine gözlerini yumduğunda omuzları düşmüştü. Arabanın içinde duyulan tek şey aldığı hızlı nefeslerdi. Daha sonra kirpikleri aralandı ve öfkesi yeşil irislerini yararcasına ortaya çıktı. “Peki, ya onu?”

Sonat'ı düşünmek bile boynundaki damarların çizgi şeklinde belirginleşmesine neden oluyordu. "O herifi mi seviyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez, Gurur." Bana yaşattığı korkunç gecenin siniriyk saçlarını dağıtırken ters ters ona bakıyordum. "Senin dışında herkesi sevebilirim ve sen buna karışamazsın." Söylediği o lafların siniriyle yüzümü buruşturdum. "Sonat hakkında uydurduğun o şeylere de inanmıyorum!"

"Hâlâ yalan söylediğimi düşünüyor, çıldıracağım!" Onu yalancı olmakla suçladığım için öfke nöbetleri geçiriyordu. "O piç tüm o şeyleri gözümün içine baka baka söyledi, Farah!"

Gerim gerim gerilip elinin altındaki direksiyonu biraz daha sıkı, yumruk atmaktan tahriş olan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. "Farah ben sana böyle bir konuda yalan söyleyecek bir adam mıyım? O söylemeseydi geceyi onun evinde geçirdiğini nereden bilecektim?" Sıkıttığı elini direksiyona geçirip küfredercesine bağırdı. "Onunla birlikte olmasaydın neden öyle konuşsun!"

"Şunu söyleyip durma artık, onunla yatmadım diyorum!" Beni gerçekten delirtecekti.

Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken sesi bile parçalanmış çıkıyordu. "O kanını siktiğim puştı bilerek beni kışkırttı. Bunu bile göremeyecek kadar saf mısın?" Yeşil gözleri kısıldığında kızgın bakışları beni aptal olmakla suçlar gibiydi. "Sence neden bana hiç karşılık vermedi?"

"Çünkü o senin gibi kaba değil, Sonat çok centilmen biri."

"Seni uyarıyorum, onu savunup durma bana!" Göğüs kafesi şiddetle hareket ederken dudagının kenarı seğiriyordu. "O ırzına soktuğum hasta piçi benden yiyeceği dayakları göze alarak o sözleri söyledi! Karşılık vermedi çünkü senin gibi bir aptalın karşıma dikilip onu savunacağını biliyordu."

"Kendi kafanda uydurduğun şeylere inanıyorsun." Kısık bir sesle konuşup başımı cama çevirdim. Gurur sakinleşmedikçe onunla sağlıklı bir şekilde konuşmak çok zordu. "Kimse bir kadının gözünde puan toplamak için o kadar dayağı yemez."

"Yavrum, herif hasta diyorum, nesini anlamıyorsun?"

"Rica ederim bana yavrum deme, senin hiçbir şeyin değilim."

"Sen öyle san, benim her şeyimsin!" Bir anda arabanın içinde bir sessizlik vuku bulduğunda nefes alışlarım hızlanmıştı. Gurur'un öfke anında şuursuzca ağzından kaçırdıklarıyla donmuş bir şekilde öylece kalakalmıştım. Bana *her şeyim* diyecek kadar çok mu değer veriyordu? İhtimali bile başımı döndürüyordu.

Ona baktığımda Gurur ne söylediğini yeni idrak etmiş gibi kendisine tıkarak dilini ısırdı. Hemen sonra yalancı bir öksürükle boğazını temizleyip, “Kanımsın demek istedim,” diye hızlıca ekledi. “Bir erkeğin karısı, herkesin gözünde onun her şeyi demek.” Ama gerçekte öyle değildim, değil mi? Yaşadığım mutluluk saman alevi gibi sönmüştü.

O kadar odundu ki suratımın neden asıldığını bile fark etmeyip agresif bir tutumla hâlâ bana açıklama yapıyordu. “O piçin tek amacı senin gözünde puan toplamak değildi.” Kendini çok kastiği için boğazı yırtılırcasına sesi kalın ve hırıltılı çıkıyordu. “İkimiz tartıştıktan sonra seni orada bırakıp gideceğime çok emindi. Böylece benim aptal karım suçluluk duygusuyla rüm gece hastanede ona bakabilirdi!”

Dişlerini gıcırdatarak başını sinirle öne ve arkaya salladı. “Planladığı tam olarak buydu. Sikerler!” diyerek direksiyona tekrar vurdu. “Orada herkesin içinde değil bir tokat, beni parçalasan bile seni o herifle bırakmazdım. O piç bile seni kaçıracağımı tahmin etmemiştir.”

“Çünkü sen hastasın,” diye ona çıkıştım. “Kim senin gibi öfke anında rüm bunları düşünür ki?”

“İnsanın senin gibi aptal bir karısı olursa her ihtimali düşünür, Farah Hanım. Bıraksaydım sabaha kadar o herifin refakatçisi olurdun.”

“Olurdum tabii.”

“İyi bir halt yiyecekmiş gibi bir de masum masum olurdum demiyor mu, kafayı yiyeceğim!” Kendi kendine konuşurken parmaklarını saçlarının arasından geçirip her bir tutamını sertçe dağıttı. Hemen sonra bana döndüğünde gözlerinde saniyelik bir boşluk belirmişti.

Gözleri gözlerimi bulduğundaysa o boşluk daha büyük duygularla dolmuş gibiydi. “Şu çenen kapalı olduğunda senden iyisi yok. Beni daha fazla kızdırmadan susmaya ne dersin?”

Ona arabanın kapısını gösterdim. “Gitmeme izin verirken sesimi duymak zorunda kalmazsın. Şu kapıyı açmaya ne dersin?”

Kaşları hemen çatılmıştı. “Açayım da o herife git, değil mi?” Önüne dönüp arabayı çalıştırdığında tekrar gaza yüklendi. “Bundan sonra seni yanımdan ayırmayacağım. Senin gibi bir aptalı ne zaman yalnız bıraksam hemen başka adamlara koşuyorsun.”

“Gurur bak sinirleniyorum artık, başka adamlar deyip durma.”

“Farah, Allah aşkına sen bir sinirlen. Şöyle kafa göz bana bir dal ki içinde biriken tüm hıncın geçsin.” Bir konuda benden şikâyetçiymiş gibi abartıyla yüzünü buruşturdu. “Her defasında sakince konuşuyor, aristokrat kızı gibi

asil hareketlerde bulunuyor, sonra da lafı koyarak gidiyorsun. Ulan birkaç küfredip bir şeyleri kırıp parçalasan senden çok ben rahatlayacağım! Nazlı bir prenesten başka bir şey değilsin.”

Arabayı çok hızlı kullandığı için endişelenip kemerimi takarken homurdanmakla meşguldüm. “Sen de kırıp parçalamaktan başka bir şey bilmeyen, her iki lafından biri *gebertirim*, *siktir git* olan ve sürekli her şeye saldırı, vahşi bir adamsın.” Çenemi dikleştirip kızgınlık içinde ona baktım. “Görüyorsun ya, biz birbirimize uygun değiliz, boşanalım artık.”

“Boşanmayı unut.” Arabayı son sürat kullandığı için gözünü yoldan ayıramıyordu ama sadece birkaç saniyeliğine bana bakmış, daha sonra tekrar önüne dönmüştü. Üç saniye süren o bakışı fazla anlamlı ve derindi. “Zıtlıklarımız aramızdaki en büyük uyum.”

“O zaman bana hakaret edip durma.”

“Ben sana hiç hakaret etmedim, etmem de Farah.” Nefesini sıkıntı içinde verirken bir an önce izimizi kaybettirmek ister gibi gaz ibresini sona getirmişti.

“Sana aptal dediğimde gerçekten aptal olduğumu düşündüğüm için değil, beni kızdırdığın için diyorum. Gebertirim desem de aklımın ucundan bile geçmez canını yakmak.” Sonlara doğru sesi kısılırken artık yüzü daha yumuşak bir ifadedeydi. “Siktir git derim ama gitme ihtimaline bile dayanamam. Ağzıma sakız gibi yapışan birkaç kelime için beni kafanda yanlış yerlere koyma.” Midem kasılırken onunla ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Hâlâ en küçük sözüne yumuşayan bir yanımdı.

Konuyu değiştirerek bakışlarımı ondan çektim. “Beni nereye götürüyorsun?” Bunu sorarken sık sık yan aynadan arkayı kontrol ediyordum. Babamın adamları çoktan peşimize düşmüş olmalıydı ama görünürde kimse yoktu.

“Gurur beni zorla yanında tutamazsın, lütfen artık bırak peşimi.” Gerçek yüzümü gördükten sonra bile bende bu kadar ısrarcı olmasını beklemiyordum. Yıllarca onu kandırdığım için onun karakterindeki biri beni bir kalemde silmeliydi. Şaşırtıcı bir şekilde bunu yapmıyordu.

Yüzü acıyla kasılırken iniltisini sıktığı dişlerinin arasına hapsedmişti. “Bir süre gürültü yapmadan durabilir misin?” Yoldaki arabaların arasından süratle geçerken bu sefer sesi daha kısık, daha ılımlı hatta biraz da ricacı çıkmıştı. “Başım ağrıyor, Farah. Sesinden rahatsız değilim ama duyduğum tek ses seninki değil.” Bu da ne demekti şimdi?

Gözlerimi dahi kırpmadan onu izlerken ne kadar terlediğini daha yeni fark ediyordum. Alnında biriken ter damlacıkları yanağından süzülüp

Yüzüne akarken nefes alışları sıklaşmıştı. Başında şiddetli bir ağrı ve kafasının içinde birden fazla ses varmış gibi acı çekiyordu. Bunu benden saklamaya çalışıyordu ama direksiyonu sıkıkça mavi damarlı eli biraz daha titriyordu.

“Gurur sen ilaçlarını aldın mı?” Araba süratle giderken küçük bir dikkat dağınıklığı ikimizi de ölüme götürürdü.

Gözlerini dahi kırpmadan yolu izlerken kendim için korktuğumu düşünüp soğukça güldü. “Endişelenme, yanımda sen varken arabayı yoldan çıkarmam.” Ne kadar iyi bir sürücü olduğunu biliyordum ama aynı zamanda nöbetlerinin ne kadar ağır geçtiğini de iyi biliyordum. Arabayı bu kadar hızlı kullanırken küçük bir kriz bile sonumuz olurdu.

Yüzündeki değişimi görmek endişemi artırmıştı. Kafasının içindeki sesler çoğalmış olmalı ki yüzündeki kulcal damarlar bile gözle görülür bir şekilde belirginleşmişti. Duyduğu ve susturamadığı o sesler ona işkence ediyor, canını yakıyor ve onu bir krizin pençelerine itiyordu. Gurur buna direndikçe vücudu artçı şoklarla titremeye başladığı için her an arabayı yoldan çıkarabilirdi.

Bir şekilde onu sakinleştirmeli ve kafasının içindeki o sesleri susturmalıydım yoksa ikimizi de öldürecekti. Böyle bir durumda ne yapacağımı, tehlikeli bir krizi nasıl savuşturacağımı düşünüyordum. Bunu sadece onun için değil, kendim için de yapmalıydım, bu araba yoldan çıkarsa ikimizin de sonu olurdu. Neden arabayı durdurmuyordu ki?

Uzanıp vitesin üzerinde duran elini tuttum. Parmaklarım onun yumruk atmaktan tahriş olan elini sardığında taş kesilmişti. “Sonat’la aramızda hiçbir şey yok,” diye tatlı bir sesle konuşurken içimden Gurur’a küfürler ediyordum. Akıl hastası herif beni buna bile zorlamıştı.

“Onunla yatmadım. Evet, o gece evinde kaldım ama farklı odalarda uyuduk.” Onu sakinleştirip sinirlerini yatıştırmazsam kendine gelemezdi. Ciddi bir krizi atlatmanın tek yolu ona iyi gelecek bir şeyler duymaktı.

“Sonat’la ilk kez bir deniz kenarında karşılaştık, daha sonra birkaç kez daha karşılaştık ama hepsi tesadüftü. Geçen gece yağmurun altında çok kaldığım için fenalaşıp bayıldığım esnada Sonat da oradaydı. Beni hastaneye götürmemesini ondan ben istemiştim. Kimi arayacağını bilemediği için beni evine götürdü.” Elinin üstünde duran elimin varlığıyla ve dudaklarımdan çıkan sözlerle gerim gerim kasılan yüzü çok az gevşemeye başlamıştı.

Ancak yeşil gözlerindeki sarsıcı gelgitler hâlâ oradaki yerini koruyordu. Aynı anda o kadar çok sesle boğuşuyordu ki kafasındaki o gürültünün içinde benim sesimi ayırt edebildiğinden bile şüpheliydim. “Yağmurda ıslandığım

için hizmetçileri benim üstümü değiştirmiş,” diye açıklamaya devam ettim. Elini sıkıca tutarken ona sesimi duyurmaya çalışıyordum.

“Sabah uyandığımda kendimi onun evinde bulunca çok tedirgin oldum ama beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmadı. Telefonda duyduğun o şeylerin hepsi bir yanlış anlaşılmaydı.” Gurur şu anda çok daha ciddi şeylerle boğuştuğu için gözünü yoldan ayırmadan durmaksızın gaz pedalına basıyordu.

“Gurur sana yemin ederim ki onunla aramızda hiçbir şey geçmedi. Eli elime değmiş değil.” Kaza yapacağız diye o kadar çok korkuyordum ki ona iyi gelecek her şeyi söyleyebilirdim.

Bu nasıl oldu, bilmiyorum ama Gurur kafasının içindeki o gürültülü dünyaya rağmen söylediğim her şeyi duymuştu. Sesim tüm sesleri bastırmış olmalı ki bakışları normale dönmeye başlamıştı. Yüzündeki sert hatlar gittikçe yerini daha yumuşak gölgelere bırakıyordu ve düz çizgideki dudakları hafifçe aralanmıştı. Gurur ağır bir krizin eşiğinden döndüğü için nefes nefese kalmıştı.

Kendine gelmeye çalışırken ayağını gaz pedalından çekince rahat bir nefes aldım. Kısa bir an bana baktığında yeşil gözleri eski berraklığına kavuşmak üzereydi. “Onunla aranda gerçekten hiçbir şey olmadı mı?”

Bana hiç inancı ve güveni kalmadığını bir kez daha anladığım için gözlerimin ardı sızlamıştı. Bakışlarımı ondan çekip önüme dönerken sesim buruktu. “Gerçekleri söylüyorum, inanıp inanmamak sana kalmış.”

Başımı cama yaslayarak gözlerimi yumdum. Daha fazla onunla tartışmak istemediğim için kendi adıma bu konuşmayı sonlandırmıştım. Keşke normal bir şekilde uyuyabilsem ve gözlerimi açtığımda bu kâbus son bulsaydı. Ancak uyumanın yakınında bile değildim, tek yaptığım gözlerimi yumarak kendimi Gurur’dan soyutlamaktı.

Beni nereye götürdüğünü bile bilmiyordum.

BÖLÜM 17

ORDU'NUN HIRÇIN GELİNİ

“Bana ne zaman o gözlerle baksa bir zamanlar sahip olduğumuz o en mutlu anılarımız bile canımı yakardı. Aramızdaki güvenin yıkılmasıyla sanki güzel olan her şey de yıkılmıştı.”

Tüm gece yolda hareket hâlindeydik ve saat sabahın onuydu. Gurur'un tek bir telefonuyla düzinelerce araç birkaç saat içinde bize yetişip peşimize takılmıştı. İstanbul'dan ayrıldığımızda Gurur arabayı bir dinlenme istasyonuna çekip Ali ve diğerlerini beklemişti. Arkamızda elliye yakın araç ve her aracın içinde dört kişi vardı. Toplamda iki yüz kişilik büyük bir konvoyla karşılaşınca nutkum tutulmuştu.

Gurur beni nereye götürüyordu ve tüm bu adamlar ne içindi? Tüm yol boyunca bunları düşünmekten kafayı yiyecektim. Ona veya adamlarına bunu sorduğumda hiçbir şekilde bana cevap vermiyorlardı. Şu saate kadar defalarca kaçmaya yeltenmişim ancak Gurur kaçmama hiç izin vermemişti. Dinlenme tesisinde tuvalet bahanesiyle kaçmaya çalıştığımda bile beni yakalamıştı.

Üzerimdeki elbise çok açık olduğu için başka bir tesiste durup bana giyecek bir şeyler almıştı. Rahat bir tişört, pantolon ve spor ayakkabıların

içinde kendimi çok daha canlı hissediyordum. En azından artık kaçmaya çalışırken uzun elbisenin eteği ayaklarıma dolanmayacaktı ya da topuklu ayakkabılar hareketlerimi kısıtlamayacaktı.

Gurur'un bileklerime taktığı kelepçeye baktıkça çıldıracak gibi oluyordum. Son durduğumuz tesiste tekrar kaçmaya çalıştığım için korumaların arabasından aldığı kelepçeyle ellerimi etkisiz hâle getirmişti. Arabanın teybinde sinirlerimi bozan saçma sapan bir şarkının çalması da keyfimi kaçırıyordu. Geçtiğimiz yolun üzerinde karşılaştığım Ordu tabelasıyla gözlerimi büyüttüm. "Sen ciddi misin?" Beni memleketine mi kaçırmıştı?

Doğru görüp görmediğimden emin olmak için yerimden kıpırdanıp koltuktan arkaya baktım. Yanılmıyordum, tabelada gerçekten Ordu yazıyordu. Dehşete kapılmıştım. "Beni Ordu'ya mı kaçırdın, manyak herif!"

Ordu sınırlarının içine girerken Gurur'un yüz ifadesi fazla donuktu. Bu şehirde pek güzel anıları olmadığını az çok biliyordum. Yıllar önce ardında bıraktığı ve tekrar hiçbir koşulda dönmeyi düşünmediği bir şehre bugün benimle gelmişti. İfadesi o kadar çözülmezdi ki mutlu mu yoksa kederli mi, anlamıyordum. Bir kez daha aynı soruyu tekrarlayarak, "Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

Gurur kısa bir an omzunun üzerinden bana baktığında yeşil gözleri puslu, yüzündeki çizgilerse hisliydi. "Bir tek sen beni buraya getirebilirdin." Duygusuz bir şekilde konuşarak önüne döndü. "Zaten senden başka kimse de bunu yapamazdı." Sesinde hisli bir serzeniş vardı, sanki onu buna mecbur etmişim gibi.

"Neden buradayız?"

"Bilmiyorum." Kaybolmuş gibi gözleri sık sık odağını yitirirken son günlerde yaptıklarını ve neden burada olduğumuzu o da bilmiyormuş gibi dalgınca başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Farah, son günlerde hiç kendimde değilim, seni neden buraya getirdiğimi ben de bilmiyorum."

O suçlayıcı ifadesi geri döndüğünde kızgınlıkla bana dik dik baktı. "İnsanda akıl diye bir şey bırakmadın ki... Bir daha gelmem dediğim bir yer bile senin yüzünden geldim!"

"Gurur sen narsist misin?" Ciddi bir şekilde bunu ona sorarken mesafemi korumak için kapıya doğru biraz kaydım. "Eylemlerinin sorumluluğunu bana yükleyemezsin. Buradayız çünkü seni buna mecbur bıraktım. Sonat'ı dövmenin nedeni de seni o raddeye getirmem. Seni yıllarca kandırdım diye benden nefret ediyorsun, boşanmaya yanaşmıyorsun çünkü ikiyüzlü olduğum için senin gibi bir adamla yaşamayı hak ediyorum."

Gözlerimle onu işaret ettim. “Kafandaki düşünceler bunlar, değil mi? Böyle düşünüyorsun ve bu hastalıklı düşünceleri bana da dayatmaya çalışıyorsun. Bunlar narsist kişilik bozukluğu belirtileri.”

Ciddi bir konudan bahsederken gözlerinin en derinine bakıyordum. “Bir süre sonra beni öyle bir psikolojiye sokacaksın ki bana vurduğunda bile seni suçlamak yerine hak ettiğimi düşüneceğim. İstedğin gerçekten bu mu?” Ona kendimi gösterirken ne kadar endişelendiğimi saklayamıyordum. “Beni de mi hasta etmek istiyorsun?”

“Kes şu zırvalıkları, psikolog hanım,” derken iğneleyici ve oldukça alaycıydı. “Buradayız çünkü kalabalık aileden ve etrafındakilerden hiç yalnız kalamıyoruz. Evlendiğimizden beri bir türlü yakamızdan düşmediler.”

Direksiyonu tek elinin avuç içiyle ustaca kullanırken yolu izliyordu. “Sonat denen o puşta gelirse... Başlarda amacım onu o hâle getirmek değildi. Evet, yine onda sağlam bir hasar bırakacaktım ama o derecede değil. Seni diline dolayıp gerekli gereksiz konuşunca bende ki şalterler attı.”

Yaptıklarından zerre kadar pişman değilmiş gibi dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. “Araya girmeseydin inancın olsun ki şimdiye onun selası okunuyor olacaktı.” Hemen sonra ondan bahsetmeyi bırakıp konumuza döndü. “Beni yıllarca kandırmana rağmen senden nefret etmiyorum, daha doğrusu edemiyorum.” Yalan söylüyordu, benden nefret etmeseydi başıma tüm bu sorunları açmazdı.

Ordu’nun yemyeşil ovalarını izlerken açık camdan dışarıdaki temiz havayı içine çekti. “Senden boşanmayı istemiyorum ama bunun nedeni sandığın gibi seni cezalandırmak değil.” Omzunun üzerinden bana baktığında hâlâ alaycılığını koruyordu. “Gördüğün gibi çömez psikolog, ben kendi eylemlerimin farkındayım ve hiçbirinin sorumluluğunu sana yüklemiyorum.” Burnunu kırıştırarak önüne döndüğünde yüzünde abartılı bir memnuniyetsizlik vardı. “Narsist kişilik bozukluğuymuş, daha doğru teşhis koymayı bile bilmiyorsun.”

“Kendin söyledin, ben daha çömezim.” Suratımı asarak önüme dönüp onu gözlerime yasakladım. “Daha önce hiç hastam olmadı ki pratik yapayım.”

“Yavrum, ben sana hastayım, nasıl hiç hastam yok dersin?” Nükseden bir kalp çarpıntısıyla hızla ona döndüğümde Gurur ağzından kaçırarak kısıp bir sesle küfretti.

Hemen ardından kendine çekidüzen verip hafifçe omuzlarını dikleştirdi ve yine beni hüsrana uğrattı. “Demek istediğim ben zaten kafadan

hastayım.” Bunları söylerken benim dışımda her yere bakıyordu. “Pratik yapmak için dışarıdan birini araman gerekmiyor.”

Şoke olmuşum. “Üzerinde pratik yapmama izin mi veriyorsun?”

Soğuk bir şekilde güldüğünde bu sebepsizce canımı yakmıştı. “Onca zamandır yaptığın bu değil mi?”

“Hayır, seni hastam olarak hiç görmedim.”

“Yalanların sikimde bile değil, Farah. Sana zerre kadar inancım kalmadı.”

“Gurur çok rica ediyorum, lütfen siktir olup gider misin?”

Başını arkaya atarken yüksek çıkan kahkahasıyla arabanın içini doldurdu. “Rica ve lütfeni aradan çıkarsaydın olacak gibiydi.” Haylaz bakışlarını bana diktiğinde yeşil harelerinde keyifli bir ışıltı vardı. “Siktir olda hem-fikiriz, Allah’tan bu kadarını artık söyleyebiliyorsun. Bence diğer küfürlere de bir şans vermenin zamanı geldi.” Lütfen şaka yapıyor olsun.

“B-ben...” dedim ama bana yaşattığı saçma şeyin şokuna girdiğim için doğru düzgün konuşamadım. “Diyemem ben öyle şeyler.” Ona küsmüş gibi önüme dönüp somurtmaya başladım. “Pis herif, bir daha konuşmaya-çağım seninle!” Gurur’un gülüşünü duymak beni daha çok kızdırıyordu. En büyük eğlencesi benimle uğraşmaktı.

Kayıp giden yolu izlerken ondan kurtulmanın yollarını arıyordum. Bunun için her şeyi yapmıştım, hem de her şeyi ama peşimi bırakmıyordu. Yıllardır onu kandırdığımı öğrenince *kesin bir şekilde bitirir beni, bir daha yüzüme bakmaz* diye düşünmüştüm. Ancak Gurur her zamanki gibi ondan beklenileni yapmayıp yine peşime düşmüştü. *Abi deyince kesin vazgeçer* dedim ama öyle olmadı.

Başka birini sevdiğimi düşünürse kati suretle yanıma yaklaşmaz demiştim ama bu adam yine ve yine beni bırakmadı. Bu da yetmezmiş gibi kıskançlıktan Sonat’ı yumruklayıp beni kaçırmıştı! Beni bırakması için yapmadığım şey kalmamıştı ama Gurur en fazla birkaç hafta benden uzak duruyor, sonra yine peşime düşüyordu. Delirecektim, akli fikri Leyla’daydı ama benden de vazgeçmiyordu.

Teypteki şarkı değişip yenisi çalmaya başladığında az kalsın Gurur’un benden istediği gibi küfredecektim. Şimdi bu şarkının sırası mıydı? “Ko-çari” şarkısıyla çıkardığım homurtular Gurur’un keyfini daha çok yerine getirmişti. Bu onun en sevdiği şarkıydı. Bu şarkı ne zaman çalsa Gurur ona eşlik etmeden duramıyordu. Deli dolu manyak bir adamdı.

Aynı şekilde bu şarkıyı ne zaman söylese hınzır bakışlarıyla beni hep güldürüyordu. Yol boyunca suratımı astığım için başını çevirip kısa bir an

yüzüme baktı. Saatlerdir olduğu gibi yine somurtkan bir yüzle karşılaşınca ~~uzanıp~~ sesi sonuna kadar açtı. Allah'ım, yine başlıyorduk. Hayır, bu sefer ona karşı yumuşamayacaktım.

Ordu'nun dağlık bir bölgesinden geçtiğimiz için Gurur hızını biraz düşürüp yüksek sesle şarkıya eşlik etti.

"Yaylanın çimenine,

Oh nenni koçari.

Keçi vurur çanini,

Haydi haydi koçari."

Sesi gerçekten çok güzeldi, özellikle de Karadeniz ağzıyla konuştuğunda bambaşka biri oluyordu.

Gurur ne zaman bu şarkıyı söylese şarkının bu kısmında hep bana bakardı, yine öyle olmuştu. Hınzır gözleri beni bulduğunda asık suratıma bakıp açık bir şekilde beni işaret etti.

"Oy bi' sarayım seni," derken bunu yapmaya can atıyormuş gibi bir hâli vardı. "Oh nenni koçari."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştuğunda başını hafifçe eğip bana kalbini gösterdi.

"Geçsun yürek yangını. Haydi haydi koçari."

Kalbim durmaksızın çarpıyordu. Önüne dönüp yolu kontrol ederek inadıma yapar gibi neşeli bir sesle şarkısını söylüyordu.

"Yaylalar sıra sıra,

Oh nenni koçari."

Muzır gözlerini bir kez daha bana dikti ve baştan ayağa beni süzerek çapkınca göz kırptı. "Vurulдум selvi boya. Haydi haydi koçari," dediğinde dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamamıştım. Dayanmaya çalışmıştım ama ne zaman ona uzun süre suratımı assam bu şarkıyı söylüyor ve hınzır hareketleriyle bir şekilde beni güldürüyordu.

Güldüğümü görünce istediğini almanın zaferiyle Gurur'un gözleri ışıldadı. "Ha şöyle," dedi keyifli bir sesle. "Surat asmadığın zamanlarda daha güzelsin."

"Peki ya suratımı astığım zamanlarda?"

Güldü. "Çirkin bir ördeğe dönüşüyorsun."

"Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?"

"Etmiyorsun Farah, car car konuşma oradan."

Hemen kapıya asılıp açmaya çalıştım. “Aç şu kapıyı ineceğim.”

“Kızım yol boyunca kırk kez o kapıyı zorladın,” derken gülüşü beni sinir ediyordu. “Kilitli işte, nesini anlamıyorsun?”

Bileklerimde kelepçe olduğu için hareketlerim kısıtlıydı. “Evime dönmek istiyorum!”

Direksiyonu ustaca kullanırken sırtarak bana kendini gösterdi. “Evin-desin zaten.”

Daha fazla dayanamayıp kolumla omzuna vurdum. “Sen benim evim değilsin.”

“Kocaya kalkan o ellerin yanacak senin.” Bana çıkıştığında bile gözleri haylazca bakıyordu. Tuhaf bir şekilde çok mutluydu. “Diğer tarafta bak gör senden nasıl davacı oluyorum.”

Tüm gece boyunca sinirlerimin içinden geçtiğinden ağlamaya başladım. Dünden beri beni çok yıprattığı için âdeta salya sümük ağlıyordum. Gurur ağladığımı görünce hemen arabayı sağa çekerek durdurdu. Bana döndüğünde yakışıklı yüzündeki tüm gülümseme kaybolmuştu. Canlı bir ormanı andıran yemyeşil gözleri endişeyle doldu.

Neden ağladığımı anlamadığı için yanlış anlayıp aceleyle konuştu. “Farah, senden davacı falan olmayacağım, gözünü seveyim ağlamayı bırak.” Onu hiç duymuyormuş gibi başımı önüme eğip zırl zırl ağlıyordum. Eğer hâlâ aynı adamsa gözyaşlarıma kayıtsız kalamazdı.

Gurur aceleyle kemerini çözüp hemen arabanın etrafından dolandı. Kapımı açıp üzerime eğilerek benim de kemerimi çözmüştü. Omuzlarımı yavaşça tutup beni arabadan çıkardığında durmaksızın ağlıyordum. “Farah...” Yumuşacık bir sesle konuşup çenemi tutarak başımı kaldırdı, döktüğüm gözyaşları karşısında çaresiz kalmıştı.

İri damarlı elleri yüzüme yapışan saçlarımı çekip yanaklarımı ellerinin arasına aldı. Üzerime hafifçe eğilirken parmak uçlarıyla gözyaşlarımı siliyordu. “Benim nazlı karım,” derken sesi sıcak, yumuşak ve içliydi. “Neden ağlıyorsun, söyle bana?”

“K-kelepçe.” Burnumu çekerek ona bileklerimi kızartan kelepçeyi gösterdim. “Artık acıtıyor.” Yol boyunca ellerimi kurtarmaya çalıştıkça metal kelepçe bileklerimi tahriş etmişti.

Ağlamamın tek sebebi bana taktığı kelepçe değildi ama Gurur kelepçenin bileklerimde bıraktığı hasarı görünce kaşlarını çattı. Kısık bir sesle küfredip hemen cebindeki anahtarı çıkardı. Hızlıca bileklerimdeki kelepçeyi açıp tam bir şey söyleyecekti ki onun yanından geçerek koşmaya başladım.

Kaçmak için yoldan çıkıp yüksek yamaca doğru koştuğumda Gurur'un arkamdaki hiddetli sesini duydum.

"Vurun şunu!"

Bekle, ne? Vurun mu? Durup ona döndüğümde tüm korumalar arabamdan inip bizi izliyordu. Gurur hâlâ arabanın yanındaydı ve belindeki silahı çıkarmıştı. Ağaçların arasına bir kez girersem beni kolay kolay yakalayamayacağını bildiği için bu olmadan silahını çıkarmıştı. Kolunu kaldırıp silahı bana doğrultarak arabayı gösterdi. "Buraya gel." Sesi soğuk ve sertti. "Hemen!"

"Hayır." Biraz uzağımdaki yamacı kontrol ettikten sonra inat ederek, "Gelmeyeceğim!" dedim.

Gurur kaşlarını çatarken sesi bu sefer emir kipi taşıyordu çünkü emirlere karşı çıkamadığımı biliyordu. "Farah buraya gel!"

Yumruklarımı sıkarak, "Hayır!" diye bağırdım ben de ona. Yol boyunca yaptığım gibi bir kez daha onun emirlerinin dışına çıkarak zincirlerimi biraz daha kırdım. "Gel dediğinde gelecek, git dediğinde gidecek kurma bebeğin değilim."

Yola çıktığımızdan beri Gurur'un bende gözlemlediği şeylerden biri de artık ufaktan ufağa emirlere karşı çıkmamdı. Bunu görmenin memnuniyetiyle dudağının köşesi kıvrılır gibi olmuştu ama ciddi ifadesini korumak için gülmedi. Aksine daha sert görünmek için kaşlarını biraz daha çatı. "Bana yaptığın tüm o şeylerden sonra seni vuramayacağımı mı düşünüyorsun?" Gözleri karardığında çenesini sıkarak bir saniye bile tereddüt etmeden ateş etti.

Korku içinde sıçradım, kurşunun güçlü sesiyle arkamdaki ağaçların arasındaki kuşlar uçuşmuştu. Ayaklarımın tam önüne ateş ettiği için irkilerek gerilemişim. Gurur ise sert bakışlarından ödün vermeden tetiğinin üzerinde duran parmağına hafifçe baskı uyguladı. "İkinci kurşun tam kalbine, yiyorsa kaçmayı dene bakalım."

Manyak herifin teki olduğundan bu konuda blöf yapıp yapmadığını anlayamadım. Kızgın bakışlarıyla elini çok iyi gizlediği için beni gerçekten vurup vurmayaacağından emin olamıyordum. İçimde ona karşı zerre kadar nefret olmamasına rağmen, "Senden nefret ediyorum!" diye söylenerek mecburen ona doğru yürüdüm. Bir deli şakaya gelmezdi. Beni gerçekten vurma ihtimalini göz ardı edemezdim.

Yanına gittiğimde kolumu tutup beni arabanın içine fırlattı. "Yavaş!" diye cırladığımda arabanın kapısını suratıma çarparak sürücü koltuğuna geçti. Arabayı tekrar çalıştırdığında sürekli ondan kaçıp durduğum için çok

sinirliydi. İkimiz de bu kaçma girişiminin son olmadığını biliyorduk. Ben fırsatını bulunca yine kaçmaya çalışacaktım, o ise bana engel olmak için elinden geleni yapacaktı.

Ordu'nun dağları, bayırları ve ovalarının içinden geçtik. Bir süre sonra şehrin içine girince Gurur durmaksızın ilerlemeye devam etti. Şehrin en işlek yerlerinden geçip beni küçük bir köye getirmişti. Kasabanın dışında kalan küçük bir köye neden geldiğimizi anlamamıştım. Yemyeşil yaylanın içindeki köy gerçekten çok şirin görünüyordu. Engebeli yollardan geçip köyü arkamızda bırakarak çay tarlalarının altındaki yolda durduk.

Arabadan inince Karadeniz'in o keskin, ferahlatıcı serin havası beni kucaklamıştı. Gurur başını yukarı kaldırarak buranın havasını için çekerken çok huzurlu görünüyordu. Korumaların hepsi arabalarından inip yanımıza geldiğinde Ali, "Abi," diyerek ellerini önünde birleştirdi. "Kalender malikânesi burada değil."

"O sikik yerde kalmayacağız." Gurur'un bakışları karşımızdaki tepenin en üstünde bulunan küçük kulübeyi bulunca sırtıttı. "Orada kalacağız." Yoldan inip tepeye doğru yürüyünce betim benzim attı.

"Ben çıkamam ta oraya." Neden her defasında beni dağın başındaki bir kulübeye kaçırıyordu ki! "Ayrıca orada da yaşayamam."

Gurur beni hiç duymuyormuş gibi yeşil otların üzerine basarak ilerlerken, "Ali getirin o şehir kızını," dedi umursamaz bir sesle. "Gerekirse sürükleyerek." Ciddi olamazdı.

İki adam bana doğru ilerleyince hemen geriye çekilip onları durdurdum. "Bana yaklaşmayın." Gözlerimi kısarak keyifli bir şekilde giden adama ters gözlerle baktım. Hemen ardından yoldan çıkıp ona doğru koştum ve sırtına atladım. Korumaların gülen sesleri kulağıma gelirken bacaklarımı Gurur'un beline, kollarımı da boynuna sıkıca dolamıştım. Bu tepeyi yürüyerek çıkmayacaktım.

Bir anda sırtına atladığımda Gurur refleks olarak savunmaya geçti ama kokum burnuna ulaşınca ben olduğumu anladı. "İn ulan sırtımdan!" Sesini kızgın çıkararak beni yere atmaya çalıştı. "Şuradan şuraya yürüyemeyecek kadar tembel misin?"

Ahtapot gibi ona yapışıp ne yaparsa yapsın sırtından inmedim. "Ben senin gibi büyük adımlar atamıyorum ki." Sızlanarak kollarımı ve bacaklarımı ona daha sıkı sardım. "Küçücük adımlarımla sabaha kadar çıkamam bu tepeyi. Hem kocam değil misin? Beni taşısan ölmezsin herhâlde."

Gurur agresif hareketlerle beni sırtından atmaya çalışırken bana bu yolu yürütmeye kararlıydı. "Senin gibi bir nankörü sırtımızda taşıdık da karşılığ

ne oldu?” Ne hatırladıysa kaşlarının kavisi çatılmıştı. “Biraz daha karşıma geçip bana başka heriflerden bahset diye seni sırtımda taşımayacağım!”

“Valla çıkamam bu dağı.” Sızlanarak çenemi omzuna yasladım ve başımı eğerek masum gözlerle onu izledim. “Azıcık taşı işte, sonra söz yürüyeceğim.”

Gurur başını çevirip sadece bir anlığına omzuna yasladığım yüzüme baktı. Sevimli bulduğu suratıma, beklenti dolu gözlerime ve sızlanarak sarıktığım dudaklarıma bakınca ifadesi yumuşadı. “Sadece beş dakika seni taşırım, sonra yürüyeceksin.”

Hızlıca onu onayladım. “Peki.” O beş dakika bitse bile onun sırtından inmeyecektim.

Korumalar arkamızda bizi takip ederken Gurur düşmeyeyim diye ellerini bacaklarımdan iki yanına koymuştu. Önüne dönüp beni sırtında taşıırken ben de onun kokusuyla mayışmaya başlamıştım. Denizin dinlendirici esintisini andıran kokusunu soludukça vücudum gevşiyor, göz kapaklarım biraz daha kapanıyordu. Kokunun kaynağına ulaşmak istercesine burnumu boyunun girintisine gömdüm.

Gurur buz kesti.

Adımları durdu.

“Farah sakın!” dedi ancak daha o bana engel olmadan kokusunu soluyunca gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Artık istemese de beni sırtından kulübeye kadar taşımak zorundaydı.

Gözlerimi gıcırdayan eski bir yatakta açtığımda bir an içinde bulunduğum yabancı yeri yadırgadım ama olanları hatırlamam uzun sürmedi. O vahşi adam beni Ordu’daki bir dağın başına kaçırmıştı. Yataktan çıktığımda tuhaf gözlerle etrafıma bakıp duruyordum. Bu eski kulübe odasında yeni olan tek bir şey yoktu. Küçük bir penceresi, eski perdeleri ve iki kişinin ağırlığını bile kaldıramayacak eski bir yatağı vardı. Yatağın yanında küçük bir şifonyer ve köşede de iki kişilik eski bir kanepeler duruyordu.

Baktığım her şey ahşaptandı. Yatağın karşısında duran iki kapılı küçük gardırobun kapıları açıktı. Yaklaşınca dolabın içine rastgele bırakılmış birçok paket ve poşet gördüm. Poşetlerden birinin içine bakınca çiçekli bir elbisesiyle karşılaştım. Buradaki poşetleri ve paketleri karıştırınca Gurur’un benim için birçok yeni kıyafet ve ayakkabı aldığını gördüm.

Anlaşılan ben uyurken alışverişe çıkılmıştı. Tüm bu şeyleri olduğu gibi bırakıp yatağın yanında duran spor ayakkabılarımı giydim. Odamın kapısı

aralık olduğu için ses çıkarmadan odadan çıktım. Tek katlı küçük bir kulübeydi, fazla odası yoktu. Etrafıma bakınca çıktığım oda dışında burada üç kapı daha olduğunu gördüm. Açık kapıların birinden yemek kokuları geliyordu, büyük ihtimalle orası mutfaktı.

Diğer açık kapıdansa konuşan birilerinin sesleri geliyordu. Orası da bu kulübenin salonu olmalıydı. Sanırım soldaki kapı da Gurur'un odasıydı. Korumaların hiçbirisi içeride değildi ama birileri çaprazımdaki odada konuşuyordu. Sesleri takip ederek içeri girdiğimde kulübenin küçücük salonunda birçok insan gördüm. Elli ve yetmişli yaşların arasındaki yaşlı insanlar yerdeki minderlerde oturuyor, çaylarını içerek Gurur'la sohbet ediyordu.

Daha gelmemizin üzerinden bir gün bile geçmeden Gurur'un dönüşünü duyan herkes soluğu burada almıştı. Tıpkı onlar gibi Gurur da yerde bir minderin üstünde oturuyordu. Sanki bu hep yaptığı bir şeymiş gibi rahat görünüyordu. Herkes susup meraklı gözlerini bana dikince o kadar çok gerildim ki bir an arkamdaki kapıyı kontrol ettim. İnsanlar gözünü dikip bana bakınca her defasında strese girip o yerden kaçmak istiyordum.

Gurur kaçmak üzere olduğumu anlayınca hemen ayağa kalkıp yanıma geldi. Elini sırtımın arkasına koyunca *ne yapıyorsun*, der gibi ona baktım. Bana dokunmaya hakkı varmış gibi bel boşluğumdaki elini çekmeden buradaki insanlara döndü. "Bu da size bahsettiğim gelininiz, Farah."

Hepsi tam bana tebessüm edip hoş geldin diyecekti ki hemen Gurur'un sırtımdaki elini ittim. Oynadığım rolü sürdürerek çatık kaşlarla ona misafirlerimizi gösterdim. "Nereden gelinleri oluyormuşum ben bu insanların?" Şirret ve çekilmez bir kadınmışım gibi çenemi dikleştirdim. "Bunlar hep böyle gelip duracak mı?"

Son söylediklerimle hepsi birbirine bakıp ayıplayan sesler çıkarınca Gurur'un öfkesi yıldırım gibi üzerime düştü. Boynundan yukarı çıkan öfke yüzünün sert hatlarına yayıldığında bana kapıyı gösterdi. "Çık dışarı, biraz hava al."

"Seve seve." Saçlarımı savurarak kapıya yürürken şımarık bir kadınmışım gibi rol yapmaya devam ettim. "Bu bunaklarla oturup sohbet edecek hâlim yok herhâlde." Biraz daha böyle devam edersem kendimden tiksinecektim. Sanki içime Seçil kaçmıştı.

Ne yazık ki Gurur'u canından bezdirip eve dönene kadar bunu sürdürmeliydim. Hakkımda öğrendiği gerçeklerden sonra nasıl bir karakterim olduğunu hâlâ bilmiyordu. Yıllarca masum kız ayaklarıyla onu kandıran züppe, şımarık ve burnu havada bir kadın olduğuma inanırsa belki peşimi bırakırdı.

Dışarı çıktığımda kulübenin dışında bekleyen koruma ordusunu görünce omuzlarım düştü. Her yerde bu adamlardan varken kaçmam hiç kolay olmayacaktı. Şu zamana kadar babam bile yanında iki yüz korumayla gezmemişti, Gurur'un derdi neydi? Bu kadar çok adamı niye buraya yığmıştı? Onlara doğru yürüyüp meraklı gözlerimi her birinin üzerinde gezdirdim.

"Siz acaba bu küçük kulübede nerede yiyip içecek veya gece nerede yatacaksınız?" Onlara arkamda duran kulübeyi gösterdim. "İçeride çok oda yok."

İçlerinden bir kadın koruma öne çıkarak ellerini karnının önünde birleştirdi. "İlçede yemek yiyeceğimiz restoranlar ve gece uyuyacağımız oteller var, Farah Hanım. Yemek ve uyku ihtiyacımızı nöbetleşerek yapıyoruz." Son derece saygılı bir sesle konuşup bana arkasındaki ekip arkadaşlarını gösterdi. "Bir grup yemeğe gittiğinde diğer grup burada kalıp sizleri koruyacak. Bu düzen gece uyumak için de geçerli."

"Adın ne senin?"

Bana gösterdiği saygılı tutumdan hiçbir şey kaybetmeden, "Nisan Ülger efendim," diye adını söyledi.

"Kaç yaşındasın, Nisan?"

"Yirmi sekiz." Yaşı benden büyüktü.

"Peki, Gurur'un yanında kaç yıldır çalışıyorsun?"

"Beş yıldır."

"Hımm." Mırıltılar çıkarırken yirmi üç yaşında karanlık bir dünyaya neden atıldığını düşünüyordum.

Nisan siyah takım elbisenin içinde çok sert görünüyordu ama mavi gözleri dost canlısı bakıyordu. Siyah saçlarını düzgünce atkuyruğu yapmıştı ve bir kulağında *bluetooth* kulaklık vardı. Acil durumlarda birbirleriyle daha hızlı iletişim kurmak için hepsinin kulağında aynı kulaklıktan takılıydı. Nisan'ın ceketinin önü açık olduğu için beline taktığı silah görünüyordu.

Başımı çevirip dikkatli gözlerle Gurur'un buradaki diğer korumalarına bakınca tebessüm ettim. İki yüz kişilik korumanın içinde otuza yakın kadın vardı. Babam dâhil birçok bölge lideriyle karşılaşmıştım ve onların yanlarında taşıdığı korumaları görmüştüm. Hepsinin ekibinin içinde nadiren birkaç tane kadın koruma olurdu ancak Gurur'un ekibinde tam otuz kadın vardı.

Eminim istediği kriterlerde daha çok kadınla karşılaşsaydı onları da ekibine alırdı. Gurur kadınlara şans tanıyan biriydi. Bu cemiyetteki erkeklerinin aksine Gurur, kadınların da erkekler kadar güçlü ve yetenekli

olduğuna inanıyordu. Nisan'ı bırakıp kulübenin bahçesindeki erik ağacına doğru yürüdüm. Gördüğüm yemyeşil eriklerle bugün ilk kez bir konuda mutlu olmuştum.

Erik ağacı çok büyük olduğu için erikler onlara ulaşamayacağım bir yükseklikteydi. Arkamdan Ali'nin, "Canın çektiyse bizim çocuklar senin için biraz toplayabilir," diyen sesini duyunca ona doğru hiç dönmeden, "Hayır," dedim. "Hepiniz en az patronunuz kadar zorbasınız. Sizin gibi haydutlardan hiçbir şey istemiyorum." Bunları söylerken ağaca tırmanmaya başladım. "İstedğim erikleri kendim alabilirim."

"Farah Hanım, düşeceksiniz." Bu Nisan'dı. "İzin verin biz toplayalım."

"Sorun değil, ben hallederim." Bir dala asılarak kendimi yukarı çekip başka bir dalı yakaladım. "Ayrıca ilk kez bir ağaca tırmanmıyorum. Çocukluğum Diyarbakır'daki çiftliğimizin ağaçlarına tırmanmakla geçti."

Ağacın en yüksek dalına çıkıp ayaklarımı aşağıya sarkıtarak oturdum. Yemyeşil yapraklarının arasında kaybolmuşken uzanıp eriklerden birini kopardım. Dalından kopardığım sulu eriği tişörtüme silerek bir ısırık aldığım anda dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamadım. Tadı İstanbul'da satın aldığımız eriklerden çok daha lezzetliydi. Bu ağacın tepesinden bakınca yayla çok daha güzel görünüyordu.

Yarım saat boyunca ağacın dalında oturup bu güzel manzarayı izleyerek sayısız erik yemiştım. Kolumun uzandığı tüm erikleri koparıp katur kutur yiyordum. Yanında misafirleriyle Gurur dışarı çıkınca bulunduğum yerden onları izledim. Her biri onu evine davet edip duruyordu ama Gurur nazikçe hepsini reddedip onları uğurladı. Hepsi de yaşlı insanlardı, acaba bu tepeyi nasıl ineceklerdi? Ya da buraya kadar nasıl çıkmışlardı?

Gerçi hepsi eski topraktı, tüm bu dağ tepe onların hep çıkıp indiği bir yer olmalıydı. Onlar gidince Gurur buradaki adamlarına döndü. "O püsküllü bela nerede?"

Korumalar bıyık altından gülerek aynı anda ona erik ağacını gösterince Gurur hiçbir şey anlamadı. Yürüyüp ağacın altından durdu ve başım kaldırıncı beni gördü. Beni bir ağacın tepesinde görmenin şaşkınlığını yaşarken bir küfür savurmuştu. "Oraya nasıl çıktın?" Hemen sonra kaşlarını çatarak adamlarına döndü. "Karım bir ağaca çıkarken siz ne yapıyordunuz?"

Sanki camdan bir bebekmişim gibi korumalara kızarken yumruğunu sıkıştırdığının farkında değildi. "En küçük bir yeri bile çizildiyse hepinizi bu ağacın toprağına gömerim!" Ciddi ciddi beni porselen bebek falan mı sanıyordu?

“Onlara kızıp durma.” Sakince konuşup bir tane erik daha kopardım. “Erik ağacının dikenleri yok, ayrıca tırmanırken dalların çizdiği küçük sıyrıklardan ne olacak ki.” Gurur’un gözlerinin içine bakarak *hart* diye yeşil eriği ısırdığımda ağzının içi kamaşmış gibi yüzünü buruşturup küfretti. Neredeyse gülecektim. Eriğe tiki olduğu için onlara çıplak elle bile dokunamazdı.

İnadına yapar gibi tuhaf sesler çıkararak eriği yediğim için çenesi kasmıştı. Erik yiyen görüntüm bile Gurur’un rahatsızlığını tetiklediğinden sık sık kaşlarını çatıyor, burnunu memnuniyetsizlik içinde kırıştırıyordu. “Farah, in oradan aşağıya!” Başını eğince aşağıdaki çekirdekleri gördü.

Yediğim tüm eriklerin çekirdeklerini aşağıya attığım için gördüğü çekirdeklerin çokluğuyla yüzünü sertçe ovuşturdu. “Aç karınla niye bu kadar çok erik yersin!” Sinirlenerek başını kaldırıp ters bakışlarını bana çıkardı. “Akşama karnın ağrırsa sakın bana ağlama.”

Gözlerinin içine bakıp bir kez daha eriği *hart* diye ısırdığımda Gurur belindeki silahı çıkarıp bana doğrulttu. “Yemeyi bırak ve in aşağı!”

“İnmeyeceğim işte.” Ağaçtan bir erik koparıp kafasına attım. “Ne yaparsan yap, buradan inmeyeceğim.”

Gurur çok sinirlendiği için ağzına gelen ilk şeyi küfredercesine söyledi. “Kurma bebek!”

“Entel maganda!”

Silahı beline geri takarken beni öldürmek ister gibi çehresi sertleşmişti. “Nemrut’un kızı!”

Yeni bir erik koparıp yine kafasına attım ama omzuna çarptı. “Laz hödüğü!”

Sinirlenerek üzerinde durduğum ağaca tekme attı. “El kızı!”

Bu sefer yapraklarıyla eriği koparıp ona fırlattım. “El oğlu!”

“Babasının nazlı kızı!”

“Ama kocasının değil!”

Sinirlerini bozmuşum gibi hafifçe gülerek başını kaldırdı. “Kocasının da nazlı karısı.” Meydan okurcasına bir elini cebine koyarak kaşlarını yukarı kaldırdı. “Buna diyecek bir şeyin var mı?” Derimin altı ısındı, hâlâ tek bir sözüyle beni utandırdığı için Gurur bunun hazzını yaşadı. Bana olan bakışlarını yumuşatıp belli belirsiz tebessüm ederek kollarını yukarı uzattı. “Gel hadi.”

Aşağıya bakınca ne kadar yüksekte olduğumu daha yeni anlıyordum. Ağaca çıkarken bu kadar yüksek görünmüyordu ama aşağıya bakınca

gerçekten çok yüksekti. Buradan baktıkça sanki yerdeki mesafe daha da büyüyordu. Gözlerimde oluşan korkuyla yutkunarak, "Gurur," diye fısıldadım. "Şey... Ben inemem, çok yüksek."

"Farah seni gebertirim!" Kızgınlıkla saçlarını dağıtırken delirmek üzereydi. "Madem yüksekte korkuyorsun, niye çıkıyorsun oraya?"

"Bu kadar yüksek olduğunu nereden bileyim ben?" Nasıl aşağıya inceğimi kara kara düşünürken utana sıkıla ona bakıp tırnaklarımı kemirmeye başladım. "Sen gelip beni indirsen olmaz mı?"

"Kal orada, Farah!" Dün gecedan beri onu delirttiğim için bana sırtını dönüp kulübeye yürüdü. "Yarına kadar orada kal da koca sözü dinlememek neymiş daha iyi öğren!"

"Ühüü," diye bir ses çıkardığımda hemen arkasını döndü. Gurur'un bana doğru döndüğünü görünce ellerimle yüzümü kapatıp ağlıyormuş gibi sesler çıkarmaya başladım. Korumaların kısık gülüşünü duyduğumda Gurur artık tertemiz kafayı yiyecekti.

"Düzgün ağla."

"Ben böyle ağlıyorum."

"Böyle ağlamadığını biliyorum, numara yapma."

"Tabii beni sürekli ağlattığın için biliyorsundur nasıl ağladığımı." Yalandan ağlamayı kesip dudaklarımı sarkıtarak aşağıyı gösterdim. "Adarsam görürsün."

"Sanki atlayınca benim canım yanacak." Gurur blöfümü yemeyip hınzır gözlerle bana yeri gösterdi. "Atla ulan." Bunu yapamayacak kadar korkak olduğumu iyi biliyordu.

Atlayacakmış gibi oturduğum dalın kenarlarını tuttuğumda masum olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bakışlarımı ona çıkardım. "Benim canım yandığında seninki yanmaz mı?"

Kendinden emin bir şekilde omuzlarını dikleştirip kararlı gözlerle. "Yanmaz," dedi.

"Benim canım yandığında seninki yanmaz mı?"

"Yanmaz dedim ya."

"Benim canım yandığında seninki yanmaz mı?"

"Buradan oraya ses gelmiyor mu? Yanmaz diyorum, nesini anlamıyorsun?"

"Benim canım yandığında seninki yanmaz mı?"

‘Farah bak sinirleniyorum! Şunu kes, yine sağdan soldan geliyorlar bana.’

‘Benim canım yandığında seninki yanmaz mı?’

‘Yanar ulan, yanar!’ dedi âdeta haykırırcasına. Sinirden parmaklarını sıkıp sıkıp açarken bana olan bakışları fazla tersti. ‘Tırnağın kırılrsa sende çok benim canım yanar, oldu mu?’ Ah, şu iflah olmaz kalbim... Tek bir güzel sözüyle nasıl da yoldan çıkıyordu.

Ona kocaman gülümseyip neşeli bir sesle, ‘Şimdi oldu,’ diyerek dalların izin verdiği kadarıyla kollarımı iki yana açtım. ‘Şimdi gel tut beni, düşünce bana bir şey olmasın, değil mi?’

Sert yüzü gevşerken Gurur’un yeşil gözlerinde kıyamayan bir ifade belirdi. Gülümseyişini benden saklamak için başını hafifçe eğdiğinde kısık bir sesle, ‘Ölünür ulan, ölünür...’ diye bir şeyler mırıldandığını duydum. ‘Cilvesine nazına ayrı ayrı ölünür.’ Ağacın altına gelip başını yukarı kaldırarak bana kollarını uzattı. ‘Gel hadi.’ Bunları söylerken beni tutacağını sözünü verir gibi korumacı bir hâli vardı. Bu konuda hiçbir şey söylemese de düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

Yerimden yavaşça kıpırdanıp ayaklarımı alttaki dala uzattım. Ağacın gövdesini sıkıca tutarak bir alt dala indiğimde aynı işlemi bir kez daha yaptım. Gurur aşağıda soluğunu tutmuş bir şekilde beni beklerken dikkatli hareketlerle iniyordum. Son dala basmak üzereyken ayağım kayınca dudaklarımdan tiz bir çığlık dökülmüştü. Vücudum arkaya büküldüğünde sırtüstü yere çakılacağıma çok emindim.

Ta ki kendimi bir çift güçlü kolun arasında bulana kadar. Yukarıdan dan diye Gurur’un kollarına düştüğümde şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Beni bu kadar rahat tutacağını hiç düşünmemiştim. Son günlerde çok zayıfladığım için hiç zorlanmadan beni havada yakalamıştı. Ellerim kucağında dururken başımı kaldırdım ve gözlerimi kırıştıtarak hayranlık içinde ona baktım.

‘Çok güçlüsün.’ Heyecan içinde ona kulübeyi gösterdim. ‘Kulübeye kadar taşıyana beni.’

Gurur beni sıkıca tutarken küçük bir tebessümle başını eğerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Gözlerini gözlerime çivilediğinde dudağının kenarı biraz daha yana kıvrılmıştı. ‘Benim gibi bir adam dururken sen git başka heriflere âşık ol, sonra da seni şımartmamı bekle.’ Bir anda gülüşü kaybolduğunda kaşlarını çatarak ellerini çekti ve beni pat diye ayaklarının önüne düşürdü. ‘Kime âşıksan o seni taşıyın!’

Kollarımı boynuna dolamadığım için ellerini çekince kendimi yerde bulmuştum. Kalçamın üzerine kabaca düşünce acıyla inleyip yerdeki toprağı sıktım. Tepemde dikilen adama ölümcül gözlerle bakarken yüzüme gelen saçlarıma sertçe üfledim. “Ben şimdi seni parçalamaz mıyım?” Ayağı fırladığımda daha ben üzerine atlamadan Gurur hemen kaçtı.

“Buraya gel!” diye cırlarken onu yakalamak için peşinden koşuyordum. “Beni yere atacak kadar kabasın. Biraz centilmen olsan ölmezsin, pis herif!”

Erik ağacının etrafında dönüp dururken bana yakalanmamak için çok hızlı koşuyordu. “Farah senin bu peşimden koşmalarını ne yapacağız?” Benden kaçarken sesi her an gülecekmiş gibi keyifli çıkıyordu. “Sence de çok hızlı gitmiyor musun?”

Ağacın etrafında bir tur daha dönerken, “Senden önce şu yerlere göklere sığmayan egonu parçalamak gerek!” diye ona çıkıştım. “Beyimiz kendini dünyanın merkezinde görmeyi bırakmıyor.”

Gurur onu yakalamayayım diye durmaksızın ağacın etrafında dönerken keyifli çıkan gülüşünü duydum. “Merkezinde ben olmayacaksam bu amına koyduğum dünyası niye var?”

“Ağzı bozuk pis herif!”

Biz böyle birbirimizi yakalamak için ağacın etrafında dönüp dururken korumalardan birinin şaşkın sesini duydum. “Ne yapıyorlar?”

Ali ona cevap verirken güldü. “Günün yirmi dört saati hep böyle birbirlerini kovalarlar. İkisinin anlaşma şekli biraz sıra dışı, yakında siz de alışırırsınız.”

Arkasında koşarak Gurur’u yakalamayacağımı anlayınca bir anda arkamı dönerek ters yöne koştum. Az kalsın Gurur’la burun buruna gelecektik ama son anda kendini frenlemişti. Daha o arkasını dönmeden üzerine atlayarak onu sırtüstü yere düşürdüm. Kaçmasın diye bacaklarımı iki yana açarak karnının üzerine oturduğumda göğsüne sertçe vurdum. “Şimdi nereye kaçacaksın bakalım!”

Yerde uzanmış yatarken yeşil gözleri yoğun bir tehlikeyle ışıldadı. Gurur’un yüzünde şeytani bir ifade oluştuğunda dudakları kıvrılmıştı. “Asıl sen şimdi nereye kaçacaksın?” Bir anda belimi yakalayıp çevik bir harekete beni altına aldığı anda ağzım bir karış açılmıştı. Ne yaptı şimdi bu?

Sırtım yerle buluştuğunda artık üstte olan oydu. Onu üzerimden atmak için ellerimi göğsüne bastırıp itmeye çalıştım fakat Gurur ellerimi bileklerinden yakaladı. Sıkıca tuttuğu bileklerimi başımın üstünden yere bastırarak hareketlerimi kısıtlamıştı. Benim yaptığım gibi karnımın üzerine

oturmak yerine doğrudan üzerime uzanmış bir vaziyetteydi. Bacaklarımın arasındaydı ve sert göğüs kafesi göğüslerimi eziyordu.

Ellerimi başımın üstünde tutarken yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Olmaması gereken en yanlış pozisyondaydık. Çok fazla koştüğümüz için aldığımız hızlı soluklar dudaklarımızın arasından süzülüp birbirine karışıyordu. İçinde bulunduğumuz pozisyonu fark edince aramızda yakıcı bir sessizlik vuku bulmuştu. Bedenlerimiz birbirine fazla yakın olduğundan ikimizin de nefesi biraz daha sıklaşmıştı. Gurur'un ılık nefesi yüzümü okşarken baştan çıkarılmış gibi yeşil irisleri koyulaşmıştı.

Hissettiğimiz yoğun sıcaklık bedenlerimizdeki ısyı artırdığında bizi esareti altına alan cinsel çekime direnmek çok zordu. Sessizlik artık daha da yoğundu ve aynı şekilde duygular da öyle. Bu yakınlıktan beni izlerken Gurur'un hınzır ifadesi yavaşça kaybolmuştu. İfadesi artık daha ciddi, daha ağır, daha içgüdüsel ve daha ilkeldi. Benden bir alacağı varmış gibi gittikçe daha çok koyulaşan bakışları talepkârdı.

Gurur'un gözlerime kenetlenen bakışları yavaşça dudaklarıma indi ve uzun süre orada kaldı. Nabzım hızlanmıştı. Başını hafifçe yana büküp yüzünü biraz daha yüzüme yaklaştırmak gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. Şu an için baktığı ve ilgilendiği tek şey hafif aralıklı dudaklarımdı. Onun iri ve heybetli bedeninin altında ezilirken dudaklarıma olan bakışları başımı döndürüyordu.

Beni öpmezdi, değil mi? Gurur bunu yapmayı her şeyden çok istiyormuş gibi bakışları kararmıştı. Kalbim sanki artık kaburgalarımın arasında değil, her yerimdeydi. Beni öpmesin diye başımı omzuma çevirip ondan kaçmak istedim ama yapamadım. Bakışlarımı onun yakışıklı yüzünden kaçırmayı istedim fakat bu yakınlıkta bunu da yapamadım. Ona karşı koymak ve direnmek çok zordu.

Gurur'un yüzü biraz daha dudaklarıma eğildiğinde daha fazla dayanamıyormuş gibi vücudu sertleşmişti. Üzerimde olduğu için bedenindeki gerginliği ve bacaklarımın arasını zorlayan sertliği hissediyordum. Onu bacaklarımın arasında hissettikçe kalbim daha şiddetli kan pompalamaya başladı ve tüm kan yüzüme akın edip kızarmama neden oldu.

Bir yanımda delice utanırken bana yabancı olan diğer yanımda Gurur'a açtı. Dudakları tam dudaklarıma kapanacaktı ki Ali'nin eğlenen sesi bizi gerçek dünyaya döndürdü. "Bunu gerçekten burada mı yapacaksınız? İki yüz kişinin karşısında?"

Hemen bileklerimi Gurur'dan kurtarıp onu üzerimden ittim. Onun altından kurtulduğum gibi ayağa kalkıp kaçarcasına kulübeye yürüdüm.

O kadar utanmıştım ki başımı kaldırıp kimseye bakamıyordum. Buradaki korumaları tamamen unutmuştum. Gurur neden bu kadar çok korumayı buraya yığdı ki!

Herkesten saklanmak için kendimi kulübeye atmaya çalışırken Gurur'un Ali'ye kızan sinirli sesini duydum. "Senin zürriyetini sikeceğim, orospu evladı! Olmadık zamanlarda konuşan o ağzını siktiğimde bundan sonra susacağın yeri bileceksin! Dalağına soktuğum piçi, ne diye araya giriyorsun?"

"Abi sen önce soğuk bir duş al istersen." Ali gülerek bunları söylerken Gurur'un pantolonunun önündeki şişkinliği işaret ettiğine adım gibi emindim. Pantolonunun önünü zorlayan sertlik az önce bacaklarımın arasını zorluyordu! Hatırladıkça kıpkırmızı oluyordum.

Kulübeye girince uyandığım o odaya girip kapıyı içeriden kilitledim. Bir süre kimseye bakacak yüzüm yoktu. Ellerim istemsizce dudaklarıma kaydığında kalbimin hızı biraz daha artmıştı. Ali araya girmeseydi beni gerçekten öper miydi? Bunun düşüncesi bile nefesimi kestiğinde kendime gelmek için hemen elimi dudaklarımdan çektim.

"Aklını başına al, Farah." Kendime kızarak yatağın kenarına oturdum. "Bu sefer seni ayartmasına izin verme."

Ne zaman ona karşı yumuşasam Gurur mutlaka beni üzecek bir şeyler yapıyordu. Evime dönenene kadar ona karşı koymalıydım. Babam hâlâ neden beni bulmamıştı? Aklıma Karun Kalender faktörü gelince yenilgiyle omuzlarım düştü. Babam Gurur'u bulmasın diye Karun her yerden onu engelliyor olmalıydı.

Karun bir yandan babamı sakinleştirmeye çalışırken diğer yandan da onun tüm yollarını kapatıyor olmalıydı. Güya Gurur, Karun'un amcasıydı ama yeğeninin başına açmadığı dert kalmıyordu. Bazı anlarda Karun'a gerçekten çok üzülüyordum çünkü başındaki tek bela Gurur değildi. En az Gurur kadar Bige de ona kök söktürüyordu.

Belki de bu yüzden kendimi Karun'a çok yakın hissediyordum, ikimizin de başında bir bela vardı. O karısından ben de kocamdan çok çekiyordum. Gurur ve Bige'nin kafa yapısı birbirine çok benziyordu. İkisi de manyak ve deliydi, olan bize oluyordu. Biz Karun'la sessiz ve sakin insanlardık. Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmadan kendi işimize bakıyorduk. Gurur'la Bige ise fazla gürültücü ve kavgacı insanlardı. Gittikleri her yere bela getiriyorlardı.

"Allah bize daha çok sabır versin."

Günün kalanında akşama kadar odamdan çıkmamıştım. Gardıroptaki kıyafetleri ve ayakkabıları yerleştirmiş, yatağımı düzelterip çarşafı değiştirmiştim. Küçük odamı temizleyerek daha yaşanılır bir hâle getirmek çok zamanımı aldığından sıkılmaya pek vaktim kalmamıştı. Gurur da sürekli eve gelip gidenleri ağırladığı için benimle uğraşacak zamanı olmamıştı.

Onun misafirlerinin yanına hiç çıkmamıştım, onlara saygısızlık edip duruyorum diye Gurur da kapıma gelip beni hiç çağırmamıştı. Akşam olduğunda bir ara kapıma gelmiş, içeri girmeye çalışmıştı ama kapının kilitli olduğunu görünce sinirlenmişti. Yemek için beni çağırdığında bile dışarı çıkmamıştım. Bir ara dışarı çıkıp Ali'den çakmağını ödünç alarak odamdaki gaz lambasını yakmıştım.

Ne yazık ki küçük kulübemizde elektrik bağlantısı olmadığı için sadece bulaşık ve çamaşır makinesi değil, lamba bile yoktu. Aynı şekilde doğalgaz olmadığı için mutfakta yemek pişireceğimiz küçük bir tüp dışında bir şey yoktu. Işık için de kulübenin duvarlarına gaz lambaları asılıydı. Üstelik tuvalet bile dışarıdaydı.

Evin içinde hiç musluk olmadığı için su ihtiyacımızı bahçedeki kuyudan karşılamalıydık. Büyük ihtimalle bu kulübeyi ya avlanmak için ya da tarladaki mahsullerini korumak için yapmışlardı. Bu yüzden hiçbir donanımı yoktu. Böylesine çağ dışı bir kulübede yaşamak hiç kolay olmayacaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odamdan çıktığımda kulübenin içi fazla sessizdi. Mutfığı kontrol edince tüm gün gelen giden ziyaretçi hiç eksik olmadığı için mutfak hazır gıdaların çöpleriyle dolu olduğunu gördüm. Çay bardakları ve kirlenen tabaklar bir köşeye yığılmıştı. Umarım Gurur bunları benim yıkamamı beklemiyordu.

Gurur yemek yapabiliyordu ama bulaşık yıkamaktan nefret ederdi. Ne zaman mutfığa girse ya tüm tencere ve tabakları çöpe atardı ya da her şeyi kırıp etrafındaki şeylere küfrederdi. Mutfak masasıyla girdiği o hararetli kavgayı nasıl unutabilirdim ki. "Masayı yapan marangoza kadar sövmezsün be adam." Kısık bir sesle homurdanarak mutfaktan çıktım.

Gurur'un odasının ışığı yanmıyordu ama salondaki kapının altından gaz lambasının yaydığı cılız ışık görünüyordu. Orada olmalıydı. Parmak uçlarıma basarak duvara asılı duran gaz lambalarından birini aldım. Yavaşça kulübeden dışarı çıktığımda dışarıyı titreyeceğim kadar serindi. Anlaşılan burada geceleri çok daha soğuk oluyordu.

Korumalar beni görünce hepsi soru dolu bakışlarını bana çıkardı. "Ne bakıyorsunuz?" diye onlara çıktım. "Tuvalete de sürü hâlinde gidelim ister misiniz?"

Nisan bir adım öne çıkıp, "Size eşlik edeyim," derken neyin peşinde olduğumu anlamış gibiydi. "Tuvalet kulübenin arka tarafında, karanlıkta korkabilirsiniz."

"Gerek yok, Nisan." Yapmacık bir şekilde ona gülümserken elimdeki gaz lambasını gösterdim. "Bu Orta Çağ'dan kalma şey eminim işimi görür."

Hepsini bırakıp kulübenin arkasına doğru yürüdüm. Bir taşa takılıp düşmeyeyim diye gaz lambasını askısından tutup geçeceğim yolu aydınlatıyordum. Küçük bir ahşap kabini andıran tuvalet görüş açımı girince yüzümü buruşturdum. O şeyin içinde bir klozet bile yoktu. Alaturka bir tuvaletti ve suyu içindeki ibriklerle temin ediyorduk. Hiç hijyenik değildi. Tuvaletin yanındaki büyük kayanın üstünde birkaç sabun ve su dolu bir ibrik daha vardı.

Tuvaletten çıkınca elimizi orada yıkamak zorundaydık. "Gerçekten çok çağ dışı." Sızlanarak ayaklarımı pat pat yere vurdum. "Bu adam sadece ülkenin değil, dünyanın önde gelen milyarderlerinden biri ama bana yaşattığı hayata bak."

İnsanlar zengin kocası var diye mutlu olurdu fakat benim zengin kocam onunla evlendiğimden beri bana yaşatmadığını bırakmamıştı. Beni paraya boğması şöyle dursun, bizi iflasın eşiğine getirerek beni beş parasız bırakmıştı. Bu da yetmezmiş gibi bir dağın başına kaçırıp bana sefil hayatı yaşattıyordu. Zengin kocanın keyfini yaşamayı bırak, fakir hayatı yaşıyordum.

Buraya gelme amacım tuvalete girmek olmadığı için arkamı dönüp kulübeye baktım. Tüm korumalar ön tarafta olduğundan görünürde kimse yoktu. Hemen gaz lambasını yere bırakıp koşmaya başladım. Onlar beni kontrol etmeye gelmeden önce bu yerden uzaklaşmalıydım. Biraz ilerideki o ağaçlara ulaşırsam ondan sonra zaten beni bulamazlardı.

Henüz yeteri kadar uzaklaşmamışken bir anda ayağım boşluğa geldiği için bağırarak bir çukurun içine düştüm. Buralar hep inişli çıkışlı olduğundan önümdeki çukuru görememiştim. Yerimi belli etmesin diye gaz lambasını yanıma almadığımdan koşarken bastığım yeri fark edememiştim. Derin bir çukurun içine çok sert düşünce ayak bileğimi burkmuştum. Kalkmaya çalıştığımda bile canım çok yanıyordu.

Karanlık gecenin içinde duyduğum tek ses baykuş sesleri ve cırcır böceklerinin çıkardığı seslerdi. Hemen sonra o seslere başka bir ses daha eşlik etti. Çok yakınımda gelen bir tıslama sesi. "Gurur!" diye avazım çıktığı kadar haykırırken ellerimi yere bastırıp arkaya doğru süründüm. Burada bir yılan vardı!

Hava çok karanlık olduğu için onu göremiyordum ama çıkardığı tıslama ~~sesleri~~ bu çukurun bir yerlerinde olduğunu gösteriyordu. “Gurur, n’olur gel, çok korkuyorum!” Avaz avaz bağırırken ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyordum. Saniyeler içinde bir yılan tarafından ısırılıp ölebilirdim.

“Farah!”

Birden fazla adım sesi duyarken Gurur’un gür sesini işitince, “Buradayım!” diye bağırdım. Salya sümük ağlarken sürünerek kendimi arkaya çekip hıçkırdım. “Y-yılan... Gurur, yılan var burada!”

Gurur yanındaki korumalarla çukurun kenarında durdu ve el fenerlerini aşağı doğrulttular. Çukurun diğer ucundaki yılanı görünce bağırarak kendimi biraz daha arkaya çektim. “Yardım edin, bu piton beni ısıracak!”

“Piton mu?” diye sordu Ali şaşkınca.

Hepsi el fenerini yılanı doğrultup kısıp gözlerle ona bakarken Gurur’un gülüşünü duydum. “Farah bu bir çayır yılanı.”

“Evet.” Burnumu çekerek hızlıca başımı salladım. “Pitonluğa evrilmiş bir çayır yılanı.”

Korumalardan biri, “Yenge bu küçücük bir yavru yılan,” derken sesi her an gülecekmiş gibi geliyordu. “Pitonu nereden çıkardın?”

“Sen sus lütfen.” Islak gözlerimi kısarak bana doğru sürünen yılanı bakınca avazım çıktığı kadar bağırdım. “Bu kocaman antik yaratık bana doğru geliyor!”

“Farah tesbihim kadar küçücük bir yılan, farkında mısın?”

“Abi bence farkında değil,” dedi Ali.

Nisan’ın kısıp gülüşünü duydum. “Korkudan onu gözünde fazla büyütüyor olmalı.”

Ve Yalçın, “Yenge o şeyi benim için yakalasana,” diye rica etti. “Çok sevimliymiş, birkaç gün bizde kalsın.”

“Sus be!” diye cırlayıp bana yaklaşmasın diye avuçladığım ıslak toprağı yılanı attım. “Bunun neresi sevimli, çok korkunç.” Başımı kaldırarak yalvaran gözlerle Gurur’a bakıp daha çok ağladım. “Beni hemen çıkar buradan.”

Gurur yukarıda dikilirken toz toprak ve çamur içinde kalan berbat hâlime bakıyordu. Çayır yılanı dedikleri yaratığı gördükçe ağlayıp iyice yerime sinmem neredeyse onu güldürecekti. Bakışlarını benden çekerek yanındaki korumalara döndü. “Bu geceyi burada geçirsin de akli başına gelsin.”

Beni bir yaratıkla bu çukurun içinde mi bırakacaklardı? Yeşil yaratığın sürünerek bana biraz daha yaklaştığını görünce, “Hayır, hayır, hayır!” diye

panikleyip ayağa kalkmaya çalıştım ama ayak bileğimdeki burkulma ~~canımı~~ yakınca tekrar dizlerimin üzerine düştüm. “Gurur bir daha kaçmayacağımı.” Hıçkırarak başımı eğdim. “Kaçmayacağım, n’olur çıkar beni buradan.”

Ali dayanamayıp, “Abi ne yapacağız?” diye sordu ve Gurur sinirle, “Görüyor musun ağlıyor, çıkarın hemen!” dedi sertçe.

Ali çukurun içine atlayınca rahat bir nefes aldım. Hiç korkmadan yerdeki yılanı yakalayıp tebessüm ederek çukurun diğer tarafına bıraktı. Daha sonra bana yaklaşıp kalkmam için elini uzattı ama tutmadım. Ona ayak bileğimi gösterip ıslak gözlerle dudaklarımı sarkıttım. “Kalkamıyorum, bileğim çok acıyor.”

Ali bunu duyunca eğilip beni kucağına alarak doğruldu. Beni yukarı uzatınca Gurur beni Ali’nin kucağından çekip almıştı. Gurur beni çukurun dışına çıkarıp yere bıraktı ve ayaklarımın üzerine basınca bile canım çok yandığı için yere kapaklandım. Ancak Gurur bana söylenerek, “Baş belası!” diye hayıflanıp üzerime eğildi. Gece gece başına iş açtığım için sinirlenmişti.

Bir kolunu bacaklarımın altından geçirirken diğer kolu sırtımın arkasını bulmuştu. Beni kucağına alınca onun göğsüne sokulup sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Az önce bir yılanla aynı çukurda olmak beni çok korkutmuştu. Yüzümü Gurur’un göğsüne gömüp burnum aktıkça gömleğine silerek ağlamam onu rahatsız ettiği kadar güldürmüştü de. “Çocuk,” diye sitem edip beni daha çok göğsüne bastırarak yürümeye başladı.

Kulübeye geldiğimizde korumalar dışarıda kalmıştı. Gurur beni yavaşça salondaki bir minderin üzerine bırakıp ayağımdaki ayakkabıları çıkardı. Ayaklarıma bakarken, “Hangisi?” diye sorunca ona dikenli tel dövmesi olan ayak bileğimi gösterdim.

“Bileğim çok acıyor.” Bunları söylerken kesik kesik hıçkırıp burnumu tişörtümün eteğine siliyordum. Çok ağladığım için burnum akıyordu ve yanımda hiç mendil yoktu.

Gurur yanımda diz çökerek sol ayağımı dizinin üstüne koydu. Ayağıma masaj yaparak ayak bileğimi ellerinin arasına aldı ve hafifçe kıpırdattı. Bu küçük hareketle bile acıyla çıkan iniltimi duyunca sıkıntı içinde nefesini verdi. Bakışlarını bana çıkararak tavanı işaret etti.

“Bak bakalım orada ne var?” Başımı yukarı kaldırıp baktığımda ayak bileğimdeki keskin acıyla çığlık attım. Dehşete kapılarak başımı eğdiğimde Gurur gülererek ayağımı bıraktı. “Bitti.”

Islak kirpiklerimi kırıştırarak aval aval suratına baktım. “Ne bitti?”

Hâlâ bir dizinin üzerinde dururken gözleriyle ayağımı gösterdi. “Burkulmuştu, düzelttim.”

Dehşet içinde gözlerimi belerttim. “Ayağımı kırdın mı?”

“Kırmadım Farah, düzelttim.”

“Kırarak mı düzelttin?”

“Kırsaydım konuşacak hâlde olmazdın.”

“Kemik sesi duydum, ayağımı kırdın değil mi?”

“Kızım sesim sana gelmiyor mu, düzelttim diyorum. Duyduğun o ses eklemlerin yerine oturmasıydı.”

“Kırarak mı ayağımı yerine oturtun?”

“Ulan kırmadım diyorum, nesini anlamıyorsun?”

“Beni önce kaçırdın, sonra da ayağımı kırdın mı?”

“Sikeceğim, takıldı yine!” Sakinleşmek için sert nefesler alırken kaşları çatılmıştı. “Farah ayağını kırmadım, sende kırılan bir şey yok. Uzaklaş şu kırılma fikrinden, iyisin ve artık ayağının üzerine basabilirsin.” Çenesini sıkarak işaret parmağını tehdit edercesine bana doğrulttu. “Şimdi tekrarla beni, ayağını kırmadım.”

Başımı eğip önce ayağıma baktım, daha sonra içli bir ifadeyle ona. “Ayağımı kırdın işte!” Gurur bir küfür savurarak ayağa kalktığı anda pencereye bakarak adamlarına bağırdı.

“Alın lan şunu gözümün önünden, tertemiz delirtecek beni!”

Suratımı asarak tekrar ayak bileğime bakıp dikkatli bir şekilde sağa sola salladım. Canım hiç yanmayınca gülücükler saçarak tepemde dikilen sinir küpüne baktım. “Kırmamışsın,” dediğimde Gurur ikinci kez yüz kızartıcı bir küfür savurdu.

“Biz iki saattir burada sana ne anlatıyoruz?”

Kıyafetlerime sinen çamur ve toprak lekelerine bakıp yüzümü buruşturdum. “Banyo yapacağım ama sıcak su yok burada.” Dün gecedен beri hiç yıkanmamıştım, üstelik düğünde üzerime dökülen içkinin rahatsız edici kırı de hâlâ tenimdeydi.

Gurur beni bırakıp kapıya doğru yürürken tek söylediği, “Hallederiz,” olmuştu.

Elektriğin bile olmadığı bu yerde sıcak suyu nereden bulacağımızı merak ederek kulübeden çıktım. Gurur gece nöbeti tutan adamlara dışarıda bir ocak yaptırıyordu. Düzgün taşları bir araya getirip kulübenin bahçesinde bir ocak yapmışlardı. Kiler kulübenin hemen yanında olduğu için Nisan el feneriyle oraya girip büyük bir kazanla geri döndü. Kuyudan çektikleri suyla trafi simsiyah bir isle kaplı kazanın içini yıkadılar.

Kazanı suyla doldurup ocağın üzerine koyduklarında ateşi yakmadan önce hepsi Gurur'a bakmıştı. Gurur'un ateş görmeye tahammül edemediğini bildikleri için kazanın altını yakmadan önce onun içeri girmesini bekle-diler. Gurur kulübeye girince onlar da ocağı yakmıştı. Kulübeye geri dönüp küçük odamdaki poşetleri karıştırmaya başladım. Gurur gece uyumam için de rahat bir şeyler almış olmalıydı.

Omzu açık beyaz bir tişört ve kısa ama aynı zamanda bol bir şort gö-rünce onları aldım. Gurur'la aynı odada kaldığımız zamanlarda gece giy-diğim tişörtlerin yakası bu kadar açık olmazdı ve kısa şortlar yerine tayt ya da eşofman altı giyerdim. Bunu bilmesine rağmen gece giymem için neden bana bu kadar açık şeyler aldığını anlamıyordum.

Uyurken sütyen takmadığım için Gurur'un benim için aldığı iki beden küçük sütyenlere hiç dokunmadım. "Göğüslerimin küçücük olduğunu ona düşündüren nedir?" Giydiğim bol kıyafetlerin altında göğüslerim hiç gö-rünmezdi. Gurur bu yüzden göğüslerimin çok küçük olduğunu düşünmüş olmalıydı. Aldığı kıyafetlerin bedenini tutturmuştu ama sütyenler konu-sunda aynı şeyi söyleyemezdim.

Benim odamda banyo yapacak yer yoktu, Gurur'a nerede yıkanacağımı sormalıydim. Onun odasının önünde durup birkaç kez derin derin nefesler aldım. Kapısını hafifçe tıkladınca içeriden Gurur'un gel diyen sesiyle kapıyı araladım.

Küçük adımlar atarak odasına girdiğimde Gurur gardırobunun önünde duruyordu. O da banyo yapacak olmalı ki dolaptan kendi için temiz bir şeyler çıkarıyordu. Odası benimkinin bir benzeriydi ama biraz daha bü-yüktü. "Şey..." diyerek yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Nerede yıkana-cağım?"

Gurur gardıroptan gece giymek için rahat bir şeyler çıkarıp yatağın üs-tüne bıraktı. Bunu yaparken bana odasındaki diğer kapıyı gösteriyordu. "Orada yıkanabilirsin."

"Neden senin odanda banyo var da benimkinde yok?" Beni getirdiği bu çağ dışı yerde her şey çok kısıtlıydı.

Gurur yatağın yanında dikilirken kaşları alayla havalanmıştı. "Her banyo yapmak istediğimde senin odana gelerek çenenle uğraşmak istemiyorum." Yatağın üzerine oturarak kollarını hafifçe arkaya doğru yatağa bas-tırdı. Rahat bir duruş sergilerken bulunduğu yerden beni izliyordu. "Ve seni uyarıyorum, bir daha kaçmaya kalkışma yoksa bu sefer seni kilere kitlerim."

"Ben de kilerde kalırım, ne var ki bunda?"

Dudakları bükülürken soğuk bir şekilde güldü. “Eğer farelerden korkmuyorsan tekrar kaçmayı dene.” İrkilerek arkaya doğru bir adım atmam bile fareden bir geceyi geçirmek istemediğimi açıkça gösteriyordu. Kaçtığımda beni yakalanmadığım sürece beni kilere kapatamazdı.

Bir süre sonra birkaç adam ısıttıkları suyu banyoya taşımıştı. Kovaları banyoya bıraktıklarında Gurur onlardan kendi için de su ısıtmalarını istemişti. Gurur’un bakışları altında elimdeki kıyafetleri yatağının üstüne bırakıp banyoya girdim. Kapıyı içeriden kilitlediğimde dışarıdan Gurur’un homurtusunu duymuştum. Ona güvenmediğimi gösterircesine banyo kapısını kilitlemiştim.

Duvardaki gaz lambası banyoya loş bir ışık yayıyordu. Aslında burası pek banyoya da benzemiyordu çünkü küçücük bir yerdi. Hiç musluk veya lavabo teknesi falan yoktu. Duvarda küçük bir raf vardı ve ahşap rafın üstünde birkaç sabun, kabak lifinden oluşan bir sünger ve tıraş usturasıyla fırçası vardı. Kare şeklindeki küçük bir aynayı duvara asmışlardı, üstelik aynanın kenarları dökülmüştü, camı da kirliydi.

Kapının arkasına çaktıkları iki çividen birine büyük, diğerine de küçük bir havlu asmışlardı. Yaklaşp havluları kontrol edince temiz ve yeni olduğunu gördüm. Bu havluları ben uyurken Gurur almış olmalıydı. Bana kıyafet alırken bize gerekli birkaç şeyi daha almayı unutmamıştı. Yıkanacağım yer köşedeydi ve zemini biraz daha yüksekti. Su kovaları ve maşrapa da oradaydı.

Yaklaşp bakınca kenarları biraz çıkıntılı olduğu için suyu dışarıya taşırmazdı. Hiç olmazsa bir gider deliği vardı. Böyle bir yerde nasıl yıkanılırdı, hiç bilmiyordum. Duşa kabinleri daha şimdiden özlemiştim. Üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarıp çıırılçıplak kalınca üşümeye başlamıştım. Kulübenin ısıtma sistemi ya da doğalgaz petekleri olmadığı için geceleri burası çok soğuktu.

Daha fazla oyalanıp hasta olmak istemediğim için raftaki zeytinyağlı yeşil sabunu ve süngeri aldım. Umarım bu çağ dışı yerde yıkanmayı becerirdim. Yıkanacağım küçük alanın içine girerek tabureye oturdum. Kığım soğuk tabureyle buluşunca bile irkilmiştim. Burası gerçekten çok soğuktu.

Elimi kovalardan birinin içine daldırıp suyu kontrol ettim. Suyun sıcaklığı beni rahatsız etmeyecek bir derecede olduğu için maşrapayı içine daldırarak suyu kafamdan aşağıya yavaşça döktüm. Bunu yaparken para içinde yüzmesine rağmen beni böyle bir yere getirdiği için Gurur’a çok kızıyordum.

Şampuan yerine yeşil sabunla kendimi yıkamak çok zor ve rahatsız ediciydi. Sabunla saçlarımı yıkamış, daha sonra köpüklü süngerini vücuduma sürtmeye başlamıştım. Kafamdan aşağıya suyu dökmediğim her saniye titir titir titriyordum ama ılık suyu dökünce biraz rahatlıyordum. Bir kova suyla kendimi sabunlamış, diğer kovadaki suyla da durulanmıştım.

Vücudumdan sular akarken titreyerek kapının arkasındaki havluyu aldım. Büyük havluyu vücuduma doladıktan sonra küçük havluyu saçlarıma sarıp banyodan çıktım. Gurur'un odasına girdiğimde içerisi sıcacıktı. Başımı çevirince şöminenin yandığını görüp şaşırdım. Şöminenin içinde yanan odunların çıtırtısı insanın içini ısıtıyor, çam ağaçlarının güzel kokusu odayı dolduruyordu.

Gurur ateşten çok korkmasına rağmen odasındaki şömineyi neden yak-tırmıştı? Gurur'un şömineye sırtı dönük bir şekilde pencerenin önünde dikildiğini gördüm. Elleri cebindeydi ve dalgınca camdan dışarıyı izliyordu. "Şömineyi niye yakırdın?" diye sorduğumda bana dönmedi ama, "Burası geceleri serin olur," derken sesi içliydi. "Yeni banyo yaptın, üşüme."

"Ama sen ateşten korkarsın."

"Doğrudan bakmadığım sürece sıkıntı yok." Başını eğerek arkasına döndü, hiçbir koşulda şöminenin olduğu tarafa bakmıyordu. Ancak hiç rahat değildi, odanın içinde yanan bir şöminenin olması bile onu rahatsız ediyordu. Eğdiği başını hiç kaldırmadan yanımdan geçip banyoya girdi.

Ona soğuk terler döktüren şömineye bakınca derin bir nefes alarak odadan çıktım. Mutfığa girip etrafıma bakınca gördüklerim beni çıldırtılabildi. Mutfak gerçekten çok eskiydi. Ahşaptan bir tezgâhı vardı ama burada su olmadığı için musluk yeri boştu. Tüm günün bulaşığını tezgâhın üzerine yığımışlardı.

Her yer fazla kirli ve toz içindeydi. Böyle bir yerde yapılan yemek bile hijyenik olmazdı. Yerde yarısına kadar su dolu kovayı alıp bu pis yerden hemen çıktım. Gurur'un odasına dönüp suyu şöminenin içine dökerek ateşi söndürdüm. Çok üşüyordum ama onu bu kadar rahatsız eden bir ateşi görmek istemiyordum. Ali ve Yalçın kapıyı çalarak içeri girdiklerinde üzerimde sadece bir havlu olduğu için hemen başlarını eğdiler.

Banyoya girip iki boş kovayı alıp çıktılar ve beş dakika sonra kovaları dışarıdaki sıcak suyla doldurup geri döndüler. Suyu banyoya bıraktıktan sonra ikisi de kaçarcasına odadan çıkmıştı. İçeriden Gurur'un yıkanmaya başladığını gösteren su sesleri gelince giyinmeye başladım. Önce perdeleri çekmiş, daha sonra da havlunun altında iç çamaşırımı giymiştim. Siyah şortu da giydikten sonra havluyu çıkarıp hızlıca tişörtü üstüme geçirdim.

Havluya saçlarımı kurutmaya başladığımda yatağın üstünde oturdum. Şömineyi söndürdüğüm için odadaki ısı dağılmaya başladığından odanın ısıtılmasına başlamıştım. Aceleyle saçlarımı kurutup odanın içinde tarak aramaya başladım. Ahşap komodinin çekmecesinde bulduğum eski tarağı kullanmaktan başka çarem kalmamıştı.

Sabuna alışkın olmayan saçlarım keçelendiği için ince uçlu tarakla açılmıyordu. Saçlarımı açmakla uğraşırken düşündüğümünden daha çok zaman kaybetmiş olmalıyım ki içeriden Gurur'un, "Farah odadaysan havluyu ve temiz kıyafetlerimi getir," diyen sesini duydum. "Odada değilsen geliyorum."

Hemen yatağın üstünden kalkıp, "Odadayım," dedim aceleyle. Çırılçıplak bir şekilde içeri girmesini istemiyordum.

Havluyu ve yatağın üstündeki kıyafetlerini alıp kapı aralığında ona uzattım. Gurur giyinene kadar onun odasından çıkıp kendi odama girmiştim. Onun odasında uzun süre kalmam birçok açıdan sakıncalıydı.

Yatağımın üzerine oturup saçlarımdaki düğümleri çözmek için biraz uğraştım. Nihayet inatçı saçlarımı düzgünce tarayıp rahat bir nefes aldığım anda Gurur kapıyı bile çalmadan odama girdi. İstemsizce ayağa kalktığımda birbirimize çok uyumlu giyindiğimizi gördüm. Gurur zaten hep beyaz ve siyah giyinirdi, sıkı kaslarını saran beyaz tişört ve siyah eşofman altını görmek beni şaşırtmadı.

Ben de omuzları düşük, yakası açık beyaz bir tişört giymiştim. Altımda da etek gibi görünen siyah bir şort vardı. Yeni banyo yaptığımız için ikimizin de saçları nemliydi fakat onun bakışları sorgulayan, benimkiyse merak doluydu. Neden odama geldiğini merak ediyordum. Kapının önünde dikilirken hoşnutsuz bir suratla, "Niye buradasın?" diye sordu.

"Odam dışında nerede olmalıyım?"

"Benim odamda."

Gerildim. "Neden?"

Gurur hiçbir şey söylemeden üzerime yürüyüp kolumdan tuttuğu gibi beni omzuna attı. Beni odadan çıkarırken, "Günlerdir doğru düzgün uyuyamadım, Farah," derken sesi asabiyet içinde çıkmıştı. "Artık kimyasallar olmadan uyumak istiyorum ve bunun için yaptığımız bir sözleşme var." Bana sözleşmeyi hatırlatınca onun sırtından sarkarken hiç karşı koymadım. Gurur'la aynı yerdeyken uyduracağım hiçbir mazeret ona sökmeydi.

Beni odasına getirip yatağın üzerine kabaca fırlattığı için, "Yavaş," diye sızlandım. Her defasında beni çuval gibi sırtına atıp oradan oraya fırlatıyordu.

Gurur yatağın yanında dikilirken hesap sorarcasına şömineyi gömürdü.
“Neden söndürdün?”

“Çünkü ateş seni rahatsız ediyor.”

Üşümeme rağmen onun için ateşi söndürdüğümü anlayınca sert bakışları biraz yumuşadı. Bana yatağın diğer tarafını gösterip, “Kenara kay,” deyince ağızım bir karış açılmıştı. Aynı yatakta mı uyuyacaktık?

Yatağın tam ortasında otururken şiddetle karşı çıkarak kollarımı iki yana açtım. Bu hareketim onu yatağa almamak için yaptığım bir savunmaydı. “Bu yatağa giremezsin, sen şu kanepede uyu.”

Gurur inatçı bir tutumla beni izlerken iyice yatağa yaklaştı. Bunu yaparken gözlerini üzerimden çekmiyordu. “Çok istiyorsan sen kanepede uyu, benim sırtım ağırır.”

Bakışları yüzümden daha aşağıya kayınca yüz ifadesi değişip sesli yutkundu. Nereye baktığını anlamak için başımı eğince gördüklerim beni çok utandırmıştı. Gurur beni yatağa attığında tişörtün bir yakası omzumdan kayıp sol göğsümü açığa çıkarmıştı. Ucu görünmüyordu ama göğüslerimin kıvrımı ve bir göğsüm büyük ölçüde görünüyordu.

Gurur yoğun bir şekilde göğüslerimin görünen yerlerine bakıp soğuk terler dökmeye başlamıştı. Bakışlarını biraz daha aşağıya indirince yukarı toplanan şort yüzünden tüm çıplaklığıyla görünen bacaklarıma baktı. Bir bacağıma dizimden bükmüş bir şekilde oturduğum için kalçam haddinden fazla görünüyordu. Yatağın içinde davetkâr bir şekilde oturduğumu daha yeni anlıyordum.

Gurur gözlerini bir saniye olsun vücudumdan ayırmadan ağır hareketlerle yatağa girince hemen tişörtümü ve şortumu düzelttim. Yatağın diğer tarafına kaçıp bu yaktan çıkmak istedim ancak Gurur, kararan gözlerle beni yakaladığı gibi altına almıştı. Bir anda onu üstümde ve bacaklarımin arasında bulunca yaşadığım korku ve panikten neredeyse ağlayacaktım.

“N-ne yapıyorsun?” Titreyen sesim kısık çıkıyordu, her an ağlayıp yardım çığlıkları atabilirdim. Gurur’un bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama istemsizce tedirgin oluyordum.

Gurur gözlerime akın eden yaşları görünce kendine kızarcasına kısık bir sesle küfredip derin derin nefesler aldı. “Sakin ol Farah, seni incitmeyeceğim.” Yumuşak bir sesle konuşurken bana olan bakışları sıcacıktı. “Sözleşmenin diğer maddesini yerine getirdikten sonra seni rahat bırakacağım.”

Bir anlığına hangi maddeden bahsettiğini anlamadım ama gözleri boynumda oyalanınca tuttuğum nefesi sesli verdim. Tüm bunlar boynumdan öpmek için miydi? Neden bunu başından söylemiyor ki beni çok

~~bitirmişti~~. Kaslarımı usulca çatarak, “Bunun için niye üstüme çıkı-
~~varım?~~” diye ona kızdım. Bir an önce bu işkenceyi bitirmesi için başımı
~~ayırma~~ yatırıp ona boynumu sundum. “Lütfen hızlı ol, iri cüssenin al-
~~anda~~ eziliyorum.”

Kulübenin duvarıyla bakışırken Gurur iyice bacaklarımın arasına yer-
leşince gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. Boyundan öpmek
gibi masum bir eylem için çok müstehcen bir pozisyondaydık. Bakışlarımı
duvarda sabit tutarak Gurur’un işini bir an önce bitirmesini bekledim ama
bunu fazla ağırdan alıyordu. Ilık nefesini boynumda hissetmek bile tenimi
karıncalandırıyor, istemsizce öpücüğüne karşı beklentimi artırıyordu.

Önce burnunu tenimde hissettim, daha sonra da eskisinden daha ya-
kıcı nefesini. Gurur kokumu yoğun bir şekilde solumak ister gibi burnunu
boynuma sürterek derin nefesler alırken ne yapacağımı bilmiyordum. Ken-
dini benim kokuma boğmak istercesine uzun süre tenimin kokusunu solu-
muştu. Sıcak ve ıslak dudakları boynumla buluştuğundaysa sırtım hafifçe
yukarı doğru büküldü ve göğüslerim onun sıkı kaslarına sürtündü. Beni
altında kıvrandırmadan bu işi hemen bitirmeyecekti.

Öpüp çekilse her şey daha kolay olacaktı ama Gurur’un boynuma bırak-
tığı öpücüklerin sayısı hiçbir zaman bir taneyle sınırlı olmamıştı. Dudakları
başta tüy gibi tenime değdi ancak daha sonra sahiplenircesine dudaklarını
boynuma bastırdı. Bunu yapmayı her şeyden çok özlemiş gibi kısıp mırıl-
tılar çıkarıp dudaklarını boynumda gezdirince omurgamdan aşağıya soğuk
ve aynı zamanda yakıcı bir his yayılmıştı.

Gurur kendini kaybetmişçesine boynuma küçük öpücükler bırakırken
onun altında âdeta kıvranıyordum. Tenime değen her öpücükle nefes alış-
larım biraz daha hızlanıyor, kalbim durma raddesine gelmiş gibi çırpını-
yordu. Gurur ise bana nasıl hissettirdiğinden habersiz boynumdan aldığı
hazzın içinde kaybolmuştu. Dişlerini boynumun girintisine geçirince istem-
sizce sesli bir şekilde inleyip tutunduğum çarşafı sıktım.

Dudaklarımdan çıkan küçük bir inilti bile Gurur’un kulaklarına ula-
şınca sertleşmeye başlamıştı. Artık bacaklarımın arasındaki baskısını daha
yoğun hissettiğim için utanç içinde gözlerimi yumdum. Adi herif, ısırdığı
yerde dişlerinin izini bıraktıktan sonra ıslak dilini aynı yerde gezdirince ba-
caklarımın arasındaki sızıyı artırdı. Dilini devreye sokmasıyla tutunduğum
son dal kırılmak üzereydi.

Bacaklarımın arası yoğun bir şekilde zonkladığında kendimi ona bas-
tırmamak için irademin son kırıntısına tutunuyordum. Daha önce cin-
illiği hiç tatmayan bedenim ayartılmaya çok müsaitti. Gurur’un beni

baştan çıkarmak için ekstradan bir şeyler yapmasına gerek yoktu. *Sarı* boynumdan öperek bile beni tahrik ediyordu. Boynumu önce ısırdı, *daha* sonra dilini tenimde gezdirdi ve en sonunda da kendi mührünü bırakıp yeri öptü. Her hareketi çok yavaş, çok karşı konulmaz ve çok ayartıcıydı.

Gurur başını hafifçe geriye çektiğinde onunla göz göze geldik. Onun dokunuşlarına karşı hissettiğim yoğun duyguların utancıyla yüzüm kıpkırmızıydı. Altındaki çırpınışlarımı ve titreyişlerimi hissettikçe güzel gözleri *karanlık* bir ormanı andırırcasına koyulaşıyordu. “Farah,” diye mırıldanırken *kararan* gözlerle stresten ısırdığım dudaklarıma bakıyordu. “Şu dudaklarını rahat bırak güzelim yoksa hiç iyi şeyler olmayacak.”

Boğuk bir sesle konuşup kendini bana bastırınca bacaklarımin arasındaki sertliğini iliklerime kadar hissettim. Utançtan gözlerimi belertip aldığı hızlı nefeslerin arasından ona baktığımda dudağının köşesi kıvrıldı. Gözlerimin içine baktı ve önceki sözlerime değinerek kendini tekrar bana bastırdı.

“Eskiden yaptığın gibi sorsana yine *bu ne*, diye?” Biraz daha üzerime eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında sıcak nefeslerimiz birbirimizin dudaklarına çarpıyordu. “Sor,” dedi meydan okurcasına. “Sor da sana onun ne olduğunu göstereyim.”

“Bilmek istemiyorum.” Hemen gözlerimi sımsıkı kapattım. “İkinci maddeyi yerine getirdiğine göre lütfen kalkar mısın üstümden?” Yoksa daha fazla dayanamayıp ben onun üzerine atlayacaktım.

Ilık nefesini hâlâ dudaklarımin üstünde hissederken Gurur kızaran yüzüme ve sıkıca kapattığım gözlerime bakıp güldü. “Korkak.” Yahu nasıl korkmayayım, eskisi gibi aptalı oynayıp *o ne*, diye sorsam bir saniye bile düşünmeden çıkarıp gösterebilirdi. Bunu yapacak kadar utanmaz biri olduğumu biliyordum.

Gurur üzerimden çekilince bir saniye bile beklemeden hemen yatağın diğer tarafına kaçtım. Yatağın ondan en uzak kenarında durup ona sırtımı dönmüştüm. Az önce olanların utancıyla arkamı dönüp ona bakamıyordum. Gurur yatağa yerleştikten sonra battaniyeyi ikimizin üzerine çekti.

“Buraya gel,” diyen sesini duyunca bile ölü taklidi yapıp yerimden hiç kıpırdamadım. “Farah beni uğraştırmadan yakınıma gel, kokum olmadan uyuyamadığını biliyorum.”

“Sana yakın olmak istemiyorum.” Dişlerinin sızısını hâlâ boynumda hissettiğim için biraz daha yatağın kenarına kaydım. Ben hareket ettikçe bu eski yatağın yayları gıcırıyor, ayaklarından sesler geliyordu. Yatak iki kişilik olabilirdi ama ikimizin ağırlığını kaldıramayacak kadar eskiydi. Umanım

kurumazdı. “Sen uyumana bak,” dedim fısıltıyla. “Daha sonra odama gideceğim.”

Bir anda omzumda onun iri elini hissettim. Gurur omzumu tutarak beni sırtüstü çevirdikten sonra uzanıp kolunu belimin altından geçirdi. Daha ben ne olduğunu anlamadan beni göğsüne çekince şoke olmuşum. Gurur sırt yatak başlığına yaslı bir şekilde yatakta oturuyordu ve fazladan güç uygulamadan beni kollarının arasına almıştı. Başım onun göğsüne yaslıyken sol kolu sırtımın arkasına baskı uygulayarak kaçmama engel oluyordu.

Boştaki elini uzatıp yatağın hemen yanında duran komodinin üzerinden bir şey aldı. Bir masal kitabıyla neye uğradığımı anlayamamışım. Odasında benim için masal kitabı olduğunu görmek çırpınışımlarıma son vermişti. Gurur kitabı tek eliyle açmakta zorlanınca onun için ilk sayfasını açtım. Bunu yaparken hâlâ başım onun göğsüne yaslıydı.

Bu gece için seçtiği masalın *Pinokyo* olması sanırım bana bir göndermeydi. Hakkımdaki gerçekleri gizleyip yıllarca ona yalan söylediğim için yalancı bir çocuğun masalını seçmişti. Gözlerim kitabın ilk sayfasında gezinirken başımı kaldırıp ona bakmıyordum. Gurur’un bir eli belimin boşluğundayken diğer elinde masal kitabını tutuyordu.

Birbirimize haddinden fazla yakın bir şekilde dururken masalı okumaya başladı. “Çok çok uzun zaman önce uzak diyarların birinde küçük ama şirin bir kasaba varmış. Bu kasabadaki herkes birbirleriyle iyi anlaşır ve hiç yalan söylemezmiş.” Son kısmı söyleme şekli fazla iğneleyiciydi.

“Kasabada bir de Geppetto adında iyi kalpli bir marangoz varmış.” Bir süre duraksayıp, “Geppetto mu?” diye ilk itirazında bulundu. “Böyle sıkık isim mi olurmuş?” Neredeyse gülecektim. Gurur şu masallara kendi yorumunu katmadan okumayı bilmiyordu. Her şeye itiraz edip mutlaka mantık hatalarına takılıyordu. Henüz bir mantık hatası bulamamıştı ama birazdan bu konuda da küfredeceğini biliyordum.

“Bu Geppetto denen herif çocuklara kukladan oyuncaklar yaparak geçimini sağlarmış. Adam kısır olduğundan hiç çocuğu olmadığı için çocukları seviyormuş.” Kitapta herif veya kısır kelimesi geçmiyordu ama Gurur kendinden bir şeyler katarak okuyordu. “Çocuk hayalini gerçekleştiremediği için kendine ahşaptan bir çocuk yapmaya karar vermiş.”

Son söyledikleri kulağına ulaştığında başımın yaslı olduğu göğsü sinirle kasıldı. “Bu masalı kim yazdı lan!” diye sorgulayınca az kalsın gülecektim. “Ahşaptan çocuk mu olurmuş? Okumayacağım bu siktiğim masalını.”

“Gurur bu sadece bir masal, her şeyde mantık aramayı bırakır mısın?”

“Anladık, masal ama bu kadar mantıksızlık da olmaz. Herifin ~~çocuğu~~ olmuyorsa gitsin tedavi olsun, yine olmuyorsa evlat edinsin. Ağaçtan ~~çocuk~~ yapıyor, böyle saçmalık mı olurmuş.”

“Her defasında şu masallara müdahale etmeyi bırakıp oku işte.”

“Onlar da düzgün yazsın bu şeyleri. Tüm işleri bir masal yazmak, ~~huma~~ bile beceremiyorlar.”

“Oku artık şunu!”

“Kocana cırlayıp durma, okuyoruz herhâlde.” Okumak dışında her şeyi yapıyordu.

Gurur kaldığı yerden masalı okumaya devam etti, kendi tarzında okuduğu için kitapta yazmayan birçok şeyi kendinden katıyordu. “Bu şizofren hastası Geppetto hiç üşenmeden kalkıp ağacı oyarak tahtadan bir çocuk yapmış. Nasıl becermişse gerçeğine çok benzeyen bir çocuk olmuş. İşsiz gibi sabah akşam onu seviyormuş, adını da Pinokyo koymuş. Şu işe bak ki damdan düşer gibi bir peri ortaya çıkıp, *iyi kalpli usta, bugüne kadar yaptıklarınla en büyük dileğinin gerçekleşmesini hak ettin*, demiş.”

Susup bu sefer de kendi derdine yandı. “Ulan biz o kadar iyi şey yapıyoruz ama şöyle bir peri kızı karşımıza çıkmıyor.”

Kollarının arasında huzursuzca kıpırdanıp göğsüne hafifçe vurdum. “Peri kızı karşına çıksa ne yapacaksın? Onu da mı nikâhına alacaksın?”

Neşeli gülüşünü duydum. “Seni nikâhımıza aldık da ne oldu? Yalanların içinde gerçek tek bir şeyin yok.”

“Dinime küfreden Müslüman olsa bari.”

“Ne dedin sen?”

“Konuşmuyorum ben seninle, sessiz ol, uyuyacağım.”

“Sana masal okurken nasıl sessiz olacağım?”

“Konuşmadan oku masalı.”

“O nasıl olacakmış?”

“İçinden oku.”

“Tamam, ulan!”

Sesini kısıtığında ciddi ciddi içinden okuyor olmalı ki aynı sayfada birkaç dakika kalıp diğer sayfayı parmağıyla çevirdi. “Gurur duyamıyorum, şunu sesli okur musun?”

“Yok öyle, Farah Hanım,” diye diretti. “İçinden oku dedin, biz de öke yapıyoruz.”

"Sizin tek yaptınız şey sinirlerimi bozmak!" Elimi göğsüne bastırarak başımı kaldırıp ona baktığımda çenem göğsünün hizasındaydı. "Şu masalı ~~başımı~~ okuyor musun yoksa okumuyor musun?"

Kitabı kapatıp komodinin üzerine atarak inatla çenesini kaldırdı. "Okumuyorum." dedi bana kafa tutar gibi. "Ne yapacaksın?"

"Demek okumuyorsun?" Yukarı tırmanıp yüzümü boynuna gömerek ~~sertçe~~ ısırdığımda Gurur'un savurduğu küfürleri duymuştum. Bana kızarak başımı tutup geriye çekmeye çalıştıkça daha sert ısıırıyordum.

"Sikeyim, tamam dur!" Sesi sadece acı içinde değil, aynı zamanda uyandırmış gibi çıkmıştı. "Dur ulan, okuyacağız!"

Dişlerimin izini boynundan bırakırken başımı kaldırdım ve yüzüne bakarak sııttım. Onun sözlerinden birini taklit edip, "Ha şöyle yola gel," dediğimde çatık kaşları düzeldi ve Gurur kendini tutamayıp güldü.

"Elimden bir kaza çıkmadan geç yerine." Kafama hafifçe bastırarak aşağıya kaymamı sağladı, daha sonra elini yine sırtımın arkasına koyarak beni göğsüne yapıştırdı.

Masal kitabını aldığında kaldığı yerden okumaya devam etti. Gurur bir sayfanın sonuna geldikçe ben onun için sonraki sayfayı açıyordum. Başım onun sıcak ve sert göğsüne yaslıyken bir süre sonra bedenim gevsemeye başlamıştı. Güzel kokusu sinirlerimi yatıştırırken masal okuyan sesi kulağıma ninni gibi geliyordu. Bir süre sonra gerçeklikten kopmaya başladığım için ağırlaşan göz kapaklarım kapanmaya başladı.

Artık onun için sayfaları çevirmediğimde uyuduğumu anlamıştı. Bilincim tamamen uykuya çekilmeden önce masal kitabını bir kenara bıraktığını ve dudaklarını saçlarıma bastırıp kokumu uzun uzun içine çektiğini hissettim. Gurur yatakta kayarak beni kollarının arasına aldı ve saçlarımı okşayarak o da benim sıcaklığımla uyudu. Ne yazık ki artık birbirimiz olmadan uyuyamıyorduk. Günler sonra birbirimizin kollarında güzel bir uykuya çekilmiştik.

Uyandığımızda bu yakınlığımızdan eser kalmayacağını biliyordum.

BÖLÜM 18

NAZLI KARIM

“Öyle bir kadındı ki onun o nahif gülüşüyle
sanki avuçlarımda candan bir kalbi
taşır gibi titrerdim.”

Sabah gözlerimi açtığımda saatin kaç olduğunu hiç bilmiyordum ama uykumu aldığım için kendimi dinlenmiş hissediyordum. Başımı yaslı olduğum yerden kaldırıncı gördüğüm yüzle buz kestim. Gurur’un kollarında uyanmayı beklemiyordum. Gece uyuduğumuz şekildeydik ama bir bacağımı onun üzerine atmışım. Uyurken sırtımdaki eli tişörtümün altına kaydığı için ne yapacağımı bilemedim.

Elini çıplak tenimde hissetmek bile bende tarifi olmayan hisler yaratıyordu. Gözleri kapalıydı ve nadiren gördüğüm bir huzurla kuşanmıştı. Bir anlığına aramızdaki her şeyi unutup yüzüne dokunmak için elimi uzattım ama aramızda geçenleri hatırlayınca elim yüzünün yakınında durdu. Son olanlardan sonra eskisi gibi değildim, artık parmak ucuyla bile ona dokunmaya çekiniyordum.

Gurur’u uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça kollarının arasından çıktım. Parmak uçlarıma basarak onun odasından çıkıp kendi odama geçtim. Burada hiç kıyafetim olmadığından Gurur’un benim için aldıklarını giymek

erinde kalmıştım. Siyah saçlarım açıktı, kafama da Karadeniz yöresine ait yazma dolamıştım. Renkli yazmanın pulları alnıma dökülüyordu.

Üzerimde yakası bağcıklı, kısa kollu beyaz bir bluz vardı. Altınaysa kalın ~~kesik~~ olan bordo renkli bir etek giymiştim. Mevlana tipi bir etek olduğu için çok rahattı. Ayağıma renkli çorapları geçirmiş ve hiç gıcınmadan siyah ~~kesik~~ ayakkabıları giymiştim. Spor ayakkabılarım dün gece düştüğüm çukurun içinde hep çamur olduğundan kullanılmayacak bir hâldeydi.

Belime altın sarısı, mavi ve bordo renklerin karışımından oluşan şalı bağlayıp dışarı çıktım. Eğer üşürsem bu şalı omzuma atacaktım. Kulübeden çıktığımda güneş daha yeni doğuyordu. Ordu'nun mis gibi ferahlatıcı kokusunu içime çekerken korumalar beni izliyordu. Baştan ayağa beğeni dolu gözlerle bana baktıkları için yerimde rahatsızca kıpırdandım.

Gözlerini benden alamayan Ali büyük bir hayranlıkla, "İşte şimdi bizim buraların kızı olmuşsun," deyince şaşırdım.

"Sen de mi Ordulusun?" Başını salladığında ona kulübeyi gösterdim. "Dün tüm gün hiçbir şey yemedim ve mutfakta kahvaltılık hiçbir şey yok."

Ali tek kelime etmeden kilere girip hasır bir sepetle yanıma geldi. Sepeti elime tutuşturarak bana aşağıdaki köyü gösterdi. "Git köylülerden iste, Gurur Kalender'in karısı olduğunu söylersen seni eli boş göndermezler."

Gözlerimi kocaman açıp önce elimdeki sepete, daha sonra da Ali'ye baktım. "Köye gidip dilencilik mi yapacağım?"

Birkaç koruma bıyık altından gülerken Ali tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Dilencilik değil, onlarla kaynaşman için bu iyi bir fırsat."

"Onlarla kaynaşmak istemiyorum."

"Farah karnın aç, git iki yumurta kap gel."

"Ali beni sinirlendirme, hırsız mıyım ben, neyi kapıyorum?" Sepeti ona uzatarak arkaya doğru bir adım attım. "Ben yapamam öyle şeyler, sen git iste ya da markete gidip yiyecek bir şeyler alın."

Ali açık bir şekilde bana meydan okuyup ellerini arkasında birleştirerek sepeti almadı. "Gurur uyanmadan buradan hiçbir yere ayrılamayız." Durmaksızın guruldayan midemi işaret etti. "Yemek istiyorsan git kendin al." Alay ederek güldü. "Gerçi bu asosyallikle sen onu bile beceremezsin."

"Sen de koruma mısın yoksa eleştirmen mi, hiç belli değil." Sepeti kaldırıp omzuna sertçe vurdum. "Çekil yolumdan, gider yumurtamı kendim alırım."

Onları bırakıp dağı inmeye başladığımda Ali peşime Nisan'ı ve birkaç korumayı takmıştı. Hepsi beş metre mesafeden beni takip ettikleri için

onları yok saymak zor değildi. Dağı inerken ayağımdaki lastik ayakkabılar düşündüğümünden daha rahattı. Gurur ayakkabı numaramı bildiği için onları ayağıma göreydiler. Çay bahçesinin içine girip sepetimi sallayarak önceden belirledikleri yolda yürüyordum.

Burası o kadar güzeldi ki her yerde hoşuma giden bir şeyleri görüyordum. Çay filizlerinin taze kokusu, etrafımızdaki çam ağaçlardan gelen güzel koku ve kuşların cıvıltısıyla cennetten bir bahçe gibiydi. Tepreyi inip yemyeşil çimler ve rengârenk çiçeklerin arasından geçerek yola çıktım. Bu dağlık yolda yürütürken sık sık arkama bakıp beni takip eden dört korumayı kontrol ediyordum. Aramızdaki mesafeyi birazcık açsam hemen kaçacaktım ama ben adımlarımı hızlandırıncaya onlar da hızlanıyordu.

Çoğunlukla ahşap ve tuğla evlerden oluşan köye girdiğimde tüm korkularım saklandığı yerden çıkmaya başlamıştı. İnsanların olduğu bir yere girmek beni çok tedirgin ediyordu. Anneleri kahvaltıyı hazırlayana kadar çocuklar sokaklara dökülmüş oyun oynuyordu. Telefonum yanımda olmadığı için saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sekiz civarında olmalıydı.

Üzerinde oduncu gömleği, ayağında dizleri aşınmış bir pantolon ve sırtında yelege olan bir adam elinde bir sopa tutuyordu. Önüne üç inek katmış, onları bir yere götürüyordu. Sivri boynuzları olan inekler bana doğru gelince bağırarak elimdeki sepeti kucağıma bastırdım. Korkudan o kadar çok bağıırıyordum ki yaşlı adam elindeki sopayla bana doğru koştu. "Hooo!" diye tuhaf bir ses çıkarıp ineklerin yönünü değiştirdi. Ho nedir?

Bunu bana değil, ineklere söylemişti ama daha önce duymadığım bir ikaz türüydü. Yaşlı adam yanımda durup nasırlı elini omzuma koydu. "İyi misun kızum?"

Omzumdaki eline tuhaf bakışlar atarken, "Beyefendi elinizi çeker misiniz?" diye rica ettim nazikçe. "Ayrıca lütfen ineklerinizi başıboş ortaya salmayın. O sivri boynuzlarıyla birilerini yaralayabilirler." Aslında öyle ineklerden falan korkmazdım ama bir şey doğrudan üzerime yürüyünce ödüm kopardı.

Elini omzumdan çekerken kısa bir an kafa karışıklığıyla ineklerine baktı. "Ha bu ineklerin kime zararı dokunsun?" Kahve gözlerini kısarak bana bakarken gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar artmıştı. "De bakayım bağa kimlerdensun sen?"

Aramızdaki mesafeyi korumak için arkaya doğru birkaç adım attığımda hâlâ sıkıca sepetime sarılıyordum. "Kalenderlerin geliniyim."

Kalender ismini duyunca bile ifadesi o kadar hızlı değişmişti ki yaşlı yüzü bir anlığına aydınlanır gibi olmuştu. "Uyy sen koçarının gelinisin."

Geldim yola kısa bir an baktığında sesindeki heyecan, gözlerindeki sı-
cılık artmıştı. "Ben de inekleri yaylaya bırakıp bu öğle onu görmeye ge-
leceğim."

Tam ona kulübemiz çok dağınık, gelmeyin diyecektim ki bir an *ben ne
sorguladım* diye kendimi sorguladım. Yanımda Gurur bile yokken bu insan-
lara kötü davranmamın hiçbir gereği yoktu. Ona tebessüm ederek, "Tabii
amca bekleriz," dedim samimi ve içten bir sesle. "Bu arada ben Farah."

Başındaki şapkayı hafifçe yukarı kaldırıp tekrar başına taktı. "Bağa da
Rasim derler."

"Memnun oldum, Rasim amca." Utana sıkıla ona elimdeki sepeti gös-
terdim. "Şey burada market ya da bakkal var mı? Biraz yumurta ve kahval-
nılık bir şeyler alacaktım." Yanımda hiç para yoktu ama arkamdaki koru-
malar benim için gereken ödemeyi yapardı.

"Bu saatte Haşım'ın bakkali açık değildir." Başını çevirip oyun oynayan
çocuklara bakıp, "Ula uşaklar," diye onlara seslendi. "Gelun bakayım bu-
raya."

İki kız çocuğu koşarak yanımıza geldiğinde Rasim amca onlara beni gös-
terdi. "Bu gelin kızı bizim eve götürörsünüz." Bakkal yerine neden beni
evine gönderdiğini anlamamıştım.

Çilli bir kız çocuğu elimi tutunca ona ayak uydurmak zorunda kaldım.
Rasim amcanın yanından ayrılıp iki küçük kızla yürümeye başladım. Kızlar
çok meraklı olduğundan sürekli bir şeyler soruyordu ya da ne kadar güzel
olduğumdan bahsediyorlardı. Onların çocuk kalbini kırmayacak şekilde
sordukları her soruya cevap veriyordum.

Bir evin önünden geçerken bir teyze bahçesinin duvarına yaklaşp, "Kız
Hatice, nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda buradaki herkesin Karadeniz
ağızıyla konuşmadığını fark ettim.

Çilli kız ona beni gösterip, "Ana, bu ablayı Fadime teyzelere götürü-
yorum," deyince kızın annesi olduğunu anladım.

Alnına asker yeşili bir yazma bağlayıp kafasına da kalın bir şal atan ka-
dının meraklı bakışları beni bulmuştu. "Seni daha önce hiç burada görme-
miştim, kimlerdensin kızım?"

Geldiğim yönü ona gösterdim. "Teyze ben Gurur adında bir delinin
karısıyım."

Gurur'un ismi burada markalaşmış mıydı, bilmiyordum ama onun
adını duyanın ifadesi değişiyordu. Gurur'un karısı olduğumu duyunca
hemen bahçeden çıkıp yanıma geldi. Kırklı yaşlarda etine dolgun kadın,

mavi gözlerini bana dikince yerimde rahatsızca kıpırdanmıştım. “Demek o deli oğlanın gelinisin. Dur bir bakayım sana,” diyerek baştan ayağa beni süzdü. Bunu yaparken dudaklarında iç ısıtan bir tebessüm vardı. “Kem gözlerden ırak, pek de güzelmişsin.”

Kadının bakışları dostane olsa da gözünü dikip uzun süre bana baktığı için gerilmiştim. “Ben oyalanmadan Fadime teyzeyi bulayım.”

“Ne yapacaksın Fadime’yi?”

“Az önce Rasim amcayla karşılaştım. Ona marketi sorduğumda beni Fadime teyzeye gönderdi.” Şimdi meraklı gözlerle ona bakan bendim. “Fadime teyze bakkal falan mı işletiyor?”

Elimdeki sepete bakınca bir şeyler açıklığa kavuşmuş gibi gülmeye başladı. “Bakkaldan ne alacaksın?”

“Kahvaltı için gereken şeyler. Bilirsiniz yumurta, zeytin, peynir gibi şeyler,” dediğimde koluma girerek iznimi bile almadan beni evine çekti.

“Yine gidersin Fadime’ye, önce bana buyur.” Beni niye evine götürüyordu ki şimdi? Ürkmüş gözlerle arkamdaki dört korumaya baktığımda hepsi yolun diğer tarafında durmuş, gülererek beni izliyordu. Orada durup bakmak yerine beni bu kadından kurtarabilirler miydi?

Kadın beni bahçesindeki kümesin yanına getirerek benim için kümesin kapısını açtı. “Gir istediğin kadar yumurta al.” Şoke olmuş bir şekilde hızla ona baktım.

“Siz yumurta mı satıyorsunuz?”

Güldüğünde birbirini katlayan göbeği oynamıştı. “İlahi, ne satması, gir al istediğin kadar.”

“Ben mi alacağım?”

“Ben nereden bileyim kaç yumurtaya ihtiyacın olduğunu?” İtiraz bile edemeden omuzlarımdan iterek beni kümesin içine sokmuştu.

Karşılaştığım birçok tavukla, “Teyze!” diye tiz bir sesle bağırdım. “Burada çok fazla tavuk var.”

Dışarıda kadının kahkaha atan sesini duydum. “Tavuk kümeste olmayacak da nerede olacak? Yanına gelirdim ama dışarı kaçmasınlar diye kapının önünde duracağım.”

Birbirinden renkli tavuklara bakarken bir kez daha sepeti göğsüme bastırmıştım. “Acaba bu iş için Hatice’yi mi görevlendirseydik?” Benim yerime o sevimli çocuğu bu kümese sokabilirdi.

Kümesin içi çok sıcak, boğucu ve biraz da kötü kokuyordu. Küçük adımlar atarak tavukların yumurtladığı folluklara yaklaştım. Attığım her

adım la buradaki tavuklar kümese tilki girmiş gibi sağa sola kaçıyordu. Onlar oradan oraya kaçıştıkça etrafımda tüyler uçuşuyordu. “İnşallah bitkenmem.” Kısık bir sesle söylenerek uzanıp ilk folluktaki sekiz yumurtadan dördünü aldım.

Bir an bunun yeterli olacağını düşünmüştüm ama Gurur’un ne kadar iştahlı olduğunu hatırlayınca bu dört yumurtanın onu doyurmayacağını anladım. Yandaki folluğa geçtim çünkü onda daha çok yumurta vardı. Altı tane daha yumurtayı sepetime koyarken şükürler olsun ki hiçbir sorun çıkmamıştı. Sepeti koluma takarak dışarı çıktığımda beni bekleyen kadın kümesin kapısını kapatmıştı.

İçtenlikle ona teşekkür edip adını sorduğumda isminin Aysun olduğunu öğrendim. Kapiya kadar beni uğurlayıp tekrar küçük kızına emanet etti. “Fadime’den önce onu Safiye teyzene götür. Anam gönderdi, *Gurur’un gelinine biraz tereyağı ve peynir koyacakmışın* de, o halleder.” Daha sonra bana dönüp kafama sardığım pullu yazmamı düzeltti. “Safiye’nin inekleri çoktur, ondan istemekten çekinme.” Sanırım ben ciddi ciddi dilencilik yapıyordum.

Aysun teyzenin bu sıcak tutumu ve verdiği yumurtalar için içimde ona karşı bir minnet oluşmuştu. Sepetimi yere bıraktım ve uzanıp elini öperek alnıma koydum. “Vışş... kadir kıymet de bilirmiş Gurur’umun karısı,” diye konuşup beni kollarının arasına çekti ve kıızıymışım gibi sarıldı. Bana gösterdikleri bu sıcak tutumun nedeni Gurur’a duydukları yoğun sevgiden kaynaklanıyordu.

Hatice ile tekrar yola çıktığımızda diğer kız çocuğu çoktan yanımızdan ayrılmıştı. Buradaki evler birbirine çok yakın olduğu için biraz yürüdükten sonra eski bir taş evin önünde durmuştuk. Dağın yamacına yaslı evin ön cephesi sarmaşıklarla kaplıydı. Hatice elimden çekerek beni bahçeye sokup, “Safiye teyze!” diye bağırmaya başladı.

Gurur’un Safiye adında bir arkadaşı daha olduğunu hatırladım. İstanbul’da kaldığı klinikte bu isimde yaşlı bir arkadaşı daha vardı. Gurur’la ayrı geçirdiğimiz o günlerde kimlerle arkadaşlık kurduğunu öğrenmek benim için zor değildi. Hatice sürekli bağırduğu için yaşlı bir kadın bastonuna tutunarak dışarı çıktı.

Beyaz saçlarını ince bir örgü yapan ve kafasına bir yazma atan yaşlı kadının omzunda siyah bir şal vardı. “Kız finduk, ne diye bağırıyorsun?”

Hatice ona beni gösterip, “Safiye teyze, bu abla Gurur abinin karısıymış,” dediğinde neredeyse gülecektim. Hatice’nin Gurur’u tanıdığını bile sanmıyordum ama annesinden duyduğu şeyleri tekrarlıyordu. “Annem dedi ki gelin kıza yağ ve peynir koysun.”

Yaşlı kadının gözleri dolduğunda kapının önünde öylece kalmıştı. Gurur'la derin bir mazisi olmalı ki onun adını duyunca bile kederlenmişti. Onun döndüğünü daha şimdi öğreniyormuş gibi hafifçe yerinde sendelemişti. Yaşadığı heyecan ve kalp sızısı ona bir adım arkaya attırmıştı. Önce Allah'a şükreder gibi yukarıya baktı, daha sonra da başını eğip ağıt yakar gibi, "Hey gidi koçarı hey," diye serzenişte bulundu. "Bi' gittun, daha da dönmedun, yine mi evin yolunu unuttun oğul?"

Ve ben anladım ki bu köyde Gurur'u en çok seven insanlardan biri de bu kadındı çünkü onun dönüşüne bir damla gözyaşı dökmüştü. Daha sonra kendini toparlayıp eliyle bana gel işareti yaptı. "Yaklaş bakayım gelin kız, yakından göreyim seni."

Hatice beni bırakıp gidince mecburen Safiye Hanım'a doğru yürüdüm. Eşiğin merdivenini çıktığımda boyu benden kısa olduğu için başını kaldırıp uzun uzun beni izledi. Kendi gelinine bakar gibi baştan ayağa beni izlerken, "Hay maşallah," diyerek içli bir şekilde gülümsedi. "Rabb'im nazarlardan korusun, de bakayım adın nedir?"

"Farah, efendim."

Kaşlarını belli belirsiz çatarak, "Efendum de nedir," diye bana çıkıştı. "Safiye ana de bağa." Gönlü olaksa tabii olurdu. Kendi büyüklerimize yaptığım gibi eline uzandım ve öpüp başıma koydum. Anlaşıldı, ben kulübeye dönene kadar kapı kapı gezip herkesin elini öperek bir şeyler toplayacaktım. Biri en acilinden bana bakkalın yerini söylemeliydi.

Safiye ana elini belimin arkasına koyup beni eve doğru yönlendirdi. "Kapıda durma, geçeySun içeri." İçeriye doğru bir adım atmıştım ki onun ayaklarında ayakkabı olmadığını gördüm. Kapının eşiğinde duran birkaç ayakkabıyı görünce ben de ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Kadının evini kirletmek istemiyordum.

Eve girince beni salona yönlendirdi. Etrafıma tuhaf bakışlar atarak gösterdiği yöne doğru yürüdüm. Salona girdiğimizde yanan sobanın sıcaklığı sabah ayazını bastırmıştı. Çayı yeni demlemiş olacak ki çaydanlık sobanın üstündeydi. Yerde eski bir kilim vardı ve duvarında birçok çerçeve asılıydı. Pencerenin önündeki saksılardaki çiçekleri çeşit çeşitti. Perdeleri renkli ve koltuklarının da kılıfları biraz eskiydi.

Kapısına geldiğimiz esnada kahvaltı yapıyor olmalı ki yer sofrasını halının üstüne sermişti. Ayaklı siniyi kurup üstünü çeşitli yiyeceklerle doldurmuştu. Ordu'ya geldiğimden beri erik dışında hiçbir şey yemediğim içti yerdeki yiyeceklere baktıkça karnımın gurultusu artıyordu. Safiye ana

olduğumu anlayınca yanıma yaklaşıp kaşlarını çattı. “O poh yiyenun uşağı seni aç mi bırakayı?”

“Hiç olur mu öyle şey?” Aceleyle başımı iki yana sallayıp elimi guruldamaktan başka bir şey yapmayan karnıma bastırdım. “Daha dün geldik, buranın temiz havası beni çarptığı için dün tüm gün uyumuşum. Bu yüzden bir şeyler yemeye fırsatım olmadı.”

Beni yerdeki sofraya çekerken yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirtmişti. “Kocasına da toz kondurmazmuş, otur ye hele.” Böyle bir sofrayla karşılaşmışken kapı kapı gezip yiyecek bir şeyler toplayacağıma burada karnımı doyururdum. Gurur da kendi başının çaresine baksındı.

Dizlerimi altıma alarak yere oturduğumda Safiye ana mutfağa gidip benim için de bir bardak getirmişti. Bardağı siniye koyup sobanın üstünde duran çaydanlığa doğru yürüyünce, “Safiye Hanı... ana, zahmet etme, ben alırım,” diyerek onu durdurdum. Ayağa kalkıp çaydanlığı alarak yere yanıma koydum, sonra da ikimizin çayını doldurdum.

Yanıma oturduğunda mısır ekmeğinden kopararak bana büyük bir parça uzattı. “Çekinmeyesun kuzum, ye hayde.”

“Teşekkür ederim.” Ekmeği ondan alıp sinideki şeylere bakarak ona omlete benzeyen şeyi gösterdim. “Bu nedir?”

Çayına şeker attıktan sonra tadına bakayım diye tabağı önüme itti. “Bizum buralarin kayganasidur, başka heçbir yerde böylesuni bulamazsun.”

Uzanıp küçük bir parça kopararak ağzıma attım; yumurta, un ve değişik otların tadını alınca gözlerim büyüdü. Tadı gerçekten çok güzeldi. Tüm tabağı iyice önüme çektiğimde bu onu güldürmüştü. Ben iştahlı bir şekilde karnımı doyururken Safiye ana çayını içerek beni izliyordu. Yarım saat boyunca karnım doyana kadar hiç konuşmadan beni izlemişti. Onun bakışlarının altında bir şeyler yemek beni çok rahatsız etse de aç olduğum için mecburen yedim.

Karnım doyunca Safiye ana daha fazla dayanamayıp konuştu. “Anlat hele, bizim uşak nasi buldu senun gibi kızı?”

“Sizin o maganda uşağınız beni bir dağa kaçırarak zorla nikâh kıydı,” dediğimde bu kadarı zaten kulaklarına gelmiş gibi yavaşça başını salladı.

“Bileyim, o hayırsizun vardır böyle delilukleri.” Çay bardağını siniye bırakıp gri gözlerini hafifçe kısararak öne eğildi. “Neden evlendiğinizi bileyim ama de bakayım bağa, ailelerinuz arasundaki husimet daha devam edeyi mi?”

Ekmeğime tereyağı sürerken sıkıntılı bir şekilde başımı salladım. “İki aile arasındaki düşmanlık devam ediyor, Gurur bunun son bulmasına hiç izin vermedi.” Gurur benimle evlendiğinden beri ailem hiçbir zaman ona zarar verecek bir şey yapmamıştı. Ne babam ne de annem Gurur’a herhangi bir zarar vermişti çünkü Gurur onların damadıydı. Lafla kızıp dururlardı ama hiçbir zaman Gurur için çirkin tuzakları olmamıştı.

Ancak Gurur’un bize yapmadığı fenalık kalmamıştı. “Safiye ana bana iyi davranmana gerek yok, aslında ben sizin gelininiz değilim.” Tereyağı sürdüğüm ekmeği siniye bıraktım. “Evet, Gurur’la evliyiz ama aramızdaki gerçek bir evlilik değil.” Buruk bir şekilde ona tebessüm ettim. “Onun aklı da kalbi de kaybettiği nişanlisinde. Biz de zaten yakında boşanacağız.”

Ayağa kalkıp beni durdurmasına izin vermeden aceleyle, “Kahvaltı için çok teşekkürler, artık geri dönmeliyim,” dedim ve hemen salondan çıktım. Arkamdan seslendi ama durmadım.

Onun evinden çıktığımda Ali’nin peşime taktığı dört koruma burada beni bekliyordu. Bir kez daha kaçma hayallerim suya düştüğü için somurtarak geldiğim yolu geri yürümeye başladım. Nisan arkamdan seslenip, “Farah Hanım, sepetiniz nerede?” diye sorunca ayaklarımı pat pat yere vurup adımlarımı hızlandırdım.

“Daha fazla kimseden bir şey dilenmeyeceğim!” Ayrıca ben karnımı doyurmuştum, onlar düşünsündü gerisini.

Yolda tek başına yürürken bir evden çıkıp bu tarafa yürüyen dört genç kız gördüm. İkiisi benim yaşlarımdaydı ama diğer ikisi en fazla on sekizinde olmalıydı. Hepsi de Karadeniz yöresine ait rengârenk giyinmişlerdi. Arkamdaki korumalar dikkat çektiklerinden kızlar yanımda durdu. Sarışın ve yeşil gözlü kız beni süzüp, “Sen Gurur Bey’in karısı mısın?” diye sorunca imdat diye bağırasım geldi. Gurur’un döndüğünü duydukları için yanımdaki korumalar kim olduğumu ele veriyordu.

“Evet, ben Farah,” diye kendimi tanıttığımda sarışın kız gülümseyerek, “Ben de Elif,” diye ismini söyledi. Daha sonra yanındaki kızları bana gösterdi. “Bunlar da Züleyha, Asiye ve kardeşim Filiz.”

“Memnun oldum,” dedikten sonra ellerindeki ipek bohçaları gösterdim. “Onlar nedir?”

Asiye işlemeli bohçayı hafifçe yukarı kaldırıp, “Yarın köyümüzün kızı Boncuk evleniyor,” dedi. Boncuk gelinin lakabı gibi bir şey olmalıydı. “Onun çeyizini hazırlayacağız, sen de gel istersen.”

İnsanların daha yoğun olduğu bir yere gitmek mi? Hiç sanmıyordum. “Teşekkür ederim ama Gurur çoktan uyanmış olmalı.” Kibarca onları geri

çevirip tebessüm etmek için kendimi zorladım. “Geri dönüp onun kahvaltısını hazırlamalıyım.” Gurur gibi bir zorbaya kahvaltı falan hazırlamayacaktım ama onu kullanmak iyi bir mazeretti.

En az köyün kadınları kadar kızları da sıcakkanlı olduklarından beni anlayışla karşıladılar. “Kocanı bekletmeden dön o zaman, yarın düğünde görüşürüz.” Asiye bunları söyledikten sonra kızlarla yoluna devam edince aval aval arkalarından baktım. Yarın o düğüne katılacağımı onlara düşündüren neydi?

Köyden çıkıp tekrar kulübenin olduğu tepenin yamacına gelince üşenerek omuzlarımı düşürdüm. “Lütfen beni yukarı kadar taşıyın.” Sızlanarak korumalara döndüğümde Nisan dışında diğer üç adam hemen arkaya çekilmişti.

Nisan onların bu çekimsizliğini görünce gülerek bana döndü. “Hayati bir durum olmadığı sürece sizi kucaklarına alırlarsa Gurur Bey hepsinin canına okur.” Bana yaklaşıp tam karşımda durdu. “İsterseniz ben sizi taşıyabilirim.”

“Kendi hemcinsime işkence yapacak kadar taş kalpli değilim.” İş başa düştüğü için mecburen dağı tırmanmaya başladım. Geberip gidecektim bu dağlarda. “Zengin bir kocam var ama ben bu dağ bayırda sürünüyorum!” Sitemim arkamdaki korumaları güldürmekten başka bir işe yaramamıştı.

Oflayıp puflasam da tüm bu tepeyi tırmanıp nefes nefese yukarı çıktım. Ellerimi dizlerime bastırarak nefesimi düzene koymaya çalışırken Ali’nin sesini duydum. “Elin boş mu döndün?”

Doğrulup saçlarımı düzelterek ters bakışlarımı ona çıkardım. “Köylüleriniz çok cimri, kimse bir şey vermedi,” dediğimde Ali’nin bana zerre kadar inanmadığını alaycı bakışlarında görebiliyordum.

“Gurur’un adının geçtiği bir yerde kimse seni eli boş göndermezdi.”

“Anlaşılan Gurur sandığın kadar buralarda sevilmiyormuş.” Omzuna çarparak yanından geçip kulübeye yürürken, “O mutfağı ben temizlemeyeceğim!” dedim kızgınlıkla. “Kim batırırsa o temizlesin.”

“Kocan batırdı.”

“O zaman o temizlesin.” Pis bir yerde yaşamaktan nefret etsem de hiçbir işe elimi atmayacaktım. Kapının önünde yığınla adam vardı ama biri bile mutfağa girmiyordu.

Kapının önünde durup Ali’ye döndüm. “Köye gittiğimi duyunca Gurur’un peşime takılacağına çok emindim. Hasta falan mı?”

Ali tebessüm ederek başını iki yana salladı. “Onun yanında oradaki her kese kötü davranacağını düşündüğü için gelmedi.” Şimdi tebessümü kaybolmuş, yerini iğneleyici bir ifade almıştı. “Geldiğinden beri yaptığın tek şey bu.”

Kulübeye girdiğimde salondan sesler geliyordu. Yine kimin geldiğini merak ettiğim için salona girince bu sefer sadece bir ziyaretçiyle karşılaştım. Gurur'un yanında oturup onunla babacan bir şekilde sohbet eden yaşlı bir adam vardı. Adım seslerimden geldiğimi anlayıp ikisi de susarak bana dönmüştü. Gurur'un gözleri beni bulduğunda nefes dahi almadan öylece kalmıştı. Bu kıyafetlerin içinde beni görünce dudakları hafif aralanmış, göz bebekleri büyümüştü.

Başıma sardığım pullu yazmaya bakarken âdeta büyülenmiş gibiydi. Alnıma dökülen altın sarısı pulları izlerken yüzünde oluşan ifadenin farkında değildi. Gurur bakışlarını biraz kaydırıp yakası Karadeniz işlemeleleriyle süslü, kısa kollu bluzuma bakınca hafifçe tebessüm etti. Bordo rengi eteğime, belime bağladığım şala ve ayaklarımdaki çoraplara baktıkça tebessümü genişliyordu.

Onu daha önce de beğeni dolu gözlerle bana bakarken görmüştüm ama böylesi ilk kez oluyordu. Sanki karşısında tapılası bir şey varmış gibi bir türlü gözlerini benden ayırmıyordu. Soluksuz bir şekilde beni izlerken yüz ifadesi gevşemiş, tebessümü rüm yüzüne yayılmıştı. Hani bir şeye baktıkça bakasınız gelirdi ya, Gurur şu anda o hâldeydi.

Giydiğim birkaç kıyafetin onu böylesine etkilemesini beklemiyordum. Keşke önüne dönseydi çünkü o bana böyle hayran gözlerle baktıkça daha çok utanıyordum. Yanındaki yaşlı adam Gurur'un bana olan bakışlarını görünce belli belirsiz gülümsedi. Gurur'un birine bakarken gözlerinde oluşan o can alıcı ışıltıyı ilk kez görüyormuş gibi yaşlı adamın bakışları manidardı.

Daha sonra onu kendine getirmek için yalandan öksürüp, “Gelin kızımız bu mu?” diye sordu.

Onun sesiyle Gurur dağılan dikkatini toplamak için hafifçe silkelendi. “Evet, dayı.” Bana dönüp yanındaki adamı gösterirken yeşil gözlerinde bana karşı bir uyarı vardı. Yaşlı adama iyi davranmamı istercesine gözleriyle beni uyarıp, “Salim dayı babam gibidir,” dedi. “Buraya gelip onunla tanış.”

Kulübenin sınırları içine girdiğim andan itibaren şirret gelin rolüne büründüğüm için göz ucuyla yaşlı adamı süzdüm. Aslında iyi birine benziyordu ve bana olan bakışları dost canlısıydı ama bir an önce evime dönmek için onu kırmak zorundaydım. Bu yüzden akların düştüğü siyah saçlarına,

vorgun ela gözlerine ve kırıksıklıkların ev sahipliği yaptığı yüzüne kibirle bakıp durdum.

Ellili yaşlarındaki bir adama saygı duymam gerekirken ondaki her şeyden nefret etmişim gibi davranıyordum. Adama hoş geldin bile demeden Gurur'a dönüp hesap sorar gibi kollarımı göğsümde birleştirdim. "Buradaki dostlarınla hasret gidermek istiyorsan sen onlara git, sürekli kapımızı çalıp durmasınlar." Gurur'un kaşları çatıldığında bana kızmasına izin vermeden hemen salondan çıktım.

Yürüyüp erik ağacının yanında durduğumda kendimi berbat hissediyordum. Gurur eğer biraz daha beni evime götürmezse burada çok fazla kişinin kalbini kırmak zorunda kalacaktım. Etrafımdaki yaylaya umutsuz gözlerle bakarken buradan kaçmanın bir yolunu arıyordum. Kendim için bir çıkış yolu arıyordum ancak kulübenin etrafındaki sayısız adam umutsuzluğa kapılmama neden oluyordu. Kaçmayayım diye Gurur tüm adamlarını buraya yığmıştı.

Bir kez daha kaçmaya yeltenirsem bu sefer beni kilere kapatacağını söylemişti. Geldiğimizden beri tüm kaçma girişimlerini ustaca bertaraf ediyordu. İçerideki misafiri gitmeden bir şekilde kaçmak için sağlam bir plan yapmalıydım. Dünden beri gelen giden eksilmiyordu. Kulübe o kadar bakımsız ve kötü durumdaydı ki insan burada misafir ağırlamaya utanırdı. Ancak Gurur bu harabede yaşamaktan hiç gocunmuyordu.

Ordu'da da Kalenderlerin görkemli bir malikânesi olduğuna emindim ama beni oraya götürmüyor, bu berbat kulübeyle cezalandırıyordu. "Farah," diye bana seslenince suratımı asarak ona döndüm.

Gurur, Salim Bey'le dışarı çıktığında az önce içeride söylediklerimin siniriyle bana kulübeyi gösterdi. "Karnımız acıktı, içeri girip bize yemek yap." Bu herif gerçekten beni köle gibi çalıştıracağını mı sanıyordu?

"Kendi yemeğinizi kendiniz yapın." Ordu'nun gördüğü en rezil gelin olmaya adaylığımı koyarak sırtımı ağaca yasladım. "Ben kimsenin hizmetçisi değilim, acıkan mutfaka girer." Sanki o leş gibi mutfakta yemek yapılabilirdi de.

Sert çıkışım karşısında Gurur'un çenesi kasılmaya başlamıştı. Nefes alışları sıklaştıkça Salim Bey'in yanında onu terslediğim için sininden dışlarını sıkıyordu. "Kendini olmadığın biri gibi göstermeyi bırak artık!" Parmaklarını büküp yumruğunun içine hapsettiğinde yeşil gözlerinde ciddi bir uyan vardı. "Bu küçük oyunların bana sökmez, şimdi içeri geç."

"Evime dönmek istiyorum!"

"Senin evin artık benim ve ben neredeysem evin orası!"

“Sen öyle sanıyorsun!”

Salim Bey huyumu suyumu bilmediği için beni çok şirret biri gibi görmeye başlamıştı. Ona kendimi bu şekilde gösterdiğim için açıkçası böyle düşünmesi işime gelirdi. Belki Gurur’a benden ona karı olmayacağını söylerdi. Salim Bey yavaşça Gurur’a döndüğünde benimle olan evliliğini onaylamadığını görebiliyordum. “Karın sana karşı pek asidir.” Babacan bir tavırla Gurur’un omzunu sıktı. “Böyle kızlar sana gelmez, bırak gitsin.”

“Şu ihtiyarı dinle ve beni bırak.” Adama ihtiyar deyip saygısızlık yaptıkça Gurur’un gözü seğiriyordu. “Benden size gelin olmaz, evime dönmek istiyorum.”

Gurur boğazından çıkan kalın ama hırıltılı bir sesle, “Rol yapıyor!” diye küfredti. “Olmadığı biri gibi davranarak aklınca beni bezdirecek.” Artık yaptığım hiçbir numara ona sökmüyordu.

Salim Bey daha fazla karı koca arasına girmek istemediği için zoraki bir şekilde ona tebessüm etti. “Daha sonra yine gelirim. Çarşıya inersen beni nerede bulacağını biliyorsun.”

İkisi ayaküstü vedalaştıktan sonra Salim Bey gitmişti. O gidince yönünü bana çeviren Gurur’un bakışlarından korkmaya başlamıştım. Karı göderle beni izlerken her an üzerime saldırabiliirdi. “İçeri geç, konuşacağız.” İkimizin yalnız kalacağı o kulübeye asla girmezdim.

Onu daha fazla kızdırmayı gözre alarak cümlemi dikleştirirdim. “Seninle konuşacak bir şeyim yok abi,” dediğim an sanki bir anda raylıdaki tüm sesler kesilmişti.

Korumalar ilk kez benden böyle bu şeyi duydıkları için Ali ve Yakın dışında hepsi şaşkınca birbirlerine bakıyordu. Ali ne gülüşünü saklamak için başını eğmişti. Gurur’a gelince... Daha önce olduğu gibi yine beyninden vurulmuş dönmüştü.

Kulaklarında abi diyen sesim çınlarken başlangıçta öylece kalakalmışım. Heybedi vücudu yavaş yavaş havadaki gerginliği emerken ilk otuz saniye hiç kıpırdıyamadı. Ancak daha sonra yeşil gözlerinde şimşekler çakı ve her bir yıldırım onun sert yüz hatlarına yansıdı. Sinirden suratındaki tüm damarlar seğirdiğinde kulcal damarları bile belirginleşmişti.

Bu abi konusunun kapandığını düşünmüştü ama benden tekrar duyunca yumruğunu sıktı. “Ne dedin sen?” Sesi birazdan kopacak olan fırınanın dinginliğini taşıyordu. “Tekrar et bakayım, az önce ne dedin?”

Aramızdaki mesafeyi açmak için arkaya doğru küçük adımlar atarken onunla olan göz kontağını kesmedim. “Duymadıysan tekrar söyleyeyim.”

İnadına yapar gibi gözlerinin içine baktım ve duymaktan nefret ettiği şeyi tekrar söyledim. “İkimizin konuşacak bir şeyi olamaz abi.”

Kan beynine sıçramış gibi dişlerinin arasından âdeta hırlayıp, “Seni gettirim!” diyerek hemen bana doğru atıldı. “Abi diyen o dilini kökünden kestiğimde bakalım tekrar söyleyebilecek misin!”

Daha o bana yetişmeden arkamı dönüp koşmaya başladım. Dağın başındaki bir yaylada tüm gücümle koşarken bir şeye takılıp düşmemeye çalışıyordum. Tabii tek amacım Gurur’a yakalanmamaktı. “Bırak peşimi haydut herif!” Ondan kaçarken bir yandan da ona laf yetiştiriyordum. “Sana abi dememi sen istemiştin.”

Gurur beni yakalamak için peşimden gelirken sesindeki öfke ürkütücüydü. “Senin abin değil kocanım, kocan!”

“Şimdi mi geldi aklına kocam olduğun? Ayrıca ben seni abim gibi görüyorum!”

“Siktirtme yalanını, beni öperken abin gibi görmüyordun!”

Çay fidelerinin arasında zikzaklar çizerek kaçarken savunması karşısında neredeyse gülecektim. “Ben değil, sen beni öpmüştün.” Sarkacımı benden çaldıktan sonra beni susturmak için dudaklarıma yapışan oydu. “Lütfen geçmişİ unutup yolumuza bakabilir miyiz? Ben artık evime dönüp yeni kismetlerime bakmak istiyorum.”

Gurur peşimden koşarken gök gürültüsünü andıran kızgın bir sesle, “Sana çıkacak tüm kismetlerin dalağını siktdiğimde benden başkasıyla olmayacağını daha iyi anlayacaksın!” diye küfretti. “Tabii öncesinde abi diyen şu dilinle ilgileneceğim!”

Bir anda arkadan kolumu yakalayıp beni sertçe kendisine çevirdiğinde neye uğradığımı anlamadım. Ondan kurtulmak için çırpınırken ikimiz de dengemizi kaybetmiştik. Çay fidelerinin arasında bir yokuşun üstünde dururken onunla cebelleşmek ikimizin de düşmesine neden olmuştu. Yere düşüp birkaç tur yuvarlandığımızda Gurur’un ağır cüssesinin altında ezilmiştim. Neden her defasında üstte olan o oluyordu?

Gerçek anlamda iri vücuduyla beni eziyordu. Onu üstümden itmeye çalıştım ama milim kıpırdamadı. Az önce söylediklerimin kızgınlığını taşıırken beni kışkacına almıştı. Çenesini sıkıkça dişleri daha çok gıcırıyordu. “Şimdi sıkıyorsa bana abi de bakalım!”

Onu itmek için göğsüne bastırduğım ellerimi bileklerinden tutup başımın üstüne sabitledi. Sinirli yüzünü yüzüme yaklaştırırken tüm hiddeyle bana bakıyordu. “Beni abin gibi gördüğünü söyle de hemen şimdi öyle

olmadığımı sana göstereyim!" Kalbim kasıldı. Son kısmı söylerken gözleri dudaklarıma kaymıştı.

"Bir daha söylemeyeceğim." O kadar paniklemişim ki her an bir delilik yapar diye endişeleniyordum. Gurur'un bakışları dudaklarımda gezindikçe dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıyor, başımı iki yana sallayarak ona istediği sözü veriyordum. "Peki, abi demek yok. Lütfen kalk üstümden."

"Şöyle yola gel." İsteksiz bir şekilde üstümden kalkıp kendini yan tarafa fırlatırsa da öfkesinde azalan hiçbir şey olmamıştı. Ellerimi yere bastırıp oturduğumda az önce sıkıdığı bileklerimi ovuşturuyordum. Canımı yakacak bir şekilde sıkılmamıştı ama hassas bir tenim olduğu için küçük bir baskı bile bileklerimin kızarmasına neden olmuştu.

"Şimdi beni iyi dinle, Farah Kalender." Kocam olduğunu bana aşılama istemesine soyadını vurgularken bakışları sık sık parmak izlerinin çıktığı bileklerime kayıyordu. "Gerçekte nasıl birisin, hâlâ anlamış değilim ama buraya geldiğimizden beri kendini göstermeye çalıştığın gibi insanları küçümseyen biri olmadığını da biliyorum!"

Uzanıp çenemi kavrayarak başımı kaldırdığında gözleri bir kez daha kızaran bileklerime kaymıştı. O izler çenemi daha hafif ve yumuşak tutmasını sağlamıştı. aynı izleri çenemde de bırakmak istemiyordu.

"Burada kırmadık insan bırakmasan bile bu sikişimde otur mu sanıyorsun?" Son derece ciddi bir şekilde gözlerimin içine bakıp kaşlarını çatı. "Değil Ordu. tüm cihan Gurur Kalender'in karısı sırtı, sımarık ve küsah dese bile seni bırakmayacağım!"

Sessizliğimi koruyup dik dik ona baktığımda Gurur düşmanca bakışlarından nefret ediyormuş gibi derin derin nefesler aldı. "Farah" Başparmağı hafifçe çenemi okşarken şu inadımı kırmak istemesine sesli kurtarış gibi çıkmıştı. "Seni neden bırakmadığımı sormayacak mısın?"

Sormama gerek yoktu, babamla hâlâ işi bitmediği için beni yanında tutmak istediğini biliyordum. Artık daha fazla onun intikamına giden yoldaki bir araç olmak istemiyordum. "Cevabınla ilgilenmiyorum." Çenemdeki elini iterek başımı geriye çektim. "Kalbinde başka bir adamın aşkını taşıyan bir kadını yanında tutacak kadar geniş biriyisen, demek ki seni yanlış tanımışım."

Gurur'un tüm vücudu yoğun bir öfkeyle dolduğunda yanından kalkıp hemen ondan uzaklaştım. Onun gazabına uğramak istemediğim için sırtımda delici bakışlarını hissederek yürümeye başladım. Madem onun dostlarına kötü davranmam veya ona abi demem işe yaramıyordu, o zaman ben de başka bir adam yalanında ısrarcı olurdum.

Yukarı çıkıp kulübeye gireceğim esnada peşimden gelerek, “Hiç içeri girme, gidiyoruz!” diyen sert sesini duydum. Ona döndüğümde sinirden burnundan soluduğu için bir kez olsun bana bakmıyordu. Ona başka bir adamdan bahsetmemin öfkesini yaşıyordu. Vücudu kaskatıydı, omuzları gergin ve çatık kaşlarının arasındaki çizgiler daha belirgindi.

“Nereye gidiyoruz?” Bana cevap bile vermeden başıyla adamlarına küçük bir işaret yapınca tüm korumalar hazırlanmaya başladı. Kim bilir yine nasıl bir yere gidecektik. Dünden beri aklım hep ailemdeydi. Yokluğumda babam ne yaptı? Karun’la aralarında ne geçti ve ne hâlde olduğunu bilmek istiyordum.

Korumalar hazırlığını yaptıktan sonra arkamızdaki iki yüz adamla tepeyi inmeye başladık. Gurur’un yanında küçük adımlarla yürürken ona arkamızdaki korumaları gösterdim. “Neden yanında bu kadar çok adam taşıyorsun, hani kaybedecek hiçbir şeyin yoktu?”

Omzunun üzerinden bana baktığında ifadesi derinleşmişti. Gözlerinin yeşili titrediğinde kıyamadığı hatta gözünden bile sakındığı değerli bir şeye bakar gibi bakışları anlamlıydı. Daha sonra dudakları aralandı ve söylediği sadece iki kelime bir anlığına her şeyi durdurdu. “Artık var.”

Bunları söyledikten sonra yanımdan geçip gitti. Bense arkasından bakarken *artık var* demesinin etkisine girmiştim.

Bir zamanlar *canımdan başka vereceğim hiçbir şey yok*, deyip düşmanlarının inine bile korumasız giren Gurur, beni canının bile daha önüne koyduğunu gösterircesine etrafıma bir sürü koruma yığmıştı. Bunu yapmasının bir diğer nedeni de daha önce beni kaçırdığında o kulübede yaşadıklarımı. Aynı şeylerin ikinci kez tekrarlanmasını istemediğinden olsa gerek, tüm tedbirleri alıyordu.

Arabalara binip yola çıktığımızda hâlâ ona söylediğim sözlerin sinirini taşıdığı için çok keyifsizdi. Gerçekten hayatımda biri olup olmadığından bir türlü emin olamıyordu. Onun sessizliği beni çok rahatsız ettiği için bir konu açıp, “Bir ara köye uğrayıp oradaki dostlarını da ziyaret etmelisin,” dedim. “Özellikle Safiye Hanım yollarını gözlüyor.” Kadın çok yaşlı olduğu için o tepeyi çıkıp küçük kulübemize gelemezdi.

Gurur başını hafifçe sallarken, “Köydeki küçük gezin nasıl geçti?” diye sordu. Hemen ardından büyük bir alaycılıkla kaşları yukarı havalandı. “Oradakileri de aşağılayıp rencide ettin mi?”

Susup önüme döndüm, bu konuda kendimi savunacak tek kelime etmemiştim. Artık daha fazla olmadığım biri gibi davranıp insanları incitmeyecektim çünkü bunu yapmam hiçbir işe yaramıyordu. Ne yaparsam yapayım

bu inatçı adam beni evime götürmeyecekti. “*Senin evin artık benim ve ben neredeysem evin orası!*” diyen sözlerini hatırlayınca bile kalbim şiddetli bir şekilde kaburgalarımı tekmeliyordu.

Bir zamanlar Gurur’un benim evim hatta yuvam olmasını ne çok istemiştim ancak onun hayatında yerim olmadığını en acı şekilde anlayınca bu isteğim son bulmuştu. Bizim onunla bir sonumuz yoktu, Leyla’nın hayaleti hep aramızda olacaktı. Gurur onunla vedalaşmadıkça başka bir kadınla mutluluğu yakalayamazdı. Bir gün belki Leyla’yı aşip başka bir kadınla olmayı deneyebilirdi ama o gün geldiğinde ikimiz çoktan birbirimizden kopmuş olacaktık.

Sessizlikle geçen sıkıcı bir yolculuktan sonra ilçeye gelmiştik. Beni buradaki evine, yani doğup büyüdüğü eve götüreceğini sanmışım ancak öyle olmadı. Birbiri ardına kaldırıma park eden tüm korumalar arabaların yanında bekliyordu. Gurur bana erkeklerin olduğu bir kahveyi gösterdi. “Buradaki dostlarımı ziyaret edeceğim, daha sonra çarşıya inip ne eksik varsa alınız.” Başıyla arkamda duran küçük işletmeyi gösterdi. “Onlarla tanışmak için benimle gelmek ister misin?”

“Hayır.” İnsanların kalabalık olduğu bir yerde bulunmaktan hoşlanmadığım için ona etraftaki diğer dükkânları gösterdim. “Sen dönene kadar biraz alışveriş yapıp oyalanırım.”

Cüzdanını çıkarıp limitsiz olduğunu düşündüğüm bir kartı avucuma tutuşturdu. Bunu yaparken hafifçe üzerime eğilip yakınlığıyla aklımı başımdan almayı ihmal etmiyordu. “Ne istersen çekinmeden al.”

Kartı alıp arkaya çekilerek onun yakınlığından kurtuldum. Ona peşime taktığı düzinelerce korumayı gösterdim. “Lütfen onlara söyle, beni rahatsız etmeyecek şekilde takip etsinler.” Arkamda bu kadar adam varken gördüğüm her ortamda dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

Gurur adamlarına gereken tüm uyarıyı yaptıktan sonra Nisan ve bir kadın korumada bakışları durdu. “Siz ikunuz, takım elbise yerine normal bir şey girip Farah’ın yanında olun.” Aslında bu çok iyi bir fikirdi. Bu iki kadın sıradan bir şekilde giyinirse herkes onların arkadaşım olduğunu düşünüp gözünü dikerek bize bakmazdı.

Gurur kahveye girince Nisan ve diğer kadına baktım. “Önce size giyecek bir şeyler alalım, sonra ilçede küçük bir tur atalım.” Beni onayladıklarında üçümüz bir mağazaya doğru yürüdük. Diğer korumalar bize fazla yaklaşmadan bizi takip ediyordu. Gurur dönene kadar biraz alışveriş yaparak kendimi oyalayabilirdim.

Gurur Kalender

On iki yıl boyunca bir kez bile gelmediğim bir şehre tekrar nasıl geldim, anlamış değildim. Bu şehirde güzel anılarım olduğu kadar bende derin bir iz bırakan kötü anılarım da vardı. Burada edindiğim güzel anılar yıllardır doğduğum topraklara yoğun bir özlem duymamı sağlamıştı. Ancak sahip olduğum kötü ve hazin anılar buraya dönmeme hep engel olmuştu.

Yıllar sonra geri dönmemin nedeniyse Farah'tı. Benim için her şey Ordu'da başlamış ve Ordu'da son bulmuştu. Düşündüm ki eğer burada olursak onunla yeni bir başlangıç yapabilirdik. Farah'ın bana söylediği o yalanlardan sonra onu unutmak için çok uğraşmıştım ancak değişen hiçbir şey olmamıştı. Yalanlarına rağmen onu hayatımda istiyordum, onsuz bir hayat düşünemiyordum. Farah hep aklımda ve kalbimdeydi, bir an olsun peşimi bırakmıyordu. Bu ayrılık sürecinde bana hiç yapmam dediğim her şeyi yapmaya başlamıştı.

Asaf'ı görmeyi bile hazzedemezdim ancak sırf Farah onun evinde kalıyor diye o itin kapısına bile gitmiştim. Farah sadece hafta sonları onda kalıyordu ve her cumartesi narkoz alıyordu. Bunu öğrenince cumartesi günleri geç saatlerde Asaf'ın evine gitmiş ve karımın odasına usulca sızmıştım. Yaptığım tek şey yanına uzanıp onu izleyerek uyumaktı, bazen de kendime hâkim olamayıp ona sarılarak uyuyordum.

Bir sapık gibi karımın odasına gizlice girmek hiç hoşuma gitmiyordu ama onu bir hafta görmeyince çıldıracak gibi oluyordum. Yıllarca beni kandırmasına rağmen her şeyi unutup onunla en baştan başlamaya hazırdım ama bu sefer de Farah buna yanaşmıyordu! Bu konuda o kadar inatçı ve acımasızdı ki bana karşı edindiği düşmanca tutumu bırakmıyordu.

Sürekli başka bir adamdan bahsederken bana nasıl hissettirdiğinden haberi bile yoktu. O gece yazdığı e-postayı okuyunca deliye dönmüştüm. Sokaklarda tek başına olduğunu düşünmek bile bana katlanılmaz bir azap vermişti. Sabaha kadar her yerde onu aramıştım ama hiçbir yerde yoktu. Farah'ı bulamadıkça yaşadığım o korku ve endişe o kadar büyümüştü ki hiçbir yere sığamamıştım. O an anladım ki ben ona gerçekten körkütük sevdalanmıştım.

Sabah telefonuna ulaşınca sesini duymanın mutluluğunu yaşayamadan başka bir herifin sesiyle nevrime dönmüştü. Belki de ilk kez gerçek anlamda Farah'la hiç şansım kalmadığını düşünmüştüm. Bu öylesine boktan bir histi ki onu kaybetme düşüncesi bile ölümle eş değerdii. Kimdi o adam? Telefonda söyledikleri de neydi ve ne düşündüğü bahsediyordu! Farah'ın evine gidene kadar bunları düşünerek çılgına dönmüştüm.

Evine gittiğimdeyse sorularıma bile doğru düzgün cevap vermeden önce bana abi demişti, hemen sonra da başka bir adama âşık olduğundan bahsetmişti!

Bana tertemiz kafayı yedirecekti.

Tunus'un düğününde yaptıkları zaten başlı başına sinir krizi sebebiydi. Onun hakkında ileri geri konuşan bir adam için karşıma geçip bana canavar demişti. Oysaki bir zamanlar beni bir canavar olarak görmediğini söylerdi. Ancak başka bir adam için herkesin içinde yüzüme karşı bir canavar olduğumu haykırmıştı. Farah'ın bana attığı tokadı zerre kadar gözüm görmüyordu, ben hâlâ bana canavar dediği yerde kalmıştım.

Bana inanmıyordu ama o piç gerçekten bilerek damarıma basmış ve karımı tek gecelik bir eğlenceymiş gibi diline dolamıştı. Böyle bir durumda hangi erkek olsa kendini kaybederdi, benim gibi kafası kırık biriye kendini kaybetmekten daha fazlasını yapardı. Sonat denen o puşt, Farah'ın sempatisini kazanmak için kendini bana dövdürecek kadar anormal biriydi. Hissettiyordum, o pişte çok daha fazlası vardı. Artık soyadını ve kimin oğlu olduğunu bildiğim için gereken araştırmaları başlatmıştım.

Farah'la olan karşılaşmaları tesadüf değil, planlıydı. Neyin peşinde olduğunu ve en önemlisi karımdan ne istediğini bulup belasını sikecektim! Üstelik sadece o da değil, uğraşmam gereken biri daha vardı. Farah, Sonat'la aralarında hiçbir şey geçmediğine yemin etmişti. Âşık olduğunu söylediği adam Sonat değilse kimdi? Doğru düzgün dışarı bile çıkmazken hangi ara birini bulup ona âşık olmuştu?

Yalan mı söylüyordu yoksa gerçekten kalbinde biri mi vardı? Anlamıyordum ve anlamadığım her şey beni delirtecekti. Farah iyi bir yalancı olduğu için söylediği hiçbir şeye bir türlü inanamıyor, sözlerinin dürüstlüğüne sorgulamadan duramıyordum. Ona duyduğum güveni o kadar yılmıştı ki sanki Allah bir dese ben bundan bile şüphe edecektim! Beni ne hâle getirdiğini zerre kadar bilmiyordu.

"Ee yeter artık, koçari." Yan masada konuşan Yasin amcayla derin bir nefes alıp çayımdan bir yudum adım.

"Usta kafayı yiyeceğim, bu kadınları anlamak niye bu kadar zor?"

Kahveden içeri girdiğimden beri ilk bir saatimiz buradaki herkesle hasret gidermekle geçmişti. Ancak ikinci saatimize girdiğimde ben yine onlara serzenişte bulunuyordum. Tıpkı çocukken olduğu gibi. Ne zaman kadınlarla bir derdim olsa bu kahveye gelip kendimden yaşça büyük adamlarla dertleşirdim. Şimdi koca adam olmuşum, onlar da çok yaşlanmıştı ama aynı mevzu aynı konu.

Hepimiz bir masaya sığmayacağımız için benim masamda benden başka dört kişi daha vardı, diğer masadaki herkes de gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Şu an için tek konu karımla yaşadığım sorun olduğundan hepsi beni dinleyip eskiden olduğu gibi yine tavsiye veriyordu. Nejat dayı eski suluğunu sürdürüp soldaki masamda güldü. “Zamanında sana çok dedim, benim kızı sana verelim diye. Gülnaz’ı alsaydın şimdi burada kafanı taşlara vurmazdın. Bak şimdi bizim kız evli ve iki de çocuğu var.”

“Dayı ben kendi kızım ile daha baş edemiyorum, seninkini ne yapayım?” Boşları toplayan çocuğa bardağını uzatıp, “Tazele koçum,” dedikten sonra Nejat dayıya döndüm. “Karımdan başkasını istemiyorum.”

“Zamanında Sezen Öğretmen için de öyle diyordun,” diyen Kasım amca gür bir kahkaha patlattı. “Selami Hoca’yı kıcından bile vurmuştun.”

“Ula ikisi aynı şey midir?” Şu siktığım şivem tekrar kayınca derin derin nefesler alarak kendime çekidüzen verdim. Diğer kanala geçtiğimde tüm ciddiyetim kayb olduğundan bunu istemiyordum.

Suçlarcasına her birine bakıp önüme konulan çaya uzandım. “Ben niye size danışıyorum ki şu zamana kadar verdiğiniz hiçbir tavsiye tutmadı.”

“He, suçlu biz olduk?” Halil amca masanın üstüne koyduğu tütürün poşetinden biraz tütürün çıkarıp sararken o da aynı suçlamayla bana bakıyordu. “Bizim tavsiyelerimizde sıkıntı yok, sıkıntı senin kot kafanda. Verdiğimiz tavsiyelerin birini bile doğru yapamıyorsun.”

“Şimdi beni hiç konuşturma, Halil amca. Ulan bana dediniz ki git Sezen’e açıl, de bakayım açılmadım mı? Kadın bana çocuk muamelesi yaptı.”

Rıza dayı gülüp, “Çünkü çocuktun,” deyince herkes tekrar gülmeye başlamıştı. Anlaşılan bu heriflerde değişen hiçbir şey yoktu. Madem çocuktum, ne diye beni gaza getirip koca kadına göndermişlerdi? Bunların yaptığı da iş değildi.

“Kesin gırgırı, bu seferki farklı.” Farah’la ilgili can sıkıcı şeyleri düşündükçe başıma ağrılar girdiği için şakaklarımı ovuşturdum. Dirseklerimi masaya yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım, başımda nükseden ağrıyı durduramıyordum. Kafamın içindeki o sesler her an geri dönebilirdi.

“Düşmanımın kızına sevdalandım, şimdi ne halt yiyeceğim?” Geçmişin alışkanlığı olduğu için bir tek buradakilere içimi dökabiliyordum. “Söyleyin bana, ne yapacağım ben şimdi?”

Yanımda oturan Salim Kaptan babacan bir tavırla omzumu sıkarak ona bakmamı sağladı. İhtiyar gözlerinde bana duyduğu yoğun sevgi varken belli belirsiz tebessüm etti. “Ona sevdalandığını biz biliyoruz, evlat. Peki, karına açıldın mı?”

“Dayı nasıl açılalım, beni görmeye bile tahammülü yok.” Bana her baktığında gözlerinde oluşan o düşmanca ifadeyi hatırlamak bile yüreğimi sızlatıyordu. “Ailesine yaşattıklarımın sonrasından çok değişti. Aslında hâlâ tanıdığım o kadın ama daha inatçı, daha acımasız ve daha kararlı. Nasıl kazanacağım ben bu kızın kalbini?”

Rıza dayı ne durumda olduğumu görünce durumun ciddiyetini anlayıp şamatayı bıraktı. Yan masada dikkatli gözlerle beni izlerken, “Yediğin boku düzelteceksin, delikanlı,” diyerek başını ağır ağır salladı. “Mademki intikamından vazgeçip karını seçtin, o zaman kıza bunu göstereceksin ve onu seçtiğini hissettireceksin.”

“Nasıl?”

“Ne demek nasıl?” Rüstem amca sigarasını tüttürürken elinde olsa bana bir tane geçirirdi. “Ula biz sana hiç mi bir şey öğretemedik? Yaptığın hataları düzeltip kızın gönlünü alacaksın.”

“Bunu denemiyor muyum sanıyorsunuz?” Efkârlanarak, “Miço!” diye tezgâhtaki çocuğa seslendim. “Oğlum çay dışında burada daha sert bir şeyler yok mu?”

Rıza dayı yine ciddiyetini kaybedip, “Oralet var, koçari,” diyerek eski günlere değindi. “Getirsin mi sana bir şişe?”

Herkes gülerken, “Dayı gözünü seveyim bir dur da,” diye hayıflandım. “Önce benim şu sorunu halledelim, sonra geçersin makaranı.”

“Çözüm basit, Deli Gurur.” Salim Kaptan içlerindeki en bilge kişiydi. cebindeki sigara paketini çıkarırken beni izliyordu. “Önce kıza açılacaksın, daha sonra da hislerinde ciddi olduğunu göstermek için kızın ailesine verdiğin hasarı düzelteceksin.”

Sırtını dönerek ateşi benden gizleyip bir sigara yaktı. Yaktığı sigarayı bana uzatırken bu sefer aynı hareketle kendi için de bir sigara yakmıştı. Bu kahvedeki kimse gözümün önünde ateş yakmazdı. “Sen on iki yıldır buraya hiç gelmesen de alıyoruz haberlerini. O şehirli kızla neden evlendiğini de iyi biliyoruz. İntikam uğruna çıktığın yolda kıza sevdalandın, bu da yetmezmiş gibi kızın ailesini iflasın eşiğine getirdin.”

Salim dayı sigarasından bir nefes çekerken yaptıklarımı için bana kızar gibi bakışları sertti. “Hatalarını düzeltmek için şu zamana kadar ne yaptın?”

“Onları düşürdüğüm çukurdan çıkarmaya çalışıyorum.” Herkes sessizlik içinde beni izlerken parmaklarımdan arasındaki sigarayı dudaklarıma yaklaştırıp derin bir nefes çektim.

Duman dudaklarımın arasından süzülürken içli bir sesle, “Kendi şirketimin geliştirmek üzere olduğu bir teknolojinin taslağını onun kuzenine verdim,” dedim. Şimdilerde Arksaonix adı verdikleri o çalışmanın dosyasını Aksa’ya ben vermiştim.

Aksa da çok yetenekli bir kızdı ama bu kadar kısa sürede öyle bir projeyi ortaya çıkaramazdı. O tür çalışmalar çoğunlukla teknoloji dalında çığır açan biz Kalenderlerin şirketinden çıkardı, çalışanlarımız işinin en iyisiydi. Üzerinde son çalıştıkları projeyi daha onlar bitirmeden onlardan alıp Aksa’ya vermiştim. Kalan küçük eksikleri Aksa’nın tamamlaması Farah’a bunun kuzeninin projesi olduğunu düşündürecekti.

Projeyi son hâline getirip Aksa’ya verseydim o zaman Farah onun bu kadar kısa sürede böyle büyük bir teknoloji geliştirdiğine inanmazdı. Ona yardım ettiğimi anlamaması için o çalışmanın Aksa’nın olduğuna inanmalıydı. Aksa’nın günlerce projeyi tamamlamak için verdiği çabayı gördüğü için Farah benden hiç şüphe etmiyordu. Bu konuda Aksa’yla gizlilik sözleşmesi imzaladığımız için istese de kuzenine gerçekleri söyleyemezdi.

Aynı şekilde tüm o yatırımcıları o masaya toplayan da bendim. Evet, yatırımcıları ayarlayan bendim ama onları yatırıma yapmaya ikna eden Farah’tı. O sunumu yaparken gerçek anlamda ona hayran kalmışım. Kekelemeden veya bir yerlere kaçıp saklanmadan işin üstesinden gelmişti. O ofiste onu izlerken büyülenmemek elde değildi. Kendinden emindi, iddialıydı ve istediği şeyi almayı iyi biliyordu.

Tabii hemen sonrasında bana tekrar sinir krizleri geçirtmişti. Sikeyim, aptal sandığım karım bir dâhi olabilirdi! Orada sorduğum her soruya yanlışsız cevap vermesine hayret etmiştim. Sadece matematik hafızası kuvvetli değildi, aynı zamanda bilgi daracığı da çok büyüktü. Her altı tarihleriyle birlikte bilip beni şoke etmişti. Böylesine zeki bir kadınla evli olduğumu yıllarca nasıl anlamamıştım? Ulan, gerçek anlamda beni ayakta uyutmuştu!

Bir de devamında olan şeyler vardı tabii. Ona verdiğim altı milyon dolarlık bir projeyi altmış iki milyon dolara bize satmıştı. O sinsi kadın benden aldığını, fiyatının çok üstünde bana satmıştı! Dosyadaki o fiyatı orada görünce yaşadığım şoku hâlâ atlatabilmiş değildim. Benim amacım ona küçük ihaleler kazandırarak benim yüzümden yaşadıkları ekonomik krizi birkaç ayda sonlandırmaktı. Böylece hiçbir konuda benden şüphe etmeyecekti.

Ancak Farah tek bir projeye ve tek bir toplantıyla ihtiyacı olan tüm parayı çıkarmıştı. Düşündükçe bazen kızıyor bazen de durumun absürtlüğü karşısında gülüyordum. Bunu yapmasını hiç beklemiyordum. O ofiste gerçek anlamda beni afallatmıştı. Farah’ın ters köşeleri çok beklenmedik ve

sağlam oluyordu. Nasıl ki o sevkiyata katılacağını son ana kadar herkesten gizlediyse toplantıda olanlar da buydu.

Çalışmalarını herkesten hatta ailesinden bile gizlemişti. Bu da yetmezmiş gibi Asaf'ın evinde kalıp onun evinde yiyip içmesine rağmen teknolojinin şişirilmiş fiyatını Asaf'tan bile saklamıştı. Asaf bile evinde olanları bilmezken benim bilmem imkânsızdı.

Farah toplantıda elini gösterene kadar neyin peşinde olduğunu hiç anlamamıştık. Bu kız hep böyleydi, asla kartlarını belli etmez, sinsice ilerler ve bir anda en sert darbeyi geçirirdi. O ana kadar masum pozlarıyla herkesin gözünü boyardı ve kendini pasif biri gibi göstererek etrafındaki herkesi manipüle ederdi. Farah masum ve sevimli gibi görünen ama gerçekte çok zeki ve tehlikeli bir kadındı. Hamlesini hiçbir şekilde göstermez, bir anda atağa geçerdi.

İki gün sonra Farah İstanbul'da olmasa bile onun yerine Ümit yatırımcılarıyla olan sözleşmeyi imzalayacaktı. Onları kurtaracak para doğrudan hesaplarına geçtiğinde tüm borçları kapanacak ve şirketleri iflastan kurtulacaktı. Döndüğümüzde ben de Farah'la sözleşmeyi imzalayıp bir yatırımcı olarak payıma düşen bütçeyi havale edecektim. Ailesine verdiğim hasarı düzeltmek için gereken tüm ayarlamaları yapmıştım. İki gün sonra yaşadıkları ekonomik kriz son bulacaktı.

Tüm bunları kahvedekilere anlattığımda Rüstem dayı beni aptal olmakla suçlar gibi kaşlarını çatı. "Karın için bu kadar şey yaptıysan neden bunları ona söylemiyorsun? Ailesine yardım ettiğini bilirse intikamından vazgeçtiğini anlayıp sana karşı yumuşar."

"Dayı o iş öyle değil işte." Sigarayı kül tablasına bırakıp yüzümü sertçe ovuşturdum. "Benim karım fazla nazlı, hassas ve narin. Zerre kadar öz güveni yok ve topluma giremeyecek kadar ürkek. Aslında çok yetenekli ve zeki ama kendine güveni yok." Farah hiç söylemese de kendini vasıfsız biri olarak gördüğünü biliyordum.

"Kimsenin yardımı olmadan bir şeyleri başarabildiğine inanmaya ihtiyacı var." Onun kalbini kazanmak için aslında her şeyin benim işim olduğunu ona söyleyebilirdim ama bunu yapmak onun başarısını elinden almak olurdu. Üstelik bu gerçekten onun başarısıydı ama benim bu işe dâhil olduğumu öğrenirse tam tersi şeyler düşünebilirdi.

Benim tek yaptığım Aksa'ya bir proje vermek ve yatırımcılarla bir toplantı ayarlamaktır. O sunumu en iyi şekilde yapıp yatırımcıları ikna eden Farah'tı. Aynı şekilde usulsüz bir yola başvurarak yatırımcıları kandıran ve bir şeyi değerinin çok üstünde satan da Farah'tı. Ailesini düştüğü çukurdan

kurtaran oydu, ben sadece küçük bir yardımda bulunmuştum. Gerisini o halletmişti.

Tüm bu süreçte hiçbir şeyin yolunda olmadığını ona düşündürmüştüm. Böylece odasında saklanmak yerine kendi için ilk adımı atarak şirkette çalışmaya başlamıştı. Anksiyetesi ve sosyal fobisi olan bir kadın için bu büyük bir başarıydı. İnsanlara alışmaya bir yerden başlamalıydı. Her şeyden haberim vardı, gece gündüz çalışarak kendini ne kadar yıpratıldığını biliyordum.

Çoğu zaman dayanamayıp onu durdurmayı, her şeyi halledeceğimi söylemeyi çok istemiştım ama yapmadım. Yorulmalı, çaba göstermeli ve her şey son bulduğunda bunun onun çabalarıyla olduğunu bilmeliydi. Onu biraz itekleyince yapamayacağı hiçbir şey yoktu ama bunun için Farah'ı biraz zorlamalı ve cesaretlendirmeliydim.

Haberi bile yoktu ama ona olan duygularımın farkına vardığım günden beri onu her zamankinden daha çok hayata hazırlıyordum. Bir gün babasının koltuğuna geçecekse o masadakilerin oyuncağı olmamak için şimdiden kendini geliştirmeliydi. O da artık bu konuda istekliydi, Farah'ın gerçekten çaba gösterdiğini görebiliyordum. Artık emir kiplerine bile direnmeye başlamıştı.

Her zaman olmasa da bazı anlarda sınırlarının dışına çıkıp emirlere itaat etmiyordu. Özellikle dünden beri bu konuda büyük gelişme katetmişti. Bu konudaki tüm zincirlerini kırmak için dünden beri özellikle ona emir veriyordum. Her defasında karşı çıkması bana tarifi olmayan bir mutluluk veriyordu ama bunu ondan saklıyordum.

İstediğim tek şey karımın kendini kimseye ezdirmeyecek kadar güçlü bir potansiyele ulaşmasıydı. Ve artık biliyordum ki bu konuda gerçekten umut vardı çünkü Farah artık gereken çabayı gösteriyordu. Ne yazık ki gelişme gösteremediği tek şey kendi iyiliği için olan şeylerdi. Konu sevdiklerinden biri olunca içinden farklı bir kadın çıkıyordu ancak onunla ilgili şeylerde o kadından eser bile kalmıyordu.

Babası için sevkiyatta benimle dövüşen kadın dünden beri tutsağımdı ama bana bir yumruk bile atmıyordu. Sahip olduğu cesaret kendi için hiç ortaya çıkmıyordu. Bu konuda da bir şeyler yapılmalıydı ama şu an için tek önceliğim onun kalbini kazanmaktı. Bana başka bir adamdan bahsettikçe deliye döndüğümünden bir an önce başka heriflerin ihtimalini ortadan kaldırmalıydim. Eğer bana âşık olursa beni abisi gibi görmez ve akli başka adamlara kaymazdı.

Beni nasıl abisi olarak görür ki bu boktan bir durumdu!

“Madem onun için yaptıklarını ona söyleyemiyorsun...” Yusuf dedenin uzun süredir gözleri kapalıydı. O masada uyukluyormuş gibi duruyordu ama gözlerini açıp benimle konuşmaya başlayınca aslında hiç uyumadığını anladım. “O zaman kızı alıp karşına konuşacaksın.”

Salim Kaptan da onunla aynı fikirde olduğunu göstererek başını sallarken tuhaf mırıltılar çıkarıyordu. “Leyla’nın geçmişte kaldığını, hayatında ondan başka kimsenin olmadığını ona söylemenin zamanı geldi.”

Buradaki gençlerden biri, “Gurur abi, onu sevdiğini artık ona söylemelisin,” diyerek konuya dâhil oldu. “İlk adımı atmadıkça onun seni sevip sevmediğini anlayamazsın.”

“Sevmiyor koçum.” Kendi derdime yanarak kül tablasına bıraktığım sigarayı aldım. “Kaç defa sordum, *kalbinde bana yer var mı*, diye ama hep yok diyor.”

“Abi öyle sorarsan tabii yok der.” Henüz on sekizinde olan çocuk sandalyesini alarak masama gelip bize yakın bir yere koydu.

Sandalyede oturup hafifçe öne eğildiğinde tebessüm ediyordu. “Genç kız kalbi sırça köşk gibidir, bir kez kırarsan bir daha kolay kolay o kapının eşiginden giremezsin. Belli ki çok kırmışsın yengeyi, o köşkün kapılarını tekrar açmak istiyorsan al karşına ve bize söylediğin gibi onu sevdiğini itiraf et.”

“Sen dediklerimi hiç duymadın mı, sevmiyor beni.”

“Onun sevmiyorum demesine ne bakıyorsun, belki seviyor?” Bu ergen piç aldım olmayacak şeyleri sokarken sandalyesinde sırtarak kasıldı. “Belki o da seni seviyor ama onu sevmediğini düşündüğü için sana açık kapı bırakmıyor.” İhtimali bile durup düşünmeme neden olduğu için sessizleşmişim. Bu olabilir miydi? Onun beni sevmediğini düşündüğüm gibi aynı şeyleri Farah da düşünüyor olabilir miydi?

Ben ki koskoca Gurur Kalender, aşk konusunda o kadar bilgisizmişim ki çoluk çocuktan tavsiye alıyordum. Sandalyemi çekerek henüz yetişkinliğe bile erişmeyen çocuğa yaklaştım. “Ona açılmamı için önce bana olan hislerinin ne durumda olduğunu bilmeliyim. Şimdi söyle Yakup, bunu nasıl anlayacağım?”

“Ona içki içir, sarhoşken ne sorarsan doğruyu söyler.”

“Siktir git lan.” Sandalyemi çekerek Yakup’tan uzaklaşırken buradakilere sivilceli veledi gösterdim. “Elimden bir kaza çıkmadan şu piçi alın başımdan.” Ağzına içki sürmeyen bir kızı kendi çıkarlarını için sarhoş etmeyecektim.

“Halil’in uşağı doğru söylüyor.” Rıza dayı onu destekleyerek masada bana doğru eğildi. “Mademki gelin kızın hislerini bilmeden ona açılmıyorsun, o zaman sarhoş edip gerçeği öğren.”

“Dayı sen de mi? Bir gidin Allah aşkına, karıma nasıl içki içireyim?” Aklıma gelenlerle yüzümü buruşturdum. “Bunun bir de ertesi günü var, kendine geldiğinde belamı siker.”

Köşede oturup purosunu tüttüren Melih emmi gür bir kahkaha patlattı. “Sen eskiden böyle hanım evladı değildin, koçarı,” diye söylenerek beni doluruşa getirmeye başladı. “Koskoca bir İstanbul’u dize getirdin, el kadar kızdan mı korkuyorsun?”

“Emmi sen sanki Sultan anamdan korkmuyorsun. Yahu adı geçince bile titriyorsun, ben niye karımdan korkmayayım?” Yakamı düzelterek çayma uzandım. “Benimki seninki gibi eli maşalı değil, öyle kafamı gözümü yarmıyor ama Allah var, nazı büyük. Bir dudak büküp gözyaşı dökmesiyle sanki hayat duruyor.”

Yakup sırtarak, “Ooo abi, sen iyice yengeye abayı yakmışsın,” deyince ensesine küçük bir fiske vurdum.

“Zevceklği kesip bana bir şişe rakı al.” Cüzdanımdan biraz para çıkarıp ona uzattığımda parayı almadı.

“Abi bu para fazla.” Hemen ayağa kalkıp kapıya yürüdü. “Rakın benden olsun.”

Arkasından bir süre bakıp Halil amcaya döndüm. “Göz açıp kapayınca kadar büyümüş.”

Halil amca tebessüm ederek başını salladı. “Büyüdü ya, büyüdü de kız peşinde koşmaya başladı.” Teşekkür eder gibi ihtiyatlı gözlerle bana bakıp, “Allah senin eksikliğini göstermesin,” dedi minnetle.

İki yıl önce Yakup’un bir kaza geçirip ölümcül derecede yaralandığını duyunca onu yurt dışındaki bir hastaneye havale ettirmiştim. En iyi doktorları onun için bulduğumda ameliyata girmişti. Şükürler olsun ki ameliyatı iyi geçmişti ve tedavisi birkaç ay sürse de babasına sağ salım dönmüştü. On iki yıldır Ordu’ya gelmiyordum ama bir ayağım hep buradaydı. Buradakilerle iletişimi hiç kesmediğim için yüz yüze görüşmesek de birbirimizi arar sorardık.

Konuyu kaynatmalarına izin vermeyerek buradaki herkese sırasıyla baktım. “Sizce Yakup’un önerisi işe yarar mı? Farah’ı sarhoş ederek ağzından laf alabilir miyim?” Hepsinden onaylayan sesler çıkınca isteksiz bir şekilde başımı salladım. Şu zamana kadar verdikleri hiçbir tavsiye işe yaramamıştı, bu da ters tepse bu sefer gazabımdan kurtulamazlardı.

Ömer abi tezgâhın arkasına geçerek bir şişe içeceği alıp masama bıraktı. “Bu bizim hanımın yaptığı üzüm şırası. İçinde daha bilmediğim birçok bitki var ama tadı güzel.” Tepemde dikilirken göz ucuyla şişeyi gösterdi. “Bunu kendinle götür, akşam içkiyle karıştırıp gelin kıza içir. Bizim buraların içeceklerine alışık olmadığı için bardağında içki olduğunu anlamaz.”

“Rakıyla gider mi bu?” diye sorduğumda Salim Kaptan kafama vurarak, “Rakı değil lan deyyus, kızı çarpmayacak daha hafif bir içki içir,” diye bana çıktı. “Şarap koy, üzüm şırasının içinde belli bile olmaz.”

Aklıma gelenlerle önce üzüm şırasına, daha sonra da Ömer abiye kuşkuyla baktım. “İçkiyle karıştırınca zehirlemeyeyim kızı? Bu sıra tescilli mi, yenge içine her haltı katmışsa ya zehirlenirse karım?”

“Ula sen de ne hanım evladı çıktın, geldiğinden beri karım da karım.” Rıza dayı yine yan masadan bana laf atarak şırayı gösterdi. “Hepimiz kaç defa içtik onu, hiçbir şey olmuyor. Gelin kız porselenden yapılmış değil ya, azıcık içkiyi kaldırabilir.”

“Porselenden farkı yok dayı,” diye hayıflandım. “Azıcık bileğini sıksan hemen kızıyor.”

“Sen çok şımartıyorsun bu kızı.” Melih emmi sanki kendi çok iyi bir konumdaymış gibi beni eleştirmiyor mu, ayar oluyordum. “Karı kısmına iki yüz veriyorsan birini geri alacaksın.”

“Doğru diyor.” Rıza dayı hemen onu destekleyerek başını salladı. “Daha şimdiden böyle yapıyorsa yarın bir gün tepene çıkar. İki göz süzüp bir dudak bükmesiyle hemen yumuşama, yeri geldiğinde vur yumruğunu masaya.”

“Onun karşısında el pençe durduğumu mu sanıyorsunuz?” Sebepse yere bunu gurur meselesi hâline getirip yerimde dikleştim. “Ben sizin gibi miyim, karım karşımda rahat rahat oturamaz bile.”

“Gurur.” Farah bir anda kapıdan içeri girince buradaki herkes susmuştu. Farah gözleri nemli bir şekilde somurtarak bana doğru yürürken benim dışımda kimseye bakmıyordu. Güzel suratu asıku, siyah gözleriye ağlanaklı olduğu için parıltılıydı. Beyaz bluzunun önündeki çamur lekeleri gözlerime ilişirken Farah pıtı pıtı adımlarla yanıma geldi. “Gurur gidelim bu yerden, ben bu şehri hiç sevmedim.”

Gözünden akan bir damla yaşla hemen ayağa kalktım. “Farah ne oldu sana?” Bu kızın dökrüğü tek bir damla gözyaşı sanki yüreğimin tanı ortasına düşüyormuş gibi canımı yakıyordu.

Burnunu çekerek bana dışarısını gösterdi. “Nisan ve Yağmur’la alışveriş çıkmıştık.”

“Eee?” dedim sabırsızca.

“Sonra bir şeyler alıp oradan ayrıldık.”

“Devam et.”

“Çocuklar yolda seksek oynuyorlardı, canım sıkıldığı için ben de onlarla oynayayım dedim.”

Sinirden güldüm. “Aferin, her yerde yaşıtını buluyorsun.”

Farah her an zırlı zırlı ağlayacakmış gibi içli gözlerini bana dikip, “Biz daha sonra top oynadık,” dedi.

“Ne güzel, top da oynarmış.”

“Sonra o adam da karşı takıma geçti.”

Kaşlarını büyük bir hızla çatılmıştı. “Hangi adam?”

“Senin korumalarından biri.”

“Ne yaptı sana?”

Dudaklarını sarkıtarak bana bluzunun önündeki çamuru gösterdi. “Şut çekti.”

Yumruğumu sıkarken ters gözlerle bluzunun önündeki lekeye bakıyordum. “Bunu o mu yaptı?”

Onu bana şikâyet ederken dudaklarını sarkıttı. “Onun yüzünden pis oldum.”

Üzerine eğilip yüzünü ellerimin arasına alarak başını yavaşça kaldırdım. “Yenisini alırsız güzelim, bunun için mi ağlıyorsun?”

“Ama canım yandı, Gurur.”

İşte şimdi işin boyutu değişmişti. “Topa çok mu sert vurdu?” O piçin dalağını sikecektim.

Yüzünü ellerimin arasından çekerek ağlamaklı gözlerle aceleyle başını salladı. “Beni yere düşürecek kadar sertti.”

Öfke ilmek ilmek kanıma işlerken gözümün önü kararmaya başlamıştı. “Başka?”

Sesli bir şekilde burnunu çekerek bakışlarını yere indirdi. “Düştüm ben.”

“Onu anladık, sonra ne oldu?”

“Canımı yandı, ne olacak?”

“Yürü, bana onu göstereceksin.” Daha fazla dayanamayıp kolunu tutarak onu kapıya yönlendirdim. “Bir de benim canımı yaksın bakalımı!”

Biz dışarı çıkarken arkamdan kahvedekiler gülerek, “Allah’tan gelin kızın karşısında el pençe durmuyorsun, koçari. Dursan kim bilir neler yaparsın,”

diye dalgasını geçiyordu. Karım olacak püsküllü bela iki dakika daha geç gelse bu lafların hiçbirini duymayacaktım.

Dışarı çıktığımızda Farah yanımda dururken tüm adamlarımı karşıma ip gibi dizdim. Daha sonra yanımda somurtmaktan başka bir şey yapmayan ördeğe dönüp ona korumaları gösterdim. "Sana topla vuran hangisiydi?"

Kolunu kaldırıp parmağıyla birini gösterince başımı çevirdim. Gözlerim Ali'yi bulunca bir küfür savurup, "Senin belanı sikeceğim!" dedim.

Hemen diğerlerinin arkasına geçip saklanırken, "Abi valla kazaydı," diye hızlıca konuştu. "Şutu kaleye çekmiştim, nereden bileyim topun önüne geçeceğini?"

Biraz ileride top oynayan çocukları görünce Yalçın'a çocukların oynadığı topu gösterdim. "Git getir." Yalçın çocuklara doğru yürürken herkes ne yapacağını merakla bekliyordu.

Yalçın topu alıp yanıma gelince çatık kaşlarla Ali'ye yolu gösterdim. "Geç lan şuraya!"

Ali gülmemeye çalışarak ceketini çıkarıp Nisan'a uzattı, birazdan onun da üzerinin batacağını iyi biliyordu. Bizden uzaklaşarak açık bir alanda durunca Farah hemen koluma yapıştı. "O bana şut çektiğinde daha yakındı." Farah yaramaz çocuklar gibi koşup Ali ile ikimizin arasında bir yere durdu, bir tek Ali'ye dil çıkarmadığı kalmıştı. "Tam bu mesafedeydi."

Çatık kaşlarla Ali'ye baktığımda o da aynı terslikle Farah'a bakıp gösterdiği yerde durdu. Bunu yaparken bilerek omzuyla Farah'ın omzuna çarpmıştı. Farah eline yeni bir koz geçmiş gibi hemen kendini yere atıp omzuna ruttu. "Gurur bu beni dövüyor!" Ne dövmesi ulan, azıcık omzuyla çarpmıştı.

"Ali senin gırtlığını sikeceğim piç, uğraşma lan şu kızla!"

Ali inanamayan gözlerle Farah'a bakarken şoke olmuş gibiydi. Farah hâlâ yerde omzunu tutarak acıyla kıvranıyor ve her an ağlayacakmış gibi boynunu büküyordu. "Yenge gözünü seveyim senin benimle derdin ne?" Ali gömleğinin yakasını çekştirip hayretler içinde kalarak ona baktı. "Sabah seni bir sepetle köye gönderdiğim için böyle yaptığını bilmiyorum sanma. Ne kinciymişsin arkadaş!"

Farah yaşların akın ettiği gözlerini bana diktiğinde içli bir ifadesi vardı. "Gurur bu herif hem omzumu deşti hem de bana kızıyor." Onu izlerken dudaklarımda oluşan tebessümün farkında değildim. Tıpkı eskisi gibiydi, yani fazla masum ve sevimli. Hakkında öğrendiğim gerçeklerden sonra bile rol yapıyor olamazdı, değil mi? Belki de onun normali buydu, keşke onun olabilseydim.

Farah sanki hâlâ her konuda beni kandırıyormuş ve kendini olmadığı biri gibi gösteriyormuş gibi geliyordu. Onunla ilgili şüphe duymadığım hiçbir şey yoktu ama şu anda olduğu kadın olmasını çok isterdim. Masum, inatçı ve çocukça istekleri olan bu kadın... Bana yıllarca tanıttığı kadın buydu. Onun gerçek mi yoksa bir yalandan ibaret mi olduğunu bir türlü anlamıyordum.

Beni kandırıyorsa bile bu yalanı yıllarca sürdürsün istiyordum, onunla ilgili hiçbir şeyin bozulmasını istemiyordum. Farah'a olan en büyük kırgınlıklarımın biri de bana yakalanmış olmasıydı. Başından beri rol yapıp bana güzel bir düş yaşattıysa o zaman bunu sonsuza kadar sürdürmeliydi.

Maskesini düşürmemeliydi ve başlattığı bu oyunu hayatımızın son anına kadar uzatmalıydı. Neden bana yakalanmıştı ki! Buna bile kızacak kadar umutsuz bir hâldeydim. Şimdilerde her şey fazla boktan olduğundan onunla eski günlere dönmeyi çok isterdim. O sevkıyata gittiğim için kendime kızmadığım tek bir günüm bile yoktu.

Eğer oraya gitmeseydim belki de Farah'la bu noktaya gelmeyecektik. Bir yanım beni yıllarca ayakta uyurttuğu için ona kıızıyordu, diğer yanımsa bana yakalandığı için ona sinirliydi. Eskiden olduğu gibi beni yalanlarıyla avutmasını bile isteyecek kadar berbat bir durumdaydım.

Ali daha ilk günden Farah'ın önünde canından bezmiş gibi elimdeki topu gösterdi. "Abi gönder gelsin yoksa karın sabaha kadar bunu sürdürecekt."

Topu yere koyup sert bir şut çektiğimde top Ali'nin göğsüne çarpıp onu gerilettili. Ali bir toptan daha ağır darbeler aldığı için buna dayanıklıydı ancak Farah'tan korktuğu için hemen o da kendini yere attı. Sanki top kurgularını kırmış gibi acıyla öne bükülmesi diğer tüm korumaları güldürmüştü. Farah'la ikisi şimdi yerdeydi. Farah'ı yere düşürdüğü gibi kendisi de düşmeseydi Farah'ın bunu saatlerce uzatacağını iyi biliyordu.

Farah inatla yerden kalkmazken sırtarak Ali'ye omzunu gösterdi. "Az önce omzuma çarptın, onu ne yapacağız?" Ali bir küfür savurduğunda neredeyse gülecektim. Bu kız gerçek anlamda bir baş belasıydı.

Ali bir an önce ondan kurtulmak istediği için ona omzunu gösterdi. "Gel sen de benimkine çarp, ödeşelim."

"Gerek yok." Farah ayağa kalkıp yanıma geldi, şimdi gözleri daha canlı bakıyordu ama o gözlerdeki düşmanlık ve mesafe hâlâ oradaydı. Bana fazla yaşlaşmamaya dikkat ederek iki adım uzağımda durdu. "Artık dönebilir miyiz?"

“Hemen mi?” Bugün onu götürmek istediğim çok yer vardı, ona biraz Ordu’yu gezdirmek istiyordum. Doğduğum yeri daha iyi tanınmasını istiyordum ama onu asıl götürmek istediğim yer mezarlıktı.

Annem ve babamın gelinleriyle tanışmasını çok istiyordum ama Farah’ın tepkisini kestiremediğim için bunu yapamıyordum. Salim Kaptan ve diğerlerine davrandığı gibi annemle babama da saygısızlık yapar diye onu bizimkilerle tanışmaya götüremiyordum. Şu anda bana çok kızgın olduğu için beni sinirlendirecek ve üzecek her şeyi yapıyordu.

Şu inadını kırmak için sesimi oldukça uzlaşmacı çıkarıp, “Biraz gezelim,” dedim. “Önce ihtiyacın olan şeyleri alırsın, daha sonra iskeleye inip tekneye denize açılırsın.”

Farah soğuk bir şekilde gülerken ona yakışmayan bir acımasızlıkta beni gösterdi. “Sence tüm günümü seninle geçirmek istiyor muyum?” Tek bir cümlesiyle tüm yollarımı tıkarken ruhsuzca yanımdan geçti. “Beni ya evime götür ya da o kulübeye ama seninle hiçbir yeri gezmeyeceğim.”

Bana böyle davranmasını hak ettiğimi biliyordum ama bu dayanılması zor bir durumdu. Benim tanıdığım ve görmeye alıştığım Farah uzun süre bana kūs bile kalamazdı ama öyle bir inadı varmış ki günlerdir aldığım nefesi bana haram etmişti. İş süründürmekse süründük ulan, artık barışma kısmına geçebilir miyiz? Ne aksi bir kadınmış, haftalardır canıma okuyordu.

Farah arabaya doğru yürürken bir anda adımları yere çivilenmişti. Neden durduğunu anlamak için ona döndüğümde gözlerini dahi kırpmadan bir yere kilidendiğini gördüm. Titreşen bakışlarını takip edince kaldırımdan bu tarafa doğru gelen bir sokak köpeğini gördüm. “Sorun nedir?” Merakla ona baksam da sanki sesim kulağına hiç ulaşmıyormuş gibi Farah korku dolu gözlerle gittikçe bize yaklaşan köpeğe bakıyordu.

Cılız bir sokak köpeğinden neden bu kadar korktuğunu anlayamıyordum ama Farah rol yapıyor gibi görünmüyordu. Nefes dahi almadan köpeği izlerken yüzü bembeyaz kesilmişti. Tüm vücudu titremeye başladığında nefes alışları hızlanmıştı. Endişelenerek, “Farah iyi misin?” diye sordum ama bana hiç cevap vermedi.

Küçük köpeği haddinden fazla gözünde büyütüyor olmalı ki bedenindeki titreme artmıştı. Göz bebekleri korkuyla irileşti ve aldığı nefesler yetersizmiş gibi göğüs kafesi artçı şoklarla hareket etmeye başladı. Köpeğin bu tarafa doğru attığı her adımla Farah’ın titreyen dudaklarından anlaşılmasız sesler çıkıyordu. Yanımızdaki restoranın önüne evsiz hayvanlar için biraz yemek bırakmışlardı.

Köpek bunu görüp bu tarafa koşmaya başlayınca Farah öyle bir çığlık attı ki sesindeki acının ağırlığıyla ezildim. Kollarını kendine sarıp deliye dönmüş bir hareketle ellerinin ulaşabildiği her yerini korumaya çalıştı. Siktim, kriz geçiriyordu!

“D-dur, dur, dur yaklaşma!” diye feryat edip arkasını döndüğü gibi koşmaya başladı. Bu siktiğim yerinde neler oluyordu!

“Farah!” Peşinden koşarken kanım çekilmişti. Onun da bu tür krizler geçirdiğini hiç bilmiyordum. O sokak köpeği onda nasıl bir travmayı tetiklemiş olabilirdi?

Farah yaşadığı korkudan o kadar hızlı koşuyordu ki bir türlü aramızdaki mesafeyi kapatamıyordum. Dükkânların önünden hızla geçip sola döndü, kendini işlek bir yola atınca kontrolüm dışı, “Farah!” diye bağırırken canımdan can gitmişti. Peşinden yola atlayıp karşıdan gelen araba ona çarpmadan Farah’ı arkaya çektim.

Onu kenara çektiğimde öyle bir bağırdı ki sanki ona dokunan başka biriymiş gibi kolunu benden kurtardı. Benden kaçmak isterken tökezleyince düşüşü dengesizdi, dizleri sertçe yere çarpıp beni darmadağın etmişti. Her şey bir anda ve çok hızlı olduğu için onu tutamamıştım. Yaklaşmaya çalıştığım da Farah ellerini yere bastırarak kendini geriye çekti. Paniklemiş durumdaydı, daha doğrusu dehşete kapılmıştı.

Peşimden gelen tüm korumalar endişeyle onun etrafına toplandı ama Farah hiçbirimizi görmüyordu. Sırtını kaldırım kenarına yaslayıp savunmasız bir çocuk gibi dizlerini karnına çekti. Kollarını dizlerine sararken ürkek gözlerle etrafına bakıp ağlıyordu ama bizi görmüyordu. Çökmüş gibiydi ama asıl çöküş korkudan küçülen gözlerindeydi. Onun ıslak gözlerinde gördüğüm tek şey yıkım, ölüm ve yok oluştu. Bir enkazdan farkı yoktu.

Sanki karşısında bizim göremediğimiz bir şey varmış gibi başını iki yana sallayıp hıçkırdı. “B-bir şey yapmadım. Yapmadım... Kıpırdamıyorum, gelme lütfen.” Gözleri kocaman açılırken hemen ardından kulaklarımı sağır edecek bir çığlık attı.

Başımdan aşağıya buz gibi sular döküldüğünde bir anlığına donup kalmıştım. Bedenimi buradaydı ama ruhum sanki zihnimin içine çekilmişti. Farah’ı izlerken hep kaçtığım ve bir türlü peşimi bırakmayan şeyleri görüyordum. Siktir, oradaki sanki bendim! Benim geçirdiğim nöbetler, benim yaşadığım ataklar ve benim yıllarca boğuştuğum krizler... Nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. Karım da benim gibi ağır yaralıydı.

Farah ellerini havada savuruyordu, kendini korumak için çırpıttığı elleri onun için boşlukla mücadele etmiyordu. Gözyaşları içinde bağırarak çırpırken o eller belki birini itiyordu, belki de bir şeylere engel olmaya çalışıyordu. Sanki korktuğu o köpeğin pençelerini ve dişlerini savuşturuyormuş gibi çaresizce çırpınıyordu. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde onu kendine getirmek için dokunmaya çalıştım. Kafayı yiyecektim, onu böyle görmeye dayanamıyordum!

“Farah, n’olur kendine gel.” Daha ben ona dokunmadan onun için bir tehdide dönüşmüşüm gibi Farah çığlık atarak elimi itti. Elim havada kalırken ona dokunamadım çünkü an itibarıyla yüzüm onun için farklı bir yüze dönüşmüştü. Belki de bir canavarın yüzüne...

Onun için bir tehdit olduğumu anlayınca havada asılı kalan elimi yavaşça çektim. Onu geçmişinden korumak için ona uzanan ellerim şimdi onu geçirdiği bu krizden korumak için ondan uzak duruyordu. Farah gözlerini tam karşısındaki noktaya dikerek önce bir süre hareketsiz kaldı. En küçük bir hareketinde canı yanacakmış gibi bırak kıpırdamayı, göğüs kafesi hareket etmesin diye nefes bile almıyordu.

Fakat hemen sonra kollarını yüzünün önüne çaprazlayıp boğazını yırtarcasına haykırdı. Önce kollarım yüzüne siper ederek yüzünü korumaya çalıştı ama daha sonra ellerini vücudunun her yerine uzattı. Göğsüne, karnına, bacaklarına ve kafasına... Bizim göremediğimiz ama onun gördüğü bir şeyin saldırısına uğramış gibi kollarını boşlukta çırpıyor, kendini korumak için uğraşıyordu. Öylesine çaresiz ve öylesine savunmasızdı ki bir şey yapamamak beni kahrediyordu.

Ona dokunsam daha çok korkuyordu, bu hâlde bıraksam acı çekiyordu. Bu nasıl bir çaresizlikti! Farah çığlık attıkça benim sesim kısılıyor, acıdıkça ben kanıyordum ve çırpındıkça ölen sadece ben oluyordum. Bir kez daha anladım ki ben bu kadının acısını bile sahiplenmişim. Aynı zamanda bir şeyi daha anlıyordum, Farah da benim gibi geçmişinden yaralı biriydi. Benim aksime bunu şu zamana kadar iyi gizlemişti.

Parçalanmamak için boşluğa karşı savaşıırken feryat edercesine, “Yardım edin!” diyen haykırıışlarını duymamak için her şeyimi verebilirdim. Buradaydım, hemen yanındaydım ama yardım edemiyordum çünkü böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini bilmiyordum!

Genelde ben Farah’ın şu anda bulunduğu yerde olurdum, o yüzden onu kendine getirmek için nasıl bir yol izleyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. O bir psikolog olduğundan ne yapılması gerektiğini hep biliyordu. kriz yönetimimi benim yerime yapan oydu. Peki, Farah böyle anlarda beni

nasıl sakinleştiriyordu? Nefesi artık boğulmuş gibi kısık ve hırıltılı çıkınca daha fazla dayanamayıp hemen ona doğru uzandım.

Hareketlerini kısıtlamak için ensesini kavrayıp başını kaldırdığımda beni itmeye çalışarak tekrar çığlık attı. Çığlığını ciğerlerine hapseden şey dudaklarına kapanan dudaklarımdı. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum, ben de en iyi bildiğim şeyi yapmıştım. Onu öptüğümde Farah başta kendini kurtarmaya çalışıp bana direndi ama onu bırakmadım. Dudaklarım onun dudaklarını talan ederken bir süre sonra çırpınışları azalmaya başlamıştı.

Rızasını bile almadan onu öptüğüm her saniye vücudu artçı şoklarla titrerken hareketleri yavaşlamaya başlamıştı. Belki de ilk kez onun dudaklarını öperken mutlu olmaktan çok uzaktım, bu zorunluluktan gelişen bir öpücüktü. Onun için endişelenirken bu öpücükten haz almak yerine acısını sonlandırmak istiyordum. Çırpınışları tamamen son bulunca yavaşça başımı arkaya çektim.

Nefesime tutarak ona baktığımda Farah'ın gittikçe normale döndüğünü görünce omuzlarım gevşedi. Şükürler olsun ki kendine geliyordu. Hâlâ yoğun bir şekilde titrerken ve kesik kesik hıçkırırken ıslak kirpiklerinin arasından dayanılmaz bir acıyla bana baktı. Çığlık atmaktan hırıltılı çıkan bir sesle, "G-Gurur..." dedi ve gözleri kapandı. Son anda öne uzanıp başı yere çarpmasın diye onu tutmuştum.

Saniyeler içinde bilincini kaybettiğinde, "Farah!" diye ona çok seslendim ama beni duymadı.

Onu kucağıma alıp hemen ayağa kalktım, aslında ona ne olduğunu biliyordum. Çok ciddi ve tehlikeli bir kriz geçirdiği için yorgunluktan bayılmıştı. Onu göğsüme bastırırken endişeli bir şekilde solmuş yüzüne bakıyordum. Şu an için acıları son bulmuş gibi gözleri kapalıydı ama kim bilir kaç kez bu ataklardan geçirmişti. Şu zamana kadar bunu benden nasıl gizlemişti? Hatırladıklarımla burnumun direği sızladı.

Başından beri kriz ve öfke yönetimimi yapıp bana yardım etmeye çalışırken belki de benden daha kötü durumdaydı. "Bunu nasıl göremedim?" Solgun yüzünü izlerken sesim suçluluk içinde çıkmıştı. "Kendi sorunlarıma o kadar odaklandım ki nelerle mücadele ettiğini hiç bilemedim." Kim bilir bana anlatmadığı ama canını yakan daha neler vardı.

Farah'ı kollarımın arasında tutup hızlı adımlarla yürürken sinirli bakışlarımı Ali'ye çıkardım. "Ara şu Ümit piçini, kızı kaçırıldığı o dönem neler yaşanmış öğren bana!" Bu işin peşini bırakmayacaktım. Farah'ı bu hâle getiren her kimse onu bulup ecdadını sikecektim!

Kulübenin görüş açısındaki bir tepeye çıkıp sırtımı bir ağaca yaslayarak aşağıdaki yemyeşil manzarayı izliyordum. Bugün yaşadıklarımın sonradan korumalar buraya gelip beni rahatsız etmiyordu, hepsi bulundukları yerden beni görebiliyorlardı. İlçede kriz geçirip bayıldığımda gözlerimi tekrar kulübede açmıştım. Uyandığımda Gurur'u yanı başımda bulmuştum. Sanki ben uyurken bile korkmayayım diye elimi tutuyordu.

Onun tüm sorularını cevapsız bırakarak biraz yalnız kalmak istediğimi söylemiştim. Ben bu tepenin başındaki ağaca yaslanmış bir şekilde otuyordum, Gurur ise kulübenin bahçesindeki başka bir ağacın yanında ayakta duruyordu. Sırtını ağaca yaslamış, sigara içerek bulunduğu yerden beni izliyordu. Biraz yalnız kalıp kendime gelmem için yanıma gelemiyordu ama nasıl olduğumu çok merak ettiği için o uzaklıktan beni izliyordu.

Eğer o köpek bize doğru koşmasaydı bir şekilde kendimi kontrol altına alıp hemen ona sırtımı dönebilirdim ve o gidene kadar gözlerimi kapatabilirdim. Ancak bana saldırıyormuş gibi bir anda koşunca kendimi kaybetmiştim. Hemen sonra olan şeyleriyse hayal meyal hatırlıyordum.

O esnada geçmişin içinde kısıp kaldığım için hücremdeki o yaratıkla mücadele ediyordum. Onu düşünmek bile tekrar ağlamama neden oldu. Karnıma çektiğim dizlerime kollarımı sararken başımı eğdim ve sesli bir şekilde ağlamayı sürdürdüm. Her köpek gördüğümde bunu yaşıyordum. Gözlerimi yumdum ve birbiri ardına akan yaşların kirpiklerimin arasından süzülmesine izin verdim.

Birinin sesini yakınımnda duyana kadar bu pozisyonda ne kadar ağladığımı hiç bilmiyordum. Dağınık saçlarımın arasından baktığımda tepemde dikilen Ali'yi gördüm. Benim için ne kadar endişelendiğini saklamaya çalışırken yanıma oturdu. Bakışlarıyla beni utandırmak istemediği için tam karşısındaki manzaraya bakıp iç çekti. "Anlaşılan en az kocan kadar sen de biraz kafadan hasarlısın."

"Daha fazla sinirlerimi bozmadan yanımdan gider misin?" Bugün çok fazla ağladığım için sesim kısık ve çatlamış çıkarken sesli bir şekilde burnumu çektim. "Görmüyor musun, ağlıyorum burada."

"Görüyorum ki yanına geldim." Cebindeki mendili çıkarıp burnuma yapıştırdı. "Hönkür bakayım."

Yapmayacağımı düşünüyorsa çok yanılıyordu. Burnumda ne var ne yok hepsini mendile çıkardığımda Ali zerre kadar iğrenmedi. Tam aksine burnumu sıkarak sildikten sonra mendili bizden uzak bir yere attı. Bunu

yaparken gülüşüne engel olamamıştı. Şimdi de elindeki su şişesini bana uzatınca somurtarak suyu aldım. Sudan birkaç yudum içmek iyi gelmişti.

Ali omzunun üzerinden beni izlerken gözlerindeki endişe hâlâ dağılmamıştı. “Nasıl hissediyorsun?”

Başımı önüme eğdikten sonra kollarımı tekrar karnımdaki dizlerime sardım. “Kötü ve çok acınası.”

“Acınası değilsin, ne denli ağır bir kriz geçirdiğini düşünürsek kötü hissetmen de normal.”

Çenemi dizlerimin üzerine yaslarırken bakışlarım boşluğa dalıp gitti. “Köpeklerden hoşlanmıyorum, beni korkutuyorlar.”

Ali’nin keyifsiz çıkan gülüşünü duydum. “Emin ol, artık herkes bunu biliyor.”

“Ağzımdan laf alman için Gurur seni buraya gönderdi, değil mi?”

Ona baktığımda siyah gözlerini bana dikerek, “Hayır,” dedi yalansız bir sesle. “Nasıl olduğunu görmek için kendim geldim.” Gurur’un bulunduğu yeri bana gösterdi. “Eminim benim yerime burada olamadığı için şu anda deliriyordur.”

Alayla gülerken tekrar önüme döndüm. “Beni gerçek anlamda umursadığını bile sanmıyorum.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Ona baktığımda Ali’nin bakışları yumuşaktı ve sesi normalden daha samimiydi. “Gurur’un sana verdiği değeri hiç göremiyorsun.”

Etrafımızdaki çam ağaçlarının yaydığı kokuyu içime çekerken bakışlarımı kaçırmak için yerdeki bir çam kozalağını aldım. “Leyla’ya verdiği değerinin yarısını bile bana vermiyor.”

Ali’nin gece karası gözlerinde hâlâ ilçede olanların tortusu varken siyah saçlarını geriye itti. “Tam tersi,” diyerek başını hafifçe iki yana salladı. “Sana verdiği değerinin küçük bir kısmını Leyla’ya verseydi aralarındaki tüm o kavgalar hiç yaşanmazdı.” Gerçekten buna inanacağımı mı sanıyordu?

“Lütfen bu konuyu kapat.” Hüzünlü gözlerle parmaklarımı kozalağın katmanlarının üstünde gezdirdim. “Gurur’dan önceki hayatımı çok özleyorum.”

Gurur’dan önce kendi küçük dünyamda yaşayan biriydim. Öyle abartılacak kadar çok mutlu değildim ama tekdüze hayatımda mutsuz da değildim. Sonra Gurur gelmişti ve bir köşkün arka bahçesinde bana doğru yürümüştü. Eve düşen bir yıldırım gibi kalbimin tam ortasına düşeceğini ereden bilebilirdim ki...

Oysaki o hep Leyla'nındı, sonradan gelen bir kadın bunu değiştiremezdi. Tıpkı Elmas anne gibi ben de bir adamın hayatındaki o ikinci kadındım ve hiçbir zaman ilkinin yerini dolduramayacaktım. Hakkım olmayan bir adamı severek bunu kendime ben yapmıştım.

Artık durmam gerektiğini anladığımdan kangren olmaya başlayan bu ilişkiyi kendim için bitirmiştım. Artık Gurur'u düşünmeyecek, onun için savaşılmayacak ve onun için kendimi yıpratmayacaktım. Leyla'nın ölmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi, bizim ilişkimiz hep üç kişilikti. Sonradan gelen ilk gitmeliydi, ben de öyle yapmıştım. Onların arasından çekilmiştim.

Çok acınası ama bir hayaletle yenilmiştim.

"Gurur defteri benim için uzun zaman önce kapandı." Bu konudaki kararlılığımı sürdürerek hislerimi ustaca gizledim. "Seçimlerimiz geleceğimizi inşa eder. Gurur seçtiği kadının hayaliyle yaşıyor, benim onun hayatında bir yerim yok."

Ortada çok komik bir şey varmış gibi Ali gülmeye başladığında garip bir ses çıkartmıştı. "Leyla'ya karşı bir kompleks geliştirmişsin. Gurur'daki tüm bu değişimin sebebi Leyla değil, sensin." Gülmeyi bırakıp ciddileştiğinde aklımı başıma getirmek ister gibi bakıyordu. "Sen Gurur'dan daha çok Leyla'yı evliliğine dâhil ediyorsun. Senin Leyla dediğin kadar Gurur onun ismini anmamıştır."

Stresten tınaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutarken avucumdaki kozalağı sıktım. Ali yerinde dikleşirken başını biraz eğmişti. "Gurur hiçbir zaman Leyla'ya âşık değildi, Leyla da bunun farkındaydı."

Keyiften uzak bir şekilde gülsem de gülüşüm mudu olmanın yakınında bile değildi. "Kimse âşık olmadığı bir kadını on bir yıl boyunca hayatında tutmaz. Çoğu zaman kendimi kandırıyordum, *Leyla'ya karşı suçluluk beliyordu*, diye kendimi avutuyordum. *Ona karşı mahcupluğu ve minnet duyuyordum*, diye düşünüp teselli buluyordum."

Gözlerim dolduğunda bu sefer de aptallığıma gülerek başımı iki yaza salladım. "Kendime yalanlar söylüyordum, Leyla'ya âşık olmadığına inanmaya ihtiyacım vardı." Kozalağın çıkıntılı uçları avucuma batarken oca biraz daha sıktım. "Ama artık gerçekleri görüyorum, Gurur ona âşık ve hâlâ âşık. Öyle olmasaydı yeni bir başlangıç yapmaya bu kadar kapalı olmazdı."

Ali yüz kızartıcı bir küfür savururken inanamayan gözlerle bana tutumuzu gösterdi. "Seni buraya getirmesinin nedeni seninle yeni bir başlangıç yapmak. Bunu anlamayacak kadar aptal mısın?"

“Sen artık yanımdan gidecek misin?” Ona çıkışırken ağlamamak için derin derin nefesler alıyordum. “O çok savunduğun abindeki nasıl bir minnet ve suçluluk duygusu ki on beş yıl boyunca Leyla’yı aşamadı? Evet, bende bir Leyla kompleksi var çünkü Gurur’un benimle evlenme nedeni bile Leyla’ydı!”

“On beş yıl derken?”

“On bir yıl benden önce ilişkileri vardı, son dört yılı da sayarsak etti sana on beş yıl. Hiçbir evlilik yıldönümümüzde yanımda değildi. Belli ki bunu hiç umursamıyor, ne de olsa benimle evlenmek onun için özel bir şey değil.”

Ali’nin kaşları çatılırken bir şeyi anlamak için gözleri kısılmıştı. “Gönderdiği hediyeleri almadın mı?”

“Neyden bahsediyorsun?”

Bakışları merak dolu, duruşuysa dikkatliydi. “Evet, Gurur bu tür özel günleri umursamaz hatta doğum gününün kutlanılmasından bile hazzetmez.” Beni işaret etti. “Ama senin bu tür şeylere önem verdiğini biliyor. Dört yıldır evlisiniz ve Gurur her yıl sana bir hediye gönderdi,” diyerek beni şoke etti.

“Doğum günlerinde ve evlilik yıldönümlerinizi yanında olmasını engelleyen hep bir şeyler vardı. Kendi gelemeyi için her defasında sana bir hediye gönderdi. Sana karşı hiçbir şey hissetmediği o yıllarda bile bunu yapıyordu.” Yüz ifadesi sertleşti. “Gönderdiği hediyelerin hiçbirini almadın mı?”

“Hayır,” derken duyduklarımın şaşkınlığını yaşıyordum. “Ben hiç hediye almadım, bana yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Farah hepsini bana verdiği için bizzat ben gönderdim, sana niye yalan söyleyeyim? Ondan geldiği anlaşılmasın diye isimsiz bir şekilde evine gönderdiği o hediyeler nereye gitti?”

“Bahsettiğin hediyeleri neyle gönderdin?”

“Kargoyla tabii ki. Bana kalsa bizim çocuklardan biriyle gönderirdim ama Gurur ondan geldiği anlaşılmasın diye kargoyla göndermem konusunda ısrarcıydı.”

“Nasıl olur,” diye mırıldanırken bana ulaşması gereken hediyelerin kimde olduğunu merak etmiştim.

Yüz ifademe bakınca Ali hediyelerin hiçbirini almadığımı anlayıp parmaklarıyla saçlarını dağıttı. “Evinde bir hırsız var, ben her defasında adresini eksiksiz yazdım.” Bir bacağı uzatarak otururken diğer bacağı dizinden

bükmüştü. Elini büktüğü dizinin üzerine uzatırken dudakları düz bir çizgideydi.

“O evde birileri doğum günlerinde ve evlilik yıl dönümlerinizde Gurur’un sana bir şeyler gönderdiğini biliyor olmalı. Belli ki özel günlerde kapıyı kollayıp kargo sana ulaşmadan senden önce almış. Böylece yanında olmadığına bile Gurur’un seni önemsedığını hiç anlamadın.” Bunu yapan her kimse dört yıl boyunca bana ait şeyleri çalıp durmuştu. Evimde yaşayan birileri başkasına ait hediyeleri alacak kadar aşağılık biriydi.

“Son evlilik yıldönümümüzde Gurur bana ne gönderdi?” Bunu bilirim evimdeki hırsızın kim olduğunu anlayabilirdim.

Ali bileğimdeki bilekliği gösterdi. “Bilekliğin için özel yaptırdığı bir aksesuardı. Küçük bir ördek şeklindeydi,” diyerek güldü. “Saf elmastan, etrafıysa gümüş kaplı.”

Elim bilekliğime uzanırken neye mal olursa olsun bana ait olan şeyi almayı kafaya koymuştum. Hediye nin maddi değerinden çok benim için manevi bir değeri vardı, Gurur onu benim için yaptırmıştı. Dört yıl boyunca beni düşünüp bir şeyler gönderdiğini bilmek bile nabzımı hızlandırıyordu. Böyle şeyleri saçma bulmasına rağmen her doğum günümde ve evlilik yıldönümümüzde bana bir şeyler aldığına inanamıyordum. Bu ondan hiç beklemediğim bir hareketti.

İçim buruklaştığında çekingen bakışlarımı Ali’ye çıkardım. “Açtuğım boşanma davasından sonra benimle ilgili hiçbir şeyi önemsemediğini düşünmüştüm.”

Ali başını karşımızdaki manzaraya doğru çevirdi, sonra tekrar bana döndü. “Sandığından daha çok seni önemsiyor.” Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirirken sigarasını yakarak bakışlarını Gurur’un olduğu yöne dikti. “Onun için Leyla hep alıştığı bir düzendi, biz erkekler düzenimiz bozulsun istemeyiz. Bazen biriyle yaşarken bu onunla bir hayat kurmak istediğimiz anlama gelmez, kendimizi öyleymiş gibi şartlarız.”

Ali bunları söylerken çok uzağımızda görünen kulübenin bahçesine bakıyordu ama aslında baktığı kişi Gurur’du. “Gurur için Leyla’yı sevmek bir zorunluluktur. Leyla’nın ailesi Gurur’u Şeref’ten sakladı ve Şeref bunu öğrenip onları öldürdü. Onun yüzünden abisi bir aileyi kana bulamıştı, bunun sorumluluğunu almayacak kadar vefasız biri değil.” Tatsız bir şekilde gülerek omuzlarını silktiler. “Keşke biraz öyle olsa ve dışarıya gösterdiği gibi kaygısız, umursamaz biri olsa ama öyle biri değil.”

“Çünkü kendisi de anne ve babasız olduğu için istese de Leyla’yı bırakamıyordu.”

Çok doğru bir noktaya değinmişim gibi Ali başını sallayarak sigaranın dumanıyla ciğerlerini zehirledi. Gri duman yüzünü yalayıp kirpiklerini titretirken içli bir şekilde nefesini verdi. “Gurur, Leyla’nın sorumluluğunu üstlendiğinde henüz toy biriydi. Abisi peşine düşmüştü, ölüm her yerdeydi ve kafasının içinde daha fazlası vardı. Üstelik bir de Melek’e bakmakla sorumluydu.” Hüznün kederiyle kuşanmış gözlerini bana dikti. “Ve tüm bunlarla boğuşurken henüz on yedisindeydi.”

İçim yanarken boğazımda oluşan düğüm bana nefes aldırmiyordu. O yaşta genç bir kıza sevgili, küçük bir kız çocuğuna da baba olduğunu bilmek bile gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Gurur’un hayat kavgası çok küçük yaşlarda başlamıştı. Ali sigarasını yere bastırırken öne doğru eğildiği için sırtı biraz kamburlaşmış gibiydi ama asıl çöken içinde bir yerlerdi.

“Gurur birkaç darbeye kafayı bozmadı, Farah. Doğduğundan beri ona yaşatılan şeyler çok ağırdı.”

Dudağının kenarı gerildiğinde burnundan sert bir nefes alıp konumuza odaklanmaya çalıştı. Gurur’un geçmişini bir kez anlatmaya başlarsa ikimizin de bunun içinden çıkamayacağım biliyordu. “Bazı insanların duyguları kendiliğinden oluşmaz, yaşadıkları duygularına yön verir. Leyla’yla olan şey tam olarak buydu, abisi onun ailesini katletmeseydi büyük ihtimalle Leyla onun için bir gençlik heyecanı olarak kalacaktı.” Ama Şeref’in devreye girmesiyle işin rengi değişmişti.

Ali yerinde hafifçe kıpırdanırken omuzları gergindi ama gözleri net bir şekilde bana bakıyordu. “Leyla’yla yaşadığı o gençlik heyecanı onun için zorunluğuna dönüştüğünde hızla ondan uzaklaşmaya başladı. Ancak Gurur bunu ne zaman yapsa Leyla ona hep kaybettiği ailesini hatırlattı.” Bu birini kendine zorla mahkûm etmekten başka bir şey değildi. Bakıldığında çok sağlıksız bir davranıştı ve ne yazık ki çaresizce yapılan bir şeydi.

Kimse geliyor mu, diye Ali etrafımızı kontrol etti ve yerinde kayarak bana biraz daha yaklaştı. “Bir seferinde Gurur ikisine de haksızlık ettiğini anlayıp Leyla için temiz bir semtte güzel bir ev almıştı. Hesabını parayla doldurup kalan tüm hayatında onun her ihtiyacını karşılayacağını söylemişti.”

Gözlerimi belirttiğimde Ali başını sallayarak sözlerini onayladı. “Tüm bunları bana bir rakı masasında anlatmıştı. Sarhoş olduğundan düşüncelerinin berrak olduğu bir andı. Buna daha fazla dayanamadığını, eve gidip ondan ayrılmak istediğini Leyla’ya söyleyecekti.”

“Sonra ne oldu?”

Ali bir küfür savurup, “Hiçbir şey,” derken o da hâlâ bunun şaşkınlığını yaşıyormuş gibiydi. “Belli ki Leyla yine ona ailesini hatırlattı ve Gurur ayrılmaktan vazgeçti.”

Geçmişte olanları hatırlayınca verdikleri kayba hâlâ üzüldüğünü görebiliyordum çünkü bakışları durgunlaşmış, ifadesiyse yaslıydı. “Leyla gerçekten iyi bir kızdı ve biz korumalar onu da severdik ancak yanlış bir ilişkide kendini harap ediyordu.” Beni işaret etti. “Şu anda seninle konuştuğum gibi zamanında onunla da çok konuşmuşumdur. Tek fark birinizi Gurur’un sevgisine inandırmaya çalışırken diğerine tam tersi şeyler söylüyordum.” Belli belirsiz gülümsedi. “Değişmeyen tek şey ikinizin de iyiliğini düşünmem.”

Sessizliğimi koruyarak onu dinlemeye devam ettiğimde Ali kaldığı yerden olanları anlattı. Bunu yaparken hiç rahat değildi ama tüm bunları bilmem gerektiğini düşünüyordu. “İşin özeti Gurur onu bırakamayacağını anlayınca kendini Leyla’yı sevmeye şartladı. Eğer onu severse ya da ona âşık olursa yaşadıkları hayatın ikisi için daha güzel olacağına inanıyordu. Sevmesine onu sevdi, ne de olsa birlikte yıllarını geçirdiler ama aşk...” Hayır dercesine başını sağa sola salladı. “Bu kadarını Gurur bile yapamadı çünkü aşk akıl değil, kalp işi.”

Düşüncelerini toparlamak için başını eğip gözlerini birkaç saniye kapalı tuttu ama daha sonra yeniden bana döndü. “Gurur’un o ilişkide tutunduğu hep bir şeyler vardı ve başlıca şeylerden biri de Leyla’ya duyduğu suçluluktur. Ancak bazı anlarda bu bile yeterli olmuyordu. Leyla’ya olan sevgisi onu tüm hayatına yayacak kadar güçlü bir aşk değildi. Böyle anlarda tutunacak yeni bir şeylere ihtiyaç duyuyordu, onu o ilişkide tutacak çok daha güçlü bir şeyler.” Tepkimi kestiremediği için bir konuda tereddüt ederek beni izledi ve en sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. “Çocuk.”

Kalbim durma noktasına gelirken neredeyse ayağa fırlayacaktım. “İkisinin bir çocuğu mu var yoksa?”

Yaşadığım endişeyi görünce Ali neredeyse gülecekti. “Sakin ol, Gurur’un kimseden çocuğu yok.” Elim kalbime bastırıp rahat bir nefes aldım, şu kısacık saniyelerde ölüp ölüp dirilmiştim. “Ama Leyla’dan bir çocuğu olsun istedi.”

“İster tabii,” diye homurdanmaya başladım. “Bir çocuk iki kişiyi sonsuza kadar birbirine bağlar. Gurur, Leyla’yla olan her şeyi daha canlı tutmak için bir çocuğa ihtiyaç duyduğunun bile farkında olmamıştır. O herif gerçekten sorunlu.”

Ali bu konuda bana katıldığını göstermek ister gibi gülerek başını salladı. “Gurur genel olarak çocukları çok seviyor ama Leyla’yla birlikteyken çocuk

konusunda ısrarcı olmasının nedeni farklıydı. Bir çocuğu olursa onun annesini daha çok seveceğini, belki de ona âşık olacağını düşünecek kadar değişik biri.” Değişik kısmına yüzde yüz katılıyordum.

“Sonra ne oldu?”

Ali bıyık altından gülerken hınzır gözleriyle beni gösterdi. “Ne mi oldu? Çok istemesine rağmen Leyla’ya âşık olmazken hiç istememesine rağmen sana âşık oldu. Bu herifte gerçekten her şey ters işliyor.”

Bir anlığına her şey durdu.

Aklım.

Bedenim.

Ve nefesim.

Hareket eden ve şiddetle çarpan tek şey kalbimdi.

Ali’nin *sana âşık oldu*, diyen sesi kulaklarımda çınlayıp yankısını bırakırken hiç kıpırdamıyordum. Donmuş bir şekilde öylece kalakalmıştım, bu duymayı beklediğim bir şey değildi. Daha doğrusu bu, hayal etmekten bile korktuğum bir şeydi çünkü hemen sonra hüsrana uğramak istemezdim. Gurur bana âşık olmuş olamazdı, bu öylece inanacağım bir şey değildi.

Ancak Ali ne söylediğini iyi biliyormuş gibi bu konuda ciddi idi. “Farah o sana gerçekten âşık,” derken dalga geçmiyor gibiydi. “Eğer öyle olmasaydı neden intikam almaktan vazgeçsin ya da seni kıskanıp buraya kaçırsın?”

Artık gitme vakti gelmiş gibi ayağa kalkıp üzerini silkeleyerek bana baktı. Dudaklarında incecik bir gülümseme varken bakışları çok anlamlı ve derindi. “Başlarda her şey çok farklı olabilir ama geldiğimiz son noktada Gurur, Leyla’yı değil seni seçti. Sen ondan vazgeçtiğini söyleyip dururken o, senin için intikamından vazgeçti.” Bunları söyleyip gitmişti.

Ali gittikten sonra uzun süre yerimden hiç kıpırdayamadım. Aklıma soktuğu ihtimalle kalbimi kaburgalarımı tekmelerken dudaklarımdaki tebessümün farkında bile değildim. Haklı olabilir miydi? Gurur gerçekten benim için intikam duygusundan vazgeçmiş miydi? Düşüncesi bile bu dünyayla olan bağımı koparıyordu. Göğsümde başlayıp boğazıma yükselen bir şeyler vardı.

Hiçbir yere sığmayan küçük bir çocuğun sevinci beni kuşattığında bugün yaşadığım can sıkıcı krizin etkisi bile ortadan kalkmaya başlamıştı. Bir an önce Gurur’u görmek ister gibi sık sık kulübenin olduğu yöne bakıyordum ama baktığım hiçbir yerde değildi. Gözlerim onu ararken içim içime sığmıyordu, bunu ondan duymayı çok istiyordum. Sadece bir kez beni sevdiğini söylese sanki tüm şüphelerimi son bulacaktı.

Ali'nin söylediklerine inanan ve delicesine mutlu olan bir yanımdı ama bir de bana en kötüsünü düşündüren ve *hemen hayallere kapılma* diyen farklı bir yanımda vardı. Eğer Ali onun duyguları konusunda yanılıyorsa ve ben yine kendimi bir yalana inandırırıyorsa... Bu sefer bunu kaldıramazdım. Özlemini çektiğim bu mutluluğu gerçek anlamda kucaklamak istiyorsam önce Gurur'un hislerinden emin olmalıydım.

Bir süre sonra Gurur kulübeden çıkıp bulunduğum tepeyi tırmanmaya başladı. Ali tepenin diğer tarafından kulübeye dönüyordu, Gurur ise daha dik yokuşu olan bir yolu seçmişti. Sanki her şeyi zor yoldan yapmaya alışkındı. Belki de hiçbir şeyin onun için kolaylaşmayacağını düşündüğü için böyleydi. Tepeyi çıkıp elindeki sepetle bu tarafa yürüdüğünde o sepette ne olduğunu merak ettim. Arkasında batmak üzere olan güneşin kızılığıyla yanıma geliyordu.

Bugün onun yanında geçirdiğim o krizin onu da çok etkilediğini görebiliyordum. Baş hafifçe önündeydi, oysaki Gurur daima dimdik yürürdü. Bir boşluğun üzerinde yürür gibi adımlarında bile hazin bir şeyler vardı. Bakmayı sevdiğim yakışıklı yüzüyle çok durgun ve gözleri fazla düşünceliydi. Tanık olduğu o ciddi krizden sonra benim de biraz onun gibi olduğumu anlamıştı. Gurur kendi gibi psikolojisi bozuk bir kadınla evlenmişti.

Yanıma gelip tepemde dikildiğinde onu görmek için başımı kaldırdım. Bana karşı çok mahcuptu, yüzüme bile doğru düzgün bakamıyordu. Bir günde on yaş yaşlanmış gibi yüzü gölgelenmiş, bakışları puslanmış ve omuzları hafifçe çökmüştü. Benim de böyle ciddi travmalara sahip olduğumu anlayamadığı için kendine kızdığını görebiliyordum. En kötüsü de Gurur böyle durumlarda ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Kriz esnasında veya sonrasında nasıl bir yol izleyeceğinden bihaberdi. Genelde ciddi krizler geçiren hep o olurdu, ben onu sakinleştirdim. Şimdi ikimiz yer değiştirmişken bana neyin iyi geleceğini ve beni nasıl avutacağını bilmiyordu. Bir şeyler söylemek istiyordu ama konuya nasıl bir cümleyle başlayacağını bile bilmiyordu.

Elimi hafifçe yere vurarak ona yanıma gösterdim. "Otur lütfen."

Tek kelime etmeden yanıma otururken sepeti diğer yanına koymuştu. Ona gittikçe daha çok aşağıya çekilen güneşi gösterip kafasını dağıtmak istedim. "Birlikte güneşin batışını izleyelim."

Çok keyifsiz olduğu için onu neşelendirmek kolay olmayacaktı. Kısa bir an ters gözlerle güneşe bakıp bakışlarını önüne indirdi. "O siktiğim güneş her gün doğup batıyor, bunun nesini romantik buluyorsun?"

"Güneşe niye küfrediyorsun şimdi?"

“Farah ben şu anda kendime bile küfrediyorum, kafam hiç yerinde değil.” Daha fazla dayanamayıp bana baktığında yeşil gözleri endişeyle dalgalanmıştı.

Yüz hatlarına bile karamsarlık yerleşmişken neyim olduğunu bilmek istiyordu. “O köpeğin sende tetiklediği şey neydi?” Bakışlarını biraz aşağıya indirip vücudumu tararken sanki kıyafetlerimin altına ulaşmak ve bedenimde herhangi bir diş izi var mı, görmek istiyordu.

Dokuz yaşında aldığım diş izleri büyüdükçe biraz daha kapanmıştı. Bir süre sonra vücudumda emaresi bile kalmamıştı ama izini aklımda bırakmıştı. “Sana daha önce söyledim, Gurur.” Kısık bir sesle konuşup gözlerimi ondan çekerek yeniden güneşi izledim. “Sendeki mevzu Farah olmadığı sürece ne benden bir şey öğrenebilirsin ne de gerçekte kim olduğumu anlayabilirsin.”

“Başından beri bendeki mevzunun hep Farah olduğunu ne sen görebildin ne de ben.” Hızlıca ona döndüm ama Gurur bu itirafı yapmanın çekingenliğiyle bakışlarını yüzümde tutamadı. Sanki daha önce hiç onu bu denli geren bir konuşmanın içinde bulunmamış veya bir itirafın stresini tatmamış gibi rahatsızlığını saklayamıyordu.

Yanaklarının içini havayla doldurarak başını kaldırdı ve derin bir nefes vererek gözlerime baktı. “Bendeki durum artık Leyla değil, sensin Farah.” Nabzım hızlanmıştı.

Bir yanım delicesine çılgılık atıp mutluluktan tepiniyordu ama diğer yanım dur diyordu bana. Sevinmek için henüz çok erken olduğunu söyleyip beni frenliyordu. Bu yüzden ifademi sabit tuttum ve meraklı birinin heyecanı ile başımı ona doğru uzattım. “Ne demek istiyorsun?”

Gurur ağız dolusu küfrederken son kelimesi, “Sikeyim!” olmuştu. Yüzünü sertçe ovuştururken bu işin içinden o kadar kolay çıkamayacağını anlamıştı. “Kızım az önce bir itirafta bulunduğumun farkına varmayacak kadar aptal mısınız?” Gülmemek için kendimle mücadele ediyordum. Ondan başka kimse bir itiraftan hemen sonra karşısındaki insana aptal demezdi.

Yana kayarak ondan biraz uzaklaştım. “Gurur bana hakaret edeceksen git yanımdan.”

Kolumu tutup hafifçe çekerek yeniden beni yanına çiviledi. Bunu yaparken yüzü sertleşmişti. “Sana hakaret etmiyorum ama bu işi hiç kolaylaştırmıyorsun.”

“Derdinin ne olduğunu anlasam istediğin kolaylığı sağlayacağımı ama seni anlamıyorum,” diye sızlanmaya başladım. “Bendeki durum sensin dersen, herhâlde ben olacağım çünkü beni kaçırdın. Bu demek oluyor ki şu

an için sendeki son durum benim.” Çok yerinde bir tespitte bulunmuşum gibi davranıp onu kıvrandırırken arsızca bir de övgü bekledim. “Doğru bildim, değil mi?”

Gurur önce kızgın gözlerle ters ters bana baktı, daha sonra da hayıflanır gibi başını yukarıya kaldırdı. “Kurban olduğum bana bunu niye reva görüyorsun?” derken sanki Allah’a serzenişte bulunuyordu. “Bana lütfettiğin şu zekânın birini bile yanımdaki aptala verseydin şimdi işim daha kolay olacaktı.” Bu yine kendini övüp beni mi gömüyordu?

“Gurur kiminle konuşuyorsun?”

“Seninle değil, dön önüne.”

“Peki.”

“Farah, Allah Kuran hakkı için bana şu kelimeyi söyleme, harbi ayar oluyorum.”

“Peki, demem.”

“İyi ki demiyorsun Farah, iyi ki demiyorsun!” Yanındaki sepeti alıp sertçe kucağıma bıraktı. “Al, sen seviyorsun piknik yapmayı.”

Can simidiymiş gibi kucağımdaki sepete sarılıp gülücükler saçtım. “Güneşin batışını birlikte izlerken benimle piknik mi yapacaksın?” Onu daha fazla kızdırarak mutlulukla ellerimi çırpıttım. “Bu çok romantik.”

Gurur daha fazla dayanamayıp silahını çıkararak bir anlığına güneşe doğrulttu. Bir an önce onu batırmak ister gibi yaptığı bir hareketti bu ama daha sonra bunun çok mantıksız olduğunu anladı. Silahı tekrar beline takarken güneşe olan bakışları sertti. “Sen de batacaksan bat lan artık. Seni izlemek için buraya gelmedim!”

Daha sonra bana dönüp çatık kaşlarının altından sinirle baktı. “Seni mutlu etmek için bir sepet hazırladım, hepsi bu.” Uyarırcasına işaret parmağını bana doğrulttu. “Güneşi izlemek yok, romantizm yok, ciddi bir şey konuşacağız, buraya kadar anladın mı?”

Hızlıca başımı sallayarak ona kocaman gülümsedim. “Tabii ki anladım. piknik yapıp güneşi izlerken tatlı tatlı konuşacağız.” Hülyalı düşlere dalmışım gibi ellerimi çenemin altında birleştirip iç çektim. “Ama bu çok romantik.”

Gurur kızgın görünmeye çalıştı, ciddi ifadesini korumak için çok uğraştı ama dudakları yana doğru büküldüğünde kendini tutamayıp güldü. “Bilerek bunu yapıyorsun, değil mi?”

“Gülümsemeni sağladıysa sıkıntı yok.” Söylediklerimle aramızda bir sessizlik yaşanırken burada duyulan tek şey Gurur’un yurkunuşuydu.

Yaptığım şebekliklerin onu güldürmek için olduğunu anlayınca bana olan bakışları değişti. İlçede olanlardan sonra ifadesi ilk kez yumuşarken yeşil gözlerinde can alıcı bir ışıltı belirmişti. Dünyanın en değerli hazinesine bakar gibi beni izlerken gözlerime dalıp gitmişti.

“Nasıl bir şeysin sen, bunu nasıl yapıyorsun?” O krizden sonra benim teselliye ihtiyacım varken hâlâ onu mutlu etmeye çalışmamı anlamıyordu.

Tepkimi kestiremiyordu veya dokunuşuna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordu ama bana dokunma ihtiyacı hissederek elini uzattı. Parmak uçları yanağımda tüy gibi bir his bıraktığında, “Farah,” diye mırıldandı duygu yüklü bir sesle. “Şu hayatta yaptığım en iyi şey seninle evlenmekti.” Omurgama soğuk bir his yayılırken Gurur yanağıma okşayarak başını ağır ağır salladı. “Sen başıma gelen en güzel şeysin.”

“Yalanlarıma rağmen mi?”

“Evet,” derken artık tereddüt bile etmiyordu. Nefesini sıkıntıyla verdiğinde eli hâlâ yüzümde geziniyordu. “Hakkındaki yalanları öğrenmem çok ağırdı ama öncesinde bana yaşattıkları güzel bir düştü.” Bunları söylerken samimi görünüyordu. “Zaman geçtikçe zararsız yalanlar olduğunu daha iyi anlıyorum.” Gurur’da gerçekten çok büyük gelişme vardı.

Bana doğru biraz daha kayarak hafifçe üzerime eğildi. Çenemi parmaklarının arasına alıp başımı kaldırırken nefes dahi almadan beni izliyordu. Yeşil gözleri onda nadiren gördüğüm bir parıltıya sahipken boğuk bir sesle, “Benim nazlı karım,” diye mırıldanıp başparmağıyla çenemi hafifçe okşadı. Yalvarırcasına gözlerimin içine bakıp, “En baştan başlayalım mı?” diye sordu. *Nazlı karım...* Son günlerde Gurur bunu çok sık söylüyordu. Sanırım bu onun beni sevme şekliydi.

Gözlerine bakınca bile artık görebiliyordum, Gurur beni gerçekten seviyordu. Boğazım düğümlendiğinde yutkundum, nefes aldığımdan bile şüpheliydim. Bir anlığına gözlerimi kapatmak istedim ama bunu yaparsam gözlerimin önünden kaybolur ve bu büyü bozulur diye korktum. Bugünün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm. Tam tüm umutlarım söndüğünde Gurur’un kalbinde aşk yeşermişti.

İnanması çok güç bir olay gibi geliyordu, on bir yıllık bir geçmişi ardından bırakması hiç kolay olmamıştı. İçimde bir şeyler yeşermişti ama bu his mutluluktan çok daha karmaşık bir şeydi. Evet, mutluydum ama bir yandan da endişeli ve karamsardım. Onunla son yaşadıklarımız hiç kolay şeyler değildi ya da aileme yaşattıkları. İstesem de ailemi yok sayıp kendim için temiz bir sayfa açamıyordum.

Bu yüzden başımı geriye çekip Gurur'un yüzümdeki elini yere düşürdüm. Bazen geç gelen bir itiraf ya da geç fark edilen bir aşk hiçbir şeyi düzeltemiyordu. Beni yeniden kazanmak istiyorsa önce bunun için çaba göstermeliydi. Yaşadığımız ekonomik kriz tamamen son bulmadan benden istediği karşılığı alamazdı.

"Yeniden başlayacak bir şey yok," diyerek azap dolu bekleyişini sonlandırdım. "Aramızdaki bu belirsiz şeyin bitmesi gerekiyordu ve bitecek."

Akşamın esintisi yüzüne vurduğunda Gurur kısa bir anlığına gözlerini yummuştu. Bir türlü beni geri kazanamadığı için artık ne yapacağını hiç bilmiyordu, bir konuda bu kadar kararlı ve inatçı olmamı benden beklemiyordu. Onun görmeye alıştığı ve tanıdığı Farah onu hiç bu kadar süründürmemişti. Bu yüzden nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyordu. Artık herkese gösterdiğim gibi kolay dizginlenen bir kadın olmadığımı biliyordu.

Bir kez daha onu geri çevirdiğim için Gurur sessizleşmişti. Zaten bana açıkça duygularını da itiraf etmemişti, artık kolay kolay da edemezdi çünkü her geçen günle onu sevmediğime daha çok ikna oluyordu. Açıkçası bana bir şeyler itiraf etmesini de istemiyordum, imasını yapınca bile tüm diencim kırılıyordu. İtirafı karşısında bu kadar güçlü duramazdım.

Sepeti açıp içindeki çizgili sofrı örtüsünü yerdeki çimenlerin üzerine serdim. Sepetin içinde Karadeniz yöresine ait çok fazla atıştırmalık vardı, bunları bizi ziyarete gelen insanlar getirmiş olmalıydı. Hepsini sofranın üzerine dizip poşetin içindeki yıkanmış meyveleri tabağa boşaltım. Ben seviyorum diye Gurur kulübenin bahçesindeki ağacın eriklerinden de getirmişti. Tebessüm ederek onları da tabağa koydım.

Gurur'un rakı şişesini, suyunu ve bardağını önüne bıraktım. Kendim için de sepetteki portakal suyuna uzandım ama gözlerim rakıda oyalanınca duraksadım. Daha önce hiç içki içmemiştim ama bugün yaşadıklarımın sonra biraz içmek istiyordum. Geçirdiğim o ağır krizin enkazı hâlâ yüreğimin bir yerlerindiydi. Sadece bir günlüğüne de olsa bunu unutup biraz gevşemek istiyordum.

Bu isteğim karşısında Gurur'un nasıl bir tepki vereceğini bilmediğim için ağzımın içinde bir şeyler geveleyerek, "Şey..." diye mırıldanıp ona rakı şişesini gösterdim. "Ben de içebilir miyim?"

Benden duymayı beklediği en son şey buymuş gibi Gurur'un gözleri hafifçe büyüdü. Yaşadığı afallama tüm yüzüne yayılırken tuhaf gözlerle sırasıyla rakı şişesine ve bana bakıp duruyordu. Hemen sonra kendini toparlayarak kaşlarını belli belirsiz çatı. Kesin bir şekilde, "Hayır," diyerek şırtı ulaşmayayım diye onu yanına koydu. "İçmeyeceksin."

Sıkıntıyla nefesini verirken iç dünyasında onu rahatsız eden bir şeylerin olduğunu saklayamıyordu. “Günün başında seni sarhoş etmek iyi bir fikir mi gibi geliyordu ama artık bunun çok yanlış olduğunu biliyorum.” Yeşil irislerinde kızgın bir ifade belirlediğinde çenesini sıktı. “Sarhoş olup yine bana başka heriflerden bahsedersen bu sefer bunu kaldıramam!”

Ona başka bir adama âşık olduğumu söylediğimde bir yanı şiddetle buna karşı çıkıyordu ve yalan söylediğime kendini ikna ediyordu. Yalan söylediğimi düşünmek Gurur’a iyi geldiği için bu konudaki gerçekleri öğrenmeye hazır değildi. Sarhoş insanlar kolay kolay yalan söyleyemezdi, benim gibi daha önce hiç içmeyen biriye sarhoşken hiç yalan söyleyemezdi.

Ya sarhoş olduğumda da ona başka bir adamdan bahsedersen? O zaman ne yapacaktı? Gurur tüm bunları düşündüğü için içmemi istemiyordu, bu aşamada gerçekler yerine kendine söylediği yalanlar daha az acı vericiydi. Sadece kendi için rakı doldurduğunda ısrar etmeyip karnımı doyurmaya başladım. Gurur dereotlu çörekten bir parça koparmıştı ki çörek yere düştü. Hiç gıcınmadan onu yerden alıp yediğini görünce şaşırdım.

Ona olan bakışlarımı yanlış anlayıp onu kınadığımı ya da ayıpladığımı düşündü. *Ne bu bakışlar*, dercesine gözlerime bakarken ifadesi alaycıydı. “Daha önce yerden bir şey alıp hiç yemedin mi?”

“Sen daha önce klozetten hiç su içtin mi?” Nereden bilsin ki daha kötüsünü yaşadığımı.

Söylediklerim kulaklarına ulaştığı an tüm bedeni taşlaşmış gibi öylece kalakalmıştı. Elindeki rakı bardağı dudaklarının yakınında dururken onu içmek şöyle dursun, Gurur kıpırdamıyordu bile. Bakışlarını hafifçe kaldırıp gözlerime baktığında orada gördüğü tek şey sonsuz bir acıydı. Yeşil irisleri titrediğinde burnunun direği sızlamışçasına bir anlığına gözlerini yumdu.

Gözlerini yeniden açtığında merak ettiği ve sormak istediği çok şey vardı. Sadece bakışlarıyla bile *sana ne yaşattılar?* der gibiydi. Ancak hiçbir soruya cevap vermeyeceğimi bildiği için rakı bardağına su katarak önüne koydu. “Birlikte içelim.” Bir anda neden içmeme izin verdiğini biliyordum. Belki alkol dilimdeki kilidi sökebilirdi.

Önüne koyduğu bardağı alsam da sarhoş olup ağzımdan bir şeyler kaçırma istemiyordum. “Sadece bir bardak,” diyerek daha fazlasına izin vermesin diye onu uyardım. “Eğer bir bardaktan sonra ikincisini istersem sakın verme.”

Daha önce hiç içmediğim için alkolün bende nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordum, bu yüzden gereken uyarıları şimdiden yapıyordum. Bu konuda ricacı olarak, “Lütfen,” dedim. “Olur da daha fazlası için ısrar edersem

şışeyi kır ya da hepsini kendin iç.” Tereddüt dolu gözlerimi ona çıkardım. “Bu konuda sana güvenebilir miyim?”

Gurur’un gözlerinde tuhaf bir parıltı oluştuğunda sadece başını salladı. “Endişen olmasın, bir bardaktan fazlasını içmene izin vermeyeceğim.” Neden gözleri tam tersini söyler gibiydi?

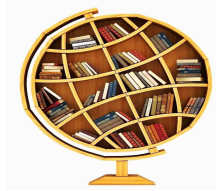
Başıma gelecekleri bilseydim bu bardaktan bir yudum bile almazdım ama olacakları bilmiyordum. Aynı şekilde sarhoş bir Farah’ın ona kök söktüreceğini bilseydi bence Gurur da asla içmeme izin vermezdi ama vermişti. Bizi nasıl trajikomik olayların beklediğini bilmeden tadının iğrenç ve çok berbat olduğunu düşündüğüm rakıdan ilk yudumu almıştım.

Beni rezil dakikalar bekliyordu.

Gurur’u ise eğlenceli ve kıskanç anlar.

Hiç içmemeliydim.

Devam Edecek...

ÜÇÜNCÜ KİTAPTAN...

Gurur koridordaki insanlara bakınca aynı şaşkınlık belirtilerini onların da gözlerinde gördü. İşte o an doğru gördüğünü anladı. Leyla gerçekten buradaydı ve ölmemişti. Hayatımızın ortasına bomba gibi düşmüştü. Gurur'un bir yanı hâlâ bu olanlara inanamıyordu. Kafasını hafifçe yana eğdi, sanki Leyla'nın gerçekliğine inanmak için farklı açılardan bakması gerekiyordu. Sonra gözleri beni buldu ve eskisinden daha sert yutkundu.

Bocalayan bakışları sık sık Leyla ile ikimizin arasında gidip gelmeye başlamıştı. Leyla'ya her baktığında yüzünde anlık bir donukluk belirliyordu ama bana bakınca yüzü gevşiyor ve çözülüyordu. Gurur bile ne hissedeceğini ve ne bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Gerçek anlamda darmadağın olmuştu.

Koridordaki uğultular ve fısıltılar artıkça Gurur yaşadığı karmaşanın içinde daha çok kayboldu. Bir yanda ölümden dönen eski bir nişanlısı vardı, diğer yandaysa zorunluluktan sevdaya dönüşmüş bir kadın... Korkuyordum, ya Leyla'yı seçerse? Ya benimle ilgili her şey Leyla'nın gelişiyi silinirse?

Leyla hızlı adımlarla koridorda ilerledi, bunu yaparken adımları koşar gibiydi. Gurur'a ulaşmak için yanımdan geçerken omzuyla bana çarpmıştı. Dışarıdan bakıldığında bu bir kaza veya dikkatsizlik gibi görünebilirdi ama öyle olmadığını biliyordum. Leyla beni yolundan çekmek ister gibi bilerek bana çarpmıştı. Yanımdan süratle geçtikten sonra koşarak Gurur'un kollarına atladı. Bu, bakmaktan hoşlandığım bir manzara değildi.

Yoğun bir özlemle kollarını Gurur'un boynuna doladığında öylece kalmıştım. Görmekten nefret ettiğim bir sahnenin seyircilerinden biriydim. Leyla'nın sırtı bana dönüktü ama Gurur'un bakış açıсындаydım. Omuzlarına kapanan ellere müdahale edecek durumda değildi. Yeşil gözleri şaşkınca bakıyor, yüz ifadesi de sarsılmış görünüyordu. O heybetli iri bedeni donakalmıştı.

Eski nişanlısı ona sımsıkı sarılırken Gurur'un elleri iki yanında öylece duruyordu. Yaşadığı yoğun şaşkınlıktan ne Leyla'nın sarılışına karşılık verebiliyor ne de onu kendinden uzaklaştırabiliyordu. Şu zamana kadar ben bir kez bile Leyla'nın ona sarıldığı gibi sarılamamıştım. Bunu istemediğimden değil ama bir yanım sanki beni ondan korumak ister gibi hep geride durmamı sağlamıştı. Belki de içten içe bugünün gelmesinden korkmuştum.

İkisini izlerken kalbimde nükseden acı sanki son dört yılın birikmişleriydi. Gurur'la göz göze geldiğimizde bakışlarındaki bir şeyler ruhuma çarptı. Onun gözlerinde görmeye muhtaç olduğum o güvence yoktu. Ne beni hiç bırakmayacağını söyleyen o sözleri kalmıştı ne de yanımda olduğumu hissettiren o sıcak ilgisi... Artık tüm ilgisi ve sözlerinin sadakati bir tek Leyla'ya aitmiş gibi geliyordu.

Ben hep Leyla'dan kalan boşluğu doldurmaya çalışan o öteki kadındım. Bir yaranın üstünü örten incecik bir kumaş parçasından bir farkım yoktu. Tıpkı kalbim gibi o kumaşın da ne kadar kolay yırtıldığını görebiliyordum. Boğazıma düğümlenen cılız nefeslerim ciğerlerime baskı uygularken sol gözümünden bir damla yaş süzüldü. Gurur bunu gördüğünde sertçe yutkundu, daha önce beni ağlarken defalarca görmüştü ama ilk kez ilk gözyaşı sol gözümünden akmıştı.

Tam şu anda ve tam bu saniyede ikimizden biri diğerinden vazgeçti ama hangimizin bunu yaptığını anlamadık. Sol kaburgamın arasına bir bıçak saplanmış gibi canım yanıyordu. Gözlerimin kenarında beliren yaşların ağırlığını hissederken ayakta bile zor duruyordum. Daha fazla dayanamayıp başta Gurur olmak üzere buradaki herkese sırtımı döndüm. Ve anladım ki vazgeçen bendim...

Bitti.

Başka bir kadın kocama sarılırken her şeyden vazgeçerek adım adım onlardan uzaklaştım. İkinci kez dönüp arkama hiç bakmadım. İnsanların arasından geçip burayı terk ederken tam karşıma bakarak yürüyordum. Her adımımın gözlerimden bir damla gözyaşı süzülüyordu. Ne adımlarım durdu ne de gözyaşlarım...

Leyla dönmüştü, yani artık yara kapanmış, yara bandına gerek kalmamıştı.

Ninova

Murat Atmaca, 1991 yılında Aksearay'a bağlı küçük bir ilçede doğmuştur. Çocuk yaşlardan beri kışa ilgisiz olan Murat yazın ilk yazım denemeleri on beş yaşında yazdığı ilk romanı ile 2017 yılında yazmaya başlamıştır. Gördüğü, duyduğu ve yaşadığı her şeyden esinlenmeyi amaçlar, her kitabında hayal gücünün çok aramada bir evren olduğunu okurlarına sunmak için büyük mutluluk duymaktadır.

Sarkaç 2: Göz Bağı,

yazarın yayımlanan yirmiden fazla eseridir. Bu eserler arasında dört kitap olan Varoluş, Çılgın Çılgın, Medusa'nın Oluşumları, Sıkı ve Sıkı, ayrıca ilk iki kitabı yayımlanmış olan Sarkaç ve iki kitap olan Oyle Bir Uğradım serileri yer almaktadır.